

Giới thiệu Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố

Truyện Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố, câu chuyện nói về những chàng trai cô gái hết sức si mê nhưng trò chơi trên mạng, luôn hòa mình tưởng tượng mình chính là nhân vật trong đó, rất thú vị.

Những người bạn tưởng chừng sau những năm tháng học chung không còn gặp lại nhau nữa, nay gặp lại chính là đối thủ của nhau trong những trò chơi ác liệt tranh giành quyền lợi. Họ gặp nhau vẫn là bạn, và cô may mắn gặp lại được người năm xưa đã từng yêu thương nhau.

Anh ấy chẳng có gì thay đổi vẫn thích chơi những trò chơi đó, cũng vì lí do đó mà khiến chúng tôi chia tay, cũng bởi anh ấy quan tâm đến những trò chơi đó mà quên mất đi một người để yêu thương và lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Hôn môi x đuổi giết

Thời tiết đầu thu, sau giờ Ngọ rơi xuống một trận mưa, trong không khí phảng phất hơi lạnh.

Đúng là thời gian nghỉ trưa thật tốt.

Ký túc xá nữ của c đại đột nhiên vang lên tiếng đập cửa bất quy tắc, liên tục hồi lâu.

Nguyên Viên còn đang buồn ngủ từ trên giường nhô đầu ra, ném một cái gối đầu về phía An Dĩ Mạch đang ngồi trước máy tính. Cùng với một tiếng ‘ôi’, người nào đó không tình nguyện chạy ra mở cửa, miệng còn lầm bầm “Đề ta làm xong nhiệm vụ này trước đã...”

Nguyên Viên cực kỳ miệt thị cấp nạng một ánh mắt xem thường, tiếp tục ngã xuống nằm ngay đơ.

Mở cửa, An Dĩ Mạch nhìn thấy một nữ sinh không quen biết, nhất thời sững sốt “Xin hỏi người tìm ai?”

“Rốt cuộc tìm được rồi...” Nữ sinh tóc ngắn giống như đứa trẻ phát báo thở phào một hơi “Phiền người ký tên vào giấy biên nhận này.”

“...Tôi không có chuyển phát nhanh, có lẽ bạn nhầm rồi.”

“Bạn là An Dĩ Mạch ở phòng ngủ 512 phải không?”

“Đúng.”

“Nha, vậy đúng rồi.” Sau đó đưa ra một cây bút và một tấm danh thiếp nhỏ.

An Dĩ Mạch nghi hoặc tiếp nhận, thấy trên mặt viết “DK Dương Nghệ – C đại phục vụ viên, thay bạn xếp hàng, mua phiếu, đưa cơm, đưa hoa, thổ lộ.... giá ưu đãi, dịch vụ tận tâm”, phía dưới còn một hàng chữ nhỏ ghi chủ bằng giá cụ thể.

“Đơn giản mà nói, tôi thay mặt người khác tặng lễ vật cho bạn.” Nữ sinh tên Dương Nghệ ngẩng mặt lên, lấy ra một tờ giấy.

Dĩ mạch tiếp nhận, biểu tình bối rối cau mày nói “Hai phần cơm thịt băm ớt xanh, một bát mì cà chua trứng.....”

“A a! Lầm rồi lầm rồi, đó là thực đơn ngày hôm nay....” Nàng ôm đồm quá, lấy một tờ giấy khác từ trong túi tiền đăng sau quần bò ra “Là cái này mới đúng.”

An Dĩ Mạch mặt đầy vạch đen chuẩn bị đón lấy, lại bị bạn cùng phòng Lý Thiên một phen đoạt đi, cất cao giọng đọc “Dĩ Mạch, ngày hôm qua anh lại nằm mơ thấy em, tỉnh lại thì không thấy nữa. Anh không biết như thế nào lại muốn làm con gió, ngày ngày ở bên cạnh em. Buồn nôn! Sôcôla nam gần đây lại giống như mấy bà di sụt mướt sao?” Hắn làm người khác buồn nôn.

Đường Tiểu Âm bị tiếng đập cửa đánh thức cười nói “Sôcôla nam lại đưa món ngon gì đến? Bất quá cái câu ‘muốn làm con gió’ kia thật sự làm cho người ta nổi da gà.

Nguyên Viên mặt không chút thay đổi “Kỳ thực hắn viết thiếu vài chữ, hắn là ‘giống như người điên’ mới đúng.”

An Dĩ Mạch☹️ dờ khóc dờ cười, đối nữ sinh ở ngoài cửa nói “Phiền người đem thứ này trở về, cảm ơn.”

Ai ngờ đối phương nhanh chóng chia tay ra “Trả lại quà tặng, thu phí 50 nguyên, cảm ơn đã chiếu cố.”

An Dĩ Mạch: “.....”

Nữ sinh lưu loát lấy đi động hướng về phía nàng chụp vài cái, sau đó nói “Gửi xong rồi. Nga, thiếu chút nữa quên.” Nàng tiến lên từng bước, hai người trong lúc đó khoảng cách quá gần.

Dĩ Mạch nhìn nàng kinh ngạc.

Chỉ thấy nữ sinh kia kiễng chân một chút, ở trên trán nàng hôn nhẹ một cái.

Đường Tiểu Âm mắt trừng lớn như đèn pha.

Lý Thiên uống nước bị sặc, liên tục ho khụ khụ.

Ngay cả Nguyên Viên luôn bình tĩnh khéo miệng cũng run rẩy.

Nữ sinh tiếp tục bảo trì mỉm cười “Cố chủ nói, phải biểu hiện ra tình cảm hân dành cho bạn. Tôi thân là DK chuyên nghiệp, đành phải hy sinh một chút. Như vậy, nhiệm vụ đã hoàn thành, tôi đi trước. Nếu các bạn cần DK, xin liên hệ với tôi.” Dứt lời, huyết sắc đi xuống lâu.

An Dĩ Mạch đồng học lúc này hồn đã bay tới hoàng hôn, hoàn toàn hóa thạch.

30 giây sau, nàng từ trong khiếp sợ tỉnh lại, phần nộ ngó nghiêng, hướng về phía cầu thang lầu bốn “Minh mới là người hy sinh.”

“Đúng vậy, hy sinh đủ thảm thiết.” Thanh âm của Lý Thiên vang lên từ phía sau.

An Dĩ Mạch quay đầu lại, thấy nàng đang chỉ vào màn hình máy tính, vui vẻ khi thấy người khác gặp họa.

Nàng chăm chú nhìn, chính mình trong trò chơi, nhân vật kêu ‘Mạch Thượng Sắc Vi’ đang bị người ta vung đao chém rơi xuống đất. Mà người động thủ cũng là người nàng hết sức quen thuộc – Lam Sắc Yêu Cơ.

Lúc này, màn hình nhảy ra một hàng chữ màu đỏ.

[Thông Báo]: Lam Sắc Đồ Đảng bang treo giải giết chết Mạch Thượng Sắc Vi, thỉnh các lộ anh hùng đến Bắc Minh thành nhận nhiệm vụ treo thưởng.

Ngay khi An Dĩ Mạch kinh ngạc không biết làm sao, hai tin tức kế tiếp lại như chậu nước lạnh, làm cho nàng lạnh đến thấu tim.

[Thông Báo]: Lam Sắc Đồ Đảng bang tuyên bố khai trừ bang nhân Mạch Thượng Sắc Vi, từ nay về sau bản bang cùng người này nhất đao lưỡng đoạn, không còn liên hệ.

[Thế giới] Lam Sắc Vũ: Bản bang trừng trị phản đồ, thỉnh các vị thành chủ hiệp trợ, bế thành 30 phút, cảm ơn.

Thế giới nháy mắt sôi trào.

[Thế giới] Nón Xanh Bay Đầy Trời: Oa! Lam Sắc lão đại tự thân xuất mã, Mạch Thượng Sắc Vi này là thần thánh phương nào?

[Thế giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Ta thấy, hình như là nữ Ám Ảnh.

[Thế giới] Hoàn Trư Cách Cách: Ách... Nữ Ám Ảnh? Rốt cuộc tìm được đồng đạo (lệ nóng doanh tròng) Đến, gay ca ca, chúng ta đem nguy nương tiến hành đi.

[Thế giới] Trên Mặt Đất Có Hai Chiếc Giày: Pia phi nhân yêu, Lam Sắc làm sao đuổi giết nàng?

[Thế giới] Phi Thiên Vũ: Nàng để lộ bí mật, hại chúng ta thua bang chiến, lại còn đem tài liệu chế độc của bản bang bán cho bang khác.

[Thế giới] Mối Mất Mong Chờ: Oa! Vô gian đạo trong truyền thuyết.

[Thế giới] Diệt Thế Chi Kiếm: Phản đồ đáng chết.

Những hàng chữ nhỏ liên tục xuất hiện trên màn hình làm người ta hoa cả mắt, Dĩ Mạch ngồi trước máy tính nhủ mảy “Cái gì loạn thất bát nháo...” Nàng nhìn Mạch Thượng Sắc Vi một thân cháy đen thui ngã trên mặt đất, vô cùng ủy khuất cắn răng nói “Gay còn chưa tính, thế nhưng nói ta là phản đồ...”

Lời này nói ra, Đường Tiểu Âm đang tập yoga nghỉ hoặc quay đầu lại hỏi “Phản đồ cùng gay, nếu như phải chọn một, các ngươi sẽ chọn cái nào?”

“Phản đồ.” Nguyên Viên và Lý Thiên mặt không thay đổi, trảm miệng một lời.

Đường Tiểu Âm thở dài một hơi, biểu tình rất là bất đắc dĩ quay đầu lại liếc nhìn An Dĩ Mạch.

Trong một số trường hợp, cách suy nghĩ của nàng thực sự là... làm cho người ta không nói nên lời.

Lúc này An đồng học đã đem toàn bộ sự chú ý tập trung vào trò chơi, hoàn toàn không nghe thấy các nàng đối thoại.

Trên màn hình, một gã Thiên Kỳ trong đám bao vây tiến lên cứu sống Mạch Thượng Sắc Vi, trong nháy mắt lại giết chết. Nguyên bản gần tới cấp 80 mỗi lần bị giết kinh nghiệm lại giảm 8%.

Cứ tiếp tục như vậy, mình nhất định sẽ bị ‘luân bạch’ xuống cấp 1.

Phải tìm cơ hội nói rõ sự việc!

Đi Mạch quyết đoán nhấn vào nút ‘hồi sinh trong thành’. Nhưng vừa mới hồi sinh liền phát hiện, bang chúng của Lam Sắc Đồ Đằng cách đó không xa hiện giờ đang đẳng sát khí chạy đến điểm trọng sinh.

Đối với đại đa số những kẻ đuổi giết mà nói, Mạch Thượng Sắc Vi chưa đến cấp 80 chỉ là một tiểu côn trùng nhỏ bé không đáng nhắc đến, cho dù là bất cứ ai đều có thể một cước giết chết, không hề có sức phản kháng.

Nhưng tiểu côn trùng với sức sống mãnh liệt cũng sẽ có những biểu hiện không tưởng tượng được.

Trong chớp mắt khi công kích đầu tiên chuẩn bị đánh xuống người nàng, Mạch Thượng Sắc Vi đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ăn thân x bế thành.

2 phút, có thể chạy bao xa?

[Hệ thống] Nam U thành chủ Diệt Thế Chi Kiếm hạ lệnh bế thành chinh đồn công vụ. Trong 30 phút bế thành ngoài bang chúng của Tự Thủy Niên Hoa thì những người khác không thể tiến vào Nam Tường thành. Cửa thành sẽ đóng sau 5 phút nữa, mời các lộ anh hùng nhanh chóng rời đi.

[Hệ thống] Đông Hoang thành chủ Thương Hải Nhất Túc hạ lệnh bế thành chinh đồn công vụ. Trong 30 phút bế thành ngoài bang chúng của Hồ Diệp Thương Hải thì những người khác không thể tiến vào Nguyệt Hoa thành. Cửa thành sẽ đóng sau 5 phút nữa, mời các lộ anh hùng nhanh chóng rời đi.

[Hệ thống] Tây Lương thành chủ Băng Phong Vạn Thế hạ lệnh bế thành chinh đồn công vụ. Trong 30 phút bế thành ngoài bang chúng của Thần Tiên Cư thì những người khác không thể tiến vào Cửu Diệu thành. Cửa thành sẽ đóng sau 5 phút nữa, mời các lộ anh hùng nhanh chóng rời đi.

[Hệ thống] Lạc Hà thành chủ Nghịch Thủy Hàn hạ lệnh bế thành chinh đồn công vụ. Trong 30 phút bế thành ngoài bang chúng của Nhất Kiếm Sương Hàn Vạn Cốt Khô thì những người khác không thể tiến vào Bạch Vũ thành. Cửa thành sẽ đóng sau 5 phút nữa, mời các lộ anh hùng nhanh chóng rời đi.

.....

[Hệ thống] không ngừng hiển thị thông báo của các bang phái.

Ở trong [Càn Khôn], có tất cả 10 tòa chủ thành, phân biệt cho 10 bang phái mạnh nhất chiếm lĩnh. Bang chủ của bang phái mặc định là thành chủ, trong phạm vi hạn chế của hệ thống, thành chủ có thể đặt ra mức phí vào thành, thuế suất khi giao dịch từ các quầy hàng bày bán trong thành cùng với hình thức an toàn của thành trì.

Hình thức an toàn có ba loại:

- Hình thức PK tự do, tức là các người chơi có thể tự do chém giết lẫn nhau.
- Hình thức hạn chế PK, tức là bảo hộ người chơi có cấp bậc trong phạm vi nhất định không bị công kích, đại đa số thành trì thiết lập cấp 100.
- Hình thức hoàn toàn an toàn, tức là không cho phép người chơi PK, tất cả các công kích ở trong thành đều không có hiệu quả.

Chỉ có ba tòa chủ thành cao cấp đứng sừng sững ở tây bắc bản đồ thế giới là Thần – Phong Thú thành, Thánh – Vũ Hồi thành, Ma – Tuyết Tập thành mới không thể thiết lập hình thức hạn chế PK hoặc an toàn. Ba tòa thành này bị quái vật hơn 120 cấp vờn quanh, trong thành cơ bản đều là người chơi cấp cao, có thể tự do giết chóc. Mà hệ thống đối với việc thiết lập phí vào thành cùng thuế suất của ba tòa thành này đều vượt lên trên bảy tòa thành khác. Mỗi vị thành chủ trong giai đoạn không phải thành chiến đều có quyền lợi bế thành một lần, dùng cho việc kiểm kê tài vụ, thời gian bế thành là 30 phút. Một khi bế thành, ngoại trừ thành chủ cùng bang chúng có thể ở lại, những người chơi khác đều bị đá ra ngoài. Mà những khu vực bên ngoài thành đều là nơi tự do PK. Bởi vậy nếu là thương nhân đang treo máy mang theo tài khoản kén sù bị đá ra khỏi thành, rất có thể bị những người ác ý PK lột

sạch. Bởi vì hảo cảm cùng độ tín nhiệm của người chơi đối với thành chủ sẽ quyết định mức độ thuế suất, nên thành chủ bình thường sẽ không bao giờ sử dụng quyền lợi bẽ thành.

Mà lúc này đây, dưới sự kêu gọi của Lam Sắc Đồ Đẳng, bảy tòa thành bình thường trong vòng nửa phút đã đóng cửa mất sáu tòa.

“Đây là hành vi chống đối của cộng đồng đối với người làm phản sao?” An đồng học cười nhạt.

Thế giới một mảng rộ lên, những thợ săn vì tiền thưởng mà đến ở xung quanh lưng sục, người chơi thích náo nhiệt triệt để phát huy tinh thần buồn chuyện, ám sát giả chạy tới ngoại ô tìm kiếm những thương nhân treo máy.

“Tiền nhân kia logout!” Lam Sắc Yêu Cơ tìm xung quanh không thấy Mạch Thượng Sắc Vi, cắn giận nói.

“Nàng còn online, tên nàng trong danh sách hảo hữu của ta còn sáng.” Một Thiên Kỳ cấp thấp tên Phi Thiên Vũ xen mồm vào.

Phó bang chủ Lam Sắc Áo Tường của Lam Sắc Đồ Đẳng mở miệng nói “Nàng là Âm Ảnh, chắc dùng kỹ năng ẩn thân.”

“Kỹ năng ẩn thân của Âm Ảnh chỉ có 2 phút. Phi Thiên Vũ, ngươi dùng hảo hữu xác định đại khái phương vị của nàng, chúng ta toàn lực bao vây tiêu trừ. Bang chủ Lam Sắc Vũ hạ lệnh “Ta không tin không bắt được nàng.”

Cái kiểu phát động bang chúng khua chiêng gióng trống đuổi giết, quy mô hoàn toàn vượt qua bang chiến, thực lực như thể tiêu diệt mấy con bos còn dư dả, nói chi đến một Âm Ảnh nho nhỏ mới cấp 79. Nếu lần này không bắt được, hóa ra trở thành trò cười, Lam Sắc Đồ Đẳng không đủ khả năng để bắt người này.

[Thế giới]Lam Sắc Áo Tường: Mạch Thượng Sắc Vi, ngươi tính trốn bao lâu? Ngươi lấy tài liệu chế độc của bang bán cho người khác, chúng ta đều không nghe không thấy không hỏi, ngươi lại còn tiếc lộ bố trí chiến lược, hôm nay nhất định phải giải quyết triệt để chuyện này.

Thấy những lời này, An Dĩ Mạch ghen uất nhìn con trỏ nhấp nháy trên màn hình, thờ dài.

Những từ ngữ họa vô đơn chí này, nàng ta rất khôn ngoan.

Vốn muốn ẩn thân, trong thời gian 2 phút này nhanh chóng hỏi rõ nguyên do, nhưng là...

Ai nói cho nàng đã xảy ra chuyện gì không? Con trỏ kia chỉ nhấp nháy, hoàn toàn không đánh được chữ gì?

Thời gian một lần nữa trôi qua, nhấp nháy mất đã sắp hết 2 phút.

Lúc này logout chẳng khác nào thừa nhận mình là phản đồ... trong lòng nàng có chút không cam lòng di chuyển con chuột, thao túng nhân vật chạy về phía Nam Hải.

Thân ảnh Mạch Thượng Sắc Vi vì kỹ năng ẩn thân đã hết liền hiện ra, nhất thời kích động quần chúng hiện đang sôi trào “Ta thấy nàng.” “Tiền thưởng là của ta.” Những khẩu hiệu đuổi giết linh tinh đưa bọn họ vào trò chơi mèo vờn chuột.

[Thế giới]Lam Sắc Yêu Cơ: Chạy nhanh như vậy! Thật không hổ là con chó của Huyền Thế Tự Minh.”

[Thế giới]Hoàng Hôn Uyển Nhi: Lam Sắc Đồ Đẳng, là các ngươi khơi mào bang chiến, thua lại nói Huyền Thế gian lận. Lấy năng lực của Huyền Thế cơ bản không cần gián điệp cũng có thể thắng các ngươi, huống hồ Mạch Thượng Sắc Vi kia không phải là người của Huyền Thế Tự Minh.

[Thế giới]Lam Sắc Áo Tường: Nói như vậy Huyền Thế biết được chiến lược bố trí của chúng ta cũng chỉ là chuyện trùng hợp? Ngươi đang viết truyện thần thoại đó à?

[Thế giới]Hoàng Hôn Mật Đường: Kỹ thuật không bằng ai còn lấy cớ.

[Thế giới]Lam Sắc Yêu Cơ: Huyền Thế chết hết rồi sao, không có ai dám lên [Thế giới], muốn Hoàng Hôn các người ra mặt?

[Thế giới]Lam Sắc Thiên Không: Phong Quá Vô Ngân ăn com mềm thích nhỉ, bang chiến dựa vào gián điệp, lên thế giới trồng cây dã uyên ương. Chính mình chột dạ nửa ngày không nhúc nhích.

[Thế giới]Hoàng Hôn Nữ Nữ: Đem cái miệng ngươi rửa sạch một chút, Hoàng Hôn chúng ta là Huyền Thế bang hữu, không muốn thấy phơi đầu đường thì ngậm cái miệng thối của ngươi lại.

[Thế giới]Lam Sắc Vũ: Đủ rồi, người chúng ta muốn giết là phản đồ Mạch Thượng Sắc Vi, hiện giờ trừ bỏ Sóc Hải thành thì bên ngoài đều đã bẽ thành. Phong Quá Vô Ngân, nếu ngươi thừa nhận nàng là người của Huyền Thế thì cứ để cho nàng vào thành. Nhưng nếu ngươi để nàng vào thành, chứng tỏ hôm qua nàng giúp ngươi không chiến mà thắng.

“Hóa ra, ta vì vậy mà bị đuổi giết sao...” Người nào đó ngộ đạo.

Hết thấy đều là do bang chiến ngày hôm qua.

Bởi vì bất mãn Huyền Thế Tự Minh nhanh chóng khuếch trương thế lực, Lam Sắc Đồ Đẳng ti mi tính toán nhiều ngày, chỉ vì muốn đoạt được Sóc Hải thành trong trận bang chiến ngày hôm qua. Ai ngờ Huyền Thế đối với sự bố trí của Lam Sắc đều nhất thanh nhị sở, làm cho họ đại bại mà về. Không nghĩ tới bang chúng Lam Sắc thẹn quá hóa giận, đem toàn bộ tội danh tư thông với địch trút lên đầu nàng.

Di Mạch thở dài, thao túng Mạch Thượng Sắc Vi chạy như điên, rốt cuộc xa xa trông thấy Sóc Hải thành nguy nga. Mà ở phía sau nàng, là phần đông giết chóc giả theo đuôi tìm đến.

Kỹ năng ẩn thân của Âm Ảnh – ‘thần phong tàng vĩ’ có thời gian chờ là 3 phút. Nói cách khác cứ 2 phút ẩn thân lại có 3 phút bại lộ. Mà khi ẩn thân tốc độ di chuyển giảm 20%, ở trước mặt đám đuôi giết có nhiều chủng loại tọa kỵ tăng tốc độ, nàng chạy trốn thật phần gian nan.

Trước mắt chỉ có Sóc Hải thành được thiết lập dưới hình thức an toàn, nàng chỉ cần vào thành là có thể đem mọi hiểu lầm giải thích rõ ràng. Mắt thấy cửa thành gần ngay trước mắt, Di Mạch thở phào nhẹ nhõm, lại lần nữa ẩn thân chạy về phía trước. Vừa ngừng lên, đã thấy trên [Thế giới] hiện lên một cái tên quen thuộc.

[Thế giới]Phong Quá Vô Ngân: Luận về bang chiến, ta không nghĩ có người lại xem trọng chuyện thắng bại như thế. Mạch Thượng Sắc Vi rời khỏi Huyền Thế đã lâu, nàng cùng trận thắng bại của Huyền Thế lần này không có can hệ. Nếu Lam Sắc Đồ Đẳng bang muốn vì kỹ thuật không bằng người mà tìm cớ thì xin cứ tự nhiên.

[Hệ thống] Sóc Hải thành chủ Phong Quá Vô Ngân hạ lệnh bế thành chính đốn công vụ, trong vòng 30 phút ngoại trừ bang chúng của Huyền Thế Tự Minh thì những người khác không thể tiến vào Sóc Hải thành. Cửa thành sẽ đóng sau 5 phút, thỉnh các lộ anh hùng rời đi.

Đường sống, tựa hồ bị chặt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Vứt bỏ x tình cũ

Người ngồi trước máy tính ngẩn ra một chút, nữ Âm Ảnh mặc y phục dạ hành đột nhiên dừng lại ở ngã ba đường, bên trái là cửa thành Sóc Hải cao lớn sừng sững, bên phải là đường nhỏ quanh co có quái vật cấp 120 vờn quanh.

Cửa sổ màu xanh liên tục chớp động phía bên phải màn hình là dấu hiệu có [Mật ngữ]. Vừa rồi nàng một đường chạy như điên, vốn không chú ý tới, giờ này nàng mới nhấn vào khung đối thoại.

Có bốn khung đối thoại.

Khung đối thoại thứ nhất là do người bạn thân của nàng trong Lam Sắc Đồ Đẳng – ‘Hoa Hướng Dương Của Van Gogh’ phát ra “Ngươi thế nào rồi, ta ở trong bang giúp ngươi thanh minh nhưng không ai tin tưởng. Ngươi trước tiên vẫn nên logout đi, hiện giờ nơi nơi đều không an toàn.”

Khung đối thoại thứ hai là Lười Dương Dương của Huyền Thế Tự Minh “Vô Ngân làm thế vì bất đắc dĩ, Sắc Vi ngươi không nên trách hấn. Có thể trốn thì trốn, không thể trốn thì logout, để rút cấp không tốt lắm. Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua.”

Khung thứ ba là của tên Quý Người Chết Không Đền Mạng đã vài lần giao dịch độc dược với nàng “Độc dược ngươi bán cho ta đều là do ngươi bào chế, căn bản không phải của người khác, bọn họ vu khống ngươi như vậy tại sao không phản bác?”

Khung thứ tư, Phong Quá Vô Ngân “Thật có lỗi.”

Hắn nói thật có lỗi.

An Di Mạch ngồi trước máy tính hung hăng đập bàn, phát ra một khí thế bao trùm sông núi “Cái gì.” Làm cho ba người còn lại trong phòng hoảng sợ.

“Nàng bị làm sao thế?” Đường Tiểu Âm đem mặt nạ đất sét đang đắp trên mặt bỏ xuống, quay qua hỏi Lý Thiên đang gặm cánh gà bị nghiền.

“Vừa thấy nàng bị một con nhóc chém chết, đại khái là đi câu dẫn trai có vợ.” Lý Thiên đoán theo cảm tính.

“Không có khả năng, nàng chọn chức nghiệp cháy xém thế kia, căn bản không câu dẫn được nam nhân.” Nguyên Viên chăm chú nhìn tờ đơn đăng ký thi IELTS, không chớp mắt bác bỏ tin đồn.

Chức nghiệp của An Di Mạch là Âm Ảnh. Sau khi nàng gia nhập môn phái này mới phát hiện, trong môn phái này tuy có vài nhân vật nữ nhưng đều do nam nhân chơi, nữ nhân cơ hồ tuyệt tích. Lý do chức nghiệp này thao tác quá khó, máu ít, phòng ngự thấp, tấn công không tính là cao, phạm vi dùng độc nhỏ, thương tổn ít cho nên khó luyện cấp, tài liệu chế độc cùng âm khí cao cấp không dễ thu thập. Một nguyên nhân khác là do y phục của Âm Ảnh đều

là một màu đen thui, hơn nữa còn mang khăn che mặt, mặc vào không khác chi tiểu cường, người chơi nữ cực kỳ không thích chức nghiệp này.

Cho nên ở Càn Khôn, nữ Âm Ảnh tương đương gay vốn đã trở thành khuôn vàng thước ngọc.

Lúc ấy bản thân xúc động lựa chọn Âm Ảnh cũng chỉ vì một người.

Càn Khôn chính là game online đầu tiên An Dĩ Mạch chơi. Sáu tháng trước khi trò chơi này vừa mở, ở ngoài tân thủ thôn có một con nhóc ra sức giết thỏ, Thú Hồn cấp 30 giục ngựa đi ngang qua thấy thế cấp cho nàng vài món trang bị. Hiện tại ngẫm lại bất quá là giải phóng bao đồ mà thôi, nhưng bản thân lại ngàn ân vạn tạ làm cái đuôi đi theo sau hần, lắc lắc lư theo hần vào bang hội, mỗi ngày cần cù và thật thà giao bang công. Đợi đến thời điểm chuyển chức cấp 30 hỏi ý kiến của hần, hần suy nghĩ một lúc lâu rồi nói “Các chức nghiệp khác trong bang đều có, duy độc không có Âm Ảnh. Kỹ năng tề liệt của Âm Ảnh cấp cao cùng kỹ năng cạm bẫy rất thích hợp trợ giúp bang chiến, hơn nữa có tài chế độc được rất tốt.”

Vì thế nàng lập tức chạy đi tìm NPC chuyển chức, mất một ngày làm nhiệm vụ biến thái, gia nhập Âm Ảnh môn.

Khi đó hần cười nói “Chức nghiệp này rất khó luyện, bất quá đừng lo, tiểu Sắc Vi, về sau ca ca đi đâu cũng mang theo ngươi.”

Lúc đầu trong bang hội chỉ có 8 người, hần là bang chủ, bọn họ gọi hần là đại ca, thường xuyên qua lại, bọn họ kêu nàng là đại tẩu. Hần nghe rồi chỉ mỉm cười, cũng không phản ứng lại. Hai người mỗi ngày như hình với bóng. Hần thăng cấp rất nhanh, khi hần lên đến cấp 70 thì nàng vẫn dậm chân ở cấp 50, cả ngày vùi vào chế độc lấy đá, một đồng một đồng cấp cho bang chúng dùng.

Hần cảm động và ghi nhớ những vất vả của nàng, ngày đó ở Lạc Nhật Phong, trước mặt các nguyên lão và bang chúng, hần đã nắm lấy tay nàng “Chờ ta lên đến cấp 100, chúng ta thành thân đi.”

Ngày đó An Dĩ Mạch đỏ mặt, đối diện với màn hình máy tính cười ngây ngô, khiến cho Nguyên Viên các nàng nghĩ nàng bị điên.

Sau đó bang chiến ngày càng nghiêm trọng, bắt đầu dĩ phải cùng Lam Sắc Đồ Đằng kết minh, nhưng thực chất là dựa vào. Hai bên công khai hữu hảo, mỗi bên phái một thành viên đầu nhập bang phái kia. Đối phương điểm danh muốn nàng, vì nàng là người chơi có kỹ năng chế độc rất cao. Hần Thâm mặc không nói, nàng nhất thời khí phách, căn môi gia nhập Lam Sắc Đồ Đằng. Hần thề son sắt, chờ khi bang phái cường đại, hần nhất định dùng kiệu hoa đón nàng về làm nương tử.

Không ngờ một đi không trở về.

Ba tháng trước, nàng ở bang phái khác nhìn hần lập nên Huyền Thế Tự Minh, từng bước khuếch trương thế lực, sáp nhập các tiểu bang phái, nhìn cấp bậc của hần lên đến 100.

Mà hần thủy chung chưa từng nhắc lại việc lấy nàng, cũng không muốn để nàng trở về.

Về sau bất quá chỉ dùng [Mật ngữ] nói vài câu ngắn ngủi, sau đó bảo có việc, rồi đi không thấy bóng dáng.

An Dĩ Mạch mặc dù ngốc, nhưng không đến mức ngu dốt. Tâm dần dần chìm xuống, vài lần muốn tìm cơ hội nói chuyện với hần, đều bị hần tránh né. Mà lúc này, tin tức hần cùng Hoàng Hôn Uyển Nhi – bang chủ của Hoàng Hôn Xinh Đẹp đính ước càng ngày càng thịnh.

Hai ngày trước, nàng rút cuộc nhận được câu trả lời thuyết phục của hần, thật ngắn gọn, cũng giống như lần này, chỉ là ba chữ “Thật có lỗi.”

Người nợ chính là Phong Quá Vô Ngân.

Khi đó An Dĩ Mạch ngơ ngác nhìn máy tính, chỉ cảm thấy trong lòng ẽ ảm. Ngẫm lại sự thật mình đã bị đá, vì thế ghen khuất không gì sánh nổi.

Đường Tiểu Âm thấy nàng không thoải mái, an ủi nói “Đừng buồn bực, Phong Quá Vô Ngân kia chắc chắn là đại thúc râu quai nón.”

Lý Thiên nghĩ nghĩ, nói chắc chắn “Hai người bất tự không hợp. Ngươi là một đoá hoa bên đường, còn hần là âm phong, thổi một cái là ngươi tan tác, hai người tốt nhất nên sớm chia tay.”

Nguyên Viên lại nói một câu “Nếu không chiếm được trong trò chơi, vậy ngươi đưa ra yêu cầu gấp mặt, ở hiện thực đem góc tường kia lấy trở về. Đi đi, dùng sắc đẹp của ngươi khuynh đảo hần.”

An Dĩ Mạch mê mải vài ngày, bỗng nhiên phát hiện mình tự đứng lại đứng trong top 50 của bảng tài phú, tinh thần buồn chán vì thế dâng cao, tiếp tục gác lại việc thăng cấp. Mỗi ngày lấy được lấy quặng, chế độc chế được chế ám khí, làm xong liền để một phần vào kho hàng của bang, một phần tự đem đi bán, cũng là sống êm gió lặng. Tên Quý Người Chết Không Đèn Mạng cũng là nhận thức trong lúc đó, đối phương thấy kỹ năng chế độc của nàng cao cũng thường xuyên ghé thăm, giao dịch cũng sáng khoái, sau đó lại thêm hảo hữu.

Lúc đó ‘Lam Sắc Đồ Đằng’ sớm đã bắt nạt ‘Huyền Thế Tự Minh’ khuếch trương thế lực, không hề cúi đầu nghe theo bọn họ, thêm nữa hai ngày gần đây song phương không ngừng va chạm, đầu tiên là người Huyền Thế đoạt boss của bọn họ, tiếp theo là đôi bên vì ra tay quá nặng dẫn đến xé bỏ minh ước, cuối cùng từ Lam Sắc khởi xướng đưa đến thư khiêu chiến. Trước khi bang chiến chiến lược bố trí của hai bên đều tiến hành bí mật, ai ngờ đến khi hành động, Huyền Thế tựa hồ biết rất rõ bố cục của Lam Sắc, đưa bọn họ vào thế bị tiêu diệt sạch sẽ, làm cho cấp bậc bang phái rút tụt.

Lúc này bang chúng của ‘Lam Sắc’ mới nhớ đến ‘Con tin’ sớm bị bỏ quên một góc, nói nàng là gián điệp mật báo, lại có người chạy ra nói một câu, tận mắt thấy nàng dùng tài liệu trong bang chế độc bán cho người khác, nhất thời đều là tiếng lăng chửi. Thấy Mạch Thượng Sắc Vi cam chịu không nói

một câu, Lam Sắc đá nàng ra khỏi bang, cũng ở trên thế giới phát lệnh truy nã.

Bọn họ nào biết lúc đó An Dĩ Mạch chạy ra cửa tiếp chuyển phát nhanh, vốn không nhìn thấy bọn họ khẩu chiến.

An Dĩ Mạch lúc này nghẹn một bụng khí. Tên Phong Quá Vô Ngân sốt ruột đoạn tuyệt quan hệ với nàng cũng bỏ qua, nhưng lại cùng một giuộc với đám Lam Sắc chặn đường lui của mình. Bản thân cũng tự biết lúc này logout là cách tốt nhất, nhưng cuối cùng vẫn nuốt không trôi cục tức này.

Rõ ràng không liên quan đến mình, lại phải mang trên lưng tiếng xấu lớn như vậy.

Mất thấy thời hạn ân thân đã hết, An Dĩ Mạch xoay người chạy đến đường quanh co, ngày càng rời xa Sóc Hải thành.

Đường quanh co, hắc y nữ tử xuyên qua rừng rậm, phía sau có một đám hung thần ác sát theo đuổi. Tọa kỵ của Lam Sắc Vũ là thần thú Bạch Trạch, tốc độ cực nhanh, mà Sắc Vi lúc này đã hiện thân, hần theo sát phía sau, khoảng cách càng ngày càng gần.

Nữ Ám Ảnh chạy như điên, lại bắt đầu đi đường vòng, nhanh trí đi vòng qua phạm vi của quái vật công kích. Quái vật ở nơi này đều chủ động công kích, phạm vi công kích xa, tuy lực công kích không cao nhưng có kỹ năng ‘tê liệt’—30% làm người chơi định thân trong 3 giây. Kỹ năng sống của Dĩ Mạch rất cao, bình thường đều đến chỗ tập trung quái cao cấp lấy thảo dược, vì vậy đối với sự phân bố của quái vật rất quen thuộc. Mà đa số những người đuổi theo phía sau nàng đều bị quái vây lại. Lam Sắc Vũ lúc này đã kéo gần phạm vi công kích, vừa định phóng kỹ năng giết nàng, Mạch Thượng Sắc Vi lại đột nhiên ẩn thân, làm mất đi mục tiêu công kích.

Cuối cùng an toàn chống đỡ qua 3 phút, Dĩ Mạch ở trước máy tính cong môi.

Đây là một cuộc truy sát chân chính. Nhiều thợ săn như thế cùng nhau đuổi theo một tiểu cường yếu đuối trong trò chơi. Tinh thần tập trung cao độ khiến cho Dĩ Mạch cảm thụ được kích thích đào vong.

Cấp bậc không cao không đại biểu thao tác không tốt. Ngược lại, nàng ở con chuột cùng bàn phím thi triển vũ đạo như mây bay nước chảy. Đây chính là thành quả lúc trước cùng biểu đệ chơi trò đối kháng.

Nàng một đường đem hết khả năng chạy trốn, đi đường vòng, càng ngày càng đi về hướng quái vật cấp cao. Cái đuôi đằng sau cũng thừa dần, nhưng vẫn bám riết không tha, bày ra tư thế nhất định phải giết chết Mạch Thượng Sắc Vi.

Thấy cảnh sắc chung quanh dần biến thành mùa đông, cuối cùng hoàn toàn trở thành tuyết địa, Mạch Thượng Sắc Vi chạy trốn trên mặt băng bóng loáng, nàng biết, cách mục tiêu không còn xa nữa.

Nàng lập tức theo sườn núi phủ đầy tuyết chạy về phía hang động trên thượng nguồn sông băng. Giao diện trong trò chơi đẹp đến mức khó tả, gió cuốn bông tuyết rơi nhẹ trên đất, Dĩ Mạch ngồi trước màn hình cũng cảm giác được gió lạnh thấu xương, trong lòng bàn tay cũng hơi hơi xuất mồ hôi.

Trước khi nhập động một khắc nàng nhanh chóng ẩn thân, sau đó mới nhẹ nhàng tiến vào động.

Trong động là boss Băng Cốc Cự Long cấp 139 đang ngủ say. Mà giờ phút này, lão nhân gia đã bừng tỉnh, đang cùng một người mặc cẩm bào màu trắng thêu hình rồng đánh nhau. Dĩ Mạch cả kinh, lập tức trừ bỏ trạng thái ẩn thân, chạy một mạch vào sâu trong động, nhún hai cái nhảy lên một tảng đá nhỏ nhỏ ra.

Chỉ thấy nàng vừa đứng vững, miệng Cự Long liền phun ra hùng hùng liệt liệt hỏa, hỏa thể đốt thiên diệt địa mở ra, còn chưa chờ Lam Sắc Vũ mở miệng nói câu “Đừng đi vào” thì đội ngũ truy sát đã chen chúc ngã nhào vào biển lửa.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đại thần x làm sáng tỏ

Kỹ năng diệt thể chi hỏa của Băng Cốc Cự Long cứ 3 phút phóng xuất một lần, hơn nữa có chứa ăn mòn – giảm bớt độ bền trang bị, cùng với hỏa nhiệt – làm người chơi mỗi giây mất 300 máu, liên tục trong 30 giây.

‘Vị ba(cái đuôi) quân’ vọt vào động đều bị diệt thể chi hỏa nướng chín. Đi theo đội ngũ đuổi giết là vài Thiên Kỳ(chức nghiệp thêm máu cho người khác, còn gọi là vú em, bác sĩ) đều chờ sau khi Mạch Thượng Sắc Vi chết thì hồi sinh nàng, sau đó luân phiên giết chết, không ngờ giờ phút này lại đóng vai trò quan trọng, vội vàng đến cứu sống ‘vị ba quân’ tâng thân trong biển lửa. Những người được cứu sống nhanh chóng lui về cửa động, một mặc tiếc hận bản thân rút 20% kinh nghiệm, một bên nguyên rủa Mạch Thượng Sắc Vi kia không có lòng tốt.

Chờ mọi người trong động lui sạch sẽ, Dĩ Mạch mới nhìn thấy nam tử mặc trường bào màu trắng vẫn sừng sững đứng đó, các loại kỹ năng hoa lệ liên tục đánh vào người Cự Long, rất là đồ sộ.

Trên đỉnh đầu người nọ là hai chữ to màu đỏ – Thanh Quân.

Người này đã gặp qua ở đâu nhỉ? Dĩ Mạch nhức đầu.

Nhớ rõ thời điểm chạy vào tên hắc vẫn là màu lam, giờ thành hồng danh, chắc lúc này khi Cự Long phun hỏa hắc dùng kỹ năng quần công, giết chết không ít người liên quan. Hồng danh sau khi chết sẽ bị rút trang bị trên người, hơn nữa nốt đầu rút từ trang bị tốt nhất, trong trò chơi đuổi giết hồng danh là hứng thú của rất nhiều người chơi, bởi vậy trong lòng Dĩ Mạch cảm thấy áy náy, hướng người nọ phát [Mật ngữ].

[Mật ngữ]Mạch Thượng Sắc Vi: “Xin lỗi, hại người hồng danh. Ta thật sự không có chỗ để chạy.”

Những người chạy ra khỏi tuyệt động giờ mới chú ý đến dòng thông báo của hệ thống bên trái màn hình.

[Hệ thống] Bạn bị Thanh Quân giết chết.

Vì thế có người trong lòng khó chịu. Nhưng người ta đang quần công đánh quái, chính mình tự động dẫn xác vào, bị giết cũng không thể đổ lên đầu người ta. Đa số những người thường thức qua tư vị bị Cự Long phun lửa đều không dám tùy tiện đi vào.

Mà lúc này, người của Lam Sắc Đồ Đằng đều nghe hiệu lệnh của lão đại Lam Sắc Vũ chặn ở cửa động.

[Bang phái]Lam Sắc Vũ: Sự tình diễn biến phức tạp, mọi người tạm thời không cần đi vào.

[Bang phái]Lam Sắc Thiên Không: Lão đại, thời điểm chúng ta đi vào Cự Long phun lửa, mà Thanh Quân cũng dùng kỹ năng quần công, có phải trùng hợp quá không?

[Bang phái]Giết Chóc Tối Thượng: Người bình thường trong tình huống này đều dùng kỹ năng phụ trợ để nâng cao né tránh, bạo kích phòng ngự linh tinh, hoặc dùng kỹ năng công kích cao cấp. Vừa rồi phạm vi quần công của hắc khá rộng xóa sạch 200 máu của ta.

[Bang phái]Đào Ảnh Ngọt Ngào: Kỹ năng vừa rồi của hắc không chỉ có công kích, còn thêm độc tính cùng tê liệt, ta vừa định chạy về thì bị dính 3 giây tê liệt, thế là treo.

[Bang phái]Lam Sắc Yêu Cơ: Ta thấy không phải trùng hợp. Hắc cố ý. Hắc cùng nữ nhân kia có quan hệ gì?

[Bang phái]Lam Sắc Thiên Không: Cho dù không phải trùng hợp thì chúng ta cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ.

[Bang phái]Đào Ảnh Ngọt Ngào: Vì sao? Hắc đã hồng danh, chúng ta nhiều người như vậy, cho dù cấp bậc hắc cao, cũng không chiếm được chỗ tốt.

[Bang phái]Lam Sắc Thiên Không: ...Tiểu Ngọt Ngào, người nên đi xem bảng xếp hạng.

[Bang phái]Lam Sắc Vũ: Bình tĩnh một chút chứ nào loạn. Chúng ta tạm thời canh giữ bên ngoài, bất luận là hắc cố ý hay không, chúng ta cũng không thể cùng hắc động thủ.

Đoạn đối thoại này đều ở bên trong Lam Sắc Đồ Đằng bang, người bị đá khỏi bang như Mạch Thượng Sắc Vi hiển nhiên không thể nhìn thấy. Nàng đứng đợi ở tầng đá duy nhất nhô ra trong động, từ trên cao nhìn Thanh Quân đầu long.

[Mật ngữ]Thanh Quân: “Đứng trên kia thoải mái sao?”

Dĩ Mạch không hiểu ý, di chuyển nhân vật ra ngoài, muốn nhìn rõ tình hình ngoài động, không ngờ sau khi nhấn chuột lại phát hiện nhân vật không động đậy.

Đây là chuyện gì? Dĩ Mạch không rõ cho nên rối rắm, bản thân khi đi hái thuốc đã từng tiến vào động này, cũng ẩn thân đứng ở cửa động xem người ta giết rồng, cho nên biết Cự Long này phun lửa, tầng đá nhô ra này là mình ngẫu nhiên nhìn qua, lại chưa từng thấy người nào đứng qua. Chẳng lẽ, nơi này chính là ‘tập điểm bug’ trong truyền thuyết...

Nàng lúc này mới ngộ ra câu nói của Thanh Quân. Một đầu hắc tuyến, nhìn trời không nói gì.

[Mật ngữ]Mạch Thượng Sắc Vi: “.... Không thoải mái t_”

Thời điểm Dĩ Mạch bình tâm suy nghĩ biện pháp giải quyết, người ngoài động đã không kiểm chế được.

Lam Sắc Yêu Cơ: “Mạch Thượng Sắc Vi, người là chuột biến thân hả? Tính gốc trong động cả đời không ra?”

Lam Sắc Vũ: “Mạch Thượng Sắc Vi, nếu có gan làm phản đồ thì nên nghĩ đến có một ngày như thế này, bị chúng ta bắt được bắt quả chi là vấn đề thời gian, ta khuyên người nên kết thúc cho sớm, Lam Sắc Đồ Đằng chúng ta cũng không muốn để liên lụy người khác.”

Lời nói này rất linh hoạt, một mặt nói cho Dĩ Mạch nghe, muốn nàng biết chờ Cự Long này chết, Thanh Quân vừa rời khỏi, nàng liền không tránh được bị giết chết. Mặt khác nói với Thanh Quân, đây là việc nhà của Lam Sắc Đồ Đằng bang, tốt nhất đừng nhúng tay vào. Trong lòng Lam Sắc Vũ đem tình hình vừa rồi phân tích một phen, cảm thấy nếu vừa rời Thanh Quân có ý giúp Mạch Thượng Sắc Vi thoát khỏi, hai người ít nhất phải có quen biết.

Nhưng từ đầu loại dấu hiệu trước kia cho thấy, việc này hẳn không có khả năng. Nếu Mạch Thượng Sắc Vi có thái son để dựa, sớm đã chạy khắp nơi khoe khoang, còn chờ đến lúc bị đuổi bắt lâu như vậy mới chạy đến chỗ của người ta tị nạn? Như vậy, nếu hai người không quen biết, hành động vừa rồi của Thanh Quân chỉ có thể lý giải là do không quen nhìn một đám người đuổi giết một người. Cho nên hẳn trực tiếp nói nàng là phản đồ, để Thanh Quân không cần nhúng tay.

Bỗng nhiên kỹ năng hoa lệ trong động biến mất, Di Mạch đảo mắt, thấy Cự Long chỉ còn lại một chút huyết da, mà Thanh Quân cũng dừng lại không dùng bất cứ kỹ năng gì, bắt đầu lấy một thủy thủ ra đâm. Mà quỷ dị hơn là, mỗi lần hắn đâm xuống, trên đầu Cự Long xuất hiện ‘-1’ màu đỏ, mà Cự Long đánh vào hắn, trên người hắn cứ nhiên xuất hiện chữ ‘miss’.

Đây là tình huống gì? Boss này nổi tiếng biến thái máu nhiều công kích cao, đâm kiểu này, cho dù đâm đến tối cũng không nhất định giết chết.

Hắn đối vũ khí chém giết là do vừa rồi hắn nhìn thấy những lời nói của Lam Sắc Vũ nên cố tình không để Cự Long chết sớm? Đây có tính là bảo hộ mình không?

Hơn nữa có ai nói cho nàng, thằng nhãi này mặc trang bị gì biến thái vậy, vì sao Cự Long đánh hắn không mất chút máu nào?

Di Mạch ngẩn ngơ tại chỗ, trong đầu xuất hiện vô số dấu ?

[Mặt ngữ] Thanh Quân: “Người không tính cãi lại?”

Người nào đó thấy nàng ngơ ngác trên tảng đá, nghĩ nàng bị thạch hóa nên lên tiếng nhắc nhở.

Di Mạch lúc này mới phản ứng lại, tranh thủ thời gian cúi đầu đánh chữ. Dùng loa, trực tiếp lên [Thế giới].

[Thế giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Ta có ba vấn đề muốn thỉnh giáo bang chủ Lam Sắc Đồ Đằng.

[Thế giới] Gió Thổi PP Lạnh: Oa! Gián điệp trong truyền thuyết đã xuất hiện.

[Thế giới] 1314 Yêu Say Đắm: Phán kích đến đây, lấy ghế xem biểu diễn.

[Thế giới] Lam Sắc Yêu Cơ: Lúc trước cho người thời gian biện hộ, người cam chịu không nói, giờ muốn lừa gạt, muộn rồi.

[Thế giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Vừa rồi ta không ở trước máy tính, sau đó lại lo chạy trốn, giờ mới có thời gian.

[Thế giới] Lam Sắc Vũ: Người hỏi đi.

Lúc này thế giới đã an tĩnh, tất cả mọi người đều chờ xem diễn biến của vở tuồng.

[Thế giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Vấn đề thứ nhất: Bố cục bang chiến, đều là do những người có uy tín trong bang quyết định, hơn nữa giữ bí mật. Cho dù là thương thảo hay quyết định, các người đã từng cho ta tham gia sao?

[Thế giới] Lam Sắc Vũ: Không có, nhưng điều đó không có nghĩa người không thể nghe được chút gì trong bang phái.

[Thế giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Ý theo lời người nói, chỉ cần là bang chúng đều có khả năng hỏi được quyết sách của nguyên lão trong bang, từ đó nhìn ra được người không có khả năng giữ được bí mật quan trọng.

[Thế giới] Lam Sắc Vũ: Dù quản lý nghiêm mật cũng sẽ có lỗ hổng, cho dù để lộ một ít tin tức bí mật, chỉ cần người bên trong không truyền ra ngoài cũng không tạo thành hậu quả gì lớn. Mà người là người được Huyền Thế Tự Minh phái tới, sau khi người nghe được tin tức liền thông báo cho Huyền Thế, đây mới là vấn đề.

[Thế giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Bởi vì ta đến từ Huyền Thế nên người vẫn canh cánh trong lòng. Vấn đề thứ hai ta muốn hỏi chính là: người không hề cảnh giác đối với những người chơi từ bang phái khác chuyển đến Lam Sắc Đồ Đằng?

[Thế giới] Lam Sắc Vũ: Không phải thế.

[Thế giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Ta quả thực có quan hệ không tồi với mấy lão ngoại gia của Huyền Thế, việc này ta không phủ nhận. Trên mạng gặp nhau, có thể là hợp ý hoặc may mắn, nhưng đó là bằng hữu, là quan hệ cá nhân, không nói việc công. Hôm nay toàn bộ sever đều thấy Huyền Thế bang chủ cùng ta không có liên hệ gì. Như thế Huyền Thế có chiếm được bố cục tình báo của các người hay không, qua con đường nào, tất cả cùng ta không có liên quan.

[Thế giới] Lam Sắc Yêu Cơ: Khó nhọc kẻ ai không biết diễn.

[Thế giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Một chân sai vật trong bang phái như ta, có nên mạo hiểm làm gián điệp để cuối cùng bị các người đuổi giết luân bạch?

[Thế giới] Phật Di Lặc: Không sai. Rất có lý.

[Thế giới] Gió Thổi PP Lạnh: Oa! Ta có nhìn lầm không, Phật Di Lặc đại thần nói chuyện?

[Thế giới]Cô Hồn Dã Quỷ: Ta cùng x giọt thuốc nhỏ mắt, lại nhìn, quả nhiên là đại thần lên [Thế giới] nói chuyện. ...

[Thế giới]Trên Mặt Đất Có Hai Chiếc Giày: Đại thần, ta ra 3000 vạn, ngươi tùy tiện chọn một Bạch Hồ ấu thú tư chất kém cỏi nhất bán cho ta đi.

[Thế giới]Mạch Thượng Sắc Vi: Vấn đề thứ ba: Trong Lam Sắc Đồ Đằng, có thể hái thảo dược cấp 8, chế độc cấp 8 có mấy người?

[Thế giới]Gió Thổi PP Lạnh: Ách, ách, chẳng lẽ Mạch Thượng Sắc Vi là người chơi có kỹ năng chế độc cấp 8 cao nhất trong truyền thuyết?

[Thế giới]Cô Hồn Dã Quỷ: Độc dược cấp 8? Trời của ta a, Sắc Vi, khi nào bán cho ta chút độc dược đi, độc ta dùng đều là cấp 3. ...

[Thế giới]Đào Thái Lang: Ta cũng muốn ta cũng muốn. ...

[Thế giới]Lam Sắc Vũ: Ta chỉ hy vọng ngươi chế độc nên ưu tiên để người trong bang dùng trước.

Hắn không thể trực tiếp trả lời vấn đề này, bởi vì toàn bộ bang chúng bao gồm cả bản thân hắn đều sử dụng độc dược cấp 8. Độc dược luôn có sẵn trong kho hàng của bốn bang, mỗi lần bọn họ sử dụng đương nhiên phải lựa chọn loại độc nhất để bôi lên vũ khí, sử dụng trạng thái trúng độc phụ trợ. Luôn luôn được cung cấp đầy đủ khiến cho bọn họ quên mất những độc dược đó đều do Mạch Thượng Sắc Vi làm ra.

[Thế giới][Mạch Thượng Sắc Vi]: Hy vọng đây không phải là một trong những lý do để ngươi truy đuổi ta. Hiện tại ta đã chứng minh được mình có đủ tư cách sử dụng độc dược trong kho hàng của bang, bởi vì ta tay làm hàm nhai. Đứng sai trong lòng mỗi người đều hiểu rõ, nếu ngươi còn muốn giết, ta không có lời nào để nói, nhưng là, không cần đem tất cả tội danh trút lên đầu ta, một câu ‘ta muốn giết ngươi’ so với ‘phản đồ đáng chết’ dễ nghe hơn nhiều.

[Thế giới]Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Vỡ tay.

[Thế giới]Bạch Cốt: Như trên.

[Thế giới]Gió Thổi PP Lạnh: Dã Quỷ. ... Hôm nay là 2012 sao, vì sao ta thấy rất nhiều đại thần kim quang lấp lánh lên thế giới?

[Thế giới]Cô Hồn Dã Quỷ: Di Lặc thần, cấp tiểu nhân Bạch Hồ ấu thú đi. Hồ Ly thần, cấp tiểu nhân tử quang phiến đi. Xương Cốt thần, nể mặt chúng ta là họ hàng gần, lần sau đừng giết ta, a men. ...

[Thế giới]Nguyệt Quang Quang Quang: Đại thần ủng hộ Sắc Vi, Lam Sắc thu tay lại đi.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nương tựa vào nhau x nhập bang

Thế giới lúc này sôi sục hẳn lên, người lên tiếng ủng hộ Sắc Vi không ít. Mà thủy chung không thấy Huyền Thế Tụ Minh có động tĩnh gì. Lam Sắc Đồ Đằng ở trên thế giới Thảm mặc một lúc lâu.

[Thế giới]Lam Sắc Vũ: Nếu ngươi giải thích sớm một chút, sẽ không gây ra hiểu lầm lớn như vậy. Lam Sắc Đồ Đằng hủy bỏ giải thưởng đã treo với Mạch Thượng Sắc Vi.

Ngoài động rất nhiều người đã tản đi, chỉ có Lam Sắc Vũ cầm đầu một vài chủ quản của Lam Sắc Đồ Đằng vẫn đứng lại chỗ đó, lúc này trong bang phái đang thảo luận vấn đề có nên để Mạch Thượng Sắc Vi trở về bang lần nữa hay không.

[Bang phái]Lam Sắc Yêu Cơ: Đá cũng đá rồi, chúng ta không nhất thiết cứ phải dùng độc dược của nàng, cùng lắm thì ngày mai ta bắt đầu luyện kỹ năng hái thuốc thôi.

[Bang phái]Lam Sắc Thiên Không: Lão bà, ta nghĩ ngươi vẫn nên đi thăng cấp là hơn. Chúng ta có thể trực tiếp đi mua độc dược cao cấp.

[Bang phái]Tiểu Ngư Du Du: Độc dược cấp 5 bán ngoài thị trường có giá rất cao, làm vậy không có lời.

[Bang phái]Hoa Hường Dương Của Van Gogh: Thu Sắc Vi về đi, tuy nàng ở trong bang không hay trò chuyện, nhưng cũng vì bang phái cống hiến không ít.

[Bang phái]Phi Thiên Vũ: Nhưng chúng ta đuổi giết nàng như vậy, nếu nàng không muốn trở về, vậy chúng ta chẳng phải mất mặt lắm sao. Mà có trở lại, cũng khó tránh khỏi có ngăn cách, chẳng bằng không cần.

[Bang phái]Hoa Hường Dương Của Van Gogh: Là chúng ta hiểu lầm nàng trước, đương nhiên phải hảo hảo giảng hòa.

[Bang phái]Lam Sắc Yêu Co: Lần này đánh nhau với Huyền Thế chúng ta thua thảm như vậy, khẳng định là có gián điệp. Ta cảm thấy nàng là mối hiểm nghi lớn nhất. Bề ngoài thì đoạn tuyệt quan hệ, ai biết Phong Quá Vô Ngân cho nàng chỗ tốt gì.

[Bang phái]Lam Sắc Vũ: Để cho nàng trở về. Lý do thứ nhất, chúng ta đuổi giết nàng cũng không thể khẳng định nàng là gián điệp, với tình hình như bây giờ, rất nhiều người cảm thấy chúng ta hẹp lượng. Lý do thứ hai, bang phái cần người chơi có kỹ năng sinh hoạt cao. Lý do thứ ba các người cũng thấy rồi đó, vừa rồi có vài vị lên thế giới nói chuyện, còn có Thanh Quân cố ý kéo dài thời gian giết Cự Long. Hiện tại ta không rõ bọn họ có liên hệ gì, nhưng xét theo thực lực, chúng ta phải tránh những hành động làm cho bọn họ thấy phản cảm, đám người kia tuyệt không dễ chọc.

[Bang phái]Lam Sắc Thiên Không: Đồng ý.

[Bang phái]Lam Sắc Yêu Co: Một khi đã như vậy, tùy ý các người.

Khi Lam Sắc Đồ Đằng hướng thế giới hủy bỏ treo thưởng với Mạch Thượng Sắc Vi, trong tuyệt động vốn đang u ám bỗng nhiên xảy ra biến hóa kỳ lạ, hàng ngàn đóa hắc sắc hoa lấy thân ảnh màu trắng kia làm trung tâm thì nhau bay múa, từ đó hình thành một con Hắc Long, chỉ nghe một tiếng long ngâm, Hắc Long giương nanh múa vuốt hướng tới Cự Long đã mệt mỏi rồi rồi đánh tới, chỗ va chạm biến thành những đóa hoa màu đen, cuối cùng tập kết thành một con sóng lớn, tầng tầng lớp lớp uốn lượn trôi đi.

Cự Long kêu lên một tiếng thê lương, đồng thời hệ thống nhảy ra một hàng chữ.

[Hệ thống] Boss Băng Cốc Cự Long bị Thanh Quân hành hạ, lần nữa chìm vào giấc ngủ say. Chúc mừng Thanh Quân đạt được thần vật trân quý ‘Băng Cốc Cự Long Lân’ ‘Băng Cốc Cự Long Đám’ ‘Băng Phong Long Hồn’.

Dĩ Mạch chưa bao giờ nhìn thấy kỹ năng này, dĩ nhiên thị giác bị hiệu ứng hoa lệ này làm cho rung động, trợn mắt há mồm. Nàng đem con chuột chỉ vào Thanh Quân, sau đó xem xét tư liệu của hắn.

Tính danh: Thanh Quân.

Giới tính : Nam

Chủng tộc: Ma tộc

Cấp bậc: 173

Chức nghiệp: Lạc Tinh

Trang bị: Che dấu, hảo hữu có thể thấy được

Tin tức: Che dấu, hảo hữu có thể thấy được

Giá trị thiện ác: -280

Giá trị PK: 356700

Giá trị sư đức: 1300

Giá trị nhân duyên: 0

Bang phái: Tọa Yên Thiên Hạ

Chức vị trong bang: trưởng lão

Dĩ Mạch rất cuộc nhớ ra vị này chính là đại thần trong truyền thuyết đứng đầu bảng PK, đang muốn ăn mừng bản thân có thể chính mặt nhìn thấy đại thần, vừa ngẩng đầu lên đã thấy người bị mình nhìn coi cư nhiên thì triển kinh công nhảy lên mũi nhọn nham thạch, mặt đối mặt đứng ở trước người mình.

Dung mạo tuần tú, từ lông mi đến hai bên má đều mang ấn ký uốn lượn màu đỏ sậm, đặc trưng của Ma tộc, điểm lệ lại mang theo vài phần tà khí. Mây kiếm nhú lại, một đôi mắt từ sắc lưu ly từ trên cao nhìn xuống chính mình.

Trong trò chơi có thể biến hóa màu da, màu tóc cùng màu mắt, mà khi thay đổi cần một số tiền lớn, còn cần đánh boss để đạt được đồ phổ, dựa theo đồ phổ tìm kiếm các loại tài liệu hi hữu, bởi vậy khó càng thêm khó.

Diện mạo của người này.... Ngô, quả nhiên đại thần đều lắm tiền a! Trong lòng Dĩ Mạch chỉ còn lại một câu cảm thán này.

“Rình coi trên người ta có kết quả gì? Đại thần hỏi.

Trong trò chơi khi xem xét tin tức của người khác, người bị xem sẽ nhận được tin tức do hệ thống thông báo ‘xx đang nhìn trộm tin tức của bạn’.

“Ách... đại thần tương đương người giàu có.” Sau khi nàng cùng đại thần tiếp xúc gần gũi chỉ cảm thấy không khí xung quanh ẩn chứa áp lực rất mạnh, bất tri bất giác phát ra tiếng lòng. Sau khi nói xong roi lệ nhìn trời 450 ㊟

“.... Muốn đi xuống?” Đối phương dường như cũng bị câu nói của nàng làm ngẩn người, nhanh chóng chuyển đề tài.

“Muốn...” Dĩ Mạch không ngừng ấn chuột, hắc y tiểu cường ở trên màn hình đứng tại chỗ xoay đi xoay lại, nhảy lên nhảy xuống.

“Người tính phá nát tảng đá sau đó ngã xuống?” Thanh Quân xem một lát, hỏi.

Này có tính là đại thần hài hước không? Dĩ Mạch xúc động, cùng đại thần ở chung một phòng, ách, không phải, là ở chung một động... kết quả là mắc kẹt trên tảng đá, rốt cuộc là nhân phẩm tốt hay không tốt đây?

[Hệ thống] Thanh Quân thêm bạn làm hảo hữu, bạn nguyện ý hay không?

Dĩ Mạch sững sốt, lại nghĩ đến hành động kỳ quái khi hắn giết rồng, càng làm cho người ta đoán không ra. Phút chốc phản ứng lại, là đại thần muốn thêm mình làm hảo hữu à nha... lập tức ngoan ngoãn nhấn vào nút ‘đồng ý’, chìm đắm trong thụ sủng nhược kinh, kết quả hệ thống lại nhảy ra một khung đối thoại.

[Hệ thống] Thanh Quân muốn cùng bạn tương thân tương ái, bạn nguyện ý hay không?

Dĩ Mạch chỉ thấy oanh một tiếng, bản thân bị thiên lôi đánh thành tiểu cường nường.

Thanh Quân... muốn bạn... tương thân tương ái.

Tổ hợp từ này ở cùng một chỗ thật là rung động. Ta muốn chụp ảnh... muốn chụp ảnh.

Đối phương không biết lúc này nàng đang ở trạng thái sung huyết não, tay chân luống cuống, chậm chạp không thấy động tĩnh, vì thế giải thích.

Thanh Quân: “Ôm người xuống.”

Dĩ Mạch vội nhấn ‘đồng ý’. Trên hình ảnh hắc y nữ tử bị bạch y nam nhân ôm trong lòng, ngoan ngoãn rúc vào ngực hắn. Trong tuyết động ngẫu nhiên có vài tia sáng giống như những sợi dây mảnh tạo thành những vệt lốm đốm, gió thổi nhẹ làm tóc hai người vương vài bông tuyết, nhìn qua thanh nhã phiêu dật.

Thanh Quân ôm nàng nhảy xuống vách đá, chậm rãi đi ra cửa động.

Dĩ Mạch dĩ nhiên được cứu vớt, vừa giải trừ trạng thái thân mật đã vội vàng nhảy xuống cảm kích “Cám ơn.”

Thanh Quân: “Không cần khách khí. Không nặng.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “.....”

Thanh Quân: “Nếu ta đoán không sai, đám người bên ngoài đang tính thuyết phục người quay về Lam Sắc Đồ Đằng.”

Dĩ Mạch ngẩn ra, cười khổ nhếch nhếch khóe miệng. Huyền Thế không nhớ tình cũ, Lam Sắc gắn thêm tội danh. Chính mình trải qua hai lần thay đổi bang phái đều làm cho người ta lạnh tâm, nên không muốn có bất cứ dính líu gì với bọn họ.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ta sẽ không quay về Lam Sắc.”

Thanh Quân: “Nguyện ý vào bang của ta không?”

Lúc trước hai người đối thoại đều ở tần số hảo hữu, không ngờ câu này Thanh Quân lại trực tiếp đổi thành kênh phụ cận, có ý để cho bang chúng của Lam Sắc Đồ Đằng đang ở ngoài nghe thấy. Dĩ Mạch chỉ cảm thấy thiên lôi cuộn cuộn, càng nghĩ, vẫn thấy một mình tiêu dao tốt hơn. Đang muốn cự tuyệt thì người nào đó trở lại tần số hảo hữu, vẫn đậm phong khinh nói “Hong danh vì người. Giết Cự Long mất 20 phút cũng vì người. Hiện tại, người cũng nên chịu trách nhiệm?”

Dĩ Mạch hắc tuyến.

Này này này... căn bản là vì mình mà đến, có thể nói ‘không’ sao?

Vì thế lần đầu run rẩy nói “Ta gia nhập...”

Nghe nàng hỏi đáp, mọi người trong Lam Sắc Đồ Đằng lũ lượt rời đi. Mạch Thượng Sắc Vi tuy có ích, nhưng không phải trân bảo, hơn nữa bọn họ không ngờ đến nỗi cùng Thanh Quân cướp người.

[Hệ thống] Thanh Quân mời bạn gia nhập bang phái Tọa Yên Thiên Hạ, bạn nguyện ý hay không?

Người nào đó run run nhún “Đồng ý.”

[Hệ thống] Chúc mừng bạn gia nhập Tọa Yên Thiên Hạ. Tự gia nhập bang phái, sau ba ngày trừ phi bị bang phái khai trừ thì không thể rời đi.

[Hệ thống] Bang phái Tọa Yên Thiên Hạ của bạn đứng đầu bảng thực lực, bạn đạt được mỗi giờ đánh quái tăng 0.3% kinh nghiệm

[Hệ thống] Bang phái Tọa Yên Thiên Hạ của bạn đứng trong bảng tài phú, bạn đạt được mỗi giờ đánh quái tăng 10% tiền tài nhật được.

[Hệ thống] Bang phái Tọa Yên Thiên Hạ của bạn giá trị giết chóc quá cao, bạn bị trừng phạt giảm 3% bạo kích cùng né tránh.

[Bang Phái][Mộng Hồi Lâu Lan]: Hoan nghênh người mới.

[Bang Phái][Thiên Sơn Mộ Tuyết]: Oa! Mạch Thượng Sắc Vi mm trong truyền thuyết. Hoan nghênh.

[Bang Phái]Ẩn No Vẫn Có Giết Người: Lão bà, muội làm sao biết người ta là nữ?”

[Bang Phái]Thiên Sơn Mộ Tuyết: Trục giác nữ nhân.

[Bang Phái]Ẩn No Vẫn Có Giết Người:

[Bang Phái]Thừa Phong Bội Ngọc: Thanh Quân cư nhiên thêm người nhập bang, thực mới mẻ.

[Bang Phái]Ẩn No Vẫn Có Mua Nước Tương: Có JQ! Khẳng định có JQ.

[Bang Phái]Thanh Quân: Nước Tương, nghe nói người có bí tịch Lưu Quang Kiếm Vũ quyền thượng, quyền hạ ngoại trừ ta ra thì không đâu có nữa.

[Bang Phái]Ẩn No Vẫn Có Mua Nước Tương: A, thời tiết hôm nay thật tốt. Ta vì Thanh Quân trưởng lão anh minh thần võ của bản bang mà nước mắt đầm đìa. Sắc Vi đồng học vừa ở trên thế giới hỏi ba câu rất hay, lần đầu gặp mặt xin chiếu cố nhiều hơn.

[Bang Phái]Mạch Thượng Sắc Vi: ...Chào mọi người.

Vừa vào bang, đón tiếp nàng chính là khung cảnh hoan nghênh nhiệt liệt, cùng với sự thăm hỏi ân cần hoàn toàn khác hẳn thái độ lạnh nhạt của Lam Sắc Đồ Đằng trước kia làm cho nàng cảm thấy ấm áp tận cõi lòng.

[Bang Phái]Công Quan Tài Khiêu Vũ: Ta đại biểu toàn bộ huynh đệ trong bản bang hoan nghênh muội gia nhập Tọa Yên Thiên Hạ. Khuyết điểm lớn nhất của bang phái là thích đánh nhau, cho nên bạo kích luôn bị khấu trừ, muội chỉ có thể nhẫn nhịn.

Bang chủ Tọa Yên Thiên Hạ ‘Công Quan Tài Khiêu Vũ’ là ‘chiến’ thần tiếng tăm lừng lẫy, so với Thanh Quân thấp hơn 3 cấp, là Bôn Lôi cấp 170, máu nhiều phòng thủ cao, trong tay cầm [thần – Huyết Nhận Nanh Sói], cự kiếm duy nhất được tinh luyện 13 sao trong sever. Nghe nói thời điểm vũ khí kia mới tinh luyện 1 sao, công kích cũng đủ để chặt chém 2 Mạch Thượng Sắc Vi.

Đi Mạch vốn lười thăng cấp, hơn nữa sinh ra đã là tiểu cường không có khả năng PK, giảm tỷ lệ công bạo kích gì đó nàng căn bản không cần.

[Bang phái]Mạch Thượng Sắc Vi: Cảm ơn bang chủ thu lưu. Những thứ đó muội hoàn toàn không cần.

[Bang phái]Ẩn No Vẫn Có Đêm Tiên: Lão đại, người vòng vo cái gì, nói thẳng ra đại bộ phận bang chúng đều là sát nhân cuồng không phải được rồi sao. Quan trọng Sắc Vi muội rốt cuộc là nam hay nữ?

[Bang phái]Kim Sắc Yêu Đồng: Ai nói, sát nhân cuồng ở nơi này chỉ có một, chính là Xương Cốt, giá trị thiện ác của hắn là -8 vạn.

[Bang phái]Bạch Cốt: Người chán sống?

[Bang phái]Mạch Thượng Sắc Vi: Tuy chọn Âm Ảnh, nhưng muội thật sự là nữ.

[Bang phái]Phật Di Lạc: Ha ha, Bạch Cốt, Kiếm Tiên, hai người thua, đợi lát nữa mỗi người nộp cho ta 100 vạn.

[Bang phái]Bạch Cốt: Gì chứ, Thanh Quân, người gạt ta.

[Bang phái]Ẩn No Vẫn Có Đêm Tiên: Thanh Quân, vừa rồi người rõ ràng nói hắn là nam.

[Bang phái]Thanh Quân: Các người hỏi ‘hắn’ là nam hay nữ, ta nói ‘hắn’ là nam, có gì sai sao?

[Bang phái]Mộng Hồi Lâu Lan: Xương Cốt cũng có lúc bị chính, hay thật.

[Bang phái]Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Aha, tiểu Sắc Vi, muội đến rồi ta sẽ không tốn tiền mua độc được.

[Bang phái]Mạch Thượng Sắc Vi: Ách, muội sẽ cố gắng hái thuốc chế được.

[Bang phái]Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Nếu đã là người một nhà, muội đem số tiền trước đây ta mua thuốc của muội trả cho ta đi, ta rất nghèo.

[Bang phái]Cửu Vĩ Hồ Công Tử: ??Huỳnh từng mua thuốc của muội sao??

[Bang phái]Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Ân, mua không ít nha. Cái tên Quý Người Chết Không Đền Mạng là tài khoản phụ của ta.

[Bang phái][Mạch Thượng Sắc Vĩ]:

Di Mạch học máu. Tài khoản phụ kia rõ ràng đứng đầu bảng tài phú, còn giả nghèo.

[Bang phái]Thanh Quân: Đừng để ý nó. Nó là gian thương.

Đại thần đại nhân, ngài dùng từ ám chỉ động vật để nói về Hồ Ly Quân sao....

[Bang phái]Cửu Vĩ Hồ Công Tử:Quả nhiên có JQ.

[Bang phái]Thanh Quân: Sáng sớm nay ta nghe nói có người ở phụ cận Nguyên Bảo Sơn đánh được Hồn nguyên linh đơn.

[Bang phái]Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Thật sao? Ta lập tức đi kiểm. Hợp yêu đao còn thiếu nó.

Thanh Quân: Lại đây.

Di Mạch vừa rời mũi nhìn chữ, không phát hiện Thanh Quân đã đi ra khỏi động, thấy chỉ thị liền lon ton chạy theo. Chỉ thấy bạch y nam tử dùng tay kết thủ ấn, trong một thoáng mây mù tiêu tan, hắc dĩ nhiên ngồi trên lưng một con Bạch kỳ lân cao lớn.

Kỳ lân nha... Trần phẩm Bạch kỳ lân..... Trần phẩm Bạch kỳ lân trị giá 399 nhân dân tệ nha.....

Nàng đối với Bạch kỳ lân một bên chảy nước miếng, đôi phương khinh thường phun khí lạnh vào mặt nàng.

[Hệ thống] Thanh Quân muốn cùng bạn cộng ky, bạn có nguyện ý không?

Nhấn ‘đồng ý’, hắc y tiểu cường liền xuất hiện trước người bạch y nam tử, Thanh Quân ôm nàng từ phía sau, một tay giật dây cương.

Kỳ lân tốc độ rất nhanh, thoáng chốc đã vượt qua mấy bản đồ. Bởi vì hai người cộng ky, cho nên khi quái vật công kích, tất cả thương tổn đều tính trên người chủ nhân tọa kỵ, tiểu Sắc Vĩ mới có thể bình yên vô sự thoát khỏi đám quái vật cấp cao.

“Nguyên Bảo Sơn có Hồn nguyên kinh đơn sao?” Di Mạch ghen thật lâu cuối cùng cũng không nhịn được hỏi hắc. Nguyên Bảo Sơn là nơi quái vật cấp 70 thường hay lui tới, nàng luôn luôn đánh quái ở đó, cho tới bây giờ cũng chưa từng đánh được linh đơn gì.

“Nó rất rảnh rồi.” Đại thần chậm rãi phun ra một câu.

“.....”

Hồ Ly đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vĩ Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ma thành x báisư

Cuối đường xuất hiện một bức tường thành màu đen. Giương mắt nhìn lại, ở phía trên trung tâm thành là những bông tuyết xoay tròn, phát ra ánh sáng màu xanh. Chỗ gần cửa thành, hai bên sườn có những cây cột bằng đồng rất lớn, trên mặt điêu khắc một số nhân vật. Trên cổng thành hùng vĩ có khắc bốn chữ lớn “Ma- Tuyết Tập thành.”

Di Mạch chưa bao giờ đến Ma thành, bởi vì Thần – Thánh – Ma ba tòa thành đều thuộc về bang phái cao cấp, chỉ có nhân vật đạt cấp 145, sau khi lựa chọn một trong ba loại ‘thị thần, triều thánh, nhập ma’ mới có thể truyền tống đến thành chủ. Ba tòa thành này có điểm truyền tống, nhưng không mở ra đối với những người chơi có cấp bậc thấp hơn 145, trừ khi đi theo ngạ quỷ cấp cao xuyên qua khu vực quái vật chạy tới.

Trước cửa là một pho tượng cao lớn, đem đường vào thành chia làm hai nửa. Đây là một nam tử tóc đen, đôi mắt sụp xuống, hai tay để lên trên một thanh bảo kiếm màu bạc thẳng đứng.

Khi kỳ lân chạy qua người hân, Dĩ Mạch thị giác biến ảo, thấy rõ khuôn mặt của bức tượng kia.

Nửa khuôn mặt bị che bởi ấn ký ma tộc, đôi mắt đỏ như máu khép hờ, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

“Y là ‘Ma Tôn Minh Tuyết’ – người thủ hộ Ma thành. Thời điểm thành chiến y sẽ trọng sinh, cấp cho bên thủ thành gia tăng lực công kích cùng bạo dân.” Thanh Quân tựa hồ biết nàng đang tò mò, điều khiển kỳ lân dừng lại bên bức tượng “‘Thần Quân – Hạo Phong’ một khi trọng sinh sẽ rút ngắn thời gian chờ của kỹ năng, gia tăng tỷ lệ đánh trúng mục tiêu. Thánh thành ‘Thánh Nữ – Kính Vũ’ trọng sinh gia tăng phòng ngự, cũng lấy phạm vi trung tâm đại điện hồi máu hồi mana.”

“Tuy nói y là Ma Tôn, nhưng thoát nhìn cũng không thô bạo.” Mạch Thượng Sắc Vi nói.

“Trong bối cảnh trò chơi, y là người khởi xướng phản kháng thần tộc, thần tộc càng chiến càng bại, vì thế lệnh cho một nữ tử nhân loại tiếp cận y, thu lấy sự tín nhiệm của y. Trong lúc Thần Quân cùng y chiến đấu giằng co, nữ tử nhân loại từ phía sau đâm thủng trái tim y. Minh Tuyết từ trên mây rơi vào địa ngục, ở trong diệt thế chỉ hóa trọng sinh, trở thành Ma Tôn. Tam giới chỉ chiến vì vậy mở ra.”

“Nữ tử nhân loại kia là Thánh Nữ Kính Vũ?”

“Àn, thần ban cho nàng năng lực cứu mệnh, từ đó về sau trở thành Thánh Nữ, phù hộ nhân loại.”

Thanh Quân thu kỳ lân, hai người hướng trong thành đi tới. Xuyên qua hành lang âm u, trước mắt là một mảnh trống trải.

Tuyết bay đầy trời lặng lẽ rơi xuống mặt đất. Ánh sáng nhu hòa từ trên cao chiếu xuống làm cho thạch nhũ trên không trung huyền hóa. Trong thành không tiếng động cùng với tường thành cao sừng sững hình thành hai mặt đối lập. Mạch Thượng Sắc Vi chìm đắm ở cảnh đẹp trong và ngoài thành, không khỏi vì cảnh sắc được chế tác mỹ miều của Căn Khôn mà một lần nữa than thầm.

“Thật xinh đẹp.” Mạch Thượng Sắc Vi chạy về phía trước, dọc theo hành lang trung tâm, ánh mắt không ngừng liếc ngang liếc dọc, nhìn những bông tuyết bao trùm nóc nhà, bên tai có tiếng quạ đen vỗ cánh. Trên đài cao chính giữa thành là một cặp song long vờn quanh một viên băng tinh cực lớn. Trong viên băng tinh đó ẩn hiện những hình ảnh mơ hồ.

“Đây là tàn ảnh trong hồi ức của Minh Tuyết. Chờ muội lên đến cấp 145 sẽ lựa chọn nhiệm vụ đặc biệt, lúc đó ở trung tâm tam thành sẽ thấy được chuyện xưa của bọn họ.” Thanh Quân đứng trên đài cao nói với nàng.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Thời điểm Ma Tôn sống lại như thế nào?”

Thanh Quân: “Không biết, không có người thấy qua.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Không phải nói thời điểm thành chiến sẽ sống lại sao?”

Thanh Quân: “Vì muốn hướng đến các bang khác khiêu chiến, cho nên mới dưỡng ra một đám sát nhân cuồng.”

Thì ra là thế. Rõ ràng là do mình ngựa tay, còn muốn đem trách nhiệm đổ lên đầu người khác, thật sự là yêu nghiệt - _ -

Cửu Vi Hồ Công Tử: “Ma Tôn có gì đẹp mắt? Hân không suất bằng ta nha.” Một kẻ cười cừu vĩ hồng hồ chen vào giữa hai người. “Tiểu Sắc Vi, đến, Hồ Ly ca ca mang muội đi chơi.”

Thanh Quân: “Ngươi đánh được Hồn nguyên linh đơn?”

Cửu Vi Hồ Công Tử: “Con bà nó, ngươi không nhắc suýt nữa ta quên. Nếu không phải ta thông minh, thực sự đã bị ngươi lừa đến Nguyên Bảo Sơn.”

Thanh Quân: “Thật không? Ta cứ nghĩ ngươi đến Nguyên Bảo Sơn đánh 10 phút mới trở về?”

Cửu Vi Hồ Công Tử: “...Ngươi làm sao biết được?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “.....”

Hân rõ ràng lừa ngươi, ngươi lại thừa nhận dễ dàng như vậy. Không biết ai mới là Hồ Ly nha?

Cửu Vi Hồ Công Tử: “Tiểu Sắc Vi, muội muốn nhìn Ma Tôn sống lại, ta có biện pháp.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ôi chao? Thật sự?” Nhưng trình độ biến thái của bang phái ác liệt đến mức độ này, muốn bao lâu mới có người đến khiêu chiến để Ma Tôn sống lại a..... t_t sinh không kịp thời.

Thanh Quân: “Đem móng vuốt Hồ Ly của ngươi thu về.”

Cửu Vi Hồ Công Tử: “Tiểu Thanh Thanh, ngươi thực không phúc hậu. Vất vả lắm mới có một cô bé, ngươi lại không để ta lừa gạt.” Dứt lời phát ra một biểu tượng cắn chặt khăn mà khóc, vừa nhìn Dĩ Mạch vừa kéo kéo.

Chỉ thấy cánh tay phải của Thanh Quân gợn lên, chỉ thấy một đạo ánh sáng giống như sao băng rơi vào trong tay hân, sau đó mơ hồ biến thành hình dạng

một cây pháp trượng. Sau đó vô số đạo sám sét nhằm thẳng hướng Hồ Ly quần chém tới. Hồ Ly công tử phản ứng cực nhanh, thấy hấn thay pháp trượng lập tức nhấn kỹ năng gia tăng phòng ngự ‘thánh hộ chi thuẫn’ của Liệt Thiên, thân hình rất nhanh lùi về phía sau.

Lạc Tinh cao công, đầu nhập ma đạo máu ít phòng ngự thấp. Mà Liệt Thiên cũng cao công, nhưng theo đường vật công, máu bình thường, phòng ngự bình thường. Một người là ám pháp sư, một người là cuồng chiến sĩ

Hồ Ly dùng ‘Cuồng sư nộ rống’ làm Thanh Quân tê liệt 5 giây. Mà lúc này kỹ năng ‘Ma âm mị hoặc’ của Thanh Quân cũng đánh trúng người hấn, đồng thời khiến cho hấn trong 5 giây lâm vào trạng thái hỗn loạn.

Thời điểm hai người yên lặng trừng mắt nhìn nhau, bỗng phát hiện tiểu muội muội Sắc Vi vốn đang ở bên cạnh xem cuộc chiến giờ đã hy sinh lừng lẫy. Hiện nhiên vừa rồi bị sám sét công kích trong phạm vi lớn đánh cho ngã sấp xuống.

Thanh Quân: “.....”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “...Trên mặt đất lạnh.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Muội chỉ ra xem kịch, các huynh như thế nào giết người vô tội a.”

Ấn No Vãn Cổ Đếm Tiền: “Nước Tương, ta thấy nơi này phát sinh thảm án.” Kiếm Tiền quân cười Tỳ Hưu nhìn thi thể ồn ào.

Ấn No Vãn Cổ Mua Nước Tương: “Các người muốn đánh cứ đánh, phải chú ý hoa cỏ ven đường một chút.” Nước Tương quân cười Huyết Sư cười thực vui vẻ.

Thiên Sơn Mộ Tuyết hồi sinh Mạch Thượng Sắc Vi, cả giận nói: “Sắc Vi không bị người của Lam Sắc Đồ Đẳng giết, ngược lại bị hai người giết, chuyện này tính thế nào đây?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Ta còn chưa phóng kỹ năng công kích mà, người là tiểu Thanh Thanh giết.”

Hấn vừa dứt lời, chỉ thấy dưới chân mọc lên vô số băng tiêu, đem chút huyết da còn lại của Hồ Ly sau chiêu sét đánh vừa rồi tiêu diệt sạch. Vì thế Hồ Ly cũng lừng lẫy hy sinh.

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Giờ, người đứng là hạ lưu.”

Thanh Quân: “Người nhắc lại lần nữa xem”

Hồ ly nằm trên mặt đất không đứng dậy “Tiểu Sắc Vi, muội nhìn thấy rồi đó, hấn là sát nhân cuồng, muội phải cách xa hấn một chút, về sau theo ta đi.”

Thanh Quân: “Muội báai sư chưa?” Lời này là nói với Sắc Vi.

“Không có.” Tiểu cường vừa được hồi sinh thấy mình cách cấp 80 càng ngày càng xa, hạ quyết tâm nhất định phải tránh xa nhân vật nguy hiểm này. Ai ngờ nàng vừa dứt lời, Hồ Ly quân đang nằm ngay đơ bỗng đứng bật dậy.

[Hệ thống] Cửu Vĩ Hồ Công Tử muốn thu bạn làm đồ đệ, bạn có đồng ý hay không?

Ngay sau đó lại nhảy ra một khung đối thoại.

[Hệ thống] Thanh Quân muốn thu bạn làm đồ đệ, bạn có đồng ý hay không?

“.....” Dĩ Mạch, hai người này là thiên địch a? “Mỗi nhân vật chỉ được báai một sư phó nha.”

“Ta có rất nhiều trang bị Ám Ảnh.” Thanh Quân đại thần từ từ mở miệng “Hơn nữa ta mang muội luyện cấp có vẻ mau.”

“Thúi lắm. Tiểu Sắc Vi, đi theo hấn không có tiền đồ đâu.” Hồ Ly khó chịu nói “Trong tài khoản của ta có đủ bộ trang bị thần khí dành cho Ám Ảnh, cộng thêm tọa kỵ, tiền, trong acc phụ còn có một đồng vật 999 vật phẩm bt mà nhiệm vụ yêu cầu. Một tuần ta có thể kéo muội lên cấp 100.”

Thanh Quân: “Tốt lắm, báai nó làm sư phụ đi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “.....”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “.....”

Ấn No Vãn Cổ Đếm Tiền: “Hồ Ly lại bị tính kế.”

Thiên Sơn Mộ tuyết: “Ôi chào! Đứa nhỏ đáng thương, vĩnh viễn không khôn lớn được....”

[Hệ thống] Bạn đã báai Cửu Vĩ Hồ Công Tử làm sư phụ. Mỗi khi bạn thăng cấp, sư phụ của bạn nhận được 10 điểm sư đức.

[Hệ thống] Bạn học được kỹ năng sư môn ‘Cam khổ đồng nhạc’ cấp 10. Sư phó đạt được 10% kinh nghiệm khi bạn luyện cấp.

[Hệ thống] Bạn học được kỹ năng sư môn ‘Sư đồ cảm ứng’. Gặp lúc nguy hiểm có thể truyền tống đến bên người sư phụ, hoặc kêu gọi sư phụ đến bên mình.

“Tiểu Sắc Vi, cầm lấy.” Hồ Ly kéo nàng đến bên cạnh kho hàng, một lần đăng nhập đến 5 acc phụ lục tìm lung tung, lập tức đưa cho nàng một đồng loạn thất bát nháo gì đó, vũ khí Âm Ảnh các cấp bậc, y phục, giày, mũ, tất cả đều là thần khí, chẳng qua chưa tinh luyện, cộng thêm tọa kỵ tất phương điều.

“Kho hàng của muội quá nhỏ, không chứa hết được.” Dĩ Mạch lấy đến tay, có chút ngượng ngùng.

[Hệ thống] Thanh Quân mời bạn giao dịch, bạn có đồng ý không?

Dĩ Mạch nhấn đồng ý, đối phương đưa tới ba khối lệnh bài mở rộng kho hàng cùng 20 hoàn hồn đan.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Muội không cần mấy thứ này...”

Thanh Quân: “Cầm đi.”

Hồ Ly: “Cầm, không cần khách khí.”

Ẩn No Vãn Cổ Mua Nước Tương: “Muội theo chân bọn họ thì không cần khách khí, một tên là gian thương kiếm tiền lòng dạ âm hiểm, một tên là phú hộ không lo thiếu tiền.”

Thanh Quân: “Kiếm Vũ bí tịch quyền hạ.”

Ẩn No Vãn Cổ Mua Nước Tương: “...Ta, cái gì cũng chưa nói.” Nhanh chóng trốn đi.

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Các người đều là cảm thú, khi dễ người thành thật thiện lương. Đi thôi, tiểu Sắc Vi, chúng ta đi luyện cấp.”

Dĩ Mạch trước máy tính đùa giỡn vui vẻ, bên tai chợt nghe thấy một tiếng nổ, nàng bị dọa nhảy dựng. Hóa ra là Lý Thiển cầm cái túi bóng plastic đã thổi phồng ở bên tai nàng đập vỡ.

Đường Tiểu Âm vừa thu dọn sách vở vừa nói “Trạch thần đại nhân, buổi chiều có tiết của Trương mặt ngựa, ngài có đi hay không?”

“Ai nha, ta quên mất. đi đi...” Dĩ Mạch đứng dậy.

Mạch Thượng Sắc Vi tốc chiến tốc thắng: “Ách... buổi chiều muội có tiết, logout trước, các vị đại thần tiếp tục.” Sau đó hấp tấp tiêu thất, làm cho câu nói của Hồ Ly đại thần “Tiểu Sắc Vi, vì sư rất nhớ muội.” Tiêu thất trong không khí.

Dĩ Mạch đóng máy tính, lấy một miếng bánh bỏ vào miệng, vội vội vàng vàng sửa sang lại sách giáo khoa, cùng ba con nhóc kia đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Đi học x Sôcôla nam

Ôi chào! Chúng ta rốt cuộc đã tạo nghiệt gì, vì sao đụng phải Trương mặt ngựa.....” Lý Thiển cầm quyền [nhân lực tài nguyên quản lý học] dày cộp khóc thét. “Chỉ mong hôm nay hần không hỏi đến ta.” An Dĩ Mạch ngồi vào chỗ mở sách ra đọc, ý đồ dùng thời gian này xem lại những nội dung học trong tiết trước.

“Tu trăm năm được cùng thuyền, tu ngàn năm được cùng giường. Chúng ta coi như tốt số, cùng lắm chỉ mất có 100 năm, chỉ khổ cho lão bà của Trương mặt ngựa, tu đến một nghìn năm còn phải cùng giường với lão.” Đường Tiểu Âm tự an ủi mình như thế, vì thế tâm bình khí hòa.

“Về sau có tiết của Trương mặt ngựa, ta nhất định sẽ ăn com sau.” Nguyên Viên đồng học suy nghĩ mãi.

“Vì sao?” Ba người khó hiểu.

“Ta muốn giảm béo.” Nàng bình tĩnh trả lời.

Đây là chương trình giảng dạy trong học kỳ 2 dành cho những học sinh năm ba của ngành quảng cáo kinh doanh và quản lý học. Lần đầu tiên lên lớp, giáo sư Trương Đức Lực với khuôn mặt dài gập ghềnh gập khúc làm cho những tân sinh viên năm nhất không có sức chống cự giật mình thon thót.

Thứ nhất: Tiết của hán không cho phép đến muộn về sớm, ở thời điểm tâm tình hán tốt hay không sẽ tùy cơ điểm danh. Ba lần không có mặt sẽ đánh trượt.

Thứ hai: Bài giảng của hán không cho phép đánh máy hay ghi âm, toàn bộ nội dung đều phải viết tay.

Thứ ba: Trong mỗi tiết sẽ gọi người trả lời vài vấn đề, điểm đó lấy vào điểm thành tích. Hơn nữa sau khi học xong có khả năng ra bài tập.

Thứ tư: Không ra trọng điểm ôn tập, không cắt bớt. Nếu muốn thi qua, trừ bỏ mỗi tiết chăm chú nghe giảng, còn phải đem toàn bộ những gì gạch chân trong sách học thuộc.

Hết.

Mọi người kinh ngạc, sau khi đi nghe ngóng, mới biết Trương Đức Lực này là giáo viên tiếng tăm lừng lẫy Trương mặt ngựa. Mỗi khi có tiết của hán, đều là ‘Người trước ngã xuống, người sau tiến lên’ không hợp cách. Những người thi lại nhiều lần gom được một đồng, đúng là sống không bằng chết.

Kết quả, ngay cả loại trạch thần giống như An Dĩ Mạch cũng bị tác động phải đi học.

Nữ sinh ở cùng một chỗ đương nhiên có bát quái. Đây là chân lý.

“Dĩ Mạch, người xem Chu Tĩnh Nghi.” Đường Tiểu Âm ghé tai nàng nói nhỏ “Cổ áo mở rộng, chắc chắc...”

Nàng tìm kiếm một phen, cuối cùng ở dãy bàn thứ ba bên phải phòng học phát hiện Chu Tĩnh Nghi, áo váy liền sắc hồng, hai gò má đỏ ửng, nhìn qua rất mơ mộng “Nàng càng lúc càng trắng.” không khỏi cảm thán.

“Lúc nàng xuống lầu mặt và phải tường sao, trắng giống như vôi.” Lý Thiên bữu môi “Chuột mi cong vút, còn dẫn theo mỹ đồng, đúng là đồ sộ.”

“Con gái trang điểm vì người mình thích, nàng luyện ái rồi sao?” An Dĩ Mạch hỏi.

“Đúng là ‘con gái trang điểm vì người mình thích’, nàng đang trong giai đoạn này lắm.” Nguyên Viên tổng hợp lại chân tướng.

“Nhìn trúng ai?” Dĩ Mạch lâu không ra khỏi cửa, đối với việc giang hồ một mực không hiểu.

“Sôcôla nam.” Đường Tiểu Âm nói.

Dĩ Mạch đang uống nước, nghe thấy cái tên ấy, ngụm nước trong miệng phun ra bằng sạch.

Lý Thiên một bên vỗ lưng nàng một bên than thở “Ôi chao! Thực hoài niệm ngày đó ăn Ferrero sau đó nôn ọe nửa ngày a...”

Sôcôla nam là sinh viên năm ba của đại học kinh tế quốc tế và thương mại chuyên nghiệp, tên gọi Trịnh Phong. Năm đó Dĩ Mạch vẫn còn là tân sinh viên, nam nhân này ở chương trình hội diễn tết nguyên đán đối với Dĩ Mạch nhất kiến chung tình, không ngừng theo đuổi. Còn lợi dụng ba đứa bạn cùng phòng vô lương kia, tìm hiểu sở thích của nàng. Đoạn đối thoại lúc đó là như vậy...

Lý Thiên thấp giọng “Dĩ Mạch, người thích cái gì nhất?”

Dĩ Mạch vừa xem tiểu thuyết vừa ăn khoai tây chiên “Những vật có giá trị tương đương tiền, càng nhiều càng tốt.”

Đường Tiểu Âm ghé sát vào “Ngoài tiền còn gì nữa?”

Dĩ Mạch “Phòng ở.”

Lý Thiên “Trừ phòng ở?”

Dĩ Mạch “Mèo.”

Đường Tiểu Âm “.....Giá không quá cao, đại bộ phận trong khu vực đều có bán, có tính thực dụng, thể tích không quá lớn, không có dấu hiệu bệnh tật, có thể xuất hiện trong phòng ngủ vv..vv, người thích cái gì?”

Dĩ Mạch mở ngăn kéo, kinh ngạc nói “Di, Sôcôla ta đặt ở đây bị ai ăn mất rồi?”

Nguyên Viên “Nàng nói, Sôcôla.” Mỗ ăn vụng Giáp bốn lạng bạt ngàn cân.

Đường Tiểu Âm “...Đúng, đúng, Sôcôla cũng không tệ.” Mỗ ăn vụng Ất phụ họa.

Lý Thiên “Ngô, biết.” Mỗ ăn vụng Bính nhanh chóng gửi tin nhắn đến cho Trịnh Phong đồng học.

—Nàng thích ăn sôcôla, Ferrero a.

Vì thế sáng sớm hôm sau ở ngoài phòng ngủ xuất hiện một đồng lớn sôcôla Ferrero. Bác gái quản lý ký túc xá luôn luôn nghiêm khắc giờ cười tươi như hoa, vỗ vỗ vai An Dĩ Mạch “Tiểu tử kia rất thích người, đừng phụ lòng người ta.” Trịnh đồng học một trận quảng cáo nổi danh, trở thành ‘Sôcôla nam’ tiếng tăm lừng lẫy. Nếu lúc đó thứ hấn đưa tới là cá khô hoặc cánh gà, vậy hấn rất có thể được xưng tụng là ‘cá khô nam’ hoặc ‘cánh gà nam’, bởi vậy có thể thấy được, hấn vẫn còn may mắn.

Kỳ thực Sôcôla nam Trịnh Phong phần cứng không tệ. Người ở H thành, gia cảnh giàu có, đi một chiếc crv đến trường. Hội trường hội tuyên truyền, lớn lên rất đẹp trai, thời điểm cười rộ lên lại càng mê người, theo lời đồn đại thì số con gái theo đuổi hấn càng ngày càng tăng. Năm đó Trịnh Phong theo đuổi An Dĩ Mạch là do đám nam sinh cùng lớp đánh đổ, cuộc hấn có thể hay không đem nàng bắt đến tay. Khởi nguồn của việc này là do người nhiều chuyện ở trên diễn đàn trường post một bài với tiêu đề “Kính điểm!! C đại tân sinh mỹ nữ mới ra lò.” Văn hay tranh đẹp post những bức ảnh chụp được khi mỹ nữ đến nhập học.

An Dĩ Mạch bắt hạnh nổi danh trên bảng, đứng hàng thứ bảy, tạo cơ hội cho người ta soi mói.

Lúc ấy có người đánh giá về nàng như sau “Nàng này khí chất như lan, hương thơm ngán đậm. Cười nhẹ hay nhăn mày đều đẹp như họa, dù vô tình cũng động lòng người. Bất quá tạo hình quá mức tùy ý, không có tự giác của một mỹ nữ, cho nên thứ hạng không được cao.” Bất đồng với những mỹ nhân vui vẻ hoạt bát khác trên bảng, An Dĩ Mạch sau khi nhập học rất ít khi ra khỏi phòng, suốt ngày ru rú trong phòng. Số lần đi học ít nhưng thành tích ổn định, đối luyện ái hoàn toàn không có hứng thú, lại ham thích lên mạng chơi game. Nữ sinh như vậy làm cho nam nhân có cảm giác vụ lý xem hoa, ngược lại khiêu chiến sở thích chinh phục của bọn họ. Có vài người cùng Trịnh Phong theo đuổi thổ lộ nhưng đều biết khó mà lui. Mà Sôcôla nam kia chung quy cũng không thể đánh động phương tâm của an đồng học.

Năm đó Sôcôla nam khổ sở theo đuổi nhưng không có kết quả, chuyển đầu dưới váy người khác. Cho đến trước đó không lâu, hấn cùng nữ sinh kia đường ai nấy đi, lần nữa quay đầu làm lại. Sáng sớm DK đưa đến hộp kẹo cùng lời tỏ tình nồng thắm “Anh hy vọng mình có thể giống như con gió suốt ngày quanh quần bên em...” Đó là kiệt tác của hấn.

Đàm tình luyện ái ở đại học giống như tìm người chăm sóc, trong phạm vi nhỏ tuyển lấy một người giải quyết tịch mịch. Tốt nhất là một người tướng mạo xuất chúng, trong trường hợp đi cùng nhau có thể nâng cao thể diện. Giờ phút này nam nhân đẹp trai có chất lượng tốt như Trịnh Phong giống như con gió, làm rối loạn không ít trái tim nữ sinh, Chu Tĩnh Nghi cũng là một người trong số đó. Biết được hai người có cơ hội học chung một tiết, liền tỉ mỉ trang điểm một phen, hơn nữa chọn vị trí hấn đã từng ngồi ôm cây đại thụ. Không ngờ gần đến giờ vào lớp, Trịnh Phong vẫn chậm chạp chưa tới, lòng nặng trĩu suốt nửa ngày, nhìn hấn bước chậm chậm mà muốn đỏ con mắt, khi thấy hấn ngồi xuống chỗ cách mình xa vạn dặm thì tức giận dẫm chân thật mạnh, đau lòng cũng đau chân. Vì thế hung hăng nhìn về phía góc tường.

An Dĩ Mạch hãy còn ngẩn người, Đường Tiểu Âm ngồi bên cạnh phải dùng sức huých vào tay nàng, Dĩ Mạch vừa hoàn hồn đã thấy Sôcôla nam ngồi bên cạnh hướng mình gật đầu cười, nàng cố gắng nở nụ cười méo xệch, cuống quýt quay đầu nhìn bảng đen, đối mặt với ánh mắt xem thường của chu tĩnh nghi, chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Dĩ Mạch trong góc đồ mờ mờ. Nhưng bản thân vì cái gì mà cảm thấy bất an? Năm đó rõ ràng hấn đơn phương tình nguyện theo đuổi, bất quá nàng đối với gia cảnh của hấn không cảm thấy hứng thú, cũng dùng từ ngữ uyển chuyển chối từ, không làm tổn thương hòa khí, duy nhất thua thiệt chính là thùng Sôcôla kia. Nghĩ đến đó nàng không khỏi cúi đầu, kết giao vô ý nha, kết giao vô ý. Ngẫm lại Trịnh soái ca gia tài hùng hậu tất sẽ không vì thùng sôcôla kia mà để ý, vì vậy yên tâm thoải mái thẳng lưng xem sách giáo khoa.

Trương mặt ngựa ở trên bức giảng nước miếng bay tứ tung, chúng đệ từ phía dưới gật gù buồn ngủ.

Dĩ Mạch cũng có chút mơ màng, trong mộng lung cảm thấy khuỷu tay trái bị người nào đó đẩy nhẹ. Nhìn về phía bên trái, chỉ thấy bên cạnh đưa sang một quyển bút ký dày, trên đó còn có một hàng chữ màu đen. Nàng đang ở trạng thái phiêu du, phản ứng đầu tiên của bộ não là đem quyển vở đó đẩy sang bên cạnh, trực tiếp giao cho Đường Tiểu Âm.

Đường cô nương tập trung nhìn vở, trên đó viết “Cuối tuần rảnh không?” Trương Dĩ Mạch hỏi mình, tuyệt bút vung lên “Trạch thần người không phải muốn ở trong phòng ngủ hai ngày sao?” Sau đó đẩy lại cho nàng.

Dĩ Mạch đang muốn truyền qua bên trái, thấy Trịnh đồng học dờ khóc dờ cười, nhất thời giống như bị đá ném trúng, tỉnh táo lại.

“Xin lỗi. Tôi cứ nghĩ cậu muốn truyền cho bên kia...” Nàng nhỏ giọng giải thích.

Hấn ngẩng đầu liếc trương mặt ngựa một cái, đưa tay ra dấu, ở trên vở viết “Không sao.” Sau đó khoanh tròn hàng chữ “Cuối tuần có rảnh sao?”

Dĩ Mạch thấy câu trả lời của Đường Tiểu Âm đã chặn đứt đường lui của mình, đành phải đáp “Có.”

“Như vậy thứ bảy cùng nhau ăn tối được không?” Nam sinh thận trọng.

An Dĩ Mạch ở phương diện này phản ứng cực kỳ tri độn, không thể nghĩ ra được lý do gì để từ chối, dưới ánh mắt nóng bỏng chăm chú của Trịnh Phong, nàng lấy bút viết một chữ “Được.”

Lúc này Trương mặt ngựa đứng trên bức giảng gỗ thối, cau mày nói “Trên lớp học không cần yêu đương, muốn bồi dưỡng tình cảm mời để đến tiết sau.” Ánh mắt của hấn nhìn về hướng Dĩ Mạch và Trịnh Phong, trong nhất thời khiến toàn bộ học sinh trong lớp chú ý đến họ, Dĩ Mạch đỏ mặt.

Chỉ nghe Trịnh Phong mỉm cười đáp “Vâng lão sư, em sẽ chú ý.”

An Dĩ Mạch chịu xong sự dày dọ của Trương mặt ngựa, về phòng ngủ ngẩn người nhìn máy tính.

Hồi tưởng sau khi Trịnh Phong nói ‘Ta sẽ chú ý’, lớp học nhất thời ò lên một mảnh nói khê, trong lòng cảm thấy phiền phức.

Đặng nhập Càn Khôn, hắc sắc tiểu cường ở bên cạnh kho hàng trong Ma thành. Nhìn danh sách hảo hữu, thấy nick Thanh Quân và Hồ Ly đều là màu xám. Xem xét danh sách gia tộc, ngoại trừ mình ra thì cấp bậc thấp nhất là acc phụ của Hồ Ly – ‘Quý Người Chết Không Đèn Mạng’ cấp 90, nhất thời cảm thấy hổ thẹn, vì thế lấy được liệu trong hành trang chế tạo mấy chục viên độc được để trong kho hàng của bang phái. Mắt thấy giá trị tinh lực thừa không bao nhiêu, bèn cười Tất Phương Điều truyền tống tới Lạc Hà thành, chuẩn bị ra ngoại ô tìm một chỗ có quái vật cấp 80 chém giết.

Chính mình mọi khi đều mặc trang bị bình thường đánh quái, không những lâu còn tốn máu, cũng may thao tác không tệ, mới tránh khỏi thường xuyên đi gặp Diêm Vương. Thay đổi trang bị tuyệt phẩm Hồ Ly đưa, giá trị thương tổn tăng lên rất nhiều. Nhìn kinh nghiệm từng chút từng chút lên tới 100%, trong lòng Dĩ Mạch khoái trá không ít.

Đến cấp 80 là có thể thu được chiến sủng cao cấp, nằng quét mắt nhìn Tiểu Hoàng Điều bên cạnh Mạch Thượng Sắc Vi, lại nghĩ tới cao giai chiến sủng bày bán ngoài thị trường, không khỏi lắc đầu thở dài.

Đầu năm nay, động vật so với người còn quý giá hơn, thực không có thiên lý...

Dấu hiệu hảo hữu gửi tin tức lóe sáng, nằng nhấn vào, người gửi tin là Lười Dương Dương.

“Sắc Vi, cậu ở đâu?”

Lười Dương Dương là một trong những nguyên lão của Huyền Thế Tự Minh, thiên kỳ cấp 112. Nàng là nữ hải tử trượng nghĩa, tính tình thẳng thắn, cùng Dĩ Mạch chơi cực thân. Từ khi kiến lập Huyền Thế với Dĩ Mạch tình cảm thâm hậu.

“Mình ở bờ nam Lạc Hà đánh thụ yêu.” Dĩ Mạch đáp lại.

Lười Dương Dương: “Tốt, mình sẽ tới.”

Chỉ giây lát sau, Lười Dương Dương cười một đám bông trắng xuất hiện trước mặt Mạch Thượng Sắc Vi, tìm một chỗ an toàn ở gốc cây ngồi xuống.

Mạch Thượng Sắc Vi: “A, cậu thực dùng cừu là tọa kỵ?”

Lười Dương Dương: “Hợp với mình, oa ha ha.”

“Orz.” Dĩ Mạch tiếp tục chém thụ yêu, dùng là ám khí ‘Bích Nguyệt’ do Hồ Ly cấp. Lợi khí giống như văng trăng khuyết tung bay trong tay.

Lười Dương Dương: “Nghe bọn họ nói cậu gia nhập ‘Tọa Yên Thiên Hạ’, cư nhiên là thật.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “So với việc lưu lạc không nhà, không bằng tìm một đại thụ che mưa che nắng.”

Lười Dương Dương: “Sớm nay mình không lên, nghe nói người Lam Sắc Đồ Đằng truy sát cậu, ai... Tọa Yên Thiên Hạ là bang phái tốt, thực lực cũng mạnh, cậu ở đây mình cũng an tâm.” Nàng tạm dừng một lát, nói “Lần này bang chiến thắng Lam Sắc vốn là không cần dụng võ, có người truyền tin tình báo đến bang phái. Vô Ngân còn muốn dùng biện pháp này làm con đường tắt để thăng cấp bang phái, cho nên không để ý đến sự phản đối của chúng mình.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Thì ra là thế.”

Lười Dương Dương: “Lúc ấy bọn mình không nghĩ làm như vậy có khả năng hại đến người. Sau khi lớn chuyện, mình cùng Carô, Gấu Mèo dưới tình huống như vậy cũng không thể ra mặt giúp cậu, uất ức muốn chết. Cậu đừng tức giận.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Không quan hệ.”

Lười Dương Dương: “Vô Ngân cũng có chỗ khó xử của hắn, việc đến nước này hắn không thể thừa nhận, chỉ có thể liều chết chống đỡ.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Mình vì chỗ khó xử của hắn đã hai lần thỏa hiệp, chuyển chức, đổi bang. Nhưng đây đều là mình cam tâm tình nguyện, không có gì oán hận. Hôm nay hắn như thế khoan tay đứng nhìn, làm bộ đại nghĩa diệt thân chặt đứt đường lui của mình. Nếu không có người cứu, Mạch Thượng Sắc Vi hôm nay đã bị luân bạch thành cấp 0. Dương Dương, này cũng là hắn khó xử?”

Lười Dương Dương: “Sắc Vi, hắn bẽ thành cũng do Hoàng Hôn Uyển Nhi bức.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: lời mời x lôi thú

Lười Dương Dương: “Kỳ thực mình cùng Carô bọn họ cũng có lỗi. Uyển Nhi kia tạo một acc phụ ở Huyền Thế, vẫn lấy thân phận nữ chủ nhân để ra lệnh, chúng mình cũng mặc kệ, có mấy lần nhắc đến tên cậu. Đến nỗi sau này khiến cho nàng đối với cậu cảm thấy vướng mắc, nên nhân cơ hội này bảo Vô Ngân bế thành.”

Dĩ Mạch bỗng nhiên nhớ tới lúc mình còn ở Lam Sắc Đồ Đẳng đã có mấy lần nói chuyện với một Thiên Kỳ cấp 50, tên gọi ‘Phi Thiên Vũ’. Lúc ấy nàng vô cớ tìm mình hỏi chuyện này chuyện nọ, còn hỏi mình cùng Phong Quá Vô Ngân có quen hay không. Theo lý thuyết thì Thiên Kỳ cấp 50 căn bản không giết được mình, nhưng sau khi mình trọng sinh, nàng lại đi trước làm gương chạy đến điểm hồi sinh.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Dương Dương, tình báo về Lam Sắc là do người của Hoàng Hôn cung cấp cho các cậu đúng không?”

Lười Dương Dương: “Cậu đoán được?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Thì ra thế.”

Gián điệp, gài bẫy, giả họa, mượn đao giết người, đuổi tận giết tuyệt. Dĩ Mạch vốn chẳng hay biết giờ đã hiểu ra, trong lòng có một cảm giác đau đớn không nói nên lời. Thời điểm hần dùng tin tức tình báo kia đã biết chắc Lam Sắc sẽ không từ bỏ ý định, hần làm sao có thể không biết sẽ liên lụy đến nàng. Khi hần bế thành chặn đứt đường lui, hần như thế nào không biết kết cục bi thảm của nàng, nhưng hần vẫn làm. Hần dùng tung Uyển Nhi, vứt bỏ chính mình.

Lười Dương Dương: “Sắc Vi....”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Dương Dương, những lời cậu nói mình sẽ không truyền ra ngoài, bởi vì Huyền Thế là cậu và mình cùng nhiều bằng hữu hao phí tâm sức xây dựng nên, mình không nghĩ phá hủy nó. Mình sẽ đem tất cả những khổ tâm của hần xem như thân bất do kỷ, nhưng đây là lần cuối cùng.”

Thụ yêu trước mặt đồ rằm xuống đất, nàng đi đến bên người Lười Dương Dương, ngồi trên thảm cỏ. Giống như trở lại thời gian lúc trước khi cả hai còn ở cấp bậc thấp trò chuyện với nhau.

Lười Dương Dương: “Sắc Vi, kỳ thực cậu rời khỏi Huyền Thế là đúng. Nay đám người Hoàng Hôn lục tục đăng ký acc phụ gia nhập Huyền Thế, trong đó có mấy kẻ chuyên gây chuyện thị phi, nháo bang phái chướng khí mù mịt. Nếu không phải vì Carô, Gấu Mèo bọn họ, mình cũng rời đi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Hần mặc kệ sao?”

Lười Dương Dương: “Vô Ngân hần cái gì cũng nghe theo Uyển Nhi kia....” Nàng do dự một chút, vẫn là không nịn được nói “Nghe nói bọn họ đã gặp nhau ngoài đời, hơn nữa bọn họ muốn kết hôn trong trò chơi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Khi nào?”

Lười Dương Dương: “9h tối mai. Hơn nữa đêm mai Hoàng Hôn giải tán, toàn bộ gia nhập Huyền Thế.”

Lười Dương Dương: “Sắc Vi, Vô Ngân bảo mình nói với cậu một tiếng, bảo cậu nếu có rảnh thì tham dự hôn lễ của hần.”

Trong lòng Dĩ Mạch giống như bị một tảng đá đè nặng. Chuyện này so với câu ‘Thật có lỗi’ của Phong Quá Vô Ngân trước kia còn buồn hơn. Lười Dương Dương còn nói cho nàng, lời này tuy là Phong Quá Vô Ngân nói ra, nhưng kỳ thực là do Hoàng Hôn Uyển Nhi giật dây. Dương đương khuyên nàng không cần đi, bởi theo lời bọn nữ nhân kia ‘Mạch Thượng Sắc Vi’ sẽ không thể tới, cho nên mới dùng khí thế như vậy thị uy.

Có đi hay không? Dĩ Mạch im lặng giết thụ yêu, trong lòng mâu thuẫn.

Đột nhiên bên người hiện ra tầng tầng liệt hỏa, hình thành một biển lửa lớn, thụ yêu đứng trong phạm vi biển lửa nhất tề bị thiêu cháy.

Đứng giữa biển lửa là một cửu vĩ hồng hồ ly, trên lưng nó là Hồ Ly quân một thân áo giáp lấp lánh huyết quang.

“Thời điểm đánh quái phải chú ý đến lượng máu nha, tiểu Sắc Vi.” Hồ Ly quân nhảy xuống, nhìn nàng cười tủm tỉm. Dĩ Mạch lúc này mới phát hiện thanh máu của mình sắp cạn tới đáy, hoảng hốt nuốt vài viên bổ huyết đan, nói “Nhất thời không chú ý. Sư phó đại nhân làm sao đến được đây?”

Hồ ly ra vẻ thần bí: “Anh hùng cứu mỹ nhân, đương nhiên phải đúng lúc.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “.....Kỳ thực huynh dùng kỹ năng sư đồ truyền tống thuật.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Tiểu Sắc Vi thật thông minh, rất có trí tuệ của vi sư.” Hần nhìn trong danh sách sư đồ thấy máu của Dĩ Mạch giảm đến lợi hại, tưởng có người ác ý PK nàng nên truyền tống đến đây hỗ trợ. Ai ngờ nha đầu kia vừa đánh quái vừa nghĩ vãn vơ, đã quên bơm máu.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Sư phụ hôm nay như thế nào lại mặc đồ lèo lẻo thế?” Dĩ Mạch sờ dĩ hỏi như thế là bởi ngày trước Hồ Ly đều mặc đồ thời trang, chỉ có dạng văn nhân công tử, nay lại đổi chiến giáp, lại có vài phần sắc bén tiêu điều.

“Bạch Cốt ngu ngốc hôm nay bị người ta vây đánh, bạo hết trang bị, ta đi cứu giúp, kết quả mang một thân đầm máu trở lại.” Hồ Ly nhẹ nhàng bâng

quor.

Di Mạch biết đó là giết người. khôì giáp trong trò chơi này thập phần uy vũ, căn cứ phẩm giai khác nhau trang bị sẽ tỏa ra ánh sáng khác nhau, phẩm chất càng cao trang bị càng sáng. Hơn nữa giết người số lượng lớn, trang bị phát ra hồng quang càng mạnh, tượng trưng cho sát khí quá nhiều. Bởi vì hồng danh một khi bị giết sẽ bạo ra trang bị cùng vật phẩm đáng giá, cho nên thời điểm ra ngoài đánh nhau đều đem trang phục có giá cỏi ra, hơn nữa trang bị đầm máu này cũng là thẩm mỹ độc đáo của đám sát nhân cuồng.

Nhìn Hồ Ly hồng danh cùng y phục hồng hồng, Di Mạch thở dài: “A di đà phật. Sur phụ người sát khí quá nặng, không bằng phóng hạ đồ đao.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Đồ nhi ngoan, sur phụ buông dao mổ, nếu tí nữa có người đuổi giết ta, đồ nhi cần bảo vệ ta. Vì sur trình tiết đều dựa vào muội.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “.....”

Thanh Quân: “Không cần đem khuyết điểm của bản thân ra khoe khoang.”

Di Mạch thấy Kỳ Lân chậm rãi chạy tới gần, phía sau nó còn có một quả cầu màu đen.

Hồ Ly nhìn vật nhỏ kia cả nửa ngày, hỏi: “Đây là...Lôi Thú?”

Thanh Quân: “Àn.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Đây không phải chỉ có một con ở chỗ Phật Di Lặc sao?”

Thanh Quân: “Là của hần.”

Hồ Ly: “...Không có khả năng, hần bỏ được cho ngươi? Ngươi dùng mỹ nhân kế?”

Thanh Quân ước chừng điểm chiến sủng công kích, tiểu hắc kia bỏ nhào đến bên chân Hồ Ly, dùng móng vuốt sắc nhọn cào cào hần, chỉ thấy hiện lên một chữ “miss”, thỉnh thoảng cũng thấy một hai cái “-1”.

Hồ Ly: “Cục cung cấp 35 đánh ta cư nhiên xuất hiện ‘-1’. Vật nhỏ này quả nhiên hung mãnh, Dực Ma của ngươi đâu? Không mang theo?”

Dực Ma kia cũng là biến dị ma thú, là chiến sủng ma thú do hệ thống thưởng cho khi Thanh Quân bài danh thứ nhất sever. Vốn là trời sinh Thất Tinh dực thú, vô thuộc tính, công kích cũng không cao, nhưng trước tiên nó có một chữ [biến], hơn nữa có hai kỹ năng chưa mở, vì thế hần vẫn mang theo thăng cấp. Không nghĩ thời điểm Thanh Quân cấp 145 nhập ma bỗng dung biến dị, từ vật công bình thường biến thành ma công cao cấp, Thất Tinh thăng hoa thành Cửu Tinh, thân hình cơ hồ lớn gấp đôi, từ hình dạng biến bức nhỏ bé biến thành yêu tinh tóc vàng mắt đỏ, toàn thân đen kịt. Thiếu chút nữa làm cho Hồ Ly quần và đám người Tọa Yên Thiên Hạ hăm mộ đến hộc máu.

Là biến dị chiến sủng duy nhất của sever, giá của nó lên đến 3600 nhân dân tệ, ở một câu nói của Thanh Quân “Ta phiền, tắt cả cảm miệng.” Kết thúc.

[biến] Lôi Thú này là do Phật Di Lặc bắt mấy nghìn con lôi thú hợp thành. Cấp bậc của Lôi Thú là 149, không những khó bắt mà tỷ lệ hợp thành cũng rất thấp. Ấu thú một khi hợp thành biến thành hình dạng quả trứng, trước tên gọi có một chữ [biến]. Hệ thống lúc đó còn chúc mừng Phật Di Lặc đạt được biến dị Lôi Thú. Trong nhất thời thị trường kêu giá lên đến 3900 nhân dân tệ. Mà Phật Di Lặc cũng là một câu ‘Không bán’ kết án.

Thanh Quân lúc này đã thu lại cục cung, nói “Cấp năng.” Dứt lời muốn giao dịch cùng Di Mạch.

Hồ Ly: “..... A Hồng quả quả JQ! Ngươi như thế nào xuống tay với đồ đệ ta...”

Di Mạch biết thứ này rất quý giá, nhấn cự tuyệt “Muội không cần sủng vật cường hần như vậy, cảm ơn Thanh Quân.”

Hồ ly: “Đồ đệ, cảm cảm a, cảm tương lai hiếu kính sur phụ cũng tốt mà.”

Thanh Quân: “Nhận lấy, ta có chuyện muốn nhờ muội, đây là thù lao.”

Hần nói kiến quyết, nàng cũng không có chỗ từ chối, vì thế nhấn đồng ý “Vậy tạm thời để ở chỗ muội, đợi nuôi lớn trả lại cho huynh.”

Lúc này, kênh [Bang phái] náo nhiệt hần lên.

[Bang phái] Ăn No Vẫn Có Đếm Tiền: Ta gặp kẻ đang cầm trường thương của Xương Cốt~

[Bang phái] Bạch Cốt: Chỗ nào?

[Bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Chỗ nào? Cấp bậc gì?

[Bang phái] Thảm Mến Không Phải Tội: Giết người? Xem nào nhiệt.

[Bang phái] Ăn No Vẫn Có Đếm Tiền: Bất Quy cốc, chỗ Vu Thuật sư, thần tộc Thiên Lang cấp 158.

Thiên Lang tỷ lệ trúng mục tiêu cao, phạm vi công kích xa, chức nghiệp cung tiễn thủ.

[Bang phái] Bạch Cốt: Kiếm tiền, đi theo hần, chờ lão tử đến giết hần.

[Bang phái] Ăn No Vẫn Cố Mua Nước Tương: Kiếm tiền, người nọ là hồng danh sao?

[Bang phái] Ăn No Vẫn Cố Đếm Tiền: Hồng, như thế nào, người cũng có hứng thú?

[Bang phái] Ăn No Vẫn Cố Mua Nước Tương: Aha, Lâu Lan mm vừa vận thiếu một cây cung tốt. Ta đến đây.

[Bang phái] Ăn No Vẫn Cố Giết Người: Xương Cốt, người vội cái gì, chạy giống như bị trư đuổi.

[Bang phái] Bạch Cốt:.....

[Bang phái] Thiên Sơn Mộ Tuyết: Muốn muối theo không?

[Bang phái] Ăn No Vẫn Cố Giết Người: Ân, lão bà đến, vận nhất không bạo ra cung, muối đến cứu hần sống lại, chúng ta tiếp tục giết.

[Bang phái] Phật Di Lặc: Thiện tai thiện ta. Chúc Thiên Lang tiểu bằng hữu đáng thương kia ngay phát đầu đã bạo ‘cung’, khỏi bị tra tấn.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Xương Cốt, trừ bỏ thương, người còn cái gì bị người ta bạo?

[Bang phái] Bạch Cốt: Còn có bao tay cùng một cái vòng cổ chưa tìm lại được, những thứ khác đều bị ta cướp về.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Đã hồng danh còn để người khác vậy, người đừng kêu Bạch Cốt, kêu ngu ngốc đi.

[Bang phái] Bạch Cốt: Ta thêm vào.

[Bang phái] Kim Sắc Yêu Đồng: Bao tay cùng vòng cổ là ai cầm?

[Bang phái] Bạch Cốt: Ta chụp hình, là Lam Sắc Yêu Cơ nhất được. Cái khác là ‘Không Có Việc Gì Ngồi Đếm Kiến’ nhất.

[Bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Lam Sắc Yêu Cơ là người của Lam Sắc Đồ Đảng, Linh Vũ cấp 123. Không Có Việc Gì Ngồi Đếm Kiến là người Hoàng Hôn Xinh Đẹp, thần tộc Bôn Lôi 151.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Mấy đứa tép riu đó lại khiến người bạo nhiều thứ như vậy, Xương Cốt, người thực kém.

[Bang phái] Bạch Cốt: Ta thêm vào, người thử mặc một thân trang bị rác để cho mười người vậy đánh xem.

[Bang phái] Thiên Sơn Mộ Tuyết: Quần áo của người đâu?

[Bang phái] Phật Di Lặc: Đang ở chỗ ta, ta giúp hần tỉnh luyện.

[Bang phái] Thừa Phong Bội Ngọc: Tiểu Xương Cốt, người đánh không lại sao không chạy....

[Bang phái] Kim Sắc Yêu Đồng: Người còn không biết tính hần... Bạo hần chạy không bằng giết chết hần.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Xương Cốt, không bằng để Quan Tài đi thay người, như vậy chúng ta mới có lý do bang chiến.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Những lần trước Xương Cốt giết người, ta lấy cớ ‘hành vi cá nhân, bang phái không giải thích’ làm lý do qua loa, hiện tại hần bị chém, người muốn ta đi đòi trang bị....

[Bang phái] Thanh Quân: Trực tiếp bạo vậy tiểu trư hai kẻ kia, không có lý do, Quan Tài thủy chung không cần ra mặt.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử:Hần so với ta cầm thú hơn.

Di Mạch hoàn toàn hắc tuyết, cảm giác giống như rơi vào miệng sói. Từng bước từng bước đều là sợ thiên hạ không loạn nha.

Hồ Ly quân nói: “Tiểu Sắc Vi, theo sư phụ đi xem nào nhiệt đi.”

Thanh Quân: “Đừng để ý nó, muối trước luyện cấp.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Muối rất yếu nha, cách cấp 80 ngày càng xa.” [^ - ^]

Hồ Ly quân suy tư một hồi rồi nói: “Cũng tốt, đợi muối lên cấp 80 có thể mang theo Lôi Thú, không phụ công tiểu Thanh Thanh đi dụ dỗ Phật Di Lặc.”

Thanh Quân: “Người đoán người chết sẽ bạo ra gì?”

Hồ Ly quân nhanh chóng triệu hồi tọa kỵ hồ ly chạy ra xa: “Tiểu Sắc Vi, vì sư đi trước một bước, muội ngoan ngoan luyện cấp nha...”

Mạch Thượng Sắc Vi vừa giết thụ yêu vừa liếc mắt: “Sư phó đại nhân, quần áo của người còn tiếp tục hồng hồng nữa thì có thể làm hi phục luôn đó...”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Hứng thú x nhiệm vụ.

Sâm lâm thụ yêu một mảnh yên tĩnh, tựa hồ chỉ có Thanh Quân cùng Dĩ Mạch hai người. Nơi này quái không nhiều, hơn nữa xuất hiện rất chậm, thích hợp cho một người luyện. Thanh Quân sau khi tổ đội nhân nhả đứng một bên, đợi thụ yêu hiện ra nhiều nhiều mới dùng một chiêu giết sạch chúng nó. Cấp bậc hẳn rất cao, không lấy bớt kinh nghiệm của Dĩ Mạch. Nhưng cảm giác yên tĩnh quá mức này làm cho người ta cảm thấy kỳ dị, nhóc con Dĩ Mạch bắt đầu tìm chủ đề để nói.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Hồ Ly sư phó để hồng danh đi giết người sẽ không bị bạo trang bị?”

Thanh Quân: “Muốn giết nó không dễ, hơn nữa nó không phải Bạch Cốt, đánh không lại còn biết chạy.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nếu như vậy càng nháo càng lớn, cuối cùng sẽ trở thành bang chiến sao?”

Thanh Quân: “Sẽ không. Không có bang phái nào muốn đâm lên con đường trước kia của Thánh Điện.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “- _!!!”

Cái tên Thánh Điện Dĩ Mạch từng nghe qua. Nó là bang phái có sớm thực lực nhất, từng độc chiếm hai thành thị bình thường. Sau đó vì chuyện tranh giành boss mà cùng người của Tọa Yên Thiên Hạ phát sinh tranh chấp, sáu người cùng nhau luân bạch lão bà của Công Quan Tài Khiêu Vũ – Bạch Nguyệt Quang. Sau bị bang chúng của Tọa Yên Thiên Hạ vô quy tắc giết hại một tuần, bang chủ Thánh Kỵ sĩ bị luân trở lại cấp 30 trực tiếp bán acc, gia tộc cũng theo đó giải tán.

Kỳ thực nói tóm lại, Tọa Yên Thiên Hạ vẫn là một bang phái quản lý nghiêm cẩn, cơ bản không có người dám đến gây chuyện, cũng không có ai giết hại tân thủ. Giống như tên Bạch Cốt lấy PK làm giải trí cũng luôn chọn những người đồng cấp hoặc cao cấp bậc cao hơn hẳn. Bang chủ Quan Tài đại thần uy vọng rất cao, cũng để bang chúng tự do không ước thúc. Hơn nữa hẳn có đại danh bao che khuyết điểm, trong ngoài phân biệt rõ ràng, tuyệt không để bang nhân bị người ta ăn hiếp.

Thanh Quân: “Muội muốn đi xem sao?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Vẫn là không cần. ...Muội sợ bị ngộ sát.”

Thanh Quân: “Nếu chỉ có thể thì không cần lo lắng, có ta ở đây.”

Dĩ Mạch ngẩn ngơ.

Thanh Quân: “Bất quá hôm nay không có gì thú vị xem đâu, trừ bỏ Đếm Con Kiến gì đó, tất cả những tên còn lại đều bị hạ sát không thương tiếc.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “...Bỗng nhiên nhớ lại sáng nay muội cũng suýt bị giết hại.”

Tạm dừng một chút, Thanh Quân nói: “Sau này sẽ không.”

Dĩ Mạch chợt thấy kinh dị, đại thần, ý nghĩa trong lời nói của ngài dễ khiến cho người ta hiểu sai a.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách, gia nhập Tọa Yên Thiên Hạ, lại bái Hồ Ly làm sư phụ, muội thấy an toàn của bản thân rất được đảm bảo.”

Thanh Quân: “Ta ở bên muội không cho muội cảm giác an toàn sao?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “...Đương nhiên không phải, đại thần ở bên muội, toàn bộ sâm lâm thụ yêu đều rạng rỡ ánh sáng..”

Người nào đó ngăn lần vạ lần bỏ qua nguyên tắc không vỗ mông ngựa mà đi nịnh hót.

Thanh Quân: “Muội có thể không đánh mà thắng, làm toàn bộ thụ yêu ghê tởm đến chết.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Hắc hắc. Vừa rồi đại thần có chuyện gì muốn sai phái muội..”

Thanh Quân: “Trước khi tìm được cách xưng hô tốt hơn, muội bảo ta Thanh Quân nghe hay hơn, Tiểu Mạch.”

Đi Mạch giật mình, trong hiện thực có nhiều bằng hữu thân mật kêu nàng Tiểu Mạch, mà trong trò chơi mọi người đều gọi nàng Sắc Vi. Nghe hẳn gọi như vậy, lại có một cảm giác thân thiết. nhưng, cái gì kêu là ‘trước khi tìm được cách xưng hô tốt hơn?’

Mạch Thượng Sắc Vi: “....Được”

Thanh Quân: “Thấy trên mạng có một nhiệm vụ kêu là ‘Ngàn năm chờ đợi’, cần hai người khác phái hoàn thành. Muội có hứng thú không?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ôi chào! Nhưng cấp bậc muội thấp như vậy, khẳng định là cản trở...”

Thanh Quân: “Không sao, nghe nói nhiệm vụ này sẽ mở ra ‘luân hồi chi cảnh’, có thể nhìn thấy quá khứ của ba nhân vật chính.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nói như vậy có thể nhìn thấy bộ dạng Ma Tôn sống lại?”

Thanh Quân: “Ân. Vì nhiệm vụ này ngẫu nhiên sinh thành, cho nên người biết nhiệm vụ này rất ít. Hơn nữa từ trước đến giờ chưa từng thấy ai hoàn thành bản sao kia, nghe nói nhiệm vụ rất khó, lại tốn nhiều thời gian, cho nên đều bỏ dở giữa chừng.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Chúng ta phải làm sao mới nhận được nhiệm vụ ‘Ngàn năm chờ đợi?’”

Thanh Quân: “Ta có quyền trực nhiệm vụ.”

Đi Mạch toát mồ hôi. Nguyên lại đại thần không chỉ có trang bị hảo, tài sản nhiều, cấp bậc cao, sủng vật trâu, mà vận khí cũng tốt lắm nha.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Khi nào bắt đầu làm nhiệm vụ?”

Thanh Quân: “Tối mai muội có rảnh không?”

Đi Mạch đang muốn trả lời, lại thế [Thế giới] liên tục hiện ra ba hàng chữ.

[Thế giới] Phong Quá Vô Ngân: Đêm mai 21:00 chính là hôn lễ của ta cùng Hoàng Hôn Uyển Nhi, hoan nghênh mọi người đến Sóc Hải Thành dự lễ, chúc phúc cho chúng ta, cảm ơn.

[Thế giới] Phong Quá Vô Ngân: Đêm mai 21:00 chính là hôn lễ của ta cùng Hoàng Hôn Uyển Nhi, hoan nghênh mọi người đến Sóc Hải Thành dự lễ, chúc phúc cho chúng ta, cảm ơn.

[Thế giới] Phong Quá Vô Ngân: Đêm mai 21:00 chính là hôn lễ của ta cùng Hoàng Hôn Uyển Nhi, hoan nghênh mọi người đến Sóc Hải Thành dự lễ, chúc phúc cho chúng ta, cảm ơn.

[Thế giới] Hoàng Hôn Mật Đường: Càn Khôn đệ nhất mỹ nhân Uyển Nhi rốt cuộc phải lập gia đình, chờ mong...

[Thế giới] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Phong Quá Vô Ngân, tiện nghi cho ngươi. Uyển Nhi gả qua, toàn bộ Hoàng Hôn gia tộc đều theo làm sính lễ.

[Thế giới] Nhìn Mỹ Nữ Chảy Nước Miếng: Hoàng Hôn Uyển Nhi phải lập gia đình....omg, lòng ta tan nát.

[Thế giới] Zabura: Đừng gả cho tiểu tử kia, gả cho ta thật tốt.

[Thế giới] Cô Hồn Dã Quý: Mỹ nữ đều là danh hoa có chủ, còn mình ta cô đơn hát tình ca, rỗng rỗng...

[Thế giới] Gió Thổi PP Lạnh: Điều kiện thứ nhất: nữ. Điều kiện thứ hai: sống. Chỉ cần phù hợp hai điều kiện này, đến ta ôm ấp đi...

.....

Thế giới vì thế lại ồn ào.

Đi Mạch than nhẹ một tiếng, ngón tay cứng ngắt đánh chữ: “Ngày mai có người mời muội tham gia hôn lễ.”

Thanh Quân: “Muội muốn đi?” Hắn đoán được nàng cùng Huyền Thế có quan hệ. việc đuổi giết sáng sớm càng khiến qua hệ của hai người thêm phần khó hiểu.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Muội không biết có nên đi hay không?”

Thanh Quân: “Muội thích Phong Quá Vô Ngân?”

Đi Mạch Thầm mặc. Đại thần nha, huynh có thể không sắc bén thế không. Vấn đề này nàng cũng đã nghĩ qua. Giống như một cây kem đang ở trước mắt, lại bị người ta đoạt mất, còn ở trước mặt nàng điều vô gương oai liễm hai cái. Tuy chỉ là một cái kem, nhưng cảm giác thật khó chịu. Đi Mạch cho tới bây giờ vẫn không phải là quân tử hiền đức lễ độ, nàng bắt quả chỉ là tiểu nữ tử ham ôn nhu, cho nên trong lòng không thoải mái cũng là chuyện dễ

hiếu.

Nàng nghĩ nghĩ, thẳng thắn đáp: “Chưa nói thích, nhưng tuyệt đối không thể thật lòng chúc phúc.”

Lúc này nam nhân ngồi trước máy tính khoe miệng hơi cong lên. Không thích. Đáp án này hẳn thực vừa lòng.

Thanh Quân: “Đã biết.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “[☺__☺]”

Đại thần, rốt cuộc huynh đã biết cái gì a... Ngay tại thời điểm nàng còn đang ngơ ngẩn, chợt thấy bạch y nam tử trước mặt nói một câu.

“Đêm mai ta đi cùng muội.”

Thời điểm nhìn thấy những lời này, quanh người Mạch Thượng Sắc Vi cùng lúc được bao phủ bởi một mảnh kim quang, thẳng hướng tận trời.

Tiểu Sắc Vi đồng học hoa hoa lệ lệ lên cấp 80.

Nàng thay trang bị cấp 80, vẫn như cũ là hắc tiểu cường. Vũ khí Hồ Ly sư phụ đưa cho nàng là đồ hắc để acc phụ bày bán – Thất Tinh thần khí ‘Đoạn Tuyệt’, đó là một cây lam sắc băng phiến, trên thân phiến có trạm hai bông hoa tuyết, khi sử dụng phát ra những tiếng đing đing đang đang dễ nghe. Bởi mang tiếng là Thất Tinh thần khí, cho nên vũ khí này đủ dùng đến cấp 100 không cần đổi.

Nàng triệu hồi Tiểu Hắc, vật nhỏ kia ở bên chân nàng lười biếng cuộn thành hình tròn lăn qua lăn lại.

“...Tên này thật vui mừng.” Dĩ Mạch nhìn hai chữ ‘Vượng Tài’ trên đầu cực cung, bị thẩm mỹ của nhóm đại thần đã kích sâu sắc.

Thanh Quân: “Phật Di Lặc đặt, ta lười sửa.”

Dĩ Mạch nghĩ nghĩ, rốt cuộc lấy một cái tên rất hay ‘Lời Người Chết Không Đền Mạng’ cùng acc phụ của sư phó ‘Quý Người Chết Không Đền Mạng’ giống như hai huynh đệ.

Đại thần Thẩm mặc một lát, nói với về tán dương: “Có sư phụ như vậy tất có đồ nhi như thế.”

Dĩ Mạch cười ngây ngô hai tiếng, hỏi: “Nhiệm vụ ngàn năm chờ đợi kia phải làm trong bao lâu?”

Thanh Quân: “Một khi nhận nhiệm vụ sẽ bị truyền tống đến bản sao, trước khi chưa hoàn thành không thể rời khỏi đó. Thời hạn nhiều nhất là 72 giờ.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “[☺__☺]” 3 ngày? Lâu như vậy?”

Thanh Quân: “Ta hỏi qua GM, hẳn nói bản sao này chú trọng phối hợp, có khả năng hoàn thành trong 5 giờ. Hơn nữa hoàn thành càng sớm, phần thưởng càng nhiều.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Lúc làm nhiệm vụ có thể logout không?”

Thanh Quân: “Có thể. Lúc logout không tính thời gian.”

Dĩ Mạch do dự một hồi, vẫn là không nhận được nói ra: “Huynh vì sao lại tìm muội làm nhiệm vụ này, ách, muội muốn nói, nữ ngoạn gia cấp bậc cao hơn muội có rất nhiều.” Hơn nữa lấy năng lực triệu hồi của đại thần huynh, chỉ sợ danh sách báo danh dài dằng dặc đi. Nàng lặng lẽ nói thầm.

Đối phương vẫn đậm phong khinh đáp: “Công phu chạy trốn của muội không tệ.”

-_-!!!! Thì ra đại thần xem trọng tiểu cường thần công của nàng sao.... Dĩ Mạch đang oán thà, bất ngờ Thanh Quân đang triệu gọi kỳ lân bổ sung một câu.

“Hơn nữa – so với nữ nhân khác, ta đối với muội có hứng thú.”

Một đạo thiên lôi, Mạch Thượng Sắc Vi tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vi Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Trả thù x nô lệ

“Com chiều chúng ta ở phòng ngủ nấu mì ăn liền được không?” Đường Tiểu Âm thào xuống ống nghe điện thoại hỏi.

“Hào, ta cũng lười đi căn tin.” Lý Thiên vẫn duy trì tư thế yo-ga chân sau đứng thẳng, dựa theo tần số hô hấp hít vào thở ra.

“Đồng ý.” Nguyên Viên nôn nóng giờ quyền IELTS.

“Ok.” Dĩ Mạch đóng góp phiếu cuối cùng, sau đó xung phong nhận việc “Ta đi mua.”

“Ngươi trúng tà?” Lý Thiên trượt chân không đứng vững, ngay cả tư thế yo-ga cơ bản cũng làm không xong, hướng về phía nàng nhũ mày nói “Trạch thần cũng có ngày lương tâm trời dạy a.”

Dĩ Mạch thật sự không biết làm sao đáp lại câu ‘ta có hứng thú với muội kia’ của Thanh Quân đại thần, ở trong trò chơi đánh ra một câu “Muội trước đi ăn com, treo máy” rồi chạy trời chết.

Đi siêu thị mua một túi mì ăn liền cùng với các loại gia vị, còn thêm một ít thức ăn vặt, Dĩ Mạch lảo đảo trở lại phòng ngủ. Đường Tiểu Âm lấy từ trong ngăn tủ ra thứ không được sử dụng trong ký túc xá là nồi com điện, bắt đầu nấu nước.

Bốn người cầm bát vây quanh nồi com điện vừa nấu vừa ăn, khi bị đồ ăn làm bỏng miệng, vui vui vè vè.

Chờ khi ăn xong ngồi trước máy tính, Thanh Quân vẫn như cũ ngồi xuống bên nàng. Mà Lam Sắc Đồ Đằng bị Tọa Yên Thiên Hạ chặn đường truy quét nháo nhào một hồi, rốt cuộc chạy lên [Thế giới].

[Thế giới] Lam Sắc Vũ: Bang chủ Tọa Yên Thiên Hạ có thể ra mặt giải quyết một chút hay không, bang chúng của ngươi đuổi giết Lam Sắc Đồ Đằng chúng ta là vì lý do gì?

[Thế giới] Gió Thổi PP Lạnh: Đây là làm sao vậy, Lam Sắc bị người đến đá quán?

[Thế giới] Buông Ra Đại Thâm Kia: Ngươi tìm Quan Tài, hần luôn treo máy.

[Thế giới] Lam Sắc Yêu Cơ: Cừu Vĩ Hồ Công Tử, ngươi thần kinh cái gì, giết ta bốn lần còn đuổi? Ý vào cấp bậc cao khi dễ người khác?

[Thế giới] Cừu Vĩ Hồ Công Tử: Di, ta nhớ rõ sáng nay có kẻ ý mình cấp 123 truy sát đồ đệ ta lúc đó mới cấp 79 qua mấy bản đồ. Đây có tính là ‘ý vào cấp bậc cao khi dễ người khác?’

[Thế giới] Lam Sắc Yêu Cơ: Đồ đệ ngươi? Ai?

[Thế giới] Cừu Vĩ Hồ Công Tử: Tiểu mỹ nhân, ngươi tuổi cao trí nhớ kém như vậy. Bốn chữ ‘Mạch Thượng Sắc Vĩ’ có ấn tượng gì không?

[Thế giới] Lam Sắc Yêu Cơ: Nàng là đồ đệ ngươi? Buổi sáng lúc ta tra quan hệ sư đồ của nàng còn trống mà.

[Thế giới] Cừu Vĩ Hồ Công Tử: Ngô, kỳ thực là lấy cớ. Ta giết ngươi bởi vì ta muốn giết ~ hưởng hồ thời điểm đi săn tâm tình ta đặc biệt tốt, nhất là lúc con mồi quỳ rạp trên mặt đất.

[Thế giới] Cô Hồn Dã Quý: Hồ Ly thần, lý do của ngài rất buồn hần...

[Thế giới] Ăn No Vẫn Có Mua Nước Tương: Chúc mừng ngươi, ngươi đã biến thái thành Bạch Cốt.

[Thế giới] Bạch Cốt: Đừng có làm ra vẻ giống ta.

[Thế giới] Lam Sắc Vũ: Bạch Cốt, Yêu Cơ đã trả lại trang bị cho ngươi, thỉnh Tọa Yên Thiên Hạ không cần lạm sát người vô tội.

[Thế giới] Ăn No Vẫn Có Mua Nước Tương: Ta đoán, dựa theo nhân sinh quan của Xương Cốt, chỉ có khái niệm ‘giết’ và ‘không giết’, hần không lý giải được ‘vô tội’.

[Thế giới] Ăn No Vẫn Có Đêm Tiên: Nước Tương, ngươi làm lộ chân tướng.

Lúc này người của Lam Sắc Đồ Đằng vì bị Tọa Yên Thiên Hạ truy quét đã lui cả vào thành thị. Mà Hoàng Hôn bên kia tự nhiên cũng náo loạn.

Phần lớn thành viên của Tọa Yên Thiên Hạ cấp bậc đều đã ngoài 150, hơn nữa có nhiều chức nghiệp công kích, trong đó có không ít người tăng hết điểm vào mẫn và tinh thần, tỷ lệ bạo kích tương đối kinh người. Hoàng Hôn Xinh Đẹp đa phần là nữ ngoạn gia, cấp bậc cao nhất là Không Có Việc Gì Ngồi Đếm Kiến thấy hướng gió không thuận đã logout, còn lại đều là nữ mm, tất cả đều hướng bang chủ Hoàng Hôn Uyển Nhi khóc lóc kể lể mình bị người ta giết hại thế nào.

Hoàng Hôn Uyển Nhi nhìn Lam Sắc Vũ cùng Bạch Cốt đối thoại trên [Thế giới]. Ước chừng cũng đoán được vài phần, vì thế [Mặt ngữ] với Công Quan Tài Khiêu Vũ khóc nháo một hồi.

Mới đầu Quan Tài quân giả trang thi thể ngoảnh mặt làm ngo, ai ngờ con nhóc lái nhái một hồi, phải một câu “Quan Tài ca ca, mai là ngày muối kết hôn, huynh không thể khi dễ muối như vậy...” Trái một câu “Quan Tài ca ca, huynh có thể quản bọn họ hay không, một nữ hài tử như muối làm bang chủ cũng không dễ dàng gì...” Kêu đến mức Quan Tài nổi da gà. Quan Tài là người có vợ, kết hôn hai năm, cùng lão bà Bạch Nguyệt Quang tình đầu ý hợp, hai người thường xuyên cùng nhau ngoạn Càn Khôn. Lúc này lão bà đại nhân chính đang khoanh tay nhũn mỳ đứng ở sau lưng nhìn hấn chơi, Uyển Nhi cô nương một câu ‘Quan Tài ca ca’ kêu hấn hết hồn, vội vàng giải thích “Vợ yêu, anh cùng nàng hoàn toàn không có quan hệ...”

Quan Tài bị kiều thê đập chân không thể nhìn được nữa, rống giận.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Máy thăng nhóc Tọa Yên Thiên Hạ nhanh chóng trở về thành cho lão tử.

Lão đại đã mở miệng, nhóm ma đầu ‘giết người giết cho trót’ đều tập trung ở Ma Thành, toàn sân đều là một mảnh hồng hồng huyết quan, làm Quan Tài nhìn đến đỏ mắt. Dĩ Mạch tuy cảm thấy mình không thuộc hàng ngũ mấy thăng nhóc, nhưng lão đại triệu hồi có hay không nên hưởng ứng, vì thế hỏi “Phải đi về sao?”

Thanh Quân: “Muối đã trở lại?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Àn, không nghĩ huynh còn ở đây?”

Thanh Quân: “Theo bảng giá của ta, phí bảo kê mỗi phút là 15w, đến bây giờ muối thiếu nợ ta 168w. Muối tính trả thế nào?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “...Muối là người nghèo.”

Thanh Quân: “Như vậy đến làm nô lệ cho ta một ngày trả nợ đi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “t___t”

Trong trò chơi có hệ thống nô lệ, ở song phương tự nguyện sẽ thiết lập quan hệ nô lệ cùng chủ nô, chủ nô có quyền chi phối nô lệ, nhưng phải có nghĩa vụ bảo hộ. Một khi nô lệ xảy ra vấn đề liên quan đến sự sống còn, toàn bộ công kích trí mạng sẽ đánh lên người chủ nô, khác với quan hệ sư đồ, chủ nô cùng nô lệ có thể trao đổi vị trí. Sau khi hết thời hạn bán thân, hệ thống sẽ căn cứ thái độ hài lòng của chủ nô mà thưởng cho nô lệ. Người bình thường rất không nguyện ý trở thành nô lệ, vì trên đầu sẽ xuất hiện danh tự ‘xx gia nô’.

[Hệ thống] Bạn tự nguyện trở thành Thanh Quân gia nô, thời hạn 24 giờ, tính trong thời gian cả hai online.

Nam nhân đặc ý nhìn mấy chữ ‘Thanh Quân gia nô’ trên đầu nhóc con hắc y, tâm tình vô cùng tốt, mỉm cười.

Muối cho rằng tránh trước mấy tính không nói gì là ta không biết muối ở đâu sao? Còn để ta chờ lâu như vậy.

Thanh Quân: “Đi thôi, trở về thành đi.” Nói xong cấp cho nàng bang phái hồi thành phù, một đạo bạch quang, biến mất khỏi rừng rậm.

Trong ma thành, đội quân truy sát đã tụ tập đông đủ ở quảng trường trung tâm, một đám hồng hồng huyết quang khiến Quan Tài nhìn đến chói mắt. Vì thế Quan Tài bị lão bà đá đau tận tình khuyên bảo bọn họ.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Lần sau muốn giết người không cần chọn thời điểm miễn cảm như vậy, các người tản ra chém luân phiên, đừng chỉ chém một người, đỡ cho con quỷ nhỏ kia chạy tới chỗ ta khóc suốt mướt, phiền muốn chết.

[Bang phái] Ân No Vãn Cố Mua Nước Tương: Người bị tẩu tử đánh?

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Khụ khụ, còn có người, Hồ Ly, người khi nào nói nhiều như vậy. Chém xong bỏ chạy, còn đuổi theo.

[Bang phái] Cửu Vi Hồ Công Tử: Vừa chém vừa tán gẫu là một thú vui...

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Không cần nghĩ chém người thế nào, các người đúng là không có tiền đồ, ngấm lại như thế nào thăng cấp bang phái, như thế nào phát triển lớn mạnh mới là vương đạo.

[Bang phái] Thanh Quân: Đó là chuyện của người.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ:Tóm lại, giết người thì giết cho sạch sẽ, đừng mang lão tử ra chùi đất cho các người. Đem một thân hồng hồng đó tẩy sạch cho lão tử, tan họ.

Dĩ Mạch lẫn trong đám đại thần hồng hồng, càng nhìn càng cảm thấy mình nhỏ bé, không khỏi nhìn trời rơi lệ, này rốt cuộc là bang phái kiểu gì a...

Rốt cuộc choáng váng choáng váng logout.

Hôm nay bất luận là trong trò chơi hay ở ngoài đời đều xảy ra nhiều chuyện. Việc này trộn lẫn cùng một chỗ, làm người ta đau đầu, vì thế Dĩ Mạch sớm lên giường đắp chăn ngủ kỹ, chậm rãi đi vào giấc mộng.

Ngày hôm sau trời đổ mưa, sắc trời vẫn vũ. Bởi vì không có tiết, bốn cô nương ngủ thật ngon, cơ hồ vượt qua giờ cơm trưa. Sau đó bốn người đều tỉnh,

nhưng không ai muốn rời giường. Ngày mưa mang theo tâm trạng buồn phiền, chỉ có ngủ là tuyệt vời nhất. Lúc này di động của Lý Thiên ở trên bàn vang lên không ngừng, nàng lười dậy tiếp điện thoại, cứ để cho nó kêu, vì thế toàn bộ phòng ngủ vang lên tiếng chuông ‘nên ra tay thì ra tay’ quý đi.

Nguyên Viên không thể chịu được nữa, một cái gối đầu bay qua nện lên mặt nàng, nói “Ngươi tiếp, hay là ta ném xuống cho bác gái quét rác dưới lầu tiếp?”

Lý Thiên thực nhanh bò xuống giường, nhìn thấy dây số liền mừng như tát nước “Lục Duẫn, ngươi là heo a, ầm ý ai gia ngủ.”

Lý Thiên cùng Lục Duẫn là đôi oan gia. Nhưng cái gọi là oan gia nên giải không nên kết, mà hai người này một khi kết vào lại giải không được. Lục Duẫn trên danh nghĩa là C đại đệ nhất vương tử, hán so với C đại đệ nhất mẹ kế Lý Thiên lớn hơn một tuổi, đang học năm 4. Hai người đều là vai chính trong đoàn kịch, bắt đầu là, Lục Duẫn luôn được chọn vào vai vương tử, mà Lý Thiên mỗi lần diễn đều chủ động yêu cầu vai vu bà, mẹ kế, nhân vật ác độc, nói hoa mỹ là rèn luyện hành động. Hai người ở sân khấu ‘mẹ kế muốn làm cô bé lọ lem’ kết oán, lý do vương tử giả hôn mẹ kế diễn sai lầm, thật sự đụng phải môi anh đào của Lý Thiên. Từ đó về sau hai người giao thủ trong nhiều vở kịch, cuối cùng từ oán sinh yêu, xóa bỏ thành tựu ‘không có khả năng trở thành tình lữ’ trong lịch sử C đại.

Bị Lý Thiên lên án, cùng với sự khiển trách của ba người còn lại, Lục học trưởng vô tội bị mang tiếng là phá hoại mộng đẹp của người khác đành phải mời phòng 512 ăn cơm trưa.

Lục Duẫn đứng ở nhà hàng bên cạnh trường học, chờ bốn con nhóc ăn mặc chỉnh tề đi ra, thời điểm cộ xát cư nhiên phát hiện ngồi cùng bàn còn có một gương mặt xa lạ.

“Đây là xã trưởng đội kịch K đại, Thẩm Hân. Hôm nay hán đến trường chúng ta thương thảo hoạt động hữu nghị giữa hai trường.”

Nam tử diện mạo sáng sủa đứng dậy cười nói “Có thể cùng mỹ nhân ăn cơm, vận khí hôm nay thật không tồi.”

Chỉ nghe Nguyên Viên phía sau cười lạnh một tiếng “Đội kịch K đại mỹ nữ như mây, có thể làm xã trưởng mới là tam sinh hữu hạnh.”

Mọi người đều mang vẻ mặt kinh ngạc, nam tử kia ý cười càng sâu “Nguyên tiểu ngọc, ta trào đùa lợi suốt đến đây gặp muội, muội chưa cảm kích ta thì thôi, như thế nào vội vã nói móc?”

“Thẩm đại đầu.” Nguyên Viên luống cuống.

Trong ấn tượng của Dĩ Mạch và mọi người, Nguyên Viên giống như một đại thần, bảng điểm vĩnh viễn xếp thành tích cao nhất trong khoa quảng cáo, khí chất trầm ổn cùng gặp chuyện không sợ hãi là lý do khiến nam nhân chùn bước. Bởi vì nhân cách của nàng cường hãn như vậy, hoàn toàn đập nát ý muốn bảo hộ cùng dục vọng của nam nhân.

Lần đầu tiên thấy Nguyên đại thần khôi băng vũ vụn, mọi người kinh ngạc đến hóa thạch.

“Tiểu ngọc, đã lâu không gặp, quả nhiên muội vẫn ngọc như vậy.” Nam nhân vươn tay, ở trên mái đầu ngắn của Nguyên Viên xoa xoa, mắt thấy mái tóc rối tung, tâm tình cực tốt.

Nguyên Viên ghen đỏ mặt, hung hăng bay lên nhắm vào cằm Thẩm Hân đá một cái. Chỉ nghe ai nha một tiếng, nam sinh ôm chân xoa nhẹ nửa ngày, nói một câu may mắn “Hoàn hảo không đá đến bộ vị mấu chốt...”

Nguyên Viên âm thầm nói “Vậy ngươi nên bảo vệ bộ vị mấu chốt của ngươi, có muốn ta đá tiếp chân giữa không?”

Thẩm Hân làm bộ ưu sầu, thần nhiên cười nói “Ta đây chỉ có thể gả cho muội, muội hủy hạnh phúc cả đời ta, ta cũng hủy của muội.”

Lục Duẫn phun.

Lý Thiên sặc.

Đường Tiểu Âm đang gấp miếng thịt rơi xuống đất.

An Dĩ Mạch nhìn bộ mặt tím như quả cà của Nguyên Viên, lại nhìn bộ mặt thần nhiên của Thẩm Hân, âm thầm thở dài. Đại thần tất có đại thần trị, con nhóc Nguyên Viên này phỏng chừng sắp gặp nạn.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chuyện xưa x hôn lễ

Nguyên Viên và Thẩm Hân quen biết nhau trong một cuộc thi toán học sơ trung, lần đó Thẩm Hân ước chừng hơn Nguyên Viên 8 điểm, giành vị trí thứ nhất. Từ đó về sau hai người thường xuyên gặp nhau trong các cuộc thi, với cả tính không bao giờ chịu thua của Nguyên Viên, mỗi lần phân cao thấp dần dần rút ngắn khoảng cách. Cuối cùng trong cuộc thi vật lý, Nguyên Viên đã giành được ngôi vị quán quân, ai ngờ sau khi trao giải, Thẩm Hân cười tùm tùm ngồi bên cạnh Nguyên Viên, nói một câu làm cho cô nàng lửa giận lan đến đồng cỏ.

“Nhóc con, ta chờ mười lâu như vậy, rốt cuộc vượt qua được một lần?”

Từ đó về sau, tinh thần học tập của Nguyên Viên khiến người ta giận sôi gan, sau này, trong những cuộc thi tài có sự góp mặt của hai người, Nguyên Viên thủy chung không có một lần vượt qua được Thẩm Hân.

Lần gặp mặt cuối cùng của hai người là trong cuộc thi sinh vật tại xx cao trung, hân nói “Lần này mười tính thắng ta được mấy phần?”

Nàng cá giận nói “Thẩm đại đầu, lần này nếu thua ngươi, ta sẽ dán chữ ngốc lên trán, chạy ba vòng quanh sân thể dục, còn nếu ta thắng, ngươi chạy ba vòng.”

Hân ngẩn người, cười nói “Tiểu ngốc, lần đánh cược này cũng quá độc ác.”

Buổi tối trước khi công bố thành tích, Nguyên đồng học luôn luôn trầm ổn lần đầu tiên vì thành tích mà mất ngủ.

Nhưng thành tích của cuộc thi lần đó thủy chung không có công bố, bởi vì xuất hiện hiện tượng lộ đề mà bị cục giáo dục kêu ngừng. Vì thế thành tích cao thấp của hai người coi như là một bí ẩn.

Buổi tối hôm diễn tờ khai nguyện vọng, Nguyên Viên nhận được điện thoại của Thẩm Hân, hỏi nàng ghi danh vào trường đại học nào.

Nàng nghĩ nghĩ, nói “C đại.”

Sau khi yết bảng, Nguyên Viên có điểm số đúng thứ hai toàn tỉnh trúng tuyển vào C đại, mà Thẩm Hân với số điểm đúng thứ nhất trúng tuyển vào K đại. Từ đó về sau hai người học ở hai người đại học khác nhau ở H thành. Nghe nói nhập học không lâu Thẩm Hân làm trao đổi sinh đi Đức, không lâu mới trở về.

Bữa ăn vốn vui vẻ, ở Nguyên Viên không ngừng khiêu khích cùng Thẩm Hân không ngừng phản kích, đôi oan gia Lý Thiển và Lục Duẩn ngược lại im lặng như tờ cúi đầu ăn, hoàn toàn lệch khỏi quỹ tích cứ gặp nhau là âm ỹ.

Sau khi ăn xong Thẩm Hân rất có phong độ đứng lên trả tiền, hoan nghênh bọn họ đến K đại chơi. Mấy người đang muốn gật đầu cảm ơn, bị ánh mắt xem thường của Nguyên Viên giết trở về. Nam sinh cười bất đắc dĩ, khi cáo biệt theo thói quen vỗ đầu Nguyên Viên, sau đó lên ô tô chạy biến, còn lại Nguyên đồng học với cái đầu sư tử rít gào trong gió.

Buổi chiều có tiết, Dị Mạch theo thói quen không đi, đang định cùng ba người chia tay đi về phòng ngủ, lại bị Nguyên Viên gọi lại “Theo giúp ta chút đi.”

“Ách? Ân.” Nguyên đại thần trốn học, xác suất giống như tiền rơi từ trên trời xuống, Dị Mạch thụ sủng nhược kinh.

Hai người ngồi trong ngôi đình bát giác bên cạnh cái hồ trong trường học, Nguyên Viên hỏi “Dị Mạch, chúng ta đã học năm thứ ba, ngươi đã tính chuyện tương lai chưa?”

Dị Mạch nghĩ nghĩ, đáp “Không có, thời gian ở trong trường tiêu dao tự tại, khiến cho người ta quên mất thời gian.”

“Ta cùng Thẩm Hân bắt đầu nhận thức từ hồi sơ trung, so tài nhiều năm như vậy, ta vẫn bại bởi hân, lần này cũng thế. Năm đó hân nói muốn ghi danh cùng trường đại học với ta, vậy mà hân đi K đại, ta ở chỗ này. Tuy sau đó hân giải thích phụ thân sửa nguyện vọng của hân, nhưng trong lòng ta thủy chung vẫn có chỗ vướng mắc. Trước khi đi Đức hân có gọi cho ta, nói “Trong khoảng thời gian này, ta sẽ hiểu được lòng muội, cũng hy vọng muội hiểu được lòng ta. Chờ khi ta lại xuất hiện trước mặt muội, về tương lai của chúng ta, ta hy vọng có thể nghe được đáp án từ muội.”, hôm nay hân đến đây.”

Nguyên Viên trước giờ là người quang minh chính đại, cho dù nói đến chuyện tình cảm cũng như vậy. Dị Mạch nghe xong im lặng, hỏi “Vậy đáp án của ngươi thế nào?”

Nàng Thẩm mặc một hồi, cười khẽ “Ta thích hân, ba năm nay chưa từng thay đổi.”

Dị Mạch vỗ tay nói “Siêu nhân phòng ngủ của chúng ta rốt cuộc gả ra ngoài.”

Nguyên Viên cắt đứt lời của nàng “Nhưng là, khi gặp lại hân, ta lại do dự.”

“Vì sao?”

“Ta không biết nổi nhớ trước giờ của ta là tư tưởng hay là chân thực. Trong thời gian xa cách dài như vậy, hân đã thay đổi. Có lẽ ta luôn nhìn theo bóng dáng của hân, nhưng khi bóng dáng ấy xoay đi, lại xa lạ như vậy.”

“Có lẽ ngươi không cần quyết định nhanh như vậy, ngươi có thể cho mình thêm nhiều thời gian tìm hiểu người kia.”

“Mỗi khi gặp hân, hoặc nghĩ đến hân, ta trở nên không giống chính mình. Cảm xúc không thể tự chủ được không phải thứ ta cần, nó gây trở ngại cho sự

trấn định cùng bình tĩnh của ta. Cho nên ta cần một quyết định.”

“Nguyên Viên, cảm tình cũng là một phần của cuộc sống. Ta vì một Nguyên Viên vĩnh viễn không sợ hãi đã thay đổi mà kinh hi vạn phần. Thả lỏng chính mình, sống cuộc sống tự do tự tại không phải tốt lắm sao?”

“Như vậy người tính khi nào buông tha chính mình?” Nguyên Viên bỗng nhiên ngừng đầu nhìn thẳng vào mắt Dĩ Mạch. Nàng nhìn thấy một biểu tình kinh ngạc được phóng đại, sau đó dần dần biến mất trên khuôn mặt xinh đẹp.

“Ta không hiểu ý của người.” Dĩ Mạch mỉm cười.

“Tổng Úc Bạch.”

“Đó là chuyện đã chấm dứt từ lâu.” Nàng bình thản nói.

“Ta biết đó là người lấy cớ lừa dối chính mình.” Con người đen của Nguyên Viên chăm chú nhìn nàng “Sợ hờ ở chỗ, lúc người nghe đến cái tên kia không có một tia dao động. Đây không phải kết quả của việc ám thị tâm lý hay sao. Người muốn hủy hoại cuộc sống của mình?”

“Người muốn nói với ta chuyện này?”

“Những lời này về sau ta sẽ không nhắc lại. Ta xem người là tỷ muội, cho nên hy vọng người nhìn về con đường phía trước. Mà con đường này đi như thế nào, quyền quyết định nằm trong tay người. An Dĩ Mạch, ta chỉ nói có thể.” Nàng đứng dậy đi về phía trường học.

Giới nhẹ thổi khiến mặt hồ xao động, làm tung bay mái tóc dài của An Dĩ Mạch, nàng nhắm mắt lại, Thắm mặc một lúc, đứng dậy đi về phía phòng ngủ.

Dĩ Mạch mang tâm tình lộn xộn trở về phòng, chui đầu vào trong chăn, nhưng dù làm cách nào cũng không sao ngủ được. Giống như một vết sẹo bị người ta rạch ra, nhìn thấy máu đỏ chảy xuống đất. Một mảng hồng chói mắt.

Tổng Úc Bạch.

Nằm ngửa ra, mu bàn tay che lên đôi mắt, che khuất tầm mắt cùng ánh sáng mặt trời.

Nơi sâu kín trong lòng đột nhiên đau nhói, phảng phất không thể thở nổi.

Đôi mắt lóe lên, những hình ảnh bén nhọn hiện lên trong trí nhớ.

Tuyết rơi trong thành thị, nàng đứng ở góc tường, cảm một ly cà phê nóng và chờ đợi. Chờ mong hẳn thấy mình vui vẻ mở rộng vòng tay.

Mà cũng trong hoàn cảnh tuyết rơi như thế, cũng ở góc tường đó, bản thân đồng dạng cảm một ly cà phê nóng. Đợi để chất vấn hẳn lý do đổi số điện thoại, lại thấy hẳn vô cùng thân thiết nói lời từ biệt cùng một nữ tử khác.

Cảnh còn người mất.

Như vậy đã làm tổn thương sâu sắc trái tim nàng.

Vì sao hình ảnh đó còn lưu lại mãi không đi.

Lo sợ không yên bưng tỉnh, khóe mắt ngấn lệ quang.

Khi tỉnh lại sắc trời đã tối, Đường Tiểu Âm từ căn tin mua sườn xào chua ngọt mà Dĩ Mạch thích ăn trở về, chết sống năn nỉ nàng giúp sửa kịch bản.

Chờ Dĩ Mạch xong việc login vào trò chơi thì đã 9h. Cái tên Thanh Quân trong danh sách hảo hữu vẫn là màu xám.

Trên thế giới náo nhiệt chúc phúc. Sóc Hải thành người xe tấp nập.

Dĩ Mạch gian nan đi xuyên qua đám người, đứng ở một góc trống trải. Nghi sự lâu chính giữa Sóc Hải thành trải thảm đỏ, sắc màu rực rỡ. Bang chúng của Huyền Thế Tự Minh cùng Hoàng Hôn Xinh Đẹp phân biệt đứng ở hai bên. Phong Quá Vô Ngân một thân hi phục đứng ở chính giữa, chờ tân nương xinh đẹp của hắn.

Không khí long trọng vui mừng đón chờ hôn lễ. Vừa đúng 9h, Hoàng Hôn Uyển Nhi ngồi trên kiệu hoa do người của Hoàng Hôn Xinh Đẹp hộ tống đi đến trước mặt Phong Quá Vô Ngân.

[Thế giới] Phong Quá Vô Ngân cầm trong tay ‘Hải lam chi giới’ hướng Hoàng Hôn Uyển Nhi cầu hôn, hy vọng kết tóc se duyên, bạch đầu giai lão.

Nhẫn cầu hôn là vật phẩm tất yếu mà người kết hôn phải mua bằng nhân dân tệ, đây là một trong số nhiều cách moi tiền người chơi của công ty quản lý. Sau khi thành vợ chồng độ thân mật sẽ cao hơn, có nhiều khả năng học được kỹ năng vợ chồng, mà bản thân chiếc nhẫn là đạo cụ gia tăng độ thân mật. Có nhiều chủng loại nhẫn khác nhau, tùy theo mỗi chủng loại sẽ gia tăng độ thân mật nhất định. Không thể bàn cãi là nhẫn có giá càng cao thì giá trị trường thành cùng phụ hệ thân mật càng cao.

Hải lam chi giới là một trong các loại nhân quý tộc, giá rất đắt.

Trên thế giới bắt đầu ầm ĩ, theo như bảng giá mà hệ thống cung cấp, nhân cưới này vượt xa những loại nhân cưới thông thường.

Sau khi Phong Quá Vô Ngân phát ra thỉnh cầu, Hoàng Hôn Uyển Nhi vẫn như cũ ngồi trong kiệu hoa không đáp lại.

Hắn kinh ngạc, phát ra một dấu chấm hỏi.

[Thế giới] Hoàng Hôn Mật Đường: Phong Quá Vô Ngân, ngươi yêu Uyển Nhi sao?

[Thế giới] Phong Quá Vô Ngân: Đương nhiên.

[Thế giới] Hoàng Hôn Thạch Hoa Quả: Hôm nay Uyển Nhi gả cho ngươi làm vợ, Hoàng Hôn Xinh Đẹp từ nay về sau cũng đầu nhập Huyền Thế Tự Minh, mà chúng ta chỉ cần ngươi chứng minh một điều.

[Thế giới] Phong Quá Vô Ngân: Chuyện gì?

[Thế giới] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Chứng minh ngươi chỉ yêu một mình Uyển Nhi, tuyệt không thay lòng. Nếu không chẳng riêng Uyển Nhi không đáp ứng, chúng ta cũng không đáp ứng.

[Thế giới] Lười Dương Dương: Tại thời điểm mấu chốt các ngươi muốn chứng minh cái gì?

[Thế giới] Phong Quá Vô Ngân: Các ngươi muốn ta chứng minh thế nào?

[Thế giới] Hoàng Hôn Mật Đường: Nếu ngươi có thể chứng minh ngươi cùng nữ nhân kêu ‘Mạch Thượng Sắc Vi’ kia không có tư tình, Uyển Nhi liền gả cho ngươi.

[Thế giới] Lười Dương Dương: Nguyên bản không có quan hệ đến nàng, vì sao muốn liên lụy đến Sắc Vi?

[Thế giới] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Mạch Thượng Sắc Vi hôm nay cũng đến đây, đừng né, ra cho mọi người thấy mặt.

[Thế giới] Carô: Thiếu jyy, có phải nôn nóng muốn lấy chồng hay không?

[Thế giới] Hoàng Hôn Thạch Hoa Quả: Carô ngươi nói cái gì?

[Thế giới] Carô: Ngươi không biết chữ?

[Thế giới] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Lão đại các ngươi không lên tiếng, ngươi ở đây ầm ĩ cái gì?

[Thế giới] Lười Dương Dương: Các ngươi đừng quá đáng, Vô Ngân không phải đối tượng để các ngươi trêu chọc, thật muốn lập gia đình thì thành ý chút đi.

[Thế giới] Hoàng Hôn Mật Đường: Chúng ta hiện tại muốn xem, là bang chủ các ngươi thành ý.

Phong Quá Vô Ngân không dự đoán được sẽ phát sinh biến cố này, giờ phút này phản ứng lại cũng thấy Mạch Thượng Sắc Vi đứng trong góc. Hắn do dự một lát, cuối cùng tìm tên Mạch Thượng Sắc Vi trong danh sách hảo hữu, phát ra [Mật ngữ].

[Mật ngữ] Phong Quá Vô Ngân: Thật có lỗi. Ngươi có thể giúp ta hay không?

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ngươi yêu nàng?

[Mật ngữ] Phong Quá Vô Ngân: Yêu.

Đi Mạch thấy một chữ ký, trong óc hiện ra những đoạn ký ức đứt quãng. Tuyết, góc đường, ôm người khác, khóc, tuyệt vọng, chính mình bất lực.

Nàng nhẹ nhàng thờ dài, thông thả đánh ra một chữ.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Được.

Hắc y nữ Âm Ảnh chậm rãi đi đến bên thâm đồ, từng bước tiến gần đến nam tử mặc hỷ phục.

[Thế giới] Gió Thổi PP Lạnh: Hắc, Sắc Vi cô nương, ngươi....

[Thế giới] Cô Hồn Dã Quý: Đây là chuyện gì? Tình cũ hợp lại?

[Thế giới] Lười Dương Dương: Hoàng Hôn, các ngươi ép buộc cái gì. Sắc Vi và Vô Ngân căn bản không có vấn đề.

[Thế giới] Carô: Sắc Vi, đừng để ý bọn họ, ngươi rời đây đi.

[Thế giới] Hoàng Hôn Mật Đường: Phong Quá Vô Ngân, toàn bộ mọi người trong sever đang nhìn người, người đứng để cho Uyển Nhi của chúng ta biến thành trò cười.

[Thế giới] Hoàng Hôn Phao Phao: Còn nữa, chuyện gián điệp cũng để cho mọi người thấy rõ ràng.

Nàng đứng ở phía đối diện, một thân ảnh màu đen gầy nhỏ đứng trước mặt Thú Hồn một thân hỉ phục.

[Mật ngữ] Phong Quá Vô Ngân: Sắc Vi, ta nợ ngươi, ta sẽ dùng phương thức khác trả lại cho ngươi. Hôm nay ta phải kết hôn với nàng.

Nói xong những lời này, một đạo ánh sáng màu lam lóe lên.

Hắn động thủ.

Mặc dù có một thân thần khí hộ thể, nhưng chênh lệch cấp bậc nhiều lắm, phòng ngự của nàng so với giá trị thương tổn của Phong Quá Vô Ngân không có chút tác dụng nào.

Di Mạch không có bất cứ động tác gì, chỉ im lặng nhìn màn hình.

Trong phút chốc, Mạch Thượng Sắc Vi bỗng nhiên biến mất trong ánh sáng, nháy mắt xuất hiện bên cạnh đám người đến xem kịch. Bên người quang hoa lưu chuyển, Hồ Ly đại thần trong phút chốc đứng ở bên nàng. Còn có Phật Di Lặc, Bạch Cốt, Kim Sắc Yêu Đồng và những người của Tọa Yên Thiên Hạ.

Mà thảm đó kia, vốn là địa phương mình đứng chờ Phong Quá Vô Ngân tung kỹ năng xuống, giờ phút này đứng đó lại là một bóng dáng cao lớn.

Bạch y trường bào, thanh ti bay múa.

Thanh Quân.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ma hóa x tam sinh

Thời điểm hắn đuổi tới, nàng đang đứng im bất động. Hắn không gọi nàng, vì hắn muốn nhìn nàng quyết định. Mà nàng lại là người ngốc đến mức không biết những kẻ kia đang khi dễ chính mình, vì thế đôi mày của hắn theo từng bước chân của nàng chậm rãi nhăn lại.

Trong chớp mắt khi Phong Quá Vô Ngân phát động công kích, hắn nhanh chóng dùng kỹ năng chủ nô, vì nàng nhận một đao.

Một kích chí mạng đối với nàng mà nói dừng ở trên người hắn bắt quả chỉ lay động một chút huyết da. Vì bản thân đã tẩy hết hồng danh, cho nên sau khi Phong Quá Vô Ngân công kích mình liền biến thành hồng danh.

Mọi người đều bị biến cố này làm cho run sợ, bao gồm cả người động thủ là Phong Quá Vô Ngân. Nhưng thời điểm mọi người còn chưa kịp phản ứng, có đến 7,8 loại kỹ năng mang theo hào quang hoa lệ dừng ở chung quanh Phong Quá Vô Ngân. Hào quang tán đi, chỉ thấy trong một phạm vi rộng lấy hắn làm trung tâm trải đầy thi thể.

Mã vẫn như trước đứng giữa đám thi thể, Thanh Quân.

Động thủ tất nhiên là người của Tọa Yên Thiên Hạ.

Hồ Ly dùng thuật di thoát cái hiện ra gần chỗ Phong Quá Vô Ngân, phát động Liệt Thiên chung cực kỹ năng ‘Cuồng ma bạo nổ’ sau đó ly khai. Địa ngục chi hỏa lấy hắn làm tâm đốt cháy đối thủ trong phạm vi một hình tròn, công kích cơ sở nhân lên 4 lần – 360%, phản đòn cận chiến giảm 25%, kỹ năng phụ trợ nguyên rủa, hơn nữa trên người hắn hiện tại đang mang tuyệt phẩm Yêu đao tinh luyện 12 sao với vật công 3400.

Bạch Cốt là Cuồng Kích, sau khi nhập ma tùy cơ học được ma thần kỹ ‘Ảo giác chi ảnh’. Thương pháp xuyên thấu 6 lần, mỗi lần vì bản thể công kích 270%, kỹ năng phụ trợ tăng thêm tỷ lệ bạo kích. Người trúng thương giảm bớt 30% tốc độ di chuyển.

Kim Sắc Yêu Đồng là Linh Vũ, cấp 158, có thể triệu gọi ba con ma thú, sử dụng kỹ năng ‘Cô hoán nhất trích’, trong 10 giây ngoại trừ tăng công kích của bản thân, còn có kỹ năng phụ trợ tăng sức tấn công cho ba ma thú, cũng làm cho người bị công kích lâm vào trạng thái không phòng ngự trong ba giây.

Thừa Phong Bội Ngọc là Nhạc Công, dùng kỹ năng ‘Ma âm hồi hưởng’, công kích giống như sóng biển, lần sóng đầu tiên yếu nhất, lần sóng thứ 10 mạnh nhất. Trung bình cứ ba lần tấn công có khả năng phát động kỹ năng phụ làm người bị công kích có đến 80% lâm vào trạng thái hỗn loạn.

Thiên Sơn Mộ Tuyết và Phật Di Lặc là Thiên Kỳ, dùng là ‘Vạn vật tịch diệt’. Lực công kích của hai người không mạnh, nhưng bởi vì một thân Từ sắc sáo trang được tinh luyện 11 sao mà so với các Thiên Kỳ khác mạnh gấp 2 lần. Đây là kỹ năng quần công duy nhất của Thiên Kỳ, ngoài ra có thêm tác dụng phụ là tê liệt cùng mất máu.

Ấn No Vãn Cổ Mua Nước Tương cùng Ấn No Vãn Cổ Đếm Tiền đều là Bôn Lôi. Hai người mở cuồng bạo, lại cùng phát động công kích, giá trị thương tổn tuyệt đối hù chết người.

Đáng sợ nhất là Thanh Quân hồng danh đứng sừng sững giữa đám thi thể.

Hắn chịu nhiều kỹ năng công kích như vậy mà cư nhiên còn thừa 1/3 máu. Mà hiện trạng bây giờ của hắn... làm cho người ta sinh ra một cảm giác đáng sợ.

Hắn triệu hồi sừng vật Dục Ma, cũng cùng nó hợp thể.

Bạch y thoáng chốc không thấy, hệ thống tự động thay đổi một thân chiến giáp lấp lánh ánh tím. Sau lưng hắn mọc ra hai cái cánh đen thật lớn, trên đầu dài ra hai chiếc sừng ma vương, bao cổ tay cũng nhanh chóng mọc ra những cây gai sắc nhọn, đến giày cũng biến thành móng vuốt, cả người lơ lửng giữa không trung.

Phía trước hồng danh có một chữ.

[ma].

Nhân vật cấp 173 cuồng hóa thành Ma Thần chậm rãi xoay người. Hai mắt màu đỏ, những hoa văn màu tím uốn lượn trên gương mặt nhợt nhạt.

Di Mạch ngơ ngác nhìn tất cả những cảnh này, chết lặng trước máy tính.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử:Yêu quái.

[Bang phái] Bạch Cốt: ...Có người bạo phát, Hồ Ly, chúng ta tránh xa hắn một chút.

[Bang phái] Phật Di Lặc: Thanh Quân chưa bao giờ dùng kỹ năng ma hóa cấp 170, hôm nay ngoại lệ, thấy được có tính là may mắn không?

Di Mạch như trước ngăn người, kênh [Thế giới] lại nhảy ra một câu mang theo hơi lạnh tựa hàn băng.

[Thế giới] Thanh Quân: Phong Quá Vô Ngân, ai cho phép ngươi động đến người của ta?

Người tới tham gia hôn lễ rất nhiều, cho nên thi thể cũng rất nhiều. Mấy Thiên Kỳ của Huyền Thế may mắn đứng ở xa nên chưa bị giết cũng không dám tùy tiện lại đây cứu người.

Hồ Ly quân nuốt hai viên hồi máu để bù lại số máu mình bị mất, mặc kệ người mặc chiến giáp tràn đầy huyết khí kia, đi đến bên cạnh Phong Quá Vô Ngân, ở trên thi thể hắn đập đập hai cái, nói một câu “Tiểu Sắc Vĩ, muội muốn truyền chuyện xấu thì cũng nên tìm một tên thân thể cường tráng một chút, cái loại thoát nhìn đoán mệnh này, vì sư không thích nha.”

Phật Di Lặc loạng choạng vác theo pháp trượng tiến tới từng bước, nói “Ta nên cứu hắn sống lại cho các ngươi tiếp tục chơi hay là đứng một bên xem náo nhiệt?”

Bạch Cốt nhặt cây cung Phong Quá Vô Ngân bị bạo do hồng danh lên, hỏi “Bang phái không có ai cản,” Thanh Quân người lại không dùng, không bằng hủy đi?”

Nếu chỉ là vũ khí bình thường mọi người cũng mặc, nhưng đó là Thánh hồn cung cấp 130 được tinh luyện 10 sao nha... cầm bán cũng được không ít tiền. Hơn nữa, Thanh Quân người... cái danh hiệu này thật đúng là ấn tượng nha.

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “2000w bán cho Phong Quá Vô Ngân đi, người ta tạo ra Thánh hồn cung cũng không đơn giản.”

Mọi người hoàn toàn ngã ngựa. Người này đúng là cực phẩm gian thương, cướp cung của người ta còn đòi người ta tiền.

Phong Quá Vô Ngân: “Ta mua. Nhưng hôm nay là việc riêng của ta và Sắc Vĩ, xin các vị đừng nhúng tay vào.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Thật không? Nói như vậy ngươi cùng đồ đệ của ta là quan hệ cá nhân? Ta tựa hồ nhớ rõ ngươi đang định chứng minh với nữ nhân kia ngươi cùng nàng không có quan hệ?”

Phong Quá Vô Ngân: “Hôm nay là hôn lễ của ta, vừa rồi động thủ bắt quá chỉ là vui đùa, hơn nữa ta cũng được chính Sắc Vĩ đồng ý. Nếu các ngươi muốn ôn ào, thỉnh không cần động thủ với người vô tội.”

Hồ Ly kiêu ngạo làm bộ kinh ngạc: “A. Kỳ thực vừa rồi chúng ta chỉ giỡn chơi thôi, tiểu thú hồn, ngươi quỳ rạp trên đất làm gì?”

Ăn No Vãn Có Đêm Tiền: “Hắn đứng lên sẽ cảm thấy úp sấp tốt hơn.”

Thừa Phong Bội Ngọc: “Phiền người giải thích một chút, ‘người vô tội’ là khái niệm gì?”

Ăn No Vãn Có Mua Nước Tương: “Ta cảm thấy khái niệm ‘vô tội’ của hắn là hắn động thủ, tất cả đều đáng chết. Chúng ta chém, toàn bộ là vô tội.”

Phong Quá Vô Ngân: “Thanh Quân, vừa rồi ta không thấy nàng là nô lệ của người.”

Bạch Cốt: “Người mù?”

[Mật ngữ] Phong Quá Vô Ngân: Sắc Vi, người có thể bảo họ rời đi không? Hôm nay dù sao cũng là hôn lễ của ta.

[Mật ngữ] Hoàng Hôn Uyển Nhi: Mạch Thượng Sắc Vi, người thật không biết xấu hổ, Vô Ngân nhà ta không cần người, người liền dẫn người đến náo loạn hôn lễ của chúng ta?

[Mật ngữ] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Tiện nhân, người chỉ biết tìm người đến giúp sao? Không tiếc làm nô lệ chợ người ta? Bỉ ỏi.

Một lát sau, Mạch Thượng Sắc Vi vốn bất động chậm rãi đi đến bên Thanh Quân. Lúc này đại thần đã khôi phục lại thái độ bình thường, bạch y khoanh tay đứng nhìn.

Mọi người im lặng quan sát.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Phong Quá Vô Ngân, hôm nay ta đến là do người mời, không ngờ khi gặp người lại nói với ta ba chữ ‘thật có lỗi’. Đồi bang, bé thành ta đều nhìn, nhưng lúc này đây, ta mệt mỏi.”

Nàng đi vòng qua, tiến đến bên cạnh Hoàng Hôn Uyển Nhi, trấn định hỏi: “Phi Thiên Vũ ẩn núp ở Lam Sắc Đồ Đằng là acc phụ của người?”

Hoàng Hôn Uyển Nhi: “Người có bệnh? Nói bậy bạ gì đó?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Người đương nhiên có thể không thừa nhận, nhưng ta có một câu hy vọng người nhớ rõ. Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình không làm.”

Nàng biết sau những lời này, việc Huyền Thế phái người làm nội gián xem như chứng thực. Mặc dù không bắt được nhược điểm của Hoàng Hôn Uyển Nhi, nhưng acc phụ Phi Thiên Vũ coi như bỏ đi.

Hoàng Hôn Nữ Nữ: “Người còn ở đây nói hươu nói vượn. người cho làm nô lệ cho người cấp cao thì có thể gà chó lên trời sao? Không biết xấu hổ.”

Hoàng Hôn Mật Đường: “Đúng vậy, kẻ cận nam nhân không từ thủ đoạn, thực ghê tởm....”

Hoàng Hôn Đậu Đậu: “Còn là nữ Ám Ảnh, kỳ thực là gay đi.”

.....

Lúc này trừ bỏ Hoàng Hôn Uyển Nhi đứng quá gần nhóm người Tọa Yên Thiên Hạ nên không cứu vớt được, những Thiên Kỳ của Hoàng Hôn cơ bản đã đem những người trong bang cứu sống. Bọn họ vội vã chạy đến một chỗ xa xa hồi máu, còn không ngừng mắng chửi. Đối tượng tự nhiên nhắm vào Mạch Thượng Sắc Vi yếu đuối nhất.

Không ngờ câu chữ còn chưa đánh xong, đã bị thiên lôi trong không trung bổ làm hai nửa.

Khói bụi tán đi, hai người chậm rãi tiến đến.

Bôn Lôi nhập ma cấp 170 – Cổng Quan Tài Khiêu Vũ. Phía sau là Linh Vũ nhập ma cấp 152 – Bạch Nguyệt Quang.

Bạch Nguyệt Quang: “Di, Hồ Ly, tốc độ thuận di của người không có nhanh bằng sét đánh của Thanh Quân nha.”

Hồ Ly quân đứng ở giữa đám thi thể chưa kịp phóng kỹ năng lau mồ hôi: “Ách, đại tầy, ngài đã tới...”

Cách đó không xa, nhóm cảm thú Tọa Yên Thiên Hạ bình thường luôn ngang ngược, thấy nàng xuất hiện cả người nhất thời run lên, một đám vạn phần thuận theo “Đại tầy hảo.”

Bạch Nguyệt Quang: “Nghe nói có người khi dễ muội muội ta, ta rất hiếu kỳ, vì thế đi lên xem”

Ngay sau đó, nàng ở [Bang phái] đánh một câu.

[Bang phái] Bạch Nguyệt Quang: Nghe nói Thanh Quân ma hóa vì một nhóc con, ta thực hiếu kỳ nha.

Mọi người hắc tuyến. Tin tức của ngài thật nhanh nhạy.

Cổng Quan Tài Khiêu Vũ: “Thanh Quân, trước đừng động thủ.”

Người của Hoàng Hôn gia tộc có một chút nhận thức Quan Tài, thấy hấn bảo Thanh Quân dừng tay, tưởng đến giúp mình, vội vàng ôn nghèo kẻ khổ.

Hoàng Hôn Uyển Nhi khóc rất ủy khuất: “Quan Tài ca ca, hôm nay là ngày muối kết hôn, thủ hạ của huynh vô duyên vô cớ đến náo loạn 5555.”

Phong Quá Vô Ngân: “Quan Tài, hôm nay vì chuyện nhỏ mà ra tay như vậy, khiến mọi người không thể không hiềm nghi người Tọa Yên Thiên Hạ ý mạnh hiệp yếu.”

Cổng Quan Tài Khiêu Vũ: “Ta muốn thanh minh hai sự kiện. Thứ nhất, Tọa Yên Thiên Hạ không có thủ hạ, chỉ có huynh đệ. Thứ hai, ta không nhận các người làm muối muối, cho nên các người không cần gọi ta ca ca. Bất quá thân là bang chủ Tọa Yên Thiên Hạ, ta cũng nên nghe một chút lý do động thủ.”

Một mảnh yên tĩnh.

Bạch Nguyệt Quang: “A. Muốn lý do? Thanh Quân động thủ khẳng định là vì tiểu nô lệ đáng yêu này rồi. Hồ Ly người sao?”

Cửu Vi Hồ Công Tử: “Tiểu Sắc Vi là đồ đệ ta.”

Bạch Nguyệt Quang: “Ân. Lý do này không sai. Xương Cốt.”

Bạch Cốt: “Người Hoàng Hôn đoạt trường thương của ta.”

Bạch Nguyệt Quang: “A, xác thực làm người ta tức giận ~ Phật Di Lặc, các người hình như cũng tham gia?”

Phật Di Lặc: “Huyền Thế có kẻ bảo ta ‘Uy, cái đầu bóng lưỡng kia’.”

Kim Sắc Yêu Đồng: “Người Huyền Thế có ý cản đường ta.”

Ấn No Vãn Cổ Đếm Tiền: “Huyền Thế bán tài liệu rất đắt.”

Ấn No Vãn Cổ Mua Nước Tương: “Tên Vô Ngân kia quần áo hồng hơn ta.”

.....

Tọa Yên Thiên Hạ một người tiếp một người đứng lên báo lý do, Gió Thổi PP Lạnh nằm úp sấp bên cạnh Cô Hồn Dã Quý cùng những người chờ xem không nhịn được run rẩy. Quan Tài cũng bị chính những lý do này làm hắc tuyến.

Bạch Nguyệt Quang trấn định nghe xong lý do, đối hấn nói “Phu quân a, muối xem lý do của bọn họ đều rất chính đáng.”

Rốt cuộc chính đáng ở đâu... Một đám thi thể âm thầm gào thét.

Phong Quá Vô Ngân: “Quan Tài, ta hy vọng người nói một câu công đạo.”

Cổng Quan Tài Khiêu Vũ: “Vừa rồi ta quên nói chuyện thứ ba. Khuyết điểm lớn nhất của con người ta chính là bao che khuyết điểm. Không phải lỗi của huynh đệ ta sẽ làm cho đối phương ân hận nhận sai. Cho dù là lỗi của huynh đệ ta, ta cũng làm cho nó biến thành đúng. Cho nên, Phong Quá Vô Ngân, người nghĩ ta nên giải quyết thế nào mới tốt?”

Hoàng Hôn Uyển Nhi: “Các người như thế nào bắt nạt người ta như vậy?” Có người lên án.

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Quan Tài lão đại, Nguyệt Quang tỷ tỷ, quên đi, chúng ta đi thôi.

[Bang phái] Bạch Nguyệt Quang: Tiểu Mạch muối muối, đến tỷ ôm một cái. Muối không cần phải xen vào, cứ mặc kệ họ đi. Bọn họ là một đám không có việc gì làm, đang lo không tìm được cơ đánh nhau. Nói lại, ta có chút tò mò, muối khi nào trở thành ‘Người của Thanh Quân’?

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi:Ý đại thần muối là nô lệ của huynh ấy.

Lời vừa nói xong, mấy chữ ‘Thanh Quân gia nô’ trên đầu nàng liền biến mất.

[Hệ thống] Thanh Quân đã cùng bạn giải trừ quan hệ nô dịch, bạn được tự do.

Đi Mạch còn đang kinh ngạc, [Hệ thống] lại nhảy ra một hàng chữ. Màu vàng, là thông báo cho toàn [Thế giới].

[Hệ thống] Thanh Quân lấy ‘Tam sinh thạch’ hướng Mạch Thượng Sắc Vi chính thức cầu hôn, nguyện duyên kết tam sinh.

Chương 13: Nhân duyên x hạ lễ.

Hệ thống kết hôn của Càn Khôn có vẻ hoàn thiện.

Kết hôn cần có ba thứ, một là nhẫn, hai là 100w kim tệ, ba là tín vật ‘Nguyệt Lão tơ hồng’. Vật phẩm thứ ba phải làm nhiệm vụ mới có được. Sau khi thu thập đủ ba loại thì đến đăng ký kết hôn ở chỗ Nguyệt Lão. Sau khi kết hôn bắt đầu tính toán độ thân mật. Hệ thống cũng ban cho nhân vật danh hiệu ‘xx nương tử’, ‘xx phu quân’. Kết hôn bình thường đều tổ chức hôn lễ mời bằng hữu tham gia. Trong hôn lễ sẽ phát kẹo cưới, đốt pháo hoa, thả khí cầu, hôn nữa lễ phục kết hôn đều phải bỏ nhân dân tệ ra mua. Cho nên người giàu làm lớn, người nghèo làm nhỏ.

Ly hôn chia làm hai loại, một là hòa ly, hai là chia tay trong hòa bình. Hai người tổ đội đến chỗ Nguyệt Lão thuyết minh lý do, từ Nguyệt Lão phán định ly dị, độ thân mật của nhân vật trở về 0. Hòa ly có nghĩ là đơn phương ly hôn, cũng bắt buộc người kia phải chấp nhận. Người đưa ra yêu cầu ở chỗ Nguyệt Lão bị khấu trừ 200w kim tệ, hệ thống sẽ trực tiếp chuyển cho người kia làm phí bồi thường. Nhân vật cưỡng chế ly hôn thành công sẽ bị bắt mang danh hiệu ‘bội bạc phụ tình’ trong vòng 72 giờ, tính thời gian online, ít nhất trong 7 ngày không được kết hôn với người khác. Nếu cưỡng chế ly hôn đến lần thứ 5, hệ thống sẽ cho rằng cố tình lừa hôn, sẽ biến hồng danh. Bởi vì quy định này, tỷ lệ ly hôn trong Càn Khôn có vẻ thấp, song phương nam nữ đều phải suy nghĩ thật kỹ mới quyết định có kết hôn hay không.

Mà đính hôn chính là màn mở đầu cho kết hôn, bình thường trực tiếp bị bỏ qua. Bởi vì trong lúc đính hôn không gia tăng độ thân mật, cũng không có kỹ năng phu thê tương ứng, hơn nữa mua đạo cụ đính hôn cũng hao phí nhân dân tệ. Tam sinh thạch là đạo cụ đính hôn quý nhất, trị giá 300 đại dương. Thuộc tính: Sau khi đính hôn có 50% khả năng nhận được kỹ năng phu thê hạng nhất.

[Thế giới] Trên Mặt Đất Có Hai Chiếc Giày: Đây là tình huống gì... ta vừa lên đã thấy đại thần trên [Thế giới] cầu hôn.

[Thế giới] Hoàn Trư Cách Cách: Nghe nói hôn lễ của bang chủ Huyền Thế hôm nay rất náo nhiệt, có phóng viên hay không? Thông báo một chút tình huống.

[Thế giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Xác thực... rất náo nhiệt, nhưng Hoàn Trư Cách Cách người vẫn đừng đến thi hôn... đến rồi sẽ biến thành ta.

[Thế giới] Gió Thổi PP Lạnh: Phóng viên không mặc quần báo cáo, hôm nay ta chẳng những may mắn thấy được Thiên Lôi kỳ cùng trạng thái ma hóa của đại thần, còn thấy được Dục Ma hợp thể, ta chết cũng không uống.

[Thế giới] Hoàn Trư Cách Cách: Nguyên lai Thanh Quân vì Mạch Thượng Sắc Vi mà động thủ với Phong Quá Vô Ngân sao? A a, Hồng quả quả JQ.....

[Thế giới] Mỗi Ngày Bát Quái Hữu Ích Khỏe Mạnh: Kỳ thực Phong Quá Vô Ngân thích Mạch Thượng Sắc Vi, theo đuổi không được đành kết hôn với Hoàng Hôn Uyển Nhi?

[Thế giới] Tiểu Hoàn Từ: Nga nga, nguyên lai là vậy, hẳn kết hôn còn tơ tưởng Mạch Thượng Sắc Vi, làm đại thần nổi giận.

[Thế giới] Thái Hậu Cát Tường: Nam nhân thật không đáng tin... Thôi thôi là vậy.

Vì thế, thế giới hoàn toàn bị vận vẹo.

[Thế giới] Hấp Huyết Quý Tộc: Thanh Quân, ta đại biểu Thánh Chiến Cuối Cùng chúc phúc. Chờ mong ngày chính thức tổ chức hôn lễ.

Đây là Thánh thành thành chủ, cũng là bang chủ của Thánh Chiến Cuối Cùng. Phi Nhận nhân tộc cấp 159. Phi Nhận cũng là loại hình cao nhần cao bạo, nhưng khác với Âm Ảnh, Âm Ảnh là loại hình cận chiến, mà Phi Nhận là phóng ám khí ở cự ly xa, thông qua tốc độ di chuyển rất nhanh để công kích cùng thiết lập cạm bẫy. Nhưng tầm bắn của hắn so với Thiên Lang gần hơn, máu so với Âm Ảnh cũng ít, nhưng bởi vì bạo kích cực kỳ kinh người, có thể trong nháy mắt giết chết đối thủ.

[Thế giới] Vong Xuyên Bỉ Ngạn: Ta đại biểu Chư Thần Hoàng Hôn chúc phúc, Thanh Quân, khi đại hôn nhớ phát thiệp mời cho ta.

Vong Xuyên Bỉ Ngạn là Thần – Phong Thú thành thành chủ, Thần tộc Nhạc Công cấp 162. Nhạc Công là một chức nghiệp bao hàm toàn diện, biết trị liệu như Thiên Kỳ nhưng lại rất hạn chế, biết quản công nhưng phạm vi nhỏ. Nhưng Nhạc Công lại là một chức nghiệp không thể thiếu, hắn có thể giải trừ các trạng thái bất lợi, hơn nữa kỹ năng cao cấp của Nhạc Công ‘Một khúc đoạn trường’ có thể lấy đi 80% máu, bạo kích trí mạng trong phạm vi lớn, hoàn toàn là kỹ năng đồng quy vu tận.

Những thành chủ bình thường khác nghĩ đến việc trước đây mình bế thành, đem Mạch Thượng Sắc Vi – ý trung nhân của Thanh Quân chặn lại, hơn nữa hôm nay nhìn đến thái độ của Công Quan Tài Khiêu Vũ, sợ bản thân bước theo con đường của Phong Quá Vô Ngân, vội vã lên [Thế giới] tỏ ý chúc mừng.

[Thế giới] Đại Thần Ôm Một Cái A a, đại thần độc thân mất đi một người, 555, lẩn lộn...

[Thế giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Hôm nay thực sự là... rất kích thích. Trái tim bé nhỏ của ta a, chịu không nổi...

[Thế giới] Ân No Vãn Cổ Đếm Tiền: Nước Tương, chúng ta có phải hay không nên trừ bị một chút xem đại não hôn lễ như thế nào.

[Thế giới] Kim Sắc Yêu Đồng: Hồ Ly, đồ đệ ngươi phải lập gia đình?

[Thế giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Ta đang suy nghĩ bộ dạng Thanh Quân mặc hỷ phục, cúi đầu gọi ta một tiếng ‘sur phụ’. Bằng không vì sư quyết không đem tiểu Sắc Vi gả cho hân ~ [kích động lệ rơi đầm đìa].

Vì thế, hiện trường một mảnh âm ỹ.

Đương sự bốn mắt nhìn nhau, hoàn toàn không để ý đến xung quanh. Bất đồng là, một theo thói quen, một là dọa.

Thanh Quân: “Muội không tính đáp lại sao?” Hân hỏi.

“Đại thần, huynh có cần... 120 không?” Hành động của hân đã vượt ra ngoài phạm vi nhận thức của Dĩ Mạch.

Thanh Quân: “Nếu muội cự tuyệt, ta thẹn quá hóa giận, đành phải đem toàn bộ những người ở đây diệt khẩu.” Hân cũng rất tức thời, khô lâu ma trượng trong tay hào quang lưu chuyển.

Hồ Ly quân thấy những lời này lập tức triệu hồi tọa kỵ cửu vĩ hồng hồ ly, nhảy lên rồi chạy ra xa. Bạch Cốt, Phật Di Lặc, Nước Tương cùng nhóm cầm thú Tọa Yên Thiên Hạ cũng nhanh chóng tản ra. Chỉ tội cho đám người Cô Hồn Dã Quỷ chỉ biết đứng bất động, dù sao chỉ cần hân phóng kỹ năng ra là mình cũng sẽ chết nha.

Mạch Thượng Sắc Vi: “...”

[Hệ thống] Mạch Thượng Sắc Vi tiếp nhận tín vật ‘Tam sinh thạch’ của Thanh Quân, hai người ước định duyên kết tam sinh.

Nam tử ngồi trước máy tính mỉm cười, uống một ngụm cà phê.

Dĩ Mạch trước máy tính [t_t], không cần uy hiếp người như vậy nha...

Mọi người kinh hồn chưa định, chỉ thấy Thanh Quân đánh ra một chữ “Ngoan.”

Chữ này dịu dàng muốn chết, đám người Tọa Yên Thiên Hạ nghĩ đến bộ dạng Thanh Quân bình thường lạnh như băng khi nói những lời này, đều tự lâm vào ỳ.

Hồ Ly phản hận quát to: “Tiểu Thanh Thanh, ngươi câu dẫn đồ đệ ta, ngoan ngoãn gọi sư phụ, bằng không...”

Vì thế hân bị Bạch Nguyệt Quang gọi Thanh Long ra phun lửa nướng chín. Đại tẩu bắt đầu giáo dục “Tiểu Hồ Ly, qua bên cạnh chơi đi, đừng phá hoại kế hoạch dụ dỗ con gái nhà lành của hân.”

“Ta nói, các ngươi như thế nào đứng trên thi thể người ta mà ngọt ngào?” Bạch Cốt thờ ơ lạnh nhạt “Quan Tài, rốt cuộc khi nào bang chiến?”

Cồng Quan Tài Khiêu Vũ lấy lại tinh thần, mới phát hiện đôi tân nhân kia hãy còn nằm úp sấp trên mặt đất “Phong Quá Vô Ngân. Hoàng Hôn Uyển Nhi, đứng lên nói chuyện đi, mọi người tạm thời không nên động thủ.”

Những thi thể trên mặt đất đều bò lên. Hoàng Hôn Uyển Nhi đã muốn khí hôn, vứt bỏ y phục tân nương, đứng bên cạnh không nói một tiếng.

Cồng Quan Tài Khiêu Vũ: “Thanh Quân, việc này là do ‘người của người’ gây nên, xem ngươi làm sao giải quyết.”

[Thế giới] Thanh Quân: Phong Quá Vô Ngân, xin lỗi.

Hân tức tiếp nói trên kênh [Thế giới]. Tại thời điểm quan trọng này, không có ai dám xen vào.

[Thế giới] Phong Quá Vô Ngân: Sắc Vi, xin lỗi. Việc hôm nay chấm dứt ở đây đi, hôn lễ của ta cũng bị phá tới rồi tình rồi mù.

[Thế giới] Mạch Thượng Sắc Vi: Chúng ta đi thôi.

[Thế giới] Thanh Quân: Ân.

[Thế giới] Bạch Cốt: Ta thêm vào, chỉ như vậy liền bỏ qua sao? Ta còn chờ bang chiến.

[Thế giới] Thanh Quân: Hiện tại tâm tình ta rất tốt.

[Thế giới] Bạch Cốt:

[Thế giới] Phật Di Lặc: Hân có người kia mới khôi phục nhân tính, để cho hân đi đi...

[Thế giới] Cồng Quan Tài Khiêu Vũ: Bang chúng Tọa Yên Thiên Hạ giải tán, lưu lại không cho phép gây sự.

[Thế giới] Cừu Vĩ Hồ Công Tử: Tiểu Thanh Thanh, về nhà hảo hảo luyện hai chữ ‘sự phụ’, ta chờ nghe người kêu nha ~

[Thế giới] Thanh Quân: Hôn lễ ngày khác thông tri các vị, vừa rồi những vị phát tin chúc mừng, mời chuẩn bị tốt tiền biếu, không đủ 200w tại hạ không chào đón.

[Thế giới] Hấp Huyết Quý Tộc:

[Thế giới] Vong Xuyên Bỉ Ngạn:

Mấy giây sau khi im lặng tuyệt đối:

[Bang phái] Ăn No Vẫn Có Mua Nước Tương: Người tính nhân dịp hôn lễ kiếm một khoản lớn hả?

[Bang phái] Cồng Quan Tài Khiêu Vũ: Người ta kết hôn đều là đốt tiền, người cư nhiên... lừa bịp tổng tiền chúng ta.

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi:Ách, Thanh Quân, những tỷ muối trong bang muối không muốn lấy tiền.

[Bang phái] Thanh Quân: Cô nương trong bang ta không thu tiền biếu.

[Bang phái] Ăn No Vẫn Có Mua Nước Tương: Cái kia, ta là cô nương nha.

[Bang phái] Phật Di Lặc:..... Người giỏi.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Nhiệm vụ x hai người

Hôn lễ của bang chủ Huyền Thế cùng bang chủ Hoàng Hôn bắt đầu thì náo nhiệt, kết thúc lại lặng im.

Nghe nói đêm hôm đó Hoàng Hôn Uyển Nhi hưng hăng mắng Mạch Thượng Sắc Vi, cũng bắt Phong Quá Vô Ngân hủy đi toàn bộ hoa Sắc Vi trong đình viện Sóc Hải thành.

Nghe nói đêm đó Phong Quá Vô Ngân bỏ ra 2000w mua lại cung của chính mình, sau đó logout, đem nhiệm vụ phân phát bánh kẹo cưới lưu lại cho bang nhân.

Nghe nói đêm đó trên kênh [Thế giới] đều thảo luận về mối quan hệ của bốn người. Cuối cùng sinh ra bản Thanh Quân hoành đảo đoạt ái, Mạch Thượng Sắc Vi một chân đạp hai tuyến, Hoàng Hôn Uyển Nhi đứng núi này trông núi nọ, cùng với Phong Quá Vô Ngân bội bạc tình cũ.

Nghe nói đêm đó sau khi Hoàng Hôn Xinh Đẹp gia nhập Huyền Thế Tự Minh, nhóm nguyên lão đầu tiên trong Huyền Thế là Lười Dương Dương, Carô, Gấu Mèo cũng điên cuồng lui bang, khiến cho lực lượng bang phái giảm mạnh.

Nghe nói đêm đó mấy nha đầu Hoàng Hôn Nữ Nữ, Hoàng Hôn Mật Đường mắng chửi không ngừng đều bị đám người Hồ Ly, Bạch Cốt, Phật Di Lặc ở ngoại ô ‘không có lý do’ xử lý vài lần.

Nghe nói đêm đó Tọa Yên Thiên Hạ đệ nhất phu nhân Bạch Nguyệt Quang triệu tập huynh đệ chuẩn bị hạp kín, thương lượng xem như thế nào tổ chức hôn lễ cho Thanh Quân, cùng với việc thu tiền biếu của những người đến tham gia, vì bang phái góp một phần sức lực.

Nghe nói đêm đó có rất nhiều người rầu rĩ về vấn đề hạ lễ. Không biết là ai truyền ra tin tức phu nhân của Thanh Quân còn chưa có trang bị hồi môn. Vì thế trang bị nữ Ám Ảnh bỗng chốc tăng giá điên cuồng, toàn bộ sạp hàng trang bị nữ Ám Ảnh của cái tên ‘Quý Người Chết Không Đền Mạng’ được bán sạch trơn.

Những chuyện đó Dĩ Mạch không biết, hiện giờ nàng đang ngồi trên kỳ lân của Thanh Quân đi đến nơi của quái vật cấp 170 – Ma Ngừ Chi Cảnh để ngắm phong cảnh.

Thanh Quân không nói nhiều, Dĩ Mạch liền mặt dày mở miệng “Cám ơn huynh giúp muội giải vây.”

Thanh Quân: “Ta không có giúp muội giải vây. Chơi game một mình không khỏi quá mức tịch mịch, không bằng làm bạn đồng hành.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Kỳ thực muội muốn hỏi... Vì sao là muội?”

Đôi phương Thầm mặc một hồi, đáp: “Xác thực, ta cũng muốn biết, vì sao là muội?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “.....”

Thanh Quân: “Muội chán ghét ta?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “...Không.”

Thanh Quân: “(nụ cười) Mở đầu như vậy không tính là quá xấu, chúng ta còn có thời gian dài để bồi dưỡng thành ‘thích’.”

Đi Mạch 囧. Quả nhiên vẫn là..... Đại thần nha.

Trên trời là một mảng màu xanh nước biển, hai người đi xuyên qua rừng rậm, giống như khá phá đáy biển sâu. Có nhiều đốm lửa sáng, trên mặt đất là một lớp cỏ mềm mại. Đi men theo đường, giữa sơn cốc phẳng phất có chút ánh sáng, một dòng thác đổ xuống, những hạt nước giống như châu ngọc bắn tung tóe rơi vào trong hồ sâu, trong đầm ngẫu nhiên có vài tia nước bắn lên, tan thành bọt nước, cất tiếng hát khúc Không Linh cáo biệt.

Kỳ lân hướng về phía thác nước bơi đi, vượt qua nhóm thủy tinh công kích, cho đến khi vào sâu trong thác nước, thấy chính là một huyết động thủy tinh.

Thủy tinh tản mát ra những tia sáng trong suốt, phảng phất giống như ảo cảnh.

Đi Mạch chú ý đến những cây cỏ nhỏ màu lam sinh trưởng trong động, hỏi đi chuyển chuột một cái, phát hiện đó chính là độc thảo cấp 9 – Vong Trần mà mình tìm kiếm bấy lâu, giá bán trên thị trường là 50w một cây. Đại đa số người bán Vong Trần đều là do cơ xuyên xảo hợp, thông qua làm nhiệm vụ mà có được, ở trong tay cũng không có chỗ dùng, chỉ có thể đem bán. Mà nó cũng là vật liệu để chế tạo độc dược cấp 9, kỳ thực kỹ năng chế độc của Sắc Vi sớm đã lên cấp 9, nhưng vì không tìm thấy Vong Trần mà trì trệ không tiến.

Thanh Quân thu kỳ lân, Di Mạch vui vẻ chạy tới chỗ đám cỏ.

Thanh Quân: “...Muội có thể thu thập loại cỏ này sao?”

“Ân.” Nàng lấy từ trong hành trang ra một cái xẻng “Huynh làm sao biết muội đang tìm loại cỏ này? Đại thần đúng là thần nha...”

Thanh Quân: “...” Hắn hết chỗ nói rồi, hắn vốn mang nàng đến xem phong cảnh, thuận tiện đi dạo trong huyết động trống rỗng này, ai ngờ nha đầu kia chuyên nghiệp như thế.

Đột nhiên, hai người đồng dạng thu được tin tức.

[Hệ thống] [Yêu] Tinh Đàm Thủy Yêu boss cấp 172 bị đội ngũ của bạn làm kinh động đã bừng tỉnh, xin hãy tránh né.

Thanh Quân: “Đề ý.” Trước đây hắn một mình hoặc mang theo tổ đội đến đây đều không sao, không nghĩ đến lần này lại xuất hiện nhiệm vụ kỳ ngộ. Hắn đoán nguyên nhân có thể vì Di Mạch mang theo Tam sinh thạch.

Nam tử bất đắc dĩ cười cười, phải nói nàng vận khí tốt, hay là không tốt đây?

Di Mạch rời đi tầm mắt, phát hiện chính giữa thủy tinh động không biết vì sao lại xuất hiện một lớp sương mù màu lam, dần dần hình thành một bóng người mờ ảo.

Tinh Đàm Thủy Yêu: Là ai quấy nhiễu ta yên giấc, là tinh lang ngày đêm mong nhớ, hay là cừu địch đến trộm bảo tàng? Để ta xem xem, nguyên lai là một đôi yêu nhau, các ngươi tới nơi này làm gì?

Thực không khéo, Di Mạch là đội trưởng, vì vậy trước mặt nàng xuất hiện ba phương án trả lời.

Một, chúng ta tới lấy thủy yêu tài bảo. Hai, chúng ta tới tiêu diệt yêu vật. Ba, chúng ta chỉ đi ngang qua.

Di Mạch trung cầu ý kiến đại thần, đại thần đã chuẩn bị buff đầy đủ, bảo nàng cứ tùy tiện. Nàng nghĩ nghĩ, chọn một hay hai đều bị yêu quái đánh, vì thế chọn ba, tính trở về tiếp tục hái thuốc.

Tinh Đàm Thủy Yêu: Nguyên lai là người qua đường đi nhầm huyết động. Cô nương, ta cũng từng có một người yêu. Ngươi nguyện ý theo ta nói chuyện cũ, dù sao một mình ở nơi này cũng rất tịch mịch.

Một, ngươi nói đi. Hai, ta rất bận rộn, thật có lỗi.

Di Mạch lường trước đây là nhiệm vụ ẩn, vì thế chọn một, hai người cùng thu được tin tức.

[Hệ thống] Bạn đã kích hoạt nhiệm vụ ‘Bi thương Thủy Yêu’.

Tình Đàm Thủy Yêu: Hai mươi năm trước, ta từng yêu thương một thư sinh nhân loại, hắn gọi là Đồng Mật, là người Đồng gia thôn. Hai ta tình đầu ý hợp, hắn thường xuyên tới nơi này bầu bạn với ta. Sau khi cha mẹ hắn biết, đem hắn nhốt ở trong nhà, còn mời Thị Thần giả đem ta phong ấn ở trong động, từ nay về sau hai ta không gặp nhau nữa. Nay đã qua hai mươi năm, ta lại vẫn như cũ thập phần tưởng niệm hắn, người có thể giúp ta hỏi thăm nơi ở của hắn không?

Di Mạch chọn ‘Được’.

[Hệ thống] Bạn đã nhận nhiệm vụ ‘Nơi ở của Đồng Mật’.

Nhiệm vụ ấn đến nơi ở cũng che dấu, Di Mạch lại nhấn vào Thủy Yêu, nhận được phản hồi là “Người qua đường thiện lương a, người hãy nói cho ta biết hắn tin tức tốt xấu thế nào.”

Thanh Quân phân tích: “Hiện tại chỉ biết có hai điểm, thứ nhất người muốn tìm kêu Đồng Mật, thứ hai hắn ở Đồng gia thôn. Căn cứ theo lời Thủy Yêu, Đồng Mật thường xuyên đến tìm nàng, như vậy có thể thuyết minh Đồng gia thôn cách nơi này không quá xa. Chúng ta đi dạo một vòng chung quanh thôn xóm đi.”

Di Mạch cùng đại thần đem toàn bộ những người ở trong thôn xóm điều tra một lần, căn bản không phát hiện tung tích Đồng gia thôn, hỏi “Hay chúng ta đi các thôn xóm xa hơn một chút hỏi xem sao?”

Thanh Quân: “Vừa rồi Thủy Yêu còn nói cái gì, cẩn thận ngẫm lại xem sao.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nàng nói tìm kiếm nơi cách xa Đồng Mật hai mươi năm trước. Nga, còn nói hắn bị cha mẹ nhốt trong nhà, còn có Thị Thần giả đem nàng phong ấn trong động.”

Thanh Quân: “Như vậy trọng điểm là địa phương ‘Hai mươi năm trước’ cùng ‘Thị Thần giả’. Vừa rồi muội đối thoại với thôn dân có ai nhắc đến chuyện 20 năm trước không?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Trương đại gia ở Hạc Minh thôn.”

Hai người lập tức quay đầu đi đến Hạc Minh thôn, Trương đại gia đứng bên cạnh ngôi nhà nhỏ bằng trúc trong rừng trúc phía đông.

Trương đại gia: Ai, nếu 20 trước không có Tiên Hạc báo tin thì ta cũng khó tránh khỏi cái chết.

Di Mạch nhấn vào Tiên Hạc.

Tiên Hạc: Ta vốn là thần điều, vì báo ân nên đến thế gian. Hai mươi năm trước ma yêu đồ sinh, vạn vật tro tàn. Một Đồng gia thôn to lớn là vậy chỉ trong một đêm không còn ai cả. Người trẻ tuổi, nếu các người muốn biết chuyện xưa, vậy đi tìm Thị Thần giả lưu lạc ở trong thôn hỏi một chút đi. Ta cho hai người một cọng lông làm tín vật, người thần tộc nhìn thấy là biết.

[Hệ thống] Bạn đã nhận nhiệm vụ ‘Thăm thính tin tức’.

[Hệ thống] Bạn nhận được vật phẩm nhiệm vụ ‘Tiên hạc chi vũ’.

Hai người ở khắp ngõ ngách trong thôn tìm Thị Thần giả lưu lạc.

Thị Thần giả lưu lạc: Tiên hạc bảo người tới tìm ta? Nghe các sư huynh nói, hai mươi năm trước nơi này tên là Đồng gia thôn, sau bởi vì một thư sinh sử dụng cấm thuật triệu ra ác ma, làm toàn bộ thôn trang hủy hoại trong chớp lát. Chỉ Trương đại gia trong rừng trúc được Tiên Hạc cứu mới may mắn thoát khỏi cửa tử, từ nay về sau thôn này cái danh là Hạc Minh thôn. Thư sinh kia cũng bởi vì bản thân hại chết toàn thôn ấy này vạn phần, Khiêu Ly nhai tự sát. Người trẻ tuổi, vạn lần không thể tu tập cấm thuật này a.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách, thư sinh kia chính là Đồng Mật đi, Khiêu Ly nhai tự sát.”

Thanh Quân: “Nếu đã nói cho chúng ta biết nhai cái gì nhai, không bằng đi xem.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Àn, Ly nhai ở tây bắc thôn xóm.”

Không xem không biết, vừa thấy dọa người nhảy dựng. Ly nhai thế nhưng lại chính là thác nước chảy xuống vách núi kia. Trên vách núi quái vật dây đặc, đều ở trên dưới cấp 170. Hai người chia nhau hành động, một người phụ trách dẫn quái, một bên chậm rãi tiến gần đến vách núi đen.

Trên đỉnh vách đá, có một con quái vật mặt trâu hai mắt đỏ như máu, trong lỗ mũi còn thở ra từng trận khói đen.

Thanh Quân trước kia ở chỗ này luyện cấp chưa thấy qua thứ này, lòng trước là quái nhiệm vụ, liền không nói hai lời công kích. Lực công kích của quái vật kia tương đối cao, còn có kỹ năng phụ là thêm huyết cùng định thân, đánh rất gian nan. Thời điểm nó còn lại một tầng huyết da, dưới chân bỗng nhiên tỏa ra một trận khói nhẹ, trong làn khói nhẹ quái vật hóa thân thành một thư sinh có khuôn mặt thanh tú, đứng ở tại chỗ.

Đồng Mật: Nhân sinh nếu chỉ như lúc gặp ban đầu, hà tất vì gió tây mà gây họa. Hai mươi năm trước ta nghe nói nàng bị Thị Thần giả giết chết, vì diên

cuồng nên mới cùng ma lập khế ước, mất đi bản tính. Hủy thôn trang, sát cha mẹ, mà ta cũng biến thành yêu vật, bị vây trong sương mù suốt hai mươi năm. Hôm nay hai vị cuối cùng đã giải thoát cho ta.

Dĩ Mạch dựa theo hệ thống có thể cùng hấn đối thoại trực tiếp.

Sắc Vi: Thủy Hoa vẫn chưa bị Thị Thần giả giết chết, nàng chỉ bị nhốt ở bên trong thác nước dưới chân huyết động mà người đang đứng, ta mang người đi gặp nàng!

Thư sinh kinh ngạc vạn phần, trên khuôn mặt đầm lệ bỗng nhiên hiện lên một nụ cười nhợt nhạt.

Đồng Mật: A, không còn kịp rồi, chỉ trong khoảng khắc là ta hình thần câu diệt. Đây có lẽ là thiên ý trêu người. Cả đời Đồng Mật yêu duy nhất một mình Thủy Hoa, có thể lấy phương thức này làm bạn hai mươi năm, nay có chết cũng coi như không uống. Cô nương, nam tử bên cạnh cô là người yêu của cô sao?

Nhảy ra hai lựa chọn: Một, đúng. Hai, không.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Phần thưởng x Thanh tẩu.

Dĩ Mạch lâm vào tình thế khó xử. Những vấn đề trong nhiệm vụ này đều là do đội trưởng trả lời, đội viên nhìn không thấy. Nàng vội trộm đưa mắt nhìn Thanh Quân, đối phương vẫn như trước đứng một bên im lặng, chẳng những không thúc giục, cũng không hỏi, kiên nhẫn chờ nàng ra quyết định.

Không chán ghét, có một chút thích, như vậy tính là yêu sao? Nàng do dự một hồi, nhắm mắt lựa chọn cái thứ nhất.

Đồng Mật: Thì ra là thế. Một chữ yêu, vạn phần chua xót, ngàn loại ngọt ngào. Thứ hương vị chua xót cùng ngọt ngào này chỉ có người yêu nhau mới có thể thưởng thức. Cuối cùng chúc các người có thể bạch đầu giai lão, hạnh phúc một đời.

Nói xong, thư sinh liền hóa tro bụi bay vào không trung. Nhìn gương mặt buồn bã kia, trong lòng Dĩ Mạch lại cả thấy vạn lần chua xót.

[Đội ngũ] Thanh Quân đạt được vật phẩm nhiệm vụ ‘Thư sinh lễ vật’.

Dĩ Mạch kinh ngạc nói: “Nhiệm vụ vật phẩm cư nhiên không phải đội trưởng lấy, hệ thống coi rẻ muội.[t____t]”

Thanh Quân Thầm mặc một hồi, nói: “Vừa rồi thư sinh nói với ta một câu.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách?”

Thanh Quân: “Hắn nói, nữ tử bên cạnh yêu người, người cần đối xử với nàng thật tốt.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “.....”

Nàng đỏ mặt. Đây là tình huống gì, cái tên thư sinh đầu gối chết tiệt này, căn bản không nên thương hại hắn. May mắn hắn đã chết, bằng không ta muốn tự mình chém hắn a a a.....

Thanh Quân: “Đi Thủy Yêu kia.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Chúng ta trực tiếp nhảy xuống đi, dọc theo sườn núi quá chậm.”

Thanh Quân: “Muội đang thẹn thùng?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Mau nhảy.”

Thanh Quân: “Muội bức ta tự tử?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Huynh tạm thời..... Không cho nói.”

Hắn y lời ngâm miệng, biết nếu tiếp tục trêu chọc, con mèo nhỏ này đại khái sẽ phát cuồng. Vì thế cười kỳ lân hướng nhằm thẳng vách núi đen nhảy xuống.

Trong động Thủy Yêu vẫn đang chờ.

Tình Đàm Thủy Yêu:..... Ngươi nói là sự thật..... Đồng lang đã chết..... Là ai giết hấn, là ai!

Thứ nhất, nói cho nàng tình hình thực tế, tự nhiên là mình giết. Thứ hai, lừa nàng, Đồng lang chết do họa chiến tranh.

Dĩ Mạch hỏi ý kiến Thanh Quân.

Thanh Quân:“Chọn thứ nhất, sau đó muối lập tức ăn thân chạy thật xa.”

Dĩ Mạch nghe theo, quả nhiên Thủy Yêu kia bạo phát nổi lên, còn triệu hồi ra bốn con Thủy Linh, đem Thanh Quân bao quanh bên trong.

Dĩ Mạch căn bản không phải đối thủ của quái này, chỉ có thể tránh ở xa xa lo lắng suông. Thanh Quân nháy mắt dùng đại hoàn đan bổ sung đầy máu, đánh quái thập phần vất vả. Dĩ Mạch vụng trộm tính nhẩm, ước chừng hao phí hơn ba mươi viên đại hoàn đan, mỗi viên 5 nhân dân tệ.

Đây là Hồng quả quả đốt tiền nha.....

Trước kích cuối cùng, Thủy Yêu bỗng nhiên đình chỉ công kích.

[Tình Đàm Thủy Yêu]: Thật có lỗi, người trẻ tuổi, ta bắt quá là mượn tay các ngươi để được giải thoát mà thôi. Ký ức hai mươi năm trước giống như một giấc mộng, hôm nay cũng nên tỉnh rồi. Cảm ơn các ngươi đã giúp ta tìm được nơi ở của Đồng lang, để ta biết được hấn chưa bao giờ phụ ta. Cô nương, ta tặng cô một kiện lễ, hy vọng cô cùng người mình yêu vĩnh kết đồng tâm, bách niên giai lão.

Dứt lời, hóa thành những tia nước rơi xuống như mưa, đọng lên những mảnh thạch nhũ trong suốt, rơi xuống phát ra tiếng rung động leng keng, tựa như một khúc ca đưa tiễn.

[Đội ngũ] Nạn nhận được vật phẩm nhiệm vụ ‘Thủy Yêu lễ vật’.

[Đội ngũ] Đội ngũ của bạn thu thập đủ vật phẩm ‘Thư sinh lễ vật’ cùng ‘Thủy Yêu lễ vật’, hoàn thành nhiệm vụ ẩn ‘Bi thương Thủy Yêu’.

Dĩ Mạch đang ở xem xét ‘Thủy Yêu lễ vật’, nguyên bản là một cái hộp nhỏ, chỉ thấy cái hộp nhỏ kia bắn ra một đạo kim quang, từ từ biến thành một bộ y phục.

Lúc này hệ thống nhảy ra một hàng chữ.

[Hệ thống] Chúc mừng Mạch Thượng Sắc Vi cùng Thanh Quân hoàn thành nhiệm vụ ẩn ‘Bi thương Thủy Yêu’, khiến cho [Yêu][Phượng linh lưu quang sáo trang] cùng [Yêu][Long lân dật thái sáo trang] hiện thế.

Ngay tại thời điểm Dĩ Mạch tìm đập gia tốc xem xét thuộc tính của kiện sáo trang, máy tính cùng phòng ngủ đồng thời tắt điện.

Nhìn xem di động, còn kém năm phút nữa mới đến 11 giờ đêm. Máy tính của Lí Thiên cùng Đường Tiểu Âm cũng bị treo, hai người gằm rú lên án bác gái quản lý ký túc xá không tuân thủ quy định, bị Nguyên Viên pía phi.

Theo quy định ở chỗ Dĩ Mạch, từ buổi tối 11 giờ đêm đến 5 giờ sáng hôm sau là thời điểm tắt đèn, trong thời gian đó ngoại trừ đèn toilet có thể bật thì tất cả giống nhau cắt điện, cam đoan bảo toàn giấc ngủ.

Bốn người nương theo ánh sáng của ngọn đèn rửa mặt trong toilet để trèo lên giường.

Trong bóng đêm, Lí Thiên đột nhiên hỏi “Dĩ Mạch, Sôcôla nam lại lần nữa hướng ngươi phát khởi thế công?”

“Ách?” Dĩ Mạch đã đem lời mời của Sôcôla nam quăng ở sau đầu, nay nghe Lí Thiên nhắc tới việc này, nàng mới phản ứng lại. Tựa hồ, giống như, ngày mai chính là thứ bảy nha. “Ta không định đi.” Nàng nghĩ nghĩ, quyết định tìm một cái cớ từ chối lấy lệ.

“Nghe nói trước kia hấn cùng Cù Điềm Điềm quan hệ thực ái muội, nay lại chuyển hướng sang Dĩ Mạch.” Lí Thiên tiếp lời.

“Nam nhân chung quanh Cù Điềm Điềm rất đông, hấn sợ không thể chen vào, vì thế ngược lại hướng Dĩ Mạch bên này xuống tay.” Nguyên Viên cười khê, “Sợ là muốn bù lại khuyết điểm lúc ấy đuổi không tới.”

“Cù Điềm Điềm có tiếng là hoa khổng tước, tâm cao khí ngạo, phóng chừng đôi hấn lạt mềm buộc chặt, Sôcôla nam lại không có kiên nhẫn.”

“Chỉ tiếc, hấn chọn đi chọn lại, cuối cùng vẫn chọn phải khúc xương khó gặm nhất.” Lí Thiên cười to.

“Ngươi mới là khúc xương.....” Dĩ Mạch trở mình, trong óc hiện ra bộ dáng hai người ngồi trên kỳ lân theo thác nước nhảy xuống khỏi vách đá đen, bỗng nhiên phát hiện khoe miệng mình bất giác hiện lên nụ cười.

..... Kia bắt quá là thế giới ảo. Dĩ Mạch dùng sức xoa xoa đầu.

Sáng sớm hôm sau, Dĩ Mạch bị tin nhắn đánh thức.

Không ngoài sở liệu là Sôcôla nam, hên nàng đi ăn com chiều. Dĩ Mạch lấy có đau bụng để từ chối, không ngờ đối phương phá phũ Thẩm chu nói nàng cảm thấy không khỏe thì hẳn sẽ đến thăm. Dọa An Dĩ Mạch sợ đến mức bật dậy như con cá chép, nửa đêm buồn ngủ đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn cách đáp ứng hẳn cuộc hẹn chiều nay.

Mở máy tính đăng nhập trò chơi, vội vàng xem xét thuộc tính sáo trang.

Tên vật phẩm[Yêu][Phượng linh lưu quang sáo trang]

Phù hợp: Nữ tính

Miêu tả vật phẩm: Được tạo thành từ ngàn sợi lông chim phượng, lưu quang lấp lánh hoa mỹ vô song. Là phần thưởng trang bị của nhiệm vụ ẩn ‘Bi thương Thủy Yêu’. Vật phẩm là duy nhất, cố định sau khi trang bị.

Thuộc tính vật phẩm: Gia tăng 15 điểm nhanh nhẹn. Gia tăng thời gian đánh kỹ năng phi công kích liên tục trong 10 giây. Giảm bớt thời gian công kích loại kỹ năng nguyên rủa 3 giây.

Kỹ năng vật phẩm: Sau khi trang bị có thể kích hoạt kỹ năng cộng huyết ‘Trương cứu trong lúc hoạn nạn’. Trang bị [Yêu][Phượng linh lưu quang sáo trang] cùng [Yêu][Long lân dật thái sáo trang] ở trong phạm vi nhất định có thể làm dùng kỹ năng ‘Trương cứu trong lúc hoạn nạn’. Hai người huyết mạch tương thông, cùng chung hp. Một khi sử dụng, liên tục 600 giây, thời gian hồi phục kỹ năng 3600 giây. Trong lúc sử dụng kỹ năng lực công kích, lực phòng ngự giảm 20%.

Thuộc tính thực biến thái: Dĩ Mạch 囧. Mở ra danh sách hảo hữu, phát hiện Thanh Quân online, nàng cảm thấy cần phải giải thích một chút ngày hôm qua bỗng nhiên biến mất.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Thật có lỗi, ngày hôm qua cắt điện.

[Mật ngữ] Thanh Quân: Ân.

Một chữ “Ân” đơn giản. Quả nhiên mình đối với đại thần chỉ là người qua đường Giáp. Dĩ Mạch nghiêng nghiêng đầu, vì sao trong lòng lại có một chút thất vọng.

[Mật ngữ] Thanh Quân: Sáo trang ngày hôm qua như thế nào?

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Thuộc tính không tệ, có thể bán được giá tốt.

Lời nàng nói là thật, những bộ đồ thời trang bán bằng nhân dân tệ trong thương thành bình thường không mang thuộc tính, ngẫu nhiên có mang thuộc tính cũng không tốt như này .

Thẩm mặc một lát.

[Mật ngữ] Thanh Quân: Muội tính bán đi?

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ách. Muội nhìn thấy trong hộp thư lý có một đồng thư tín, giá cao nhất đã lên đến 1200 nhân dân tệ ~ hơn nữa cấp bậc của muội không cao, giữ lại quần áo này cũng không phát huy được hết tác dụng. Cho nên muội cảm thấy, nên ra tay liền ra tay.

Nàng hoàn toàn tiếp bước Hồ Ly sư phó, đầy đủ các dạng học làm gian thương.

Thanh Quân: “Đề nghị không tòi.”

Nàng thay đổi góc độ, mới nhìn thấy tôn đại thần kia đã xuất hiện ở trước mặt, đang cười kỳ lân nhìn mình từ trên cao, trên người rõ ràng là bộ Long lân dật thái. Trường bào màu trắng bạc, hoa văn chỗ cổ tay thêu bằng chỉ vàng, trăm gài tóc bạch long tỏa ánh sáng bạc, cùng với lưu kim hải tảo nhả khuyên thành.

Đại thần giờ phút này có chút buồn bực. Mấy tiểu nha đầu bình thường lấy được trang bị đều vội vàng mặc vào khoe ra, nhưng nha đầu này lại chỉ suy nghĩ làm thế nào bán cho được giá. Trọng điểm hơn nữa là, sáo trang này sau cố định, nàng tính để cho hẳn dùng kỹ năng với ai?

Hắn cảm thấy cần thiết phải đề cao giá trị của nha đầu kia.

Thanh Quân: “Như vậy, nương tử tính để vi phu cùng ai ‘Trương cứu trong lúc hoạn nạn’?”

Dĩ Mạch phun nước lên màn hình máy tính, tay chân luống cuống lau.

Thanh Quân ở trong Thủy Tinh huyết động thu kỳ lân, cùng Mạch Thượng Sắc Vi mặt đối mặt. Hắn dùng kênh [Phụ cận], phạm là người ở trong cùng bản đồ đều có thể thấy được.

Cửu Vi Hồ Công Tử: “Tiểu Thanh, ngươi còn chưa có qua cửa, vì sư không cho phép ngươi tùy tiện thay đổi cách xưng hô.”

Ăn No Vần Có Đếm Tiền: “Thanh tẩu, giới thiệu cho ta vài con nhóc, ta muốn thoát khỏi bóng ma quang côn.”

Phật Di Lạc: “Thanh tẩu, tên này rất không tồi. Thực thích hợp với tên sát nhân cuồng kia.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Mọi người sớm.” Nàng đỏ mặt chậm chậm đánh ra một câu, tận lực không nhìn những người này nói chuyện.

Phật Di Lạc: “Không còn sớm, chúng ta chém thùy linh một đêm.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Đồ đệ, đến bên cạnh sư phụ, vì sư bảo hộ ngươi.”

Cống Quan Tài Khiêu Vũ: “Hồ Ly, làm hỏng chuyện tốt của người ta sẽ bị sét đánh chết.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Huynh còn không ngủ?” Nàng chuyển sự chú ý của hấn sang đề tài khác, bọn họ chơi game suốt đêm, hiện tại hấn là rất mệt mỏi đi.

Thanh Quân: “Muội trước đem quần áo mặc vào.” Hấn muốn nói Phụng linh lưu quang sáo trang.

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Rất đáng tiếc.”

Mấy câu nói này ở cùng một chỗ, tự nhiên gây hiệu quả nghiêm trọng cho đám cảm thú đang cực kỳ yy kia. Hồ Ly sắc, Quan Tài toát mồ hôi, Kiếm Tiền hắc tuyến, Phật Di Lạc thở dài một tiếng, phi lễ chờ nhìn.....

Đi Mạch thấy đám cảm thú kia ở trong bang phái cười đến đáng khinh, cẩn thận ngấm lại, sắc mặt nhất thời hồng đến mang tai.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Muội muốn nói kiện nhiệm vụ sáo trang kia.”

Thanh Quân: “Ta cũng thoát.” Người nào đó lại dùng những lời này làm cho bọn họ suy nghĩ lệch lạc, toàn trường nhất thời ồ lên một mảnh.

Hấn có ý! Tuyệt đối có ý!! Đi Mạch oán hận thả Lôi Thú Tiểu Hắc kia ra, mở cho nó trạng thái PK. Tiểu gia hòa kia bỏ nhào đến chân Thanh Quân, vươn móng vuốt cong cong cào cào.

Nam nhân ngồi trước máy tính cười khê, đuổi đuổi một chút cánh tay.

Chơi game suốt đêm thật mệt nha, nếu không nói mấy câu điều tiết tâm tình...

Đi Mạch cực không tình nguyện nhân vào sáo trang kia, nhảy ra một khung đối thoại.

[Hệ thống] Bạn xác định trang bị [Yêu][Phụng linh lưu quang sáo trang], một khi trang bị sẽ cố định, không thể giao dịch.

Nhấn “Đồng ý”.

Trên người Mạch Thượng Sắc Vi xuất hiện y phục màu trắng bạc. Mái tóc đen dài bên sườn được tết lại gọn gàng, bên trên gài một chiếc lông phụng màu trắng. Bên dưới đai lưng màu vàng kết rất nhiều tua. Váy đằng trước ngắn, đằng sau dài, cứ như thế rủ trên mặt đất. Tay áo buộc chặt, chỗ khuỷu tay đính hoa sen, bên thêu những đóa tường vân màu vàng, theo từng cơn gió thổi tựa hồ giống như hai chiếc cánh. Bạch vũ hài màu bạc, trông qua linh động vạn phần.

Hắc y tiểu cường ngày thường trong giây phút tay áo bay lên đột nhiên tỏa sáng, ngay đến bản thân Đi Mạch cũng không khỏi cảm khái vạn lần.

Bị đại thần vốn đứng im bất động tán thưởng: “Rất được.”

Dứt lời, tiến lên từng bước, ôm Mạch Thượng Sắc Vi bay trở về thành. Nơi đó dù sao cũng là quái vật cao cấp, để nàng một mình ở đó rất không an toàn.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Thanh Quân đại nhân, (tiểu nhân) đã mặc vào, ngài có thể yên giấc.

[Mật ngữ] Thanh Quân: Ta phải đi công tác ba ngày, chiều nay xuất phát. Hôn lễ ba ngày nữa tổ chức có được không?

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Được.

[Mật ngữ] Thanh Quân: Ân. Chờ ta trở lại.

Nói xong liền thay đổi kênh.

[Bang phái] Thanh Quân: Ta có việc đi ra ngoài ba ngày, Tiểu Mạch giao cho các người chiếu cố.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Vô nghĩa. Đó là đồ đệ ta.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Yên tâm.

[Bang phái] Bạch Cốt: Giết tất cả quái cùng người đến gần nàng là được chứ gì.

[Bang phái] Kim Sắc Yêu Đồng:..... Xương cốt người thực đơn thuần.

[Bang phái] Ân No Vãn Cổ Giết Người: Thanh Quân, người an tâm ra đi đi.....

Dĩ Mạch trong lòng có một tia ấm áp đang không ngừng mở rộng.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ba ngày này cũng không phải ngày tai nạn.

[Mật ngữ] Thanh Quân: Ba ngày này dùng để kỷ niệm những ngày độc thân cuối cùng của phu nhân.

Hắn trên chóc.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi:..... Cái kia, ách, trên đường cẩn thận.

Cũng nên thể hiện chút gì đó đối với người đã chiếu cố mình.

[Mật ngữ] Thanh Quân: Ân.

Tâm tình không hiểu sao rất khoái trá, nhìn thoáng qua bạch y nữ tử, mỉm cười ở trong thành logout.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Xấu hổ × bất bình

Thời gian hẹn hò là 5 giờ chiều. Dĩ Mạch chụp lấy một cái áo sơ mi mặc vào rồi đi ra ngoài, suốt dọc theo đường đi đều suy nghĩ phải như thế nào uyển chuyển từ chối đối phương.

Phong tình tiểu lư, Dĩ Mạch đã tới vài lần, khi đó đều đến cùng Tống Úc Bạch. Cho nên vừa bước vào cửa một bước, trong lòng đột nhiên cảm thấy phiền muộn khó hiểu.

Cách đó không xa, Trịnh Phong đứng dậy hướng nàng vẫy tay.

Nơi này cách trường học không xa, cho nên sinh viên đến cũng nhiều, hai người cùng nhau ngồi xuống, bất tri bất giác khiến cho người khác truyền bá tin tức.

Nàng — An Dĩ Mạch, cùng Trịnh Phong quan hệ không phải là ít.

Trong lòng không khỏi nôn nóng. Nhưng không thể không để ý đến mặt mũi của đối phương, vì thế cười lấy lệ, nói “Để người đợi lâu.”

“Không có việc gì không có việc gì.” Trịnh Phong ân cần vịn phần rót nước cho nàng, ngược lại làm cho nàng thêm phần bất an.

Ăn được một nửa, Dĩ Mạch thấy mấy nữ sinh lú lú đi vào cửa, thời điểm đi ngang qua bàn, bỗng nhiên trở nên im lặng, trong đó có một nữ sinh diện mạo xinh đẹp dừng ánh mắt ở trên người mình, sắc mặt tự dưng biến đổi.

Trịnh Phong hồn nhiên không để ý đến những người vây quanh, tiếp tục cười nói, còn đặc biệt ân cần gấp cho nữ sinh đối diện một miếng sườn.

“Trịnh Phong.” Nữ sinh kia đứng ở trước người hắn, nhếch môi cười, ngữ điệu kiêu ngạo “Bạn gái mới của anh sao, như thế nào không giới thiệu một chút?”

Tất cả mọi người đang dừng cơm đều nhìn về phía bàn bên này.

Dĩ Mạch sững sốt, đang muốn giải thích, lại nghe Trịnh Phong chậm rãi nói một câu “Như thế nào, chẳng lẽ tôi kết giao bạn gái còn phải qua sự đồng ý của cô?”

Nữ sinh hung hăng liếc mắt nhìn Dĩ Mạch một cái, xoay người bước đi, vênh mặt đi về phía trước. Mấy nữ sinh kia cũng nhìn Dĩ Mạch bằng ánh mắt xem thường, tiếp bước nàng kia xoay người rời đi.

Dĩ Mạch lớn như vậy rồi cũng chưa từng bị người ta nhìn như thế, chỉ cảm thấy có chút thiếu dinh dưỡng.

Nhìn mấy người rời đi, Trịnh Phong bất đắc dĩ mở miệng nói: “Thực xin lỗi.”

Nàng cười nhẹ, “Nếu tôi không đoán nhầm, nữ sinh vừa rời hẳn là Cù Diễm Diễm?”

Trịnh Phong gật đầu thừa nhận, tiếp theo làm sáng tỏ “Minh cùng cô ta ngẫu nhiên nhận thức trên mạng, sau đó kết thân. Có khả năng cô ta hiểu lầm gì đó, kỳ thực, tôi cũng không thích loại nữ sinh như cô ta. Tôi vẫn rất thương thức bạn, Dĩ Mạch.”

“Cám ơn.” Nàng lưu loát cắt đứt câu nói của hắn, “Kỳ thật hôm nay tôi đến đây cũng bởi vì tôi không biết nên cự tuyệt như thế nào, tình cảm của tôi và cậu lúc này không thể vượt quá tình bạn. Hơn nữa, tôi cũng không thích làm quân cờ dùng để khơi dậy lòng ghen tị của người khác, hy vọng cậu không để cho tôi lâm vào hoàn cảnh xấu hổ như vậy một lần nữa.”

Trịnh Phong nhất thời ngượng người.

“Thời gian cũng đã không còn sớm, tôi cũng nên đi trở về, chúng ta aa đãi thọ đi (thân ai nấy trả).” Nàng mỉm cười.

Này rõ ràng là đem nàng ra diễn xiếc. Hắn đã sớm biết Cù Diễm Diễm sẽ đến, cố ý hẹn mình đi ăn cơm ở đây. Hơn nữa khi thấy Cù Diễm Diễm tức giận, khuôn mặt của hắn rõ ràng hiện vẻ vui sướng dù chỉ rất nhỏ.

Sau thu được tin nhắn của Sôcôla nam, tất cả đều là giải thích cùng xin lỗi, Dĩ Mạch lười trả lời, đơn giản tắt máy quăng sang một bên.

Sau khi đăng nhập vào trò chơi liền nhìn thấy Hồ Ly ngồi trong thành tĩnh tọa.

Dĩ Mạch thử gọi hắn một tiếng, chậm chạp không có trả lời, chắc không ở trước máy tính. Trong hộp thư có vật phẩm Hồ Ly Quân gửi đến, vật phẩm đó cư nhiên tiêu Lôi Thú “Lôi người chết không đền mạng” cấp 80. Nàng toát mồ hôi a, hôm qua mới giao cho hắn, hiện tại đã lên đến cấp 80, thật sự là hiệu suất cao.

Không nghĩ đứng im trong bang phái, vì thế nàng tìm một địa phương yên lặng luyện cấp. Lôi Thú Tiểu Hắc cấp 80 vẫn mang hình dáng tròn tròn, nhìn đến thuộc tính, phòng ngự của nó rất thấp, cũng may ma công cự ly xa, hơn nữa nó sét đánh tổn thương rất cao, thời điểm đem quái dẫn tới trước mặt trên cơ bản Dĩ Mạch có thể chém chết. Trước mắt còn có ba kỹ năng ở trạng thái phong ấn. Thời điểm Mạch Thượng Sắc Vi đang vùng vẫy Đoạn Tuyệt nhảy lên nhảy xuống, thấy phụ cận có người nói chuyện.

Ngư Bất Miên: “Giày cho ta.”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Lý do?”

Điệp Vũ Bạch Tuyết: “Ngư đánh mấy ngày, hiện tại sáo trang trên người còn thiếu hai, Mộng người cho hắn đi.”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Ta cũng Thiên Lang vậy.”

Cửu: “Mộng, nếu không phải chúng ta mang theo, người cũng không đánh được giày này.”

Thiên sứ thờ dài: “Đúng vậy, sau này con có cơ hội nhặt được.”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Nếu ta không cho?”

Đông Pha Tiên Sinh: “..... Như thế nào vì cái này nảy sinh tranh chấp? Nếu không, mộng, người ra giá đi, bán cho Ngư.”

.....

Khu vực luyện cấp 80 cũng không thái bình. Dĩ Mạch lắc đầu. Hiện nhiên trừ bỏ Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng, năm người còn lại là một tổ cố định. Cái gọi là tổ cố định chính là những người chơi ở cùng bang phái hoặc hoặc là hảo hữu mỗi ngày tổ đội cố định luyện cấp. Tổ đội cố định tốt ở chỗ sẽ không vì phân phối vật phẩm mà nảy sinh mâu thuẫn, bình thường nhìn thấy vật phẩm của chức nghiệp khác đều chủ động bỏ quyền tranh đoạt. Hiện tại dưới tình huống này, một đội ngũ có hai Thiên Lang, hơn nữa đều muốn tranh đoạt vật phẩm này nọ, hệ thống thông qua hai người số điểm lớn nhỏ khi chơi xúc sắc của hai người để quyết định chủ sở hữu. Giây cú như vậy rơi vào hành trang của Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Ta không bán đâu?”

Cửu: “Thiết, người còn không biết xấu hổ?”

Ngư Bất Miên: “Người nói thẳng đi, có cho không?”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Không.”

Lời còn chưa dứt, Dĩ Mạch đã nghe được tiếng nam tử kêu thảm thiết. Nàng mặt nhăn mày nhu, đành chỉ đánh quái, đi đến phương hướng truyền ra thanh âm.

Không ngoài sở liệu, Thiên Lang cấp 80 Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng đã muốn té trên mặt đất. Tên Ngư Bất Miên là màu đỏ, xem ra là hấn động thủ.

Ngư Bất Miên táo bạo nói: “Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng, ngươi không phải không cho sao, hôm nay ta khiến ngươi mặc không được.”

Ý tứ của hấn là muốn đem tiểu Thiên Lang xui xẻo này đánh cho rớt cấp, hoặc là trực tiếp luân bạch.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Có chừng mực chút đi.”

Cửu: “Người qua đường tránh ra. Tham gia cái gì?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Chơi game bất quá là vì tiêu khiển, cần gì biến thành như vậy.”

Thiên Sư Thở Dài: “Ngươi ăn no không có việc gì?”

Bọn họ thấy nàng chẳng qua đến có một mình, lại không tổ đội, liền không có nửa phần khách khí.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Như vậy là ngươi bị đối, nên mới cần can?”

Đối phó loại người như thế quả nhiên không thể dùng từ ngữ ôn tồn nha. Dĩ Mạch thở dài.

Ngư Bất Miên: “Muốn xen vào cũng phải xem ngươi có bản lĩnh hay không.”

Đột nhiên, Ngư Bất Miên phóng ra kỹ năng cung tiễn liên kích ở trên người Mạch Thượng Sắc Vi, muốn làm tiêu biến chút máu huyết ít ỏi của nàng. Dĩ Mạch nhanh chóng ẩn thân. Lúc này Lôi Thủ đi theo sau Dĩ Mạch bởi vì đặt ở trạng thái “công kích bị động”, nghĩa là khi chủ nhân gặp công kích thì lập tức triển khai hình thức phản kích, bởi vậy một đạo lôi điện nện lên người Ngư Bất Miên.

Không khéo lại là một chiêu bạo kích, xoa mất gần ½ máu của Ngư.

Lại càng không may, Thiên Kì Điện Vũ Bạch Tuyết không có phản ứng cấp Ngư Bất Miên thêm máu. Vì thế Ngư Bất Miên bị Mạch Thượng Sắc Vi đang ẩn thân tới gần, dùng một chiêu “Âm u ảnh thứ” cho đi đời nhà ma.

Nàng nhất kích đắc thủ liền thu hồi Lôi Thủ nhanh chân bỏ chạy. Kỹ năng ẩn thân sẽ mất công hiệu sau khi chủ động công kích, đối phương còn tới bốn người, ở lại chỗ đó tương đương tìm chết.

Đồng thời, Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng bị giết đột nhiên dùng Hoàn hồn đan sống lại, nhặt vũ khí Thất Tinh Lạc Nhật Cung mà Ngư Bất Miên bạo ra, sau đó đuổi theo hướng Mạch Thượng Sắc Vi chạy trốn.

Dĩ Mạch thấy Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng chạy bên người, 囧.....

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Đại ca, ta giúp ngươi dẫn dụ đám người kia, ngươi còn không chạy, theo ta làm gì?

[Mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Ta đang chạy.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi:.....

Đối phương thấy Ngư bị giết, lập tức hướng hai người đuổi theo.

Ngư Bất Miên sau khi được Điện Vũ cứu sống kêu lên: “Sắc Vi kia, ngươi có ngon đừng chạy.”

Ngươi bảo ta đừng chạy ta sẽ không chạy sao. Dĩ Mạch cho hấn một ánh mắt xem thường, một bên chạy một bên [Mật ngữ] với Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Ngươi và ta chia nhau ra chạy.”

[Mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Ta ưa vô giúp vui.

Nàng khóc không ra nước mắt. Ta rớt cuộc cứu phải động vật gì đây a.....

Cửu là Linh Vũ cấp 87. Thiên Sư Thở Dài là Lạc Tinh cấp 85. Đông Pha Tiên Sinh là Bôn Lôi cấp 88. Hơn nữa còn có một Điện Vũ Bạch Tuyết – Thiên Kì cấp 84. Đồng chí Tiểu Sắc Vi vừa lên cấp cấp 80 vì cùng truy binh bảo trì khoảng cách an toàn, con chuột bám loạn, chạy đến mức không có thời gian thở, ngay cả thời gian triệu hồi Tất phương điều cũng không có.

Phía trước chính là truyền tông điểm đến chỗ quái vật cấp 90, Dĩ Mạch cũng không lo lắng, cố gắng chạy tới hướng kia.

Mắt thấy càng gần mục tiêu, bỗng nhiên lam quang chọi lóe, một đám người xuất hiện ở trước điểm truyền tông.

Tổng cộng có 6 người, đều mặc chiến giáp ngoài cấp 100. Trong đó còn có hai hồng danh.

Những người này xuất hiện ở đây chỉ có hai khả năng, một là luyện cực cung, hai là giết người. Dĩ Mạch nhanh chóng ẩn thân, muốn im lặng đi qua. Không nghĩ tới một người trong đó ở phụ cận điểm truyền tông bắt đầu phóng kỹ năng quần công trên diện rộng.

Dĩ Mạch né tránh cao, chạy thoát. Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng lại không may mắn như vậy, bị đánh nằm úp sấp.

Ngư Bất Miên: “Sur phó, nguoi đã đến rồi.”

“Ân, người đâu?” Tên Liệt Thiên kêu Long Tường Cứu Thiên kia hỏi.

Ngư Bất Miên: “Ngoại trừ người trong tổ đội chính là nàng, xem ra nàng ẩn thân trốn tránh.”

Cứu: “Điệp vũ, hồi sinh Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng, chúng ta luân bạch hần trước.”

Long Tường Cứu Thiên: “Kẻ vừa giết đồ đệ Ngư Bất Miên của ta vẫn nên tự động đi ra, bằng không về sau bị truy sát chó có trách ta.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Đồ đệ nguoi động thủ trước.” Nàng đứng ở địa phương xa hơn một chút, như trước bảo trì ẩn thân.

Phượng Ngâm Tiêu Hán: “Ít nói nhảm, hoặc là lăn ra đây, hoặc là sau này đừng xuất hiện, gặp một lần giết một lần.”

Thoạt nhìn là một đôi.

Long Tường Cứu Thiên: “Mặc kệ nói như thế nào, đồ đệ Long Tường ta không phải nguoi muốn giết là giết.”

Ách, một đôi câu nam nữ. Dĩ Mạch xem xét xong, thật là sự phụ gì có đồ đệ này nha.

Ngư Bất Miên: “Nàng đánh lén, bằng không ta cũng không chết, thật không biết xấu hổ.”

Dĩ Mạch nổi giận. Thằng nhãi này cư nhiên có thể đổi trắng thay đen.

Mạch Thượng Sắc Vi: “(nghe hoặc) Nguyên lai đánh chó không gọi được chủ nhân, ngược lại đưa tới một đám đồng loại nha.”

Ám Sát Giả: “Nguoi trmđ không muốn sống chẳng.”

Yểm Có Đường Đường: “Chọc Chur Thần Hoàng Hôn chúng ta, đáng chết.”

Cùng lúc, bọn họ trong đội ngũ nói chuyện với nhau.

[Đội ngũ] Hoàng Tuyền: Cái tên Mạch Thượng Sắc Vi này rất quen, đã nhìn qua ở đâu?

[Đội ngũ] Ám Sát Giả: Thanh Quân lão bà?

[Đội ngũ] Yểm Có Đường Đường: Không có khả năng, đồ đệ Long nói mới cấp 80, lão bà của Thanh Quân khẳng định vượt qua cấp 150.

[Đội ngũ] Mất Một Mí: Đợi lát nữa hỏi một chút đi.

[Đội ngũ] Long Tường Cứu Thiên: Cho dù nàng là Thanh Quân lão bà thì thế nào, chẳng lẽ ta sợ hấn sao. Chân chính đánh nhau Chur Thần Hoàng Hôn chúng ta chưa chắc thất bại.

[Đội ngũ] Phượng Ngâm Tiêu Hán: Đúng vậy, chẳng lẽ để cho đồ đệ lão công chết oan như vậy?

[Đội ngũ] Hoàng Tuyền: Thanh Quân mà đến, chúng ta cũng không phải đối thủ.

[Đội ngũ] Ám Sát Giả: Thiết, hấn cũng không phải thần thoại. Bang chủ Vong Xuyên chẳng nhẽ trơ mắt đứng nhìn chúng ta bị giết?

[Đội ngũ] Yểm Có Đường Đường: Thanh Quân cùng lão đại ai lợi hại?

[Đội ngũ] Mất Một Mí: Thanh Quân so với lão đại cao hơn 11 cấp. Nguoi nói đi?

[Đội ngũ] Long Tường Cứu Thiên: Hiện tại, nhanh chóng giải quyết nàng. Dù sao bây giờ nàng chỉ có một mình.

Dĩ Mạch thấy tình thế phức tạp, lười ép buộc, tính logout, liền [Mật ngữ] nói với Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Nguoi nhanh chút logout.”

[Mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Nguoi thì sao?

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng đã bị Ngư chém chết lần thứ n, nhưng kỳ quái là, cấp bậc của hấn không có dấu hiệu suy giảm. Tất cả mọi người có chút kinh ngạc, Diệp Vũ nói: “Kỳ quái, hấn giống như không phải bị ta hồi sinh. Thời điểm ta sống lại sẽ không đầy máu như vậy.”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Tự hồn đan.” Khẩu khí có chút lười biếng.

Dĩ Mạch giống như bị tảng đá đập vào não. Người này cư nhiên ở thời điểm trước khi Diệp Vũ phóng ra kỹ năng hồi sinh đã dùng Tự hồn đan tự cứu lấy

mình.

Tụ hồn đan, 20rmb/ khóa, sau khi sử dụng sống lại đầy máu đầy mana. Khác với Hoàn hồn đan, nó không hạn chế thời gian sử dụng. Ngự chém nửa ngày, ít nhất hẳn đã dùng hai mươi khóa đi.....

Ta rút cuộc vì sao muốn cứu hắn.....

Ngự Bất Miên: “Dựa vào, ngươi có 400 khối mua đan được, vì sao còn muốn tranh giày với ta?”

Giấy kia tuyệt đối không đáng giá 400 nhân dân tệ.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Ta vui.”

Dĩ Mạch cao huyết áp, nàng bắt đầu lần thứ hai hoài nghi mình đã cứu phải sinh vật ngoài hành tinh.

Ngự Bất Miên: “Ta cũng không tin ngươi không dùng hết Tụ hồn đan trong hành trang.” Nói xong tiếp tục chém.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Tùy ý, ta còn có 4 bao.”

Một bao 99 viên.....4 bao..... Dĩ Mạch tiểu vũ trụ bạo phát.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ta logout.....

[Mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Cùng nhau.

Nói xong liền biến mất dưới tay Ngự Bất Miên.

Dĩ Mạch đang muốn logout, đã thấy bên người hồng quang tràn ngập. Rõ ràng thấy một con hồng Hồ Ly với chín cái đuôi xoắn tung xuất hiện bên cạnh, ngồi ngay ngắn trên đó Hồ Ly đại thần ngang ngược.

“Ách..... Sur phó đại nhân ngài đến, thực trẻ.....” Nàng cho hắn một ánh mắt xem thường.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hồ Ly × kỹ xảo

“Tiểu Sắc Vi.....” Hồ Ly thân ái nóng lòng kêu gọi. Kế hoạch âm thầm logout của Dĩ Mạch hoàn toàn tuyên cáo phá sản.

Trong nháy mắt thời hạn ẩn thân kết thúc, Mạch Thượng Sắc Vi xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Long Tường Cử Thiên tiến lên vài bước, lại thấy tọa kỵ Hồng Hồ Ly kia, lập tức dừng chân lại.

Những người chơi có chút xã giao trong Càn Khôn đều nghe nói qua có duy nhất một tên biến thái cười tọa kỵ mang thuộc tính. Cử Vi Hồ Công Tử – Liệt Thiên cấp 162 – Tọa Yên Thiên Hạ phó bang chủ. Tài sản phú khả địch quốc, cá tính hi nộ vô thường.

Tọa Yên Thiên Hạ bang chúng rất ít, thậm chí không đạt được nhân số của bang phái cấp 1. Nhưng thực lực chia đều tuyệt đối là cao nhất, không thể nghi ngờ. Phương diện tài lực, chỉ bằng số lẻ trong một tài khoản phụ của Hồ Ly đã có khả năng vượt qua toàn bộ tài sản của một bang phái cấp 5. Trang bị Kim Sắc Yêu Đồng chế tạo, trang sức Ấn No Vãn Cổ Đêm Tiên tạo ra, sủng vật Phật Di Lặc buôn bán cùng với tiền của Bạch Cốt và Ấn No Vãn Cổ Giết Người kiếm được bằng việc làm sát thủ thuê lại càng không lỗ. Đương nhiên, Bạch Cốt bọn họ chủ yếu là giải trí, kiếm tiền chỉ là phụ. Đây là lời nói với người xa lạ.....

Người ngoài đánh giá Tọa Yên Thiên Hạ có tốt có xấu, nhưng nhất trí nhận thức đây là một đám không thể đi trêu chọc..... Cảm thú.

Về cách nói cảm thú bắt nguồn từ kí hiệu bang phái của Tọa Yên Thiên Hạ — một cái Sur Thử Thử. Cũng chính là Sur từ cùng Thử hợp thể.

Thời điểm mọi người nhìn thấy dấu hiệu này đánh giá không đồng nhất.

[Bang phái] Bạch Cốt: Vì sao không phải một cái đầu khô lâu?

[Bang phái] Cử Vi Hồ Công Tử: Sur? Có Hồ thử thú không?

[Bang phải] Kim Sắc Yêu Đồng: Màu bạc không bằng màu vàng đẹp để quý giá nha.

[Bang phải] Ăn No Vãn Cố Đêm Tiền: Hẳn là đổi thành búa cùng tiền.

[Bang phải] Ăn No Vãn Cố Mua Nước Tương: Ở giữa thêm bình Nước Tương.

[Bang phải] Ăn No Vãn Cố Giết Người: Ân, đề nghị không tòi.

[Bang phải] Thiên Sơn Mộ Tuyết:..... Ba người các người thực chương mắt.

[Bang phải] Phật Di Lặc: Phóng cái vạn tự phù tốt lắm.

[Bang phải] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Ân, hảo, ta sẽ đem ý kiến của các người truyền đạt lại với lão bà. Dấu hiệu này là nàng nghĩ ra.

[Bang phải] Bạch Cốt:..... Đây, kỳ thật nhìn rất tốt.

[Bang phải] Phật Di Lặc: Ân, rất đáng yêu.

[Bang phải] Kim Sắc Yêu Đồng: Rất đẹp, rất quý giá! Nguyệt Quang tẩu tử sáng ý kiệt xuất!

[Bang phải] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Sư tử không tệ..... Phi thường..... Không tệ.

[Bang phải] Ăn No Vãn Cố Đêm Tiền: A, Nước Tương Giết Người các người hạ, ta cũng hạ. Hôm nay thực một nha ~

Vì thế kí hiệu bang phải toàn phiếu thông qua. (Sư thứ thú kia đồ mờ hồ, nếu nó có thể nói.....)

Ngày hôm sau, thời điểm Thanh Quân login, nhìn dấu hiệu này nhú nhú mây, nói một câu: “Dùng cảm thú làm dấu hiệu xác thực thích hợp chứ vị.” Hoàn toàn đem chính mình ngăn ở bên ngoài.

Thứ là cảm, sư là thú. Hơn nữa Tọa Yên Thiên Hạ có rất nhiều hành vi cá tính, người ngoài xưng là ‘Bang cảm thú’.

Cảm thú đầu lĩnh là Quan Tài bao che khuyết điểm. Cảm thú nhị đương gia là gian thương Hồ Ly.

Lúc ấy mấy con cảm thú tụ tập kiến lập bang phải, cảm thú đại tỷ — Bạch Nguyệt Quang đưa ra ý kiến luận võ xếp vị. Đây cũng không có gì, bất quá quy tắc luận võ cực kỳ ác liệt. Yêu cầu ở trong phạm vi nhỏ lửa chiến 1vs1, vũ khí là bạch trang, từ cấp thấp khiêu chiến với cấp cao. Nói cho hoa mỹ chính là vì công bằng. Vì thế một đám máu ít công thấp cùng với mấy tiểu bằng hữu dựa vào trang bị thêm huyết thêm công đã vô tình bị out. Bạch Cốt hoàn toàn không có đầu pháp lao lên đánh bừa, bị pia. Còn lại Thanh Quân lúc ấy cấp bậc cao nhất không có người khiêu chiến, máu nhiều da trâu Bôn Lôi Quan Tài không có người có thể chém ngã, cao công đa dạng, bách chiến bách thắng là Hồ Ly Quân không có trận bại, cùng với Bạch Nguyệt Quang dựa vào kỹ năng triệu hồi tinh linh giúp mình tác chiến.

Lúc ấy Bạch Nguyệt Quang mới cấp 100, thấp nhất trong mấy người, vì thế nàng khiêu chiến phụ quân Quan Tài cấp 102 của mình. Quan Tài thấy lão bà khí huyết bùng bùng, liền có lòng nhường cho, ai ngờ không cẩn thận đá phải dây mạng trong nhà, kết quả Bạch Nguyệt Quang đứng hình, bị chính mình lăng cho mấy đao chém chết. Vì thế trong nhà Quan Tài triển khai pk thực sự, kết quả..... Không cần nói cũng biết, không cần nói cũng biết.....

Quan Tài khiêu chiến Hồ Ly. Trong 30 giây Hồ Ly hoàn toàn chiến bại. Nghe nói sau này nhóm cảm thú cược hán thắng nghiêng rằng nghiêng lợi trả cho tên “Quý Người Chết Không Đền Mạng” mấy trăm vạn j. Sau đó trước mặt mọi người biết được đó là acc phụ của Hồ Ly, vì thế đuổi giết hán hai ngày.

Quan Tài khiêu chiến Thanh Quân. Thanh Quân đứng ở trong sân, nhìn hán mặc quần đùi công cụ kiếm 5 giây, sau đó nói “Quá khó nhìn, ta bỏ quyền.” Tiêu sái rồi đi, ông tay áo vung lên không mang theo nửa điểm chân chờ. Chỉ còn Quan Tài đứng ở tại chỗ trong gió thu tiêu điều.

Vì thế kết cục cuối cùng, Quan Tài ô long thành cảm thú đầu lĩnh.....

Hồ Ly tuyệt không xem thể như nhân vật lợi hại nhất trong đám sát thủ cảm thú. Sức chiến đấu của hán thấp hơn Thanh Quân, Quan Tài, thậm chí so với Bạch Cốt cùng ba huynh đệ Ăn No còn kém một ít, chỉ có thể cùng Thừa Phong Bội Ngọc hoặc là Kim Sắc Yêu Đồng đánh ngang tay. Nhưng mà Hồ Ly người này, cũng trừ Thanh Quân, Quan Tài, tỷ lệ chiến bại cùng tử vong của hán là thấp nhất.

Không giống như Quan Tài với đầu pháp vững chắc và Thanh Quân kỹ xảo biến hoá kỳ lạ, Hồ Ly không có tinh thần đánh bừa như Bạch Cốt, cũng không có năng lực phối hợp như ba huynh đệ Ăn No, kỹ thuật chiến đấu của hán vĩnh viễn không thể đoán ra. Đối với đối thủ thực lực mạnh hơn mình, hán có thể đang không ngừng biến hóa chạy đi chạy lại, cũng bất ngờ đánh trả, từng chút từng chút làm đối phương mất kiên nhẫn. Bởi vậy Hồ Ly thích bản đồ chiến.

Mỗi chương ngại trong các loại bản đồ, chỗ ẩn nấp, góc, thậm chí ngay đến đàn quái đều có thể trở thành địa phương giúp hán chuyển biến chiến cuộc. Hán giống như một con hồ ly giao hoạt, trước tiên trừu đùa đối thủ, sau đó ở thời điểm đối phương mỗi một nháy phốc lên cắn một miếng vào cổ họng.

Hấp Huyết Quý Tộc từng chiến đấu nửa giờ với hán trong một trận thi đấu hữu nghị buồn bực nói: “Lần sau thà rằng bị Thanh Quân một sét đánh chết, cũng không muốn cùng Hồ Ly chơi trò mèo đuổi chuột.”

Có thể thấy được hấn rất kinh dị.

Vì thế, Long Tường Cửu Thiên do dự.

Thời điểm hấn thấy cửu vĩ Hồ Ly kia.

Trong lòng hấn cũng chứng thực một sự kiện khác.

Mạch Thượng Sắc Vi chính là nữ nhân Thanh Quân tặng Tam sinh thạch.

Hấn đến là vì Ngự Bất Miên xuất đầu. Vừa rồi tuyên bố rất hùng hổ, nếu hiện tại chưa đánh đã lùi, ở trước mặt nữ nhân cùng đồ đệ hấn còn có uy tín gì để nói. Hấn nhanh chóng phân tích tình huống trước mắt. Cửu Vĩ Hồ Công Tử, Liệt Thiên cấp 165. Cộng thêm hồ yêu chiến sủng cấp 165 nghe nói thuộc tính không tệ kia. Mà bên hấn còn có 5 người cấp 135 giúp đỡ. Sáu chọi một, không nhất định thất bại.

Vì thế Long Tường Cửu Thiên đâm lao phải theo lao đã làm ra một quyết định khiến cho hấn hối hận vạn phần.

Hấn hướng Mạch Thượng Sắc Vi động thủ.

Thời điểm Dĩ Mạch thu được lời mời cộng kỵ của Hồ Ly, vừa mới nhấn “đồng ý” đã bị kỹ năng công kích đầu tiên của hấn đánh trúng. Chỉ trong nửa khắc khi nàng xuất hiện trên lưng cửu vĩ hồng hồ, trên thanh máu chỉ còn thừa một chút. Càn Khôn đặt ra quy định khi hai người cộng kỵ mà bị công kích, toàn bộ thương tổn sẽ quy về tọa kỵ chủ nhân. Đương nhiên, cũng hạn chế người cộng kỵ không thể công kích. Bởi vậy công kích thứ hai của Long Tường Cửu Thiên liền đánh ở trên người Hồ Ly Quân. Hồ Ly thể nhưng không có đánh trả, tiện tay phóng kỹ năng ‘Họa địa vi lao’ làm Long Tường Cửu Thiên không thể hành động trong 15 giây, sau đó thao túng Hồ Ly lên đến trước mặt tên nhạc công Hoàng Tuyền đang thao túng kỹ năng giải trừ trạng thái bất lợi, hai tay vùng kiếm chém xuống.

Mấy người kia không nghĩ hấn đến nhanh như vậy, đảo mắt đã đến bên người mình, trong bối rối bắt đầu lo việc phản kích.

Sau khi Hoàng Tuyền ngã xuống đất, tiếp đó đến Thiên Kỳ Yếm Có Đường Đường gặp phải tai ương.

Dây máu của Hồ Ly huyết giảm mạnh, Dĩ Mạch nhìn thấy mà trong lòng một trận khản trương. Hấn cư nhiên cứng rắn đối chọi với ba người Âm Sát Giả, Mất Một Mí cùng Phượng Ngâm Tiêu Hán, công kích giết chết Yếm Có Đường Đường. Sau đó hấn hướng về Phượng Ngâm Tiêu Hán chạy tới, đối với kẻ đuổi theo Long Tường Cửu Thiên coi như không thấy.

Dĩ Mạch nhìn ra chiến thuật của hấn, trước xuống tay với kẻ công kích xa, giết chết rồi mới giải quyết từng đứa.

Phượng thấy hấn chạy về phía mình liền xoay người bỏ chạy.

Liệt Thiên là cận chiến, công kích rất cao, hơn nữa quần công phát tán từ trong ra ngoài, cũng chính là càng ở gần kẻ phóng thích kỹ năng thì tổn thương càng lớn. Nàng là Lạc Tinh, máu ít phòng thấp. Nàng không có khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn xử lý Hồ Ly, mà chính mình lại có thể bị Hồ Ly xử lý, dưới loại tình huống này, nếu muốn giữ mệnh, chỉ có nước chạy trốn.

Vì thế tình huống trở thành Phượng chạy phía trước, Hồ Ly cùng Dĩ Mạch chạy thứ hai, Long, Âm Sát Giả chạy ở phía sau, Ngự Bất Miên cùng một đám tiểu bằng hữu cấp 80 xếp hàng chạy theo xem náo nhiệt.

Tọa kỵ hồng hồ Hồ Ly của Hồ Ly Quân tên là Minh Hỏa, có lai lịch giống như chiến sủng Dực Ma của Thanh Quân. Lúc ấy Hồ Ly Quân chiếm được danh hiệu đệ nhất phủ thượng, hệ thống thưởng cho siêu tốc tọa kỵ duy nhất toàn sever, hơn nữa có chứa thuộc tính phụ.

Tên: Minh Hỏa

Tốc độ: 5[+1] tinh

Thuộc tính phụ: Khi cưỡi chủ nhân được gia tăng 10 điểm trúng mục tiêu, 10 điểm né tránh.

Có thuộc tính +1 tốc độ kia, chỉ cần Hồ Ly không chủ động dừng lại, thì chẳng có ai có khả năng đuổi theo hấn. Mà hiện tại là hấn đang đuổi người.

Mất thấy khoảng cách càng ngày càng gần, Hồ Ly triệu hồi ra chiến sủng — bạch sắc yêu hồ có tên là “Chủ nhân phái ta câu dẫn nữ nhân”.

Sở dĩ hấn lấy vật nhỏ có công kích thấp kém này từ chỗ Phật Di Lặc, là vì nó tùy cơ sẽ phóng xuất kỹ năng — Hồ ngục, Hồ hoặc.

Kỹ năng ‘Họa địa vi lao’ mà Hồ Ly Quân sử dụng có thời gian hồi phục quá dài, mà “Hồ ngục” lại là phiên bản của “Họa địa vi lao”, hai kỹ năng luân phiên sử dụng thực thuận tay.

Phượng Ngâm Tiêu Hán kém may mắn trước mắt kia đã bị định thân.

Dĩ Mạch chỉ thấy hấn từ trên lưng Hồ Ly nhảy lên, hoa hoa lệ lệ lưu loát xử lý nàng. Phi đao của Âm Sát Giả đuổi theo phía sau cũng dừng ở trên người hấn. Chỉ thấy tiêu bạch hồ kia bỗng nhiên hướng về phía Âm Sát Giả vẫy vẫy cái đuôi, lập tức phi đao của hấn bay theo một hướng khác.

“Hồ hoặc” — Làm cho đối thủ lâm vào trạng thái mê hoặc, công kích lung tung.

Hồ Ly Quân quay đầu chạy về phía ba người, không ngừng luân phiên phóng xuất kỹ năng quần công “Cuồng ma bạo nộ” “Hồng Liên hòa hải” “Luyện ngục trọng trọng”.

Hai người Long Tường Cửu Thiên, Mất Một Mí trong trạng thái không có Thiên Kì không thể đánh bừa, chỉ có thể lắt người tránh né. Mà Âm Sát Giả bởi vì chưa thoát khỏi trạng thái mê hoặc của tiểu hồ ly, đành chịu chết bị thảm.

Long Tường Cửu Thiên cùng Mất Một Mí đứng ngoài khoảng cách an toàn không dám nhúc nhích.

Sáu người liên thủ còn không có kết quả, hiện tại chỉ có hai người. Thắng bại đã rõ.

Long Tường Cửu Thiên: “Cửu Vĩ Hồ Công Tử, ý mạnh hiếp yếu không tính có bản sự.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ngươi giết ta có tính là ý mạnh hiếp yếu không?”

Long Tường Cửu Thiên: “Ngươi giết đồ đệ ta trước.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Đồ đệ ngươi cướp bóc không thành giận chó đánh mèo, ngươi tốt nhất nên hỏi cho rõ ràng là ai động thủ trước.”

Long Tường Cửu Thiên còn chưa kịp đánh chữ, liền bị Hồ Ly Quân bỗng nhiên lùi qua chém cho úp mặt xuống đất.

Long Tường Cửu Thiên: “Ngươi trẫm đánh lên.”

“Trước khi ta đồng ý ngưng chiến, trận giết hại này vẫn cứ tiếp tục tiến hành.” Hồ Ly Quân trên cao nhìn xuống người quỳ rạp trên mặt đất, “Mặt khác, muốn cùng ta giảng đạo lý, tìm Vong Xuyên hoặc là Khuynh Thành đến đây. Ngươi không có tư cách.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vĩ Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đàm phán × vơ vét tài sản

Mất Một Mí cùng đám người Ngự Bất Miên, Cửu, Đông Pha Tiên Sinh đứng xa xa, mà Thiên Kì Điệp Vũ Bạch Tuyết kia muốn đến gần cứu sống Long Tường Cửu Thiên, bị tiểu Bạch Hồ nhảy lên cản chết.

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Thật có lỗi, là vì muội xen vào.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Không có việc gì, có ta ở đây.

Đi Mạch vừa rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Chỉ có nhìn thấy tận mắt mới có thể cảm giác được trận chiến vừa rồi rất kịch liệt nhưng cũng rất cao siêu. Thanh máu của Hồ Ly Quân vài lần sắp cận tới đây, làm cho nàng ‘như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than’.

[Bang phái] Kim Sắc Yêu Đồng: A a, Thanh Quân vừa mới đi đã này mồm JQ!

[Bang phái] Bạch Cốt: Dây máu của Hồ Ly ngươi sao lại thế này, đội ngũ gọi ngươi cũng không nói nói.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Ta bị người ta chém.

[Bang phái] Phật Di Lặc: Ài?

[Bang phái] Bạch Cốt: Aha, chỗ nào, Lão Tử vội tới nhất xác ngươi.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Lạc Hà bắc ngạn, bên hồ.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Sao lại thế này? Chư Thần Hoàng Hôn Vong Xuyên mặt ta tranh cãi ?

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Ta sẽ xử lý.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Ân, đối bọn họ khách khí một chút, tùy cơ hành động.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Biết.

Chỉ chốc lát sau, Lạc Hà bắc ngạn tụ tập ba nhóm người.

Thứ nhất là nhóm cầm thú Tọa Yên Thiên Hạ. Bọn họ đã lưu loát thay Hồ Ly quét đuôi, đánh ngã cái đám Mất Một Mí cùng Ngư Bất Miên, vây bắt Phượng Ngâm Tiêu Hán vừa mới sống lại.

Một nhóm khác là bang chúng Chư Thần Hoàng Hôn. Nhân số rất nhiều nhưng cấp bậc phần lớn đều dưới 130, tiến lên tương đương chịu chết, vì thế chỉ biết im lặng đứng nhìn. Mười vị cao thủ bài danh trong bảng xếp hạng của Tọa Yên Thiên Hạ cũng không hề có chút động tĩnh gì.

Nhóm thứ ba là quần chúng đến xem, vây xem hơn nửa nơi phát sinh sự việc là khu vực luyện cấp 80, đám đông một tầng lại một tầng, những người thích náo nhiệt cũng vội vã tới hiện trường.

Bang chủ của hai bên ẩu đã hạ lệnh cường chế bảo trì bình tĩnh.

Chư Thần Hoàng Hôn bang chủ Vong Xuyên Bì Ngạn cùng phó bang chủ Khuynh Thành Chi Luyến xuất hiện giữa hai phái giằng co.

Trong số ba đại thành chủ thì cấp bậc của Vong Xuyên Bì Ngạn xem như thấp nhất. Một thân tử sắc cổ bào, mái tóc dài màu bạc như mây bay nước chảy, trên lưng vác theo cổ cầm Thanh Lộc mà đến, tạo thành một hình thái tao nhã ừ dật.

Chư Thần Hoàng Hôn trở thành bang phái nhân số nhiều nhất, tiềm lực phát triển lớn nhất. Trừ bỏ hấn rộng rãi chiêu hiền đãi sĩ thì bang phái còn có độ quản lý rất nghiêm ngặt, nguyên nhân quan trọng là do hấn có một phó bang chủ tuyệt vời.

Khuynh Thành Chi Luyến có thể không phải tình nhân tốt, nhưng tuyệt đối là một quản gia cao tay. Uy tín của nàng ở Chư Thần Hoàng Hôn chỉ có thể hình dung bằng hai chữ cực cao. Thủ pháp làm việc mạnh mẽ vang dội cùng phương thức xã giao khéo léo uyển chuyển đã đưa nàng từng bước trở thành nữ nhân có mị lực nhất Cần Khôn. Nàng một thân trang phục màu đỏ, ngồi trên mình Long mã, phía sau có ba con thú triệu hồi tướng mạo quý dị.

Mọi nơi một mảnh yên tĩnh. Ngay cả Cô Hồn Dã Quỷ cùng Gió Thổi PP Lạnh hai gã đặc phái phóng viên đều thức thời ngậm mồm.

Hai người không hẹn mà cùng thu tọa kỵ, Vong Xuyên Bì Ngạn tiến lên từng bước, nói: “Hồ Ly, ta đến đây.”

Hồ Ly Quân cũng thu tọa kỵ. Đối phương biểu hiện tương đối lễ phép, như vậy mình cũng nên lấy lễ nghĩa để nghênh đón. Hấn đi đến chính giữa, đứng im “A, bang chủ đại nhân giá lâm không có tiếp đón từ xa. Không biết người của quý bang ba lần bốn lượt rượt theo tại hạ là có đạo lý gì?”

“..... Người có thể đổi sang khẩu khí bình thường để nói chuyện không?” Vong Xuyên thực đau đầu, xem ra con Hồ Ly này tức giận hơn so với mức tưởng tượng của hấn.

Hấn cùng Hồ Ly quan hệ cá nhân không tệ, cũng thường xuyên luyện cấp cùng nhau, từ chỗ Hồ Ly mua không ít trang bị, Hồ Ly tính tình thế nào cũng hiểu được một ít. Động vật không thể vượt ngược lòng nha.....

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Tên nằm trên đất kia sau khi giết xong đồ đệ ta lại đuổi theo chém ta, ta đánh không lại hấn, đành phải đòi người một cái công đạo.”

Mọi người hóa đá. Chẳng lẽ hấn vì đánh không lại người mà nằm xuống giả chết sao?

Long Tường Cửu Thiên: “Việc này là do đồ đệ người giết đồ đệ ta, người đừng bẻ cong sự thật.”

Vong Xuyên Bì Ngạn: “Cầm miệng.” Hấn bắt đầu thống hận tên Long Tường Cửu Thiên quỳ rạp trên mặt đất, nếu không phải tên đó, hấn cũng không cần tới đây ứng phó với đám cầm thú hi nộ vô thường, không dễ hạ hạ này.

Long Tường Cửu Thiên nghẹn khuất im tiếng.

Vong Xuyên Bì Ngạn: “Sự tình đại khái ta đã biết, nhưng hai bên đều cho mình là đúng, hơn nữa nhân vật máu chóts Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng kia không có ở đây, thế nên không thể xác định tính chính xác trong lời nói của đôi bên. Cho nên nguyên nhân sẽ không bàn cãi nữa.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Cái loại nguyên nhân bình thường này không nằm trong phạm vi lo lắng của ta, ta chỉ muốn nói một chút, đồ đệ ta bị chém, hơn nữa là ở tình huống nàng không động thủ.”

Vong Xuyên Bì Ngạn: “Như vậy việc này là tranh cãi cá nhân chứ không phải bang phái tranh đấu, chúng ta nên ở đây nhận thức rõ ràng.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Cho nên?”

Vong Xuyên Bì Ngạn: “Chư Thần Hoàng Hôn bang quy quy định, phạm những kẻ khơi mào phân tranh vô vị gây bất lợi cho lợi ích của bang phái, khai trừ khỏi bang. Từ giờ trở đi, Ngư Bất Miên cùng Long Tường Cửu Thiên không còn là bang nhân của ta.”

Long Tường Cửu Thiên giờ phút này dĩ nhiên tỉnh mộng, chỉ thấy phía trên màn hình xuất hiện một hàng chữ màu hồng.

[Hệ thống] Bạn đã bị phó bang chủ Khuynh Thành Chi Luyến lấy tội danh “Gây nguy hại cho bang phái” để trục xuất khỏi Chư Thần Hoàng Hôn, hy vọng bạn tự giải quyết cho tốt.

Ngư Bất Miên cũng thế.

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Vong Xuyên bang chủ quả nhiên nhân nghĩa. Nhưng ta cũng bị chém, hơn nữa bị đám người đang nằm trên đất kia chém nha ~ ta bởi vậy mà bị thương ~”

Vong Xuyên nghẹn lời, trong lòng lập tức sinh ra dự cảm không lành.

Vong Xuyên Bĩ Ngạn: “..... Cho nên?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Cho nên, ta nghĩ chém lại.”

Vong Xuyên 囧, mọi người 囧, Dĩ Mạch cũng 囧.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Sur phó, người còn khoẻ mạnh, không cần chém lại a.....”

Đối phương dù sao cũng là người đứng đầu một bang, nếu hấn để cho Hồ Ly chém bang chúng của mình mà không nói gì thì cũng thật quá đáng.

Lúc này Dĩ Mạch mở miệng, làm cho tâm tình của Vong Xuyên an ổn hạ xuống, không khỏi đối với nha đầu hiểu rõ đại cục này có vài phần hảo cảm.

Hồ Ly Quân e lệ: “Ta hay nói giỡn.”

Mọi người bỗng nhiên xúc động muốn đi lên bóp chết hấn.

Vong Xuyên Bĩ Ngạn: “Hồ Ly, bọn họ cùng đồ đệ người trong lúc đó bất quá xảy ra tranh chấp nhỏ, cái gọi là không hòa thuận, tái kiến còn có thể làm bằng hữu.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Kết cục này không tệ, ta đồng ý.”

Hấn nói xong bỗng nhiên chuyển sang kênh [Mật ngữ].

[Mật ngữ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Chẳng qua việc này còn liên quan đến một người, ta không biết hấn có đồng ý hay không nha.

[Mật ngữ] Vong Xuyên Bĩ Ngạn: Ai?

[Mật ngữ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Vị hôn phu của đồ đệ ta, Thanh Quân. Người đoán hấn có thể hay không bởi vì vị hôn thê thiếu chút nữa bị người ta giết mà bạo nộ?

[Mật ngữ] Vong Xuyên Bĩ Ngạn:.....

Hấn muốn xé xác Long Tường Cửu Thiên.

[Mật ngữ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Ta gần đây vì hôn lễ của hấn chuẩn bị lễ vật, ôi chao, lần trước thấy acc phụ của người bày bán kiện vũ khí cấp 150 của Âm Ảnh, 9000wj nha. Mua không nổi.....

[Mật ngữ] Vong Xuyên Bĩ Ngạn:..... Chờ đến ngày hấn kết hôn, ta sẽ đưa tới làm hạ lễ, cái này người vừa lòng rồi chứ?

[Mật ngữ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Aha, ta biết Vong Xuyên bang chủ rất rộng rãi ~ như vậy, ta sẽ trấn an Thanh Quân, yên tâm yên tâm.

[Mật ngữ] Vong Xuyên Bĩ Ngạn: Sắp tới sẽ họp khu, người còn nhân nhả ở đây xảo trá ta. Không cần luyện cấp sao?

[Mật ngữ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Nếu không phải thời kì khẩn cấp không nên tranh đấu, chẳng lẽ ta dễ dàng thả người đi như vậy sao ~ biết chúng ta họp khu với ai không?

[Mật ngữ] Vong Xuyên Bĩ Ngạn: GM nói, Trọng Quang lâu chúng ta cùng Anh Vũ châu họp khu. Nghe bọn họ nói khu kia cao thủ không ít, về sau thành chiến khả năng sẽ rất kịch liệt.

[Mật ngữ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: ‘Bình đến tướng ngăn, nước đến đất chặn’, chẳng lẽ chúng ta ngồi không ~

[Mật ngữ] Vong Xuyên Bĩ Ngạn: Nếu tình thế gian nan, người cùng Quan Tài bọn họ thương lượng một chút đề nghị của ta, sát nhập hai bang.

[Mật ngữ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Ân.

Hai người mật đàm. Mọi người bất quá. Một hồi tranh cãi chấm dứt như vậy, làm cho quần chúng vây xem thực nhụt chí. Không đánh, cũng làm cho nhóm cầm thú nhụt chí. Vì thế, Long Tường Cửu Thiên kia bị ngược trực tiếp tắt mạng logout. Mà Phụng Ngâm Tiêu Hấn ở trong bang phải nói ầu nói tả cũng bị Khuynh Thành Chi Luyện một cước đá văng.

Tâm tình Dĩ Mạch cũng vì sự kiện họp khu mà mọi người đang nghị luận làm cho hưng phấn lên.

“Buổi tối muối treo máy, ta cùng Bạch Cốt bọn họ mang muối suốt đêm” Hồ Ly sư phụ đề nghị.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Buổi tối phòng ngủ cắt điện.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Cắt tới khi nào?”,

Mạch Thượng Sắc Vi làm bộ ừ ừ: “5h sáng ngày mai.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “5h ngày mai rời giường đi, Tiểu Sắc Vi ~ nếu Thanh Quân cảm thấy kia trở về thấy muối một cấp cũng chưa thắng, sẽ cho sét đuổi đánh ta.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “- _____ - được.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Ngô, nếu muối cần kêu người phục vụ sớm, có thể nói cho ta biết số điện thoại ~”

Mạch Thượng Sắc Vi: “(kinh khủng) muối nhất định đúng giờ, đúng hạn, đúng lúc online.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vĩ Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vãng tích × tưởng niệm

Kết cấu phòng ngủ C đại là bốn người một gian, có toilet có sân phơi, đầu ngõ không tệ. Hai người một bên, phía dưới là bàn học cùng tủ quần áo, mặt trên là giường, trung gian là cây thang hai người xài chung.

Đi Mạch dưới sự thúc giục của Hồ Ly Quân tự nhiên không quên đặt đồng hồ báo thức, vì thế 5 giờ ngày hôm sau, đồng hồ báo thức ở trên bàn của Dĩ Mạch kêu vui mừng.

Nguyên Viên một bên vừa uống cà phê vừa xem báo tiếng Anh, vô cùng miệt thị liếc mắt nhìn nàng một cái. Đường Tiểu Âm đem chăn trùm kín đầu cuộn mình thành hình con nhộng. Lí Thiên nghiêng răng nghiêng lợi tru lên: “An Dĩ Mạch, tắt ngay đồng hồ báo thức cho lão nương!”

Đi Mạch mơ mơ màng màng ngồi dậy, nghiêng nghiêng ngả ngả lão đảo đi xuống cây thang tắt đồng hồ báo thức, ngồi ngốc trên ghế mất 2 phút, bỗng nhiên trước mắt hiện lên hình ảnh một con Hồ Ly gian xảo, đột nhiên thanh tỉnh lại. Nàng khoa chân múa tay mở máy tính, đăng nhập vào trò chơi.

Quả nhiên, một đám cảm thú đang ở trong Ma thành thương lượng đi đến bản đồ nào luyện cấp.

Hồ Ly từ từ hướng nàng tiếp đón: “Tiểu Sắc Vi, đến, sư phụ cho muối thứ.”

Nói xong liền kéo nàng vào tổ đội, còn đưa cho nàng một cái nhãn thuộc tính không tệ.

[Đội ngũ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Thanh Quân có từng đưa muối nhãn không?

[Đội ngũ] Mạch Thượng Sắc Vi: Không có.

[Đội ngũ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Aha, bỗng nhiên tâm tình thực thư sướng.

[Đội ngũ] Mạch Thượng Sắc Vi:

[Đội ngũ] Bạch Cốt: Ngủ ngốc.

[Đội ngũ] Phật Di Lặc: Giống như trên.

[Đội ngũ] Ăn No Vẫn Có Đếm Tiền: Miệt thị hân.

[Đội ngũ] Ăn No Vẫn Có Mua Nước Tương: Bảo trì đội hình.

[Đội ngũ] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Đồ đệ, bọn họ khi dễ ta.

[Đội ngũ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ngô, sư phó, cần bọn họ.

Ước chừng bởi vì sắp họp khu, rất nhiều sát thủ đêm khuya cũng buông tha cho đấu tranh nội bộ, cho nên người treo máy bị giết cũng càng ngày càng ít.

Thời điểm lúc 5 giờ sáng rất nhiều địa phương đánh quái đã muốn người ta chiếm.

Hồ Ly một hàng mang theo Mạch Thượng Sắc Vi tìm một vị trí thích hợp đánh quái trên đảo Im Lặng – nơi quái vật cấp 160 sinh sống. Sau đó dừng lại bên cạnh một vách núi cao ngất. Hồ Ly lúi lên vách núi, đem Di Mạch đặt ở trên một khối đá.

[Đội ngũ] Cửu Vi Hồ Công Tử: Không được để rơi xuống a, nếu không sẽ bị quái quần chết.....

[Đội ngũ] Mạch Thượng Sắc Vi: Mọi người định đánh quái ở nơi này? Nhưng ở đây đã có người treo máy.....

[Đội ngũ] Ân No Vãn Cổ Đém Tiên: Chỗ nào?

Di Mạch vừa muốn đánh chữ, lại nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết, hai người vừa rồi treo máy ở chỗ đó đã không còn, chỉ thấy Bạch Cốt cùng Nước Tương hồng danh đứng trên thi thể bắt đầu giết quái.

[Đội ngũ] Bạch Cốt: Không có người.

[Đội ngũ] Ân No Vãn Cổ Mua Nước Tương: Ân, nàng hoa mắt.

[Đội ngũ] Mạch Thượng Sắc Vi:.....!

Di Mạch hoàn toàn hết chỗ nói. Đây quả nhiên là bang cảm thú nha.....

Cấp bậc của nàng bắt quá chỉ là con số lẻ của bọn họ, hơn nữa mấy người ăn ý cùng nhau giết quái làm cho tốc độ tăng nhanh, chỉ chốc lát trên đầu đã xuất hiện kim quang — thăng cấp.

Hồ Ly nhắc nhở nàng thuận tiện triệu hồi tiểu hắc để cho nó cùng tăng kinh nghiệm, vì thế xuất hiện trên vách đá, một người một thú vui vẻ ngồi chơi, nhìn đám cảm thú giết hại mấy con quái vật mang hình thù kỳ dị.

Nhàn rồi cũng là nhàn rồi, chỉ chốc lát sau quần chúng liền không an phận đứng lên.

[Đội ngũ] Ân No Vãn Cổ Mua Nước Tương: Sắc Vi muội muốn làm thần lùn?

[Đội ngũ] Phật Di Lặc: A di đà phật, thí chủ đang khiêu vũ sao?

Mấy người nhìn nàng ở vách đá nhảy lên nhảy xuống, nhìn không được trêu chọc.

[Đội ngũ] Mạch Thượng Sắc Vi:..... Bất Ngữ Hoa. Tài liệu chế độc được cấp 8 nha.

Nguyên lai những đóa hoa nhỏ màu vàng mọc lung tung trên vách núi chính là hạt vĩ dùng để chế tác được liệu cùng độc được cấp 8. Tốt xấu cũng có việc để làm, không cần đi theo ăn bám, trong lòng Di Mạch cân bằng một chút, vì thế một bên hái thuốc một bên chế độc.

[Đội ngũ] Cửu Vi Hồ Công Tử: Tiểu Sắc Vi, chúng ta treo máy, muội cũng nghỉ đi.

[Đội ngũ] Mạch Thượng Sắc Vi: Không có người đến cướp chỗ sao?

Tựa như vừa rồi bị các người cướp vậy.....

[Đội ngũ] Bạch Cốt: Hắc, vậy càng khoái.

[Đội ngũ] Phật Di Lặc: Chúng ta cùng nhau treo máy xác suất bị giết ước chừng rất thấp..... Nhất là ở thời điểm có loại cảm thú Bạch Cốt này.

Nói như vậy chính là căn bản không có người dám đụng tới..... Người bình thường cũng không muốn kết oán với cảm thú đi.

[Đội ngũ] Cửu Vi Hồ Công Tử: Cho nên, làm việc của muội đi thôi.

Di Mạch hoan hô một tiếng, nhảy lên giường ngủ bù.

Sáng sớm có tiết. Đường Tiểu Âm nhắn tin trở về, nói lão sư điểm danh. Di Mạch nhanh chóng từ trên giường đứng lên chụp lấy quần áo, tiếp theo lại thu được tin tức của nàng:“Ta giúp người điểm danh, người phải báo đáp ta!”

Nàng thở dài một hơi, đơn giản rời giường đi xuống lầu mua một chút đồ ăn. Di động rung lên bần bật, nàng nhìn thấy một dãy số quen thuộc.

Số điện thoại bị nàng xóa khỏi bộ nhớ đã lâu nay lại xuất hiện.

Đại biểu cho một người.

Tổng Úc Bạch.

Trên màn hình di động hiện ra một hàng chữ.

“Dĩ Mạch, em có khỏe không?”

Nàng im lặng xóa bỏ. Chỉ chốc lát sau, di động lại rung.

“Dĩ Mạch, bên chỗ anh đang mưa.”

Lại xóa. Tin nhắn liên tiếp gửi đến.

“Dĩ Mạch, anh đi công tác ở X thành, thấy búp bê vận may, vì thế nhớ tới em đã từng làm cho anh một cái.”

“Dĩ Mạch, từ đại lâu hướng ra ngoài có thể thấy toàn cảnh X thành, giống như hình ảnh trên bưu thiếp mà em gửi cho anh vậy.”

“Dĩ Mạch, anh rất nhớ em.”

.....

Nàng nắm chặt tay, đứng trước cửa siêu thị nhỏ chật chội huyên náo, đôi mắt sụp xuống.

Nếu người từng yêu. Từng xem hấn là người yêu của người, những gì hấn ghét người cũng ghét, mong muốn của hấn cũng chính là ước vọng của người. Như vậy, thời điểm chia lìa, người sẽ phát hiện, người đã không còn là người.

Lời ngon tiếng ngọt là lợi khí dễ đã thương người nhất, những gì đã mất đi thùy chung không thể tìm trở.

Hấn nói, thật xin lỗi, anh không hề yêu em.

Hấn nói, chúng ta chia tay đi. Em làm cho anh có cảm giác vô cùng áy náy.

Hấn nói, đi vào xã hội, anh mới phát hiện bên cạnh cần có một người trợ lực, chứ không phải một tiểu cô nương chỉ có thể nắm tay.

Hấn nói, chúng ta, không bao giờ gặp mặt nữa.

Hấn nói, anh rất nhớ em.

.....

Lúc ấy khó khăn lắm mới dần dần biến yêu thành hận, giờ lại thu được tin tức của hấn, trong lòng chỉ còn lại một nỗi trống vắng không nói nên lời.

Chỉ biết tự nói với mình, cơn sóng mãnh liệt này chưa bao giờ yên ả, chúng nó vẫn được chôn sâu dưới đáy lòng.

“An Dĩ Mạch.”

Phía sau có người vỗ nhẹ vai nàng.

Nàng quay đầu, đúng là Trịnh Phong.

“Như thế nào ngăn người đứng giữa đường?” Hấn hỏi.

Nàng cười nhẹ cho có, vừa muốn đòi bước, chợt nghe nam sinh nói: “Tháng sau giáo bộ tuyên truyền trong trường muốn mời một ca sĩ lớn đến đây hát, hai ngày này hội nghiên cứu muốn tìm người xin một chút tài trợ, người chừng nào thì rảnh?”

Dĩ Mạch nghe thế mới nhớ mình chính là cán sự của giáo bộ tuyên truyền, mà Trịnh Phong đúng là người lãnh đạo trực tiếp — trưởng phòng đại nhân, vì thế thái độ phối hợp nói: “Buổi chiều ngày mai.”

“Được,” Sôcôla nam mỉm cười, “Như vậy, buổi chiều ngày mai một lần nữa họp thảo luận các chi tiết khác.”

Họp mà cũng phải chờ ta rảnh sao? Phó trưởng phòng bọn họ đâu? Nàng còn không kịp hỏi, Sôcôla nam đã muốn đi xa.

Nàng mang cơm trưa mua được trở lại phòng ngủ, thấy Mạch Thượng Sắc Vi quả nhiên vẫn an toàn đứng tại chỗ. Bất đồng là, đã lên cấp 85.

Hồ Ly sư phụ bọn họ còn đang anh dũng giết quái, Dĩ Mạch đoán trước, dựa theo tốc độ này, trong vòng 3 ngày là có thể lên đến cấp 100, lập tức kích động không gì sánh kịp. Ăn không kinh nghiệm quả nhiên là chuyện vui vẻ nhất trên thế giới này nha.

Biểu tượng phong thư trên màn hình trò chơi nhấp nháy không ngừng.

[Hệ thống] Lặng Yên Đi Vào Giấc Mơ xin thêm bạn làm hảo hữu, bạn có đồng ý hay không?

Dĩ Mạch nhớ tới động vật ngoài hành tinh ngày hôm qua, nhún “đồng ý”.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Ngươi ở đâu?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Đảo Im Lặng.”

Đối phương liền không có động tĩnh.

Chỉ chốc lát sau, nàng xem gặp một bóng người cười từ bất tượng nghênh ngang chạy xuyên qua đám quái vật, nhảy lên vách núi, đứng ở bên người mình.

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Trừ tà hương?”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Ân.”

Dĩ Mạch Thành Cát Tư Hãn, người này thật đúng là vùng tiền như rác.

30mmb một cây Trừ tà hương, người sử dụng trong vòng 10 phút duy trì trạng thái không bị quái vật tập kích. Ba huynh đệ Ăn No cũng không tiêu tiền đi mua.....

Mạch Thượng Sắc Vi: “Tổ đội của ta đã đầy.....”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Ta không phải đến hưởng kinh nghiệm”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Như vậy, đại ca ngài tới là?”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Tìm người nói chuyện phiếm.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “- _____ - Đại ca, nói chuyện phiếm không cần mặt đối mặt.”

Thật ra nàng muốn nói, kỳ thực ngài không cần tiêu phí Trừ tà hương a.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Chuyện ngày hôm qua, ta nên cảm ơn ngươi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách, chuyện kia sau đó giải quyết trong hòa bình.”

Dĩ Mạch nhún mày nghĩ nghĩ, kia hẳn là hòa bình giải quyết đi. Ít nhất chính mình không có chết.

Nàng hoàn toàn không có phát hiện bản thân cũng dần dần bị đám cảm thú kia đồng hóa.....

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Ta nợ ngươi một phần tạ lễ. Chờ thời điểm thích hợp, ta sẽ trả lại ngươi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Không cần không cần, giải quyết chuyện đó không phải ta.”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “ngoài ra, ta nghĩ tìm ngươi cùng nhau làm một nhiệm vụ. Thù lao tính sau.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nhiệm vụ gì?”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Ngàn năm chờ đợi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Nhiệm vụ này có thể làm nhiều lần sao?”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Không thể. Một tài khoản chỉ có một lần cơ hội.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách, vậy sợ là không được. Ta đáp ứng người khác trước rồi.”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Thanh Quân?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Ân.”

Đối phương Thảm mặc một hồi.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Như vậy, trước khi thời hạn làm nhiệm vụ chấm dứt, nếu ngươi thay đổi chủ ý, ta có thể làm nhân tuyển thứ hai của ngươi.”

Nói xong sử dụng hồi thành phù biến mất trước mắt Dĩ Mạch.

Này rốt cuộc..... có chỗ nào không đúng? Nàng nghiêng nghiêng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hợp khu × đánh đố

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Trang chủ công bố tin tức hợp khu, quả nhiên là Trọng Quang lâu chúng ta cùng Anh Vũ châu.

[Bang phái] Kim Sắc Yêu Đồng: Thời gian cụ thể?

[Bang phái] Thiên Sơn Mộ Tuyết: Giữa trưa ngày kia sẽ tiến hành xác nhập, hệ thống dự tính bảo trì một giờ.

[Bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Nghe nói Anh Vũ châu cao thủ rất nhiều, là thật sao?

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Ta phát ra lệnh triệu tập, một giờ sau họp. Có phương thức liên hệ thông tri nhau một chút.

Dĩ Mạch đoán Hồ Ly cùng Thanh Quân, Quan Tài ba người quen biết, hiện tại xem ra chỉ như thế, đại bộ phận mọi người trong Tọa Yên Thiên Hạ lý đều có phương thức liên lạc trong hiện tại.

Trong một giờ đó, đại bộ phận thành viên bang hội đều lục tục online. Bao gồm đám người Hồ Ly Bạch Cốt.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Mọi người lên kênh ngữ âm của bang hội đi, đánh chữ mệt mỏi quá.

Cần Khôn vì muốn để cho người chơi có thể nói chuyện phiếm với nhau nên đã thiết lập hệ thống nói chuyện phiếm ds.

Dĩ Mạch mang theo tai nghe, nghe bọn họ nói chuyện.

Vang lên trước hết là một thanh âm có chút Thẩm hậu. Đó là Quan Tài. “Chuyện hợp khu hôm nay rốt cục công bố. Thực không khéo, chúng ta cùng khu vực có thực lực mạnh nhất Hoa Nam ở chung một chỗ. Chắc sẽ có người cũng không hiểu được cái gì gọi là ‘Thực lực mạnh nhất’, chờ sau khi Hoàn Mỹ giải thích qua, mọi người có lẽ sẽ biết.”

Bang phái tình báo sưu tập giả — Cực Độ Hoàn Mỹ thanh âm rất nhẹ, ngữ điệu cũng thực bình thản: “Hai tuần phía trước ta đi Anh Vũ châu lập acc. Anh Vũ châu cơ hồ không có người chơi từ cấp 70 đến cấp 140. Đây là kết quả của việc tranh giành giữa hai bang phái lớn nhất Anh Vũ châu là Phong Vân Tái Khởi cùng Anh Túc Thứ Thanh Hòa Tĩnh. Bởi vậy, cái gọi là ‘Thực lực mạnh nhất’ dùng để ám chỉ một nhóm luyện cấp cuồng không chế cả sever.” Hắn dừng một chút, tiếp tục nói, “Vốn hai bang thực lực tương đương, nhưng không lâu, Phong Vân Tái Khởi liền giải thể, phó bang chủ Thuốc Lá Tịch Mịch lập bang phái khác — Thương Thành. Có tin tức nói, Phong Vân Bang giải thể là bang chủ của Anh Túc Thứ Thanh làm. Hắn cũng là nhân vật trọng điểm chúng ta cần đặc biệt chú ý, Cần Khôn hẳn cấp độ nhất nhân — Đế Tu. Hắn ở trên diễn đàn phát biểu ‘Đạt được hoặc là hủy diệt’ ‘Hòa bình vô tình nghĩa’ từng khiến cho sóng to gió lớn cùng với một đồng tùy tùng. Mà Anh Vũ châu cũng bởi vì sự có mặt của hắn đã châm ngòi cho chiến tranh giết chóc cực đoan.”

Nói tóm lại, đó là một nhân vật nguy hiểm. Huống hồ, lại là nhân vật nguy hiểm nấn cấp.

Cực Độ Hoàn Mỹ tiếp tục nói: “Kể tiếp ta muốn nói chi tiết. Anh Túc Thứ Thanh cùng cũng là bang phái cấp 7 như chúng ta, trong số 70 người trong bang có đến 18 người có acc phụ thông thạo kỹ năng cuộc sống. Còn lại năm mươi hai người đã ngoài 140 cấp. Căn cứ ta quan sát mấy ngày nay, bọn họ chia đều thời gian online, lúc nào trên mạng cũng có 60% bang chúng. Có 3 người trên cấp 170. 10 người trên cấp 160. Bang chủ Đế Tu — Bôn Lôi cấp 180 mang chiến sủng Thủy Yêu biến dị, phó bang chủ Đổng Băng Ngàn Dặm — Linh Vũ 176 cấp mang Nguyệt Thổ biến dị, Bức Tranh Nguyên Rửa — Thú Hồn cấp 173 mang biến dị Điệp Linh. Trừ bỏ Đế Tu nấn cấp tuyệt phẩm sáo trang tinh luyện 15 sao, thì trang bị của bọn họ cùng chúng ta chênh lệch không lớn. Cơ cấu tổ chức của Anh Túc Thứ Thanh tương đối cẩn mật, chức nghiệp thành viên phần lớn là loại hình công kích, cho nên chiến đấu thực mạnh. Trong lần họp bang ba ngày trước, Đế Tu chế định bang phái mục tiêu là ‘Lũng đoạn quyền không chế ba tòa thành cao cấp’.”

Hắn cư nhiên muốn cả ba tòa thành. Dĩ Mạch hơi hơi giật mình.

Nhưng càng làm cho nàng giật mình hơn là trình độ tình báo cẩn thận của Cực Độ Hoàn Mỹ. Thời gian hai tuần, hắn là như thế nào trà trộn vào bang phái của người ta để khám phá những tin tức này?

Hồ Ly mở miệng, âm cuối của hắn hơi cao lên, mang theo tiếng thờ dài: “Hải tử tham ăn kẹo dễ bị sâu răng nha.”

Giọng nói Bạch Cốt có chút khàn khàn, hắn cười rất đàng hoàng: “Bôn Lôi cấp 180, hắc hắc. Nhanh chút hợp khu đi, ta chờ không kịp.”

Ẩn No Vẫn Cố Giết Người nói tiếp: “Bỏ tới chém tới đều là mấy gương mặt già nua, rốt cục có thể thay đổi khẩu vị?”

Di Mạch Thảm mặc. Đế Tu miệng lưỡi khoa trương, thái độ khinh miệt, đã tâm to lớn đã khơi mào ý chí chiến đấu của nhóm cầm thú nhóm. Xem những người ai nấy đều xoa tay thì biết, bọn họ căn bản không tính thoái lui.

Thiên Sơn Mộ Tuyết thanh âm thực ngọt: “Hoàn Mỹ, nếu chúng ta đánh bừa có bao nhiêu phần thắng?”

Cực Độ Hoàn Mỹ: “Trước mắt cao nhất là 40%. Chúng ta chỉ có Thanh Quân cùng Quan Tài hai người đã qua 170. Nếu đánh, chúng ta ít nhất cần tuyển ra ba đến bốn người đi bao vây Đế Tu, như vậy hai người còn lại trở thành vấn đề lớn. Cho nên, cá nhân ta không tán thành cùng bọn họ lấy đá chọi đá.”

Phật Di Lạc thanh âm thực nhu hòa: “Trước mắt Thanh Quân còn không phải đối thủ của Đế Tu. Chúng ta hẳn nên tránh đi mũi nhọn, sau này rồi tính. Ngày hôm qua ta hợp ra Huyền Vũ biến dị, Quan Tài người tìm một acc phụ mang nó đi luyện cấp đi, thời điểm hợp thể có thêm không ít tác dụng.”

Kim Sắc Yêu Đồng là nam hài trẻ tuổi: “Trên tay ta hiện tại có bốn bộ sáo tuyệt phẩm trang cấp 180 tinh luyện 15 sao, các người nhanh chút thăng cấp, đỡ cho ta mỗi ngày mất kêu giá trên trời bày ở phụ triển lãm.”

Ăn No Vẫn Có Đếm Tiền: “Hai ngày này ta tranh thủ làm vài cái nhẫn cực phẩm. Chúng ta cùng đánh bản sao, tranh thủ đem cấp bậc của tên Giết Người kia lên đến 170.”

Hồ Ly hừ hừ hai tiếng: “Sau khi hợp khu giá hàng căn bản sẽ dao động, ta phải đem toàn bộ bán trước. Nhưng quan trọng hơn cả, ta phải cho lũ sâu mọt các người ăn no.”

Quan Tài: “Kế tiếp phân phối nhiệm vụ. Bạch Cốt, Giết Người, Mộ Tuyết, Thừa Phong, bốn người các người đều đã trên dưới 168, ta mặc kệ các người dùng phương pháp gì, tóm lại, thời điểm 12 giờ ngày kia, ta muốn nhìn thấy các người đều lên đến 170. Hồ Ly, đem toàn bộ viên nhân đôi kinh nghiệm mà người có cấp cho bốn người kia, mặt khác người từ trong tay Hấp Huyết Quý Tộc đoạt lấy Thiên Kì chung cực kỹ năng thư cho Mộ Tuyết, bất luận phương pháp. Phật Di Lạc, biến dị súng vật càng nhiều càng tốt, cần tiền hoặc vật phẩm đặc thù tìm tẩu từ người, năng gần nhất đều online. Yêu Đồng, hai ngày này người dùng toàn bộ giá trị tinh lực chế tạo ra trang bị thăng cấp, nhất là trang bị cấp 170 phù hợp với bốn người kia. Nước Tương đưa tiền hiệp trợ bốn người luyện cấp kia, trên đường bất luận kẻ nào đến quấy nhiễu đều chém hết, ta sẽ giải quyết. Sắc Vi, để Hồ Ly mang muối thăng cấp, thuận tiện tích trữ nhiều độc dược, về sau bang chiến sẽ dùng. Còn lại hết thảy luyện cấp cho ta, ai chết trên chiến trường đầu tiên ta sẽ cho hắn đeo tám biển ‘Ta là trư’ đứng ở trung tâm quảng trường. Tan hợp.”

Nhóm cầm thú giải tán.

Hồ Ly cùng Di Mạch tổ đội, mang theo nòng một đường chạy như điên hướng đến một chỗ hẻo lánh luyện cấp. Chỉ thấy Hồ Ly một bên giết quái một bên chạy lên thế giới.

[Thế giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Vong Xuyên, đến đảo Im Lặng đầu solo.

[Thế giới] Gió Thổi PP Lạnh: A a, có người đánh nhau, mọi người nhanh đi xem

[Thế giới] Cô Hồn Dã Quý: Đi xem sao, đảo Im Lặng ta chỉ cần đi lên một bước liền im lặng biến thành thi thể.

[Thế giới] Vong Xuyên Bỉ Ngạn:..... Người đàn độn, hiện tại là thời điểm gì?

[Thế giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Luyện cấp thực không thú vị nha, đến chơi đùa đi, ai thua làm nô lệ cho đối phương một ngày.

[Thế giới] Vong Xuyên Bỉ Ngạn: Không đến. Ta đang đánh bản sao.

[Thế giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Ta không mang theo cục cụng không cười Hồ Ly, cho người động thủ trước.

[Thế giới] Vong Xuyên Bỉ Ngạn: Ta nhận thua, làm nô lệ cho người một ngày.

[Thế giới] Hấp Huyết Quý Tộc:.....

[Thế giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Aha, ma cà rồng, nguyên đánh cược thì phải chịu thua, lấy Thiên Kì [thần khúc - Đầy trời thơ ca tụng] đến.

[Thế giới] Hấp Huyết Quý Tộc: Đây không tính. Các người không đánh thực.

[Thế giới] Vong Xuyên Bỉ Ngạn:..... Ma cà rồng, người cùng Hồ Ly kia đánh đó?

[thế giới] Hấp Huyết Quý Tộc: Gia ba ngày trước cùng hắn đồ kết quả PK giữa hai người.

[Thế giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Tiểu ma cà rồng, lúc ấy chúng ta đồ là “Chỉ cần Vong Xuyên hướng ta nhận thua là ta thắng”, người cũng không có nói nhất định phải động thủ a ~

Kế hoạch gian trá của hắn rốt cuộc đã thành công.

[Thế giới] Vong Xuyên Bỉ Ngạn: Ngu ngốc..... Người cùng cái loại Hồ Ly thành tinh này đánh đồ cái gì.....

[Thế giới] Hấp Huyết Quý Tộc:..... Kỹ năng thư cho người. Ta chỉ muốn nói một chữ, thêm vào!

Mạch Thượng Sắc Vi: “Sur phụ, nếu huynh thất bại sẽ mất cái gì?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Trang bị toàn thân.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Vạn nhất thua thì sao?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Ta cùng Vong Xuyên không hề động thủ, như thế nào có thể tính?”

Nhưng thời điểm người ta hỏi tới người lại mặt dày nói tính.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Vạn nhất Vong Xuyên đến đánh cùng huynh?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Cho dù đánh thua, chỉ cần ta không mở miệng nhận thua, sẽ không tính thôi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Sur phụ, huynh thật sự là... tài tình.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Hắc hắc, nhận được khích lệ. Đồ đệ a, kỳ thật trên đời này còn có một loại tốt đẹp kêu là ‘Chết không thừa nhận’ nha.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vĩ Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nguyên Viên × khai chiến

Toàn bộ Tọa Yên Thiên Hạ bày ra bộ dạng nghiêm túc nhất mà trước giờ Dĩ Mạch chưa từng thấy. Mỗi người đều có phương hướng mục tiêu để mà nỗ lực, làm cho năng bỗng nhiên có một loại cảm động.

Vì thế, phá lệ, Dĩ Mạch dùng theo cách của Nguyên Viên, lấy dây mạng cắm vào ổ điện trong toilet, buổi tối cũng vẫn duy trì trạng thái treo máy, hơn nữa Hồ Ly vụng trộm đưa cho của nàng mấy viên nhân đôi kinh nghiệm, cấp bậc lên rất nhanh.

Buổi chiều trước khi nàng đi họp ở tuyên truyền bộ, phát hiện bản thân đã qua cấp 100.

Trong phòng, Trịnh Phong triệu tập tất cả các cán sự có liên quan đến họp nội dung, thảo luận là việc mời ca sĩ đến trường học ca hát, chuẩn bị mở nhân viên phân tổ.

Thực “Đúng lúc”, Dĩ Mạch ở tổ Trịnh Phong — tổ thủ quỹ. Phụ trách chi tiền để bố trí sân khấu, tiền mua phần thưởng cùng với phí trang phục đạo cụ đi quyền góp.

Nói đơn giản, chính là tìm nhà tài trợ.

Dựa theo kế hoạch của Sôcôla nam, lần này đại khái muốn làm thật đồ sộ, làm có sáng ý, tất nhiên phải tốn một khoản tiền không nhỏ. Như vậy, việc tìm đến một cái xí nghiệp làm hậu thuẫn có vẻ rất quan trọng. Trịnh Phong cùng mọi người thương lượng danh sách xí nghiệp có thể đến, tính toán chạy đi từng nhà. Hồi ý kiến Dĩ Mạch, nàng lắc đầu, cũng không lên tiếng, ánh mắt hoàn toàn đặt ở bản danh sách dưới ngòi bút của Sôcôla nam.

Nhà tài trợ xếp vị thứ nhất đó là “Tập đoàn truyền thông Bất Lạc Viêm Dương”.

Trong đầu nàng hiện ra hình ảnh nam sinh ôm mình xoay vòng ở trong quảng trường kia mà kim lòng không đậu.

Một vòng, lại một vòng.

Ánh tịch dương màu vàng chiếu lên đôi mày kiếm của hắn, kích động giống như một đứa nhỏ.

“Tiểu Mạch, anh được Bất Lạc Viêm Dương tuyển dụng.”

Hắn hôn môi của nàng.

Tổng Úc Bạch.

Thời điểm nàng nhớ tới hắn, trong lòng vắng vẻ một mảnh, giống như chết đuối giữa dòng.

Sau khi tan họp, Sôcôla nam gọi nàng lại. “An Dĩ Mạch, buổi chiều ngày kia, chúng ta cùng đi tìm xí nghiệp đi.”

“Ân.” Nàng đơn giản đáp ứng, sau đó liền rời đi.

Giờ cơm chiều, Thẩm Hân xuất hiện dưới lầu ký túc xá nữ của C đại, sắp sửa mời Nguyên Viên cùng đám người đi theo ăn cơm.

“Ngươi tới làm gì?” Nguyên Viên hùng hổ.

“Thỉnh ba vị kia ăn cơm.” Nam sinh mỉm cười, đem Nguyên Viên trực tiếp loại ra ngoài.

Nguyên Viên nhướng mày, đảo mắt nhìn qua Đường Tiểu Âm cùng Lí Thiển đang giả bộ như không có việc gì. Vì thế An Dĩ Mạch vô tội quả thực không hiểu chuyện gì bị khí giết ngộ thương, chỉ cảm thấy mười phần hân khí. “Mấy vị tùy ý.” Nàng xách theo cặp lồng cơm đi theo hướng căn tin, bị Thẩm Hân một phen giữ chặt. Ước chừng khí lực quá lớn, con sói ba đuôi Nguyên Viên bị kéo thẳng tắp ngã vào trong lòng hắn.

Thẩm Hân hơi cúi đầu nhìn xuống, dán ở bên tai nàng nhỏ giọng nói thào “Nếu không muốn bị ta hôn ngay tại chỗ này, muội liền ngoan ngoãn đừng nhúc nhích.”

Dĩ Mạch các nàng cũng chưa nghe rõ, chỉ thấy mặt Nguyên Viên đằng hiện lên một lớp mây hồng sáng lạn, giống y như tôm luộc, đối hắn trọn mắt nhìn.

“Chư vị nể mặt cùng đi ăn tối?” Hắn cười tùm tùm hỏi, một bàn tay còn chộp vào cánh tay Nguyên Viên, không cho thoát.

“Ách, không quấy rầy các người. Chúng ta đi căn tin.” Lí Thiển cười giống y đoá hoa hồng. Ba người nhanh chóng rút lui, lưu cho Nguyên Viên ba cái bóng đáng hốt hoảng.

Đang ăn cơm, Dĩ Mạch hỏi “Nguyên Viên không biết hắn sẽ đến?”

Đường Tiểu Âm “Ân, Nguyên đại thần của chúng ta nói không thích hắn, bảo hắn biến đi.”

Dĩ Mạch ngạc nhiên “Vậy các người còn dám gọi hắn tới?”

Lí Thiển “Nguyên Viên trư kia ngay cả lý do cũng không cấp, chúng ta đồng tình Thẩm soái ca thôi.”

Dĩ Mạch “Ta đoán, Nguyên Viên nếu ở Thẩm soái ca kia bị uất ức, khẳng định sẽ dùng hình gấp ba lần trên người chúng ta.”

Hai người thấy sau lưng toát lên một trận hàn khí bức người. Tốc độ ăn cơm đều nhanh gấp đôi.

Buổi tối, thời điểm Nguyên Viên trở về chỉ có một mình Dĩ Mạch ghé đầu vào máy tính cặm cụi lên diễn đàn. Hai người kia ăn cơm xong không dám trở về, nói hoa mỹ là tự học, kỳ thật là sợ tính mệnh không được đảm bảo dưới ma chướng của Nguyên đại thần.

Dĩ Mạch ngẩng đầu, trông thấy trên mặt nàng là hai vệt đỏ ửng rất khả nghi, kinh ngạc vạn phần cúi đầu làm đà điều.

Nguyên Viên lặng im một hồi, đi đến sau lưng nàng, nhẹ nhàng dựa vào.

Dĩ Mạch ngửi được nàng trong miệng phả ra mùi rượu. “Ngươi uống rượu?” Nàng bị dọa nhảy dựng, hỏi.

“Ân.” Nguyên Viên đem mặt cọ cọ vào lưng nàng, rầu rĩ hừ một tiếng.

“Đây là. Chúc mừng hai người gương vỡ lại lành sao?” Nàng trêu đùa.

Sau lưng thật lâu không có thanh âm. Nàng đang muốn quay đầu, lại nghe thấy Nguyên Viên truyền đến một tia thanh âm ưu thương.

“Tiểu Mạch ngốc, sau khi ta ổn định, ngươi làm sao bây giờ?”

Nàng ngẩn ra, muốn nói gì, há miệng nhưng nói không thành tiếng. Cuối cùng vẫn là cười cười, bàn tay đặt lên mu bàn tay có chút lạnh của Nguyên Viên, vỗ nhẹ vài cái.

Đừng lo cho ta nhà.

Nguyên Viên từ lưng thực kém, cho nên ngã đầu liền ngủ.

Dĩ Mạch thay nàng đắp chăn, nhìn Hồ Ly sư phụ vẫn như trước không ngừng giết quái trên màn hình trò chơi, than nhẹ một hơi.

[Mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Ở sao?

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ân.

[Mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Có đồ vật này muốn cho người.

Dĩ Mạch kinh ngạc xem bu rụ kiện, hóa ra là mặt nạ.

Tên vật phẩm[Yêu][Khuy nh thành yêu nhan]

Phù hợp: Nữ tính

Vị trí trang bị: Mặt.

Miêu tả vật phẩm: Mặt nạ màu bạc bên cạnh có khảm lông hoàng tước. Phần thường trang bị của nhiệm vụ ẩn ‘cô đơn trắng rằm’. Vật phẩm duy nhất. Sau khi trang bị sẽ cố định.

Tuy không có thuộc tính cùng kỹ năng, nhưng này cũng là vật phẩm duy nhất, hẳn là trị giá không ít tiền.

[Mặt ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Này trả lại cho người, ta không thể thu.

[Mặt ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Chúng ta xem như bằng hữu sao?

[Mặt ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ách? Đương nhiên.

[Mặt ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: Nhận lễ vật bằng hữu đưa tặng chẳng phải là chuyện rất bình thường sao. Vì cái gì muốn cự tuyệt?

Dĩ Mạch bị hấn làm cho nghẹn họng.

[Mặt ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Như vậy, ta lấy độc dược mình làm tặng lại cho người.

[Mặt ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: (nụ cười) Được.

Dĩ Mạch vừa trang bị mặt nạ, không khỏi cả kinh.

Nó không giống như những chiếc mặt nạ bình thường bao trùm toàn bộ khuôn mặt, mà là trong suốt, chỉ có chỗ đuôi mắt hiện lên một ít văn hoa màu vàng. Sau khi mang nó, chung quanh đầu Mạch Thượng Sắc Vi liền tản mát ra những ngôi sao tỏa ánh sáng vàng, chậm rãi rơi xuống trên người, bởi vậy trên người cũng có thần nhiên tinh quang. Cả người giống như đắm chìm trong màn mưa sao.

Đặc hiệu như vậy Dĩ Mạch xem có chút mê ly.

Hắc hắc tiểu cường kia, trang bị như vậy cũng rất dễ nhìn a.

Thời khắc hợp khu phía trước đã đến, Bạch Cốt, Thiên Sơn Mộ Tuyết, Thừa Phong Bội Ngọc cùng Ân No Văn Cổ Giết Người tứ quân rút cục lên đến cấp 170. Bốn người thay đổi y phục mà Yêu Đồng tạo ra, hoa hoa lệ lệ đứng ở trung tâm quảng trường ma thành.

Quan Tài thực vừa lòng nhìn mọi người viên mãn hoàn thành nhiệm vụ cũng đã mỗi một không chịu nổi, vẫy tay nói: “Mọi người vất vả, hảo hảo nghỉ ngơi đi thôi.”

Vì thế đông đảo mọi người vừa rồi vẫn còn ở trong quảng trường trong vòng nửa khắc đã tiêu thất hơn phân nửa.

Hồ Ly Quân trước khi logout nói với Dĩ Mạch “A, đúng rồi, tên Thanh Quân kia vừa đánh điện thoại cho ta, nói đã bay trở về. Chờ sau khi cập nhật hoàn tất sẽ login, muội sẽ ở sao?”

“Ân.” Dĩ Mạch nhớ tới cái tên kia, khoe miệng không khỏi hiện lên nụ cười.

Trong hai canh giờ trò chơi update nhân nhả đi dạo diễn đàn Càn Khôn, cực kỳ tình cờ phát hiện có người viết bài mắng mình cầu huyết lâm đầu.

Đề mục bài viết dị thường bắt mắt: “Càn Khôn đệ nhất tiện nhân Mạch Thượng Sắc Vi chân đạp hai thuyền, bắt cả hai tay, nam nhân Tọa Yên hai mắt có hạt thực không biết làm sát kẻ vô tội”. Trả lời chủ đề này rất nhiều, bên trong còn mấy tấm ảnh Thanh Quân trong hôn lễ của Phong Quá Vô Ngân giết người cùng nói chuyện. Trong đó nổi bật là câu nói kinh điển “Ai cho phép người đụng đến người của ta”. Còn có mấy tấm ảnh Hồ Ly Quân cùng Sắc Vi cộng kỵ. Nội dung bài post đại khái là nói Mạch Thượng Sắc Vi đức hạnh bại hoại, vô sỉ hạ lưu, với Phong Quá Vô Ngân bội tình bạc nghĩa, ngược lại câu dẫn Thanh Quân, sau lại chuyển hướng Cừu Vi Hồ Công Tử.

Những bài trả lời sau đó cũng rất phấn khích.

Phái đồng tình: Loại nữ nhân này dựa vào việc không ngừng câu dẫn nam nhân để sống sót nên bị mắng, bị phi nhổ, bị trục xuất trò chơi. Hoài nghi nặng có động cơ, hoài nghi nhân phẩm nặng có vấn đề, hoài nghi nặng là gay.

Phe chống lại: Mấy tấm ảnh, một đoạn hội thoại vũ nhục không thể nói rõ chân tướng. Người viết bài này rốt cuộc có dã tâm gì?

Đương nhiên trung gian còn chứa nhiều ngôn luận loạn thất bát nháo, thí dụ như, chân thân Mạch Thượng Sắc Vi rốt cuộc xinh đẹp hay không, trong đám nam nhân đó ai có vẻ mạnh, vì sao nàng bắt cả hai tay, cùng với suy đoán nàng sẽ chọn ai.

Đi Mạch xem mà bật cười thành tiếng. Nhất là thời điểm nhìn thấy Thanh Quân cùng Hồ Ly bị miêu tả thành ý nghĩ đơn giản, bị thổi bên gối, đầu óc choáng váng, bộ dáng ngu ngốc. Sức tưởng tượng của những người này thật đúng là phong phú nha, sống chết đem mình viết thành Tô Đắc Kỳ, gắp gờ hai tên Trụ vương đầu óc ngu si

Nàng chung quanh dạo loạn, đợi đến thời điểm không sai biệt lắm mới tiến vào trò chơi.

Sau khi hợp khu mọi người quả nhiên sôi nổi hẳn lên.

Mạch Thượng Sắc Vi Âm Ảnh cấp 115 đứng im ở quảng trường trung tâm Ma thành, thấy màn hình phía dưới nhảy ra một hàng chữ.

[Hệ thống] hảo hữu Thanh Quân login.

Tiếp theo khung đối thoại hảo hữu lóe lên.

Thanh Quân: “Phu nhân.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách. huynh đã trở lại?”

Thanh Quân: “Àn, ta nhớ muội.”

Biểu đạt trực tiếp. Kế đó, hần hỏi: “Muội nhớ ta không?”

Đi Mạch nhớ tới chủ đề nhảm chán trên diễn đàn, cười cười đánh chữ.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Hoàn toàn không nhớ ~ Huynh xem xem diễn đàn thì biết, ba ngày nay muội vui duyên cũ cũng tìm duyên mới nha.”

Thanh Quân: “.” Ước chừng đã đi xem diễn đàn, hần trầm mặc một hồi lâu.

Thanh Quân: “Một khi đã như vậy, vì phu đành phải trước xử lý hai tân hoan cự ái, chặt đứt tường niệm của phu nhân. Theo như cái này, nếu lần sau phu nhân muốn bắt cả hai tay, vẫn nên tìm đến kẻ mạnh hơn vì phu, bằng không gian tình khăng định chết non.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “. Được rồi, muội bắt cả hai tay, trăm việc vẫn là, nhớ huynh.”

Nam tử phong trần mệt mỏi ngồi ở trước máy tính thấy câu này khẽ cười một tiếng.

Tựa hồ, thấy nàng, tâm tình sẽ trở nên tốt lắm nha.

Sau khi hợp nhất, người chơi ở hai đại khu tựa hồ lấy hai bên sườn Sở Hà Hán Giới làm ranh giới giữa đôi bên, vẫn một mực duy trì hình thái cảnh giác.

Không ai chủ động khiêu khích, cũng không có người khởi xướng tranh đấu.

Hết thấy đều im lặng tiến hành.

Nhưng tất cả mọi người hiểu mà không nói. Đây bất quá là một loại biểu hiện giả dối.

Chỉ cần có một bang phái giành quyền tranh đoạt thành chiến, như vậy chiến tranh sẽ hết sức căng thẳng.

Động thủ trước là Anh Túc Thứ Thanh.

[Thế giới] Anh Túc Thứ Thanh bang phái hướng thiên hạ tuyên cáo tham dự tranh đoạt chủ quyền Thánh – Vũ Hồi thành. Sau khi bố cáo phát ra một giờ nếu không có bang phái nào tham gia tranh đoạt thì chủ quyền sẽ thuộc về Anh Túc Thứ Thanh.

Tiếp theo, đầu lĩnh cầm thú cũng động thủ.

[Thế giới] Tọa Yên Thiên Hạ bang phái hướng thiên hạ tuyên cáo tham dự tranh đoạt chủ quyền Ma – Tuyết Tập thành. Sau khi bố cáo phát ra một giờ nếu không có bang phái nào tham gia tranh đoạt thì chủ quyền sẽ thuộc về Tọa Yên Thiên Hạ.

[Thế giới] Chư Thần Hoàng Hôn bang phái hướng thiên hạ tuyên cáo tham dự tranh đoạt chủ quyền Thần – Phong Thú thành. Sau khi bố cáo phát ra một giờ nếu không có bang phái nào tham gia tranh đoạt thì chủ quyền sẽ thuộc về Chư Thần Hoàng Hôn.

Còn lại là một ít thành cấp thấp tranh đoạt quyền sở hữu. Mà một khi cướp được thành cao sẽ có quyền sở hữu tuyệt đối trong 5 ngày. Nói cách khác nội trong năm ngày đoạt thành, bang phái khác không thể khiêu chiến.

[Thế giới] Thánh Chiến Cuối Cùng bang phái hướng thiên hạ tuyên cáo tham dự tranh đoạt chủ quyền Thánh – Vũ Hồi thành. Một giờ sau đem cùng Anh Túc Thứ Thanh bang phái triển khai bang chiến, chủ quyền nhập thành thuộc về người thắng.

Bang phái, Quan Tài thở dài: “Vừa rồi Ma cà rồng mật ta, nói hần đi trước thử xem sâu cạn, nếu đánh không lại hần hội suy nghĩ sát nhập bang phái với chúng ta hoặc Vong Xuyên.”

[Bang phái] Phật Di Lặc: Y thực lực của hần, hoàn toàn không phải đối thủ Đế Tu.

[Bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Ta mượn acc bên Thánh Chiến, đi vào lấy tư liệu trực tiếp.

[Bang phái] Thanh Quân: Chủ yếu nhìn xem Đế Tu đấu pháp.

[Bang phái] Bạch Cốt: Ta cùng Giết Người bọn họ đi luyện cấp.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Xương Cốt, gặp chuyện không cần động thủ trước.

[Bang phái] Bạch Cốt: Đã biết.

Đối thoại đơn giản nhưng có thể nhìn ra thế cục khẩn trương. Trong lòng Dĩ Mạch yên lặng nghĩ, nếu không có bang phái nào tham gia tranh đoạt chủ quyền với bang mình thì tốt rồi.

Nhưng mà sự tình đều không thuận lợi như nàng suy nghĩ.

[Thế giới] Phong vân tái Khởi bang phái hướng thiên hạ tuyên cáo tham dự tranh đoạt chủ quyền Thần – Phong Thú thành. Một giờ sau cùng Chư Thần Hoàng Hôn bang phái triển khai bang chiến, chủ quyền nhập thành thuộc về người thắng.

[Thế giới] Thương Thành bang phái hướng thiên hạ tuyên cáo tham dự tranh đoạt chủ quyền Ma – Tuyết Yập thành. Một giờ sau đem cùng Tọa Yên Thiên Hạ bang phái triển khai bang chiến, chủ quyền nhập thành thuộc về người thắng.

Rốt cục vẫn là, khai chiến.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Kiêu ngạo × đánh cuộc

Dưới sự chuẩn bị kỹ lưỡng cùng thực lực chênh lệch khá xa, trận bang chiến với Thương Thành rất nhanh giành phần thắng. Mạch Thượng Sắc Vi cùng Thanh Quân ngồi trên lưng kỳ lân theo dõi toàn bộ quá trình. Hình ảnh Thương Thành bang chủ Thuốc Lá Tịch Mịch – Linh Vũ cấp 172 bị Quan Tài trăm xuống ngựa quá mức tiêu sái. Mà đối phương cũng hào phóng lưu loét nhận thua, còn rất tán dương kỹ xảo pk của chư vị cầm thú.

Sau khi Tọa Yên Thiên Hạ thắng được chủ quyền xuất nhập Ma thành, trên hệ thống truyền đến tin tức Hấp Huyết Quý Tốc suất lĩnh Thánh Chiến Cuối Cùng thất bại.

[Thế giới] Trong chiến dịch tranh đoạt Thánh – Vũ Hồi thành, Anh Túc Thứ Thanh bang đánh tan Thánh Chiến Cuối Cùng bang, đạt được chủ quyền xuất nhập thành.

Toàn bộ quá trình dùng không đến 30 phút.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Hoàn Mỹ, đã trở lại chưa?

[Bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Lão Tử muốn chết.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử:..... Tình huống gì?

[Bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Anh Túc Thứ Thanh dùng không đến 15 phút đã chiến đấu xong.

[Bang phái] Phật Di Lặc: Vậy làm sao có thể kéo dài tới hiện tại?

[Bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Đế Tu này biến thái, không chém gãy Ma cả rồng chiến kỳ, đứng ở kia khiêu khích, kết quả Ma cả rồng bọn họ vây quanh hần hơn mười phút cũng không giết được hần, ngược lại chính mình bị luân chết rất nhiều lần. Nếu không phải bang chiến tử vong không mất kinh nghiệm, phỏng chừng tất cả bọn họ có thể đã bị rút xuống cấp 100.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Như vậy xem ra chúng ta tránh không cùng bọn họ xung đột là sách lược đúng. Trước chiếm thành năm ngày nói sau.

[Bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Ta phỏng chừng Ma cả rồng cũng đỏ mắt, không chịu nhận thua. Sau Đế Tu đại khái bị chém phát ngán, nói một câu

“Thực không thú vị”, mới chém cờ của bọn họ.

[Bang phái] Ăn No Vẫn Có Đếm Tiền: Ngô, nhìn đến người này, ta cảm thấy Xương Cốt cũng không tính cái gì.

[Bang phái] Ăn No Vẫn Có Mua Nước Trùng: Đó là điểm khác nhau giữa cảm thú biến thái cùng cảm thú bình thường sao?

[Bang phái] Ăn No Vẫn Có Giết Người: Tuy đều là cảm thú, nhưng vì sao ta đối với tên Đê Tu này không có hảo cảm gì?

[Bang phái] Kim Sắc Yêu Đồng: Người ghen tị người ta chém không chết.

[Bang phái] Bạch Cốt: Sớm hay muộn có một ngày Lão Từ có thể chém chết hẳn.

Thời điểm mọi người ở đây thảo luận, quyền sở hữu tòa thành cao cấp thứ ba cũng đã được quyết định.

[Thế giới] Trong chiến dịch tranh đoạt Thần – Phong Thú thành, Chư Thần Hoàng Hôn bang đánh tan Phong Vân Tái Khởi bang, đạt được chủ quyền xuất nhập thành.

Đúng lúc này, hệ thống lại hiện ra một tin tức thế giới.

[Thế giới] Đê Tu: Vong Xuyên Bi Ngạn, năm ngày sau chúng ta tới lấy Thần thành.

Không phải “Tranh”, mà là “Lấy”. Thái độ kiêu ngạo tới cực điểm.

Thế giới bởi vì những lời nà của hắn mà sôi trào. Nhưng hắn sau khi nói ra những lời này lại mai danh ẩn tích, mặc cho mọi người lưu rú, cũng không phát một lời.

Bang phái còn đang thảo luận đối sách như thế nào khác chế Đê Tu.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Sau khi diệt Vong Xuyên mục tiêu kế tiếp chính là người, Quan Tài huynh.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Hai mươi tám năm sau gia lại là một hảo hán.

[Bang phái] Phật Di Lạc: Quan Tài, Thanh Quân, Xương Cốt, Giết Người, Thừa Phong, Mộ Tuyết sáu người có khả năng giết hắn không?

[Bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Một nửa phần thắng. Dù sao trang bị cấp 180 cùng trang bị cấp 170 cách biệt rất lớn.

[Bang phái] Kim Sắc Yêu Đồng: Trên tay ta có trang bị mẫn cấp, các người nhanh chút thắng cấp.

[Bang phái] Bạch Cốt: Ta thêm vào, bị giết.

[Bang phái] Ăn No Vẫn Có Giết Người: Mụ nội nó.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Người nào làm?

[Bang phái] Bạch Cốt: Đóng Băng Ngàn Dặm.

[Bang phái] Ăn No Vẫn Có Giết Người: Ta là bị Bức Tranh Nguyên Rùa giết.

[Bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Người Anh Túc Thứ Thanh ở chung quanh giết người, ta cũng đã chết.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Về thành trước, không cần đánh bừa.

[Bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Cứ tiếp tục như vậy không có cách nào luyện cấp, khu này rồi sẽ trở thành Anh Vũ châu thứ hai.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Không cần hành động một mình, vô luận tình huống gì đều bảo trì sáu người một tổ. Không có năng lực tự bảo vệ mình trước đánh bản sao. Thanh Quân?

[Bang phái] Thanh Quân: Hồ Ly, Quan Tài, Bạch Cốt, Mộ Tuyết, Giết Người, đi thôi, chúng ta đi quét rác.

Di Mạch thấy bên người nam tử triệu hồi bạch kỳ lân, trong lòng một chút kiên định, suy nghĩ nửa ngày không biết nên nói cái gì, ghen ra một câu.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách, chú ý an toàn.”

Thanh Quân: “Mỗi người có cách trân trọng khác nhau, phụ nhân không tính theo ta cùng đi sao?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “_____ - Muội đi sẽ không cản trở sao?”

Dù sao nàng chỉ mới cấp 114.

Thanh Quân: “Trương cứu trong lúc hoạn nạn.”

Nàng lúc này mới nhớ tới kỹ năng đặc thù của trang phục kia — chung hp, liền nhảy lên kỳ lân.

Một hàng bảy người ở ngã tư đường Im đảo Lặng, cùng ba người nghênh diện mà đến không thể buông tha.

Đế Tu. Đổng Băng Ngàn Dặm. Bức Tranh Nguyên Rũa.

[Bang phái] Ăn No Vãn Cố Giết Người: Dựa vào, thật sự là phiền đến cái gì. Ba tên này đến cùng nhau.

[Bang phái] Bạch Cốt: Ta chọn tên cấp 180 ở giữa kia.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Xương Cốt, ngươi cho là mình đang mua cái trắng.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Dừng lại, đừng đi qua.

Năm người trước sau cười sùng vật đứng im, đem Thiên Kì Thiên Sơn Mộ Tuyết bao vệ ở sau người. Thấy ba người đối phương ở cách đó không xa dừng lại cước bộ, trong lòng Dĩ Mạch một trận khấn trương.

Bức Tranh Nguyên Rũa: “Người Tọa Yên Thiên Hạ, a, còn có cái tên vừa này ta giết chết.”

Ăn No Vãn Cố Giết Người: “Ngươi còn nhớ rõ gia gia ta?”

Bức Tranh Nguyên Rũa: “Con tức ghê gớm thật, xem ra là chết không nhắm mắt?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Ân ~ hân chết còn tưởng niệm đám con cháu đánh lên hân nha ~”

Đổng Băng Ngàn Dặm: “Thật sự nghe danh không bằng gặp mặt, chỉ biết ngoài miệng chiếm tiện nghi sao?”

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Đế Tu, hành động của người làm cho người ta phát hỏa.” Đầu lĩnh của bang cầm thú phân tích thế cục, cảm thấy tiên lễ hậu binh có vẻ thích hợp. Tuy rằng không có nhiều phần thắng, nhưng bọn họ cũng không lùi bước.

Lão đại Anh Túc Thứ Thanh vẫn Thảm mặc rốt cục nói chuyện.

Đế Tu: “Kẻ mạnh thì sống, không kịp theo tiết tấu tất bị đào thải, đây là lẽ dĩ nhiên.”

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Bị giết hoặc là quy thuận chính là tiết tấu của ngươi? Ngươi đây là bắt buộc người khác phục tùng đã tâm của bản thân.”

Đế Tu: “Ta thực chờ mong một ngày kia không ai có thể bắt buộc ta phục tùng.”

[Thế giới] Thanh Quân đối người chơi Đế Tu cấp 180 hạ chiến thư, ganh đua cao thấp.

Mọi người đều sùng sốt.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Tiểu Thanh Thanh, ngươi điên rồi?

[Bang phái] Bạch Cốt: So với ta còn gấp.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Thu hồi! Trước mắt ngươi tuyệt đối không phải đối thủ của hân.

Hạ chiến thư khác với mời pk, hạ chiến thư một khi thất bại sẽ có xử phạt giáng cấp, người thắng sẽ được thưởng một lượng tiền tài rất lớn.

Chỉ thấy lúc này, Đế Tu cười Thao Thiết màu đen chậm rãi tới gần bạch kỳ lân.

Thiên Sơn Mộ Tuyết nhanh chóng cấp Thanh Quân các loại buff chúc phúc, mấy người Hồ Ly, Bạch Cốt cũng tiến lên vài bước, đem Đế Tu vây ở trung gian. Bức Tranh Nguyên Rũa cùng Đổng Băng Ngàn Dặm phía sau tiến lên vài bước rồi dừng lại cước bộ, chỉ im lặng nhìn.

Dĩ Mạch lần đầu tiên thấy rõ dung mạo Thần tộc Bôn Lô đã trở thành truyền thuyết này.

Một thân trường bào màu lam viền vàng, lưu quang phiếm hồng, giống như những giọt máu tươi đang rỏ xuống. Mái tóc màu trắng buộc gọn gàng. Đôi mắt màu lam, làn da tái nhợt, ba đạo lôi ấn màu vàng trên trán rất là bắt mắt. Ngũ quan điều chỉnh đến một góc độ lạnh như băng, xuyên qua cặp mắt lạnh lùng hơi hơi sụp xuống, có thể nhìn thấu hết thảy trần thế buồn vui.

[Thế giới] Đế Tu cự tuyệt Thanh Quân chiến thư, vô tình tỷ thí.

Tin tức này ngoài dự kiến của mọi người.

Đế Tu cùng Thanh Quân đứng mặt đối mặt, hai thần thú tọa kỵ khuôn mặt dữ tợn một đen một trắng.

“Ta xác định muốn cùng người đánh một trận, bất quá không phải bây giờ. Lần sau, chúng ta nên đánh cược một thứ gì đó cho thêm phần thú vị.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Sính lễ × mang thai

Sau khi để lại một câu nói không rõ nghĩa, tổ hợp ma quỷ Đế Tu cùng hai người kia biến mất trước mắt nhóm cảm thú, đều dùng phi hành phù trở về thành. Hơn nữa trước khi đi Bức Tranh Nguyên Rùa còn mỉm cười bỏ lại một câu “Nhu vậy, chờ mong cùng chư vị gặp lại.bye~”

Vì thế, bỗng nhiên hành vi giết người của Anh Túc Thứ Thanh đình chỉ toàn diện. Vùng mới giải phóng tựa hồ tương đối khôi phục lại thời kỳ hòa bình, trong thành chật ních quán xá của những người làm ăn, các khu vực cũng rải rác các đội ngũ treo máy luyện cấp hoặc chạy đi làm nhiệm vụ.

Đế Tu không ứng chiến ngược lại khiến cho nhóm cảm thú tăng cao độ chú ý, nhưng mà việc Anh Túc Thứ Thanh triển khai quét sạch phần tử khả nghi trong nội bộ bang phái đã một cước đá rớt acc phụ mà Cực Độ Hoàn Mỹ bỏ tiền ra mua kia, khiến cho nơi phát ra tin tức gián đoạn.

Tuy rằng không khí kỳ dị đang bao trùm khắp nơi, nhưng sự kiện đáng giá làm cho người ta âm ỉ vẫn được người của Tọa Yên Thiên Hạ tiếp tục triển khai bên trong Ma thành.

[Bang phái] Bạch Nguyệt Quang: Tiểu Mạch, ngày mai muội có rảnh sao?

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Ngày mai trường học có hoạt động, Nguyệt Quang tỷ, có việc gì thế?

[Bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Ngày kia thì sao?

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: (mỉm cười) Ngày kia thực nhàn.

[Bang phái] Phật Di Lặc: Ngày kia là ngày tốt.

[Bang phái] Ân No Vãn Cố Mua Nước Tương: Ta là nữ nhân, ta không trả tiền!

[Bang phái] Bạch Nguyệt Quang: Đều im lặng cho lão nương.

Nguyệt Quang đại tẩu hoa lệ biến thân, đẩy lui yêu ma.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Khụ, xét thấy ngày kia là ngày tốt, như vậy, Thanh Quân, Sắc Vi, các người..... kết hôn đi.

Dĩ Mạch 囍, bang nhân này thật đúng là..... Nói trắng ra là muốn bức hôn. Vừa quay đầu, kỳ lân màu trắng nuốt vân phun vụ đứng ở trước mặt mình.

Thanh Quân: “Đi theo ta.”

Dứt lời ôm Mạch Thượng Sắc Vi một đường chạy như điên, biến mất trong tầm mắt của mọi người.

[Bang phái] Ân No Vãn Cố Giết Người:..... Thanh Quân tiểu tử này, chạy chỗ nào đi?

[Bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Nguyệt Quang tỷ, bọn họ rốt cuộc là kết hay không kết?

[Bang phái] Bạch Nguyệt Quang: Còn phải hỏi, người xem tốc độ Sắc Vi nhảy lên kỳ lân thì biết.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Bố trí một chút đi, này xem như đại sự hạng nhất của bang phái.

[Bang phái] Kim Sắc Yêu Đồng: Ta cảm thấy việc lớn đầu tiên chính là đem hồng quang trên quần áo thượng giặc sạch, bằng không vạn nhất Sắc Vi nhận sai chủ rể, chúng ta sẽ bị Thanh Quân đánh chết.....

[Bang phái] Ân No Vãn Cố Mua Nước Tương: Không có việc gì, Bạch Cốt hồng nhát.

.....

Vì thế, hôn lễ của Thanh Quân cùng Mạch Thượng Sắc Vi ấn định vào ngày kia. Chúng cảm thú rất phối hợp giăng đèn kết hoa, vắt óc bày mưu tính kế

lo bố trí Ma thành, cảnh tượng nhất thời vô cùng náo nhiệt.

So sánh, tân lang tân nương lại có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Thanh Quân ôm Dĩ Mạch cao bay xa chạy, bỏ lại sau lưng tiếng tru “Bảo ta sư phụ” của Hồ Ly Quân cùng tiếng hô lớn “Đánh với ta một hồi” của Xương Cốt, chạy tới Vân Tiên ngắm phong cảnh.

Dưới chân trời quang mây tạnh, một mảnh núi sông tú lệ.

Dĩ Mạch nhìn xa xa một chút đường chân trời màu đỏ, tâm tình cũng thanh thoát hơn lên.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Chúng ta không cần đi hỗ trợ sao?”

Thanh Quân: “Giao cho bọn họ làm, không cần quan tâm.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Muội..... Thực không có cảm giác chân thật.”

Thanh Quân: (mỉm cười) “Rất nhanh sẽ có.”

Dĩ Mạch ngăn ra.

Thanh Quân: “lucifer1116,102547gJQ.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ôi chào?”

Thanh Quân: “Tài khoản cùng mật mã của ta, đây là sinh lễ.”

Dĩ Mạch bỗng nhiên cảm thấy trong lòng tràn đầy một loại cảm giác không thể nói hết. Giống như khi cầm trong tay một lọ thủy tinh chứa đầy những ngôi sao bằng giấy. Đối với người chưa từng gặp mặt cũng sẽ có một loại tín nhiệm cùng bao dung. Người giấu mình phía sau màn hình cùng con chuột nhấp nháy này thật ôn nhu, thật động lòng người.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Kỳ thật muội còn muốn hỏi, vì sao là muội?”

Thanh Quân: “Duyên phận có từ khi sơ ngộ.”

Nhất kiến chung tình? Dĩ Mạch xấu hổ. Thời điểm lần đầu tiên gặp mặt nàng giống như tiểu cường bị người ta truy đuổi đến nỗi trốn đông trốn tây, cuối cùng hoa hoa lệ lệ bị bug trên tầng đá.....

Người thường sẽ thích loại nữ nhân ngốc nghếch hay gây chuyện thị phi này sao?

Được rồi, hẳn là đại thần. Đại thần sở thích..... Có thể rất độc đáo.

Thanh Quân: “Như vậy, Mạch cô nương, muội nguyện ý cùng ta kết hôn sao?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Huynh làm sao mà biết muội là cô nương?”

Thăm mặc một lát. Nàng mỉm cười chống cằm chờ hắn phản ứng.

Thanh Quân: “Nếu muội là nam nhân, ta đây có thói quen ở trên.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “.....”

Hắn, bạo hắn, thác nước hắn, Thành Cát Tư Hãn.

“Aha ha ha,” Lí Thiên đi ngang qua máy tính của nàng, vừa vận nhìn thấy đoạn đối thoại, cười tới mức gấp người lại. “Dĩ Mạch, người gặp hạn. Nhìn xem người ta trả lời như vậy.....” Nàng vẫn duy trì loại hình nữ nhân vật phản diện với nụ cười châm chọc không thể chịu được.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Những lời này bình thường nên nói ở hôn lễ mới phải.....” Nàng giả vờ.

Thanh Quân: “Ta nghĩ trước tiên muốn biết được tâm tư của muội. Bởi vì ta, có lẽ, không đủ tự tin.”

Những lời này, đi ra từ miệng hắn, tựa hồ..... Hơi khó tin.

Cũng giống như những lời Bạch Nguyệt Quang đã từng nói qua với nàng. Hôn lễ là thứ yếu, bằng hữu giết giết là thứ yếu, duy độc chủ yếu, là người sắp sửa cùng người kết hôn.

Nhân duyên trong trò chơi là hư ảo. Nguyên nhân vì cách nhau quá xa, sẽ không cảm nhận được chút tình cảm mơ hồ?

Nếu nói như vậy thì người ở chung với mình sớm sớm chiều chiều sao có thể dễ dàng rời bỏ mình mà đi?

Di Mạch thân nhiên nở nụ cười. Ngón tay ở trên bàn phím đánh ra ba chữ. Nhẹ nhàng gõ enter.

“Muội nguyện ý.”

Muốn cùng huynh ở một chỗ. Chẳng sợ tình cảm chúng ta trong lúc đó không thể từ ‘Thích’ biến thành cái gì khác, chỉ bằng ba chữ này, chúng ta cũng có thể làm bạn cùng đi trên một con đường tốt đẹp.

Thanh Quân: (mỉm cười) “Xem ra không riêng ngày kia là ngày lành, hôm nay cũng vậy.”

Trên [Thế giới] nhảy ra một hàng chữ màu vàng.

[Thế giới] Thanh Quân: Ngày kia buổi tối 19:00, Mạch Thượng Sắc Vi cùng bản nhân ở Ma thành cử hành hôn lễ, hoan nghênh chư vị có thiệp mời mang tiền biểu đến tham gia.

[Thế giới] Hoàn Trư Cách Cách: Ta muốn xem. Ai có dư bao nhiêu thiệp mời bán ta hết đi!

[Thế giới] Đại Thần Ôm Một Cái: Tìm bạn trăm năm tìm bạn trăm năm, bản nhân năm nay vừa tròn mười tám xuân xanh, xinh đẹp như hoa, trước mắt muốn gả, chỉ lấy tín vật đính ước — thiệp mời hôn lễ của Thanh Quân.

[Thế giới] Trên Mặt Đất Có Hai Chiếc Giày: Ta thấy giống đây giống như hình thức đầu cơ trục lợi vé tàu ở nhà ga mỗi dịp đầu xuân nha.

Đây là đầu cơ trục lợi thiệp mời.

Các thành trong Càn Khôn đều có một chỗ truyền tống đến điểm cử hành hôn lễ. Hai bên kết hôn ở chỗ Nguyệt Lão nộp phí đăng ký cử hành hôn lễ, ấn định thời gian ghi trên thiệp mời, thời hạn là một giờ, số lượng thiệp mời tùy theo số tiền giao nộp chia làm ba loại 120 80 50. Đến lúc đó phạm là những người có trong tay thiệp mời mới có thể tiến vào sân xem lễ.

[Thế giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Nhóm đại thần Tọa Yên, ta là phóng viên, ta rất nghèo, nhưng ta là vật trôi nổi không chiếm chỗ, phóng ta vào đi thôi.

[Thế giới] Carò: Ai nha, Tiểu Sắc Vi phải lập gia đình ~ chúc mừng chúc mừng, buổi tối ngày kia nhất định đến.

[Thế giới] Lười Dương Dương: Sắc Vi!! Thiệp mời!! Không cho, ta để Bụi Thái Lang cắn người!!

Đây là chúc mừng cộng thêm thêm uy hiếp.

[Thế giới] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Ôi chào, cuối cùng cũng lấy được chồng.

[Thế giới] Hoàng Hôn Mật Đường: Đó là nghề của người ta mà, chúng ta hâm mộ không đến.

[Thế giới] Bạch Nguyệt Quang: Ta xem chức nghiệp hai người cũng được, chức nghiệp chọc gậy bánh xe.

[Thế giới] Thảm Mền Không Phải Tội: Hoàng hôn lần trước chết còn chưa có đủ, gió xuân thổi lại hồi sinh.

Đây là khiêu khích thêm phản kích.

[Thế giới] Ăn No Vãn Có Đếm Tiền: Tọa Yên Thiên Hạ phóng ra đội hình mạnh mẽ xa hoa, Sắc Vi Thanh Quân chuyện kể tình yêu kinh điển mỹ nữ cùng dã thú, màn đêm buông xuống kích thích tình, để cho chúng ta chứng kiến giai thoại tình yêu! Không thể bỏ qua việc đến hiện trường mục sở thị! Bản nhân độc nhất vô nhị thiệp mời 500w/ tấm! Tối trước mua trước, tận dụng thời cơ!

[Thế giới] Quý Người Chết Không Đền Mạng: Vì mua không được quà tặng thích hợp mà phát sầu sao? Bồn điểm có đầy đủ bộ trang bị nữ Ám Ảnh trên cấp 100 cấp, rực rỡ muôn màu cái gì cũng có, hoan nghênh mua đồ ~

Đây là đầu cơ phát tài.

Trong không khí náo nhiệt hỗn loạn, Di Mạch thu được tin tức hào hứng.

Thứ nhất, Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Thiệp mời đã thu được. Ta sẽ đến.”

Thứ hai, Phong Quá Vô Ngân: “Chúc mừng, Sắc Vi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Cám ơn.”

Phong Quá Vô Ngân: “Kỳ thật ta vẫn thiếu người một lời giải thích. Về chuyện ta cùng Hoàng Hôn Uyển Nhi trong lúc đó.”

Di Mạch nghĩ nghĩ, nói: “Có lẽ vài ngày trước ta sẽ muốn biết, nhưng hiện tại, không nghĩ.”

Phong Quá Vô Ngân: “Ta thực hối hận.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Lời này nghe qua thực châm chọc.”

Phong Quá Vô Ngân: “Sắc Vi, nếu..... Ta đổi một trò chơi khác lần nữa bắt đầu, ngươi nguyện ý theo cùng ta sao?”

Đi Mạch sùng sốt.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nếu không còn việc gì khác. Ta logout. BB.”

Nàng đánh xong những chữ này, bỗng nhiên phòng ngủ trở nên tối om. Hiên nhiên, bác gái quản lý ký túc xá lại kếp công tắc tắt điện trước thời điểm

Lí Thiên đang cầm kim cắt được một nửa móng tay du găm rú hướng toilet chạy đi, lại phát hiện cửa bị đóng chặt. “Đường Tiểu Âm, ngươi làm gì trong nhà vệ sinh?” Gõ gõ cửa, nàng kêu lên.

Bên trong thật lâu không có thanh âm. Nguyên Viên cùng Dĩ Mạch không khỏi đều hướng cửa toilet nhìn lại.

Sau một lúc lâu, cửa mở.

Sắc mặt Đường Tiểu Âm dưới ngọn đèn mờ nhạt có chút trắng bệch.

“Ngươi làm sao vậy?” Nguyên Viên hỏi.

“Không có việc gì. Thiếu chút nữa ngủ trong toilet.” Nàng ngoắc ngoắc khóe miệng, cười.

“Ngươi này trư.....” Lí Thiên xoa bóp mặt của nàng.

Trèo lên giường, trong căn phòng tối đen yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng hô hấp mỏng manh.

Dĩ Mạch thường mất ngủ, nguyên nhân ước chừng là thời gian sinh hoạt mấy ngày nay có chút hỗn loạn, từ đó về sau vốn không điều chỉnh lại. Bình thường nàng sẽ nghe một chút MP3 linh tinh, hôm nay vừa vặn thu âm được một câu chuyện ma, vừa mở máy đã nghe được tiếng khóc nức nở.

Loại âm thanh áp lực này làm cho lông tơ Dĩ Mạch dựng thẳng.

Thời điểm nàng ý thức được tiếng khóc thê lương mỏng manh này là do tỷ muội của nàng phát ra, lòng của nàng có một chút rung động. Cần thận nghe xem âm thanh phát ra từ nơi nào. Hình như là ở trên giường nàng.

“Tiểu Âm?” Nàng nhẹ giọng gọi thử.

Tiếng khóc biến mất. Đường Tiểu Âm dùng giọng mũi đáp lại “Dĩ Mạch.”

“Ngươi làm sao vậy?” Dĩ Mạch ngồi dậy.

“Ta cảm thấy lạnh, ta có thể ngủ cùng ngươi không?”

“Ân, đến.”

Đường Tiểu Âm cả người lạnh như băng tiến vào trong chăn của nàng. Nàng có thể cảm giác được khóe mắt nàng ẩm ướt.

Thân thể Tiểu Âm dần dần ấm áp, ghé sát bên tai nàng nhỏ giọng nói “Dĩ Mạch, ta thực sợ hãi.”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Ta..... Mang thai.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cố nhân × tài trợ

Nam nhân kia tên là Hứa Thú. Nói đến lai lịch của hắn không thể không nhắc tới Tổng Úc Bạch. Hắn so với Dĩ Mạch cùng Tiểu Âm lớn hơn hai tuổi,

được công nhận là một tên sát gái có tiếng. Năm đó Tổng Úc Bạch dùng rất nhiều cách đa dạng theo đuổi An Dĩ Mạch, không ít cách trong đó đều xuất phát từ tay Hứa Thủ.

Dựa theo lời những sinh viên trong trường, Hứa Thủ cũng coi như một truyền thuyết của C đại. Khi hắn học năm thứ ba đã bắt đầu ra ngoài phát triển sự nghiệp, cùng người khác chung tiền xây dựng công ty, thời điểm làm cho công ty liên doanh trùng hợp quen Tổng Úc Bạch, cũng giúp cho hắn theo đuổi Dĩ Mạch. Vì thế hai người cũng không nói toạc, thường mời hắn ăn cơm, nhân tiện kêu Đường Tiểu Âm cả ngày không có việc gì.

Ước chừng là Hứa Thủ cứng cỏi đã động nha đầu này, lại yên lặng kết thành một đôi.

Sau bản thiết kế của Hứa Thủ được phó tổng của Bất Lạc Viêm Dương nhìn trúng, triệu đến tổng công ty làm thiết kế sư. Tổng Úc Bạch tiến vào Bất Lạc Viêm Dương cũng có một phần công lao của hắn. Tối lúc Tổng – An đường ai nấy đi, Dĩ Mạch vì không muốn làm ảnh hưởng đến tình cảm của bọn họ, dặn Tiểu Âm ở trước mặt Hứa Thủ không cần nhắc đến việc của mình và Tổng Úc Bạch.

Đường Tiểu Âm tính tình ôn nhu, ngày thường quy củ, trong trường rất hiền hoà. Ở chung với bọn họ rất lâu mới có được chút khí chất phóng khoáng, nhưng vừa ra khỏi cửa phòng ngủ là lập tức tiêu tan. Lần này bỗng nhiên sinh ra biến cố bức này, làm cho Dĩ Mạch cũng có chút trờ tay không kịp.

Hai người một đêm khó ngủ.

Sáng sớm, Dĩ Mạch liền lôi kéo nàng đi thẳng đến bệnh viện kiểm tra. Nàng xem kết quả báo cáo “Mang thai hai tháng” Nghĩ nghĩ, nói “nói cho hắn.”

Đường Tiểu Âm lắc đầu quầy quậy “Đừng nói. Ta không muốn cho hắn biết.”

“Vì sao?” Nàng khó hiểu.

“Chúng ta một tháng trước đã chia tay.”

Dĩ Mạch sững sờ tại chỗ. Trong óc nhanh chóng nhớ lại câu nói lơ đãng của Nguyên Viên khi đó. “Dĩ Mạch, người có cảm thấy Tiểu Âm gần đây là lạ hay không?”

Nàng cùng hắn chia tay, mà ba người sớm chiều ở chung với nàng lại không có người nào thấy được.

“Như vậy, người tính làm sao bây giờ?” Nàng nhẹ nhàng cầm tay Tiểu Âm, lạnh lẽo làm cho người ta đau lòng.

“Quá vài ngày người có thể theo giúp ta đi làm giải phẫu không?” Trên gương mặt tái nhợt của nàng miễn cưỡng hiện lên một nụ cười, “Ta sợ hãi.”

Dĩ Mạch ôm nàng vào trong ngực, gật gật đầu, tâm loạn như ma.

Buổi chiều có tiết. Thời điểm Sôcôla nam gọi điện thoại tới, Dĩ Mạch đang ngồi ở phòng ngủ nhìn chăm chăm một trang tiểu thuyết trong suốt 20 phút.

“Buổi chiều có tiết?” Trịnh Phong hỏi, “Chúng ta hẹn lần khác?”

“Không cần.” Nàng nắm di động, “Chúng ta đi Bất Lạc Viêm Dương, ngay bây giờ.”

Dĩ Mạch đứng dưới một ông mặt trời đỏ rực, nhìn lên tấm biển phản xạ ánh sáng mặt trời thật lâu, thở nhẹ một hơi.

Tập đoàn truyền thông Bất Lạc Viêm Dương.

Tòa nhà khổng lồ này là giấc mơ của những người học khoa tin tức, truyền thông, văn hóa, thiết kế.

Tiến vào nơi này, ở bên trong tìm một góc thuộc về chính mình. Sau đó, từng bước một hướng địa phương gần thái dương nhất mà đi.

“Hai ngày trước đã liên hệ với chủ quản bộ đầu tư quản lý. Hắn nói phải chờ phó tổng tài trở về quyết định.” Trịnh Phong ở phía sau nàng nói.

Hắn không hiểu được vì sao nữ tử này bỗng nhiên quyết định muốn tới nơi này. Nhưng lại cảm thấy vui sướng trước những hành động bốc đồng của nàng. Trong tư tưởng của hắn, đây có thể coi như biểu hiện nàng đã dần dần chấp nhận hắn.

Cũng không có bài xích cùng hắn một mình tới nơi này. Cái này cũng đủ.

Hỏi rõ thân phận của bọn họ cùng nguyên do sự việc, nữ nhân viên tiếp đãi trang nhã sau khi gọi điện thoại thì mỉm cười.

“Chủ quản bộ đầu tư đã đem tài liệu báo đến chỗ phó tổng tài, phó tổng muốn nói chuyện với hai người, xin theo ta đến đó.”

Nàng mang giày cao gót bước những bước dài đi phía trước dẫn đường. Dĩ Mạch bọn họ quần bò giày thể thao đi theo phía sau, đi qua hành lang dài rộng lớn, bỗng nhiên có một cảm giác quẫn bách. Mỗi người nơi này cho dù vội vàng đến đâu vẫn duy trì một loại thần sắc nghiêm nghị, dung mạo tao nhã giống như đang nhìn cá cảnh nhiệt đới.

Thang máy. Lầu 28.

Ở tầng thứ 12, thang máy tạm thời dừng lại.

Thời điểm cửa thang máy mở ra, ánh mắt Dĩ Mạch tương giao cùng người đang chuẩn bị bước vào, hai người nhất thời đều cứng đờ.

Tổng Úc Bạch đang cầm tư liệu đứng ở ngoài thang máy dừng bước, chớp mắt một cái liền khôi phục bình thường, đứng bên ngoài thang máy chào hỏi “Chu Nhạc.”

Nam nhân trẻ tuổi đứng bên cạnh Dĩ Mạch trả lời “Tổng trợ lý, khi nào nhậm chức chủ quản phân bộ X thành, nhớ rõ phải mời khách a.”

Tổng Úc Bạch lắc đầu “Người trăm ngàn đừng lấy việc này trêu chọc ta, cái loại tiểu long như ta chỉ là chân sai vặt chỉ đâu đánh đấy mà thôi. Nói đến vị trí chủ quản này, hy vọng của người lớn nhất.”

Chu Nhạc ha ha hai tiếng “Nếu phó tổng mang người đi khẳng định là muốn bồi dưỡng người, huống hồ.....” Hắn nheo mắt lại, cố ý đem nửa câu sau nuốt lại.

Tổng Úc Bạch cười nhẹ, ánh mắt liếc qua khuôn mặt không chút thay đổi của An Dĩ Mạch, Thảm mặc không lên tiếng.

Thang máy lúc ngừng lúc đi. Có người vào, có người ra.

Cuối cùng chỉ còn lại bốn người Dĩ Mạch, nhân viên tiếp tân, Sôcôla nam cùng Tổng Úc Bạch.

Thời điểm đến lầu 28, Tổng Úc Bạch hướng nhân viên tiếp tân mỉm cười “Bọn họ là tìm Cố tổng đi, ta có thể thuận tiện dẫn bọn họ đến.”

Nhân viên tiếp tân sau khi nói lời cảm tạ ngọt ngào, quay người đi xuống lầu.

Toàn bộ tầng này tựa hồ chỉ có bốn văn phòng, so với dưới lầu người đến người đi, một tầng này quả trống trải im lặng.

“Không nghĩ tới lại gặp em tại đây.” Tổng Úc Bạch sau một hồi Thảm mặc rốt cuộc đã mở miệng.

Bước chân chậm lại, hai người sóng vai.

Trịnh Phong gặp qua Tổng Úc Bạch, cũng mơ hồ biết được một ít chuyện giữa hai người Tổng – An. Trong trường hợp như vậy, hắn không thể tùy tiện tham dự, đành phải chậm rãi đi xa xa phía sau.

“Xác thực. Ngoài ý muốn.” Nàng nhẹ nhàng bâng quơ đáp lại.

“Bọn em đến đây là xin tài trợ. Hắn cũng không dễ đối phó.” Hắn hướng cửa văn phòng trước mắt nhìn một cái, thấp giọng nói.

“Cám ơn nhắc nhở.” An Dĩ Mạch ngẩng mặt nhìn hắn, đưa tay gõ cửa.

Hắn than nhẹ một hơi, đẩy cửa đi vào. “Cố tổng, phương án bản vẽ ngài muốn, còn có, khách nhân của ngài.”

Cửu biệt gấp lại. Hắn dĩ nhiên không còn non nớt trong tình yêu như trước kia. Lão luyện, khéo đưa đẩy, lại xa lạ.

Dĩ Mạch nhìn bóng dáng của hắn, bàn tay đút trong túi nắm lại thành quyền.

“Đề đó đi, kêu Tô Hi rót hai chén trà đến.” Giọng nói của một nam nhân trẻ tuổi.

Tổng Úc Bạch buông văn kiện trong tay, lúc gần đi liếc mắt nhìn Dĩ Mạch một cái.

Văn phòng rất lớn, cửa sổ sát đất hắt vào ánh mặt trời sáng lạn. Từ bồn hoa thực vật cùng bức họa trên tường có thể nhìn ra chủ nhân gian phòng này thích kiểu cách điệu thâm Thảm.

Sô pha bằng da thật màu trắng, trên bàn nhỏ là dụng cụ pha trà, chìm nổi hai đóa hoa hồng.

Đối diện là một giá sách treo trên tường, mặt bàn lớn màu đen kia không hề có một hạt bụi, chính tề chất đồng một ít giấy tờ.

“Ngồi đi.” Nam tử sau bàn mỉm cười nhìn hai người.

Nam tử mặc áo lông màu xám cổ rộng hé ra khuôn mặt đẹp trai. Không giống như vẻ đẹp của những nam sinh anh tuấn trong trường học, ngược lại trung hòa giữa khuôn mặt hòa nhã và cực đoan. Loại khí chất này khiến cho người ta rất khó dùng từ ngôn để hình dung. Thời điểm nhìn thẳng hắn, khả năng cảm giác được một loại cảm thông cùng uy hiếp.

Khi tầm mắt Dĩ Mạch tiếp xúc với ánh mắt của hắn, mơ hồ thấy được trong mắt hắn lóe lên những tia sáng không thể nắm bắt, trong giây lát lướt qua, thể hiện một chút ý cười.

Nhưng vẻ mặt của hắn vẫn bất động thanh sắc, nhìn không ra chút manh mối. Hết thấy đều tại đáy mắt đen tối như mực kia.

“Cố tổng, đột nhiên tới chơi có chút mạo muội.” Trên mặt Trịnh Phong lộ ra nụ cười xã giao, rất quy củ nói lời dạo đầu. Tận lực tự giới thiệu cùng kế hoạch thương thảo.

“.....C đại là trường học có thực lực tương đối hùng hậu trong lĩnh vực văn hóa truyền thông chuyên nghiệp, mà hoạt động lần này đối với sinh viên cũng có ảnh hưởng rất lớn. Nếu ngài nguyên ý bỏ vốn tài trợ, như vậy chúng ta sẽ lấy “Cúp Viêm Dương” làm giải thưởng, hơn nữa ở trong trường cũng trang trí biểu ngữ, tận lực quảng cáo tuyên truyền, trong trận đấu ba ngày sau ở hội trường sẽ lấy dấu hiệu của Bất Lạc Viêm Dương làm bối cảnh. Đối với chế phẩm do Bất Lạc Viêm Dương xuất bản như bộ sách, sách báo, ghi âm ghi hình, những thứ đó phần đông là học sinh trung học mua. Thông qua phương thức như vậy gia tăng sức ảnh hưởng của quý công ty trong khuôn viên lớn như C đại.” Sôcôla nam cười như bội mặt.

Dĩ Mạch ngồi ở một bên đối với năng lực thao thao bất tuyệt của người này xem thế là đủ rồi, ánh mắt dừng ở trên người nam nhân đối diện, lại phát hiện hần cũng đang nhìn mình.

Bản năng phản ứng nhanh chóng dời tầm mắt. Trong lòng lại ảo não.

Chẳng qua là đối diện, có gì phải khẩn trương, mình lại không thiếu hần tiền.

Nói xong lại lần nữa ngẩng đầu nhìn về hướng người nọ, giống như chim sẻ uốn ngực ngẩng đầu.

Mười ngón tay nam tử đan vào nhau đặt trên mặt bàn, nghe xong Trịnh Phong trần thuật, chậm rãi mở miệng “Nghe qua không tệ. Như vậy, hai vị trước ngồi đây một lúc.” Nói xong ở trên mặt bàn viết cái gì đó, gọi điện thoại tới trợ lý, đưa cho nàng nói, “Giao cho tổng giám tài vụ.”

Nữ thư ký xoay người đi.

“C đại cùng Bất Lạc Viêm Dương có bao nhiêu quan hệ hợp tác, ba vạn phí tài trợ sẽ được gửi đến tài khoản của C đại. Lúc này cũng cầu chúc cho trận đấu của các người có thể thành công viên mãn.” Hần mỉm cười.

Cư nhiên. Thành công!?

Thành công này đến rất bất ngờ. Sôcôla nam cùng Dĩ Mạch giống như thấy miếng bánh từ trên trời rơi xuống, có chút giật mình.

“Ngạch, cảm ơn.” Trịnh Phong nghẹn ra một câu, “Như vậy, chúng ta không quấy rầy ngài, cáo từ.”

Hần đứng dậy đưa bọn họ đến cửa thang máy. “Các người đến đây bằng gì?” Hần hỏi.

“Giao thông công cộng.” Sôcôla nam đáp.

“Ta kêu lái xe đưa các người trở về.”

“Không cần.” Dĩ Mạch nhanh chóng cự tuyệt có vẻ không lễ phép, nàng hơi đỏ mặt, muốn bỏ cứu, “Ta còn có chút việc.”

“Nếu có gì đó cần hỗ trợ, có thể liên hệ ta.” Hần lấy ra hai tấm danh thiếp đưa cho bọn họ.

Thang máy đến, phát ra âm thanh báo hiệu.

“Cái kia.” Nàng đi vào trong, do dự một chút, vẫn là hỏi, “Ngài có biết Hứa Thú ở phòng nào không?”

Hần nghĩ nghĩ, trả lời: “Hần hình như là người của phòng thiết kế.”

“Cảm ơn ngài.” Nàng hướng hần cười cười.

Thang máy đóng lại.

Trợ lý Tô Hi làm xong công chuyện quay trở lại thấy Phó tổng tài đối với cửa thang máy đã đóng lại vẫn duy trì mỉm cười, hoảng sợ trắng mặt.

Bình thường khi nụ cười này xuất hiện, biểu thị muốn giảm biên chế.

“Dĩ Mạch, người.” Sôcôla nam muốn nói lại thôi.

“Người đi về trước đi, ta tìm người quen nói chút việc.” Nàng cười cười xin lỗi, cùng sôcôla nam chia tay, hướng về phía phòng thiết kế trên bản đồ chỉ đường đi tới.

Nàng thậm chí chưa kịp xem danh thiếp trên tay đã nhét nó vào trong ví.

Trên mặt tấm danh thiếp ánh vàng kia viết bằng hai thứ tiếng Trung – Anh rất rõ ràng.

“Tập đoàn truyền thông Bất Lạc Viêm Dương phó tổng tài”

“Cố Quân Thanh”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Hứa Thú × quá yêu

Thời điểm Dĩ Mạch đứng trước mặt Hứa Thú, hần rõ ràng lấp bắp kinh hãi.

Còn chưa tới giờ tan tầm, may mắn trong phòng thiết kế chỉ yêu cầu thiết kế sư hoàn thành tốt tác phẩm, cũng không quá nghiêm khắc nhất định bắt bọn họ cả ngày ngồi trong phòng làm việc. vì thế hứ thú mời dĩ mạch đến quán cà phê trong nội bộ tập đoàn.

Nói là nội bộ, nhưng nơi này cũng không mở cửa. Nhân viên chỉ cần quẹt thẻ, hơn nữa rất yên tĩnh.

“Ngươi cùng Tiểu Âm chia tay khi nào ?” Dĩ Mạch luôn lo lắng, rốt cục quyết định nói thẳng.

“Một tháng trước.”

Còn chưa khai giảng. Nàng nhú nhú mày. “Ta có thể hỏi nguyên nhân không?”

“Nàng bảo ngươi đến?” Nam tử đeo trên ngực tám thẻ “Bất Lạc Viêm Dương trợ lý thiết kế sư” nói sang chuyện khác.

“Không phải. Ta tới chỗ này nàng cũng không cảm kích.”

Hắn nhếch môi, có một hương vị tự giễu “Chia tay là nàng đề xuất. ‘Tuyệt không tha thứ’ cũng là nàng nói.”

“Như vậy ngươi làm chuyện gì khiến cho nàng không thể tha thứ?”

“Nghỉ hè nàng cũng không có về nhà. Ngươi biết không?” Hắn đem kính đen gỡ xuống, trừ bỏ tóc dài hơn một chút, kia vẫn là gương mặt quen thuộc. “Nàng vẫn ở chỗ ta. Mấy ngày đầu quả thực vui vẻ. Sau ta lại tham gia chương trình bình chọn chọn tân thiết kế sư, xã giao hơi quá, thường xuyên trễ về. Nàng bắt đầu nghi thần nghi quỷ, không ngừng điện thoại cho ta, lật xem tin nhắn của ta, thậm chí đi sau theo dõi ta. Vì thế bắt đầu nảy sinh tranh cãi. Ngày đó ta say rượu ngồi trên xe một nữ đồng sự trở về, thời điểm lên lầu đi không nổi, tựa vào trên người nàng. Giống như kịch bản trên phim truyền hình lúc tám giờ, bị Tiểu Âm nhìn thấy. Giải thích không có kết quả, vì thế đêm đó nàng đưa ra lời chia tay.”

Hứa Thú vẫn có một loại kiêu ngạo bẩm sinh. Điều này đã được chứng minh ở thời điểm hắn nghèo túng và thất vọng nhất, vẫn như cũ có thể bảo trì mỉm cười cùng bình tĩnh. Bởi vậy hắn Thẩm mặc nhìn Đường Tiểu Âm xách theo hành lý đi ra cửa.

Ôn nhu mềm mại giờ biến thành bệnh tâm thần, trong mắt những người hiểu chuyện biến thành nay Tần mai Sở. Hắn cảm thấy cần thời gian bình tĩnh, xem xét kỹ cuộc sống hiện nay, cũng với những hình ảnh trong lòng mình hoàn toàn bất đồng.

Đối với một Hứa Thú cả tháng bận bịu mà nói. Đây bất quá là thời kỳ bình tĩnh.

Mà đối với một Đường Tiểu Âm ngồi dưới lầu đến hùng đông, đây chính là chấm dứt.

Hai người ngồi im lặng một lát.

“Đây là một sự hiểu lầm.” Dĩ Mạch điều chỉnh lại tâm tư rồi mạch lạc nói, “Tìm một thời điểm thích hợp giải thích rõ ràng đi. Hơn nữa. Tiểu Âm vẫn thích ngươi.”

“‘Vẫn thích’ có thể cầu được viên mãn sao?” Hắn giương mắt nhìn nữ tử ngồi đối diện, tùy ý lác lác đuôi ngựa. Thậm chí ngay cả thần sắc trên mặt cũng giống y như trước, tựa hồ chưa từng thay đổi.

Dĩ Mạch ngẩn ra.

“Thời điểm ngươi muốn ta chăm sóc nàng, cũng dùng những từ ngữ như vậy.” Hắn tựa vào sofa. “Ngày đó hai chúng ta cũng ngồi như vậy. Ngươi đối diện ở ta.”

“Hứa Thú.”

“Là vì tác hợp chúng ta nhưng không có kết quả tốt mới khiến ngươi sinh ra cảm giác tội lỗi,” Cái miệng của hắn nhếch lên, “Vẫn làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả, đem ‘tình cảm’ của ta chuyển giao cho người khác mà cảm thấy tội lỗi?”

Ngón tay nàng lạnh lẽo nắm cái chén, đôi mắt sụp xuống.

Thật lâu sau.

“Ta vốn tưởng rằng ngươi cùng Tiểu Âm ở một chỗ sẽ nhận được hạnh phúc, hiện tại lại phát hiện kia bất quá là uống rượu độc giải khát.”

“Ta không có cảm giác tội lỗi, khi đó ta chỉ đem tâm ý của Tiểu Âm chuyển đạt cho ngươi mà thôi, làm ra quyết định chính là ngươi.”

“Vô luận lúc ấy ngươi có thích ta hay không cũng chẳng thể thay đổi cái gì. Ta vẫn như cũ yêu Tống Úc Bạch, vẫn như cũ từng bước đi đến ngày hôm nay.”

“Thế giới còn có những trách nhiệm nặng nề hơn thế. Ta tới là vì có chuyện muốn ngươi biết.”

“Tiểu Âm mang thai.”

Nàng đứng lên, xem nhẹ biểu tình kinh ngạc trên mặt Hứa Thú, lập tức rời đi.

Nắng dần tắt. Từng ngọn đèn đường sáng lên.

Dĩ Mạch ngồi dựa vào cửa sổ ở KFC, một tay chống đầu, vẫn duy trì tư thế nhìn về phía ngoài cửa sổ, thẳng đến khi cánh tay trở nên tê dại

Trong đầu loạn thành một đống. Giống như những sợi len ở trên mặt đất quấn lại với nhau, không biết đầu mà lần.

Nhìn màn đêm từng chút từng chút buông xuống.

Nàng mua hai hộp bánh trứng đứng dậy đi về phía cửa sổ. Trở về trễ như vậy không mang theo bữa ăn khuya cấp cho mấy tên trong phòng ngủ, khẳng định sẽ bị cú đầu.

Cửa bị đẩy ra, một đôi tình lữ đi vào. Giọng nam quen thuộc mang theo ngữ khí sủng nịnh “Trời lạnh như vậy muốn ăn cái gì.”

“Bỗng nhiên muốn ăn vị dâu tây.” Tiếng nói ngọt ngào.

Không thể buông tha.

Tầm mắt Dĩ Mạch lướt qua Tống Úc Bạch, dừng ở trên người nữ nhân xinh đẹp cùng đi với hắn. Váy hở ngực màu cà phê, giày cao gót màu đen, cầm theo một túi sách nhỏ đất tiền. Mái tóc đen mềm mại buông xõa sau người, gương mặt động lòng người giống như một bức trang mưa bụi.

Thời điểm thấy bọn họ, một từ hiện lên trong óc.

Giai ngẫu thiên thành.

Cảm giác xấu hổ trong phút chốc tràn ngập giữa hai người, bị một câu “Úc bạch, các ngươi nhận thức?” Đánh gãy.

“A, là học muội.” Nam tử tuổi trẻ cười xã giao, “Không nghĩ tới lại gặp ngươi ở đây.”

“Trùng hợp.” Dĩ Mạch đồng dạng mỉm cười, bỏ thêm trọng âm, “Tổng học trưởng.”

“Chắc ta cũng phải tới C đại một chuyến, học muội xinh đẹp nhiều như vậy.” Tựa hồ bất mãn ánh mắt hai người trong lúc đó lần lượt thay đổi, nữ tử nói chen vào.

“Nếu muốn tới, có thể xin nghỉ dài hạn để học lại đại học.” Có người đứng ở cạnh cửa nói.

Ba người đồng thời nhìn lại. Cố Quân Thanh một thân áo gió màu xám đứng ở ngoài cửa, thần sắc thản nhiên.

“Cố tổng.”

Tống Úc Bạch cùng kia nữ nhân trăm miệng một lời.

“Cố tổng muốn ăn cái gì, ta đi mua ~” Cô ý nói giọng ngọt ngào, ngọt đến phát ngấy. Nguyên bản nữ nhân vô cùng thân thiết tựa vào người hắn bỗng tách ra đứng cách hắn một khoảng, nụ cười tươi lập tức đông cứng trên khuôn mặt anh tuấn của Tống Úc Bạch.

“Không cần, ta chỉ tiến vào tìm nha đầu bởi vì mua bánh trứng mà lạc đường.” Nói xong, hắn đi qua cầm tay An Dĩ Mạch, dắt cô nàng còn đang sững sờ đi ra cửa.

Phía sau, là hai khuôn mặt xanh lét.

“Lên xe đi, tôi đưa em trở về.” Cố Quân Thanh thay nàng mở cửa xe.

“Cố tổng, ngài.....” Nàng còn chưa hiểu được.

Hắn than nhẹ một hơi. “Bọn họ đang nhìn. Nếu em không lên xe, ngày mai tôi sẽ biến thành tin tức cuối cùng của Bất Lạc Viêm Dương, An tiểu thư.”

Dĩ Mạch nghĩ nghĩ, xoay người tiến vào trong xe, nhỏ giọng than thở một câu “Anh mới là tiểu thư”, ngẩng đầu bắt gặp biểu tình giật mình của Cố đại thiếu, sắc mặt ửng đỏ đóng cửa xe.

Nam tử nheo mắt lại, nhìn về phía cửa kính KFC, hai người đang hướng ra ngoài nhìn xung quanh nhanh chóng cúi đầu.

Hắn ngoắc ngoắc khoe miệng, đẩy lên cửa kính chiếc audi r8 che khuất tầm mắt bọn họ.

“Cám ơn anh.” Ở trước mặt người xa lạ, Dĩ Mạch thủy chung cảm thấy có chút câu nệ, “Đưa tôi đến trước nhà ga là được.”

Cố Quân Thanh từ bên người lấy ra một vật nhỏ đưa cho nàng. Dày, hơn nữa có chút nặng.

“Đây là cái gì?” Nàng khó hiểu.

“Dụng cụ giật điện cao áp. Màu đỏ là chốt mở phóng điện.”

“..... Cho tôi cái này làm gì?” Tay nàng nhanh chóng cách xa cái nút màu đỏ.

“Hiện tại tôi đưa cho em cái đó, nếu 20 phút nữa em không an toàn trở về trường, cứ việc giật chết tôi.”

“Cố tổng.....”

Hắn cướp lời nàng “Đem nữ nhân để tại nhà ga công cộng, loại sự tình này, tôi chưa làm qua. Cho nên, tôi phải đưa em trở về.”

Dĩ Mạch nhìn mặt nam nhân này cùng dụng cụ giật điện trên tay. Thần kinh vừa rồi buộc chặt đã có chút thả lỏng. Gửi tin nhắn cho Nguyên Viên, sau đó từ từ ngẩng đầu hỏi “Như vậy, Cố tổng bình thường đem nữ nhân để ở chỗ nào?”

Cố Quân Thanh mỉm cười đưa mắt nhìn nữ sinh bên cạnh cố ý xuyên tạc ý tứ của mình, nói “Bình thường tôi sẽ không để cho các nàng lên xe.”

Thầm mặc một lát, nàng rốt cục lấy được dũng khí hỏi “Nữ nhân vừa rồi gặp ở KFC..... Ân, là người trong công ty anh sao?”

“Người nào?” Hắn ra vẻ không biết.

“..... Bên cạnh Tống Úc Bạch.”

“Lí Yên Như. Trợ lý chủ quản hành chính. Hai mươi chín tuổi.” Hắn dừng một chút, bổ sung “Con gái duy nhất của đại cổ đông Lí Lan trong tập đoàn.”

Nàng bỗng nhiên hiểu được nam nhân kêu Chu Nhạc trong thang máy kia muốn nói nhưng lại thôi. Cùng ý nghĩa của câu “Anh phát hiện bên cạnh cần có một trợ lực, mà không phải một tiểu cô nương chỉ có thể dắt tay”.

Thì ra là thế. Trong lòng trống rỗng. Không có hận, cũng không có hối. Giống như dùng đá xếp thành từng tầng để ngăn nước lũ, duy độc để lại một lỗ hổng. Vì thế, những cảm xúc tinh tế đã biến mất. Chỉ còn lại những cơn đau nhói khó nắm bắt.

“Em thích hắn?” Hắn hỏi.

“Ồi chao?”

“Tống Úc Bạch.”

“..... Nói bậy gì thế.” Nàng xoay mặt hướng ngoài cửa sổ.

“Nếu thích, có lẽ tôi có thể làm Nguyệt Lão.” Hắn nói đường hoàng.

“Trước kia thích quá, sau lại bị quăng.” Nói ra miệng, ngay đến bản thân Dĩ Mạch cũng thấy sùng sốt. Biết rõ đối phương bắt quá muốn trêu nàng, lại nhin không được nói ra sự thật.

“Thực đáng tiếc.” Hắn dừng lại ở cửa ký túc trường học.

“Đáng tiếc cái gì? Vì tôi không có một lão ba làm đồng sự sao?” Nàng nhiu mày.

Hắn cười khê, đang muốn xuống xe mở cửa cho nàng.

Lúc này đã qua thời gian tự học, sinh viên tập năm tập ba hướng ký túc xá đi đến, có người nhìn thấy xe thể thao này thì chỉ chỗ nọ kia. Nếu hắn lộ diện trước công chúng, trên diễn đàn ngày mai khẳng định có bát quái. “An Dĩ Mạch đêm về được xe thể thao đưa tiễn, r8 nam hư hư thực thực Viêm Dương phó tổng” Trước mắt nàng hiện lên tiêu đề như vậy.

Dưới tình thế cấp bách Dĩ Mạch nắm chặt cổ tay hắn, nói, “Tôi tự mở.....”

Hắn dừng ở móng vuốt của nàng: “Tôi nhìn thấy.”

Má nàng đỏ bừng, nhanh chóng buông tay ra, bỏ lại một hộp bánh trứng cho hắn. “Ngạch, đây là tạ lễ..... gặp lại.” Nói xong mở cửa xe một đường chạy thẳng biến mất trong đám người.

Ý cười trên mặt Cổ Quân Thanh dần dần tràn ra.

“Đáng tiếc, em không gặp anh sớm một chút.”

Trở lại thời gian một giờ trước.

Khi Cổ Quân Thanh quay xe đi qua quán KFC ở góc đường kia, thấy gương mặt cô đơn của Dĩ Mạch hiện lên trên cửa kính.

Hắn dừng xe sát bên đường, ngồi ở trong xe im lặng nhìn nàng.

Nàng đã muốn, không nhận ra mình nha.

Lúc ban đầu là cảm thấy thú vị. Từ văn phòng nhìn xuống, thường xuyên thấy một nha đầu mặc thành cái bánh chưng đứng ở góc đường trong băng thiên tuyết địa, một bên cầm ly cà phê nóng sủi âm, một bên chờ viên chức tân tiến kêu Tống Úc Bạch kia tan tầm.

Sau lại, trong lòng lại sinh ra một chút hâm mộ. C đại sinh viên năm thứ hai hệ quảng cáo – An Dĩ Mạch. Hắn ngẫu nhiên biết được tên, liền khắc sâu ở trong lòng.

Mỗi ngày khi hắn đi ngang qua góc đường, lại vừa vặn thấy nàng vội vã xoay người rời đi. Ly cà phê kia cứ như vậy hất lên ống quần của hắn, ầm ập, giống như những giọt nước mắt kinh hoàng của nàng.

Bỗng nhiên đau lòng.

Câu “Thực xin lỗi” kia mang theo tiếng khóc nức nở tan vào trong gió, hắn xoay lại chỉ nhìn thấy nàng biến mất trong dòng người.

Từ đó về sau, hắn có thói quen nhìn về phía góc đường.

Mà nàng lại chưa từng xuất hiện.

Acc Thanh Quân này do Hồ Ly cấp, là lễ vật mừng [Càn Khôn] ra mắt thành công. Vì không muốn phá hư cân bằng trò chơi, acc này là một tay Hồ Ly luyện đến cấp 120.

Những lúc rảnh rỗi hắn cũng chơi. Khi hắn nhìn thấy cái tên Mạch Thượng Sắc Vi, trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh nữ sinh mang thân sắc đau thương đứng nơi góc đường.

Có Hồ Ly điều tra tư liệu đăng kí, tra xét ip cùng chứng minh thư, quả nhiên là nàng.

Trò chơi vốn không thú vị bỗng nhiên biến thành rục rờ. Còn tự mình làm nhiệm vụ, đánh nhau, bảo hộ nàng.

Duyên phận có từ khi sơ ngộ.

Thời điểm nàng truy vấn mình, cứ trả lời như vậy đi.

Nếu chúng ta không bao giờ gặp lại, như vậy anh có thể đem trách nhiệm đổ lỗi cho tơ duyên ngắn ngủi.

Nếu chúng ta lần nữa gặp lại, như vậy, là ông trời cho anh cơ hội lưu lại bên người em.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Cặp lòng cơm × phóng khách

“Tiểu Âm, nguoi tính khi nào thì đi?” Dĩ Mạch thừa lúc nàng giặt quần áo tiến đến bên tai nàng nhỏ giọng hỏi.

“Quá hai ngày.” Nàng cắn cắn môi, “Ngươi sẽ đi theo giúp ta chứ?”

“Ân.”

“Không cần nói cho người khác, được chứ?”

“Hảo. Đại khái cần bao nhiêu tiền? Không đủ thì nói, ta còn một chút.” Theo nàng được biết, gia cảnh Đường Tiểu Âm cũng không dư dả.

“Ta có.”

Hai người khe khẽ nói nhỏ bị Lí Thiển gia nhập đảo loạn.

“Ai ai. Trên tạp chí nói chòm Kim Ngưu trong tháng phạm tiểu nhân, Dĩ Mạch, ngươi phải cẩn thận.” Nàng ồ ào.

Nguyên Viên nhìn nàng mua thời báo tài chính và kinh tế mà nhũn mày “Nghe nói hôm nay ngươi cùng Sôcôla nam hẹn hò, chiến quả như thế nào?”

“..... Ai nói đi hẹn hò? Chúng ta đi xin tài trợ.” Dĩ Mạch hắc tuyến.

“Thời điểm chúng ta đang ăn cơm, một bàn bên cạnh bàn luận rất náo nhiệt về ngươi cùng Sôcôla nam.” Lí Thiển vội vàng tị hiềm.

“Ồi chào? Nói cái gì?”

Lí Thiển nhìn trời nhớ lại, tổng kết nói “Lấy Cù Đằm Đằm và vài con nhóc làm trung tâm, dùng ngôn ngữ thực tục tăng biểu đạt một tư tưởng, đại ý là một đồng thịt thối đem ruồi bọ trên hoa tươi câu dẫn đi rồi.”

“.....” Đồng thịt thối kia là nói ta? Dĩ Mạch huyết áp lên cao.

“Nói trở về, Nguyên Viên lúc ấy phản ứng thật sự. Rất suất ~” Trong mắt tràn ngập thần thái của Nguyên Viên khi đứng bên cạnh toilet miệt thị, sau đó đập lại một câu, “Đậu trên hoa tươi là ong mật, đậu ở thịt thối mới là ruồi bọ.”

“Ngươi không phát hiện mặt Cù Đằm Đằm lúc ấy biến dạng, oa ha ha, thực đã nghiền.”

Ba người ôm bụng cười. Nguyên đại thần thờ dài “Nếu ngươi đối Sôcôla nam không có hứng thú liền bảo trì khoảng cách. Ta xem họ Cù kia chính là tiểu nhân.”

“Đã biết.” Người nào đó trả lời mà hoàn toàn không cảm giác được nguy cơ đang đến.

Mặt trời lên cao Dĩ Mạch bị triệu hồi đi họp. Có tài chính Sôcôla nam hào hùng vạn trượng, tuyên bố hoạt động báo danh của các đơn vị chính thức bắt đầu. Người đứng ở ba vị trí đầu trong cuộc đấu có tư cách trực tiếp tham gia vào chương trình “Cắt cánh tiếng ca” do Bất Lạc Viêm Dương tổ chức. Còn nghe nói khách quý lần này đảm nhiệm vai trò giám khảo là vài tên cường thế nghệ nhân của Bất Lạc Viêm Dương

Cố tổng này rất hào phóng. Dĩ Mạch nghĩ. Không riêng trả thù lao, còn cho mượn người.

Đối với âm si An Dĩ Mạch mà nói, loại hoạt động này là muốn tham dự. Nàng trong hệ quảng cáo năm thứ ba đệ nhất nhân tuyển đó là Đường Tiểu Âm.

Từng ở trên nóc nhà nghe nàng hát một khúc ca. Đó là thời điểm vừa chấm dứt tuần tập quân sự, cho dù không nhớ tên tác giả, nhưng bài ca đó quả thực khiến cho hai người mới vừa rời đi cha mẹ đến học ở c đại là Lí Thiển cùng nàng hai mắt ẩm ướt. Thậm chí Nguyên Viên luôn luôn bình tĩnh cũng xoay người thờ dài.

Đó là giọng hát cực hay. Có độ tinh thuần làm rung động lòng người.

Khi đó, nàng hát vì nhớ nhà.

Nếu Tiểu Âm trúng cử, sau đó đạt được ngôi vị quán quân trong “Cắt cánh tiếng ca”. Năm trăm vạn tiền thưởng, lại còn có cơ hội thành danh. Như vậy, để cho nàng làm người đại diện kiếm tiền đi. Tiền đồ một mảnh quang minh.

An đồng học miên mạn bất định rơi vào trong suy tư không rút ra được, thẳng đến khi thanh âm “Tan họp” của Sôcôla nam truyền vào lỗ tai.

“Cùng nhau ăn cơm?” Trịnh trưởng phòng thành tâm mời.

“Ta. Có chút việc.” An cán sự uyển chuyển cự tuyệt.

“Làm việc cũng phải ăn cơm trước.” Hẩn thận trọng.

“Ta thật sự có việc gấp.” Nàng lùi lại ba bước.

“Như vậy, cần ta hỗ trợ sao?” Hẩn liêu chết tiệt lên.

“Chỉ sợ người không giúp được,” Nàng trấn định giả trang Mona Lysa, “Ta vội vàng kết hôn.”

Thừa dịp sôcôla nam hóa đá, An Dĩ Mạch tốc chiến tốc thắng mang theo túi sách chạy một mạch.

Ngày hôm qua vu nữ Lí Thiển nói, chòm Kim Ngưu trong tháng hoa đào thịnh, có va chạm, gây chuyện, phạm tiểu nhân.

Ngay tại thời điểm nàng cúi đầu vội vàng xuống lầu, không cẩn thận va chạm với người đang bung cặp lồng com lên lầu, canh trong đồ ăn hất ra, bắn tung tóe một thân Dĩ Mạch.

“Người không có mắt?” Giọng nữ cao quảng tám, ngữ điệu kiêu ngạo.

Dĩ Mạch không khỏi nhủ mi.

Khu dạy học lý vốn nghiêm cấm mang đồ ăn tiến vào, huống hồ toàn bộ nước canh đều hất lên người mình, thái độ đối phương không khỏi có chút quá đáng. Nàng ngẩng đầu nhìn, trong lòng thờ dài một tiếng.

Không phải oan gia không đối đầu nha.

Cù Diễm Diễm một thân âu phục phấn hồng đang cầm cặp lồng com hướng chính mình tròn mắt. Phía sau, là đám bạn thoát nhìn hoạt bát đáng yêu của nàng.

“Thật có lỗi.” Nếu chính mình đi ra đụng vào nàng, như vậy xin lỗi cũng là phải, Dĩ Mạch thái độ thành khẩn.

“Người cô ý?” Cù Diễm Diễm không thuận theo cũng không buông tha, “Ta chỗ nào đắc tội người, người cứ như vậy nhằm vào ta? Người thích Trịnh Phong liền thích, làm gì gây chuyện với ta?”

Lực chú ý của Dĩ Mạch hoàn toàn đặt trong câu nói cuối cùng của nàng, người này quả thật quá lợi hại, nhất thời không biết nên phản bác thế nào.

“Thực ghê tởm, cướp bạn trai của người khác còn làm chuyện như vậy.....”

“Đúng vậy, Diễm Diễm thật đáng thương.....”

“Có người trời sinh đã là tiểu tam.....”

.....

Phía sau Cù Diễm Diễm có người trợ uy, hoàn toàn đem câu chuyện phát triển theo hướng phản diện.

Tình huống trước mắt khiến cho đám sinh viên thích xem náo nhiệt tụ tập ngày càng nhiều, Dĩ Mạch giống như tiểu hổ bị vây giữa bầy sói, cảm nhận đầy đủ bị thương hai đám không địch được bốn tay.

“Nếu người nói như vậy, là ta bụng dạ khó lường đem canh hất lên trên người mình?” Dĩ Mạch không phải Nguyên Viên ma cao một trượng hoặc như Lí Thiển mạnh mẽ lớn mật, nhưng cũng không phải Đường Tiểu Âm nhu nhược ôn hòa. Chuyện coi tiền như rác ở thời điểm lý trí nàng vẫn không muốn làm.

Ai ngờ đối phương cũng không cho nàng cơ hội phản bác “Người đương nhiên là muốn hất trên người ta, chẳng qua không như ý người thôi. Người chen chân vào tình yêu ta cũng không nói gì, vì sao lại làm như vậy với ta?” Nói xong lại đứng khóc không thành tiếng.

Dĩ Mạch bị diễn xuất kinh điển của nàng thuyết phục, kinh ngạc vạn phần nhìn nàng nước mắt tuôn rơi.

“Thật không biết xấu hổ! Ta cho người bắt nạt Diễm Diễm.....” Lúc này, nữ diễn viên phụ bên người Cù Diễm Diễm tiến lên từng bước đoạt cặp lồng com trong tay nàng định đổ lên đầu Dĩ Mạch.

Trong phút chốc một bàn tay mạnh mẽ đem nàng đẩy vào trong góc tường, tránh thoát vũ khí công kích đặc thù kia, đánh người không xong rước họa vào thân.

Tất cả nước canh trong cặp lồng com đều hất lên bức tường màu trắng, theo vách tường tí tách rơi xuống.

Nếu bị hất đến..... sẽ rất khó xem.....

Dĩ Mạch kinh hồn chưa định ngẩng đầu, thấy hé ra gương mặt xa lạ, dáng người cao gầy. So với chính mình cao hơn một cái đầu.

Mái tóc nâu tết ở đằng sau, hình thành một “Cái đuôi” ngắn. Một đôi mắt hoa đào điển hình hơi hơi nheo lại, bỏ câu màu xám đồng, khuyên tai kim cương lóe lên tia sáng chói mắt.

Đó là một mỹ nhân. Trong đầu Dĩ Mạch hiện lên kịch bản kinh điển [mỹ nữ cùng dã thú] đã từng được xem khi Lý Thiển cùng Lục Duẫn diễn trên sân khấu — mỹ nữ cứu cầu hùng.....

Chung quanh có nữ sinh khe khẽ nói nhỏ, ước chừng là “Hào suýt.....” gì đó.

Vì thế, tầm mắt Dĩ Mạch dừng ở cổ họng mỹ nhân, thấy rõ ràng bộ phận nổi lên.

Đầu óc đơ trong ba giây.

“Đây đang làm cái gì?!” Sôcôla nam xuyên qua đám người vây xem, thấy tình cũ cùng tân hoan chiến trường, kích động rung rung.

Cù Diễm Diễm một chút nước mắt tiên phát chế nhạo “Trịnh Phong, là người khiến cho nàng đến khó xử à?” Dứt lời, dùng một đôi mắt to mang theo nửa phần ủy khuất nửa phần đưa tình theo dõi hần.

“Khó xử? Ta không có.....” Sôcôla nam không rõ nguyên ủy.

“Nguyên lai người chính là Trịnh Phong.” Mỹ nhân nhẹ nhàng buông Dĩ Mạch ra, hướng hần đi đến. “Muội muội ta nói có một tên phiền phức cứ quán quýt lấy nàng, hôm nay thấy, quả nhiên..... Thực chứng mắt.” Khi hần nói chuyện ngữ điệu thực hòa hoãn, chỉ có âm cuối hơi hơi nâng lên. Giọng nói như vậy có một sức hấp dẫn đặc thù, thanh âm nói chuyện không lớn cũng rất dụ dỗ người khác.

Thanh âm này, có chút quen thuộc. Dĩ Mạch mê hoặc tìm kiếm trong trí nhớ.

“Người là.....” Trịnh Phong đối với tình huống trước mặt hoàn toàn không hiểu rõ.

Hần túm áo Trịnh Phong đi đến bên vách tường, vừa vặn đem lưng nam sinh ấn vào chỗ vừa bị cạnh làm ẩm ướt.

Trong khoảnh khắc, Trịnh Phong dùng đỡ cổ tay hần lại bị hần phản thủ ngăn chặn, nắm đến phát đau. Nam nhân cao gầy trước mắt này khí lực có vẻ trên mình, nhận ra điều này làm Trịnh Phong có chút buồn chán.

Hầu kết mỹ nhân nhủ mảy “Sau này, nếu còn để cho ta thấy người quán quýt lấy nàng, ta sẽ bẻ cánh tay của người.” Nói xong buông tay ra, ghé sát vào tai Cù Diễm Diễm đứng bên cạnh, nhẹ nhàng nói vài câu, sau đó lôi kéo Dĩ Mạch xuống lầu.

Khi hần nói chuyện dùng lời ngon tiếng ngọt như nói với người yêu, thùy chung vẫn duy trì bộ dạng thân sĩ cùng ý cười ôn nhu.

Về mặt Cù Diễm Diễm tái nhợt cắn môi đứng ở tại chỗ, Thảm mặc nhìn bọn họ rời đi.

“Người, người là.....!” Khi An đồng học từ trong trí nhớ tìm được đáp án, đã thấy nam tử bên cạnh giờ ngón trở lên ‘suyt’ một tiếng.

“Đem quần áo trên người muội đổi đi, sau đó mời ca ca ăn cơm trưa làm tạ lễ. Dù sao, ta là ân nhân giải cứu muội khỏi cặp lông com à nha.” Khi hần cười lộ lên để lộ ra hai chiếc răng hổ, Dĩ Mạch xem một trận hoa mắt.

Người rớt cuộc, vì sao lại xuất hiện ở trong này.....

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Hồ Ly × thành thân

An đồng học ngồi ở pasta thực rồi rầm nhìn người ngồi đối diện chậm rãi ăn spaghetti pho mát thịt vụn, hơn nữa đối với những món ăn bày la liệt trên bàn nàng cũng chỉ biết nhìn xuống vì tiền trong tay thờ dài.

Dẫn hần tới nơi này là vì, khuôn mặt này, cùng thân hình giống như mỹ nhân thế kia nếu đặt ở một địa phương như căn tin trường học..... Tuyệt đối tuyệt đối sẽ khiến cho mọi người đến vây xem. Đây sẽ hủy diệt hoàn toàn tác phong xưa nay của nàng.

Pasta hương vị thực không tệ, cách trường học cũng không quá xa, hơn nữa rất ít sinh viên đến nơi này dùng cơm.

Nói đến chọn nơi dùng để chiều đãi bạn bè, chỗ này tuyệt đối đủ tư cách.

Nhưng là An Dĩ Mạch đã bỏ qua lý do tại sao sinh viên ít đến đây – đó là trình độ đắt tiền của nơi này rất rất cao.

Hơn nữa, nhân tố bên ngoài làm cho mình phá sản – chính là khẩu vị của khách nhân.

Xác thực, này không thể trách nàng ngốc. Dù sao, không phải ai cũng có một đôi tuệ nhãn để có thể biết được nam nhân thoát nhìn cao gầy này lại có

sức ăn mạnh như thế.

“A, ăn no ~” Người nào đó tao nhả lau miệng.

“Nếu người còn tiếp tục ăn nữa, ta nhất định phải mượn cơ hội chạy đi toilet bỏ trốn trước một bước, Lệnh Hồ Diêu.” Dĩ Mạch mặt bánh bao.

“Làm Tiểu Mạch, muội nên gọi ta Diêu ca ca. Làm Tiểu Sắc Vi, muội nên gọi ta sư phụ đại nhân.” Hắc cười rộ lên, lông mi dưới ánh sáng mặt trời màu vàng ở màu vàng ánh mặt trời hiện lên một chút thỏa mãn. “Coi như vì muội đã nhận ra ta, bữa cơm hôm nay ta mời.”

“Phục vụ, này bàn thêm một phần bánh Black Forest.” Dĩ Mạch đoan trang gọi phục vụ.

“..... Thoạt nhìn, quả nhiên dưới sự dẫn dắt của ca ca, muội cũng đã bước lên con đường tham tiền.”

“Người còn nhắc đến hai chữ ‘ca ca’, ta sẽ đem bánh ngọt trát lên mặt ngươi.”

“Không phải sao? Trước đây mỗi ngày muội đều đuổi theo gọi ‘Diêu Diêu ca ca’ . Hơn nữa sáu tuổi năm ấy muội còn nói phải gả.....”

“A, muội thật sự động thủ.....” Hồ Ly Quân đáng thương bị một quả anh đào dính kem ném vào giữa mặt.

“Ngẩng lại dùng bánh ngọt ném ngươi quá lãng phí.” Người nào đó xiên một miếng bánh ngọt bỏ vào trong miệng.

Trước đây Dĩ Mạch ở tại nhà bà ngoại. Diêu là con Hồ thúc thúc cách vách, so với nàng lớn hơn ba tuổi. Thuở nhỏ thông minh học giỏi, tính tình ngoài mặt nhu nhược bên trong gian trá. Sau đó khi Dĩ Mạch học sơ trung, cả nhà Hồ thúc thúc chuyển đến H thành, từ đó đến giờ chưa từng gặp lại.

“Người như thế nào xuất hiện ở C đại?” Nàng rót cục hời trọng điểm

“Viện cơ học của C đại tính mời một đám kỹ thuật và nhân viên Lam Diệp đến cùng nghiên cứu một phần mềm, cho nên ta cũng bị kéo đến đây.”

“Người công tác ở khoa học kỹ thuật Lam Diệp?!” Thái độ bất thiện của An đồng học rốt cuộc được cải thiện.

“Bộ thiết kế phần mềm” Hồ Ly Quân lấy danh thiếp đưa qua, híp mắt cười, “Xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Lệnh Hồ Diêu.

Công ty hữu hạn khoa học kỹ thuật Lam Diệp.

Thủ tịch thiết kế sư của bộ nghiên cứu phát triển thiết kế phần mềm.

Dĩ Mạch lần qua lộn lại nhìn một hồi, nói một câu xuất phát từ tận đáy lòng “Người năm đó bị chó đuổi phải trèo lên cột điện giờ cũng có thể trở thành thiết kế sư a.”

Lệnh Hồ Diêu:“.....”

“Đợi chút, [Càn Khôn] là Lam Diệp nghiên cứu phát triển? Người cư nhiên.....” Chơi ăn gian? Từ này hình như không thích hợp lắm..... Dĩ Mạch nhất thời không tìm thấy từ ngữ thích hợp.

“Acc Hồ Ly là ta tự mình luyện lên a, hơn nữa ta chưa từng ở trong trò chơi lạm dụng chức quyền, bảo hộ hoàn cảnh trò chơi điểm này ta làm rất gương mẫu.” Hắc lười biếng tựa vào sofa làm sáng tỏ.

“Một lần cũng không có?” Ngữ điệu quý dị tầm mắt hoài nghi.

“Đương nhiên. Ta chỉ phụ trách phương diện trình tự thiết kế, ngay cả việc hợp khu hôm đó ta mới nghe nha.” Hồ Ly thề son sắt.

Hắn lạm dụng chức quyền cũng chỉ giới hạn trong một ngày tới bộ hoạt động điều tra tư liệu đăng kí của người nào đó.....

Sau đó bất quản lý viên trong diễn đàn xóa sạch những chủ đề si nhục trí thông minh của mình, nhân tiện tra xét IP của người post bài, từ nay về sau cứ thấy kẻ nào mang theo hai chữ Hoàng Hôn là trực tiếp chém không cần hỏi...

Mà thôi.

An Dĩ Mạch. Là tên thật của người chơi Mạch Thượng Sắc Vi trong càn khôn.

Trong óc hiện ra gương mặt ngơ ngác của tiểu nha đầu có ngoại hiệu là ‘Nấm’, thường xuyên nước mũi chảy ròng ròng đi theo phía sau mình.

Bất tri bất giác đã lớn như vậy, dùng phương thức này gặp lại thật đúng là thú vị nha.

Cho nên, khi buổi toạ đàm hôm nay còn chưa kết thúc, hắn đã từ chỗ nữ giáo viên bên cạnh nghe được địa điểm đi học của học sinh năm thứ ba hệ quảng cáo. Sau đó mỉm cười đề thấp thanh âm cáo từ, “Như vậy, ta đi trước tìm muội muội ta, tí nữa gặp lại.” Hoàn toàn không có ý thức được nữ nhân

nhìn hần mặt đỏ gật đầu chính là đạo sư đại nhân sát thủ hệ máy tính, người C đại xưng “Diệt Tuyệt sư thái”.

Kết quả, nha đầu kia không đi học. Hồ Ly Quân hứng thú rồi đang muốn về đơn vị, lại trùng hợp thấy được một màn.

“Được rồi, tạm thời tin tưởng người.” Dĩ Mạch lại vẫy tay, tươi cười nói với phục vụ “Ba phần bánh ngọt dâu tây, đóng gói.”

“..... Tiểu Nấm, một mình muối ăn còn chưa đủ, cứ nhiên còn muốn mang ra ngoài.”

“‘Có thể bắt chết tuyệt không buông tay’, đây là người dạy ta.” Nàng nuốt miếng bánh ngọt cuối cùng, hỏi, “Vừa rồi người cùng Cù Diễm Diễm nói gì đó?”

“Cù Diễm Diễm? Nga ~ Con nhóc cặp lòng com? Ta cùng nàng nói làm âm ỉ như vậy sẽ tổn hại đến khí chất mỹ nữ của nàng. Vì thế nàng biết phải nghe lời.”

“Có ma mới tin!”

“Được rồi, ta nói nàng quá trình nàng núp ở cầu thang tính kể muối đã bị ta chụp được, nếu nàng tiếp tục dây dưa ta liền post lên diễn đàn c đại.”

“Người chụp được?”

“Làm sao có thể, ta chỉ trùng hợp xuất hiện ở đây kia.”

“.....”

“Rõ ràng là cái bẫy, thức ăn trong hộp com và canh đều đã lạnh, hơn nữa, ai lại đi mua một hộp com đầy dầu mỡ như vậy, bắt lợi cho giảm béo gì đó.”

“.....” Hậu tri hậu giác An đồng học uể oải. Thật đúng là mắt mù, chính mình nhìn không thấy “Rõ ràng”.

“Hai ngày này cũng không thấy muối cùng Thanh Quân login, mọi người trong bang phải hoài nghi các người bỏ trốn.”

“..... Làm sao có thể.”

“Muội cảm thấy hần thế nào?”

“À?”

“Người đêm nay cùng muội kết hôn.”

“..... Đối với đại thần ta không có chỗ nào oán giận.”

“Ta là nói sự thật.” Hồ Ly Quân khoanh tay nhìn nàng.

“Chúng ta chưa thấy qua mặt, ngay cả thanh âm cũng chưa nghe qua.”

“..... Muội.” Biểu tình cứng ngắc của hần bị Dĩ Mạch xem thường. “Chưa thấy qua mặt..... Sao.....”

“Kết hôn trong trò chơi chẳng lẽ còn phải đi cục dân chính đăng ký?” Nàng vạn phần khó hiểu.

Lệnh Hồ Diêu nhìn nha đầu trước mặt không biết không sợ, mặt mày cong lên.

Cố Quân Thanh a Cố Quân Thanh.

Tự phụ như người, chỉ sợ hoàn toàn không dự đoán được trong óc nha đầu này đã đem hiện thực cùng internet phân biệt rõ ràng đi. Trong thế giới của nàng, Thanh Quân cùng Cố tổng tài hoàn toàn là hai người.

Một khi đã như vậy, ta cố tình không nói.

Tâm tính đùa dai nổi lên, hần cười thần thái bay lên. “Ta thật sự, càng ngày càng chờ mong trận hôn lễ này.”

Sau khi chia tay cùng Lệnh Hồ Diêu, Dĩ Mạch chạy đến tiết của Trương mặt ngựa, sau đó bị Nguyên Viên lắc lắc đi ăn qua bữa tối mới vội vàng trở về phòng ngủ mở máy tính ra.

Dù sao, cái loại sự tình như kết hôn này, xác định chắc chắn có liên quan đến nhóm cầm thú Tọa Yên Thiên Hạ. Vừa 6 giờ rưỡi, Ma thành dĩ nhiên người ta tập nập.

Trong thành, dọc theo tường thành treo đèn lồng thăm sắc đỏ, ngã tư đường chính đều trải dài thảm đỏ, khiến cho Ma thành quanh năm tuyết bay có được một tia ấm áp.

Trên mặt đất trong trung tâm quảng trường là hai trái tim được kết bằng hoa hồng, những acc phụ mới đăng ký chia làm hai đứng chính tề, trên ngực mỗi người đều mang hàng chữ ‘nhân viên phục vụ’, trên đầu hiện lên hai câu nói.

“Mạch Thượng Sắc Vi cùng Thanh Quân hạnh phúc, Tọa Yên Thiên Hạ chúc trăm năm hảo hợp.”

Trên bầu trời không ngừng bắn lên những cây pháo hoa đủ màu sắc, giống như một màn mưa sao băng.

Đi Mạch trong lòng cảm kích, này thực giống như cảnh tượng viên mãn trong mơ, làm cho người ta tình nguyện bất tỉnh.

[Bang phái] Thiên Sơn Mộ Tuyết: Tân nương tử đến.

[Bang phái] Ân No Vẫn Có Giết Người: Cuối cùng xuất hiện.

[Bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Mau tới mau tới, đến Túy Tuyết lâu.

Đi Mạch xuyên qua đám người chạy đến Túy Tuyết lâu, bang chúng Tọa Yên Thiên Hạ đã tụ tập đầy đủ, bao gồm Hồ Ly Quân vừa mới login.

Phía trước những gương mặt quen thuộc, là Thanh Quân một thân tân lang hi phục hồng bào.

Bạch Nguyệt Quang đem y phục tân nương giao dịch với nàng, thúc giục nàng nhanh chóng mặc vào.

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: (lệ rơi đầm đìa) Cảm ơn mọi người.....

[Bang phái] Ân No Vẫn Có Đếm Tiền: Khách khí khách khí, hai người kết hôn, bang phái buồn bán lời không ít.

[Bang phái] Phật Di Lặc: Chúng ta chỉ mang người đến giúp vui mà thôi, hết thầy phí dụng đều do tân lang của muội trả..

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Nhân vật không được tự nhiên nhất trong bang phái cuối cùng đã lấy vợ, bản bang chủ cảm thấy thật vui mừng.....

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Tiểu Sắc Vi, vi sư chờ phu quân muội kêu hai tiếng “Sur phụ”~

[Bang phái] Bạch Cốt: Sắc Vi, hôm nay ai đến cướp cô dâu không? Ta ngứa tay.

[Bang phái] Ân No Vẫn Có Mua Nước Tương: Xương Cốt, nếu người thật sự ngứa tay thì lát nữa tự mình cướp cô dâu đi, thử xem Thanh Quân có chặt tay người hay không.

[Bang phái] Bạch Cốt:..... Ta xin làm kiệu phu.

[Bang phái] Kim Sắc Yêu Đồng: Gần nhất trang bị nữ Ám Ảnh thực dễ bán, Sắc Vi người đợi lát nữa thu lễ có dư cho ta xin hai bộ, acc phụ mua không được đã muốn trần truồng.....

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi:.....

Một bụng cảm tạ bị nhóm cầm thú đùa cợt phải nuốt trở về. Tin tức hảo hữu lóe lên, nhấn vào, là Thanh Quân.

Thanh Quân: “Thời gian thuê sân kết hôn là một giờ. Ta đăng ký bảy giờ đến tám giờ.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ân.”

Thanh Quân: “Bây giờ còn có 20 phút là bảy giờ, chúng ta đến chỗ Nguyệt Lão tiếp nhiệm vụ kết hôn đi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Được.”

Cái gọi là Nguyệt Lão nhiệm vụ kỳ thật rất đơn giản, chính là hộ tống tân nương an toàn đi đến điểm lấy tín vật, sau đó lại trở lại chỗ Nguyệt Lão trả nhiệm vụ. Sau khi hoàn thành sẽ được truyền tống trực tiếp đến khu vực chuyên dùng để kết hôn, ở đó không thể PK. Ở nơi đó bắt đầu mở tiệc chiêu đãi tân khách, phân phát bánh kẹo cưới hoặc quà tặng, cùng uống rượu mừng. Hơn nữa nghe nói còn có bố trí động phòng rất thú vị.

Vì gia tăng tính chân thật của trò chơi, vị trí phụ kiệu kiệu là do người chơi đảm nhiệm. Bình thường thời gian cổ kiệu đi tới đi lui sẽ không vượt quá 20 phút, bởi vậy chờ nàng trở lại vừa vặn có thể tiến vào khu vực tổ chức hôn lễ.

Dưới yêu cầu của bốn người, Bạch Cốt cùng ba huynh đệ Ân No làm kiệu phu. Hơn nữa vì gia tăng độ hài hòa, ngay cả kì nhân Bạch Cốt luôn luôn một thân chiến giáp cũng thay vào màu trắng trường bào. Dựa theo đề nghị của Nguyệt Quang đại tẩu, một đám cầm thú Tọa Yên Thiên Hạ sẽ chậm rãi đi theo cổ kiệu Di Mạch, khung cảnh đồ sộ không gì sánh kịp, đưa tới một đám người đến vây xem.

Khi mọi người đi tới cửa Ma thành, không hẹn mà cùng ngừng cước bộ.

Đi Mạch chuyển hoàn thị giác, cũng hướng ra ngoài cửa thành nhìn lại.

Tịch dương tây tà. Ngoài cửa thành có một đám người mặc áo giáp mũ trụ phiếm hồng, cười trên lưng đủ loại dị thú đứng xếp hàng rất ngay ngắn, giống như một bức tranh họa đồ và đen.

Còi báo động rền vang, xó xác tiêu điều.

Kia đứng giữa hàng ngũ, cười trên lưng con ác thú Thao Thiết cao lớn màu đen đứng trước cửa Tuyết Tập thành, một người mặc trường bào màu trắng mang phong cách cổ, tay áo bay theo gió, như mây cuốn vân thư.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cướp đoạt × quyết đấu

[Thế giới] Gió Thổi PP Lạnh: Dã quý, đây là tình huống gì?

[Thế giới] Cô Hồn Dã Quý:..... Các vị Anh Túc Thứ Thanh là tới đưa hạ lễ..... Đi?

[Thế giới] 1314 Yêu Say Đắm: Người ngu ngốc a, tặng lễ vật mà phải bảo trì loại thế trận này sao, còn có Thiên Kì theo phía sau thêm buff?

[Thế giới] Hoàn Trư Cách Cách: (hoa mắt) Tròi a, sever lần đầu tiên xuất hiện sự kiện cướp cô dâu! Hơn nữa là đàn cướp!

[Thế giới] Trên Mặt Đất Có Hai Chiếc Giày: JQ..... Hồng quả quả JQ.....

[Thế giới] Nón Xanh Bay Đầy Trôi: Này trận thế..... Tân nương nhất định rất được!

.....

Bởi vì hai bang giằng co mà những người thích náo nhiệt đã lên [Thế giới] ta một câu người một câu bàn luận về sự việc đang diễn ra.

Không khí ngoài Ma thành theo thời gian trôi qua biến hoá thêm kỳ lạ, áp lực càng ngày càng tăng. Dưới hiệu lệnh của cầm thú đầu lĩnh, bang chúng Tọa Yên Thiên Hạ đều trong trạng thái mở khóa PK.

Xét thấy quần thể trước mắt sẽ có những hành động không thể lường trước, Quan Tài luôn luôn Thảm ồm đi đầu mở miệng.

Cồng Quan Tài Khiêu Vũ: “Chư vị là tới uống rượu mừng sao?”

Mang theo ba con thú triệu hồi Bức Tranh Nguyên Rùa trả lời: “..... Xem như vậy đi.”

Về tên hiệu “Sát thủ mỉm cười” Bức Tranh Nguyên Rùa, tin tức Tọa Yên thu được là, người này thái độ ôn hòa thủ đoạn ác liệt. Khi chưa hợp khu là sát thủ đứng đầu bảng xếp hạng tiền thưởng ở Anh Vũ châu. Vì hoàn thành nhiệm vụ không tiếc dùng bất cứ thủ đoạn tội tệt nào. Bất quá hấn đối đãi nữ nhân cũng rất thân sĩ, không chủ động công kích acc nữ.

Chúng cầm thú bởi vì đối mặt loại tình huống hưng phấn này mà thần kinh có chút lơ lửng, dù sao cũng là ngày vui, chém chém giết giết quá khó nhìn. Huống hồ nếu người ta tới uống rượu mừng, cho dù không có giao tình, cũng nên hảo hảo chiêu đãi.

Cồng Quan Tài Khiêu Vũ: “Hoan nghênh. Như vậy các vị vào thành chờ bọn họ đi, hôn lễ bây giờ bắt đầu.”

Nếu cảnh báo giải trừ, Bạch Cốt cùng ba huynh đệ Ấn No liền nâng cổ kiệu đi về phía trước. Thanh Quân thao túng kỳ lân đi theo một bên.

Ngay tại khoảnh khắc này, mấy người Anh Túc Thứ Thanh đột nhiên di động.

Đóng Băng Ngàn Dặm cùng Bức Tranh Nguyên Rùa mang theo triệu hồi thú nhanh chóng tiến lên vài bước phóng kỹ năng cuồng bạo đánh ngã Bạch Cốt cùng Ấn No Vẫn Cố Giết Người. Hai gã Âm Ảnh cao cấp khác dùng tốc độ di chuyển nhanh đánh lên sau lưng Nước Tương và Kiếm Tiền.

Biến cố đồ sinh.

Trước hết phản ứng được là thói quen bảo trì cảnh giác PK của mấy người.

Trong điện quang hỏa thạch, ba đạo trọng lôi của Thanh Quân tới đúng lúc khi Nước Tương và Kiếm Tiền hai người còn thừa một tầng huyết da, giết chết hai gã Âm Ảnh cấp 160 đánh lên. Lửa đỏ Hồ Ly nhất loạt tiến lên, khóa chặt Đóng Băng Ngàn Dặm nhất kích đắc thủ đang định lùi về phía sau, Hồ

Ly song kiếm “Trụ ngọc” cùng Quan Tài cự kiếm “Nanh sói” kim quang đồng thời bạo tăng. Đổng Bổng Ngân Dậm có Thiên Kỳ đi theo phía sau hồi máu hoàn toàn không địch lại lực công kích biến thái của “Cuồng ma bạo nộ” cùng “Khiếu nhật sư rồng”, Đổng Bổng bị chém chết ngay lập tức, Thiên Kỳ cũng chịu chung số phận, ngã xuống đất không dậy nổi.

Bên kia, ba con thú triệu hồi của Bức Tranh Nguyên Rửa ngoại trừ “Tu la khuyển” máu nhiều còn giữ được mạng, hai con còn lại đã bị Thừa Phong Bội Ngọc cùng Kim Sắc Yêu Đồng liên thủ giải quyết. Bản nhân hấn cũng mất một nửa máu, nhưng cuối cùng vẫn an toàn lui thân, trở lại trận doanh của Anh Túc Thứ Thanh.

Thiên Sơn Mộ Tuyết cùng Phật Di Lặc sau khi được Bạch Nguyệt Quang, Mộng Hồi Lâu Lan, Thảm Mến Không Phải Tội vây quanh bảo hộ bắt đầu sử dụng kỹ năng ngâm xướng. Thiên Kỳ chung cực kĩ “Đầy trời thơ ca tụng” đem toàn bộ những người của Tọa Yên vây trong một quang sáng có bán kính nửa vòng tròn. Mộ Tuyết huyền phù ở không trung thông thả xoay tròn, kim quang giống như những bông tuyết từ thân thể của nàng hướng ra phía ngoài phiêu tán, trong một phạm vi lớn nhanh chóng hồi máu đồng thời tăng lên cường độ của các loại kỹ năng chúc phúc. Phật Di Lặc hồi sinh Bạch Cốt cùng giết người sau bắt đầu dùng “Vô thượng vinh quang” trong quần thể, nhân vật được chúc phúc ở trong trạng thái gia tăng tỷ lệ bạo kích 15%.

“Tất cả dừng tay.” Đứng trước nhóm cầm thú đỏ mắt chuẩn bị lao lên chém giết, Quan Tài hô ngừng.

Anh Túc Thứ Thanh mấy ngày hôm trước vẫn duy trì im lặng, thậm chí một giờ trước còn bế thành tu chính. Mà hiện tại đột nhiên xuất hiện một đám người ngơ ngẩn lại kiểu hoa đang đi trên đường của Tọa Yên Thiên Hạ. Loại khiêu khích trắng trợn như vậy làm cho hấn không sao hiểu nổi.

Cho nên, hấn cần một lời giải thích.

“Lần đầu tiên thấy có cách uống rượu mừng như vậy, các người thật đúng là làm cho người ta ngoài ý muốn.” Cầm thú đại tỷ Bạch Nguyệt Quang nhìn không được mở miệng.

“Không có biện pháp nha.” Bức Tranh Nguyên Rửa uống thuốc hồi máu, trên mặt vẫn duy trì nụ cười vốn có của hấn, “Ai kêu bang chủ đại nhân bốc đồng nhất quyết muốn tổ chức hôn lễ vào hôm nay. Cho nên, chúng ta đành phải đến cướp tân nương.”

Nhóm cầm thú im lặng.

Khán giả cũng lặng im.

Lý do này thật sự rất kinh người, mọi người tiêu hóa không được, đầu óc toàn bộ bị đóng băng.

Bao gồm tân nương Mạch Thượng Sắc Vi đang ngồi trong cỗ kiệu cũng bị thiên lôi oanh tạc.

Trong Càn Khôn, kiệu hoa mà tân nương ngồi căn cứ vào giá tiền nhiều ít mà chia thành 5 cấp bậc. Dĩ Mạch ngồi là đại kiệu 500wj, giống như một tiểu lương đình, từ phía trên chạm khắc hình rồng cùng với màn che bằng lụa mỏng. Phía trước treo một cái móc vàng, khi tiến lên giống như khinh sa mạn vũ, trông rất đẹp mắt. Mà tân nương ngồi ở trong kiệu cũng không bị đè nén giống như trong kiệu nhỏ, hơi chút điều chỉnh góc độ liền có thể thấy cảnh sắc chung quanh.

Nàng điều chỉnh thị giác, hướng phía trước nhìn lại.

Nắng chiều thu, ánh tịch dương cuối cùng chiếu lên trường bào cùng mái tóc màu trắng của Đế Tu, phảng phất sắc hồng mờ ảo.

Đôi mắt màu lam nho nhỏ mà lãnh đạm thân nhiên nhìn về phía nàng. Hoa văn màu vàng phía cuối đuôi mắt giống như những vì sao sáng, linh vũ kim quang một bên theo gió lay động, đẹp đẽ quý giá.

Dĩ Mạch giật mình.

Đó là phần thưởng mặt nạ đặc biệt cho nhiệm vụ ẩn ‘Cô đơn trắng rằm’ diễn ra vào dịp nguyên đán của Trọng Quang lâu. Phần thưởng vốn có một đôi, nữ bản [Khuyên thành yêu nhan] cùng nam bản [Khuyên thành hoa nhan].

Dĩ Mạch nhìn mặt nạ trên mặt mình bị khăn hồng của tân nương dấu đi, bỗng nhiên ngộ đạo.

Cười hòa phượng tân thủ.

Một đồng tụ hồn đan.

Nhẹ nhàng băng quơ “Ta vui”.

Còn có, chính thức trả lời thuyết phục “Ta sẽ đến”.

Còn nói “Nếu người thay đổi chủ ý, ta có thể làm nhân tuyến thứ hai”

Thân ảnh ở trong đầu dần dần rõ ràng.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Lặng Yên Đi Vào Giấc Mộng, chúng ta chỉ là bằng hữu bình thường.”

Lúc này, hệ thống thông báo.

[Hệ thống] Thánh – Vũ hồi thành thời gian bế thành chấm dứt, cửa thành rộng mở, hoan nghênh các lộ anh hùng vào thành.

[Thế giới] Nha Đầu Không Khóc: A a a..... Bên trong Thánh thành tất cả đều là hoa hồng..... Trên đường là hoa hồng trắng, ven đường bày đặt tình thạch.....

[Thế giới] Tiểu Bạch Thân Vô Xu:..... Điên rồi, Thánh thành cũng làm hôn lễ sao, đại thần giữ cửa Anh Túc Thứ Thanh không cho vào, ta bị chém.....

[Thế giới] Quý Tinh Linh: Ta ở ngoài cửa thấy được, Thánh thành quả thực thành biển hoa, Hồng quả quả thiếu tiền a a a ~

[Thế giới] Cô Hồn Dã Quý: Thiên a, trăm năm nhất ngộ cướp cô dâu.....

[Thế giới] Hoàn Trư Cách Cách: Hôm nay trốn học chơi game quả nhiên là đúng! Đại thần tình yêu tranh đoạt chiến!

[Thế giới] Bắp Bênh: Hạ chú hạ chú, ai có thể ôm mỹ nhân về ~

[Thế giới] Không Thiếu Tiền: Thanh Quân so với Đế Tu kém 7 cấp nha, khẳng định Đế Tu thắng.

[Thế giới] Lam Lam: Ai nói, Tọa Yên Thiên Hạ mới không thua Anh Túc Thứ Thanh.

.....

Hồngбет.

Đế Tu ngay từ đầu chưa phun một chữ giờ phút này điều khiển Thao Thiết một mình đi tới kiệu hoa. Quan Tài cùng Hồ Ly đang muốn động thủ, đã thấy Thanh Quân một bên lắc mình che ở trước kiệu.

Hai yêu thú tọa kỵ hắc bạch lại lần nữa đối diện, răng nanh tấn hiện, hàn khí dày đặc.

“Nhớ rõ lần trước ta từng nói qua với người, lần sau gặp nhau, chúng ta nên đánh cược một chút mới thú vị.” Chủ nhân Thao Thiết đã mở miệng.

“Vui lòng phụng bồi.” Thanh Quân vẫn đạm phong khinh đáp. “Bất quá, trước xin khuyên các hạ nên hỏi tiền đặt cược có đồng ý theo mình hay không.”

Đế Tu Thâm mặc một lát, Dĩ Mạch cảm giác được đôi mắt xanh của hắn đang nhìn chăm chăm vào mình, không khỏi một trận khẩn trương.

“Không cần. Tất cả những việc hôm nay ta làm chỉ vì muốn cho nàng biết, lòng ta có nàng.”

Hai người đối thoại ngoài dự kiến của mọi người. Nhóm cảm thú đứng một bên vì Thanh Quân nhận lời tiếp chiến mà không khỏi lo lắng. Mà Anh Túc Thứ Thanh bên kia vì thái độ mờ mịt “Không bắt buộc” của bang chủ lúc này mà ghen hờn nhìn trôn trời. Dù sao, đó cũng từng là người kiêu ngạo đặt ra nguyên tắc “Không chiếm được thì phá hủy”

Hắn làm cho cả tòa thành chìm vào biển hoa, dùng toàn bộ bang phái ngăn đón kiệu hoa này. Vì, chính là nói cho nàng kia, hắn ái mộ nàng.

Thanh Quân làm được, hắn cũng có thể. Mà hắn phải đánh bại nam nhân cùng hắn cạnh tranh, để cho nàng có thể nhìn rõ, hắn có năng lực bảo hộ nàng.

“Ngươi muốn đánh cược gì?”

“Thời gian. Nếu ngươi thua, ngưng hẳn hôn lễ, thời hạn kéo dài tới một tháng sau.” Đế Tu đáp.

Điều kiện này thoạt nhìn rất đơn giản, lại hiển lộ phẩm cách kiêu ngạo tự phụ tuyệt đối của hắn. Hắn tự phụ chỉ muốn một tháng làm hạn định, liền có thể đoạt lấy nàng bên cạnh Thanh Quân.

“Nếu ngươi thua?” Thanh Quân hỏi.

“Bán acc, ném tiền, luân bạch, tùy ngươi xử trí.”

“Phương thức?”

“Mang sủng vật không tọa kỵ không giới hạn phạm vi, 1vs1.”

“Thêm máu?”

“Cấm.”

“Thời hạn?”

“Quyết sinh tử.”

“Được.” Thanh Quân từ trên lưng bạch kỳ lân nhảy xuống. Đế Tu thu Thao Thiết đi đến chính giữa sân.

Mọi người Thầm mặc. cứ như vậy đầu võ sao.....

Đại đa số bởi vì Thanh Quân ứng chiến tiếc hận lo lắng, dù sao, đối với hai cao thủ quyết đầu mà nói, bọn họ cấp bậc kém quá lớn.

Lệnh Hồ Diêu than nhẹ một hơi. Hắn sở biết rõ Cổ Quân Thanh mang chòm sao bò cạp, là một nam nhân bình tĩnh cùng quyết đoán, hơn nữa, khi đối mặt với đối thủ mạnh hơn luôn phát ra khí phách. Bởi vậy, hắn có thể im lặng nhìn đối thủ từng bước tới gần, giống như một con sừ từ ẩn núp trong bụi cỏ. Thời điểm một đầu mãnh thú bắt đầu rít gào, tất nhiên đã có sự chuẩn bị sẵn, nói bốc nói phét cũng không phải phong cách của hắn.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi:..... Muội không có hồng hạnh ra tường.

Nàng vội vàng giải thích.

Hắn thấy những lời này khi không khỏi mỉm cười. Xem ra trong tiềm thức của nàng đã đem mình đặt trong tường của hắn.

[Mật ngữ] Thanh Quân: Ta biết.

Nàng do dự một lát, không biết nói cái gì cho phải. Dù sao Đế Tu vây thành là vì chính mình, mà Thanh Quân ứng chiến cũng là vì chính mình.

Dĩ Mạch bỗng nhiên cảm thấy mình trong một vài phương diện rất chỉ là tiểu cường. Lại nghĩ đến câu so sánh thịt thối và ruồi bọ của Cù Diễm Diễm, tiểu nữ nhân vừa bành trướng tâm tính thỏa mãn cứ như vậy bị đập tắt hoàn toàn.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Cái kia..... Ách, huynh có nắm chắc phần thắng không?

[Mật ngữ] Thanh Quân: Muội hy vọng ta thắng sao?

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi:..... Bằng không muội làm sao gả cho huynh

[Mật ngữ] Thanh Quân: (mỉm cười) Yên tâm, ta sẽ thắng. Làm cho thê tử chưa quá môn đã phải thủ tiết rất đáng thương

Đây là lúc nào rồi, thằng nhãi này còn có tâm tư nói giỡn. Chính mình căn bản là quá lo lắng đi..... Dĩ Mạch vì tính cách rối rắm của nhóm đại thần yêu dị, nửa ngày mới nhận ra một sự việc quan trọng.

Bọn họ..... Dưới tình huống căn bản không có trải qua nàng đồng ý đã tự tiện xem nàng là ‘Tiền đặt cược’ đi?

Vì sao chính mình lại cho ủng hộ bọn họ làm như vậy. Khóc không ra nước mắt.....

Nhân mã hai bên hết thấy thoái lui, hình thành một vòng tròn lớn. Kiệu hoa màu đỏ cô độc đứng ở cửa thành, Dĩ Mạch vừa vặn có thể phóng nhãn toàn trường.

Tịch dương biến mất. Gió thổi nhẹ nhẹ, cảnh liễu rủ lay động.

Hai người đứng ở trong sân.

Bên phải đầu bạc như tuyết, trông mắt màu lam lạnh lẽo như sao băng, nguyệt sắc cổ bả, cầm trong tay cự kiếm “Đoạn tình”.

Bên trái tóc đen như ca, đôi mắt màu tím sậm như bảo thạch, bạch ngân trương bào, cầm trong tay pháp trượng “Huỳnh hỏa”.

Ngay tại thời điểm máu chốt toàn trường ngưng thần, đã thấy một người nói chuyện.

“Chờ một lát.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: So đấu × kết quả

[Thế giới] Vong Ưu Thảo: Phóng viên đầu phóng viên đầu, hiện tại chung quanh ma thành là tình huống gì? Đã muốn đánh đến huyết nhục bay tứ tung

không người còn sống sao?

[Thế giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Người suy nghĩ nhiều. Tình huống hiện tại là, phía trước quyết đấu Thanh Quân bỗng nhiên hô ngừng.

[Thế giới] Hoàn Trư Cách Cách: A, vì sao? Lão bà hấn chạy theo kẻ đến cướp cô dâu sao?

[Thế giới] Gió Thổi PP Lạnh: Đứa nhỏ, người sẽ vì câu này đưa tới họa sát thân.

[Thế giới] Cô Hồn Dã Quỷ: nguyên nhân cụ thể không rõ, tiếp tục quang sát ینگ.

Giữa sân.

“Tuy cá nhân ta cảm thấy rằng lấy 173 chơi 180 có vẻ có lạc thú. Nhưng tiền đặt cược là nằng, đành phải bỏ qua kích thích cầu cái ổn thỏa.” Thanh Quân hướng Đế Tu người cười đến vô hại, “Người không ngại chờ ta 1 phút đi?”

“Tùy ý.” Kia thực không sao cả. Vô luận làm cái gì, dù sao, người thất bại.

Đứng ở tại chỗ Thanh Quân trên người đột nhiên có kim quang phá không thẳng hướng trời cao.

Mọi người một mảnh ngạc nhiên.

Nhưng sự tình phát sinh sau đó càng làm người ta giật mình.

Thời điểm hào quang tiêu biến, một đạo hào quang giống như trước bắn thẳng lên trời

Một đạo, hai đạo, ba đạo. Liên tiếp không ngừng.

Khi đạo hào quang thứ bảy xuất hiện, trên hệ thống xuất hiện thông cáo màu vàng.

[Hệ thống] Thanh Quân trải qua khắc khổ tu luyện phá hiểm trở về, sẽ thành chính quả, đạt tới cấp 180, trở thành người chơi thứ 2 miễn cấp trên sever, xin chúc mừng.

Di Mạch trừng lớn mắt, cảm giác giống như bị một tảng đá đánh mạnh vào lưng.

Nguyệt Thiềm bảo hộp.

Đó là loại đạo cụ sau khi mua bằng nhân dân tệ sẽ cố định trên người. Y theo khả chứa đựng kinh nghiệm lớn nhỏ chia làm vài loại bất đồng, tỷ như Thanh Đồng Nguyệt Thiềm bảo hộp chứa đựng tối đa kinh nghiệm là 50w, mà Bạch Ngân bảo hộp tối đa 500w. Hẳn dùng, hẳn là Kim Cương bảo hộp, tối đa 50000w. Kinh nghiệm chứa trong những hòm này cũng cố định, nói cách khác, ở thời điểm bị người ta ác ý sát hại hoặc tử vong, kinh nghiệm trong hòm sẽ không giảm bớt, bởi vậy một thân gánh vác nợ máu Bạch Cốt bọn họ có khi sẽ dùng. Hòm là vật phẩm duy nhất, dùng xong liền biến mất, hơn nữa trong thương thành bán ra giá cao làm cho người ta chỉ có thể nhìn. Bởi vậy người bình thường thà rằng đi mua Hoàn hồn đan hoặc là Tụ hồn đan để khi sống lại không mất kinh nghiệm, cũng sẽ không đi mua loại hòm đắt tiền này.

Tốc độ Thanh Quân thăng cấp ở trong mắt Quan Tài bọn họ xem ra có vẻ thông thả. Bởi vì thời điểm hắn đạt tới cấp 170, Quan Tài chỉ có 158, mà thời điểm Quan Tài 170, hắn mới 173. Mọi người vẫn tưởng nguyên nhân là do những lần thăng cấp sau này đòi hỏi lượng kinh nghiệm rất lớn, hiện tại đáp án công bố. Nguyên lai hắn trực tiếp đem số kinh nghiệm có thể đưa hắn tới đỉnh phong bảo tồn.

Này xem như đại thần lực tương tác sao?

Khẳng định không phải đâu, lấy tính cách của hắn. Chỉ sợ là cảm thấy khi Trọng Quang lâu chưa hợp khu, cấp 173 liền đủ để lên trời xuống đất không chỗ nào cô kỵ. Dùng “không miễn cấp” đến khơi mào lòng tranh đấu của người khác, luôn luôn là trò chơi của hắn.

Cho nên khi đó hắn trực tiếp đối Đế Tu phát ra khiêu chiến thư. Hiện tại nghĩ đến, cái kia “Miễn cấp” hẳn căn bản không để vào mắt nha.

Bạch Cốt: “..... Thèm vào!”

Cồng Quan Tài Khiêu Vũ: “Giống như trên.”

Ăn No Vãn Cố Giết Người: “Lão Từ mù. Bị kim quang thăng cấp làm mù.”

Bạch Nguyệt Quang: “Ta hiện tại cảm thấy hắn mới là cầm thú điển phạm, các người cũng không tính cái gì.”

Đám cầm thú tọa yên dĩ nhiên hận đến ngứa răng.

Giờ này khắc này Thanh Quân vẫn một thân bạch ngân trường bào. Nhưng cùng trang phục vừa rồi cách nhau một trời một vực, là tuyệt phẩm sáo trang miễn cấp 15 sao do Kim Sắc Yêu Đồng tạo ra. Trọng trên tay cũng đổi thành Lạc Tinh chung cực vũ khí—“Luyện Trần”.

Lưu luyện tương tư ý, vì khanh chiết cánh trụ hồng trần.

Luyến Trần treo giá trên trời ở cửa hàng rốt cục bị người nắm ở trong tay.

Thực thể hóa nó cùng vật phẩm lan cách hoàn toàn bất đồng.

Nó cũng không cố định hình dạng, mà giống như một loại dây quấn quanh cánh tay Thanh Quân, trên đó tỏa ra một quần sáng màu tím, lõi quang lưu động trong không trung hỗn loạn nhẹ nhàng.

Trong tiếng kêu kinh ngạc của mọi người, Đế Tu vẫn như cũ bất động thanh sắc.

“Như vậy, bắt đầu đi.” Thanh Quân kỹ năng điểm mãn bình tĩnh đứng ở chỗ cũ.

Chính mắt thấy trận chiến đấu kia là may mắn của nhiều người. Bởi vì bọn họ tận mắt thấy trận quyết đấu của hai cao thủ mạnh nhất cần khôn.

Nhưng đồng thời, bọn họ lại cảm thấy bất hạnh. Bởi vì phạm vi quần công lớn bt của hai người cùng phạm vi di chuyển khiến cho đa số những người đến vây xem ngập đầu tai ương.

Cái đó gọi là cao thủ trông cửa, tân thủ xem náo nhiệt. Những cao thủ đứng nhìn hai người kỹ xảo thành thạo, linh hoạt thay đổi vị trí cùng chiến thuật tỏ vẻ bá phúc. Mà những người bình thường đứng vây xem chỉ cần nhìn kỹ năng hoa lệ mà bọn họ phóng ra cũng đã đủ lắm rồi. Sau trận đánh này cũng bị người ta quay lại, trở thành phim ngắn truyền truyền kinh điển đặt tại trang chủ.

Trong nháy mắt khi trọng tài Vong Xuyên Bì Ngạn nói bắt đầu, hai người không có ngoại lệ đồng thời phóng ra kỹ năng hợp thể, mở ra cuồng bạo.

Dực Ma phụ thể cuồng hóa Thanh Quân huyền phù không trung, cách đó không xa là Thủy Yêu phụ thể cuồng hóa Đế Tu.

Trừ bỏ một ít người của Anh Túc Thứ Thanh, tất cả những người còn lại là lần đầu tiên thấy hình thái Đế Tu cuồng bạo.

Giống nhau nhẹ nhàng. Bất đồng là, cả người hấn tựa hồ bị vây trong một quả cầu nước.

Tương phản với Dực Ma cao công thấp phòng, Thủy Yêu cơ bản thuộc tính là cao phòng thấp công.

Dựa theo khả năng luận chứng của Cực Độ Hoàn Mỹ, Đế Tu tuyệt đối đi theo lộ tuyến phòng ngự. Công kích có được chủ yếu đều dựa vào trạng bị. Mà đây vừa vận cùng Thanh Quân cao công vương đạo tương phản. Đấu hp, Thanh Quân thân là Lạc Tinh tự nhiên không thể cùng Bôn Lôi máu nhiều so sánh. Bởi vậy, trận này máu chốt thắng bại kỳ thật ở chỗ, Thanh Quân công, có thể phá phòng ngự của Đế Tu hay không.

Tiền phát chế nhân. Thanh Quân dẫn đầu động thủ công kích. Hấn bay về phương hướng cách Đế Tu một khoảng nhất định, sau đó đứng im, ngâm xướng là Lạc Tinh kỹ năng cấp 180 — Thí Thần lôi liệt.

Đây là kỹ năng công kích cao nhất của chức nghiệp Lạc Tinh. Quần công, ảnh hưởng vô số mục tiêu, trong phạm vi lôi điện đánh xuống, phụ gia bản thể công kích 800%, hơn nữa trong 3 giây nội trình lôi ba trạng liên tục dao động 500%—300%. Hiệu quả tê liệt nhất định, kỹ năng cao thấp quyết định hiệu quả.

Chỉ thấy Thanh Quân giơ cánh tay phải lên cao, không trung tức thì mây đen dày đặc. Tiếng sấm nổ vang từ nhỏ đến lớn, như ngàn quân nổi trống. Một đạo điện quang màu bạc như búa lớn phá thiên mà xuống, chính dừng ở trên người Đế Tu. Ngay sau đó vạn đạo điện quang giống như vạn tên bay lạc theo nhau mà đến, lấy vận tốc ánh sáng lao xuống trung tâm Đế Tu. Một mảnh cuộn cuộn huyền ảo, trong phút chốc đem thân hình Đế Tu che giấu.

Thanh Quân mất đi mục tiêu sau khi phóng ra kỹ năng nhanh chóng di động, lại bị rễ cây đột nhiên xuất hiện quấn lấy hai chân.

Đế Tu mất đi gần một nửa máu trong chớp mắt xuất hiện ở trước mặt hấn.

Trước máy tính Cổ Quân Thanh nhún mày. Quả nhiên, hấn không chỉ đi theo con đường phòng ngự, còn mang vào cao mẫn. Tuy không trông cậy vào “Thí Thần lôi liệt” vừa rồi có thể khiến hấn tê liệt 5 giây, nhưng cũng không nghĩ tới hấn căn bản có thể phản kích nhanh thế.

Bôn Lôi có ưu thế tuyệt đối là cận chiến. Khác với liệt thiên, giá trị công kích của hấn hơi thấp, gần như chỉ có kỹ năng trói buộc. Giống như mạng nhện chặt chẽ buộc chặt con mồi, giãy dụa cũng chỉ hao phí sức lực.

Thanh Quân bị khóa sử dụng băng tiêm cắt đứt những rễ cây trói buộc. Đó là kỹ năng “Sương ngữ thanh tâm”, có hiệu quả nhất định tiêu trừ trạng thái bất lợi. Nhưng chỉ có một nửa bị chém đứt mất đi, một nửa khác vẫn chặt chẽ giam cầm thân hình của hấn.

Theo một tiếng tung nhỏ nhỏ, Đế Tu bắt đầu ngâm xướng. Sáu đóa đã yêu liên màu đen bỗng theo mắt đất trời lên, đóa hoa rực cháy giống như minh hỏa, đem Đế Tu vây quanh ở giữa.

Không trung dần dần tràn ngập sương mù. Sáu đóa hoa sen đốt cháy thành bụi bậm bay lên trong gió, từ đó biến thành ngàn vạn con bướm đen, bản chặt trên cự kiếm “Đoạn tình” của Đế Tu, đem thanh kiếm màu bạc biến thành tối đen.

Ám quang lưu chuyển, Đế Tu đưa tay nâng kiếm. Vừa bỏ xuống, núi sông dao động.

Theo kiếm phong, hắc quang kia đánh thẳng ngực Thanh Quân, làm hấn rút hơn một nửa máu.

Một bên Quan Tài tặc lưỡi. Nguyên lai đây mới là trạng thái cao nhất khi phóng xuất kỹ năng Bôn Lôi — Diệt vũ u minh. Hình thái khi mình sử dụng không có khí thể như hấn, hơn nữa trên đầu Thanh Quân hiện lên một loạt số âm màu đỏ, ngay cả người đã cùng Thanh Quân PK như hấn ước chừng cảm thấy không bằng.

Đế Tu một kích đắc thủ, đang muốn thừa thắng xông lên phóng ra liên tục kỹ năng, lại bị Thanh Quân phóng ra “Phong Lôi ảnh” đánh bật lại phía sau. Mà giờ phút này, thời gian sử dụng dây trời đã qua đi, Thanh Quân được tự do lại lần nữa cùng hấn cách ra một khoảng.

Lôi long khiêu hải. Thanh Quân Hắc Long nhẹ rằng múa vuốt hướng Đế Tu đánh tới.

Viêm điều trực nhật. Đế Tu hóa điều rồi cung giống như tên bắn hướng Thanh Quân mà đến.

Chạy vị, tránh né, tận lực khiến cho đối phương mất máu dù rất nhỏ. Truy đồ, chặn lại, liều lĩnh đem lực công kích điều chỉnh đến góc độ tốt nhất.

Di Mạch bị bắt ngồi ngay ngắn trên kiệu hoa, nhìn dây máu của hai người luân phiên giảm bớt, tâm động quá độ hô hấp không thuận, lại làm không dám cắn răng nhắm mắt.

Người xem phấn kích vì thắng bại mà vạn phần dày vò.

Hai thân ảnh khi thì quần lại khi thì tách ra, chiến tuyến càng kéo càng dài, thậm chí đem quần chúng cuốn vào vòng xoáy kỹ năng khổng lồ, phoi thây khắp cả, lại không một người ra tiếng.

Giống như một vở kịch hoa lệ, phấn khích đến mức làm cho người xem nín thở ngưng thần, sợ bỏ qua bất cứ chi tiết gì.

Chiến đấu đã được 6 phút 20 giây.

Ở một kích cuối cùng, Thanh Quân chỉ còn huyết da cùng Đế Tu còn dư chút ít máu mang theo khí phách đồng quy vu tận đều tự phóng ra kỹ năng.

Phía sau Đế tu xuất hiện Minh Vương ảo ảnh, trên sáu cánh tay cánh tay là những quả cầu lửa. Kia hỏa diễm màu đen ngập trời cháy bùng, lấy Thanh Quân làm trung tâm thiêu cháy. Dưới đất hiện ra mấy trăm cánh tay mang theo tiếng gào khóc, tiếng ngâm xướng bi thương thảm thiết kia giống như khúc hát cáo biệt, làm cho mọi người trong giây lát Thảm mình xuống Tu La địa ngục. Hấn ý dày đặc.

Mà giờ phút này, Thanh Quân mang trên lưng cánh chim màu đen đứng vững giữa không trung, trăm ngàn ngôi sao chổi với cái đuôi ánh vàng thi nhau kéo xuống, hóa thành một Lôi Thú màu vàng, trong lúc đó tê rỗng thiên địa, rít gào nhằm phía Đế Tu.

Màu vàng cùng màu đen chạm vào nhau, tựa như kích khởi một tầng rồi lại một tầng ánh sáng, bao trùm đại địa.

Đây là một loại tuyệt vọng, đẹp đến kinh tâm động phách.

Hỏa diễm yên diệt hiện ra thân ảnh Thanh Quân, Cổ Quân Thanh than nhẹ một hơi, đem ngón tay có chút tê cứng nâng lên khỏi con chuột.

Đối thủ này, quả nhiên rất xuất sắc.

Hấn có nắm chắc chiêu “Lôi Thú chi nộ” cuối cùng có thể làm cho đối phương ngã xuống đất, nhưng là acc Thanh Quân của mình chỉ sợ cũng không qua khỏi một chiêu của ai kia.

Lường bại câu thương

Ánh sáng trên màn hình dần dần biến mất.

Ở giữa chính là một đám bụi bậm cùng khói đen.

Hai thân ảnh, một đứng, một đổ.

Hấn nhìn tình cảnh trước mắt, thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Ra tay × huyết trượng

Thị giác biến ảo. Tầm mắt của hắn dừng ở trên người nàng.

Tân nương một thân hồng trang trên kiệu hoa kia dĩ nhiên đổi thành y phục bạch ngân, màu áo giống hệt như hắn bay phấp phật trong gió.

Giống như hai con cá cạnh nhau khi dòng sông sắp cạn nước.

Chúng nó tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Cố Quân Thanh nhìn thanh máu còn sót lại chút điển hồng, mặt mày trở nên nhu hòa.

Nha đầu lỗ mãng, một khi công kích của Đế Tu cao hơn hợp của hai người cộng lại, nàng cũng sẽ chết. Hơn nữa nếu như vậy, nhiệm vụ hộ tống tân nương liền thất bại. Dựa theo hệ thống hạn định, 24 giờ sau mới có thể nhận lại, hôn lễ hôm nay của hai ta chỉ có thể ngâm nước nóng nha.

Nha đầu kia từ lúc nào lại bồi dưỡng nên tâm tính của dân cờ bạc như vậy. Có cơ hội phải hảo hảo giáo dục một phen mới được.

Nhưng mà. Thực khoái trá. Tâm giống như là phóng ngựa giữa thảo nguyên trong mùa xuân, vạn vật thức tỉnh, đến một toàn thành đầy cối cối hoa cỏ, trời trong gió mát.

Nàng để ý hắn.

Trong sân như trước lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người tro mắt đứng nhìn.

Đế Tu lần đầu tiên vì PK ngã xuống đất như trước duy trì tư thế hướng mặt lên trời, hoàn toàn không có động tĩnh. Thậm chí ngay cả Thiên Kì của Anh Túc Thứ Thanh chạy tới bên người hắn hỏi sinh đều không có hưởng ứng.

Bức Tranh Nguyên Rùa nhin không được gọi một tiếng: “..... Tu.”

“Ta thua.” Hắn thân nhiên mở miệng, rõ ràng lưu loát. “Ra điều kiện đi, ta sẽ làm theo.”

Thanh Quân: “Ngươi đứng lên.”

Đế Tu dùng Tự hồn đan, đứng dậy. Đã thấy Thanh Quân xoay người đi đến kiệu hoa, không nói một lời dư thừa.

“Thanh Quân.” Hắn khó hiểu.

“Yêu cầu của ta ngươi đã làm được.” Thay hi phục tân lang, bạch kỳ lân gương móng gầm nhẹ.

Nguyên lai câu “Ngươi đứng lên” chính là điều kiện sao? Mọi người 囧.

“Nếu các vị nguyện ý tham gia hôn lễ, thỉnh vào trong thành ngồi đợi một lát.” Thanh Quân nói. Cổ kiệu đã bị đám người Bạch Cốt nâng lên, đám người Anh Túc Thứ Thanh vẫn như cũ đứng chặn phía trước

“Đề cho bọn họ đi.” Đế Tu đứng ở tại chỗ, nhìn kiệu hoa xuyên qua đám người, càng đi càng xa.

[Bang phái] Bức Tranh Nguyên Rùa: Mọi người trước tan đi.

Huynh đệ trong bang thấy lão đại lúc này tâm tình không tốt, đều không có ý rời đi, bị Nguyên Rùa cùng Đổng Băng khuyên lui.

Trên thế giới dĩ nhiên bị trận chiến đấu này khơi mào một phen nghị luận, đều tiếc cho Đế Tu, đa số người cũng không dám trực tiếp phun ra mấy câu linh tinh như “Đế Tu không bản sự cho nên thảm bại”.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Muội. Giống như làm sai cái gì.

Đi Mạch trù trù mở miệng. Thanh Quân Thầm mặc làm cho nàng cảm thấy có chút không yên.

[Mật ngữ] Thanh Quân: Không có.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Lúc ấy thực vội, vì thế, ách, muội đại khái hổng nào.

Nàng vội vàng giải thích.

[Mật ngữ] Thanh Quân: Xem ra nương tử thực lo lắng vì phu thất bại.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Cái kia, đã sắp đến bảy giờ rồi.

[Mật ngữ] Thanh Quân: Này dời đi đề tài không cao lắm mình.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: ____ - ách, hắn có hay không nhìn ra là muội dùng kỹ năng?

[Mật ngữ] Thanh Quân: Nếu hấn ngay cả điều này cũng nhìn không ra, chỉ sợ không làm được Anh Túc Thứ Thanh bang chủ.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Nhưng hấn cũng không có nói ra? Vì sao.....

Đưa ngốc. Thanh Quân cười mà không đáp.

Hấn vì muối mà đến, lại vì muối mà chết. Khi đi oai hùng, trở về chiến bại. Tất cả kiên trì đều ở một chiều của muối mà bỗng chốc hóa thành hư ảo.

Muối dùng phương thức này cực tuyệt. Nếu là ta, cũng sẽ bởi vậy mà mất mát rồi đi.

Mọi người không ngớt làm âm ỉ trên kênh thế giới. Đệ Tu Thảm mặc không lên tiếng ngồi lên Thao Thiết, hướng sơn xuyên xa xa mà đi.

Phía sau hấn, hai người Đổng Băng Ngàn Dặm cùng Bức Tranh Nguyên Rùa đi theo.

Một đường bay nhanh.

[Mật ngữ] Đổng Băng Ngàn Dặm: Nguyên rùa, lượng máu của Thanh Quân lúc cuối thực không bình thường.

[Mật ngữ] Bức Tranh Nguyên Rùa: Nghe nói bộ quần áo trên người Thanh Quân có kỹ năng phụ trợ.

[Mật ngữ] Đổng Băng Ngàn Dặm: Ta nhìn thấy Mạch Thượng Sắc Vi cũng thay đổi quần áo, kỹ năng chung huyết?

[Mật ngữ] Bức Tranh Nguyên Rùa: Chỉ sợ là thế.

[Mật ngữ] Đổng Băng Ngàn Dặm: Nói như vậy Thanh Quân căn bản không thể tính thắng! Đưa ra hạn chế là không thể thêm máu. Mà hấn.....

[Mật ngữ] Bức Tranh Nguyên Rùa: Hấn biết.

[Mật ngữ] Đổng Băng Ngàn Dặm: Vậy hấn vì sao không.....

[Mật ngữ] Bức Tranh Nguyên Rùa: Nghiêm khắc mà nói, Thanh Quân cũng không thêm máu, mà là sử dụng kỹ năng. Hơn nữa máu chót ở chỗ, người dùng kỹ năng không phải Thanh Quân.

[Mật ngữ] Đổng Băng Ngàn Dặm: Mạch Thượng Sắc Vi?

[Mật ngữ] Bức Tranh Nguyên Rùa: Đây mới là Tu khúc mắc.....

Hơi hiểu một chút tâm tình nam tử mặc cổ bào cười Thao Thiết màu đen chạy trước người bọn họ.

Lần đầu tiên, ở trong trò chơi, ánh mắt hấn bắt đầu truy tìm một bóng dáng. Lần đầu tiên, bởi vì thế giới ảo mất đi vẻ âm thầm. Kiều ngạo như hấn, như thế lại vì một nữ nhân mà quyết đấu sinh tử.

Cuối cùng, hấn nhìn đến nàng mật ngữ. “Cái kia..... Thực xin lỗi. Ta gặp hấn trước.”

Hấn muốn đồ thời gian, mà hoàn toàn bại bởi thời gian.

Nguyên lai thời gian là như thế này, khiến cho người ta không thể nề hà gì đó.

Nam tử tay trái chống đầu ở trước màn hình giật giật khóe miệng.

Sắc trời rớt cục đá tối. Chính mình thân ảnh, ở bóng đêm mỗi lúc một dày mang theo cảm giác cô đơn.

[Hệ thống] Thanh Quân cầm trong tay [vĩnh hằng chi giới] hướng Mạch Thượng Sắc Vi cầu hôn, hy vọng uyên ương liền cánh, bạch đầu giai lão.

[Hệ thống] Mạch Thượng Sắc Vi nhận lời cầu hôn của Thanh Quân, hai người chính thức kết duyên tần tẩm, mong ước bọn họ tân hôn vui vẻ trăm năm hảo hợp.

Trong Ma thành, Di Mạch an toàn trở về nhìn vật phẩm ‘Vĩnh hằng giới chỉ’ yết giá 1314 mmb, lạng lẽ oán thầm một câu “Đốt tiền.....”

Này nhẩn mới nảy sinh sau sự kiện bảo trì.

Hôn lễ long trọng chưa từng có, người đến xem náo nhiệt đập bằng cử Tuyết Tập thành, người ta tấp nập đòi mạng. Tọa Yên Thiên Hạ đơn giản danh tác đầy trời phát bánh kẹo cuối cùng rượu mừng. Thậm chí Bức Tranh Nguyên Rùa cũng đại biểu Anh Túc Thứ Thanh lên thế giới chúc mừng.

Còn thừa 5 phút thời gian sử dụng khu kết hôn.

Quan Tài chủ hôn, sau khi nghe thấy Thanh Quân nói “Ta nguyện ý”, hấn lấy tinh thần chuyên nghiệp của người chủ hôn rút cuộc hỏi một câu “Sắc Vi,

muội đã suy nghĩ kỹ chưa, thật sự phải gả cho một cầm thú sao?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “.....”

Không đợi nàng trả lời, Thanh Quân một phen ôm lấy nàng đi vào động phòng. Hệ thống đem tất cả những người không có liên quan chặn ở bên ngoài, chỉ nghe kên bang phải một mảnh gào khóc thảm thiết.

Hồ Ly gầm rú “Bảo ta sư phụ!”, Bạch Cốt oán niệm “Tnnd, Lão Từ sớm hay muộn cũng chém ngươi”, Quan Tài thở dài “Này SARS hình cầm thú”, Bạch Nguyệt Quang phẫn uất “Lão nương còn chưa cho phép nhà người đi a, không được khi dễ Sắc Vi muội muội ta”.....

Thời điểm cửa phòng đóng lại, hết thầy phụ đề đều tiêu thất.

Động phòng là một phòng nhỏ cực kỳ tinh xảo. Mành che màu đỏ, nền đỏ lung linh, lụa đỏ trường ẩm

Dĩ Mạch bắt giác đỏ mặt, không biết nói gì.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Còn thừa 2 phút. Hôm nay thực vất vả, cũng may đã gả được ra ngoài.....”

Thanh Quân: “Hình như ta đã cưới một lão bà phiền toái vào cửa nhà.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Huynh hỏi hận?”

Thanh Quân: “Đúng vậy, ta sợ sau này Đế Tu sẽ tìm ta phiền toái.”

Dĩ Mạch biểu tình cứng đờ, đã thấy hấn nói tiếp.

“Ta sợ Tọa Yên Thiên Hạ sẽ bị Anh Túc Thứ Thanh dễ mất.”

“Ta sợ diễn đàn ngày mai sẽ có chủ đề Thanh Quân trong quyết đấu ăn gian.”

“Ta còn sợ lúc ấy muội sẽ nhảy xuống cổ kiệu của ta đi cùng hấn.”

Thấy câu này, Dĩ Mạch tròn mắt.

“Mặt trên đều là giả.” Hấn cười nhẹ, “Trừ bỏ một câu cuối cùng.”

“Ta thực may mắn. muội ở bên ta.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Xem muội xả thân cứu giúp, phu quân đại nhân cũng không nên thay đổi thất thường. Bằng không với thân thể yếu đuối của người ta, đâu không lại tiểu tam cường hấn.” Dĩ Mạch mỉm cười trên gheo, lại nhìn hấn Thảm mặc một lát, đánh ra một câu.

Thanh Quân: “Ta nguyện.....”

Đã đến giờ, hai người bị hệ thống bắn ra khỏi phòng. Bởi vậy những chữ sau câu “Ta nguyện” kia Dĩ Mạch chỉ có thể mơ hồ phán đoán.

Thật lâu về sau, trong đầu nàng lúc này từng tí nhớ lại.

Hấn nói.

Ta nguyện ý dùng toàn bộ sinh mệnh còn lại, cùng muội tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Đêm đó, danh hiệu “Mạch Thượng Sắc Vi phu quân” xuất hiện trên đầu Thanh Quân cùng danh hiệu “Thanh Quân nương tử” xuất hiện trên đầu Mạch Thượng Sắc Vi.

Thân ảnh hai người vừa hiện ra trong Ma thành, Hồ Ly Quân liền đứng ở xa xa, dùng kỹ năng thầy trò đổi Sắc Vi đến địa điểm an toàn. Sau đó là nhóm cầm thú “Tam vô”- vô quy vô tắc vô cấm kỵ loạn đánh.

Mục tiêu tự nhiên là Thanh Quân – “Nguy cấp 173”.

Cầm thú đầu lĩnh bế thành một giờ, mặt âm Thảm ra lệnh: “Diệt tiểu tử này cho lão Từ, ta xem hấn không vừa mắt đã lâu!”

Trong nhất thời gà bay chó sủa phong vân biến sắc, ngay cả lá cờ sư thụ thú màu vàng tung bay trên cột cờ ma thành cũng âm ỉ vùi phẫn.

Thanh Quân mới đầu còn đứng tại chỗ mặc cho bọn hấn đánh, đã chết thì dùng Tự hồn đan sống lại. Sau Hồ Ly lại ở một bên phát cờ hò reo, lửa cháy đỏ thêm dầu ồn ào: “Người tới nhà, đánh cầm thú a ~ có thù báo thù, có oán báo oán, không chết không thôi a ~”. Bạch Cốt ở một bên miệt thị thêm khiêu khích: “Thanh Quân, ngươi bị Đế Tu đánh tới Parkinson sao, choáng váng rồi à, mau hoàn thủ.....” Bạch Nguyệt Quang oán niệm “Về sau ngươi phải tam tòng tứ đức, hảo hảo đối đãi Sắc Vi muội muội ta, bằng không ta liền đem hình chụp bộ dáng ngươi hôm nay bị đánh chặt vật phát đến diễn đàn!” Quan Tài một bên chém một bên cảm giận: “Cho ngươi 180.....”

Hoặc là nhẫn, hoặc là tàn nhẫn.

Vì thế Thanh Quân đại thần không thể nhịn được nữa, xoay người hoàn thủ. Từ bị đánh biến thành đuổi đánh, đánh đánh

Chỉ thấy có người kêu “A, Hồ Ly, người như thế nào giết ta?!” “Xương Cốt, thương của người chọc ta.....” “Muốn chết, Phật Di Lặc, người cư nhiên đàn ta!” Vì thế tập đoàn cầm thú bên trong tan rã, bắt đầu phát sinh hỗn chiến.

Cuối cùng ngay cả Thiên Sơn Mộ Tuyết cùng Mộng Hồi Lâu Lan nhất bang cô nương cũng gia nhập chiến đoàn.

Di Mạch bị Hồ Ly đặt ở trên mái hiên 罅.

Đây là..... phương thức nhóm cầm thú chúc mừng sao?

Đánh “Huyết” Trần.....

Ngay tại thời điểm Di Mạch logout, Lí Thiên hấp tấp chạy vào phòng ngủ, kích động nắm lấy vai của nàng lắc lắc.

“Hắn muốn tới hắn muốn tới! Hắn muốn tới a a a ~”

Di Mạch bị lắc suýt hôn mê đảo mắt hỏi “À?”

Nguyên đại thần một người hàn băng đến xương cứu Di Mạch trong lúc nước sôi lửa bỏng, cũng giúp Lý Thiên đồng học “Đáng đánh đòn” tìm về lý trí.

“Tô Viễn Ca a Tô Viễn Ca, hắn muốn tới trường học chúng ta!” Nói xong đưa cho ba người mỗi người một quyển sách tuyên truyền.

Trên trang bìa màu sắc rực rỡ bìa in hình dáng mơ hồ hình của một nam tử đang ngồi chơi đàn dương. Tóc mái che khuất mi, tây trang màu đen cùng cây đàn màu đen bên người hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Ngón tay thon dài khinh đạm, đôi mắt sụp xuống, thêm vài phần u buồn đẹp đẽ quý giá.

Đêm mai. Bên trong sân vận động K đại. H thành 8 trường đại học, cao đẳng nghệ thuật bắt tay nhau tổ chức chương trình ca nhạc.

Tiết mục thứ bảy, ca khúc [Huỳnh Hóa], biểu diễn: Tuyên Tình. Đệm đàn dương cầm: Tô Viễn Ca.

Đường Tiểu Âm kinh ngạc “Tuyên Tình cư nhiên mời được hắn đến đệm nhạc?! Trời của ta.....”

Nguyên Viên nhìn hàng chữ nhỏ đánh dấu “Lưu hành bên trong hệ nghệ thuật nhân văn học viện C đại, không truyền ra ngoài”, cười lạnh nói “Trường cao đẳng nghệ thuật không cho đệ tử trường cao đẳng biết, khỏi hài?”

“Nói là sợ sinh viên không tập trung học, sai lầm.” Lí Thiên nhún nhún vai, “Phiếu sớm phát xong rồi, tư liệu tuyên truyền vẫn là ta đoạt lấy từ chỗ Lục Duẫn. Thật muốn xem a ~ thân tượng của ta ~ hảo suất ~”

“Ta cũng muốn xem 55555.” Đường Tiểu Âm cắn khăn tay.

Nguyên Viên từ trong ví lấy ra mấy tờ giấy đập ở ngực Lí Thiên, ý đồ chặn tiếng kêu thảm thiết của nàng. Không ngờ khi nàng xem xong lại hét chói tai như Hóa tinh đụng địa cầu.

“Người người người..... Chỗ nào lấy được phiếu..... Cư nhiên bốn phiếu.....”

“Thảm Hân cấp. Ngày mai cùng đi đi.” Nguyên đại thần lấy một quyển nhấp chụp trên mặt nàng, khôi phục thần sắc lão Phật gia.

“Không có thiên lý..... Vì sao ta làm không đến.....”

“Người ủy khuất như vậy không bằng trả lại cho ta.”

“Không cho.” Lí Thiên cười run rẩy hết cả người, lắc lắc của nàng eo thon nhỏ hỗn độn lâm vào hạnh phúc ý dâm.

Di Mạch mơ hồ lục lọi trong não.

Tô Viễn Ca.

Nhảy ra vô số kết quả tìm kiếm.

Ca sĩ thiên tài sáng tác. Lấy tình ca u buồn, khí chất quý công tử cùng tiếng ca duy mỹ chinh phục hàng vạn fan. Lực lượng toàn năng xuất hiện không lâu trở thành thần tượng.

Di Mạch nhìn chăm chăm hình bìa thật lâu, bỗng nhiên cảm thấy khuôn mặt này có chút quen thuộc.

Là gặp qua ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Kí tên × rình coi

Trong trò chơi, thời điểm gặp lại Phong Quá Vô Ngân, chính là nơi đã từng có hôn nhân chi ước – Lạc Nhật Phong.

Nam tử trong gió áo xanh phần phật giục ngựa mà đến, dừng lại bên cạnh mình, tựa như ngày ấy giống nhau.

Thầm mặc một lát, Phong Quá Vô Ngân hỏi: “Sắc Vi, người cùng Thanh Quân đã gặp mặt sao?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Không có.”

Phong Quá Vô Ngân: “Cấp bậc trong thế giới ảo, trang bị kỳ thật đều là hư nghĩ. Hướng chỉ người căn bản không biết chi tiết về Thanh Quân, trong lúc đó ta và người khoảng cách càng gần. Lúc ấy cùng Hoàng Hôn Uyên Nhi kết hôn là bị bắt đắ dĩ, kỳ thật trong lòng ta vẫn có người. Sắc Vi, lại cho ta một cơ hội.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Chỉ sợ đến phiên ta đối với người nói thật có lỗi.”

Nàng đang muốn rời đi, lại nghe thấy hần ở sau lưng nói –

“Dĩ Mạch.”

Nàng nhún chuột một cái, đứng ở tại chỗ.

Phong Quá Vô Ngân: “Nếu sớm biết rằng Mạch Thượng Sắc Vi chính là người, ta khẳng định sẽ không cùng Cù Điềm Điềm dây dưa.”

Dĩ Mạch mỉm cười, ngón tay bay nhanh xẹt qua bàn phím.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Thanh Quân là người đã đưa tay cứu giúp khi ta lâm vào khốn cảnh, mà người lại là người làm cho ta lâm vào quần bách. Trịnh Phong, ta cảm thấy thứ tình cảm như ‘Tín nhiệm’ cùng ‘Thích’ không phải dựa vào khoảng cách dài hay ngắn, mà là tâm. Nếu phải đuổi theo những thứ mình chưa bao giờ có, không bằng trân trọng hiện tại, người cảm thấy sao?”

Nói xong, một đạo ngân quang, nàng biến mất trước mắt hần.

Nếu Sôcôla nam chính là Phong Quá Vô Ngân, như vậy Hoàng Hôn Uyên Nhi hẳn là là Cù Điềm Điềm.

Thế giới này thật đúng là nhỏ nha. Dĩ Mạch thở dài.

Hình như ai đó đã nói một câu, “Người vĩnh viễn cũng không biết, ở trước máy tính không phải là một con chó”. Đây cũng là luận điểm kiên cố của những người phê phán việc kết hôn ảo. Giống như, người mà người thân thiết gọi là “Lão công”, có khả năng rất lớn là một nam nhân vừa xia răng vàng vừa lấy tay lau nước mũi, mặc quần đùi in hoa ngồi xồm trên ghế. Trong thời đại network phát triển, một dây cáp có thể cho người cùng trăm ngàn người khác cùng xuất hiện. Đồng thời cũng làm cho những người nghèo túng trong hiện thực tìm kiếm một chút tinh thần an ủi.

Dĩ Mạch có đôi khi suy đoán Thanh Quân là người như thế nào.

Người ngồi trước máy tính kia có hay không cũng sống cùng một thành thị với mình, có hay không cũng có thể nhìn lên đám dây điện rồi tít mù cùng mái hiên phân chia thành vô số mảnh nhỏ thiên không, có phải hay không cũng sẽ ngẫu nhiên nhớ tới nữ tử trong trò chơi tên “Mạch Thượng Sắc Vi”.

Khi đó, nàng chỉ im lặng đứng một chỗ, nhìn nhân vật tên Thanh Quân kia một chút một chút chen vào thế giới nhỏ hẹp của mình, sau đó đem nó chiếm hữu.

Dĩ Mạch ngồi ở trên sân thể dục trường đại học K, nhìn khí thế chung quanh hừng hực huyền ảo ồn ào, dần dần dung nhập loại khí thế ngất trời này.

Nam nhân kia vẫn bảo trì tình trạng gác máy, đợi lát nữa cũng vẫn tới kịp..... Nàng lắc lắc đầu.

“Tuyên Tinh là như thế nào mới được Tô soái ca ?” Nguyên Viên hỏi.

“Người ta là đại tiểu thư bối cảnh thâm hậu, nói sau vòng giải trí này..... Ai mà biết được?” Lí Thiên bĩu môi.

Tuyên Tình là hoa hậu giảng đường K đại, thanh danh sở dĩ lên cao là vì nàng có một lão ba phú hào. Tuyên Hòa điền sản Tuyên Thịnh ở H thành là một đại nhân vật, hắc đạo bạch đạo mọi việc đều thuận lợi.

“Nghe nói Tô Viễn Ca đi xe đến.” Lí Thiển tiếp cái điện thoại bấm vào bên tai Nguyên Viên nói nhỏ.

“Cho nên?” Nguyên đại thần mặt không đổi sắc đưa tay lật cuốn tiểu thuyết, hỏi.

“Ta nghĩ muốn kí tên.....” Lí Thiển giờ nắm tay kên.

“Nghe nói khu hậu trường có chuẩn bị gian hoá trang riêng cho hần, cửa có bảy tám bảo an, chính hần còn mang theo cận vệ, người cảm thấy có hi vọng phá vậy?” Nguyên Viên trừng mắt liếc nàng một cái.

“Ta từ chỗ Lục Duẩn lấy được cái này.” Nàng vung vẩy hai tấm plastics trong tay. Trên đó ghi bốn chữ to thiếp vàng “Nhân viên công tác”.

“..... Bằng cái kia là có thể nhìn thấy hần?” Dĩ Mạch nghi hoặc.

“Ít nhất chúng ta có thể đến khu chuẩn bị đi dạo.” Lí Thiển tà tâm không chết.

“Lười đi.” Nguyên Viên khinh thường bổ sung, “Ta đối với nam nhân lớn lên xinh đẹp không có hảo cảm.”

“Tiểu Âm đi toilet làm sao lâu như vậy..... Đợi lát nữa sẽ không có cơ hội.” Lí Thiển vò đầu bứt tai, tóm lấy Dĩ Mạch ngồi sát sườn, trong mắt bắn ra những tia hớn hở, “Thân ái, người theo giúp ta đi!”

Dĩ Mạch:“.....”

Hai người gấn thê nhân viên trên ngực lên vào khu chuẩn bị, một đường thông suốt. Thấy ở cửa vào một hành lang có bốn nhân viên bảo an. Trong đó có hai gã đang nói gì đó với những nữ sinh đứng xung quanh cửa.

“Hần là nơi đó?” Bàn tay nắm chặt một cây bút và giấy của Lý Thiển đã đỏ mồ hôi.

“Ân.” Dĩ Mạch lời kéo nàng đi qua, nghe thấy bảo an bực bội nói chuyện.

“Các người vẫn nên trở về xem tiết mục đi, nơi này thật sự thật sự không thể vào.” Xem ra đã ngăn cản rất lâu, ngay cả “Thật sự” đều nói hai lần.

“Để chúng ta ở cửa nhìn một chút là tốt rồi ~ bảo an ca ca.....” Làm tới không có công hiệu, nữ sinh kia phát huy đầy đủ ưu thế của bản thân, triển khai một vòng tấn công mới. Kia thanh âm kiều mỹ “Bảo an ca ca” hai người nghe mà một trận nổi da gà.

Dù sao đối diện với một khuôn mặt đã có nếp nhăn, thoạt nhìn ít nhất là đại thúc hơn bốn mươi tuổi, không phải ai cũng có dũng khí kêu gọi “Ca ca~” ngọt ngào như vậy.

“Tuyệt đối không được, các người đây là làm khó chúng ta, đều tan đi.”

Xem ra nơi này không qua được.

Lí Thiển hướng về phía cuối hành lang nhìn nhìn, lời kéo Dĩ Mạch chạy ra ngoài. Vòng qua góc sau của sân vận động, nhìn thông đạo nhỏ được chất đồng bới vô số vật liệu xây dựng còn thừa trong lần sửa chữa lần trước mà không khỏi thờ dài.

“Có trở ngại gì sao?” Dĩ Mạch hỏi.

“Ách..... Thử xem.” Người nào đó một chân bước lên tấm ván gỗ, hít một hơi thật sâu.

Bóng đêm mờ lung. Hai người tận lực dán trên vách tường bên cạnh tòa phệ liệu nhỏ, dĩ nhiên là mồ hôi đầm đìa. Dĩ Mạch mang theo tinh thần thấy chết không sờn cũng theo sát phía sau. Mắt thấy sẽ đại công cáo thành, Lí Thiển dưới chân vừa trượt, thân thể liền mất đi cân bằng đổ sang một bên. Dĩ Mạch đưa tay kéo nàng, chậm rãi đi từng bước. Lý Thiển trong lúc bối rối theo bản năng dùng tay trái chống đỡ, một cái gai nhọn trong bó củi nhỏ lướt qua cánh tay nàng. May mà quần áo cũng dày, miệng vết thương bị cắt vỡ trên khuỷu tay cũng không sâu lắm.

Máu từ vết thương dần dần chảy ra, đau đến nổi nàng nhe răng trợn mắt.

“Có nặng lắm không?” Dĩ Mạch hốt hoảng, tay chân luống cuống lấy từ trong túi quần ra một tờ khăn giấy đè lại miệng vết thương của nàng, đau lòng hỏi, “Có đau hay không?”

“Một chút.” Lí Thiển bất đắc dĩ thờ dài, “Xem ra ta cùng Tô đại thiếu đường tình yêu giống như Romeo cùng Juliet, thực nhập nhô nha.”

“Giờ là lúc nào còn giỡn. Hiện tại làm sao bây giờ? Đi phòng y tế đi.”

“Vất vả lắm mới đến được đây, đương nhiên phải liếc mắt một cái rồi mới đi. Còn nữa, cho dù muốn đi phòng y tế cũng phải đi cửa chính, này là ngõ cụt nha.”

“.....”

Phòng nghỉ này là một gian tiểu học bị trưng dụng. Trên cửa sổ có vài bồn hoa cộng có tác dụng ẩn náu rất tốt. Cửa sổ thủy tinh hé mở, có thể nghe thấy bên trong truyền đến thanh âm.

Hai người lén lút ghé vào cửa sổ, chậm rãi đem hai mắt hướng vào bên trong cửa sổ xem.

Một màn trước mắt này, làm cho hai người bối rối che miệng mình.

Dưới ngọn đèn âm áp.

Có hai người đứng trong căn phòng trống trải.

Nam tử cao to cánh tay trái chống tường, đem nữ sinh có mái tóc quăn dài rậm nắng giam cầm giữa thân thể của mình cùng vách tường màu trắng.

Nữ sinh kia mặc giáo phục K đại, hàng lông mi dài run rẩy, khóe mắt hơi ẩm ướt. Khuôn mặt đã từng rất nhiều lần xuất hiện trên áp phích của K đại với danh xưng đại sứ trường học — Tuyên Tình.

Mà trước người nàng là nam tử cao to tuổi còn rất trẻ, một thân màu trắng tây trang, mang khuyên tai cùng nguyên bộ vòng cổ, vòng tay bằng kim cương có gắn lông chim màu đen đang lóe sáng lấp lánh.

Hơi cúi đầu, ánh mắt sắc màu hồ phách. Anh tuấn, khóe môi hơi hơi nhếch lên, tựa hồ mang theo một ý cười mơ hồ. Nụ cười kia hoàn toàn trái ngược với khuôn mặt thiên sứ của hắn, mang theo tà khí, diêm dúa dị thường.

Tô Viễn Ca.

Về mặt cây cùng biểu hiện của hắn trước giới truyền thông không cân xứng. Tô Viễn Ca trước mặt mọi người rất ít khi cười, khuôn mặt lạnh lùng mang theo vài phần u buồn, cho nên bị fan nhóm xưng là “U buồn vương tử”. Mà giờ phút này..... Quá mức không thể tưởng tượng, thế nên làm cho Lí Thiển trợn mắt há hốc mồm. Dĩ Mạch ngược lại bị một màn nóng bỏng này làm cho sửng sốt, trong lòng thâm niệm phi lễ chó nhìn, nhưng ánh mắt lại không rời đi được.

Dù sao, tổ hợp hai người trước mặt này đã chứng thực toàn bộ giả định về “Tuấn nam mỹ nữ” trong lòng nàng. Hai người xinh đẹp như thế, giống như một bức tranh duy mỹ tinh xảo, làm người ta hướng về.

Diễn biến kế tiếp hết thảy như một thước phim điện ảnh quay chậm.

Tô Viễn Ca từng chút từng chút tới gần, tay trái nâng lên cầm Tuyên Tình không chút do dự gục đầu xuống hôn.

Sầu triền miên, một mảnh kiều diễm.

Hai người nhìn lên bên ngoài vẫn duy trì tư thế nửa ngồi nửa đứng, mắt tròn tròn, khuôn mặt đỏ lên, hồn nhiên không biết chân đã tê rần.

“Tuyên đại tiểu thư vừa lòng?” Thời điểm nụ hôn kia chấm dứt, Tô Viễn Ca vẫn như cũ duy trì tư thế ái muội, cúi đầu nhìn nữ sinh trong lòng hô hấp không xong mở miệng. Thanh âm mềm mại tràn ngập mê hoặc, “Hoặc là, chúng ta sẽ tiếp tục sau khi tiết mục kết thúc?”

“Viễn Ca.....” Nàng run rẩy kêu lên một tiếng.

“Bất quá.” Hô hấp của hắn dừng ở bên tai nàng, nhẹ giọng nói, “Phí qua đêm của ta so với phí đêm đàn rất cao, mấy trăm vạn kia chỉ sợ không đủ.”

“Rốt cuộc là vì sao? Chúng ta trước kia rõ ràng.....” Giọng nữ khóc nức nở.

“Ngáy.” Hắn buông tay ra, xoay người ngồi xuống cạnh bàn, chỉ một cái chớp mắt đã đổi thành biểu tình lạnh băng xa cách. “Ta chỉ sợ không rảnh cùng người tiếp tục trò chơi luyến ái này. Đương nhiên, nếu Tuyên Hòa điền sản nguyện ý giống lần này vùng tiền như rác, ta cũng rất thích ý lại vì Tuyên đại tiểu thư đêm đàn.”

“Tô Viễn Ca! Ngươi làm sao có thể như vậy.....” Tuyên Tình hờn hển khóc thành tiếng.

“Vô sỉ? Hạ lưu?” Hắn đứng dậy, hướng về phía nàng đi đến, lấy tay mon trón khóe mắt của nàng, đụng đến nước mắt âm áp.

“Dù vậy, ngươi vẫn một mực mê luyến ta, không phải sao?” Hắn nheo mắt một chút, giống như sương mù giăng trên cánh đồng, vênh vênh nhìn không thấu thần sắc.

“Nước mắt sẽ làm hồng lớp hóa trang nha, bảo bối.” Nụ cười cùng giọng nói của hắn xác thực làm cho người ta say lòng, mặc dù ngữ khí cùng biểu tình hoàn toàn khác nhau.

“Đem nước mắt lau, sau đó, cút đi.”

Nữ sinh lệ nóng tràn mi, xoay người lao ra cửa.

Hai con chuột bên ngoài cửa sổ vẫn duy trì khẩu hình kinh ngạc đến độ có thể nhét vào một quả trứng, đứng chết dí tại chỗ.

Thần tượng. Nguyên lai. Là như vậy.

Đi Mạch đồng tình nhìn Lí Thiên bên cạnh, thần tượng sáng lấp lánh trong lòng nàng đã hoàn toàn tan ra.

Đúng lúc này, chỉ thấy cửa sổ thủy tinh bị một người mở ra từ phía trong. Ngay sau đó là một cốc nước lớn hắt ra.

Nàng đưa tay đẩy Lí Thiên, cốc nước kia hắt vào giữa mặt, làm ướt mái tóc cùng áo nàng.

Hai người đứng dậy, hoàn toàn bại lộ trong tầm mắt lạnh như băng của nam nhân đang cầm cốc nước.

“Hai vị xem có vui vẻ không?” Tô Viễn Ca mặt không chút thay đổi đứng ở phía trước cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Hắt nước × di động

“Chúng ta..... Không phải cố ý nhìn lén, ách..... là muốn tới kí tên.” Lí Thiên luôn luôn bừa bấn đầu lười lười lại.

“Nga? Vậy thực bất hạnh, là ta cố ý hắt nước.” Hãn khoanh tay ôm ở trước ngực, ung dung nhìn hai người.

Đi Mạch bị tưới nước nhử mày. Cái tên có tính cách cùng vẻ ngoài kém xa hàng vạn dặm này thực sự làm cho nàng nổi giận lôi đình. Đừng nhìn nàng ngày thường giống như một con nhóc uể oải chỉ biết dựa vào người khác, trong lúc này lòng tự trọng đột nhiên bạo phát.

“Tô tiên sinh.” Đi Mạch dùng một tay chống lên ban công nhảy vào phía trong, hướng nam nhân khuôn mặt lạnh như băng nói, “Bạn học của ta vì muốn tới nơi này xin chữ ký của người mà bị thương ở tay. Có lẽ hành vi nghe lén của chúng ta làm cho người bất mãn, nhưng kia quả thật là ngẫu nhiên. Người không thể nương bộ một chút sao?”

“Không.” Hãn cư nhiên ngay cả lý do cũng không cấp, vạn phần cự tuyệt.

Đi Mạch thầm hô một hơi, trấn an tâm tình luống cuống, giương mắt nói, “May mắn người nói không. Theo ý ta, để cho một kẻ thiếu bình tĩnh như người ký tên chắc chắn sẽ làm hư trang giấy trắng.”

Nói xong nàng lôi kéo Lí Thiên cũng vừa từ cửa sổ nhảy vào đi nhanh ra ngoài.

Trùng hợp lúc này vang lên tiếng đập cửa, nữ trợ lý dung mạo trẻ trung chậm rãi đi vào, thấy Đi Mạch ướt sũng cùng Lí Thiên đang ôm cánh tay thì hoảng sợ.

“Người, các người.....” Nàng trừng trừng nhìn hai nàng đánh giá.

“Chuyện gì?” Thanh âm một mũi vang lên ở phía sau nàng hai.

Trợ lý giống bị con mèo bị giẫm phải đuôi từ trong sương mù hoàn toàn tỉnh lại, cẩn thận cười làm lành “Viễn Ca, vừa rồi Tuyên tiểu thư nói thân thể không khoẻ, bảo chúng ta dời tiết mục về phía sau.....”

Vô thanh vô tức, một khác chén nước hắt về phía trợ lý. Lớp trang điểm trên mặt nàng theo nước trôi đi, để lộ ra vết đen trên gò má. Tựa hồ biết sẽ có kết quả như vậy, nàng không có kinh ngạc cùng thần sắc oán thán, chỉ lấy khăn tay trong túi ra lau sạch nước.

“Chìa khóa xe.” Hãn đứng trước mặt nữ trợ lý chìa tay.

“Viễn Ca!..... Người không thể đi, lão bản dặn qua..... Lần này.....” Chân tay nàng luống cuống cầu xin.

“Trong năm giây phải giao chìa khóa cho ta, nếu không, khai trừ. Năm.” Hãn nghiêm mặt.

“Viễn Ca, người hãy nghe ta nói.....”

“Bỏn.”

“Ngươi không thể đi.”

“Ba.”

“Như vậy là vi phạm.”

“Hai.”

“Bên Tuyên Hòa điền sản kia không có cách xử lý.”

“Một.”

Trợ lý nhận mệnh đem chìa khóa đặt ở bàn tay hấn. Hấn kéo cái áo len vắt sau lưng ghế, đem mũ kéo, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt.

“Ta đi trước, tiếp theo giao cho ngươi, ngươi hẳn rất giỏi về vấn đề xử lý hậu quả, Nancy.”

“Nga đứng rồi, tái kiến, các tiểu thư nhìn coi cuồng.” Hấn khẽ cười một tiếng, nhảy ra cửa sổ.

Thực bất hạnh, đó chính là nơi Dĩ Mạch và Lý Thiển vừa đi vào.

Trong tiềm thức của hấn, nếu các nàng có thể theo đường này tiến vào, hấn tự nhiên cũng có thể theo đường này đi ra ngoài.

Vì thế, Tô soái ca thực kinh ngạc nhìn đồng phé liệu chồng chất chặn đường đi trước mắt.

Hấn mặt nhăn mày nhíu, xoay người nhảy vào trong cửa sổ, lại phát hiện cửa sổ đã bị người ở trong khóa lại.

Ngón tay giữ chặt cửa kính, Dĩ Mạch đứng ở cửa sổ nhíu mày bình tĩnh nhìn hấn.

Cách tắm thủy tinh đối chọi gay gắt.

Một bên, Lý Thiển cùng trợ lý Nancy đầu đầy mồ hôi lạnh.

An Dĩ Mạch là cô nương quật cường. Đây là nhận xét của Lý Thiển dành cho nàng. Nàng chấp nhất cùng tư thái kiên trì thường xuyên xuất hiện ở thời điểm phản nộ. Hiện nay, rõ ràng, nàng nổi giận.

Nancy là người kiên trì lâu nhất trong số các trợ lý nhiều như đèn kéo quân bên cạnh Tô Viễn Ca, nàng đi theo hấn đã muốn hơn nửa năm. Trong mắt nàng, Tô Viễn Ca giống như một đứa trẻ bị dạy hư. Bốc đồng, vô lý, kiêu ngạo, nhưng đồng thời lại là đem tình cảm chân thật của mình che giấu thật sâu. Đại đa số thời điểm hấn luôn im lặng, khuôn mặt lạnh như băng. Nhưng giờ phút này, ngoài cửa kính hấn đang nhíu mày, phản ứng này làm cho nàng toát mồ hôi. Hấn, cũng nổi giận.

Hấn hít lại đôi mắt, nhìn về phía nàng, giống như một con rắn nhìn thấy đồ ăn. Trong óc Dĩ Mạch bỗng nhiên hiện lên sự so sánh rồi rầm này, cả người rất không thoải mái.

“Cái kia.” Trước lên tiếng là Nancy, nàng vỗ vỗ Dĩ Mạch bả vai nói, “Vị đồng học này, ách, bên ngoài rất lạnh. Hấn đứng lâu sẽ cảm lạnh.”

“Sẽ không. Ta vừa bị hắt nước lại đứng bên ngoài một lúc, không tính quá lạnh.” Nàng ngoảnh mặt làm ngơ.

“..... Hấn cần chuẩn bị tiết mục, để hấn vào đi.” Nancy lại liếc mắt nhìn nam nhân lạnh lùng đứng ngoài cửa, khi nói chuyện quay lưng lại với hấn, lưng giống như bị gai đâm.

“Không phải mới nói tiết mục chậm lại sao? Hơn nữa để hấn tiến vào hấn sẽ chạy, như vậy xem ra an toàn hơn.” Dĩ Mạch mỉm cười.

Kỳ thật ta cũng không muốn để hấn tiến vào a. Nancy nội tâm đối với cô nương dũng cảm này vạn phần kính nể. Nhưng là.

Nếu không để hấn tiến vào ta sẽ chết rất thảm nha. Nancy khóc không ra nước mắt, cảm giác ánh mắt lạnh như băng kia xuyên qua cửa kính đâm thẳng vào lưng mình. “Đồng học, vô luận như thế nào, ngươi vẫn đem cửa sổ mở ra trước.”

Di động bỗng nhiên rung, Nancy nhanh chóng tiếp.

Bên trong truyền đến tiếng nam nhân kia gầm nhẹ. “Mau chóng mở cửa sổ. Kêu bảo tiêu tiến vào, đem hai nha đầu không biết từ đâu đến kia tống cổ ra ngoài!”

Quả nhiên, bạo phát.

“Đồng học, nếu ngươi không buông tay ta sẽ bị.” Nancy vẻ mặt xót thương nhìn nàng.

“.....” Dĩ Mạch hoàn toàn chịu không nổi ánh mắt điềm đạm đáng yêu này, giống như bị giật điện buông tay ra.

Lí Thiên xem đúng thời cơ lôi kéo nàng chạy ra ngoài, xuyên qua hành lang, trước ánh mắt kinh ngạc của bảo an cùng nữ sinh vây xem chạy như điên.

Hai người thờ hồn hèn tiến vào buồng vệ sinh, hai mặt nhìn nhau, chỉ cảm thấy việc vượt quá sức tưởng tượng. Dĩ Mạch nhìn Lí Thiên không biết nên khóc hay nên cười, Lí Thiên nhìn nàng ướt sũng, lại nhớ tới tư thế nhảy tiêu sái cùng bộ dạng bị nhốt ngoài cửa sổ tiến thối lưỡng nan của Tô đại soái ca, rốt cục nhìn không được cười to ra tiếng.

“Hiện tại ta mới phát hiện, cá nhân sùng bái hại chết người nha.” Lí Thiên tổng kết.

“Đưa ngực, tay người còn đau không?”

“Đau.”

“Vừa rồi không phải nói không đau sao?”

“Nhìn thấy soái ca nhất thời quên đau.”

“.....” Ta thật muốn đá bay người. Đây là tiếng lòng Dĩ Mạch.

Cùng Lí Thiên đi phòng y tế bao băng gạc, hai người mới trở lại sân thể dục xem tiết mục.

Nguyên Viên cùng Đường Tiểu Âm một chút thăm oán là không thiếu được.

“Hắt xì.....” Ngồi ở thính phòng, Dĩ Mạch cái mũi ngứa.

“Cảm lạnh?” Lí Thiên có chút lo lắng.

“Đại khái là thế.” Rùng mình một cái, nàng xoa xoa cái mũi, oán thầm. Có lẽ cái tên nam nhân biến thái kia đang mắng sau lưng mình.....

Tiết mục trong danh sách bị điều chỉnh, tiết mục của Tuyên Tình và Tô Viễn Ca được đặt cuối cùng. Vì thế, thời điểm lễ hội sắp kết thúc, trong sân thể dục không còn chỗ ngồi tràn đầy tình cảm xúc động của quần chúng.

“Tiếp theo là bài hát tên [huỳnh hóa], do vương tử giới ca hát Tô Viễn Ca sáng tác. Hôm nay anh cũng có mặt trong hội trường của sinh viên hệ nghệ thuật chúng ta.....”

Tiếng vỗ tay cùng gào thét hoàn toàn át mất lời giới thiệu của MC, trong nháy mắt khi Tô Viễn Ca nắm tay Tuyên Tình xuất hiện, sinh viên vui mừng vỗ tay phát sáng nhảy lên tại chỗ, hoàn toàn đem đáng vẻ rụt rè vụt ra sau đầu. Trường hợp một lần mất đi không chế.

Dưới ánh đèn là Tô Viễn Ca hoàn mỹ. Dung nhan tuấn mỹ. Dáng người thẳng tắp, tao nhã cúi đầu. Giơ tay nhắc chân cũng đủ để làm người ta điên cuồng.

Nguyên Viên kinh ngạc nhìn Lí Thiên vẫn duy trì tư thế tổng thống phu nhân ngồi ngay ngắn trên máy bay, thầm nghĩ: Nha đầu kia trúng tà gì, thời điểm chạy đi xin chữ ký còn hoa chân múa tay vui sướng, hiện tại như thế nào một chút kích tình cũng không có?

Thời điểm Tô Viễn Ca ngồi trước đàn dương cầm gõ phím, hội trường dần dần an tĩnh lại.

Giọng hát Tuyên Tình thực ôn nhu, hoàn toàn thể hiện được nỗi đau thương trong bài hát này.

Hình ảnh trong cơn mộng.

Người mỉm cười hôn lên mặt ta.

Khi tỉnh mộng lưu luyến.

Sao không ở lâu một khắc bên ta.

Tình yêu tựa như đom đóm.

Biến mất ở giữa đêm hè.

Thời điểm điệp khúc lần thứ hai lặp lại, tiếng đàn Tô Viễn Ca bỗng nhiên chậm lại. Tuyên Tình có chút không biết làm sao đứng ngây tại chỗ, đã thấy ngón tay thon dài của hắn ở trên mặt đàn dao động, tấu lên một giai điệu chưa bao giờ nghe thấy. Giai điệu này cùng [huỳnh hóa] mang phong cách tương tự, nhưng có biến hóa đa dạng.

Thông thả, ưu thương, lại rung động lòng người.

Hắn đưa mặt lại gần phone, cất tiếng ca vang.

Tình yêu tựa như con đom đóm.

Anh đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh của em ngày càng xa.

Cho đến cuối cùng, mờ dần khỏi tầm mắt của anh.

Không thể giữ lại trái tim em.

Quyển luyện đôi mắt em

Tình yêu này giống như đom đóm.

Nguyên lai anh bại, bởi vì thời gian.

Một khúc kết thúc. Vỗ tay sấm dậy.

Bảo an gian nan ngăn cản đám người từ bốn phương tám hướng nhảy chồm lên sân khấu. Trợ lý cùng bảo tiêu dẫn Tô Viễn Ca vội vàng chạy thoát theo lối cửa sau.

Di Mạch từ trong sân thể dục đông người chui ra, chung quanh tìm kiếm ba người chẳng biết đi đâu.

Rất không có thiên lý. Nàng cảm giận. Người như thế có gì đáng để sùng bái ?

Tuy lòng nàng miệt thị, lại không có can đảm hô lên thành tiếng. Nếu không nàng sẽ bị các nữ sinh cuồng nhiệt đập thành bùn dưới chân.

Dưới tình huống như vậy tìm người không khác gì mò kim đáy bể. Di Mạch sờ di động tính gọi điện thoại, lại phát hiện thứ vốn ở trong túi quần đã không cánh mà bay.

Trước khi đến K đại rõ ràng vẫn còn. Nàng lo âu nhớ lại.

Như vậy, là lúc phi thân vào cửa sổ..... Nàng tựa hồ nghe thấy tiếng vật rơi xuống đất rất nhỏ, nhưng tình cảnh lúc ấy, bản thân cũng không có nghĩ nhiều.....

Di Mạch xoay người hướng sân vận động chạy tới.

“Tại sao người đột nhiên biến điệu?” Tuyên Tinh đi theo phía sau Tô Viễn Ca chất vấn.

“Ta vui.” Hần nắm áo của người lái xe trẻ tuổi, đem hần đang ở vị trí lái xe đẩy ra sau, tiếp đó chính mình ngồi vào, đối Tuyên Tinh phía sau Nancy nói “Ta đi ra ngoài hóng gió.” Nói xong, một cước chân ga rời đi. Từ đầu tới cuối không thèm liếc nhìn Tuyên đại tiểu thư một cái, làm nàng tức đến mức dậm chân.

An đồng học lần tìm di động không thấy cùng Nancy đang thu thập vật phẩm vừa vụn gặp nhau.

“Trợ lý tỷ tỷ, chị có nhìn thấy một cái di động nxxx7 màu đỏ hay không?” Nàng hoang mang rối loạn hỏi.

“A? Hình như ta thấy..... Viễn Ca ở bên cửa sổ nhặt lên một thứ màu đỏ..... Chẳng lẽ là điện thoại của cô?” Nàng hỏi lại.

“Hần..... Cầm đi?”

“Ân.....” Ánh mắt vô cùng đồng tình.

Di Mạch phát điên. Tuy không trông cậy tên kia có thể vật quy nguyên chủ, hần như thế nào lại chiếm đoạt của mình?

Tiền nam bt chết tiệt!

“Điện thoại, có thể cho ta mượn chút không?” Nàng không có cách nào khác. “Ta phải lấy di động trở về.”

Nancy nhún sổ của Tô Viễn Ca, nhanh chóng đưa cho Di Mạch, dặn dò “Trong 10 giây phải nhanh chóng nói rõ chuyện của cô. Bằng không hần treo điện thoại thì tôi cũng hết cách~”

Di Mạch hít một hơi sâu, chờ điện thoại bên kia truyền đến một câu “Nancy, cô muốn bị sa thải đúng không?” Đồng thời, nàng khí thế mười phần rống ra một câu “Tô Viễn Ca, trả điện thoại lại cho ta!”

Khí thế ngất trời.

“Rình coi cuồng?” Đối phương hiển nhiên cũng bị âm sắc hùng tráng làm cho chấn động, nửa ngày mới hỏi.

“Ngươi mới là rình coi cuồng, cả nhà ngươi đều là rình coi cuồng.” Nàng thuận miệng nói ra, liếc sang bên cạnh, thấy Nancy mặt xám như tro, nhất thời ừ ừ. “Ách..... Cái kia, đó là điện thoại của ta.....”

“Nếu muốn, đến cửa Thanh Đằng lộ thủy, ta chờ ngươi tại đó. 10 phút.” Nói xong, đối phương treo điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tìm về × không về

Điện thoại di động bị mất là kém may mắn. Điện thoại di động bị người ta nhặt được là bất hạnh.

Điện thoại di động bị một tên nhân cách bt nhặt được là rất rất bất hạnh.

Dĩ Mạch mang theo tâm tình hoài bi thương chạy đến Thanh Đằng lộ thủy.

K đại cùng C đại đều là đại học có tiếng nhưng lại cách nhau khá xa. C đại bởi vì năm năm trước quy hoạch xây dựng lại, dời đến một khu cao đẳng giáo dục mới khai phá, cách trung tâm khá xa, ngôi giao thông công cộng ước chừng mất 1 giờ.

Mà bởi vì K đại là đại học có cả trăm năm, mỗi thân cây ngọn cỏ đều đã có từ lâu, cho nên thủy chung sừng sững trong nội thành, cùng với nó là mấy trường cao đẳng hình thành lúc đầu khi khu vực quy hoạch.

Đường Thanh Đằng song song học viện với K đại. Dĩ Mạch chạy miết không dừng lại, cho đến lúc nhìn thấy bốn chữ to màu hồng “Thủy sắc niên hoa” lóe lên trong màn đêm mới dừng lại thở dốc.

Đối diện với chiếc Mercedes-Benz slk200k, Tô Viễn Ca một tay chống đầu, đen mặt nhìn nàng chăm chăm.

“Này, di động.....” Yết hầu giống hỏa thiêu, mở bàn tay ra.

Hắn giương mắt “Lên xe.”

“Ồi chào?” Nàng kinh ngạc.

“Ta không quen dùng tư thế được ngưỡng mộ nói chuyện với người khác.” Hắn ngồi thẳng, đem cửa kính xe nâng lên. Hoàn toàn không cho Dĩ Mạch cơ hội nói chuyện.

An đồng học tức đến nổi sắp phun lửa. Nàng thực aq ảo tưởng dùng một quyền đánh nát tấm kính phía sau xe, tiếp đó đâm vào gương mặt cương thi của tên kia, giống như siêu nhân trứng muối đại chiến Godzilla.

Nhưng mà, đây dù sao cũng là ảo tưởng mà thôi. Một khi đánh vỡ, nàng đèn không nổi.....

Nàng thực bất đắc dĩ đi vòng ra phía sau mở cửa xe, thăm dò đi vào. “Tô đại minh tinh, không nhặt của rơi là mỹ đức.”

Ánh mắt Tô Viễn Ca lạnh nhạt nhìn nàng, vừa vặn nhìn thoáng thấy mấy nam nhân đang đứng nấp sau góc đường chụp ảnh. Đưa tay nắm lấy vai trái nữ sinh đem nàng kéo vào bên trong xe.

“Ồi chào?!.....” Dĩ Mạch ngã vào trong xe còn chưa ngồi yên, Tô Viễn Ca đã nhấn mạnh chân ga chạy trốn về phía trước, thiếu chút nữa va chạm với một chiếc xe đang đi thẳng.

“Ngươi điên rồi?!” Nàng đóng cửa xe, kính tròn chưa định.

Rõ ràng chạy với vận tốc siêu lớn, hơn nữa xung quanh không có đèn. Mặc dù bây giờ đã gần 12 giờ đêm, nhưng tốc độ như vậy vẫn là quá nhanh.

“Đeo dây an toàn vào, sau đó, cầm miệng.” Hắn qua kính chiếu hậu nhìn thấy ba chiếc xe đang đuổi theo sau mình, phát ra giọng mũi khinh miệt.

Dĩ Mạch sống qua 24 năm, chưa bao giờ nghĩ đến bản thân sẽ ở trong H thành trải qua một hồi đua xe mạo hiểm.

Thời điểm Tô Viễn Ca nhấn chân ga vượt qua đèn đỏ ở ngã tư, nàng gắt gao nắm chặt lấy chỗ tay vịn cửa xe ở chỗ ngồi, hoảng sợ nhắm mắt lại.

Sau khi gặp hắn vốn không có chuyện tốt. Trong óc nàng bây giờ hiện lên ý niệm này.

Sau khi cách đám theo đuôi một khoảng khá xa, Tô Viễn Ca bắt đầu giảm tốc. Dĩ Mạch kinh hoàng rốt cục khôi phục tần suất bình thường. Mở mắt ra, lại bị cảnh tượng trước mắt dọa cho trắng mặt.

Chuyển quá một góc đường, trên vạch kẻ dành cho người đi bộ, một phụ nữ có thai đang qua đường.

Tô Viễn Ca cho dù muốn phanh xe nhưng không kịp. Hắn nhanh chóng quay ngược đầu xe tránh đi người phụ nữ có thai đã muốn bị dọa đến ngã người, thân xe lao lên lối đi bộ, đâm thẳng vào một gốc cây hoa nhỏ.

May mà không nghiêm trọng lắm, chỉ có đầu xe bên trái bị bẹp một góc.

“Thật có lỗi.” Thời điểm Tô Viễn Ca mở cửa xe nói lời xin lỗi với người phụ nữ có thai kia, Dĩ Mạch bên cạnh tròn mắt kinh ngạc, giống như thấy gà trống biết đẻ trứng.

Y tính cách của hắn, dưới loại tình huống này không phải nói “Người không có mắt sao”?

Hắn lái xe xuống đường, ba chiếc xe ở đằng sau đã muốn đuổi kịp, liên tục chiếu đèn.

“Người cư nhiên xin lỗi.” Nàng tin tưởng vững chắc bản thân vừa xuyên đến 2012.

Đối phương không nói. Dĩ Mạch nghiêng mặt nhìn lại, hình như, bên tai hắn có chút phỉm hồng.

Là nhìn lầm. Nay nhất định là ảo giác. Nguyên nhân chắc do ngọn đèn.

Nàng lâm vào trạng thái tự thôi miên.

“Góc đường kế tiếp, người xuống xe, tìm một chỗ trốn đi.” Hắn đem đi động quăng cho nàng, một bên vừa lái vừa nói.

“Hả?” Nàng hoàn toàn không lường trước được hắn sẽ dễ dàng trả lại đi động cho mình, hơi giật mình bật ra một tiếng.

“Nếu người nguyện ý để bọn họ viết thành bạn gái của ta, đương nhiên, người có thể tiếp tục ngồi đây, bày ra một tư thế mê người chờ bọn họ đến chụp.” Ngữ điệu khinh miệt.

“Có quý mới đồng ý!”

“A.” Hắn tựa hồ đang nở nụ cười, “Trên đời này, quý so với người nhiều hơn.”

Nói xong, tắt xe vào bên đường.

Dĩ Mạch rất nhanh xuống xe, khi đóng cửa không khỏi nhìn về phía mắt của hắn.

Con người xinh đẹp giống như ngọc lưu ly, tựa hồ bao phủ bởi một lớp sương mờ. Hắn im lặng nhìn mình. Tầm mắt kia làm cho đáy lòng người ta chìm vào trong một biển hoa rực rỡ.

Sau đó nàng xoay người chạy tới nhà hàng phía trước. Chiếc Mercedes-Benz slk200k cũng đồng thời chạy đi, giống như chưa bao giờ dừng lại, mang theo ba cái đuôi chạy khỏi hiện trường.

Dĩ Mạch nắm đi động đứng ở chỗ tối, trên đi động có treo một con búp bê phiên bản nữ Âm Ảnh trong [Căn Khôn]. Nàng không khỏi hồi tưởng một màn vừa rồi.

Lúc mở cửa xe, môi của hắn mấp máy nói câu gì.

Rất nhỏ, thế nên làm cho nàng cảm thấy kia bất quá là ảo giác.

Khi đó, nàng cũng không nghe thấy hắn nói bốn chữ.

“Mạch Thượng Sắc Vi.”

An Dĩ Mạch nắm đi động vô cùng bi thương đứng ở ngã tư đường trống trải và xa lạ, những tòa nhà cao lớn bốn phía ở trong bóng đêm giống như quái thú âm thầm cười lạnh, làm cho người ta cảm thấy nguy cơ tứ phía.

Trên thực tế, trong người nàng không có mang theo nửa đồng tiền.

Nàng nhấn số điện thoại của Nguyên Viên.

Đối phương tiếp đón nàng bằng một ngữ điệu quý dī “Làm sao vậy? Kích tình thoải mái còn nhớ đến tỷ tỷ ta?” Chọc nàng muốn học máu.

“Nói linh tinh gì thế.”

“Vừa gọi điện thoại cho người, nam nhân tiếp điện thoại là ai?”

“Ôi chào? Nam nhân?” Dĩ Mạch toát mồ hôi. Tô Viễn Ca, người cư nhiên còn tiếp điện thoại của ta.....

“Đúng vậy, vừa rồi nam nhân kia còn nói ‘Đêm nay nàng cùng ta ở chung một chỗ, xin chớ quấy rầy’, người không tính hướng chúng ta – đám bạn cùng phòng ở chung quanh hỏi hã tìm kiếm người giải thích một chút sao?”

“..... Không phải, này..... trong đó có rất nhiều uẩn khúc.....” Nàng bắt đầu cà lăm.

“Một khi đã như vậy, chờ người trở về chúng ta hảo hảo nói chuyện ‘Chi tiết’. Còn nữa, cửa trường đã đóng, xe buýt tuyến cuối đã chạy từ lâu, người trong chốc lát trở về như thế nào?”

“Ta ở lại nhà người quen.....” Nàng than nhẹ một tiếng. Có chạy về cũng đã gần sáng, chẳng nhẽ còn muốn đánh thức bác bảo vệ trường và bác gái quản lý ký túc xá, nhận người ta tra hỏi. Nàng thà rằng không quay về.

“Người ở H thành có thân thích sao?” Nguyên Viên trước kia chưa từng nghe nàng đề cập qua.

“Trước đây thúc thúc hàng xóm ở bên cạnh nhà bà ngoại ta chuyển đến H thành, ta đi tá túc một đêm.”

“Như vậy, chú ý an toàn.” Nguyên đại thần không quên dặn một câu.

“Àn.”

Treo điện thoại, Dĩ Mạch nhấn số Hồ Ly.

“Lệnh Hồ Diêu, ta không xu dính túi lưu lạc trên đường, mau tới cứu ta.” Nàng kêu rên.

“..... Nấm, sao lại thế này? Ta ở l thành công tác.” Thanh âm Hồ Ly có chút vội vàng. Nhóc lộ si từ nhỏ này cư nhiên lạc đường.....

“A a a..... Trời muốn diệt ta.....” Nàng làm bộ đâm đầu vào tường.

“Chung quanh muội có biển đề tên phố không?”

“Phong Hà phố.”

“Dấu hiệu kiến trúc?”

“Uh..... Nơi này có một ngân hàng.”

“Đứng ở cửa ngân hàng không được cử động.”

“Nhưng là, người không phải đang ở l thành sao?”

“Àn, nấm, đứng ở chỗ chờ, ta tìm người tới đón muội.”

“Được.” Nghe thấy giọng nói của hấn tựa hồ cảm thấy an tâm rất nhiều.

Gián đoạn ước chừng 1 phút, Hồ Ly điện thoại lại lần nữa gọi tới.

“Tiểu Nấm, muội vì sao lại lạc đường?”

“Ách..... Này nói rất dài.”

“Sau khi lạc đường việc thứ nhất là gọi đến cho ta sao, xem ra muội đối ca ca cảm tình rất sâu ~” Khẩu khí mang tiêu chuẩn Hồ Ly.

“Ca cái đầu người..... Ai biết người hiện không ở đây.”

“Ta bỗng nhiên nhớ tới trước đây, một đám tiểu hài tử chúng ta đi công viên chơi đùa, muội cũng lạc đường.”

“..... Không được nhắc tới việc đó!” Nàng đỏ mặt.

“A a, đúng rồi, sau lại muội ngồi xổm dưới tàng cây mặt đầy nước mắt nói, ‘Không bao giờ đến công viên nữa.’ Người nào đó tiếp tục.

“Người đáng đánh đòn nha..... Từ Hồ Ly.....”

“Aha ha ha, lần đó hình như cũng là ta tìm được muội. Muội còn ở trên lưng ta bắt ta cõng muội trở về, lý do cư nhiên là khóc mệt.....”

“Người đừng có trở lại, sớm hay muộn ta cũng chém người!”

“..... Muội cho là mình là Bạch Cốt?”

.....

Hai người đối thoại, thời gian từng chút trôi qua. Dĩ Mạch cảm thấy ngực ảm áp hẳn lên, ngoài miệng nói những câu làm người khác tức giận, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ dụng ý của Hồ Ly.

Sợ mình cảm thấy thời gian chờ đợi rất dài, nên mới gọi điện buôn chuyện để phân tán sự chú ý của mình.

Thời điểm chiếc Audi r8 màu bạc tinh chuẩn đứng ở trước mặt nàng, Dĩ Mạch trong nháy mắt hoảng loạn.

“Cố tổng?” Nàng nhìn nam nhân vừa bước xuống xe đang đi đến chỗ mình, sau đó đem một chiếc áo ấm khoác lên người mình.

“Hồ Ly nói em ở chỗ này.” Hắc mím cười.

“A.” Dĩ Mạch phục hồi tinh thần, lại nghe thấy Hồ Ly tru lên trong di động “Nắm nắm, kêu tên kia tiếp điện thoại.”

Cố Quân Thanh nghe xong hai giây, sau đó đối với điện thoại nói: “Vốn ta không có ý đồ gì, bắt quá, nếu người lần nữa cường điệu, ta khả năng sẽ nhịn không được.” Trong giọng nói mang theo ý tứ uy hiếp cùng mờ ám, điện thoại đầu kia nháy mắt không có tiếng động.

Một hồi lâu mới nghe thấy Hồ Ly kêu “Tiểu Nắm, muội phải cẩn thận sắc lang này!” Hoàn toàn quên mất tên sắc lang kia là do hắn đưa tới.

“Ta cúp.” Cố Quân Thanh trực tiếp không nhìn hắn, nhanh nhẹn cúp điện thoại, sau đó đối Dĩ Mạch trợn mắt há mồm không hiểu ra sao nói, “Lên xe đi, đêm nay em về tôi tiếp quản.”

Thời điểm Audi r8 đi qua ngã tư, Mercedes-Benz slk200k đang từ một con phố khác vòng lại.

Tô Viễn Ca rút cuộc thành công cắt đuôi cầu từ đội, trong màn đêm cô tịch, tìm không thấy bóng ai.

“Đi rồi sao.....” Hắc tựa hồ đang nói cho mình nghe, trong giọng nói dễ chịu tràn ngập cảm giác cô đơn.

Dưới đèn đường, bóng dáng cô đơn của hắn bị kéo dài, giống một bức tranh hiu quạnh.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tá túc × thổ lộ

Lưu Vân Đình Viên là một khu biệt thự.

Tọa lạc tại sườn nam hồ nước thiên nhiên ở H thành – Đồng Vân Hồ Bạ (ràng hồng viên hồ).

Biệt thự nơi đây lấy phong cảnh tuyệt mỹ, kiến trúc mới mẻ độc đáo, ngoại hình độc nhất vô nhị cùng giá tiền trên trời khiến người ta cứng lưỡi mà nổi tiếng.

Đối với hầu hết mọi người, biệt thự xa hoa là giấc mơ không thể với tới. Dĩ Mạch tự nhiên là một trong số những người này.

Thời điểm Audi r8 dừng lại trước cửa một biệt thự ba tầng thoát nhìn tràn ngập phong cách Bắc Âu. Trong nháy mắt nàng có cảm giác đang đặt mình trong câu chuyện cô bé lọ lem, đi lạc đến một tòa thành phần hoa như mộng.

Dưới màn đêm, hai ngọn đèn châu âu trước phòng tân măt ra ánh sáng nhẹ nhàng mềm mại.

“Tới rồi.” Cố Quân Thanh vì nàng mở cửa xe.

“Thật xinh đẹp.” An đồng học phảng phất giống như già lưu nhìn thấy đại quan viên.

Trong phòng, đèn theo thứ tự sáng lên. Sau khi hai người vào cửa liền thấy một phụ nữ trung niên mập mạp ra đón, miệng nhắc “Cố tiên sinh, làm sao trở về muộn như vậy.....”

Bác gái nhìn thấy Dĩ Mạch đi theo phía sau Cố Quân Thanh, rõ ràng lấp bắp kinh hãi, ánh mắt híp lại thành đường cong, vỗ tay nói “Ai nha nha, tôi nói hôm nay như thế nào lại máy mất trái, có chuyện vui..... Nga, đúng rồi, hai người có đôi bụng không, tôi đi làm chút gì ăn?”

Cố Quân Thanh nhìn nữ sinh bên cạnh mặt đỏ như quả cà chua, mỉm cười “Lấy nhiều điểm tâm đến đây đi, tôi đói bụng.”

“Buổi tối ăn đồ ngọt không tốt. Còn nữa, tiểu cô nương thường hay giảm béo, không ăn thứ này. Tôi đi nấu một ít vằn thắn, lập tức có ngay.” Dứt lời, vô cùng cao hứng tự quyết định.

“Tôi thường xuyên không ở nhà, việc vặt trong nhà đều giao cho bác ấy xử lý, em kêu bác Chu thăm là được.” Hần nhìn ra nàng xấu hổ, chuyển hướng đề tài “Em là vị khách nữ đầu tiên tôi mang về, cho nên, chỉ sợ bác ấy hiểu lầm.”

“Ách..... Không có việc gì, lúc này khách nhân xác thực.....” Nàng cười gượng hai tiếng, uể oải nhận mệnh. Chính mình quả nhiên không có thiên phú giải vây.

“Bởi vì không có quần áo nữ nhân, cho nên chỉ có thể ủy khuất em mặc cái này.” Hần mang nàng lên lầu hai, vào phòng mình, sau đó lấy ra hai cái áo ngủ dài màu xám đưa cho nàng. “Dụng cụ rửa mặt cùng nước tắm tôi sẽ kêu Chu thăm chuẩn bị tốt. Nếu có cần cái gì có thể nói với bác.”

“Àn, cảm ơn anh.”

“Sáng sớm ngày mai tôi sẽ trở về.”

“Anh không ở lại?” Nàng hỏi.

“Còn có chút công tác phải làm.” Hần chợt cười khẽ một tiếng “Hỏi câu như vậy rất dễ hiểu thành mời mọc. An đồng học.”

Dĩ Mạch chín triệt để, hồng tựa quả táo sắp rơi xuống đất. Nửa ngày, nàng run rẩy nghẹn ra một câu. “Anh đi, không tiễn.....”

Cố Quân Thanh nhin cười. “Như vậy, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.....”

Hần xuống lầu rồi đi. Dĩ Mạch đứng ở cửa sổ sát đất nhìn xe hần biến mất trong tầm mắt.

Cách đó không xa là hồ nước mờ sương mênh mông yên tĩnh, dưới bóng đêm hiện ra những sóng nước nín thở.

Phòng Cố Quân Thanh hướng ra mặt hồ, có một cái ban công cực kỳ rộng lớn. Gió đêm thổi nhẹ nhàng, lụa mỏng bay phơ phất. Cái đèn tường màu vàng với ánh sáng nhu hòa trộn lẫn sự đơn giản cùng xa hoa, trên vách tường phòng ngủ treo một bức tranh luân y hương thảo, mỗi nét vẽ đều cẩn thận tỉ mỉ.

Giường tròn king-size.

Thảm len màu xám, chân trần đi lên mềm mại làm say lòng người.

Đồng hồ treo tường phong cách Châu Âu. Đèn trang trí thủy tinh hoa lệ.

Trên chiếc tủ nhỏ kê ở đầu giường có để một khung ảnh màu trắng. Ảnh chụp ba tiểu nam hài với chiều cao khác nhau nhưng cùng mặc áo sơ mi quần yếm, tất cả đều nở nụ cười nhìn về phía màn ảnh. Phía sau, là một phụ nữ xinh đẹp.

Người đứng giữa chắc là hần. Dĩ Mạch vừa thương thức vừa suy đoán.

Hóa ra khi còn nhỏ hần đã đẹp như vậy, thực không có thiên lý.

“An tiểu thư.” Tiếng đập cửa vang lên, Chu thăm thăm dò tiến vào, cười tủm tỉm nói, “Xuống dưới ăn vằn thắn đi.”

“Ồi chào? Hào.” Dĩ Mạch dưới ánh mắt tò mò Chu thăm vừa ăn vằn thắn vừa cảm thấy bất an.

Dù sao, muốn giải thích vì sao nàng lại xuất hiện ở đây vào lúc này là một việc hết sức khó khăn. Cũng may Cố Quân Thanh tựa hồ đã căn dặn, Chu thăm thủy chung chưa từng hỏi qua, chỉ nói mấy câu đại loại như “Cố tiên sinh là người tốt, nhưng vì quá tham công tiếc việc nên chưa nghĩ đến chuyện chung thân đại sự.”, Dĩ Mạch nghe vài lần thiếu chút nữa bị nghẹn.

Ăn như hùm sói nuốt sạch một chén nhỏ, liền chạy đi tắm rửa.

Dĩ Mạch nhìn bồn tắm mát xa cực đại màu đen trong phòng tắm mà hít một hơi thật sâu.

“Quần áo tôi sẽ giặt cho cô, hong khô. Ngày mai có thể mặc.” Chu thăm ở thời điểm nàng vừa ngâm mình trong nước bắt ngờ đi vào, miệng phàn nàn tay cầm quần áo của nàng đi, làm cho Dĩ Mạch lại một trận đỏ mặt.

Nàng một bên đùa nghịch mấy món đồ trang trí đủ loại kiểu dáng, ngâm mình trong nước ấm bình tĩnh ngẫm lại mọi chuyện.

Hóa ra cuộc sống có những lúc sẽ trải qua những chuyện quái đản như vậy.

Hoàn toàn không biết người ta là ai. Chỉ biết hần họ Cố. Là bằng hữu của Hồ Ly. Vậy mà lại an tâm ở trong nhà hần.

Nhiều điều thật kỳ diệu.

Áo ngủ của hần rất dài, thời điểm mặc trên người đi lại đã xõa xuống đất. Gối đầu của hần thực nhuyễn, giống như chìm vào một đám kẹo bông xõa tung. Chăn của hần thực ấm, đắp lên người giống như chui vào trong kén tằm.

Mùi huân y hương thảo nha..... Dĩ Mạch mí mắt nặng trĩu, trong giấc mộng mơ thấy đủ loại cảnh tượng khôi hài cùng đáng sợ.

Trong mộng, nàng trúng 500 vạn xổ số, sau đó đi mua một tấm thảm len nhỏ đặt trong phòng ngủ. Cùng ba người Nguyên Viên, Lí Thiên, Đường Tiểu Âm ngồi ở trên đó cắn hạt dưa..... Sau, Tổng Úc Bạch xuất hiện ở trước mặt nàng, vẻ mặt ưu thương nói “Dĩ Mạch, anh rất nhớ em”. Tô Viễn Ca đột nhiên không biết nhảy ra từ chỗ nào kéo tay nàng nói “Cầm miệng, đi theo ta”..... Tiếp đó là mùa hè thơ ấu, Hồ Ly công nàng xuyên qua đường nhỏ về nhà bà ngoại, còn cô, nàng lặng lẽ ngắt một chiếc lá đặt trên cổ hần. Mặt trên xiêu xiêu vẹo vẹo viết “Chú rể Lệnh Hồ Diêu; Tân nương An Dĩ Mạch”..... Cuối cùng bỗng nhiên cảnh tượng biến ảo, Thanh Quân ngồi trên bạch kỳ lân mang theo mình từ trên thác nước nhảy xuống.

Thời điểm Dĩ Mạch mở mắt ra, ánh sáng mặt trời xuyên qua tấm rèm màu xanh biển chiếu vào trong phòng.

Nàng đứng dậy, một bên mở rèm cửa, ngoài cửa sở ánh nắng tươi sáng, chiếu xuống mặt hồ gọn sóng, nổi lên những tia sáng lấp lánh.

Quần áo giặt sạch sẽ đã đặt được ngay ngắn ở cửa phòng. Nàng đi xuống lầu, lại thấy trên bàn cơm thật dài đã bày sẵn mấy món ăn sáng.

Chu thẩm ý cười thật sâu lấy cho nàng một chén cháo, nói “Cố tiên sinh còn không có trở về. Tôi cố ý nấu cháo thịt nạc trứng bắc thảo, ném thử xem có hợp khẩu vị không.”

Dĩ Mạch uống một ngụm, khen:“Thực thơm”

“Nga, đúng rồi, ngày hôm qua phát hiện trong túi cô có thứ này. Tôi sợ cô còn dùng, nên không quăng đi.” Chu thẩm đưa qua một tờ giấy nhỏ.

Nàng tiếp nhận, thấy chính là tấm danh thiếp ngày đó nàng tùy tiện nhét vào trong túi.

Cố Quân Thanh.

Nguyên lai hần gọi tên này nha.....

Quân Thanh?..... Đợi chút, hần gọi Quân Thanh.....

Nàng sững sốt, nháy mắt mấy cái.

“Mặt sau hình như còn viết chữ gì đó.” Chu thẩm thấy sắc mặt tiểu cô nương này càng ngày càng ngưng trọng, không biết nên mới mở miệng.

Dĩ Mạch lật nhanh danh thiếp, thấy vài nét bút tiêu sái hùng hồn như nước chảy mây trôi.

“Mạch Thượng Sắc Vi đã ngàn tìm, nề hà gặp lại không nhìn được Quân.”

Dĩ Mạch ngờ ngác nhìn kỹ tấm danh thiếp trên tay, sự việc đáng lý đã sáng tỏ từ sớm, do sơ sót của nàng nên trì hoãn đến ngày hôm nay, trong lòng bị thương giống như bị sét đánh.

Trách không được, khi đó Hồ Ly biểu tình lại quý dị như thế. Trách không được, Cố Quân Thanh khi nghe thấy nàng kêu hần là “Cố tổng” lại cười bất đắc dĩ, muốn nói lại thôi. Từ đầu đến cuối, chỉ có một mình nàng là người qua đường Giáp không rõ chân tướng.....

Nàng, cảm giận bất bình nắm chặt tay, trong lòng tru lên “Thần a, người thực xin lỗi ta.....”

“Ai nha nha, mới trở về nha, lại thức đêm đi.” Chu thẩm vô cùng đau lòng đón lấy túi giấy trong tay Cố Quân Thanh.

“Ta mua bữa sáng trở về.” Hần ngồi ở bàn ăn nhìn Dĩ Mạch cười nhẹ.

“Sáng sớm liền ăn Fastfood sao được, ngồi, tôi đi lấy cho cậu bát cháo.” Không cần phân trần tịch thu luôn.

Không biết vì sao, thời điểm thấy hần trái tim trong nháy mắt đập rất mạnh. Rõ ràng ở trong trò chơi có thể bình thản hô người ta ‘Phu quân’.

Ta quả nhiên vẫn là da mặt mỏng nha..... Dĩ Mạch ảo não.

“Cái kia.....”

“Ngày hôm qua.....”

Xét thấy chỉ có hai người trên bàn cơm là rất ái muội, ước chừng muốn đi không khí, không ngờ hai người cùng mở miệng.

“Em trước.” Cố Quân Thanh thực thân sĩ nhường nhịn.

“Vẫn là..... Anh trước đi.” Dĩ Mạch thực vô năng đánh trống lui quân. Dừng khí vừa mới tích lũy chốc lát đã hóa thành tro bụi.

“Ngày hôm qua ngủ ngon không?” Hần hỏi.

“Àn, mơ thấy rất nhiều thứ.” Ta làm sao mà dám nói trong giấc mơ..... “Anh một đêm không ngủ sao?” Nàng bỏ câu.

“Ở trên sofa của công ty nằm 40 phút. Gần nhất thu mua một dự án, càng ngày càng nhiều việc.” Hần múc một thìa cháo bỏ vào trong miệng.

“Ồi chào? Trách không được luôn luôn treo máy.” Nàng nói xong mới phát hiện..... Vì sao dễ dàng khai ra như thế.....

“Khụ.....” Cố Quân Thanh rõ ràng bị sặc.

“Khi nào thì phát hiện?” Hần trấn định hỏi.

“Ách, vừa mới.....” Người nào đó giống con muỗi.

“So ra sớm hơn dự tính của tôi.” Cố đại thần mỉm cười.

“Nếu em không phát hiện thì sao?” Tiểu cường ghen khuấy, “Anh liên tính không nói cho em biết?”

Hần giương mắt cùng nàng nhìn nhau, trong đôi mắt đen lóe lên những tia gian xảo. Phảng phất muốn đem nữ nhân trước mặt kéo vào trong một huyết động tối đen, khiến Dĩ Mạch không rời mắt nổi.

Nghe thấy hần gần từng tiếng.

“Thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã rất muốn nói cho em biết. Tôi chính là Thanh Quân.”

“Bất quá thực đáng tiếc, em tựa hồ không phát hiện lời nhắn ghi sau tấm danh thiếp. Sau tôi lại cảm thấy, như vậy cũng tốt.”

“Mạch Thượng Sắc Vì cùng Thanh Quân gần nhau, cũng không đại biểu An Dĩ Mạch sẽ cùng Cố Quân Thanh yêu nhau, không phải sao?”

“Cho nên, tôi nghĩ, có lẽ để cho em nhận thức Cố Quân Thanh trong hiện thực sẽ tốt hơn với một nhân vật ảo.”

“Thời gian tôi đợi em, so với em tưởng tượng còn dài hơn. Cho nên, mặc dù em chưa từng phát hiện, cũng không quan hệ.”

“Tôi đang chờ, chờ em yêu tôi.”

Trong óc Dĩ Mạch giống như đại bác bắn pằng pằng. Nàng kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, mở miệng nhưng không nói nên lời.

Game ảo cùng sự thật trùng hợp ở chung một chỗ, Lạc Tinh áo trắng mà nàng gọi là “Phu nhân”, hiện đang đứng ở trước mặt nàng, cùng nàng nói lời yêu đương.

“Cái kia..... em ăn no.” Nàng đánh quân lính toi bởi vội vàng thoát đi, ngay cả dừng khí liếc mắt nhìn hần một cái cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Đà điều × lại gặp

Nếu dùng một loại động vật đến hình dung chính mình. Dĩ Mạch cảm thấy, chuẩn xác nhất hẳn là đà điều.

Dưới con mắt của người bên ngoài, nàng gặp chuyện thủy chung vẫn duy trì một loại tư thế bình tĩnh, kỳ thật nàng bẩm sinh đã ngu ngốc, cộng thêm việc tự nói với mình rằng “Người đang nằm mơ”.

An Dĩ Mạch trong suốt hai mươi hai năm đã từng gặp qua rất nhiều kiểu tỏ tình, thí dụ như có nam sinh đứng chờ ở ven đường đưa cho nàng một đóa hoa hồng, khi tự học cố ý rót cho nàng một ly nước ấm hoặc là ôm đàn ghita ở dưới lầu vì nàng hát tình ca.

Có cẩn thận, ngượng ngùng, cũng sẽ có đặc ý, ngại ngần.

Thời điểm gặp Tống Úc Bạch, nàng từng nghĩ đến, đời này có thể khiến cho nàng cảm động cũng chỉ có cảnh hai người cùng ngắm mặt trời mọc bên bờ biển.

Thời gian trôi đi, khi nhớ lại, vẫn như cũ có thể mơ hồ nhớ rõ lúc đó hưng phấn cùng khẩn trương. Hắn cúi đầu hôn lên má nàng. Lòng của nàng giống như đá ngầm bị sóng biển dội vào, nhộn nhạo lại ôn nhu.

Mà hôn nay gặp được một màn thổ lộ bên bàn ăn làm cho nàng khẩn trương chưa từng có. Giống như bản thân đang đứng trên chiến trường tràn ngập khói thuốc súng, lui không thể lui, nhìn địch nhân kia từng bước tới gần, chân tay luống cuống, tim đập gia tốc, máu không lên não.

Nếu nếu có thể, An Dĩ Mạch thật mong muốn cứ như vậy nằm vật ra đất, như vậy già chết.

Đối mặt với nam nhân kêu Cổ Quân Thanh này, làm bộ trấn định là không có căn cứ.

Vì thế, nàng chạy trốn chết, thậm chí quên mất thân ở nhà sỏi người vô xu, còn phải nhờ vả Thanh Quân đại thần mang mình về trường học. Dĩ Mạch đồ mặt ngồi ở cửa sổ lâu hai nhìn thủy triều không biết tên lướt qua mặt hồ, thờ nhẹ một hơi.

Ở dưới lầu, Cổ mẫu có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. Hắn chậm rãi nuốt hết bát cháo, sau đó dường như không có việc tiếp lấy cà phê Chu thẩm đưa đến, cảm lấy một tờ báo vừa uống vừa xem.

Chu thẩm đang thu dọn đồ ăn bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Cố tiên sinh, vừa rồi cậu đã bỏ ba viên đường.”

Hắn ngẩn ra, bên miệng hiện lên một tia cười khổ.

Cổ Quân Thanh a Cổ Quân Thanh, người lại có ngày vì một cô gái mà rối loạn tâm thần.

Nói trắng ra cũng không phải hắn thiếu nhẫn nại. Thậm chí sau khi nói xong hắn mới phát hiện, trong thời gian như vậy, ở một nơi thế này, dùng phương thức đó để thổ lộ tình yêu là rất không thỏa đáng.

Nhưng mà lời đã ra khỏi miệng.

Nếu hôm nay không mạnh bạo ép người nào đó trả lời dứt khoát, nàng tuyệt đối sẽ tránh nặng tìm nhẹ tiếp tục giả làm người qua đường Giáp bò qua bò lại.

Lo lắng đến điểm này, Cổ Quân Thanh buông cái chén đứng dậy lên lầu. Vì thế đụng phải An đồng học cố lấy hết dũng khí xuống lầu.

Hai người, cách nhau ba bậc cầu thang.

Dĩ Mạch ánh mắt sáng ngời mà động lòng người, như một con hươu nhỏ sợ hãi. Biểu tình quần bách, cố ý dời đi tầm mắt. Làm cho hắn không tự giác cong lên khóe miệng.

“Sáng sớm có khóa?” Hắn mở miệng trước.

“Ân.”

“Như vậy, bây giờ tôi đưa em về trường học.”

“Ôi chào? Kỳ thật, em thường xuyên trốn học. Cái kia, anh không cần nghĩ ngợi sao?”

“Tôi có thể lý giải, em đang lo lắng tôi không?” Hắn cười.

“..... Kỳ thật em đang lo lắng bảo vệ tính mạng mình an toàn.” Nàng cố ý không trả lời.

“Nếu không vội, qua giờ ăn trưa tôi đưa em về.”

“em có thể tự mình trở về.”

“Chẳng lẽ em nhẫn tâm cự tuyệt một người chí công vô tư đã kính dâng giường của mình và liên tục làm việc trong 36 giờ sao?”

“.....” An đồng học nhìn khuôn mặt bảo trì nụ cười thân dân trước mặt, nội tâm rơi lệ, ngẩng đầu 45° nhìn trời.

Nàng bi thương, chính mình hoàn toàn không phải đối thủ của hắn nha.

“Bất quá, trước đó.” Hắn bước lên cầu thang, hai người gần sát đến mức tựa hồ có thể cảm giác được độ ẩm trên người đối phương “em muốn nghe một đáp án.”

Dĩ Mạch quần bách lui về phía sau, lại quên mình đang ở trên cầu thang. Gót chân bị bậc thang bán trụ, thân thể nghiêng ngả đổ về phía trước, được Cổ Quân Thanh giang tay đỡ lấy.

Khí lực của hắn rất lớn, nàng cứ như vậy thẳng tắp nhào vào lòng hắn.

Xa xa trên mặt hồ lấp lánh hào quang.

Ánh sáng theo cửa sổ rọi vào phòng.

Nam tử cao lớn trên người mang theo tư bị thản nhiên.

Mơ hồ có thể thấy hết bối cảnh.

Trên khuôn mặt đỏ ửng nóng rực.

Tim đập giống chim tước cất cánh, bỗng nhiên bay vút lên trời.

Nàng mở to mắt, mơ màng chìm vào một giấc mộng hoa mỹ. Chỉ nghe thấy bên tai vang lên thanh âm Thảm âm.

Hắn nói.

“Nếu em không chuẩn bị tốt, tôi có thể chờ. Nhưng tôi muốn một cơ hội.”

“Chúng ta. Thử một lần. Được không?”

Thử một lần.

Được không.

Thiên toàn địa chuyển. Nàng mơ hồ gật đầu, vì thế thấy được nụ cười anh tuấn trên gương mặt kia không ngừng phóng đại.

Cổ Quân Thanh ôn hòa đặt môi hôn lên trán nàng, giống như chuồn chuồn lướt nước.

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại. Trong lòng giống như một mạch nước ngầm tuôn trào dữ dội. Băng tuyết tan rã vạn vật sống lại.

“Cổ Quân Thanh — Ngươi lần ra đây cho lão tử!”

Lúc này, cùng với tiếng rít gào mơ hồ, dưới lầu vang lên tiếng đập cửa cấp tốc. Không, xác thực mà nói, giống như muốn đá vỡ cửa. Hoàn toàn một bộ tư thế cân quét của thổ phỉ.

Chu thẩm không hổ là phong cách quý phái thế hệ trước, thực trấn định mở cửa.

Chỉ thấy một yêu nghiệt có bím tóc màu nâu lắc mình vào cửa thẳng đến trên lầu, tốc độ mau đến mức chỉ nhìn thấy ánh sáng cong cong của đôi bông tai màu bạc. Một đôi bồ câu bụi đồng nhìn chằm chằm nam nhân vừa mới buông Dị Mạch ra, tạm dừng ba giây, tiếp đó tiến lên từng bước kéo tay phải của nàng đi xuống dưới lầu.

Dị Mạch một tiếng “Hò Ly!”? Còn chưa nói xong đã thấy tay trái cũng bị người ta giữ chặt.

Hai nam nhân giống như ăn cướp giữ chặt lấy vật sở hữu của mình, giằng co ở trên thang lầu.

“Tiểu Thanh Thanh, đem ma trảo của ngươi buông ra!” Âm cuối lên cao, cặp mắt hoa đào phiến hồng kia híp lại thành một đường cong nguy hiểm.

“Tự tiện vào nhà người khác cộng thêm việc cường thường dân nữ, Lệnh Hồ Diêu ngươi lá gan càng lúc càng lớn.” Biểu tình này chỉ càng làm cho người ta đỏ mặt hôi lạnh.

“Thành thật nói cho rõ, ngươi đã làm gì nhóc con Nấm nhà ta, vì sao nàng hồng giống cái đèn lồng?”

Ngươi mới giống cái đèn lồng, Dị Mạch phục hồi tinh thần đang muốn phản bác, lại nghe bên kia nói một câu bí hiểm.

“Đêm qua ngày tốt cảnh đẹp, thích hợp đoàn tụ sum vầy, ta làm cái gì, ngươi cứ việc phát huy sức tưởng tượng bản cùng của mình nghĩ thử xem.”

“..... Ngươi, cái đồ cầm thú, gia muốn đem ngươi đánh thành bảy tám khối nuôi heo!” Hồ Ly mắng a.

“Xem ra bốn ba suốt đêm, ngươi đói bụng.”

“..... Tiểu Nấm, ca ca thực xin lỗi ngươi a a a!” Hồ Ly vô cùng đau đớn.

Dị Mạch bình tĩnh đem hai người kéo gần, sau đó đem móng vuốt Hồ Ly đặt lên trên tay Cổ mẫu, mỉm cười: “Nhị vị tình chàng ý thiếp vừa vặn vừa hợp thành [sói sơn bá cùng trư anh đái], tại hạ chuyển đến băng ghế cùng Chu thẩm xem diễn, chúc nhị vị diễn xuất thành công.”

“.....”

“.....”

Hai người nhanh chóng bỏ tay ra. Hồ Ly tru lên “Ta muốn trở lại đường ngay, Chu thăm, chỗ nào có dịch tiêu độc.....” Lùi vào toilet. Cố Quân Thanh từ trên bàn ăn rút một tờ khăn giấy dùng sức chà mu bảo tay.

Nồi cháo Chu thăm làm bị Hồ Ly quét sạch, đẩy hướng lên trời, sau đó ba người chen chúc trên sofa rộng thênh thang xem tivi.

Nói cụ thể, đây là Dĩ Mạch ngồi xuống trước. Chỉ chốc lát, Cố Quân Thanh ngồi ở bên trái. Hồ Ly đang muốn đặt mông ngồi ở giữa hai người, lại bị Cố đại thần ngang trời một cước, vì thế hắn đành cắm gậy ngồi ở bên phải Dĩ Mạch.

Tiết mục văn nghệ trên ti vi rất hay, chính lúc đến cao trào, đã thấy nam tử bên trái mềm dựa vào lại, đầu gối lên vai trái của nàng.

Hiển nhiên là đang ngủ.

Dĩ Mạch cắn cắn môi, lại ngượng ngùng, ánh mắt nhìn sang bên phải, chỉ thấy Hồ Ly kia cũng dần dần đổ xuống. Bím tóc màu nâu cọ bên tai ngứa.

Hai người này..... Lấy chính mình làm gối đầu sao?

Bên trái nghe nói công tác cuồng chỉ ngủ 40 phút, bên phải nghe nói tróc j biến thái cuồng suốt đêm theo l thành cấp tốc trở về.

Dĩ Mạch một bộ mặt bánh bao, bảo trì tư thế không nhúc nhích, bả vai thực mỏi nha.....

Trong óc nhớ đến một màn dây dưa trên cầu thang.

Đã vậy còn dễ dàng đáp ứng.

Đến tốt cùng là nên, hay là không nên nha.....

Nghĩ tới nghĩ lui, lại cũng nhắm mắt chậm rãi ngủ. Trong giấc mộng mơ màng nhìn thấy Nguyên Viên gối đầu lên lưng mình nói “Ngươi làm sao bây giờ?” Lại đổi thành Tống Úc Bạch mặc trang phục học sĩ đứng ở xa xa hướng chính mình mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng đều.

Trong lòng nhớ tới chỉ thấy thực nhẹ nhàng, lại kiên định thanh âm.

– Tống Úc Bạch. Gặp lại.

Dĩ Mạch chìm vào giấc ngủ cũng không phát hiện Cố Quân Thanh lặng yên đứng dậy, đem Hồ Ly ngủ say động tay động chân đẩy về phía tay vịn sofa. Sau đó một lần nữa ngồi trở lại, đem đầu của nàng tựa vào trên vai mình, mỉm cười nhắm mắt lại.

Thời điểm đi động Cố Quân Thanh vang lên đã là lúc giữa trưa.

Dĩ Mạch dần dần trợn mắt, chính thấy Hồ Ly chỉ vào mình “A a! Nấm, muối cứ nhiên tựa vào vai sói!” Biểu tình khoa trương. Nàng nhìn sang bên, thấy người ta nhìn nàng mỉm cười ôn hòa, cả người giống như điện giật nhảy dựng lên, lấy “Ai bảo ngươi đổ sang bên kia, bây giờ còn có mặt kêu” chất vấn đuổi theo Hồ Ly néo hấn nhe răng trợn mắt.

Ước chừng là điện thoại trong công ty, bị Cố Quân Thanh một câu “Nếu cái gì đều phải ta đến thu phục, không bằng tháng sau ta giúp ngươi lĩnh tiền lương” Dọa cho treo luôn.

“Com trưa muốn ăn cái gì?” Treo lên điện thoại, phó tổng tài tốt đẹp giống như thiên sứ.

“Ta muốn ăn com Tây.” Hồ Ly đem móng vuốt khoác lên vai Dĩ Mạch, điềm điềm đáng yêu nhìn hấn.

Cố Quân Thanh ghé sát vào, vuốt ve móng vuốt nó, hỏi Dĩ Mạch:“Tôi biết có một nhà không tệ, chúng ta thử ăn đồ Nhật một lần, được không?”

Lời này nói rất nhẹ, ở “Thử một lần” Cùng “Được không” đặc biệt bỏ thêm trọng âm. Vì thế, An đồng học mặt hồng như đèn lồng.

“Tùy..... Tùy tiện.” Nàng xoay người trốn vào toilet, còn lại Cố mỗ tâm tình khoái trá cùng Hồ mỗ không rõ chân tướng.

Nhà hàng Nhật này tuy nằm ở nơi hẻo lánh nhưng mùi vị chính tông, không chỉ mướn đầu bếp Nhật Bản, phong cách kiến trúc cũng thuần Nhật. Nước ao trong suốt, cảm lí tới lui tuần tra, hoàn cảnh thập phần thanh u.

Bởi vì nhà hàng này chỉ chiêu đãi khách VIP, hơn nữa giá cả một bữa com bằng tiền sinh hoạt cả tháng của người bình thường, cho nên, nơi này trở thành địa điểm một ít ngôi sao tai to mặt lớn thường xuyên xuất hiện.

Dĩ Mạch dựa vào lan can thấp bé bằng gỗ xem xét, nữ tử ngồi ở Ngư Trì bên kia chính là nữ diễn viên nàng vẫn thích — Hà Tuyết.

“Là người thật nha.....” Nàng đề thấp thanh âm hướng Hồ Ly nháy mắt.

Hồ Ly nắm lên một miếng mồi câu quăng vào hồ nước, nhìn không chớp mắt than thở “Cái miệng quá lớn, khó coi.”

“Cổ lớn bằng người không? Mồm người to như bồn máu.” Nàng liếc mắt xem thường, “Nàng hình như đang đợi người?”

“Em cũng ham thích bát quái sao?” Cổ Quân Thanh cười nhẹ.

“Ách.....”

“Nữ nhân đều là con vịt.” Hồ Ly thở dài ra vẻ cao thâm, bị Dĩ Mạch một đám bay ra chỗ khác.

Khi ba người đang châu đầu ghé tai, Hà Tuyết đáng về tao nhã mang giày cao gót bước từng bước nhỏ đến chỗ ba người, mỉm cười “Cổ tổng, thật khéo.”

“Àn. Tần diễn tiến độ ra sao?” Hấn gật nhẹ, hỏi.

“Rất thuận lợi, tháng sau có thể phát hành.” Nàng cười say lòng người. “Ta tới cùng một người bạn?”

“Àn, người đâu?”

“Chúng ta vừa com nước xong, hần đi toilet..... A, đến đây.” Nàng chuyển hướng cách đó không xa vẫy vẫy tay.

Dĩ Mạch theo Hồ Ly bên cạnh ngẩng đầu nhìn.

Bộ dạng nhàn rãi, quần bò, một đôi giày chơi bóng. Dưới vành nón là khuôn mặt trẻ trung tuấn mỹ.

Tô Viễn Ca.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cổ gia × khiêu khích

Thời điểm Tô Viễn Ca nhìn về phía bên này, Dĩ Mạch rõ ràng cảm giác được trong mắt hần hiện lên một tia kinh ngạc, tầm mắt của hần dừng ở bên người mình, ánh sáng trong mắt từng chút từng chút mất đi, cuối cùng giống như bao phủ một lớp sương mù lạnh như băng giá.

Hà Tuyết cười giới thiệu “Cổ tổng, đây là Thiên Duyệt giải trí Tô Viễn Ca.” Chuyển hướng nam từ bên người, “Viễn ca, đây là Cổ tổng tài của công ty ta, rất tuần tú đi.”

“Xác thực, rất tuần tú.” Tô đại thiếu nhếch môi, thời điểm hần cười như vậy, từ trên cao nhìn xuống luôn giống như một loại trào phúng “May mắn ta đã com nước xong, bằng không thật đúng là nuốt không trôi.”

Hần vừa nói ra những lời này, Hà Tuyết dĩ nhiên thay đổi sắc mặt. Nàng xấu hổ đứng ở tại chỗ, nghẹn họng nhìn trần trời.

Dĩ Mạch cũng rất là kinh ngạc, tuy nói tính cách tô mỗ quý dị nàng đã được kiến thức một phen, nhưng không nghĩ tới trong trường hợp này, thẳng nhai cư nhiên cũng không để cho người ta nửa phần mặt mũi. Trái lại một bên Lệnh Hồ Diêu, hần lại giống như đã đoán trước được sẽ xảy ra chuyện này, bình tĩnh nhún nhún vai.

Cổ Quân Thanh cười nhẹ đáp lại “So với người, vận khí của ta còn kém một chút, hiện tại quả thực không có thềm ăn.”

“Khuôn mặt của ta cư nhiên có thể khiến cho Cổ đại tổng tài nuốt không trôi, thật đúng là vinh hạnh.” Tô Viễn Ca nhíu mày cười, yêu dãi dĩ thường. “Chỉ tiếc, khuôn mặt khiến người chán ghét này cũng có một phần công lao của Cổ thị người nha.” Dứt lời đeo kính mắt lên, ngay cả Hà Tuyết bên người cũng không thèm nhìn, xoay người đi thẳng.

“Viễn Ca.....” Hà mỹ nữ gọi một tiếng không thấy được đáp lại, đành phải đối Cổ Quân Thanh xin lỗi, “Thực xin lỗi.....”

“Không có việc gì.” Hấn Thảm mặc nhìn bóng dáng người kia, ngược lại đối Hà Tuyết nói, “Nếu hần còn gây chuyện, tiếp theo, tuyền nam nhân thích hợp.”

Hà Tuyết trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cúi đầu nói nhanh: “Ta đã biết.” Liền vội vàng rời đi.

Lúc này, Dĩ Mạch bỗng nhiên nhớ tới bức ảnh chụp nghiêng trên tạp chí khi Tô Viễn Ca đánh đàn dương cầm, lập tức ngẩng đầu nhìn nam tử bên cạnh,

trong đầu điện quang hỏa thạch hợp thành một ý nghĩ. Nàng đang muốn mở miệng, đã thấy Hồ Ly đem ngón giữa đặt ở trên môi làm bộ ‘suyt’, vì thế đành đem câu nói kia nuốt trở về.

Đã thấy Cổ Quân Thanh bắt đắc dĩ cười khẽ “Này đã không còn là bí mật, em đoán đúng, hần là đệ đệ của tôi.”

Cổ gia chuyện xưa kỳ thật không coi là phản kích.

Phụ thân Cổ Quân Thanh là Bất Lạc Viêm Dương tổng tài Cổ Cửu Thành, trong giới thương nhân nổi tiếng là người nghiêm cẩn rất biết nắm bắt thời cơ. Cổ Cửu Thành hai mươi tám tuổi từ trong tay phụ thân tiếp quản đại bộ phận quyền hành Cổ thị, cũng đem Bất Lạc Viêm Dương tạo thành đế quốc truyền thống nổi tiếng. Khi ba mươi hai tuổi, thê tử của hần Đỗ Mi Gia mang thai, thành công sinh được một nam hài anh tuấn, gọi là Cổ Tĩnh Hần.

Lần sinh sản đó hữu kinh vô hiểm, nhưng bác sĩ báo cho nàng, thân thể của nàng tuyệt không thích hợp lại mang thai lần nữa.

Đối với Cổ Cửu Thành tuổi trẻ mà nói, một gia đình hạnh phúc, một đứa con đáng yêu, một phần bông bột phát triển sự nghiệp, này hết thảy gần như hoàn mỹ.

Nhưng bầu trời chẳng thể không nổi gió, khi Cổ Tĩnh Hần ba tuổi sốt liên miên không hạ, bị chẩn đoán vì trái tim suy kiệt.

Đỗ Mi Gia ngăn trở các loại dụng cụ cùng tiên kỹ thuật tiến sắp được dùng trên người đứa nhỏ đáng thương.

Nàng nói, nếu đứa nhỏ này có thể rời bỏ nàng bất cứ lúc nào, như vậy trước khi nó rời đi, là mẫu thân, ta không muốn để cho nó chịu thêm nhiều thống khổ.

Nam hài có khả năng ngủ không tỉnh lại này đã dành hết nhiệt tình của mẫu thân. Mỗi ngày, nàng dốc lòng chiếu cố chu đáo, không nghĩ đến gì khác. Có lẽ thần cảm động cho mẫu thân kiên trì. Đứa nhỏ cứ nhiên sống sót như kỳ tích, hơn nữa từng ngày từng ngày ổn định trưởng thành.

Trong đoạn thời gian này, Đỗ Mi Gia phát hiện cha mẹ chồng sống chung nhà tựa hồ đặc biệt vui vẻ, mà trong khốe mắt trượng phu của mình cũng hiện lên ý cười ôn hòa. Lúc đó nàng chỉ nghĩ bọn họ vì đứa trẻ khỏe lên mà vui mừng. Cho đến ngày đứa nhỏ Cổ Tĩnh Hần khờ dại chạy đến trước mặt mình hỏi “Mẹ, bà nội nói con sẽ có một đệ đệ, có phải sự thật hay không?” Nàng đột nhiên nhìn về phía Cổ Cửu Thành bên cạnh, đón nhận ánh mắt xin lỗi cùng trốn tránh của hần.

Hần nói, thực xin lỗi, anh phải có một đứa nhỏ khỏe mạnh để kế thừa sự nghiệp.

Hần nói, vì cha mẹ tuổi già, anh không thể không làm như vậy.

Hần nói, anh thề, anh cùng nàng không có cảm tình. Anh cấp nàng tiền, nàng sinh cho anh một đứa nhỏ. Chỉ là như vậy thôi.

Hần nói, đứa nhỏ kia trên danh nghĩa sẽ là con của em, từ khi nó bắt đầu sinh ra sẽ gọi em là “Mẹ”.

Hần nói, anh không muốn gạt em, nhưng anh không nghĩ sẽ làm tổn thương em.

Hần nói, Mi Gia, anh thật sự, thực yêu em.

Nói đến đây, nam nhân cực ít biểu lộ cảm tình giờ nói bằng giọng nghẹn ngào.

Thiên toàn địa chuyển.

Đỗ Mi Gia gất gao nắm chặt tay vịn sofa, giống như một khi nàng buông tay, sẽ giống như vải trên sofa bị xé rách.

Sau một lúc lâu, nàng cúi đầu nói, nếu anh thật sự muốn một đứa nhỏ khỏe mạnh.....

Nàng bỗng nhiên ngừng mặt mỉm cười, một giọt nước mắt lớn theo khốe mắt chảy xuống. Cổ Cửu Thành chưa bao giờ gặp qua thê tử thần sắc như vậy, hần có chút kích động nắm tay nàng, một mảnh lạnh lẽo.

Nàng nói, tôi không thể tha thứ anh. Chúng ta tách ra một đoạn thời gian, Tĩnh Hần giao cho anh chiếu cố. Trong khoảng thời gian này, tôi và anh đừng nên liên hệ, tôi muốn một mình, im lặng, trong một thời gian. Đây là yêu cầu duy nhất trong từng ấy năm tôi đi theo anh.

Dưới sự kiên trì của nàng, Cổ Cửu Thành gật đầu đồng ý.

Nàng rời đi trong một buổi sáng sương mù mờ mịt, cũng không có kinh động hai vị lão nhân.

Sau truy tra, mấy ngày đó nàng đi mua vé bay sang Los Angeles, tiếp theo, hoàn toàn không có tin tức. Nàng giống như đã bốc hơi giữa nhân gian không còn dấu vết, ngay đến khuê trung bạn tốt của nàng cũng không hề biết tin tức.

Cổ Cửu Thành cho đến ngày nay vẫn nhớ rõ biểu tình của nàng lúc đó, muốn nói lại thôi. Nàng cười thực đậm, nói.

Cửu Thành, xin anh nhất định phải chiếu cố Tĩnh Hần thật tốt.

Khi đó, hấn cũng không biết, đúng là xa nhau.

Tám tháng sau, một nữ tử mặc quần áo màu đen, đeo kính râm xuất hiện ở bệnh viện Mary trong H thành. Nàng đem đứa trẻ sơ sinh còn đang say ngủ trong tay đưa cho người đang đợi ngoài phòng sinh, về mặt Cổ Cửu Thành kinh ngạc.

Trên cổ đứa nhỏ là nhãn cưới Đỗ Mỹ Gia đeo trên tay khi kết hôn.

“Nó là hài tử của ngươi, Mĩ Gia đặt tên cho nó là Cổ Quân Thanh.” Trên đôi môi đỏ của nàng hiện ra một nụ cười châm chọc, “Đương nhiên, nếu ngươi có điều hoài nghi, có thể đi xét nghiệm ADN. Trong tã lót ghi địa chỉ hiện tại của Mỹ Gia, ngươi có thể đi xem nàng.” Nói xong, nàng xoay người rời đi.

Cổ Cửu Thành tâm lý bất an càng lúc càng lớn, hấn run rẩy lấy ra mảnh giấy trong tã lót của đứa nhỏ.

Mặt trên viết một hàng chữ.

“Virginia Châu Thánh An, mộ phần 73 khu 034”

Trước mắt hấn nhất thời tối đen, lùi lại hai bước.

Lúc này, bác sĩ ôm một đứa trẻ sơ sinh cách một lớp thủy tinh hướng phụ thân ở phía ngoài chào hỏi.

Hấn ngừng đầu nhìn đứa trẻ sơ sinh đang gào khóc trong tay bác sĩ, lại cúi đầu nhìn đứa nhỏ im lặng ngủ say trên khuỷu tay, xoay người rời đi.

Một tháng sau, dưới sự an bài của Cổ thị trưởng bối, sản tử Tô Ngưng lấy thân phận bảo mẫu tiến vào Cổ gia. Mà đứa nhỏ nàng sinh ra lại thủy chung chưa từng mang họ Cổ.

Lấy lực ảnh hưởng của Cổ thị ở giới truyền thông, chuyện này bị hoàn toàn phong bế. Người biết nội tình cũng nói năng thận trọng.

Tám năm sau, khi Cổ lão thái gia mất, mẫu tử Tô thị rời khỏi Cổ gia.

Cổ Cửu Thành thủy chung không có tái hôn. Hấn luôn hồi tưởng lại câu nói Đỗ Mỹ Gia bỏ dở ngày đó.

“Nếu anh thật sự muốn một đứa nhỏ khỏe mạnh, như vậy, tôi nguyện ý, lại sinh cho anh một đứa.”

Nàng biết rõ bản thân không thể sinh thêm, vậy mà vẫn kiên trì.

Này cần bao nhiêu dũng khí?

Một nữ tử cả đời ôn hòa, dùng phương thức này ở hấn trong lòng nhẹ nhàng rạch ra một miệng vết thương.

Mà miệng vết thương này chính là đứa nhỏ mỗi lần hấn gọi “Cổ Quân Thanh”, giống như một lần nữa bị xé mở, đau đến run sợ.

Cho nên hấn không bao giờ có thể đi nhận đứa nhỏ của Tô Ngưng. Mặc dù hấn biết rõ ràng nó vô tội.

Tô Ngưng đứa nhỏ, đó là Tô Viễn Ca.

Hấn cúi đầu nghiêng mặt, của hấn biểu tình, cùng Cổ Quân Thanh có vài phần tương tự. Cho nên lúc Dĩ Mạch thấy hình ảnh trên cuốn tạp chí kia đã cảm giác có vài phần quen thuộc.

Huỳnh đệ.

Hai chữ này, đối với hai người kia mà nói, đều là một loại xung hô châm chọc.

Dĩ Mạch nhớ lại bức ảnh chụp để ở đầu giường trong phòng ngủ của Cổ Quân Thanh.

Ba thiếu niên mỉm cười dưới ánh mặt trời, còn có nữ tử xinh đẹp đứng phía sau.

Kia hấn là lúc ba người Cổ Tĩnh Hân, Cổ Quân Thanh cùng Tô Viễn Ca hòa hợp ở chung, hơn nữa Tô Ngưng.

Dù sao bọn họ cũng từng ở chung tám năm.

Sau khi ăn xong, Hồ Ly xưng phong nhận việc đưa Dĩ Mạch trở về trường học. Nhờ vào lượng rượu đỏ Volvo c70 mà Hồ Ly kia uống, nàng nghe được bản đầy đủ của câu chuyện.

“Thời điểm tám tuổi, là Cổ Cửu Thành bắt buộc bọn họ chuyển đi ra sao?” Nàng hỏi.

“Dù sao lúc Đỗ Mỹ Gia qua đời, Cổ Tĩnh Hân đã không sai biệt lắm năm tuổi. Hấn một mực tìm hiểu, nên sự thật cuối cùng cũng phơi bày. Quân Thanh cảm thấy cái chết của mẹ đẻ của hấn cùng Tô Ngưng có quan hệ rất lớn, thậm chí còn liên đới không ít. Mà Tô Viễn Ca sau khi biết chân tướng sự việc cảm thấy Cổ gia đã phụ mẫu thân hấn. Quan hệ như vậy chuyển biến xấu. Cổ Cửu Thành trong một lần khắc khẩu thất thủ đánh Tô Ngưng một tát, sau

đó Tô Ngưng kia mang theo hân ly khai.” Hồ Ly đáp.

Nàng nhíu mày “Sau hai người đó gặp lại thế nào?”

“Trên cơ bản đều là lẩn tránh nhau, có chạm mặt cũng làm như không biết. Xung đột giống như hôm nay rất ít.” Hồ Ly xoa xoa đầu của nàng, cười: “Đừng nghĩ. Mâu thuẫn giữa bọn họ đã tồn tại rất lâu, bất quá ta thật sự rất kinh ngạc, muội cư nhiên nhận thức tiêu từ họ Tô kia.”

“Chỉ do ngẫu nhiên.” Nàng nhớ đến tình cảnh đua xe bạt mạng tối hôm trước, cả người toát mồ hôi lạnh.

“Tiêu từ kia có thể sống đến ngày hôm nay, cũng không đơn giản. Năm, muội phải cách hân xa một chút.” Hồ Ly đại thẩm dặn.

“Muốn gặp ngôi sao cũng phải có cơ hội, ta chỉ là tiểu thị dân.” Dĩ Mạch xem thường.

“Đến, tiểu Năm, muội không theo ta goodbye kiss sao?” Hồ Ly hí hóp mắt lộ ra một hàng răng trắng, cười đến đáng đánh đòn.

“K ngươi cái đầu.” Hung hăng gõ đầu của hân, nàng nhanh chóng trốn chạy, vừa chạy vừa vẫy tay.

“Vong ân phụ nghĩa.....” Hồ Ly vô tội vừa lái xe vừa vuốt vuốt tóc, đưa tới một đám nữ sinh đứng ở xa xa vây xem.

Chạy về phòng ngủ, Dĩ Mạch vừa lên trò chơi đã thấy [Thế giới] nhảy ra một hàng chữ.

[Thế giới] Chanh Hương Vị: Mạch Thượng Sắc Vi, mọi người đều trên dưới cấp 115, có đảm lượng đến so tài một trận.

Tận lực bồi tiếp kênh thế giới hỗn loạn.

[Thế giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Hân, đầu năm nay, cô nương đều mạnh như vậy.....

[Thế giới] Người Thích Yên Tĩnh: Chanh mm, đem cái gì Sắc Vi đánh chết.

[Thế giới] Hoàng Hôn Đậu Đậu: A, con chuột rút cục dám đi lên mặt mày rạng rỡ.

[Thế giới] Hoàng Hôn Nữ Nữ: Nam nhân nhà nàng không ở, nàng cũng không dám tiếp người ta khiêu chiến thư. Ngay cả tiền vốn lãng lợ cũng không có.

[Thế giới] Lười Dương Dương: Hoàng Hôn lại bắt đầu rống to.

[Thế giới] Bạch Nguyệt Quang: Hoàng Hôn ai lại jyy một câu, lão nương gặp một lần giết một lần.

Lời nói của cảm thú tỷ tỷ đã chính thức đập tan đám mượn gió bẻ măng đó.

Dĩ Mạch còn chưa nắm rõ tình huống, mọi người trong bang phái đã bắt đầu ngơ ngác một lời ta một lời nói về vấn đề này.

[Bang phái] Phật Di Lạc: Sắc Vi đừng để ý nàng. Muội mới 114, nàng đã 119. Còn cái gì trên dưới 115.

[Bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Chanh Hương Vị, cấp 119, Linh Vũ. Lệ thuộc Anh Túc Thứ Thanh. Nghe đồn là tình nhân Đế Tu.

[Bang phái] Thiên Sơn Mộ Tuyết: Ừ, xem ra là ghen tị. Trách không được kêu Chanh Hương Vị, dám chua thôi ~ Sắc Vi không cần để ý nó ~

[Bang phái] Ăn No Vãn Cố Mua Nước Tương: Cùng nàng đánh, dù sao muội mới cấp 114, thua cũng không dọa người.

[Bang phái] Bạch Nguyệt Quang: Đánh cái đầu người, Ám Ảnh 114 cùng Linh Vũ 119 có thể so sánh sao? Ám Ảnh kỹ năng công kích cao đều là sau cấp 140, Linh Vũ so với Ám Ảnh máu nhiều, hơn nữa nàng có thể triệu hồi linh thú. Sắc Vi tiểu thân thể, đi lên tương đương chịu chết.

[Bang phái] Ăn No Vãn Cố Giết Người: Nhưng Linh Vũ không thể mang chiến sủng, Sắc Vi còn có hy vọng.

[Bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Loại tỷ thí này thực không có ý nghĩa, nàng thua lần này, lần sau gọi người đến trợ giúp.

Hiện tại Dĩ Mạch đại khái hiểu được chuyện gì xảy ra.

Nói đơn giản, đại khái, khả năng, có lẽ là Đế Tu ái mộ giả tìm đến mình trả thù đây.....

[Thế giới] Lam Sắc Yêu Cơ: Hoàng hôn không phải về đến Huyền Thế sao, nếu thích gây chuyện không bằng kêu bang chủ của các người đối đầu trực tiếp với Tọa Yên Thiên Hạ, như vậy mới đánh xem.

[Thế giới] hoàn trư cách cách: Oa, bang chiến!

[Thế giới] Gió Thổi PP Lạnh: Phóng viên đến đây, ai với ai đánh?

[Thế giới] Đóng Băng Ngàn Dặm: Chanh muốn một mình đầu là chuyện của Chanh, xin những người không liên quan chớ có lên tiếng.

[Thế giới] Bức Tranh Nguyên Rũa: Anh Túc Thứ Thanh thanh minh, Chanh Hương Vị khiêu chiến là hành vi cá nhân, cùng bang phái không quan hệ.

[Thế giới] Chanh Hương Vị: Mạch Thượng Sắc Vi, nếu login, đến đánh một hồi. Ta nghĩ nhìn xem có thể làm cho Đế Tu hưng sư động chúng cướp cô dâu là loại người nào.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Đột biến × Tuyên Tình

Đánh, hay là không đánh, đó là một vấn đề.

Đi Mạch nhìn trên thế giới thấy vô số quần chúng hồi hộp chờ đợi cùng Cố cảm thú nhàm chán đứng bên cạnh, lại nhìn nhìn Chanh tuyên thủ thành thạo nhiệt huyết sôi trào, thờ dài.

Mọi người chỉ thấy ở kho hàng Ma thành Mạch Thượng Sắc Vi đang ngồi trên chiếu, quanh thân xuất hiện một vòng sáng.

Nàng, bắt đầu chế được.....

Vì thế, Chanh Hương Vị đã đuổi tới cửa Ma thành bị hoa hoa lệ lệ không nhìn.

Quần chúng từ bốn phương tám hướng đến vây xem lần lượt cảm thấy uể oải. Nhưng ai cũng không có lá gan ở ma thành khiêu khích, bởi vì Bạch Cốt một thân hồng quang khiêng trường thương đứng ở cửa thành cùng Ân No Vẫn Cố Giết Người công cự kiếm hồng, hai cảm thú đi đi lại lại tuần tra nơi cửa thành.

Khiêu chiến kỳ thật là thể lực kết hợp hoạt động.

Đầu tiên, người khiêu chiến không thể quá làm càn, từ ngữ phải khiêm nhường. Đối với nữ ngoạn gia giống như Chanh Hương Vị mà nói, ngôn từ thô lỗ là nhân tố trực tiếp phá tan hình tượng dịu dàng hiền thực, đưa tới mọi người phản cảm. Đương nhiên, ngoại trừ loại nữ tử hào phóng giống Bạch Nguyệt Quang, nàng đại biểu cường thế, hơn nữa không ai dám phản cảm nàng.....

Tiếp theo, người khiêu chiến cần chú ý đến tình huống xung quanh, tránh không bị giết. 119 không coi là cao cấp, hơn nữa địa điểm nàng khiêu chiến chính là cửa hang của đám cảm thú. Phương pháp xử sự của đám cảm thú kia không giống với người bình thường, tùy từng tình huống mà thay đổi liên tục. Đương nhiên, người không thể yêu cầu một đám cảm thú phải nói lý lẽ. Chỉ một con tùy tiện đi ra từ cửa thành cũng có thể thuận tay giết người, mà lý do thì..... Có lẽ không cần hỏi sẽ tốt hơn, nếu không dễ dàng tạo thành mặt bộ rút gân.

Tiếp nữa, đánh chữ phải nhanh, muốn tích cực điều động đầy đủ quần chúng. Chuyện PK này chung quy phải do đôi bên đồng ý. Nếu đã khiêu chiến, như vậy tất nhiên không có năng lực trực tiếp vọt vào thành chém ngã đối phương. Bởi vậy, dự định đi ra ứng chiến mới là mục đích cuối cùng. Đây là một phen chiến đấu tâm lý, cộng thêm quần chúng cổ động tham dự dư luận chiến. Mục đích cuối cùng, nếu đối phương thủy chung co đầu rút cổ trong mai rùa, vậy có thể phát động đa số quần chúng đến phi nhỏ.

Chanh Hương Vị rất am hiểu mấy nguyên tắc này, trung quy trung củ không ngừng lên thế giới, một mực cường bức địch nhân phải đi ra.

Mà tiểu cường đồng học mặc cho gió táp mưa sa vẫn theo phương châm lù lù bất động, ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục chế độc.

Nhất thời cục diện lâm vào bế tắc.

[Thế giới] Chanh Hương Vị: Mạch Thượng Sắc Vi, ta mặc trang bị cấp 110 chỉ triệu hồi một huyền thú đánh với ngươi, ngươi còn không nguyện ý sao?

Như thế rộng lượng. Đưa tới một mảnh phụ họa.

Mạch Thượng Sắc Vi dùng hết giá trị tinh lực, nàng vỗ vỗ mông đứng dậy, hướng ngoài thành đi đến.

Ngoài Ma thành đều là người. Trong đó có thể thấy được bộ phận bang chúng của Anh Túc Thứ Thanh, mặt khác chính là chúng cảm thú Tọa Yên Thiên Hạ.

Bạch Cốt Bức Tranh Nguyên Rũa đã đánh xong hai trận. Xương Cốt hoàn bại. Vì thế đuổi theo Nguyên Rũa đấu trận thứ ba.

Nhất thời cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

[Thế giới] Trên Mặt Đất Có Hai Chiếc Giày: A a, đi ra đi ra.....

Khán giả bị Bạch Cốt cùng Nguyễn Rửa hấp dẫn tầm mắt thấy nàng ra khỏi thành, lập tức tinh thần chấn hưng.

Quả nhiên, bất quáí so với đầu võ vẫn có ý tứ hơn nha.

Chanh Hương Vị:“Mạch Thượng Sắc Vi, quy tắc ngươi định.”

Mạch Thượng Sắc Vi:“Ra về, ta tìm không thấy lý do đánh cùng ngươi.”

Chanh Hương Vị:“PK không cần lý do.”

Ăn No Vãn Có Giết Người: “..... Xương Cốt, này hình như là lời kịch của ngươi.”

Bạch Cốt: “Con bà nó, lại thua, Nguyễn Rửa, lại đến.....”

Bức Tranh Nguyễn Rửa: “.....”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ta, hoàn hoàn toàn toàn không nghĩ đánh với ngươi.”

Chanh Hương Vị: “Ngươi sợ thua?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Xem như thế đi.”

Chanh hương vị: “Ngươi cho rằng mình lấy lý do như vậy thì ta sẽ bỏ qua sao? Ngay cả đường đường chính chính pk cũng không dám, chỉ biết làm cái loại mờ ám chân đạp hai thuyền.”

Thiên Sơn Mộ Tuyết: “Thỉnh chú ý cách dùng từ của ngươi.”

Diên Vi: “Vốn là như vậy. Câu tam đáp tứ, ngươi cảm thấy có người cướp cô dâu thì rất vinh dự sao? Ngây thơ.”

Có người hát đệm.

Đóng Băng Ngàn Dặm: “Lại để ta nghe thấy có người công kích, sát.”

Nhất thời lặng im.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ngươi tìm ta đánh nhau, là vì Đế Tu?”

Chanh Hương Vị: “Lại như thế nào?”

“May mắn. Nếu là tình nhân của Thanh Quân đến đánh tới cửa, trận này ta không đánh không được.” Dĩ Mạch cười nhẹ, “Nếu nhiều người vậy xem như vậy, ta không ngại một lần nói rõ ràng. Trước đó cướp cô dâu ta cũng không cảm kích, về phần hấn vì sao mà đến, chỉ sợ phải đi hỏi bản thân hấn.”

Nàng nói tiếp: “Vốn ta không muốn nói ra sự thật, bất quá ta cũng không muốn mang trên lưng cái ác danh chân đạp hai thuyền. Ngươi hôm nay lên [Thế giới] nói lâu như vậy dụ ta đi ra, vì, đơn giản vì hai sự kiện. Thứ nhất, khiến cho Đế Tu chú ý. Thứ hai, chứng thực quan hệ của chúng ta. Hiện tại hai điểm ngươi đều làm được, mời trở về đi.”

Tâm sự bỗng bị vạch trần, chanh hương trực đứng ở tại chỗ. Đã không có dũng khí chuyển hoá thị giác nhìn xem phía sau.

Mặc dù nàng không có quay đầu, cũng biết, người nọ đã đến đây.

Thao Thiết màu đen nuốt vân phun vụ đứng lặng ở cách đó không xa, nhìn bọn họ nói chuyện.

Xác thực, Mạch Thượng Sắc Vi cuối cùng làm Thanh Quân tân nương, hơn nữa tựa hồ nghe nói Đế Tu kia một lần giống trống khua chiêng thổ lộ là hấn đơn phương tình nguyện. Như vậy, bản thân tức cái gì?

Sau khi nghe được tin tức kia. Trong lòng thất vọng cùng khổ sở cứ như vậy dâng lên.

Muốn nhìn một chút nữ tử kia, muốn làm chút gì đó để cho lòng mình được cân bằng. Mới có thể tâm bình khí hòa nhận ra sự thật, hấn cuối cùng vẫn là không có đem mình đặt ở trong lòng.

“Nếu lúc ấy Thanh Quân thua, ngươi sẽ với đi ai?”

Nàng rớt cục văng hỏi ra miệng, mang theo một tia ác ý oán độc.

Bức Tranh Nguyễn Rửa:“Chanh, loại giả thiết nhảm chán này không có ý nghĩa.”

Hắn muốn nói với nàng, cảm mến. Vấn đề như vậy rất đã thương người. Ngay tại thời điểm nàng quát to muốn quyết đấu, Nguyễn Rửa liền nói qua với nàng “Xin khuyên người không cần làm như vậy, bởi vì kết quả, người thua chỉ có thể là người.”

Nhưng là nàng không cam lòng.

Thời điểm nàng gặp được Tu, cứ như thể khẳng khái một mực thích hắn. Lâu như vậy. Lâu đến mức tất cả mọi người ở Anh Vũ châu đều biết nàng thích hắn. Trừ bị vật tư, trang hoàng Thánh thành, bao gồm cướp cô dâu. Bọn họ đều gạt nàng.

Như vậy, dựa vào cái gì chỉ có một mình nàng đau lòng?

Mạch Thượng Sắc Vi: “Bất luận Thanh Quân là thắng là thua, danh hiệu trên đầu ta cũng không biến đổi.”

Nàng lại trả lời kiên quyết như vậy.

Cái danh hiệu “Thanh Quân nương tử” sáng ngời có chút chói mắt.

Nàng không tiếp thụ người, cũng giống như người không tiếp thụ ta. Nếu trong lòng đã có miệng vết thương, như vậy người hãy cùng đau đớn với ta đi.

Mọi người ở đây đều chú ý thời điểm phát triển tình thế. Trong sân, Chanh Hương Vị phút chốc liên tiếp triệu hồi ra ba con huyền thú, hướng về Mạch Thượng Sắc Vi đánh tới.

Nếu hôm nay không vì một lý do kích động. Như vậy cũng không thể biết được lòng hắn.

Mạch Thượng Sắc Vi, người làm cho hắn, thương tâm nha.

Triệu hồi ba con huyền thú, tất cả đều là loại hình cao công thấp phòng. Dao quỷ, Hỏa diễm ma, Cự đường lang.

Đi Mạch không ngờ đến nàng bỗng nhiên động thủ, hiện tại đã trúng một kích, nhanh chóng ẩn thân, lại phát hiện thanh máu không có gì biến hóa. Nàng xem dây máu của mình bỗng nhiên dài ra, mỉm cười.

Hắn đến đây.

Phải dưới cửa Ma thành chính là nam tử tao nhã cười bạch kỳ lân đang chăm chú đứng nhìn.

Ám Ảnh tốc độ cực nhanh. Nàng tránh đi ba con huyền thú, đến sát sau lưng Chanh Hương Vị. Đối chức nghiệp Ám Ảnh mà nói, công kích vào góc chết của con mồi sẽ có thêm uy lực. Nàng thả ra Lôi Thú cấp 114 hấp dẫn sự chú ý của tam con huyền thú, một chiêu “Điện ảnh tàn huyết” đâm thẳng đôi phượng hậu tâm.

Ở 10 phút “Tương cứu trong lúc hoạn nạn”, nàng có nắm chắc đánh chết đối thủ.

Lúc này Chanh Hương Vị ngây người vì chiêu công kích vừa rồi rõ ràng đã đánh trúng nhưng lại không có hiệu quả. Rõ ràng ba huyền thú đều đánh trúng, nhưng sao dây máu của nàng lại chỉ giảm đi có một chút. Trình độ phòng ngự của nàng lại cao đến mức này?

Chờ khi Chanh cô nương lấy lại tinh thần tái chiến, giữa sân lại có một người thuần di đến.

Trong phút chốc hào quang lấp lánh, mặt đất rung rung cùng với bụi bay mù mịt.

Huyền não mất đi khi mọi người vạn phần kinh ngạc, trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chanh Hương Vị dĩ nhiên ngã xuống đất.

Mà giết nàng, cũng là Đế Tu.

Đi Mạch bị trận này loạn nhập làm mơ hồ, nhìn Bôn Lô miễn cưỡng một thân khinh giáp đứng ở đằng xa, hỏi một câu.

“Người..... Có phải giết sai người hay không?”

Mọi người hắc tuyến.

Thanh Quân như cũ đứng ở bên cửa thành, chưa động.

Xem ra Bức Tranh Nguyễn Rửa nói đúng. Cuối cùng, thua, chính là nàng mà thôi. Chanh Hương Vị quỳ rạp trên mặt đất cười âm trầm: “Tu, nói như thế nào, ta cũng là bang chúng của người, không phải sao?”

“Ta nhớ rõ ta đã nói. Đừng động vào nàng.” Nam tử với đôi mắt xanh lam lạnh như hàn đàm.

“Người không nhìn thấy câu trả lời vừa rồi của nàng sao? Nàng lựa chọn, thủy chung không phải là người!” Nàng có chút bệnh tâm thần.

“Cho người hai lời khuyên. Một, không cần tự cho mình là thông minh. Hai, không cần khiêu chiến kiên nhẫn của ta.” Hấn nói xong, một đạo lam quang logout.

Vài giây sau, phó phó Chanh Hương Vị cũng biến mất vô tung.

Trong một gian nhà trọ cách K đại không xa, Tuyên Tinh một cước đá rơi xuống nguồn điện, nắm chặt tấm ảnh xé ra từng mảnh.

Trên những mảnh vụn rơi dưới sàn nhà có thể thấy được khuôn mặt của một nam tử đang ngồi chơi đàn dương cầm.

Nàng chậm rãi ngồi phịch xuống đất, nói nhỏ: “Tô Viễn Ca, người thà rằng đuổi theo một nữ nhân không đoái hoài đến mình cũng nhất định muốn từ bỏ ta.....”

“Viễn Ca, còn 10 phút đến phiên người biểu diễn.” Nancy hấp tấp giúp hấn lấy đến cái chén, “Muốn hay không uống nước?”

Tô Viễn Ca không kiên nhẫn đóng laptop lại: “Người đi nói cho lão nhân, từ hôm nay trở đi, phàm là hoạt động liên quan đến Tuyên Hòa điền sản, ta một mực không tham gia.”

Nancy le lười, xem ra Tuyên đại tiểu thư lại quần quít lấy hấn.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bạn cùng phòng × mời khách

Trong Căn Khôn.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách, có vẻ như muội đã bảo toàn được mạng sống.”

Bạch Nguyệt Quang: “Thanh Quân, nhìn lão bà của mình cùng con nhóc khác đánh nhau cảm giác như thế nào?”

Thanh Quân: “Cũng không tệ lắm. Đương nhiên, nếu nguyên nhân đánh nhau là ta, ta sẽ càng cao hứng.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Di, như vậy xem ra huynh cũng có không ít hoa đào?”

Thanh Quân: “Tạm thời không có, bắt quá nếu phu nhân có nhã hứng cho ta động thủ, vì phu không ngại khổ hạnh một chút, thay phu nhân tìm vài đối thủ luận bàn.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nguyệt Quang tỷ, muội cảm thấy hình như đã chọn sai.”

Bạch Nguyệt Quang: “Àn, ta đây giúp muội liên hệ Anh Túc Thứ Thanh, muội tái giá qua bên đi.”

Thanh Quân: “Nếu muội đi qua bên kia, khi đánh nhau nhất định chớ quên cho ta biết, bằng không ta không kịp login cùng muội ‘Tương cứu trong lúc hoạn nạn’.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “.....”

Thanh Quân: “Xem ở ta bận trăm công nghìn việc vẫn login cứu muội nơi nước sôi lửa bỏng, đêm mai nể mặt cùng ăn tối được không?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Được.”

Đi Mạch đối với màn hình máy tính mỉm cười, chỉ cảm thấy phía sau có vật gì đó đang tới gần, vừa quay đầu lại, ba gương mặt mang biểu tình kỳ dị hiện ra trước mắt, dọa nàng thiếu chút nữa từ trên ghế ngã xuống.

“Ách, các người đã trở lại ~” Nàng bảo trì nụ cười tươi rói.

“Hừ hừ.....” Lí Thiên nhip nhàng duy trì ngữ điệu mẹ kế của nàng, khoe mắt hiện lên một đạo ám quang, hỏi, “Nói, tối hôm qua đi đâu vậy?”

“Nam nhân tiếp điện thoại kia là ai?” Đường Tiểu Âm thiên chân vô tà chớp mắt, làm bộ ngây thơ.

Nguyên Viên mặt không chút thay đổi dùng ngón trỏ ở trong cốc nước của Dĩ Mạch chấm một chút nước, sau đó ở trên mặt bàn vết lên hai chữ –JQ.

Ánh mắt sắc bén kia cơ hồ có thể nhìn thấu an đồng học.

Dĩ Mạch nhìn sáu đôi mắt, a, không phải, là tám đôi mắt (Nguyên đại thần mang kính mắt) không chớp mắt nhìn chằm chằm chính mình, mồ hôi rơi xuống như mưa.

Ý của ánh mắt kia rất rõ ràng: Nếu không có giải thích hợp lý, ngươi sẽ chết thực thảm.

Vì thế, trong lòng nàng nổi lên một loại cảm giác ưu sầu giống như bị người bắt kẻ thông dâm tại giường.

“Cái kia. Ngày hôm qua. Ta ở lại trong nhà một bằng hữu.”

“Công mẫu ?” Lí Thiên ngoài cười nhưng trong không cười tới gần.

“Ách. Nam” Nàng lo lắng một lát, quyết định ăn ngay nói thật.

“Ngươi thất thân ?” Nguyên Viên hỏi thực thẳng.

“Không có.” Thật sự là, đám nữ nhân suy nghĩ mờ ám. Dĩ Mạch mồ hôi như thác.

“Vậy sao, tiếc nuôi nha.” Trên mặt ba người rõ ràng hiện lên biểu tình tiếc hận.

“Các ngươi.” Dĩ Mạch ở bên cạnh bị các nàng làm cho nghẹn khuất.

“Nói, nam nhân kia niên kỉ bao nhiêu, thân cao, ba vòng, chức nghiệp, gia đình như thế nào?” Đường Tiểu Âm hỏi dồn.

“Ta chỉ tá túc ở nhà hần thôi mà.”

Lí Thiên: “Chúng ta chỉ muốn biết tình huống cụ thể của chủ nhà mà thôi.”

Đường Tiểu Âm “Đêm qua nguyệt mộng lung điều mộng lung, nam nhân kia nói ‘Đêm nay nàng cùng ta ở chung một chỗ, xin chớ quấy rầy’ cư nhiên không có thừa cơ xuống tay.”

Dĩ Mạch: “Câu kia không phải hần nói.”

Nguyên Viên: “Di, ta giống như người được không chỉ có một loại hương vị gian tình?”

Lí Thiên: “A a a, còn có một nam nhân thần bí, An Dĩ Mạch, ngươi thành thật nói cho ta!”

Đường Tiểu Âm “Thắng thần thì sống, kháng cự thì chết!”

Dĩ Mạch: “..... Các vị lão gia, để tiểu nữ tử uống miếng nước đi.”

Phòng ngủ 512 hệ quảng cáo năm thứ hai, ở C đại cũng coi như nổi danh. Trên phố bình luận, phòng ngủ tứ nữ tướng mạo xinh đẹp, phong cách dị thường, chỉ có thể đứng xa mà xem, không thể động vào.

Kết luận này được đưa ra có liên quan đến sự kiện “Bàn tay môn” vào một ngày mùa đông. Khi đó vừa vào học không lâu, tên nam nhân đáng khinh nhất năm thứ ba với đôi mắt mờ to hay nhắm lại cũng là hình tam giác đã nhắm vào Đường Tiểu Âm dịu ngoan như nước. Nam nhân hoa tâm, tiêu tiền như nước, cả ngày bồi dưỡng ra một quả tim sỏi bắc ái lạm tình.

Đường Tiểu Âm tính tình nhu nhược, trải qua uyển chuyển cự tuyệt bị làm thành lạt mềm buộc chặt. Học trưởng mất tam giác xiêm áo ra trận mướn đến dàn nhạc, cũng ở phòng ngủ dưới lầu dùng Lam Sắc Yêu Cơ kết thành một chữ LOVE thật lớn, làm cho nàng sợ tới mức ngay cả xuống nhà cũng không dám.

Lí Thiên một cú điện thoại gọi bảo an tới, lấy lý do “Quấy rầy nghỉ ngơi” mạnh mẽ đuổi đi dàn nhạc. Sau đó xuống lầu đối học trưởng mất tam giác nói “Tiểu Âm ngủ, ngài thích đứng thì đứng. Bất quá ngoài trời rất lạnh, ngài tốt nhất nên mặc nhiều một chút.”

Nam nhân căm giận mà đi. Sau đó liền truyền đến tin đồn hần then quá thành giận chung quanh phi báng Đường Tiểu Âm là dâm nữ, chọc Tiểu Âm nghẹn khuất đỏ hai hốc mắt.

Ngay sau đó ở căn tin, một đám nữ sinh năm ba vây quanh Tiểu Âm đang xếp hàng mua xom, cầm đầu đi lên đánh nàng một tát, trong miệng lẩm bẩm “Cho ngươi câu dẫn Tôn Hải.”

Tiểu Âm lập tức sững sờ, đầu kêu ong ong, nửa ngày mới phản ứng lại, Tôn Hải chính là tên khoa học của nam nhân mất tam giác, vừa định cãi lại, chỉ thấy Nguyên Viên bên cạnh đưa tay kéo mình ra phía sau, tiếp đó vung tay cho nữ nhân hung hăng kia một bạt tai.

Chung quanh một mảnh hút không khí thanh.

Đám kia nữ sinh năm ba kêu gào tiến lên, bị Lí Thiên lấy một chén canh nóng hắt thành hình vòng cung bức lui. Lí Thiên cầm hũ dấm chua trên bàn ăn hắt

vào nữ sinh kia, cắn răng nói: “Người không phải thích ăn dấm chua sao, hôm nay ta mời khách.”

“Các người làm gì?” Nam sinh kêu Tôn Hải đã ở căn tin ăn cơm, thấy tình cảnh này, không khỏi đứng dậy kêu ngừng.

Dĩ Mạch hướng hần đi tới, đứng ở trước mặt hần. Đối với Tôn Hải cao lớn mà nói, vóc dáng của nàng quá mức thấp bé, cho nên nàng hơi hơi ngẩng đầu lên.

“Tôn Hải là người?” Nàng hỏi.

“Phải, làm sao?” Hần cảm thấy không hiểu.

“Ta là bạn cùng phòng của Đường Tiểu Âm, An Dĩ Mạch.” Đôi đồng tử của nàng lóe lên một tia âm thầm, “Trò khôi hài hôm nay là do người bày ra? Đường nhiên, người có thể phủ nhận. Bất quá ta vừa vận nhìn thấy nữ nhân kia đánh mất về phía người. Theo lý thuyết ta nên gọi người một tiếng học trưởng, chỉ tiếc, người không xứng. Từ hôm nay trở đi, mời người cách Tiểu Âm xa một chút.” Nói xong, nàng xoay người bước đi.

Tôn Hải nổi trận lôi đình đưa tay tóm lấy vai nàng, cánh tay lại thấm xuống, bị một bàn tay to khác bắt lấy. Hần ngẩng đầu, người nọ đúng là hội trưởng hội học sinh — Tổng Úc Bạch.

Thấy tiểu nha đầu này nhìn mình có chút kinh ngạc, Tổng Úc Bạch trong lòng thờ dài một hơi.

Quả nhiên mình vẫn không đủ lý trí nha, rõ ràng muốn khéo léo, lại phá công trong hôm nay, rồi rồi không có việc gì làm lại đi quản chuyện này.

“Nói này là trường học, làm trò như vậy không phải quá khó nhìn.” Trên tay hần dùng sức vài phần, mạnh mẽ đem cánh tay Tôn Hải từ trên vai Dĩ Mạch kéo xuống. “Mọi người đều là đồng học, khiêm nhượng một chút không được sao? Huống hồ học sinh năm ba đều là đại tỷ trong trường, không nói tạo tầm gương, ít nhất ngôn hành cũng phải cẩn thận. Việc này nếu làm lớn, mặt mũi của lãnh đạo học viện phải để đi đâu, hơn nữa chỗ hiệu trưởng cũng không biết nên nói thế nào, huống hồ truyền ra ngoài, phong cách trường C đại cũng sẽ chịu nghi ngờ. Nể mặt ta, mỗi người nhường một bước, lui đi.”

Những lời này thực linh hoạt. Sắc mặt Tôn Hải trở nên có chút khó coi. Việc này lớn cũng không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, mà ý đồ Tổng Úc Bạch cũng rất rõ ràng, nếu hần nhúng tay quản việc này, nếu chính mình động thủ lần nữa, hần sẽ đem việc này báo cáo lão sư, lại liên hệ hiệu trưởng. Nguyên nhân dẫn đến việc này đều là do mình, nếu làm lớn. Hần chớp chớp mắt tam giác, nói: “Nếu không phải nể mặt người, ta sẽ không dễ dàng buông tha nha đầu chết tiệt kia.” Nói xong, liền vỗ vỗ hông rồi đi.

Nữ sinh năm ba bị một tát và ăn cả bình dấm chua thấy Tôn Hải đi rồi, mặt mũi mất hết, càng không nhịn được, còn muốn phát tác, bị Nguyên Viên đến trước mặt đá cho mấy phát mà sững sờ.

“Hần cho các người bao nhiêu tiền diễn trò? Một ngàn đủ không?” Nguyên đại thần khí tràn đầy đủ, Lý Thiển ở phía sau nàng không khỏi rung mình một cái. Trong tay nắm một tập tiền, ngữ điệu Nguyên Viên cơ hồ kết băng: “Cầm tiền, sau đó, rút.”

Ước chừng là ánh mắt của nàng làm cho người ta sợ hãi, nữ sinh kia thể nhưng hốt hoảng rồi đi.

Căn tin thật lâu rơi vào trạng thái im lặng, mọi người cố gắng dung nhập bối cảnh.

“Cảm ơn.” An Dĩ Mạch hướng nam sinh giúp nàng mỉm cười.

Tổng Úc Bạch khom người nhặt tiền trên đất lên, giao cho nàng, cười nói: “Các người. có những lúc xung đột trực diện không phải là phương pháp tốt nha.”

Dĩ Mạch: “Học trưởng nhận thức người kêu Tôn Hải kia sao?”

“Àn, tính nhận thức đi.”

“Có thể làm cho hần không cần ở chung quanh nói xấu Tiểu Âm, dù sao danh dự nữ sinh rất quan trọng.”

“Ta thử xem.”

“Cảm ơn.”

“Người như thế nào xác định Tôn Hải chính là chủ giả?”

“Ách, thời điểm nữ sinh kia bị Lý Thiển tát dấm, biểu hiện của hần giống như đang xem tuồng.”

“Người thực thông minh.”

“..... Đúng dịp mà thôi, ta thực ngốc.”

“Ha ha.”

Đó là lần đầu tiên Dĩ Mạch đứng trước mặt Tổng Úc Bạch. Khi đó nàng cũng không biết, hần và nàng sẽ có một đoạn tình kết đáng kể.

Mà Tổng Úc Bạch cũng không biết, nữ sinh linh hoạt động lòng người này từng chút từng chút hấp dẫn ánh mắt của hấn, tiến vào hấn sinh mệnh, trở thành hấn cả đời bận tâm.

Sau sự kiện căn tin này, bốn người sau khi trở lại phòng ngủ triển khai thảo luận. nhiệt liệt

Lí Thiến: “Nữ nhân kia nên cảm thấy may mắn vì trong tay ta là dấm chua, không phải nước nóng, bằng không nàng liền hủy dung.”

Nguyên Viên: “Đối với cái loại đó, hủy dung tương đương chinh dung.”

Đường Tiểu Âm: “Cám ơn các người.”

Lí Thiến: “Cám tạ cái gì, người lúc ấy nên trả cho nàng một cái tát a.”

Đường Tiểu Âm: “Ta nghĩ đánh lại. Nguyên Viên so với ta động tác mau.”

Lí Thiến: “Kỳ thật ta cũng muốn đi lên đánh, nhưng không vượt qua nổi.”

Dĩ Mạch: “..... Uy uy.”

Nguyên Viên: “Kia thật đúng là may mắn, tay chân ta lúc nào cũng nhanh nhẹn, thỉnh các vị lần sau nhẹ hơn.”

.....

Từ nay về sau, phòng ngủ 512 một trận chiến thành danh, trở thành một truyền thuyết.

Có lẽ cảm tình giữa con người chính là như vậy. Khi đó các nàng trải qua tình cảnh khôn khó, mới có ngày nay đoàn kết bao dung lẫn nhau.

Dựa theo cách nói của Lí Thiến, bốn nàng hợp cùng một chỗ, chính là một chiếc xe tăng không gì thương tổn được.

Giữa bốn nha đầu không hề giấu diếm bất cứ bí mật gì, các nàng chia sẻ hết thấy quan điểm và cái nhìn về thế giới chung quanh, bao gồm cả oán hận cùng đố kỵ nhỏ nhen. Ví dụ như nữ sinh a đi làm mũi hay nam sinh b đã phóng đàng còn nói lắp, mặt khác nguyên rủa Trương mặt ngựa trĩ nội trĩ ngoại trĩ hỗn hợp, Diệt Tuyệt sư thái đi giày cao gót bị ngã cầu thang, bị chó cắn.

“Cho nên, người cùng nam nhân trong trò chơi kết đôi trong hiện thực?” Nghe Dĩ Mạch nói xong toàn bộ chuyện xưa, Lí Thiến đảo mắt hỏi.

“Không thể xem như kết đôi, hấn nói thử một lần.” Nàng hỏi tưởng những việc xảy ra nơi cầu thang kia, hai má ửng đỏ.

“Hấn nói chú ý người thật lâu sao?” Nguyên Viên lo lắng luôn mãi, “Ta cảm thấy Dĩ Mạch người với hấn còn chưa đủ hiểu biết.”

“Àn. Xác thực.” Nàng thừa nhận.

“Người ngàn vạn không cần vì quên ai đó mà miễn cưỡng chính mình yêu đương.” Tiểu Âm nhíu mi.

“Sẽ không. Tổng Úc Bạch cùng hấn hoàn toàn là hai việc khác nhau. Không có lấy nửa điểm quan hệ.” Nàng cười.

“Ta quyết định.” Nguyên Viên khép lại quyển từ điển tiếng Anh, “Dẫn hấn đi ra để cho chúng ta thẩm tra một lần.”

Dĩ Mạch: “Ồi chao?”

Lí Thiến: “Chúng ta mời hấn ăn cơm tốt lắm, oa ha ha”

Đường Tiểu Âm: “Tán thành!”

Nguyên Viên: “Buổi tối ngày mai hấn có rảnh không?”

Dĩ Mạch: “.....”

Đèn rực rỡ mới lên. Dĩ Mạch rời rằm ngồi xổm trong toilet gửi tin nhắn.

“Ngày mai, ách, bạn cùng phòng của em nói, mời anh ăn cơm chiều.” Nàng bất đắc dĩ cắn cắn môi, ấn nút gửi thư đi.

Một lát sau, thu được hồi âm lời ít ý nhiều.

“Anh mời. Ngày mai anh tới đón các em.”

Chương 39: Hối lộ × lễ vật

Tô Hi cảm thấy hôm nay là một ngày cực không tầm thường.

Biểu hiện thứ nhất, phó tổng tài luôn luôn yêu cầu hoàn mỹ hôm nay nhìn thấy văn kiện mà cấp dưới trình lên có vài lỗi nhỏ cũng chỉ nhẹ nhàng nhíu nhíu mày, sau đó triệu đến tổng quản phòng kế hoạch, thái độ hòa ái ngôn ngữ dịu dàng ra chỉ thị “Mời anh sửa lại”. Nếu là lúc trước, khẳng định sẽ là “Nếu còn để cho ta thấy những lỗi sơ đẳng như thế này, người trước tiên nên giao lên danh sách giảm biên chế”, phản ứng lạnh như băng so với hiện tại khác nhau một trời một vực. Thái độ ảm áp của hắn làm cho làm cho chủ quản bộ kế hoạch nom nớp lo sợ, đến bộ thư ký nói bóng nói gió hỏi thăm, không biết bản thân có phải đã không còn thuốc chữa nữa hay không, sắp bị đuổi việc.

Thứ hai, Tô Hi đi vào đưa cà phê ba lượt trộm ngắm Cố tổng bình thường rất ít khi cười lại vô duyên vô cớ ở trước đồng tài liệu dày cộp bảo trì trạng thái tươi cười. Điều này làm cho nàng vạn phần nghi hoặc, chẳng lẽ báo cáo của bộ tài vụ trong quý này làm cho tâm tình hắn thoải mái đến như vậy? Lúc Cố Quân Thanh tiếp nhận cà phê, lúc ngẩng đầu lên còn cười nhẹ tán dương kiểu tóc mới của nàng, điều này làm cho tim nàng đập quá tốc độ, cúi đầu đỏ mặt.

Thứ ba, thời gian nghỉ trưa, Cố tổng triệu một mình nàng vào văn phòng, lại hỏi nàng xem nữ nhân thích loại lễ vật gì cùng địa điểm dùng cơm.

Thứ tư, buổi chiều lúc nàng đi thông tri cho giám đốc các ban về cuộc họp, nàng xem thấy trên mặt phó tổng tài rõ ràng mang biểu tình bài xích. Trong vài phút ngắn ngủi, toàn bộ văn phòng tràn ngập áp suất thấp. Sau đó, hắn yêu cầu toàn bộ thư ký bộ tạm dừng công tác trong tay, dành ra toàn bộ thời gian buổi chiều chờ hắn an bài.

Cho nên, khi Tô Hi từ trong tay phó tổng tài tiếp nhận bản danh sách này, nàng hoàn toàn xác thực.

Đối tượng ngưỡng mộ của toàn bộ nữ nhân viên trong công ty, đã biết yêu.

Nhưng, danh sách vật phẩm này.....

Tô Hi mê mẩn nhìn trang giấy A4, trên đó viết một loạt các địa điểm cần đến mua đồ. Trong đó bao gồm, đi đến chỗ nhà văn, lấy một tác phẩm viết tay bản dịch tiếng Anh nổi tiếng. Đi đến chỗ nhà sưu tập âm nhạc thu thập một đĩa nhạc không xuất bản nữa, thuộc loại nhạc jazz. Đi đến trung tâm thương mại mua một bộ váy lễ phục thấp ngực màu đen. Số đo váy đặc biệt đánh dấu vì ngực 70a. Đi đến studio của đào nghệ sĩ nổi tiếng lấy một bộ trà cụ cổ điển. Tiếp theo là trọn bộ phim hoạt hình. Cuối cùng phải đi đến chỗ học giả tôn giáo lấy một quyển thánh ca.

Tô Hi thử hình dung một nữ nhân mặc váy đen ngực thấp, nghe nhạc jazz nhìn thánh ca xem hoạt hình, lại còn bộ dụng cụ pha trà ưu nhã..... oh, bên cạnh là một quyển sách tiếng anh chưa đọc xong.

Nữ nhân hắn thích, nguyên lai là như vậy, ách, thiên mã hành không.....

Nàng run rẩy.

Đó là một buổi chiều xung phong ra trận, thời điểm Tô Hi chạy xe mang tất cả những vật phẩm đó đến C đại cũng vừa đúng 4 giờ. Nàng ôm bao lớn bao nhỏ thở hổn hển gõ cửa phòng ngủ 512.

Mở cửa là Đường Tiểu Âm, nàng có chút kinh ngạc hỏi: “Người tìm ai?”

“Xin hỏi, nơi này có một vị đồng học kêu An Dĩ Mạch sao?” Tô Hi hỏi.

Dĩ Mạch thăm dò nói: “Mời vào, chính là ta.”

“Xin chào, ta là trợ lý của Cố tổng, ta gọi là Tô Hi.” Nàng đem này nọ đặt lên bàn, hít một hơi thật sâu, tức khắc khôi phục dáng vẻ, mỉm cười, “Bởi vì chiều nay ban giám đốc bận họp, Cố tổng mời chư vị đến nhà ăn trước, sau đó hắn sẽ đến.” “Những món đó là lễ vật hắn bảo ta mang cho mọi người.”

“Ôi chào?!..... Phiền toái người.” Dĩ Mạch mời khách, “Mời ngồi, phòng ngủ có chút bừa bãi, không cần để ý.”

Lí Thiên đang muốn pha trà, bị Tô Hi mỉm cười ngăn trở. “Ta trước cáo từ. Năm giờ mang xe đến đón các vị.”

Đi xuống lầu, Tô Hi hỏi tướng nữ sinh vừa rời kêu An Dĩ Mạch, lại nghĩ đến một đồng này nọ, rùng mình một cái.

Nhìn người không thể nhìn tướng mạo, đi.....

Dĩ Mạch nhìn một đồng loạn thất bát nháo gì đó, 囧. Nguyên lai tối hôm qua hắn hướng nàng hỏi thăm tính cách cùng sở thích của ba người trong phòng

ngủ, vì chọn lựa lễ vật sao?

Đường Tiểu Âm có chút kích động cầm cuốn tháng ca nằm trong hộp gấm, nói: “Thật xinh đẹp..... Trà cụ cũng thế.....”

Lí Thiển mặc cái váy kia ở trước gương xoay vòng vòng, lệ nóng đầm đãi nắm tay Dĩ Mạch nói: “Oa oa, hần làm sao có thể biết ta thích bộ này từ lâu lắm rồi, hần là hồ tiên sao?” Hoàn toàn quên mất lúc này đã gần đến mùa đông.

Nguyên Viên vừa lật xem quyển sách tiếng anh cùng đĩa nhạc jazz vừa trả lời: “Xác thực, hần coi như đã ước lượng chính xác bộ ngực bằng phẳng của ngươi.”

Dĩ Mạch: “Hắc hắc, thích là tốt rồi.....”

“Xem ra nam nhân này thực đã bỏ ra rất nhiều tiền vốn, mấy thứ này giá trị rất xa xỉ.” Nguyên Viên từ trong vui mừng tỉnh táo lại, “Này xem như viên đạn bọc đường sao?”

“Thu lễ vật của người ta, ta không đành lòng làm khó hần.” Đường Tiểu Âm rất là thiện lương.

“Nguyên lai đứa nhỏ Dĩ Mạch này giá trị nhiều tiền như vậy nha, sớm bán thì tốt rồi ~” Hai mắt Lí Thiển liên tục tỏa ánh sáng.

Dĩ Mạch: “.....”

Năm giờ chiều, hai chiếc Audi a6 màu trắng đứng giờ đứng ở dưới lầu ký túc xá C đại, tiếp bốn người đi Amour dùng cơm.

Amour là một nhà hàng xoay theo tiêu chuẩn xoay tròn, bên trong một building 30 tầng. Trông ra cửa sổ có thể nhìn thấy toàn bộ khung cảnh H thành. Nhà ăn rất lớn, ở chính giữa là nghệ sĩ dương cầm cùng nghệ sĩ vi-ô-lông đang chơi bản concerto nhẹ nhàng êm ái, một nữ tử tóc vàng cất tiếng ca trầm thấp hát lên một bài hát tiếng Pháp.

Bồi bàn dẫn bốn người yên vị, sau đó đem thực đơn đưa cho các nàng.

Đường Tiểu Âm thấp giọng: “Giá cả này làm cho ta buông bỏ dục vọng nhân gian.”

Lí Thiển tắc lưỡi: “Đây là một hắc điểm, xem xét xong.”

Nguyên Viên bình tĩnh: “Không cần lo lắng, ta xem hai chiếc Audi còn ở dưới lầu, nếu thời điểm đãi thọ hần còn không xuất hiện, chúng ta có thể đem hai chiếc xe kia cho nhà ăn dùng trả nợ.”

Dĩ Mạch: “..... Hần nói sẽ đến ngay.”

Ngay tại thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Cố Quân Thanh trong lòng, ba con nhóc kia ăn ý toát ra cũng một suy nghĩ.

Nam nhân này, không đơn giản.

Trên người hần có một loại khí chất ừ dột mà im lặng, làm cho tầm mắt không tự giác bị hần hấp dẫn.

Cố Quân Thanh mặc một chiếc áo khoác không cài nút, bên trong là một cái áo len cổ tròn màu xanh xám. Hần hướng bốn người mỉm cười: “Thật có lỗi, đến muộn.” Nói xong, ngồi ở bên người Dĩ Mạch.

Dĩ Mạch: “Giới thiệu một chút, đây là bạn cùng phòng của em, Nguyên Viên, Lí Thiển, Đường Tiểu Âm. Đây là Cố Quân Thanh, ách.....” Nàng nhất thời không biết nên nói thế nào về hần cho chính xác, “Bất Lạc Viêm Dương phó tổng tài?” “Nam nhân trong trò chơi?” Nàng hỗn độn.

“Chào mọi người.” Hần hợp thời cắt đứt của nàng xấu hổ. “Thường nghe Dĩ Mạch nói đến các vị.”

“Cám ơn lễ vật ngươi đưa cho chúng ta.” Nguyên Viên bí hiểm liếc mắt nhìn Lí Thiển một cái, ánh mắt mỉm cười, ý nghĩa là: Dĩ Mạch thường nhắc tới chúng ta, bao gồm ngực của ngươi.

Lí Thiển nhìn nàng xem thường tiếp tục đề tài: “Nàng bình thường hình dung về chúng ta như thế nào?”

“Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Hần ngoắc phục vụ.

Amour chuyên bán món ăn Pháp chính thống, món ăn hần gọi cho bốn người cũng rất thích hợp. Salad gan ngỗng, thịt cừu thảo mộc, masai canh hải sản, thịt tôm hùm chiên..... lại gọi cho bốn người một chai chateau pape clement pessac-leognan 2004 hương vị thanh thuần.

Trên gương mặt đỏ bừng của Lí Thiển mang theo vẻ tươi cười, dĩ nhiên bắt đầu lớn mật hỏi rõ chi tiết. Chiều cao, chòm sao, nhóm máu, sở thích, huynh đệ tỷ muội, vân vân. Cố Quân Thanh mỉm cười nhất nhất đáp lại. Nhưng ở thời điểm nàng muốn hỏi ba vòng, Dĩ Mạch chớp lấy một cái bánh nhỏ nhét vào trong miệng nàng.

Đường Tiểu Âm cùng thức ăn trên bàn chiến đấu hăng hái, thỉnh thoảng chen vào một hai câu.

Nguyên Viên tửu lượng thực kém, cũng là người say đầu tiên trong tối nay. Nàng như trước thực trấn định lấy đĩa quán mỳ sốt cà chua trước mặt, sau đó nói với Lí Thiến ngồi bên phải mình “Tiểu Âm, đợi lát nữa trở về nhớ nhắc nhở ta đem chương trình học ngày mai chép lên máy tính.”

Dĩ Mạch:“..... Nguyên Viên, đó là Lí Thiến.”

Nguyên Viên: “Ta biết, ta đang muốn nói với ngươi.”

Đường Tiểu Âm “..... Nàng hoàn toàn say.”

Mặt Dĩ Mạch cũng nóng đứng lên, nàng nhìn người bên cạnh mặt không đổi sắc mà cười yếu ớt, căn bản không có một chút dấu hiệu say rượu. Không khỏi thâm than, Lí Thiến con heo này, âm ỹ muốn chuốc rượu cho hắn say. Nói cái gì “Ngươi đến muộn, cho nên ngươi uống một bình, chúng ta bốn uống chung một bình”, kết quả người ta vững như thái sơn, chính mình ngược lại choáng váng hồ hồ.

Thời điểm gần kết thúc, Lí Thiến đầu óc choáng váng lại lần nữa phun ra một câu kinh người:“Dĩ Mạch bảo nàng không nói cho ngươi, làm sao mà ngươi biết ngực của ta ?”

Dĩ Mạch 囧.

Hắn cười “Căn cứ chiều cao cân nặng của ngươi cùng với tầm ảnh các ngươi chụp chung để đoán.”

Lí Thiến thở dài một hơi: “May mắn may mắn, bằng không ai gia đêm nay liền thừa nguyệt hắc phong cao đem Dĩ Mạch của ngươi giải quyết.....”

Dĩ Mạch hắc tuyến: “Giải quyết cái đầu ngươi.....”

Lí Thiến nghiêm túc:“Ngực của ta so với đầu quan trọng hơn.”

Đường Tiểu Âm phụ họa: “Bình xác thực có giá trị lợi dụng.”

Nguyên Viên ăn xong sợi mỳ ống cuối cùng, tìm được mặt Cố Quân Thanh, nói: “Cám ơn chiêu đãi. Tuy ta có khả năng say, bất quá có chút lời muốn nói.”

“Dĩ Mạch đại đa số thời điểm đều rất ngốc, thuộc loại trì độn từ nhỏ đến lớn.”

“Ngẫu nhiên còn rất mơ hồ, đồ dùng vứt bừa bãi, làm việc vội vàng hấp tấp. Gặp chuyện cần người khác nhắc nhở.”

“Tính tình nàng quá mức nhường nhịn, không đến vạn bất đắc dĩ sẽ không phát hỏa. Người hiền lành một cục, cho nên thường bị khinh bỉ.”

Dĩ Mạch uể oải, nàng thực sự không có vô dụng như vậy nha.....

“Nhưng nàng tâm địa thiện lương, đáng để cho người ta tin nhiệm. Cũng không bởi vì việc nhỏ mà tính toán chi li.”

“Nàng rất chấp nhất, đối với sự vật sự việc đều rất phân minh. Thị phi rõ ràng, sẽ không ở sau lưng tính kế người ngoài.”

“Nàng là cô nương tốt. Nhưng. Nàng từng gặp phải nam nhân không biết quý trọng, cho nên.”

“Ta hy vọng ngươi có thể đối xử tốt với nàng. Đừng làm cho nàng thương tâm.”

Dĩ Mạch nhìn Nguyên Viên ngồi đối diện, trong lòng tràn đầy cảm xúc, đều là cảm tình muốn nói lại thôi, mệnh mông, giống như dòng sông chảy xuôi.

“Ta sẽ.” Cố Quân Thanh Thảm mặc một lát trả lời. Dưới bàn, hắn đưa tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ có chút lạnh lẽo, nắm chặt ở trong lòng.

Nàng ngẩng mặt nhìn hắn, đối diện với hai tròng mắt tối đen, tinh thần phấn chấn.

“Nhớ rõ lời người đã nói, bằng không, ta tuyệt không buông tha ngươi.” Nguyên Viên híp mắt lại, mềm nhũn ngã xuống người Lý Thiến.

Đường Tiểu Âm cũng có chút choáng váng, bổ sung nói: “Ngươi đối với Dĩ Mạch không tốt, phòng ngu 512 phát lệnh truy nã đuổi giết ngươi, ngô, đánh thành tám khối.....”

Lí Thiến miễn cưỡng duy trì trạng thái bình thường tọa tư sâu não: “A ~ ai gia có một loại bi thương khi gả nữ nhi.....”

Dĩ Mạch khóc không ra nước mắt:“..... Về phòng ngủ ngủ đi!”

Một hồi Hồng Môn Yến sung sướng xong việc. Xét thấy ba người kia đều bị vây trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, say rượu trở về dễ khiến cho bác gái quản lý ký túc xá tra hỏi. Cố Quân Thanh trực tiếp triệu Tô Hi đến, để cho nàng đem ba người kia vào khách sạn.

Cửa nhà ăn.

Dĩ Mạch cũng có chút choáng váng, bước đi lảo đảo. Nàng đang muốn đuổi kịp Tô Hi, lại bị người nào đó kéo cánh tay lại.

“Anh cũng say, làm sao bây giờ?” Hấn hít mắt cười.

“.....Anh đi vững vàng như vậy, nào có bộ dáng say.” Nàng cao thấp đánh giá.

Hấn kẻ sát vào bên tai nàng, nhỏ giọng: “Có câu, rượu không say mỗi người tự say nha.”

Hoi thờ mang mùi rượu truyền đến, làm nàng thấy ngứa ngứa, khuôn mặt không có hồng nhợt, chỉ có càn hồng.

“Nương tử nàng giúp đỡ bọn họ khi dễ ta, vì phu thực thương tâm.....” Hấn chơi xấu.

“Ai kêu phu quân đại nhân ngươi đưa một đồng lễ vật, lại không có phần của ta?” Nàng vội vã tìm lý do.

Hấn ý cười dần dần dày lên, kéo tay nàng qua, động tác nhanh gọn luồn vào cổ tay nàng một sợi dây xích.

Một chuỗi hạt nhiều màu sắc. Hồng lam lục ba màu tương tác lẫn nhau.

“Đây là lễ vật anh tặng cho em.” Hấn xoa xoa đầu của nàng, “Không được vứt bỏ.”

Nàng 囧 囧 gật đầu, đang muốn nói lời cảm tạ, khoe mắt đảo qua một bên, lại thấy cách đó không xa có một người đang kinh ngạc nhìn về phía mình.

Tổng Úc Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Xảo ngộ × quán bar.

Lần đầu tiên nhìn thấy An Di Mạch, đã cảm thấy tiểu cô nương bé nhỏ này có một lực hấp dẫn chí mạng

Nàng ung dung đứng ở trước mặt Tôn Hải giảng co, hai tròng mắt sáng ngời yên tĩnh giống như một con hươu. Vì thế không nhận được ra tay giúp nàng, từ đó về sau liền không tự giác hướng theo nàng từng bước đến gần.

Nàng dù có cố gắng đến mấy cũng không thể phát ra khí thế bức người, nàng thiện lương hiểu ý lại xinh đẹp đáng yêu. Cười hay nhăn mày đều đẹp, hương thơm lưu chuyển.

Lấy được trái tim, đồng dạng có được chí bảo.

Lúc đó, tình cảm của bọn họ trong sáng tinh khiết, tốt đẹp tựa như giọt sương trên đoá hao buổi sớm.

Lúc đó, hấn hôn lên môi nàng, mang theo hương thơm ngọt ngào say lòng người, làm cho người ta cứ như vậy Thảm luân đi xuống.

Lúc đó, hấn nắm tay nàng đi qua một con đường lá rụng, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, tựa hồ cả đời không buông bỏ.

Hồi ức, có khi là một nỗi đau.

Bắt đầu từ khi nào, hấn chỉ có thể im lặng đứng nhìn nàng từ xa? Giống như nhìn một đoá hoa bên đường, đã không còn quyền lợi tới gần.

Một năm thời gian càng lúc càng xa. Nói lại, tựa hồ đã quên, chính mình là người đã buông tay trước.

Di Mạch. Thời điểm nhắc đến cái tên này, gấn bó trong lúc đó, tựa hồ vẫn có thể ngửi được một chút hương khí.

Hấn đứng bên cạnh cây cột cao lớn, yên lặng nhìn nàng, thẳng đến khi tầm mắt của nàng dừng ở trên người hấn.

Đột nhiên tỉnh mộng.

Hấn có chút kích động tức khắc rời đi bước chân, lại thấy nam tử bên cạnh nương theo ánh mắt của nàng nhìn lại. Tránh cũng không thể tránh.

Hấn miễn cưỡng nở một nụ cười, tiến lên có lệ. “Cố tổng.”

“Thực khéo.” Nam tử cười nhẹ, “Tổng trợ lý trẻ như vậy mới đến ăn cơm?”

“Tôi đến..... Tìm người.” Tầm mắt của hắn nhanh chóng xẹt qua người nàng, dừng lại một giây ngẩn ngui.

“Tổng học trưởng đến tìm vị kia tiểu thư lần trước sao? Ở nhà ăn tựa hồ không nhìn thấy.” Người nói chuyện là Dĩ Mạch. Nàng xưng hô nho nhã lễ độ, cười nhẹ ngẩng lên, thậm chí thân thể còn hơi nghiêng về phía Cố Quân Thanh.

Đó là động tác Tổng Úc Bạch rất quen thuộc, nó chỉ thuộc về An Dĩ Mạch.

Nhưng động tác nhỏ đó lại nói cho hắn biết, đó không thể là mới quen.

Một năm thời gian.

Hắn từ người thân quen nhất đã trở thành kẻ xa lạ.

“Xem ra Tổng trợ lý cùng nàng bỏ lỡ.” Khóe môi Cố Quân Thanh nhếch lên, vân đạm phong khinh mở miệng.

Tổng Úc Bạch buông xuống mi mắt: “..... Có lẽ thế.” Thanh âm rất nhẹ, tràn ngập cô đơn. Trong khoảng khắc cặp mắt xuống đã khôi phục lại khí chất vốn có, lễ phép nói lời từ biệt. “Như vậy, ta đi trước, nhị vị tạm biệt.”

Nhìn theo hắn đi ra cửa, Dĩ Mạch tựa hồ chậm rãi Thẩm tĩnh lại.

Một cái bàn tay to đặt lên vai của nàng, đem nàng kéo vào áo gió rộng mở. Trên lưng truyền đến cảm giác ấm áp, làm cho nàng nhẹ nhàng chậm chạp dựa vào.

“Thực xin lỗi, thời điểm em thấy anh ta sẽ có chút khản trương.” Nàng uể oải cúi đầu.

“Thực xin lỗi” Hắn một bên lặp lại, một bên vòng tay ôm lấy nàng. “Nếu không phải đại sự linh tinh gì đó giống như hồng hạnh ra tường, nương tử về sau không cần theo ta nói ba chữ này. Bằng không vì phu nhất thời kích động, sẽ nhịn không được đưa cho hắn một tờ giấy đuổi việc.”

“Vậy em sẽ nói ‘Thật có lỗi’?” Nàng đảo đảo con mắt, thần sắc nghịch ngợm.

“Vẫn là lưu hắn ở công ty tốt hơn, sau khi dạy dỗ vẫn có thể dùng tiếp.”

Hắn làm bộ Thẩm tư.

“.....” Đó là một cảm thú hàng thật giá thật. An đồng học khóc ròng.

“Kể tiếp, theo tôi đi đến một nơi.” Hắn gọi lái xe, lời kéo nàng lên xe.

“Đi đâu?” Nàng hỏi.

“Một nơi tụ hội.” Hắn cố ý làm bộ mơ hồ, không nói rõ ràng.

“Anh bắt cóc em.” Nàng thăm dò không được, làm ra một bộ mặt bánh bao.

“Bắt cóc rất phiền toái, không bằng cướp bóc gọn gàng.” Hắn trêu chọc.

“Cường đạo đại nhân, tiểu nhân thân vô xu.”

“Đừng lo, anh cướp sắc.”

“.....”

“Thiên miên” Là tên một quán bar. Tọa lạc ở một góc trung tâm H thành.

Đây là lần đầu tiên An Dĩ Mạch đến địa phương như thế này. Đối với nàng mà nói, hết thảy đều rất mới mẻ. Vốn nghĩ nơi này sẽ xa hoa truy lạc náo nhiệt phi phàm, lại phát hiện bên trong đang tấu nhạc nhẹ, ngọn đèn nhu hòa, không gian im lặng.

Ước chừng, có liên quan đến tám biển close treo ngoài cửa quán.

Đối với loại quán bar này mà nói, thời điểm lên đèn mới là lúc làm ăn phát đạt? Nàng khó hiểu.

Trong một chỗ trống ở góc hội trường, có tiếng nói chuyện của mấy người.

Không biết là ai nói câu “Đến đây”, tốp ba tốp năm mấy người đang ngồi trên sofa màu đỏ quanh mấy cái bàn tròn thủy tinh lần lượt đứng dậy.

Trước hết đứng dậy là Hồ Ly, hướng Cố Quân Thanh ồn ào: “Đến muộn đến muộn, phạt rượu.....” Lời còn chưa dứt, trong giây lát thấy Dĩ Mạch đứng bên cạnh hắn, há miệng kêu to hai tiếng “A a ~”.

“Hò Ly Diêu!” Nàng cũng thực kinh ngạc.

“Tiểu Nám!” Hấn trực tiếp từ trên sô pha bật dậy đến trước mặt nàng, trên tai ngân quang chói mắt.

“Oa, ta đến sai sai, đây chính là bản tôn Mạch Thượng Sắc Vi trong truyền thuyết?” Một cô gái tuổi còn trẻ cười nói, “Xin chào, ta là Thiên Sơn Mộ Tuyết.”

Di Mạch nửa ngày mới hoàn hồn. Trách không được tiếng nói vừa rồi chuyện có chút quen thuộc. Chẳng lẽ..... đây chính là buổi tụ hội dành riêng cho bang chúng Tọa Yên Thiên Hạ hay sao.....

Nàng không tin nổi gương mặt hướng người bên cạnh nhìn lại, rõ ràng thấy Cổ Quân Thanh mỉm cười gật đầu.

Quan Tài vừa mới đóng lại máy tính lớn lên thực khôi ngô, mà lão bà của hấn Bạch Nguyệt Quang so với Di Mạch còn nhỏ hơn một tuổi. Nhưng Nguyệt Quang đại tẩu đáng người loli xinh đẹp tuyệt trần, hoàn toàn không thể tưởng tượng tính cách của nàng so với Quan Tài cơ bắp còn muốn bư hấn hơn. Một câu “Tiểu Sắc Vi, Thanh Quân dám khi dễ muội, ta dùng Quan Tài đập chết hấn”. Lời nói hùng hồn, làm cho nam nhân có mặt ở đó đổ mồ hôi lạnh. Bạch Nguyệt Quang là phiên dịch tiếng Pháp, Quan Tài là lập trình viên, hai người đều là trạch giới danh túc, cả ngày đứng ở trong nhà kiếm tiền. Đôi vợ chồng này ở chung với nhau, rất có hiệu quả hài kịch.

Nghe nói hai người là bạn cùng trường đại học, kết hôn ngày đó, Nguyệt Quang hỏi: “Về sau là em chủ nội, hay là anh chủ nội?”

Quan Tài suy tư mãi, đáp: “Anh là nam nhân, đương nhiên chủ ngoại.”

Nguyệt Quang mỉm cười: “Àn, như vậy, chúng ta lấy ngôi nhà làm giới hạn. Ngoài phòng về anh, trong phòng về em.”

Quan Tài thấy lão bà thông tình đạt lý như vậy, lúc này vui vẻ nhướng lông mày “Hào hảo.”

Nguyệt Quang cười ôn nhu: “Như vậy, chỉ cần anh bước vào nhà là phải nghe em. Trong nhà giặt quần áo nấu cơm quét tước gì đó toàn bộ phải nghe em an bài ~”

Quan Tài phun huyết, chưa từ bỏ ý định nói: “..... Như vậy, chỉ cần ra ngoài em phải nghe anh.”

Nguyệt Quang mỉa mai như tơ: “Đương nhiên. Bất quá thân ái, ra ngoài lâu cũng phải về nhà, nếu em ở bên ngoài tâm tình không thoải mái, sau khi về nhà có lẽ lao động sẽ tăng gấp bội, anh cũng sẽ không thoải mái.”

Quan Tài: “.....”

Ăn No Vãn Cổ Đếm Tiền cùng huynh đệ sinh đôi Ăn No Vãn Cổ Giết Người là chủ nhân “Thiên miên”. Hai người thân cao thể trọng tướng mạo đều giống nhau như đúc. Di Mạch nhìn nửa ngày cũng nhận không ra ai là ai.

Tuy rằng hai người tiếng nói tương tự, nhưng chỉ cần nói chuyện lâu một chút là có thể phát giác tính cách [trông đánh xuôi, kèn thổi ngược].

Ca ca Kiếm Tiền Thâm ôn tao nhã. Đệ đệ Giết Người đang hoàng tráng thẩn.

Nghe nói trước đây, đệ đệ Giết Người đánh nhau trốn học bị bắt liền báo tên ca ca Kiếm Tiền, liên lụy Kiếm Tiền bị lão sư oan uổng răn dạy một chút. Sau lại bởi vì Kiếm Tiền thành tích nổi trội khiêm tốn lễ độ, nữ sinh thầm mến hấn không ít. Mỗi lần đến lễ tình nhân, Giết Người thường giả làm ca ca thu sôcôla, cuối cùng rước lấy nữ sinh chạy đến trước mặt Kiếm Tiền khóc lóc, nói hấn hoa tâm lam tình, rõ ràng nói muốn cùng nàng yêu đương hiện tại lại làm bộ không biết, làm cho Kiếm Tiền không biết nên khóc hay cười.

Thiên Sơn Mộ Tuyết là bạn gái Giết Người, là một nhà văn mạng tự do. Di Mạch tò mò hỏi: “Người như thế nào phân rõ hai người?”

Thiên Sơn Mộ Tuyết: “Rất đơn giản a, Kiếm Tiền đôi mũi hoa dị ứng. Ta chỉ cần mang theo một bình nước hoa nhỏ bên người là có thể phân biệt ai là ai.” Nàng mặt mày phấn khởi, “Bất quá sau vài lần thử, Kiếm Tiền vừa thấy ta đến liền ôm cái mũi trốn rất xa.”

Di Mạch: “.....”

Ăn No Vãn Cổ Mua Nước Tương là bằng hữu của song sinh huynh đệ, nội thất thiết kế sư. Nghe nói toàn bộ thiết kế trang hoàng bên trong biệt thự của Cổ Quân Thanh đều là tác phẩm của hấn. Nước Tương là người rất thủ vị, trước đây một phú hào có biệt thự bên bờ biển, dựa theo ý tưởng của khổ chủ, hấn đã trang hoàng thành rừng mưa nhiệt đới, làm cho phú hào kia tức đến nổi trợn ngược hai mắt, hôn mê bất tỉnh. Nước Tương làm bộ kinh ngạc nói: “Đây là yêu cầu của người a, muốn không khí, muốn tự nhiên, muốn lục sắc sung túc, trong lãng mạn không mất đi hào phóng, trong rộng rãi không kém phần chi tiết. Ta hết thấy thỏa mãn, người ngắt đi làm gì?”

Mới đầu nghe tên Phật Di Lặc, Di Mạch trước hết nhớ tới tên hòa thượng háo sắc trong Khuyển Dạ Xoa. Sau khi nhìn thấy nhân vật ở trong trò chơi của hấn, thờ dài nói, quả nhiên không thể đánh giá cao tính thẩm mỹ của nhóm cầm thú. Một người gọi Lôi Thú cao cấp là ‘Vượng Tài’, đỉnh đầu kia bóng loáng, cười một con vẹt đi rêu rao khắp nơi.

Trong khi Phật Di Lặc mặc một chiếc áo khoác màu xám im lặng ngồi trong góc, là một nam nhân anh tuấn đeo mắt kính viền vàng. Trong ánh mắt mang theo ý cười ôn hòa. Không nói không biết, vừa nói đùa nhảy dựng. Chức nghiệp của hấn cư nhiên là đào nghệ sư. Tổ hợp trà cụ đưa cho Đường Tiểu

Âm chính là tác phẩm của hắn. Dựa vào số lượng hàng nhái mô phỏng theo sản phẩm của hắn trên thị trường là có thể chứng minh, chính phẩm giá trị xa xỉ. Hắn thực ít lời, đại đa số thời điểm đều ngồi im lặng, ngón tay thon dài lần lượt đan vào nhau.

Cùng Phật Di Lặc khí chất tương phản, đó là Bạch Cốt. Nếu nói Phật Di Lặc khí chất ấm áp như xuân, Bạch Cốt kia lại là mùa thu xơ xác tiêu điều.

Hắn so với Phật Di Lặc tuổi trẻ, cao to gầy guộc, làn da thực trắng. Hắn tựa hồ từ khi sinh ra đã mang theo khí chất tang thương u buồn, điều này làm cho Dĩ Mạch lần đầu tiên nhìn thấy hắn đã có cảm giác, đó là một loại khí chất cường đại giống như công tước ma cà rồng.

Nhưng, đây là ở thời điểm hắn không mở miệng.

Dĩ Mạch nghe thấy hắn nói với Cố Quân Thanh câu đầu tiên là: “Dựa vào, lần trước ta mua kem toàn đặt ở nhà người, thực lãng phí.”

Nàng có một loại cảm giác bị người ta một cước đá từ mùa thu đến thẳng mùa đông.

“Hắn là kẻ mê đồ ngọt. Thích nhất là sôcôla.” Một nam hài trẻ tuổi bổ sung.

Ước chừng 14, 15 tuổi, nhưng là.....

Dĩ Mạch chuyển hướng hắn, nhìn thấy hắn một đầu óc vàng óng, cùng đôi mắt to màu xanh lam, nhin không được muốn xoa bóp mặt của hắn.

“Alex là con lai, lớn lên ở Trung Quốc.” Hồ Ly Quân giới thiệu, “Hắn chính là Kim Sắc Yêu Đồng.”

“A a, không cần vò đầu của ta.” Alex ở dưới ma trảo của Hồ Ly gây dựa, tức giận ồ ồ ào.

Đây là tiểu nhi tử của một công ty đa quốc gia, nhưng lại hứng thú với giới nghệ thuật. Tám tuổi bắt đầu làm ngôi sao nhỏ, ký hợp đồng với Bất Lạc Viêm Dương.

Hắn vốn ngồi xếp bằng ở trên sô pha, thấy Dĩ Mạch đến gần thì từ sô pha đứng dậy, vòng tay ôm lấy nàng, đang muốn đem mặt kẻ sát thì bị Cố Quân Thanh một phen tóm lấy sau gáy, đẩy ngã vào sô pha.

“Tiểu a, người không muốn sống chẳng?” Quan Tài cười, “Nếu người dám thân nàng, ta phỏng chừng Cố Quân Thanh có thể cho người chụp hình đến chết mệt.”

“Thiết ~” Alex không nhìn hắn, than thở bò lên bàn, “Ta thích cô nàng này, về ta.”

Cố Quân Thanh: “Nghe nói kẻ tiếp người có ba ngày nghỉ ngơi, thần tượng vốn rất chú trọng công ích, không bằng ta an bài người đi diễn để lấy tiền cứu tế?”

Alex: “..... A a, quan báo tư thù, trách không được trong công ty mọi người đều gọi người là cảm thú Thanh.”

Cố Quân Thanh: “Thật không? Những ai kêu như vậy, người liệt kê một bảng danh sách cho ta, ta liền miễn cho người ba ngày nghĩa diễn.”

Alex: “.....”

Mọi người mồ hôi lạnh.

Dĩ Mạch cười nghiêng ngả. Ở trong trò chơi □ nhóm cảm thú bắt người cướp của, hóa ra là như vậy.

Sau khi thực thể hóa, càng thêm thân thiết.

Chậm rãi, dung nhập bọn họ.

Cố Quân Thanh nhìn cô gái bên cạnh trên mặt càng lúc càng tươi cười, chậm rãi cong lên khóe miệng.

Nàng tại bên người, thật tốt.

Dưới màn đêm, nam tử ngồi trên băng ghế nhỏ ở công viên dập tắt điều thuốc lá.

Hắn mở ra di động, nhìn màn hình, mặt không chút thay đổi.

Trong hộp thư, một tin tức mới thu được hiện lên trên màn hình đang phát ra ánh sáng xanh mờ ảo.

“Ta chỉ nói, nàng sẽ xuất hiện ở nơi này, cũng không biết nàng sẽ đến cùng ai. Như thế nào, người yêu nàng như vậy, lòng chưa xót sao?”

Chương 41: Phá thai × chân tướng

Thời điểm tan họp đã là giữa đêm.

Ở Hồ Ly tìm mọi cách cản trở, Cố Quân Thanh bị bắt buộc tha cho Dĩ Mạch, không thể đưa nàng về phòng 512.

Trên đường, Hồ Ly mở ra đôi mắt đã bị rượu Volvo c70 làm cho mờ màng, hỏi: “Cảm thấy hấn như thế nào?”

“Ồi chào? Cái gì như thế nào?” Nàng mơ hồ.

“Đừng giả ngu, càng giả càng ngốc.” Hấn theo thói quen tính đưa tay vò vò đầu nàng.

Nàng nhìn hấn xem thường, suy nghĩ một chút: “Rất tốt nha, ta tìm không ra khuyết điểm gì.”

“Cho nên, tiểu Nấm hiện tại rất hạnh phúc?” Hồ Ly sắm vai nhân vật cầu từ đội để hỏi không ngừng.

Nàng nhìn cảnh đêm ngoài cửa xe dần dần mất hút trong tầm mắt, này giống như một con cự thú cao lớn tới lui tuần tra ở ngã tư đường hura thốt người qua lại. Bất tri bất giác lại nghĩ tới cửa gương mặt hấn.

Hấn mỉm cười sùng nịch. Hấn bao dung. Bên tai như trước quanh quẩn thanh âm của hấn.

– Anh hy vọng em sẽ đi vào thế giới của anh, cũng hy vọng trở thành người mà em có thể dựa vào.

Nàng mỉm môi. Phát ra một giọng mũi ngắn gọn. “Àn.”

Lệnh Hồ Diệu neho mắt, chậm rãi toát ra một tia cười. Nụ cười này rất mờ ám, dưới ánh đèn mờ trong màn đêm như có như không.

“Vậy là tốt rồi.”

Nhất mộng Thẩm hàm.

Sáng sớm ngày thứ hai, bốn người bị đuổi về trường học. Xét thấy kia hai chiếc Audi a6 quá mức bắt mắt, bốn người lựa chọn dùng xe cách cửa trường khá xa, sau đó đi bộ về phòng ngủ.

“Thời điểm ta tỉnh lại thấy người ngủ ở bên cạnh ta, hoảng sợ.” Nguyên Viên lắc lắc đầu, “Ngày hôm qua thật sự uống quá nhiều.”

Dĩ Mạch âm thầm may mắn: “May mà người nửa tỉnh nửa mê vẫn còn nhận ra ta, bằng không chắc ta đã bị người một cước đá xuống giường.”

Lí Thiên: “Hôm qua không phải người đi theo Cố Quân Thanh hay sao? Như thế nào nửa đêm đã trở lại?”

Đường Tiểu Âm: “Đúng nha đúng nha, tên gì gì đó chính là kim quy tế, bắt được con rùa như hấn người khẳng định giàu to.”

“..... Hấn gọi Cố Quân Thanh. Còn nữa, vì sao ta trở về mà các người dường như có chút oán niệm?”

“Đó là một loại khí phách vì dân trừ hại. Bất quá, một con côn trùng độc hại như người làm sao có thể hiểu được cảm xúc của chúng ta.” Nguyên Viên nhìn không chớp mắt.

A, thế giới này bị thương. Nàng úp mặt vào tường khóc đây.

Vừa nhắc mắt, thấy trên tường có dán một tấm áp phích rất lòe loẹt.

Tháng sau “Giải thưởng tiếng ca học đường – Viêm Dương cúp lần thứ ba ở C đại” Long trọng khai mạc.

Phía dưới bày ra một đồng tư cách dự thi, phương thức báo danh, ưu đãi, nội dung phần thưởng. Dĩ Mạch nhìn chăm chăm “Ba thứ hạng đứng đầu có tư cách trực tiếp tham gia chương trình “Cất cánh tiếng ca” do Bất Lạc Viêm Dương tổ chức. Năm mươi ca sĩ nổi tiếng khắp cả nước sẽ góp mặt.

“Tiểu Âm” Nàng tiến lên hai bước, mắt soi sáng quắc nhìn chăm chăm Đường Tiểu Âm, “Đến đây đi, hoàn thành giấc một một đêm thành danh của chúng ta đi ~”

Từ đây đến lúc bắt đầu thi đấu còn có thời gian một tháng.

Đối với Đường Tiểu Âm mà nói, nhiệm vụ hàng đầu cũng không phải chuẩn bị trận đấu. Nàng đưa ngon tay lạnh ngắt nhẹ nhàng vuốt ve bụng, trên mặt

một mảnh đau thương.

Đối với An Dĩ Mạch mà nói, một mình ngồi trước khoa sản phụ chờ đợi chính là một quá trình lo âu. Nàng không ngừng xem biểu, đứng ngồi không yên.

Nàng nhớ lại biểu tình của Đường Tiểu Âm lúc bước vào căn phòng kia.

Một cô nương dịu dàng gắt gao nắm chặt tay mình, do dự một lát, cúi đầu cụp mắt.

– Ta thực thương hấn. Nhưng ta không nghĩ lưu nó lại, bởi vì nó nhất định sẽ là đứa nhỏ không được yêu thương.

– Dĩ Mạch, có khi ta rất hận bản thân. Rõ ràng biết là sai, còn muốn lần nữa kiên trì.

– Ta nghĩ đây mới gọi là yêu đi. Không chiếm được, mới là tốt nhất.

– Xin ngươi, không cần nói cho bất luận kẻ nào, chuyện của ta.

Nàng căn dặn mình như vậy.

Ngón tay lạnh lẽo của Dĩ Mạch giao nhau, ngồi gập xuống. Nàng không biết tiểu cô nương nhu nhược kia có đau hay không. Có khóc hay không.

Dĩ Mạch cân nhắc mãi, mâu thuẫn rồi rậm, cuối cùng cầm lấy di động nhấn một dãy số.

“Số điện thoại này hiện giờ không liên lạc được”, thanh âm ‘tút tut’ nghe qua càng thêm chói tai. Nàng nhú mày.

Thời điểm di động của Cố Quân Thanh vang lên, hấn nhìn trên màn hình hiện lên một chữ “Mạch”, đuôi lông mày bất giác cong lên, khóe mắt trong giây lát trở lên như hòa.

Lần đầu tiên hấn nhấn điện thoại trong phòng họp, sau khi ấn phím nghe liền đi ra khỏi phòng.

Biểu tình như vậy làm cho những người phụ trách đang chuẩn bị báo cáo công tác hai mặt nhìn nhau, từ trong mắt đối phương thấy được vẻ hoang mang.

“Hấn..... Vừa nỡ nộ cười?”

“Không có, ngươi hoa mắt. hấn chỉ cười những lúc gài bẫy người khác thôi.”

“Ta có một loại dự cảm không lành. Viêm Dương có biến.....”

“Ta nghe nói..... Hấn giống như luyến ái.”

“Khụ khụ khụ khụ.....”

“Ai nha, Lí chủ quản, ngươi xem ngươi đem Vương quản lý dọa đến mức nào kìa, bị sắc trà.”

“Cho dù hấn tìm nữ nhân, cũng sẽ tìm xí nghiệp có thực lực hùng hậu làm đối tác?”

“Ta thà rằng tin tưởng hấn không thích nữ nhân. Nghe nói vài lần làm mỗi đều bị cự tuyệt ở ngoài cửa nhà, Chương đồng sự không phải liên huyếch cái đỉnh sao.....”

“Chẳng lẽ hấn là..... Ha?”

“Hừ..... Hấn đến đây.”

Xung nháy mắt một mảnh yên tĩnh.

Cố Quân Thanh tiếp điện thoại trở về dĩ nhiên khôi phục mặt lạnh, so với vừa rồi hình như còn lạnh hơn vài phần.

“Chủ quản bộ thiết kế, thông tri Hứa Thú trong 5 phút đến văn phòng tôi.” Hấn lạnh lùng nói, “Tạm thời ngưng họp, 30 phút sau mở lại.” Dứt lời lưu lại mọi người đang kinh dị rồi đi.

Hứa Thú đứng ở trước cửa văn phòng phó tổng tài có chút không yên.

Nghe nói Cố tổng có chuyện quan trọng muốn tìm hấn, nhưng đến tận cùng là chuyện quan trọng gì, chủ quản cũng nói không nói rõ nguyên do. Chỉ ở bên cạnh thúc dục hấn đi mau.

Hấn nuốt nước miếng, gõ cửa.

“Tiến vào.” Nam tử đứng khoanh tay phía trước cửa sổ, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn hấn, phân phó, “Đem cửa đóng lại.”

“Có tổng ngài tìm tôi?” Hấn có chút bất an, dù sao đó cũng là một người vô cùng nghiêm khắc.

“Ngươi, nhận thức Đường Tiểu Âm sao?” Nói thẳng câu hỏi.

Hấn nhất thời giật mình.

“Thả ngươi một ngày, đi đệ tam bệnh viện xem nàng.”

Hứa Thú há hốc mồm, lại thủy chung không nói được một chữ.

“Hoặc là, ngươi đem tám thẻ trên ngực lưu lại, sau đó rời đi.” Ngực khí kết băng.

Hứa Thú hiểu được, đây là tối hậu thư. Hấn cúi đầu nhìn nhìn tám thẻ “Bất Lạc Viêm Dương trợ lý thiết kế sư” màu vàng ở bên ngực trái gần sát trái tim, không có sự chọn lựa nào khác.

Đó là giấc mộng của những thiết kế sư trẻ tuổi.

Giấc mộng của hấn.

“Tôi..... Lập tức đi bệnh viện.” Hấn cong đuôi rời đi, ở trước cửa lớn gặp được Tổng Úc Bạch đang ôm tài liệu.

“Hứa Thú? Gặp như vậy, đi chỗ nào?”

Hấn hỏi.

“Bệnh viện.”

“Ngươi chỗ nào không thoải mái?”

“Là Tiểu Âm.”

“Nàng bị bệnh?”

“Sanh non.”

“Cái gì? Các ngươi.....” Tổng Úc Bạch sững sờ tại chỗ.

Hứa Thú than nhẹ một hơi, không hề dừng lại, bước nhanh hướng ra phía ngoài.

Thời điểm chạy tới bệnh viện, cuộc giải phẫu của Đường Tiểu Âm còn chưa chấm dứt. Bởi vì trong quá trình xuất hiện một số vấn đề, thời gian giải phẫu lần nữa bị kéo dài.

Dĩ Mạch ngồi ở trên băng ghế, tư thế đã trở nên có chút cứng ngắc.

“Dĩ Mạch.” Hấn gọi nàng một tiếng.

Cô gái ngẩng đầu nhìn về phía hấn, ánh mắt mông lung dần dần rõ ràng. “Hứa Thú.”

Hấn ngồi xuống bên cạnh nàng. Hai người một trận Thảm mạc.

“Thật có lỗi, ta không thể không dùng phương thức này tìm ngươi ra đây.” Nàng áy náy cắn cắn môi, “Trước đó ta gửi tin nhắn cho ngươi, nhưng không thấy ngươi hồi âm. Ta cảm thấy, chuyện này, ngươi cần ở đây.”

“Tuy rằng ngươi thiếu chút nữa làm cho ta đánh mất công tác, bất quá.” Hấn nhếch nhếch khóe miệng, “Thời điểm thấy ngươi, ta bỗng nhiên cảm thấy, ta đến là đúng.”

“Lý do ngươi tới nơi này hấn không phải vì ta, mà vì người bên trong cánh cửa kia.” Nàng nhú mi.

“Có lẽ thế.” Hấn nở một nụ cười khó coi, “Ta thiếu Tiểu Âm rất nhiều. Thời điểm ban đầu, ta cứ nghĩ chỉ cần ở chung một chỗ, chậm rãi có thể phát sinh tình cảm. Cho đến khi ta phát hiện, ta vĩnh viễn cũng không có khả năng yêu nàng giống như yêu ngươi. Ta không thể thắng thần với nàng, đành đem những lời đó chôn dấu tận đáy lòng, dần dần hủ bại biến chất. Cho nên khi chúng ta chia tay, ta cũng không cố níu kéo.”

Nàng từ kinh ngạc chuyển sang trạng thái lạnh như băng, cuối cùng bóp bóp tay.

“Nếu có thể, ta thật muốn cho ngươi một cái tát. Nhưng nơi này là bệnh viện.”

“Xem ra Tiểu Âm nói câu kia là đúng, ‘Không chiếm được, mới là tốt nhất’. Sở dĩ ngươi luôn miệng nói mình yêu ta, đơn giản vì lúc ấy ta chưa từng cùng ngươi trải qua đoạn thời gian kia.”

“Ta vốn tưởng ngươi tới có thể cho Tiểu Âm một ít an ủi. Hiện tại phát hiện, nguyên lai ngươi cũng không thể đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, bất quá là bỏ đá xuống giếng.”

“Ngươi đi đi.”

Nói xong, nàng không thèm liếc hắt lấy một cái.

“Hôm nay nói hết một lần, những lời này ta sẽ không nhắc lại.” Hắc im lặng một lát, mở miệng, “Hết thầy cho phí giải phẫu cho Tiểu Âm, phí dinh dưỡng ta đều đã trả tiền. Nhưng, hôm nay ta tới nơi này, là vì làm sáng tỏ một sự kiện.”

Đúng lúc này, cửa phòng phẫu thuật mở ra, một gã y tá kêu lên: “Người nhà Đường Tiểu Âm, giải phẫu đã xong.”

Dĩ Mạch đứng dậy đi đến cửa, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm vội vàng của nam tử phía sau.

“Thời gian nàng ở chung một chỗ với ta, ta chưa bao giờ chạm qua nàng.”

Nàng dừng lại cước bộ.

“Bất luận người bên ngoài thấy thế nào, ta chỉ muốn nói cho ngươi.” Chỉ nghe Hứa Thú nhấn mạnh từng chữ, “Đứa nhỏ này, không phải của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Rửa chén × một đêm

Dĩ Mạch không biết biểu tình của mình lúc này như thế nào.

Tin tức này quá mức rung động, làm cho đầu óc nàng lúc thu nhập được thông tin này phút chốc trở nên hỗn tạp, trống rỗng.

Đường Tiểu Âm sắc mặt tái nhợt được nàng diu phía sau, run rẩy dựa vào người nàng. Dĩ Mạch nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, tầm mắt dừng ở trên người Hứa Thú.

Bác sĩ đang căn dặn hẩn sau khi giải phẫu phải chú ý việc giữ ấm, hẩn đang chăm chú lắng nghe, có đôi khi gật đầu.

“Đi đến chỗ ta, nàng cần có người chiếu cố.” Hẩn đem một ly nước ấm đưa cho Đường Tiểu Âm nói.

Dĩ Mạch dùng ánh mắt trung cầu ý kiến Đường Tiểu Âm, thấy nàng chần chờ một lát, chậm rãi gật gật đầu.

Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Âm, nàng không có nói cho Nguyên Viên cùng Lí Thiên biết chân tướng, chỉ nói trong nhà Tiểu Âm tựa hồ có chút việc, xin phép trở về một thời gian.

Bác sĩ nói Tiểu Âm thể hư khí nhược, lần này bị thương nguyên khí, cần đại bổ.

Vì thế Dĩ Mạch chỉ cần nhàn rỗi liền chạy tới nhà trọ của Hứa Thú, mang theo rau tươi, thịt gà, trứng, thịt bò, cá, luân phiên thay đổi làm cho Tiểu Âm ăn. Trù nghệ của nàng không tệ, Hứa Thú cứ như vậy được ăn theo, ngay cả căn tin ở công ty cũng không đi, cơm trưa cơm chiều hết thầy chạy về nhà ăn.

Kết quả buổi tối ngày thứ ba, trên bàn cơm liền nhiều ra một người.

Đường Tiểu Âm cúi đầu dùng bữa, hai tai coi như không nghe thấy chuyện gì.

Hứa Thú một lưng mồ hôi lạnh, giữ yên lặng.

An Dĩ Mạch ngửa đầu nhìn trời, ý đồ không nhìn vị..... Cầm thú đang tạo nhả nuốt thức ăn ở bên cạnh kia.

“Hương vị không tồi.” Người nào đó múc một chén canh cà chua trứng “So với Chu phẩm làm ngon hơn.”

“Nói.....” Không thể nhịn được nữa, An đồng học run rẩy khóe miệng, “Anh vì sao không trở về nhà ăn cơm?”

Cố Quân Thanh ăn thực khoái trá: “Àn? Chẳng lẽ anh làm ảnh hưởng đến khẩu vị của mọi người?”

“Cũng không phải. Chẳng qua, anh xuất hiện ở trong này có chút.” Nàng vắt hết óc muốn tìm từ thích hợp.

“Ồ chủ không chào đón ta?” âm cuối hơi nâng lên.

Hứa Thú ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ánh mắt Cố Quân Thanh mang theo ba phần chất vấn bảy phần uy hiếp, tay run lên bần bật, một miếng thịt Đông Pha trượt khỏi đĩa rơi xuống bàn ăn. Chiếc đĩa của hắn dừng ở giữa không trung, cười vô cùng thành kính “Hoan nghênh, đương nhiên hoan nghênh.”

Dĩ Mạch ghen không nói gì, nghĩ nghĩ, đập bàn “Anh đường đường là một phó tổng tài, như thế nào có thể đến nhà nhân viên ăn trực?”

“Như vậy bắt đầu từ ngày mai, tiền đồ ăn sẽ cứ tính cho anh.”

“Vậy phí nhân công của em đâu?” Nàng cảm giận.

Hắn cười nhu tình như nước “Anh đây trả không có nổi, đành phải đem tấm thân này gán cho em trừ nợ.”

Dĩ Mạch một ngụm cơm thiếu chút nữa phun ra, hu sù sụ nửa ngày. Cố cảm thú vỗ lưng của nàng nói “Em xem, đây chính là báo ứng cho việc em đuổi anh đi.”

Nàng nhìn hắn xem thường, bất quá lực sát thương của nàng không dày bằng da mặt cố cảm thú.

Đường Tiểu Âm một bên xem diễn một bên cười, hướng Dĩ Mạch làm cái biểu tình “Người gặp hạn”, vui sướng khi người gặp họa.

Hứa Thú chưa từng thấy qua Cố Quân Thanh cười, cái này giống như gặp quý, ngay cả mí mắt cũng không dám nâng lên một chút. Hướng hồ hai người này ở trên bàn cơm nhà mình thân thân mật mật, làm cho người từng thâm mến An Dĩ Mạch rất nhiều năm như mình mà nói, vô luận như thế nào cũng đều là một loại tra tấn. Tốt nhất nhắm mắt làm ngơ.

Thật vất vả mới ăn xong bữa cơm. Cố cảm thú sau khi ăn uống no nê, tâm tình thư sướng, theo thói quen ngồi im một chỗ nhìn người khác thu dọn bàn ăn, lại bị Dĩ Mạch một phen túm chặt tay áo.

“Em ở lâu một Bất Lạc Viêm Dương thấy qua nội quy dành cho nhân viên, yêu cầu mọi người làm tốt công tác được giao. Cho nên, bát của mình thì mình tự rửa.” An đồng học căn cứ nguyên tắc tuyệt không nuông chiều, thực hiện đầy đủ chức trách giám sát.

Tầm mắt Cố cảm thú từ trên người nha đầu đang lúi kẻo mình hướng đến cái bát trên bàn, cuối cùng dừng ở trên người Hứa Thú đứng một bên.

Chỉ thấy Hứa Thú vô tội giặt mình một cái, nhanh chóng xắn tay áo chộp lấy cái bát trước mặt hắn, một mặt nói “Tôi đến tôi đến”, một mặt hướng phòng bếp chạy đi.

Cố cảm thú mỉm cười sờ sờ đầu của nàng: “Em xem, có người xung phong nhận việc. Chúng ta nên cấp cơ hội cho người trẻ tuổi thể hiện mình.”

“.....” Rõ ràng là người bức bách! Vạn ác bóc lột áp bức a ~ Nàng oán thầm theo Hứa Thú tiến vào phòng bếp, đoạt lấy chai nước rửa bát trong tay hắn, bắt đầu rửa chén.

Cố Quân Thanh thấy Dĩ Mạch bóng dáng nhỏ bé của Dĩ Mạch bận rộn trong phòng bếp, quét Hứa Thú liếc mắt một cái. Làm cho đối phương không khỏi than thầm “Vốn ta muốn tẩy, nàng giành trước. Cái kia.” Luống cuống tay chân giải thích. Hắn đứng ở bên người nàng, thấy nàng oán trách vẩy vẩy bọt nước trên tay “Không hỗ trợ liền đứng xa một chút, dơ của quần áo người ta đền không nổi nha ~”

Hắn cởi áo khoác đặt ở một bên, xắn ống tay áo lên.

Mùa đông nước lạnh, hắn nhú nhú mày, nắm lấy tay nàng. “Để anh rửa vậy, em phụ trách nói cho anh biết phải rửa như thế nào.”

“.....” Dĩ Mạch đỏ mặt, đem móng vuốt lùi về. “Ngay cả rửa chén cũng không biết, anh còn có khuyết điểm nha.”

“May mà gặp phu nhân, bằng không chỉ sợ không cách nào viên mãn.” Hắn trêu chọc.

“Một khi đã như vậy, về sau rửa bát đều giao cho anh.” Nàng được một tắc lại muốn tiến một thước.

“Tốt.” Hắn đáp ứng lưu loát.

Dĩ Mạch nhìn hắn thoải mái đáp ứng mà kinh ngạc, chỉ nghe hắn khom người ghé sát vào tai nàng, dùng một loại ngữ điệu nhu hoãn tà mị bổ sung: “Chờ đến lúc em nấu cơm cho một mình anh ăn.”

Răng rắc, An đồng học tay chân quỳnh lên, một cái đĩa vừa được lau sạch vỡ tan trên mặt đất.

Đúng lúc này, hàng xóm bên cạnh gõ gõ cửa phòng.

Tiểu gia hỏa trẻ tuổi nhếch miệng cười nói: “Hứa ca, trong nhà không còn dầu, cho ta mượn một chút.”

Hứa Thú gật đầu đi lấy.

Tiểu tử đột nhiên nhớ tới bình nhỏ cầm trên tay, liền ba bước hai bước đi theo vào phòng bếp.

Tập trung nhìn vào.

Một tiếng ‘Hứa’ mắc nghẹn trong cổ họng, câu nói tiếp theo đành nuốt vào trong bụng.

Người đang rửa chén kia chén nghiêng nhiên là ngày thường khiến cho mọi người giật mình thon thót phó tổng tài — Cố Quân Thanh, hưởng hồ, trên người hẳn bị người nào đó bắt buộc đeo lên một cái tạp dề màu vàng, vẻ mặt ôn hoà cùng nữ tử bên người nói chuyện.

Hắn xoa xoa ánh mắt, sau khi chắc chắn bản thân không có nhìn lầm, nhìn về mặt “Có một số việc không thấy vẫn tốt hơn” của Hứa Thú, đỉnh đầu đầy hắc tuyến, vội vã cướp đường mà chạy.

Dù sao, chuyện “Cố tổng rửa chén” thật sự là rất kinh khủng. Hắn có nói ra cũng chưa chắc có người tin,

Mà “Cố tổng ở nhà của ta rửa chén” là một chuyện quá hoang đường, trở thành chuyện cười vớ vẩn nhất trong năm

“Đêm nay Dĩ Mạch lưu lại ngủ với ta sao?” Tiểu Âm tựa vào sô pha, nháy mắt. Xét thấy ngày hôm qua nói chuyện phiếm đến khuya, Dĩ Mạch đơn giản lưu lại nhà Hứa Thú ngủ cùng Tiểu Âm, cho nên hôm nay nàng mới hỏi câu này.

“Tốt.” Nàng gật đầu.

“Không cho phép.” Mỗ cảm thú trăm đình chặt sắt.

“Em là người tự do.” Nàng ồ ào.

“Anh sẽ đưa em về trường học, mặc kệ có trễ hay không.” Hắn ngồi ở trên sô pha đùa nghịch tivi điều khiển từ xa, hoàn toàn là tư thế “Em tán gẫu bao lâu anh chờ em bấy lâu”.

“.....” Dĩ Mạch muốn đập đầu xuống đất.

Hứa Thú ngồi bên góc tường thờ dài bị thương. Tối hôm qua thời điểm Dĩ Mạch nói muốn lưu lại, hắn liền có một loại dự cảm cực kỳ không tốt. Quả nhiên, một đêm ngủ lại liền đưa cảm thú đến cửa. Ánh mắt kia hận không thể đem mình ăn sống nuốt tươi. Tục ngữ nói mời thần dễ dàng tiễn thần khó. Đại thần Cố Quân Thanh ngồi ở đây, hắn thật sự không thể trêu vào cũng không thể trốn chạy. Vì thế, hắn nhìn lên bàn trà, cùng chén cụ đồng bệnh tương liên.

Hợp với ba ngày bốn ba làm cho Dĩ Mạch rất mệt mỏi. Hơn nữa, câu “Không phải hài tử của ta” của Hứa Thú làm cho lòng nàng nghi ngờ thật mạnh, ở trước mặt Tiểu Âm lại không biết nên nói như thế nào mới tốt. Nàng không nói, Hứa Thú cũng không nói, đây cũng không đại biểu bọn họ đều quên đi chuyện này. Nó thủy chung buồn ở trong lòng, giống như một sợi dây gai, đem trái tim quấn lại thật chặt.

Mặc kệ là đứa nhỏ của ai, nó đều đã mất.

Sinh mệnh, nguyên lai yếu ớt như vậy.

Dĩ Mạch nhìn ánh đèn đường biến mất trong tầm mắt mình, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Ánh đèn ngoài xe chiếu lên khuôn mặt say ngủ của nàng, giống như muốn làm người ta rung động.

Cố Quân Thanh liếc mắt nhìn thấy nữ sinh bên cạnh chìm vào giấc ngủ, liền quay đầu xe chạy theo một phương hướng khác.

Hắn đem xe dừng trước cửa nhà, đưa tay ôm lấy Dĩ Mạch hướng trong phòng đi đến. Chu thắm mở cửa thấy thế cũng không nói gì, cười tủm tỉm làm một biểu tượng “Cố lên”, chọc Cố Quân Thanh khẽ cười một tiếng.

Tiểu gia hỏa này xem ra thật mệt mỏi, rúc vào lòng hắn mà ngủ, thẳng đến khi ôm nàng lên giường cũng không có tỉnh.

Phòng không có bật đèn. Ngoài cửa, một vầng trăng sáng tỏa ra ánh sáng xanh.

Hắn đứng bên cửa sổ, im lặng nhìn nữ tử làm cho hắn lúc nào cũng vướng bận.

Một lát, xoay người sắp sửa rời đi, lại phát hiện, cửa phòng bị người ở ngoài không biết dùng cách gì khóa chặt.

Tóm lại, mở không ra.....

Hắn không nghĩ làm ra tiếng vang quá lớn, trong lòng hiểu được này tuyệt đối là Chu thắm giờ trò quỷ. Nhất thời không biết nên khóc hay cười, chỉ đơn giản buông tha.

Một đêm này, làm sao mà ngủ được?

Cố cảm thú luôn thông minh tự phụ nhìn cái giường tròn cực đại, trên mặt lộ ra một chút cười khổ.

Sáng sớm hôm sau, Chu thăm rón ra rón rén mở cửa vào phòng An Dĩ Mạch vẫn như trước ngủ say trên giường, cùng với. ở trên thảm, Cố Quân Thanh ở trên ghế vẫn bảo trì tư thế ngủ say cứng ngắc.

“Đưa nhỏ này.....” Nàng tiếc hận thở dài, thay hần kéo lại góc chăn.

Động tác rất nhỏ này làm hần bừng tỉnh.

Cố Quân Thanh gian nan hoạt động thắt lưng cùng cánh tay, đứng dậy. Biểu tình trên mặt rất là bất đắc dĩ, xem Chu thăm một trận sợ hãi. Mượn cớ làm việc vội vàng trốn ra.

Hần nhẹ nhàng đi tới bên giường. Rèm cửa sổ màu tím ngăn cản ánh ban mai, gió mát đưa mùi hương cỏ huân y tản mát bốn phía, quang ảnh huyền hóa thành một thương hải màu tím.

Ở trên chiếc giường kia, nàng nhắm mắt ngủ say.

Hần đứng ở tại chỗ, hồi lâu.

Chậm rãi cúi người.

Giống như những câu chuyện cổ tích ngọt ngào, hiệp sĩ vụng trộm, ôn nhu, cẩn thận, khế hôn lên môi vị cô nương xinh đẹp như đóa hoa.

Nhưng mà vị kỳ sĩ này rời đi có chút vội vàng, hần không có thấy, vị cô nương làm bộ chưa tỉnh kia lặng lẽ mở to hai mắt, nhìn bóng dáng của mình, hai gò má phi hồng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Trêu đùa × thanh tràng.

Chu thăm đã sớm chuẩn bị tốt bữa sáng.

Trên bàn cơm, Dĩ Mạch ăn rất ngon miệng. Cố Quân Thanh nhìn Dĩ Mạch cũng cảm thấy ngon.

Nàng rót cực nhìn đến mức ngưng ngưng, không được tự nhiên trừng mắt liếc người nọ một cái, vùi đầu uống sữa.

“Đội lát nữa đưa em về trường học.” Hần một tay chống đầu, một tay đùa giỡn trứng ốp lếp trên bàn.

“Em muốn đi chiếu cố Tiểu Âm.” Có người bắt mẫn.

“Đồ ăn anh sẽ bảo Chu thăm đưa đi. Em ngoan ngoãn về trường học.” Bị trấn áp.

“Em đi có thể bồi nàng nói chuyện phiếm.” Có áp bức tất có phản kháng.

“Đưa ngốc.” Hần cười bất đắc dĩ, “Có một số việc cần chính bọn họ đến giải quyết, em nhúng tay vào sẽ phản tác dụng, biết chưa?”

“Nhưng là.....” Nàng giấy dựa.

“Cứ quyết định như vậy đi. Lại để cho anh nhìn thấy em chạy đến chỗ Hứa Thú, anh liền ép chết hần.” Cường quyền vương đạo, hần lấy tờ báo lật xem.

“.....” Dĩ Mạch nghiêng răng nghiêng lợi tựa vào trên ghế, đối phòng bếp hô, “Chu thăm, Cố Quân Thanh lần trước nói người làm canh cà chua trứng không ngon.”

“Ồi chào?” Chu thăm thò đầu ra tìm hiểu, “Ta đây làm một tháng, đề cao một chút trình độ.”

Cố Quân Thanh bị sữa sặc ho khan không ngừng.

“Nghe Quan Tài nói ngày hôm qua người của Anh Túc Thứ Thanh lại bắt đầu không an phận, giết hại khắp nơi. Gắn nhất anh bề bộn nhiều việc, không có gì thời gian online với em, em muốn luyện cấp thì đi tìm Hồ Ly bọn họ.” Trên đường, Cố Quân Thanh dặn Dĩ Mạch.

“Ân, đã biết.”

Mắt thấy cửa trường gần ngay trước mắt, hần bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nói:“Ồ trong trò chơi, cách Đê Tu xa một chút.”

“Ôi chào?” Nàng có chút kinh ngạc, ngược lại chế nhạo, “Phu quân đây là đang ghen?”

Hần ngừng xe sang bên, cười mà không nói.

Nàng đang muốn mở cửa chui ra đi, lại bị hần đè lại góc áo.

“Làm sao.....” Nàng xem hần coi bỏ dây an toàn, từng chút từng chút ghé sát lại, lui không thể lui.

Audi r8 không gian nhỏ hẹp, nàng xem mặt hần ở trước mắt phóng đại, bên tai đồ ửng.

“Nương tử hy vọng anh ghen sao?” Hần nheo mắt, ngữ điệu ái muội.

“.....” Nàng không biết đem tầm mắt hướng chỗ nào cho tốt.

Đây là cửa trường học, cửa trường học người đến người đi!

người nào đó mặt đỏ tai hồng bị đặt ở trên ghế cố gắng không cho người kia tới gần.

“Cố ý dặn em cách xa hần một chút, xem ra anh cùng Đê Tu có gian tình!” Nàng dưới tình thế cấp bách thâm nghĩ đem lực chú ý của hần dẫn dắt rời đi.

“Như vậy xem ra, vì phu đành phải chứng minh một chút.” Hần câu môi gần sát mặt của nàng.

Không gian nhỏ co quắp. Ngón tay chạm vào ngực hần xuyên qua quần áo truyền đến độ ấm. Hần như nguyệt hoa bóng chong bần ánh mắt.

Gần sát, hai người trong lúc đó chỉ cách chút xiu.

Đi Mạch lâm vào một loại mê ly ngắn ngủi. Đôi mi dài khẽ rung, nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Chỉ nghe hần cười khẽ một tiếng, ngồi ngay ngắn trở lại.

“Anh.....” Nàng nhất thời quần bách.

“Hiện tại tâm lý cân bằng.” Cố cảm thú trả thù thành công tâm tình thật tốt,“Một tháng canh cà chua trứng cũng không tính khó uống.”

Đi Mạch then quá thành giận nghiêng răng nghiêng lợi chồm lên, bị hần bắt lấy hai móng vuốt.

“Đây chính là cửa trường, An đồng học không sợ bị người ta nhìn thấy?”

“Đôi phò địch nhân tuyệt không nương tay.” Một bộ mặt bánh bao.

“Trong xe quá nhỏ.” Hần cong lên mặt mày, dáng người cực yêu nghiệt ngồi dựa lưng vào ghế,“Không bằng đổi sang địa phương khác, vì phu để nàng muốn làm gì thì làm.”

“.....” Nàng thu về móng vuốt nhanh chóng trốn đi. Đã thấy Cố Quân Thanh mở ra cửa kính xe, ở sau người nói: “Thời tiết càng ngày càng lạnh, mặc nhiều quần áo một chút.”

Khuôn mặt nàng đỏ rực trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hung hăng trừng mắt liếc hần một cái, vẫy vẫy tay, một đường chạy chậm trở về phòng ngủ.

Không có Tiểu Âm, phòng ngủ có vẻ trống rỗng. Lí Thiên ghé vào trên bàn đùa nghịch lấy sợi lông chim trên chiếc váy không tay màu lam hoa lệ.

Nguyên Viên: “Váy này chỉ dùng ở trên sân diễn thời trang quốc tế, cũng coi như có ý tưởng tốt.”

Lí Thiên một tay cầm bình nước tăng lực 502, một tay nhặt cọng lông chim rút xuống đất, ca thán:“Đừng châm chọc ta, ta cũng không có ý muốn mặc cái này. Ai kêu đại tỷ ở bộ phận trang phục bị gãy xương. Để cho hai tiểu nha đầu ngày thường chỉ biết nhìn nam sinh xinh đẹp chảy nước miếng lừa ta nói rằng có thể làm cho ta một bộ quần áo giấu ngực giấu mông.”

Đi Mạch phun trào: “Tốt xấu cũng là chế tác thủ công, còn nữa, người lộ ngực cũng không có gì hay để xem đâu. Lần này diễn cái gì?”

Lí Thiên dương đầu:“Ai gia lần này diễn Elizabeth – [Ngạo mạn cùng thành kiến]? Rất đặc biệt.”

Nguyên Viên: “A, thấy cái váy này, ta còn nghĩ người muốn diễn [Một cọng lông gà].”

“..... Ta muốn đại biểu ánh trăng, tiêu diệt các người!” Lí Thiên làm bộ dạng nữ chiến binh xinh đẹp, “Nói, mấy ngày nay đều ở nhà vị đại thẩm hàng

xóm kia, hôm nay thoát nhìn nét mặt hình như tỏa sáng nha.”

Nguyên Viên: “Xem ra vị đại thẩm này về phương diện điều tiết tâm sinh lý rất công hiệu, còn mỹ dung dường như.”

Dĩ Mạch biết các nàng chế nhạo chính mình, cũng không giải thích, chỉ hắc hắc hai tiếng.

Đăng nhập vào trò chơi, chỉ thấy số lượng tiểu thương bày quán trong Ma thành nhiều đến dọa người.

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Vài ngày không đến, cư nhiên có nhiều người đi lên con đường làm gian thương như vậy sao?

[Bang phái] Cửu Vi Hồ Công Tử: Có thể thấy được lực ảnh hưởng của vị sư rất lớn. Tiểu Sắc Vi, đến, sư phụ cho muội vòng cổ tốt.

[Bang phái] Kim Sắc Yêu Đồng: Tiểu mỹ nhân, người đã đến rồi, lại đây cho ta ôm một cái!

[Bang phái] Bạch Nguyệt Quang: Di, số điện thoại Thanh Quân là bao nhiêu?

[Bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Ta chụp ảnh, tiểu yêu đồng chờ bị Thanh Quân đâm đạp đi!

[Bang phái] Hoàng Sắc Yêu Đồng: 5555 nãi nhóm khi dễ ngầu.

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: (coi như không nhìn) Người bày bán nhiều như vậy, chẳng lẽ Ma thành hạ thuế suất sao?

[Bang phái] Ân No Vãn Cố Mua Nước Tương: Còn không phải do tên Đế Tu kia làm sao.

[Bang phái] Phật Di Lặc: Luyện cấp thì bị giết, hiện tại nhân vật đã ngoài 140 cấp không tập hợp đủ 3 tổ 18 người thì không đi luyện cấp, bằng không kinh nghiệm rút do bị giết so với luyện cấp còn nhiều hơn.

[Bang phái] Bạch Nguyệt Quang: Hơn nửa ngày hôm qua Thần thành bị cướp sạch. Đại đa số người làm ăn đều chuyển tới Ma thành bày quán.

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Cướp sạch là khái niệm gì? Trực tiếp đánh vào thành? Thần thành là địa bàn của Chư Thần Hoàng Hôn nha.....

[Bang phái] Thừa Phong Bội Ngọc: Tối hôm qua có người của Chư Thần Hoàng Hôn ở trên thế giới kêu “Anh Túc Thứ Thanh không phải nói muốn cướp Thần thành sao”, Đế Tu đáp trả “Vô tâm tình.”, kết quả vì một câu “Không bán sự đi.” Của người nọ mà dẫn đến kết cuộc này.

[Bang phái] Ân No Vãn Cố Giết Người: Ngày hôm qua Vong Xuyên không lên mạng, Khuynh Thành lại treo máy. Đế Tu dẫn mười mấy người đồ Thần thành. Chiếm suốt thành hai cái giờ. Mặc kệ là quấy hàng ven đường, toàn bộ nằm ngay đơ.

[Bang phái] Ân No Vãn Cố Đếm Tiền: Người ta còn bỏ lại câu “Chỉ cần ta muốn, tùy thời đều có thể tới bắt”.

[Bang phái] Bạch Cốt: Cái tên đồ tể đầu linh kiêu ngạo.

[Bang phái] Kim Sắc Yêu Đồng: Đừng dùng ngữ điệu khinh bỉ như vậy, người không phải đang muốn noi gương hấn sao, Xương Cốt?

[Bang phái] Bạch Cốt: Ai nói, ta so với hấn có nhân tính, ta tốt xấu đã lưu hai người sống.

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: ____ - Người khiêu khích kia thật là bang chúng của Chư Thần Hoàng Hôn sao?

[Bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Ta tra xét, ở bang phái Chư Thần, là tiểu hào cấp 40. Đế Tu điều cao thuế má Thánh thành, đồ Thần thành, hiện tại tòa thành cao cấp duy nhất không bị những chăm chỉ còn lại Ma thành. Ta tạm thời còn không tìm được tình báo, bắt quả phải cẩn thận.

[Bang phái] Cửu Vi Hồ Công Tử: Ta xem này tiểu hào này tám phần là gián điệp đến dùng kế ly gián. Về phần có phải do người Anh Túc Thứ Thanh tự biên tự diễn hay không còn chưa có kết quả.

[Bang phái] Phật Di Lặc: Chỉ cần không trà trộn vào bang chúng ta, đều không sao cả.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Tương trà trộn vào Tọa Yên Thiên Hạ, cũng phải nhìn hấn có bốn sự này hay không.

Cầm thú đầu linh nói một câu rất có khí phách, mọi người đều phụ họa. Trong lúc nhất thời quần chúng tình cảm trào dâng. Dưới sự kêu gọi của cầm thú đại tỷ ‘luyện cấp đi’, Dĩ Mạch da mặt dày đi theo Hồ Ly, Bạch Cốt, Nguyệt Quang, Quan Tài cùng Phật Di Lặc đi Thương Tuyệt tiếp tục ăn kinh nghiệm. Vài ngày không thấy, Quan Tài cách hẳn cấp còn kém vài bước. Mấy người còn lại cấp bậc cũng từng bước đề cao. Ngay đến một Âm Ảnh nho nhỏ yếu ớt như nàng cũng cảm thấy ưu việt, đứng ở trên thạch bích nhân nhả, tự đắc rất là thích ý.

Thương Tuyệt là nơi tương đối an toàn. Quái vật nơi này cấp bậc hơi cao, bởi vậy phần lớn cao thủ đến luyện cấp đều sắp mãn cấp, trong lúc đó cũng nhường nhau vài phần. Huống hồ, Anh Túc Thứ Thanh cũng không có tiền lệ động thủ ở bản đồ này. Quan Tài cùng Nguyệt Quang liền treo máy ra ngoài mua sắm.

Ngay khi mọi người thảo luận Đế Tu một thân tính cách quỷ dị, Phật Di Lặc ở trên tám bản đồ thu nhỏ nhìn thấy vài chấm màu đỏ đang di động rất nhanh về phía này.

Hồng danh. Ba người. Không phải thành viên bang phái. Đây cũng đủ để cho mấy người thần kinh căng thẳng.

Phật Di Lặc nâng trượng buff cho Hồ Ly cùng Bạch Cốt, ba người đứng sát vào nhau.

Phong tuyết thê lương, những hình ảnh ở xa dần dần rõ ràng.

Chạy như điên mà đến, đó là mấy cái tên mà bọn họ đang nhắc tới.

Bức Tranh Nguyên Rùa. Đổng Băng Ngàn Dặm. Cùng với, Đế Tu.

Bạch Cốt: “Bức Tranh Nguyên Rùa.”

Bức Tranh Nguyên Rùa hiển nhiên là bị Bạch Cốt lần trước bám riết không tha, bắt buộc luyện tập PK làm cho dị ứng, lập tức giải thích: “Hôm nay ta không cùng người luyện PK a.” Tiếp theo mỉm cười bỏ sung, “Thực không khéo, chúng ta là tới thanh tràng nha.”

Nghe thế, trong lòng Dĩ Mạch Thảm xuống.

Quan Tài cùng Nguyệt Quang không ở. Phật Di Lặc là Thiên Kì, cũng biết cấp bậc không giúp được gì. Khoảng cách giữa Thương Tuyết và Ma thành lại khá xa, hơn nữa ở bản đồ này không thể dùng phi hành phù, gọi người đến hỗ trợ chỉ sợ không kịp.

Thực lực kém quá xa. Chỉ bằng hai người Hồ Ly cùng Bạch Cốt, tất nhiên không phải đối thủ.

Lúc này chỉ thấy hai người Hồ Ly Quân cùng Bạch Cốt tiến lên từng bước, đem Phật Di Lặc cùng hai vợ chồng treo máy bảo hộ sau người.

Đổng Băng Ngàn Dặm: “Thắng thua rõ ràng, như vậy các người còn muốn đánh?”

Hồ Ly Quân một thân áo giáp ngân quang cười khê: “Những chuyện giống như chạy trốn, làm trước mặt nữ nhân không khỏi mất mặt. Về phần thắng thua, chỉ sợ phải đánh mới biết được.”

Bức Tranh Nguyên Rùa bắt đầu dĩ mặt nhăn mày nhíu: “Bạch Cốt, dưới tay ta người không có phần thắng đâu.”

“Muốn giết những người phía sau ta, chỉ có một khả năng, phải từ trên thi thể ta bước qua.” Bạch Cốt vùng trường thương màu đỏ, kích khởi một trận sát ý mãnh liệt.

Dĩ Mạch có chút kích động muốn ở bang phái kêu gọi giúp đỡ. Đã thấy Hồ Ly Quân mặt ngữ.

[Mặt ngữ] Cửu Vị Hồ Công Tử: Thanh Quân không ở gần không được Đế Tu. Bọn họ đến đây tương đương chịu chết. Tiểu Năm, chỉ sợ chúng ta phải cùng chết một lần nha ~

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Báo đáp ân tình × phong ba

Động thủ trước là Đổng Băng Ngàn Dặm, Thú Hồn kỹ năng Khai Sơn Liệt Thạch Tiễn hướng bên này bay tới. Tiếp theo là Bức Tranh Nguyên Rùa rút gào triệu hồi thú.

Không ngoài sở liệu, mục tiêu công kích tập trung ở trên người Thiên Kì Phật Di Lặc.

Phật Di Lặc đơn giản buông bỏ phòng ngự, dùng biến dị Bạch Hồ của mình đón đỡ công kích của hai người. Quanh thân Bạch Hồ không ngừng tỏa ra ánh sáng hồi máu. Nó dùng hết sức lực bám trụ hai con thú triệu hồi của Bức Tranh Nguyên Rùa. Mà bản thân Phật Di Lặc lại cùng Hồ Ly Bạch Cốt hợp sức đánh về phía Bức Tranh Nguyên Rùa.

Bức Tranh là nhân vật phòng ngự góc thấp, là Linh Vũ dựa vào triệu hồi thú tác chiến. Giờ phút này bên người còn lưu lại một Tuyết Nữ phòng ngự, bị Hồ Ly Quân thả ra Tiểu Bạch Hồ Ly cuốn lấy. Bức Tranh thấy thế lui về phía sau, Đổng Băng Ngàn Dặm thúc ngựa phóng lên, lúc này Phật Di Lặc quay sang phía hắn, thả ra Sương Tuyết Ngưng Hoa. Đây là kỹ năng trói buộc của Thiên Kì, chiêu này bởi vì cự ly phóng ra quá ngắn nên bị đa số Thiên Kì phi nhớ.

Đổng Băng Ngàn Dặm trong tám giây bị tê liệt, đồng thời kỹ năng Xạ Nhật Tế Thiên của hắn vừa vận dừng ở trên người Phật Di Lặc, sáu mũi tên mang theo hỏa diễm phá không mà đến, Phật Di Lặc chậm rãi ngã xuống đất.

Di Mạch hiểu được, dưới loại tình huống tuyệt không phản kháng, phàm là bang chúng Tọa Yên Thiên Hạ, chỉ làm duy nhất một việc.

Ở trước khi chết, dùng cơ hội có được tập trung công kích một người.

Này cũng chính là bang quy thứ hai do Quan Tài viết: “Đã đánh phải đánh cho thắng, đánh không thắng chạy, chạy không thoát xử lý một cái là một cái.”

Cảm thú nhóm chú ý, là Bức Tranh có vẻ tương đối bạc nhược.

Ba người bị Đóng Băng Ngàn Dặm mượn cơ hội lên bắn tên xóa sạch một phần dây máu hiện giờ đang điên cuồng nuốt đan dược, hướng Bức Tranh phóng ra toàn bộ kỹ năng cao cấp, bao gồm Thiên Kì Phật Di Lạc, cũng hoàn toàn buông bỏ phòng ngự.

Di Mạch nhìn ba người trước mắt đem hết toàn sức lực bảo hộ chính mình cùng vợ chồng Quan Tài, cảm thấy có chút áy náy.

Nếu, nàng cũng có thể mạnh hơn một chút.....

Ngân quang quanh thân ba cảm thú không ngừng lưu chuyển, đại biểu cho bọn họ liên tục sử dụng bỏ huyết đan cao cấp, ngay cả Bức Tranh cùng Đóng Băng cũng như thế.

Không giống như giết cùng bị giết, mà là song phương liều mạng.

Di Mạch đứng ở vách đá phát hiện, ba người đã muốn toàn bộ bị vây bên trong phạm vi công kích của Đế Tu.

Phong vân biến sắc, xung quanh hiện lên mấy đóa hoa sen màu đen.

Tu La hiện thế, vạn cốt kêu rên.

Đế Tu đang ngâm xướng “Minh Vương Chi Nộ”.

Hết thầy đều quyết định trong giây phút đó.

Giống một pha quay chậm. Bên trong Càn Khôn phong tuyết phiêu linh, hết thầy đều hướng về kết cục kia.

Bức Tranh Nguyên Rửa ngã xuống đầu tiên, người ngồi ở trước màn hình máy tính nhìn Bạch Cốt cả người đầm máu bị Đóng Băng Ngàn Dặm công kích, khẽ cười một tiếng, ngón tay ở trên bàn phím tức thì phóng đến một hàng chữ “Lần này ta chết trước, ngươi cao hứng.....”

Bạch Cốt sau đó một giây bị Lưu Quang Vũ Tiễn bắn trúng ngã xuống đất, phát ra một tiếng “Hắc” ngắn gọn. Ý nghĩa không rõ.

Mà lúc này, Hồ Ly ở trong loạn tiễn cũng chỉ còn dư một chút máu. Hắn đơn giản không hề bỏ huyết, nhảy đến trước mặt Đế Tu chém tới.

Đóng Băng Ngàn Dặm đình chỉ động tác, đem một kích cuối cùng lưu lại cho người đang đứng ở vị trí trung gian.

Thời gian ngắn xướng của hắn kết thúc, cự kiếm “Đoạn tình” biến hoá kỳ lạ tràn ngập hắc quang. Minh hỏa xinh đẹp trải rộng, Minh Vương sáu tay xuất hiện.

Đột nhiên, bên người Hồ Ly lóe lên những đốm sáng màu vàng, như sợi tơ quán thành trái cầu màu vàng, bành trướng mở ra.

Trong ánh sáng, váy áo tung bay.

Bạch y nữ tử kia cứ như vậy đột nhiên xuất hiện ở trước mắt hắn.

Bất ngờ không kịp phòng.

Mà ngay tại thời điểm nàng vừa xuất hiện, thiên địa lập tức yên bình trở lại, cảnh tượng vừa mới như địa ngục A Tì tan thành mây khói.

Ở một giây cuối cùng khi kỹ năng phát động, hết thầy đều ngừng lại.

[Mật ngữ] Đóng Băng Ngàn Dặm:..... Hắn cư nhiên hủy bỏ kỹ năng.

[Mật ngữ] Bức Tranh Nguyên Rửa: Từ hắn đi.

[Mật ngữ] Đóng Băng Ngàn Dặm: Tu, đầu óc người này không phải có vấn đề rồi chứ, bị nữ nhân này làm cho điên loạn.

[Mật ngữ] Bức Tranh Nguyên Rửa: Nếu là nữ nhân khác thì không sao cả, nhưng nàng là con nhóc của người nọ.

[Mật ngữ] Đóng Băng Ngàn Dặm: Lòng hiếu thắng của Tu quá mạnh.

Chỉ sợ không hoàn toàn bởi vì lòng hiếu thắng. Trong lòng Bức Tranh Nguyên Rửa nghĩ như vậy, nhưng không nói ra miệng.

Loại sự tình này, ai có thể đoán trước được?

Nàng cứ như vậy im lặng đứng ở trước mặt hắn.

Giống như ngày ấy từ cửa sổ nhảy vào, đứng trước mặt hắn ngẩng đầu ưỡn ngực. Hắn vẫn còn nhớ rõ cuộc đua xe đêm đó cùng giây phút gặp nhau ngắn ngủi nơi nhà hàng.

Đôi mắt nàng sáng ngời thân nhiên nhìn mình, giống như viên trân châu đen tỏa ra ánh sáng, chiết xạ ra linh động cùng xinh đẹp tuyệt trần.

Vì sao, thời điểm mỗi khi thấy nàng, tâm sẽ do dự.

Tô Viễn Ca hung hăng gõ bàn phím, vừa bỏ một đao chém chết Hồ Ly bên cạnh nàng.

Đế Tu: “Tránh ra.”

Hắn không nghĩ lại nhìn thấy nàng. Nàng làm cho hắn tâm phiền ý loạn.

Nàng là người thứ nhất cự tuyệt hắn. Mặc kệ là trong trò chơi ảo, cũng làm cho hắn uất nghẹn.

Nhìn thấy nàng, nhận ra nàng, cuối cùng kiểm chứng sự thật. Hắn đối với nàng, hứng thú từng phần từng phần gia tăng. Mà lúc này, nàng lại lựa chọn đứng ở bên người nam nhân kia, làm cho trong lòng hắn rõ ràng xuất hiện một vết rách thật nhỏ. Khiến cho thời điểm nàng nói ra câu “Danh hiệu trên đầu ta sẽ không thay đổi”, vết rách kia trở nên lún sâu thành một thâm cốc. Đá vụn cuộn cuộn, rơi xuống ngàn thước.

“Ngươi có thể chém ta, sau đó bước qua.” Nàng đứng tại chỗ, không mảy may lo sợ.

Nam tử cười Thao Thiết màu đen Thảm mặc trong giây lát, đôi mắt màu lam không chút gọn sóng. “Ngươi cho là ngươi ngăn được ta?”

“Ta ngăn không được, chẳng qua, bang quy thứ nhất của Tọa Yên Thiên Hạ là ‘Tuyệt không buông bỏ’, cho nên, ngươi muốn giết Quan Tài cùng nguyệt Quang, ta chỉ chạy tới bảo hộ.”

“Ngươi có biết bang quy thứ nhất của Anh Túc Thứ Thanh là cái gì không?” Hắn từ trên lưng tọa kỵ nhảy xuống, đứng ở trước mặt nàng.

“..... Không biết.”

“Điều thứ nhất, phạm là thành viên Anh Túc Thứ Thanh, dưới bất cứ tình huống gì cũng không được động thủ với một người. Người nọ, ngươi đoán là ai?” Hắn hỏi.

Trong lòng Dĩ Mạch có một ngọn đèn nhỏ, lúc sáng lúc tối. Giống như đã đoán được nửa câu đó.

“..... Không biết” Nàng chần chờ đáp.

“Đó là một nữ Ám Ảnh, mặc Phụng linh lưu quang sáo trang màu trắng bạc, đeo mặt nạ kim sắc Khuynh thành yêu nhan. Tên là Mạch Thượng Sắc Vi.”

Ánh hào quang kia tản mát sau cơn mưa, sáng có chút chói mắt.

“..... Vì sao?” Tuy có dự cảm, nhưng sau khi chính thức nghe được đáp án, trong lòng Dĩ Mạch vẫn không thể tránh khỏi kinh ngạc.

“Ngươi đã không rõ, vậy ngươi cứ coi như đây là việc đền đáp cho lần đó ngươi tương trợ Lãng Yên Đi Vào Giác Mộng.” Đôi mắt lam sắc kia cup xuống, như nước hồ u tĩnh nhìn không ra buồn vui. “Không cần tái xuất hiện ở trước mặt ta.”

Dứt lời hắn gọi ra Thao Thiết xoay người mà đi. Đổng Băng Ngân Dậm dừng lại một lát, cũng biến mất ở bên trong gió tuyết.

Không thấy lời của nàng, có lẽ, sẽ không khó để giữ bình tĩnh.

Chỉ cần không thấy.....

An đồng học không hiểu.

Hắn nói như vậy dường như là do nàng cố ý xuất hiện ở trước mặt hắn không bằng. Rõ ràng là tên đồ tể đầu lĩnh này dẫn người đến thanh trãng, nàng cầm gươm nhìn chằm chằm phương hướng hai người biến mất, nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Tiểu Nấm, tuy rằng ta ngã xuống đất, nhưng là ánh mắt ta còn theo mọi người lưu luyến không rời thấy được manh mối JQ nha.” Hồ Ly Quân nằm chết một bên lười biếng toát ra một câu.

“Tuy hành vi liều mình cứu giúp này rất tốt, bất quá lần sau gặp được loại tình huống này mọi người nên chấp hành nguyên tắc ‘Đánh không lại bỏ chạy’.” Phật Di Lặc còn thật sự chỉ điểm.

Mạch Thượng Sắc Vi:“..... Các huynh có thể đứng lên trước không? Chết ở trên đất thật khó xem.”

Bức Tranh Nguyên Rùa nuốt Hoàn Hồn Đan đang muốn rời đi, đã thấy Bạch Cốt bên cạnh cũng động thân một cái nhảy dựng lên: “Đừng chạy!”

“Làm sao, còn đánh không đã nghiên?” Bức Tranh bị thanh âm kêu gọi này làm cho một đầu mồ hôi lạnh.

“Kỳ thật Tọa Yên Thiên Hạ không tệ, ngươi có hứng thú lại đây không?” Xương Cốt thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng.

Kể cả Bức Tranh, những người còn lại hắc tuyến tập thể.

Hắn đây là..... ảo giác sao?

Uy uy, nói như thế nào Bức Tranh Nguyên Rùa cũng là Anh Túc Thứ Thanh phó bang chủ nhà, một nền tảng kiên cố như vậy có thể muốn đào là đào sao..... Cho dù là có dấu hiệu buông lỏng thì chí ít cũng nhỏ tiếng một chút..... Biểu đạt trực tiếp trong đám đông như vậy là rất rất qua loa.....

Bất quá, lấy Xương Cốt tư duy năng lực.....

Được rồi, hắn làm chuyện như vậy hắn là được tha thứ, hơn nữa còn có thể được mọi người cổ vũ? Dù sao đây là lần đầu tiên hắn hành động vì lợi ích của bang phái nhà.....

Nhóm cầm thú Tọa Yên Thiên Hạ chỉ trong nửa khắc đã hoàn toàn chuyển biến tư tưởng, nhất thời tâm bình khí hòa.

Nhưng mà Bức Tranh Nguyên Rùa bị lời hiển nhiên không có tố chất tâm lý cường đại như cầm thú nhóm, lại không nghĩ được lời từ chối nào uyển chuyển, vì thế Thảm mặc.

Bạch Cốt: “Ngươi không thích đánh với ta?”

Bức Tranh Nguyên Rùa: “Xác thực.”

Bạch Cốt: “Như vậy gia nhập bang phái chúng ta là có thể không cần đánh, bang quy không cho bang chúng ấu dâm.”

Bức Tranh Nguyên Rùa: “.....”

Bạch Cốt: “Nhưng là, ngươi vì sao không thích đánh với ta?”

Bức Tranh Nguyên Rùa: “Ngươi muốn nghe nói thật sao?”

Bạch Cốt: “Đương nhiên.”

Bức Tranh Nguyên Rùa: “Luận bàn trong lời nói, ta thích đối thủ mạnh hơn mình.”

Bạch Cốt: “Tuy rằng ta không phải đối thủ tốt, bất quá ngươi thủy chung không có cự tuyệt quyết đấu với ta. Như vậy xem ra, ngươi đối với ta, rất không sai.”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “..... A a, niên đại này JQ bay toán loạn! Đồ đệ, mau đem mắt bịt kín, phi lễ chó nhìn.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Sur phó, chúng ta đem Xương Cốt gả ra ngoài, hay là đem Bức Tranh lấy vào nhà?”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Gả. Như vậy chúng ta có thể làm người nhà gái hỏi Đế Tu sinh lễ, ngoan xao nhất bút.”

Bức Tranh Nguyên Rùa hỗn động, quả nhiên, vừa rồi đứng dậy không có chạy đi ngay, một phút lỡ làm tạo thành thiên cổ hận. Chính mình cư nhiên rơi xuống bẫy của bang cầm thú này.

Bạch Cốt: “Bức Tranh, ngươi dám cá với ta không?”

Bức Tranh Nguyên Rùa: “Cái gì?”

Bạch Cốt: “Nếu có một ngày ta PK thắng ngươi, ngươi đi ra để cho ta thấy mặt.”

Bức Tranh Nguyên Rùa: “..... Ta thực trách nhiệm nói cho ngươi, ta là nam nhân.”

Bạch Cốt: “Lão Tử cũng là nam nhân, ngươi có ta cũng có, ta chỉ là muốn nhìn xem ngươi mà thôi.”

Phật Di Lạc: “Này xem như thổ lộ sao?”

Bức Tranh Nguyên Rùa: “.....”

Dĩ Mạch: “.....”

Cửu Vĩ Hồ Công Tử: “Không tính, đây là sắc dụ.”

“Ta không tiếp thụ loại hình đánh bạc này. Đồng thời, ta đối với việc gặp người không có hứng thú.” Uyển chuyển cái gì, dùng ở trên người cảm thú hoàn toàn không thích hợp, vì thế bức tranh cự tuyệt gọn gàng dứt khoát.

“Người sợ ta?” Xương Cốt khí thế bức nhân.

“Hào, ta đáp ứng ngươi.” Suy nghĩ một lát, hắn bỗng nhiên đồng ý, “Chẳng qua, từ hôm nay trở đi, không cho ngươi lại đuổi theo ta khiêu chiến. Thời gian quyết đấu là ba ngày một lần, cụ thể lúc nào để ta quyết định.”

Hắn dùng loại phương pháp này để tránh né chiến thuật quyết đấu của Bạch Cốt mặt dày mày dạn. Nếu kết quả cự tuyệt cũng là mỗi ngày hắn quán quít lấy mình đánh nhau, còn không bằng quy phạm thời gian cho thoải mái.....

“Hào.” Phép khích tướng thành công, Xương Cốt bày ra khuôn mặt tươi cười, “Thực chờ mong a, ngày chúng ta gặp mặt.”

Đúng lúc này, chỉ nghe Lí Thiển thanh âm sắc nhọn hô: “Trời của ta à, này là cái gì?!” Dĩ Mạch quay đầu nhìn, thấy nàng một tay chỉ vào màn hình, một tay vỗ lên mặt bàn, mặt mũi đỏ bừng.

Nguyên Viên tiến đến trước máy tính của nàng nhìn thử, sắc mặt nhất thời Thảm xuống dưới, khẩu khí ngưng trọng kêu: “Dĩ Mạch, ngươi lại đây nhìn xem”

Nàng có chút kinh ngạc đi qua thăm dò. Thấy trên diễn đàn của trường học là một chủ đề được rất nhiều người xem.

Đề mục là:

“Một nữ sinh hệ quảng cáo đến khách sạn làm tiểu tử, tiếp khách mang thai đến bệnh viện nạo thai.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chụp ảnh × chứng thực

Có chút thời điểm, đối mặt với tình huống đột nhiên phát sinh, phản ứng bản năng của con người là trốn tránh.

Thời điểm sự thật xảy ra trước mắt, trong óc lại kim lòng không đầu ám chỉ “Nó cùng ta không quan hệ”.

An Dĩ Mạch trước mắt chấn động, theo quán tính giả trang làm đà điểu, vẫn duy trì biểu tình dờ dẩn xem hết chủ đề ghê người kia.

Là do trong trường phát ra. Người post nặc danh.

Chủ đề là mấy chữ màu hồng thô thiển. trong lời văn lại dùng mấy từ ngữ mẫn cảm như “Tiếp khách” “Mang thai” “Nạo thai” để thu hút sự chú ý.

Bài post không dài, nội dung giống như chủ đề. Tiêu điểm thực sự chính là năm bức ảnh chụp khá sắc nét.

Bức thứ nhất là ở đại sảnh lầu một của nhà ăn Amour chỗ Hoàng Triều Đại Hạ, ở gần cửa ra vào. Cố Quân Thanh lôi kéo cánh tay nàng, cúi người ghé vào tai nàng nói gì đó.

Bức ảnh này vừa vận chụp ở góc độ rất xảo quyết, đã che lại khuôn mặt nam tử bên cạnh Dĩ Mạch, động tác kia lại giống như đang hôn nhau, rõ ràng có thể thấy được vẻ mặt mỉm cười của nàng.

Bức thứ hai là khi nàng cùng Cố Quân Thanh đi ra cửa, hắn dùng áo khoác bọc nàng.

Bức thứ ba chụp trước khi nàng tiến vào xe hắn một giây. Ảnh chụp trọng điểm đặt ở bốn chữ “Khách sạn Hoàng Triều” to đùng kim quang chói mắt.

Bức thứ tư là bộ dáng nàng đứng ở cửa xe Audi r8.

Bức thứ năm là hình Dĩ Mạch ngồi ở băng ghế trước cửa khoa phụ sản. Nàng khom lưng, mặt mang vẻ u sầu.

Ảnh chụp này đều bị photoshop, gương mặt Cố Quân Thanh cùng những người chung quanh đều bị làm mờ đi, chỉ riêng Dĩ Mạch có thể thấy được rõ

ràng.

Sau khi đăng bài có rất nhiều người trả lời, nhục mạ hèn mọn chiếm đa số, còn có “Nhìn người không thể nhìn tướng mạo” linh tinh gì đó. Cũng có người đem ảnh chụp Dĩ Mạch phát lên đối chiếu, sau đó đem tính danh, lớp nhất nhất viết ra.

Lí Thiên nổi trận lôi đình: “Ai làm, chuyện tình xấu xa như vậy! Lão nương muốn đi tra IP này.”

Nguyên Viên Thâm mặc một lát, nhìn Dĩ Mạch bên người hỏi: “Bức ảnh cuối cùng này, là photoshop ra, hay là xác thực?”

Nàng nghĩ nghĩ, đáp: “Có.”

Hai người đều cả kinh.

“Chuyện khi nào?”

“Ai?”

Hai người đồng thời tra hỏi.

Dĩ Mạch nhìn nhìn các nàng rõ ràng mang theo ánh mắt lo âu, muốn nói cái gì đó nhưng không nói nên lời. Nàng đã đáp ứng Tiểu Âm, không đem chuyện này nói cho hai nàng, hiện tại loại tình huống này, nên làm cái gì bây giờ?

Công kích như vậy đối với một nữ đệ tử giống An Dĩ Mạch mà nói không thể nghi ngờ là trí mạng. Ở trong hoàn cảnh tương đối phong bế như trường học, dư luận truyền bá rất nhanh dễ dàng hủy diệt một người.

Chỉ chỉ trở trở, khe khẽ nói nhỏ, sau lưng chệch bai. Đây đều là mũi nhọn sắc bén, đâm thủng nơi mềm yếu nhất trong lòng.

Hồi tưởng quá khứ, huyết nhục mơ hồ.

Nàng còn nhớ rõ năm trước có một nữ sinh năm nhất từ trên phòng học tầng sáu nhảy xuống. Khi đó nàng cùng mọi người đứng cách đó không xa đã chính mắt nhìn thấy một màn.

Trong nháy mắt, gió thổi tung quần áo màu trắng của nữ sinh, giống một đôi cánh.

Tiếng vang làm cho người ta run run qua đi, bộ đồ trắng tinh bị nhuộm thành màu đỏ. Tựa như một đóa hoa nở rộ.

Nàng nghe thấy nữ sinh kia trước khi rơi xuống vừa khóc nức nở vừa hô to một câu.

— Ta không phải kỹ nữ.

Biện bạch. Làm sáng tỏ. Dùng sinh mệnh.

Sau đó, những kẻ từng không ngừng tung tin vịt, nói nữ sinh kia làm gái ở quán bar bắt đầu vội vàng giải thích bản thân chưa từng nói qua những lời đả thương người, bọn họ ở cảnh sát điều tra lần nữa nhắc lại mình tin tưởng nữ sinh kia trong sạch, hoàn toàn chối bỏ việc mình nghe lời đồn đại mới tạo thành thảm kịch như vậy.

Nhưng, mỗi người bọn họ đều là hung thủ.

Bởi vì bọn họ vĩnh viễn không bù đắp được sai lầm ấy.

Bọn họ dùng cái gọi quyền tự do ngôn luận để giết chết một cô gái trẻ trung xinh đẹp. Ở trong giai đoạn đẹp nhất đời nàng.

Đây là lực lượng dư luận.

Nó có thể cây ngược mà phá hủy tất cả.

Tim của nàng đập rất nhanh, nhanh đến mức sắp bay ra khỏi ngực. Nàng trong khoảng thời gian ngắn một lần một lần hỏi chính mình.

Nếu đối tượng bị công kích kia là Đường Tiểu Âm nhu nhược, như vậy, kết quả sẽ như thế nào?

Nàng không ngừng nhớ lại bộ dáng run run khi Tiểu Âm đi ra từ phòng giải phẫu, chậm rãi, xiết chặt quyền.

Nếu như ta nói ra.....

Nâng ngang mặt, thấy vẻ mặt Lí Thiên cùng Nguyên Viên nhú mi lo lắng. Dĩ Mạch bỗng nhiên thần nhiên nở nụ cười.

Ba cô nương này đều đáng giá để nàng bảo hộ a. tình cảm còn thân hơn tỷ muội.

“Ta đi bệnh viện bất quá là kiểm tra thân thể.” Nàng vân đạm phong khinh nói, “Những hình ảnh này xem qua loạn thất bát nháo, kệ nó đi thôi.”

“Mặc kệ là thế nào, trước liên hệ quản lý diễn đàn, dùng ảnh hưởng tiến thêm một bước xóa bỏ chủ đề này.” Nguyên Viên gạt lại kính mắt. Lí Thiển gọi điện thoại đến Lục Duẫn xin giúp đỡ.

Bốn giờ chiều, chủ đề kia bị quản lý diễn đàn xóa bỏ. Lục Duẫn gọi điện thoại đến báo cáo người phát đi chủ đề này là học viên ở trong trường, người đăng kí sử dụng khi diễn tên hệ đã ghi là khoa máy tính, nhưng vị đồng học năm thứ tư này năm ngày trước vội về nhà chịu tang đến nay chưa về, căn bản không có thời gian post bài.

“Dĩ Mạch, người chụp ảnh là hướng từ bên ngoài vào. Hơn nữa hấn còn theo dõi người đến trường học.” Lí Thiển cẩn thận quan sát năm tấm ảnh chụp sau có kết luận. “Dĩ Mạch, ngày đó sau khi tiến bước chúng ta, người có hay không nhìn thấy người nào đó hành tung quỷ dị? Vận đồ đen mang theo nhánh cây ngói xôm ở ven đường?” Nàng hận đến nghiêng răng.

“Người cho là phim hoạt hình sao, còn mang nhánh cây..... Sợ người khác không biết hấn rình coi?” Dĩ Mạch toát mồ hôi.

“Nhìn thủ pháp lão luyện, ta đoán người này vô cùng có khả năng từng học chụp ảnh.” Nguyên Viên bình tĩnh phân tích, “Hơn nữa, hấn biết rất rõ tài khoản cùng địa chỉ diễn đàn của sinh viên C đại, chỉ sợ tám phần là người quen gây nên.” Nàng giương mắt nhìn An đồng học trước mặt vẫn trấn định như trước, nhũ mày, “Thời gian chụp ảnh là sau khi chúng ta rời khỏi, khi đó người có từng gặp gương mặt nào quen thuộc không?”

Chụp ảnh. Diễn đàn C đại. Người quen.

An Dĩ Mạch cầm lấy áo khoác chạy ra ngoài.

Dĩ Mạch vội vàng nhảy xuống xe taxi, đứng ở góc đường quen thuộc, ánh mắt dừng ở dấu hiệu mặt trời màu vàng của Bát Lạc Viêm Dương.

Đây là nơi nàng từng đứng vô số lần. Ký ức hết thảy quay ngược trở lại.

Ở trong khe hở mơ hồ của thời gian, đèn xanh đèn đỏ liên tục biến ảo, xe cộ đi lại nhộn nhịp, đám người trên đường rộn ràng nhộn nháo, món ăn quảng đông bên kia bốc khói nghi ngút, vẫn giống hệt như lúc trước.

Giờ phút này, nàng vẫn như cũ vừa vui sướng vừa lo âu, nhưng không còn là nha đầu ngây thơ chỉ chưa từng trải qua đau thương, đơn độc đứng ở đây chờ đợi.

Từng bước, từng bước chậm lại.

Cuối cùng ở góc đường, đình chỉ.

Nhớ lại bức ảnh chụp mờ ảo cùng sự thật choáng váng. Bối cảnh không lồ như vậy mơ hồ biến thành ảo ảnh, bao vây lấy tiểu cô nương cảm ly cà phê nóng còn bốc khói nghi ngút đứng tựa nơi góc tường.

Trải qua tang thương, không chỉ là cảm tình, còn có tâm.

Bỗng nhiên không biết làm sao.

Vì sao tới nơi này.

Thời điểm nàng nhìn thấy bóng hình quen thuộc xuất hiện ở cửa, yết hầu nghẹn đắng, lồng ngực nhói đau.

Hấn cầm theo một cái túi xách tinh xảo, vì Lí Yên Như mang giày cao gót đẩy ra cửa thủy tinh. Phong độ nói cười, oanh oanh yến yến.

Nàng chậm rãi đến gần.

Lí Yên Như đem xe cái chìa khóa đưa cho hấn, làm nũng nói: “Hôm nay em không nghĩ lái xe, anh lái đi.”

“Em a.....” Hấn bất đắc dĩ giả bộ nhũ mày.

Quen thuộc như vậy.

Dĩ Mạch trấn định đứng trước mặt hấn. “Tổng học trưởng.”

Trong mắt hấn rõ ràng hiện lên kinh ngạc, còn có một tia bối rối không dễ phát hiện.

“Có thể chiếm dụng người một chút thời gian không? Ta có chút việc muốn tìm người nói chuyện.” Nàng nói thực vững vàng cũng rất nhanh, ngữ khí không có một tia gợn sóng.

Hấn do dự một lát, tầm mắt chuyển tới trên người Lí Yên Như bên cạnh, lại thấy trên gương mặt trang điểm tinh tế của nàng có chút ý cười châm chọc.

“Có học muội tìm còn đi không mau? Ta đi trước.” Nữ tử không sao cả khoát tay, từ trong tay hấn lấy lại túi xách.

“Chúng ta đi KFC ngồi đi.” Dĩ Mạch tựa hồ không nghĩ cho hần đường cự tuyệt.

“Được rồi.” Hần gật đầu.

Bước đi thong thả. Một trước một sau. Nhưng tần suất cũng tương tự như thế.

“Muốn ăn điểm gì, ta đi mua.” Hần hỏi.

“Không cần.” Nàng lắc đầu.

“Như vậy, như cũ, trà hương mật đi.” Hần đi xếp hàng.

Chỗ ngồi bên cửa sổ. Hoàng hôn buông xuống.

Hần còn mua bánh trứng đưa cho nàng. “Nhân viên cửa hàng nói không có nguyên vị, miễn cưỡng ăn đi.”

Hần vẫn nhớ rõ.

Một cái chớp mắt này, nàng cảm thấy có chút giật mình.

“Ta tới nơi này tìm người, là muốn hỏi một sự kiện.”

“Nói đi.” Nam tử ngồi đối diện im lặng nhìn nàng.

“Tôi hôm đó, người đi Hoàng Triều khách sạn, là trùng hợp sao?”

Tầm mắt chạm vào nhau, ở trong không khí, tràn ngập một loại đau thương không thể nói rõ ràng.

“A, Có tổng.” Lí Yên Như đứng ở cửa, thanh âm mềm mại có thể làm tan chảy thủy tinh.

Cố Quân Thanh thân nhiên gật đầu, đang muốn rời đi lại nghe nàng ở sau người ra vẻ kinh ngạc: “Di, tiểu cô nương lần trước mua bánh trứng đứng đợi ở góc tường đâu, hiện tại như thế nào không thấy?”

Hần có chút kinh ngạc quay đầu.

Nữ tử thanh âm ngọt đến phát ngáy. “Nghe Tống Úc Bạch nói nàng là học muội của hần, hai người thoát nhìn tựa hồ rất xứng đôi.”

“Nàng đã đi đâu?” Ngữ điệu của hần lạnh như băng.

“Vì sao hỏi như vậy?” Tống Úc Bạch cốc cà phê, trong lòng bàn tay có chút mồ hôi.

“Ta nghĩ chứng thực một sự kiện.”

“Chuyện gì?”

“Tổng học trưởng còn không có trả lời vấn đề của ta.”

“Ta đi tìm người, gặp nhau chính là ngẫu nhiên.” Hần đáp.

Dĩ Mạch Thảm mặc một lát, nói: “Cám ơn chiêu đãi. Thời gian không còn sớm, ta phải đi.”

“Đợi chút.” Hần mở miệng giữ lại, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Có người theo dõi ta, đem một ít ảnh chụp phát lên diễn đàn C đại.”

“Người, hoài nghi là ta làm?” Sắc mặt hần có chút trắng.

Nàng không nói. Con người tối đen sâu thẳm lạnh nhạt nhìn hần.

Tống Úc Bạch cười khổ một chút: “Như vậy, hiện tại không tìm được chứng cứ nên rời đi sao?”

“Người nói, đó là trùng hợp.”

“Người tin ta?”

“Tin cũng tốt, không tin cũng tốt, đó là chuyện của ta. Cám ơn người.” Nàng đứng dậy rời đi, lúc đi qua chỗ hần ngồi lại nghe thấy hần nhẹ giọng nói.

“Anh vĩnh viễn, sẽ không tiếp tục làm ra chuyện gây thương tổn cho em”

Nàng ngừng bước, cong môi tự giễu. “Đúng nha, loại sự tình thương tâm này, một lần là đủ rồi.”

Thời điểm nàng đẩy ra cửa kính, nhìn thấy chính là một nam tử đang khoanh tay đứng dựa vào ô tô, nàng có chút ngẩn người, sau đó lại cười rộ lên.

Cố Quân Thanh nhìn nàng mặt giãn ra bước nhanh đến chỗ mình, giống như trông thấy một đóa hoa Sắc Vi nở rộ, thom mát xinh đẹp đến say lòng người.

“Anh như thế nào tìm được em?” Nàng mặt mày vui vẻ.

“Anh lấy ba nén hương, đến cúng bái Thổ Địa công công, ông nói cho anh biết.” Hấn nhéo nhéo hai má của nàng, mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Phân biệt × nhiệm vụ

Tha thứ không phải là cầu xin người khác tha thứ, mà phải xuất phát từ nội tâm mình.

Tổng Úc Bạch cách cửa sổ thấy Dĩ Mạch mỉm cười với Cố Quân Thanh. Ánh mắt dần dần hạ xuống. Hấn miễn cưỡng dời tầm mắt, than nhẹ một tiếng.

Cô nương này đã đi ra từ bị thương, sau đó tìm được một người thực sự yêu nàng.

Nên cao hứng đi.

Hấn từ điện thoại di động trên tay bấm một hàng chữ, sau đó ấn nút gửi đi.

Chỉ chốc lát, liền thu được hồi đáp.

“Không có chứng cứ, trăm ngàn không thể nói lung tung. Tổng học trưởng.”

Audi r8 ở ngừng lại trước một cái đèn đỏ.

“Anh không hỏi xem vì sao em đến đây?” Dĩ Mạch trong nháy mắt nhìn phía nam tử đang lái xe.

“Nương tử đến cửa công cũng không tìm ta, vì phu đang thương tâm.”

Nàng không nói gì. “Em tìm đến Tổng Úc Bạch hỏi chút sự tình.”

“Hấn thành thật cung khai?”

“Có một số việc thoát nhìn tựa hồ phức tạp rất nhiều.”

“Cần anh hỗ trợ sao?”

Nàng nghĩ nghĩ, lắc đầu. “Em tự mình giải quyết.”

Hấn một tay điều khiển xe, một tay đưa ba bắt lấy tay nàng, nắm chặt trong bàn tay, nói: “Nếu giải quyết không được, nói cho anh biết.”

“Àn.” Dĩ Mạch gật gật đầu.

Tay Cố Quân Thanh luôn ấm áp, có lực lượng làm cho người ta yên ổn. Hấn không giống cái loại nam nhân truy vấn đông dài “Rốt cuộc chuyện gì”, cũng không như nam nhân cường quyền thích đảm nhận nhiều việc “Giao cho anh”. Hấn thậm chí có thể không hỏi “Em vì sao mà đến”, lưu cho người đủ không gian cùng đường sống, đến giờ phút này chưa từng nói rõ qua lại cùng khúc mắc.

Cảm giác hấn đem lại cho người là khoan dung cùng tín nhiệm. Ở phía sau người khoanh tay mà đứng, vừa quay đầu lại, có thể thấy ánh mắt hấn mỉm cười cổ vũ.

Dĩ Mạch cảm thấy, người như vậy hấn là lão bản tốt.

Lúc này, Cố Quân Thanh bỗng nhiên bấm di động, chỉ nghe hần ngữ điệu nhẹ nhàng nói “Ngày mai phải giao cho ta trang bìa tạp chí mới nhất.” Nói xong, treo điện thoại.

“Là tạp chí [s.l.] mới nhất sao?” Nàng nhin không được bát quái. Kìa tựa hồ..... Là do bộ thiết kế của Tổng Úc Bạch phụ trách công tác?

“Ân.”

“Em nhớ rõ bản tạp chí kia..... Hình như đầu tháng mới phát hành? Sớm như vậy đã thẩm định?” Hiện tại, còn có hơn phân nửa tháng đi, Dĩ Mạch trong lòng cũng bái thái độ công tác của người này.

“Hợp thời bồi dưỡng hiệu suất công tác của nhân viên, cũng là phương thức đề cao tâm lực của tập đoàn. Nhất là đối với một số ít nhân viên thích gây phiền phức.” Hần cười phong hoa tuyết đại.

“.....” Nói như vậy, người rõ ràng muốn ép buộc Tổng Úc Bạch tăng ca, đồng thời hại toàn bộ nhân viên bộ thiết kế.....

Người như thế tuyệt đối tuyệt đối không tốt!

Dĩ Mạch đối với ý tưởng vừa rồi của mình khinh bỉ.

Thời điểm Hứa Thú về nhà, tại phòng bếp truyền đến từng trận hương khí.

Hần có chút vui sướng ba bước làm hai bước đi vào cửa phòng bếp, thấy Đường Tiểu Âm mặc tạp dề, một tay cầm cái muỗng, một tay giữ nắp nồi như một tấm lá chắn để ngăn chặn những giọt dầu bắn tung tóe.

Nàng nhìn hần nhảy mất mấy cái thật có lỗi, giống như đứa nhỏ phạm sai lầm bị nắm chặt bím tóc: “Thực xin lỗi, ta không biết nấu cơm.”

Hần sợ sệt qua đi, chậm rãi cười rộ lên, tiếp nhận “Công cụ” trong tay nàng. “Nóng không? Em đi nghỉ ngơi đi. Anh đến làm, một hồi thì tốt rồi.”

Một lát sau, Hứa Thú bung thức ăn lên bàn, thấy Đường Tiểu Âm ngồi ở bên cạnh bàn chờ hần. Trong tay còn cầm một chai rượu vang đỏ cùng hai ly dài.

“Thân thể em hiện tại, không thích hợp uống rượu.” Thời điểm nàng rót rượu, hần đưa tay ngăn cản.

“Không có việc gì, ta chỉ uống một chút.” Khuôn mặt ôn nhu của Tiểu Âm ở dưới ánh đèn hiện lên nét dịu dàng.

Hần buông tay ra, trên đầu ngón tay vừa mới tiếp xúc còn giữ lại một tia độ ẩm chưa tiêu tan.

“Ngụm thứ nhất, cảm ơn người thu lưu ta.” Nàng nâng chén, uống một ngụm nhỏ. “Người ở thời điểm ta bất lực nhất không hỏi nguyên do giúp ta, ta nên cảm ơn người.”

Hần có chút thất thố, trong cuộc sống trước đây, bất luận là lúc ngọt ngào vô tội, hoặc là khắc khẩu lệ rơi, Đường Tiểu Âm trong trí nhớ đều là nhu hòa như nước. Mà giờ phút này, hần từ trong mắt nàng thấy một ít bất đồng. Điều này làm cho hần bỗng cảm thấy xa lạ.

“Tiểu Âm.....” Hần gọi tên của nàng.

“Ngụm thứ hai, nhớ lại tình cảm của chúng ta.” Nàng lại nâng chén lần nữa, “Bất luận những năm gần đây người đối ta có phải là yêu, chỉ bằng hôm nay người dung ta ở nơi này, ta như trước cảm thấy, người là người đáng giá để ta yêu. Ta chỉ muốn nói cho người, ta yêu người thật lâu thật lâu, đến nay chưa từng hối hận.”

“Không phải như em nghĩ.....” Hần còn chưa nói xong đã bị ngắt lời.

“Ngụm thứ ba, kính người.” Nàng vươn tay chạm vào cái ly trong tay hần, phát ra tiếng động dễ nghe. “Có đôi khi hạ quyết tâm là một chuyện rất khó. Từng bước đi đến hôm nay, là chấm dứt, cũng là bắt đầu. Qua ngày hôm nay chúng ta sẽ có cuộc sống mới. Hứa Thú, tái kiến.”

Dứt lời, nàng ngửa cổ đem rượu vang đỏ còn lại trong ly uống cạn.

giờ phút này, hần tựa hồ có chút thấy rõ, đồng tử đỏ hồng của nàng có chút xa lạ.

Là kiên định, cùng quyết tuyệt.

“Muốn đi chỗ nào ăn bữa tối?” Cố Quân Thanh thực dân chủ trưng cầu ý kiến của nàng.

Dĩ Mạch đảo đảo con mắt, hỏi “Cái kia, có loại khách sạn cung cấp luôn chỗ ở, kích thước không cần quá lớn, vị trí có vẻ hẻo lánh, từ trên lầu nhìn xuống có thể thấy rõ toàn cảnh.....”

Hần biểu tình một chút, cười thực ần nhẫn “Ồ chung sao, xem ra vì an toàn của nương tử, vì phu tối nay nên ngủ lại đồng miên mới phải.”

“.....” Nàng đỏ mặt, ghen khuất ngay cả giải thích cũng không nói được.

Thời điểm dùng cơm, nàng quả thực tựa như tiểu hầu tử, nhảy lên nhảy xuống, xoay trái xoay phải nhìn chung quanh.

Cố Quân Thanh ngồi an ổn, xem nàng nhìn chung quanh, hơn nữa rất trách nhiệm giải thích với phục vụ sinh “Nàng không có việc gì, mà là đang đợi người”.

“Ngồi xuống ăn cơm.” Cố cầm thú một tay xoa trán, tốt tính nhắc nhở “Bụng rỗng bắt lợi cho việc vận động sau khi ăn.”

Di Mạch ngó nghiêng không có kết quả uể oải cầm lấy chiếc đĩa, nhỏ giọng nói thầm “Trước khi ăn em vận động qua, sau khi ăn xong tự anh vận động đi.....”

“Động tác của em như vậy rõ ràng chỉ biết đã thảo kinh xà.” Hần ngoắc tay gọi phục vụ sinh thì thầm vài câu, chỉ chốc lát, trưởng ca mặc đồng phục màu đen xuất hiện ở bên cạnh bàn hai người.

“Cố tiên sinh.” Nam tử trung niên với thân hình béo mập mỉm cười.

“Có gì khác thường không?” Hần hỏi.

“Bắt đầu từ khi ngài tiến vào khách sạn đến bây giờ, không có tra được dấu vết của bất cứ kẻ theo dõi nào.”

“Tốt, cảm ơn.”

Trung niên nam nhân đi rồi, Di Mạch có chút kinh dị hỏi “Anh làm sao mà biết có người theo dõi em?”

“Nhìn hành động của em hôm nay có thể đoán được vài phần, trước khi đến có tin nhắn gửi đến chứng thực, quả thế.” Hần giờ giờ lên đi động, tin nhắn Lí Thiên gửi đến rõ ràng có thể thấy được.

“.....” Con heo con này, nàng cảm giận. “Rõ ràng đã bảo nàng không cần nói cho người khác.....”

“Ồ trong lòng phu nhân, ta xem như ‘Người khác’?” Cố ý nhấn mạnh trọng âm cuối, ngữ điệu nguy hiểm mười phần.

“Ách..... Không phải.....” Nàng yếu ớt đáp lại.

“Ăn no?” Hần nhận được câu trả lời thuyết phục, hỏi tiếp, “Phu nhân muốn ở tại nơi này hay là.....”

“Không được không được!” Nàng như người ta dẫm vào đuôi chuột đuôi chuột. “Em về trường học.....”

Xe chạy lệch khỏi quỹ đạo.

Câu được câu không trò chuyện một lúc, thời điểm Di Mạch ý thức được đây không phải đường về trường học thì từ xa đã trông thấy biển hiệu Lưu Vân đình viện.

“Cái kia..... Đây hình như là nhà anh.....”

“Không sai, có tiến bộ, lần này nhận ra đến đây.”

Nàng 囧. “Vì sao kéo em tới nhà anh?”

Hần dừng xe ở cửa, xuống xe vì nàng mở cửa, hai tay chón tại cửa xe.

“Đêm nay, lưu lại được chứ?”

Di Mạch có một loại hoảng hốt muốn sung huyết não, chân tay luống cuống cứng ngắc. “Không..... Không tốt.....” Nàng thạch hóa lắp bắp đáp.

Hần cúi người ghé sát vào, gần đến nỗi có thể ngửi được trên người nàng hương khí tự nhiên. Đó là hương vị hần hay dùng để tẩy rửa.

“Vì sao?” Hần hỏi. Mỗi khi thấy bộ dáng mặt đỏ tai hồng liền nhịn không được muốn hôn nàng.

“Cái kia..... anh không biết là quá sớm sao..... em.....” Thanh âm của nàng nhỏ nghe không rõ.

“Quá sớm sao? Ta nguyên lai tính cùng nương tử chơi [Cần Khôn], xem ra nương tử thích nửa đêm luyện cấp?” Trong lòng hần ghen cười, trên mặt giữ nguyên vẻ bình tĩnh.

“..... Chính là, đánh trò chơi sao?” Nàng hắc tuyến.

“Nếu nương tử cảm thấy không đủ phong phú, ta không ngại phát tán tư duy, nghĩ cái khác.”

“Đủ.....”

Chu thăm thực thích cô nương tính cách hiền hoà này. Mỗi khi thấy nàng đến, liền nhất định phải xuống bếp làm những món ăn ngon. Ở trong lòng nàng, sớm đem Dì Mạch cùng Cố Quân Thanh buộc định cùng một chỗ, giống như là đồ khuyến mãi mua một tặng một ở siêu thị. Nhưng mà thái độ thuận theo tự nhiên của Cố Quân Thanh làm cho nàng hiện tại có chút sốt ruột. Lần này lại giống nhau, hai người ở hai máy tính chơi trò chơi trên Internet, ngay cả nói một câu cũng không, nhìn xem nàng dị thường chán ốm.

Cảm thán một câu, người trẻ tuổi a. Liền tắm rửa đi ngủ.

Mọi người trong bang phái đối với việc Thanh Quân cùng Mạch Thượng Sắc Vi đồng thời đăng nhập tỏ vẻ khinh miệt không giống nhau.

[Bang phái] Bạch Nguyệt Quang: Nhóc con Sắc Vi ~ hảo nam nhân có rất nhiều, muội trăm ngàn không cần thất cô ở một thân cây, nhất định phải ở những thân cây bên cạnh buộc thêm nhiều dải lụa trắng nha!

[Bang phái] Cửu Vi Hồ Công Tử: Tiểu Nấm, muội trăm ngàn không thể chịu cảm thú kia sắc dụ. Muội xem, Phật Di Lặc chính là nhất thời nổi lên sắc tâm, bồi thường một con biển dị Lôi Thú ~

[Bang phái] Kim Sắc Yêu Đồng: Đúng vậy đúng vậy, người xem, ta chính là điển hình của một nam tử trẻ tuổi thể hệ mới.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Sang tuần nhiệm vụ sẽ hết hạn, Thanh Quân người đã làm chưa?

[Bang phái] Thanh Quân: Còn không có, hôm nay đi lên vì nhiệm vụ kia.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Ta cùng Nguyệt Quang làm, nhận được nhiệm vụ tiếp theo thực bt, lại mất nhiều thời gian, đơn giản buông tha.

[Bang phái] Ân No Vãn Cố Đêm Tiền: Đến nay có mấy người lấy được phần thưởng của nhiệm vụ này?

[Bang phái] Cực Độ Hoàn Mỹ: Không có. Nhưng ta nghe nói Đế Tu đang làm.

[Bang phái] Thanh Quân: Phu nhân, đi, chúng ta cùng đi hoàn thành “Ngàn năm chờ đợi”.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Khắc khẩu × hậu tuyển

Trong lòng Dì Mạch không yên, không cần nghĩ cũng biết khoảng cách cấp bậc nhất định sẽ làm cản trở, vì thế trước tiên đi lên diễn đàn tham khảo tình tiết nhiệm vụ “Ngàn năm chờ đợi”.

Thấy trên mạng giới thiệu đơn giản đến cực điểm. Người có được quyền trực nhiệm vụ mời nhân vật khác phái tổ đội, cấp bậc không giới hạn, đội trưởng đến trước tượng NPC Kính Vũ ở Thánh thành tiếp nhận nhiệm vụ, sau dựa theo yêu cầu hoàn thành nhiệm vụ trong 72 giờ, ba tổ đội đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ ở mỗi sever được thưởng cho vật phẩm tương ứng. Y theo thời gian hao phí khi hoàn thành nhiệm vụ mà phần thưởng không giống nhau.

Về phần thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ, trang chủ một chữ cũng không nhắc đến.

Dì Mạch linh cơ vừa động tính đi cường bức lợi dụ Lệnh Hồ Diêu, trông cậy từ trong miệng hắn đào ra điểm tiến công chiếm đóng, không ngờ thẳng nhai này quảng đi bộ dạng đùa cợt thường ngày, thay vào đó là tư thế uy vũ không khuất phục, không chịu lộ ra nửa câu.

Lúc này thấy Cực Độ Hoàn Mỹ ở trong kênh bang phái nói: “Trên thế giới còn đang âm ỹ.”

Mở ra thế giới kênh, quả nhiên phồn hoa một mảnh.

Dì Mạch thô gián lược liếc mắt một cái, liền phát hiện có ít nhất mười người đang chửi rửa lẫn nhau. Hơn nữa cùng với những trận cãi vã thường ngày khác nhau một trời một vực.

nguyên nhân cãi nhau có rất nhiều, tỷ như “Người đoạt quái của ta” “Người đoạt nam nhân của ta” “Người cướp tiền của ta” linh tinh, còn có loại gọn gàng dứt khoát như “Ta xem người không vừa mắt nhưng ta đánh không lại người”. Tình hình chung, hai người cãi nhau, càng âm ỹ càng náo nhiệt. Có người vây xem, có người hỗ trợ, có người châm ngòi thổi gió, có người hảo ý khuyên giải. Cuối cùng chẳng sợ liên lụy thành một đám người kéo bè kéo lũ đánh nhau thì cũng là xoay xung quanh chửi bới âm ỹ.

Nhưng quy cách lẫn nhau này hiển nhiên cao hơn vài đẳng cấp. Những người tham gia tranh cãi ngoại trừ bản thân mình thì không có mình hữu. Người người lấy ít địch nhiều, hơn nữa đối tượng chửi mắng cũng không chỉ có một, mỗi câu mang hàm ý sâu xa, mở miệng đều là tán đàn.

Còn có một đặc điểm rất lớn, lần đầu tranh anh dũng này, tất cả đều là nữ nhân.

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Tiểu Kiều cùng Tuyết Cơ kia trước đây quan hệ rất tốt, như thế nào àm ỹ?

[Bang phái] Bạch Nguyệt Quang: Quan hệ giữa nữ nhân với nhau bất quá là mây bay nha, chỉ vì một tên đầu lâu xương ống như Đê Tu, đưa tới một đám chó cắn chó.

[Bang phái] Thiên Sơn Mộ Tuyết: Đại tẩu, ngài rất sắc bén.....

[Bang phái] Ân No Vãn Cố Đếm Tiền: A a, nhiều nữ nhân như vậy đều dần thân cùng hán JQ, hạnh phúc của ta phải làm sao bây giờ.....

[Bang phái] Thanh Quân: Đê Tu gây nên ?

[Bang phái] Kim Sắc Yêu Đồng: Đúng vậy, hán nói “Tìm một nữ nhân, đến thánh thành tiếp ‘Ngàn năm chờ đợi’” Vì thế thế giới hỗn loạn.”

[Bang phái] Phật Di Lặc: Ta vừa đi Thánh thành liếc mắt một cái, thật sự là hoa cả mắt, nữ nhân toàn khu cơ bản đều ở chỗ đó. A di đà phật.

[Bang phái] Bạch Cốt: Hòa thượng nổi sắc tâm

[bang phái] Phật Di Lặc: Không phải vậy, các cô nương đó đều vì hán mà đi, ta chỉ nhất thời ghen tị nổi lên sát niệm mà thôi.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Giết ai, Đê Tu?

[Bang phái] Phật Di Lặc: Đương nhiên là giết cô nương. Ta đánh không lại đầu lĩnh đồ tể.

[Bang phái] Ân No Vãn Cố Giết Người: Đó là đàn cạp mẹ. Ngươi xem trên thế giới mắng thành cái dạng gì.

[Bang phái] Ân No Vãn Cố Mua Nước Tương: Ta hiện tại buồn vui lẫn lộn.

[Bang phái] Thiên Sơn Mộ Tuyết: Vì sao?

[Bang phái] Ân No Vãn Cố Mua Nước Tương: Buồn bức là trong đám hồ mẹ đó không có người của ta. Vui vẻ, may mắn không có, bằng không để ta thấy nằng đi tranh đoạt Đê Tu sẽ cao huyết áp.

Thì ra là thế.

Các nữ nhân đó đều là vì hán nha. Dĩ Mạch than nhẹ một tiếng.

[Càn Khôn] xây dựng một thế giới hư ảo mà chân thật, làm cho người chơi đặt mình trong đó có cơ hội lấy được những thứ mà trong hiện đại không thể với nổi. Hoặc ngựa xe sang trọng trường kiếm thiên nhai, hoặc ôm mỹ nhân ngồi dưới ánh trăng, hoặc quyền thế khuynh thiên phú khả địch quốc. Cho nên trong trò chơi chẳng những có chính kịch anh hùng mỹ nhân – thần tiên quyến lữ, hài kịch oan gia vui vẻ, còn có bi kịch tâm hướng minh nguyệt nguyệt chiếu nương.

Tiêu chuẩn kén vợ kén chồng giống như trong thế giới động vật – kẻ mạnh là vua. Các nữ nhân trong thế giới ảo lựa chọn bạn lữ đều cân nhắc đến cấp bậc, thực lực, tài phú, địa vị, lực ảnh hưởng cùng với lời nói cử chỉ, ‘hành vi’ làm tiêu chuẩn lựa chọn một con người.

Đê Tu là một nhân vật vĩ đại làm cả sever dậy sóng, sớm trở thành nhân tuyển tốt nhất trong cảm nhận của vô số cô nương. Có thể so sánh với hán, ước chừng hiện nay chỉ có một Thanh Quân.

Đáng tiếc Thanh Quân này không thích hợp làm thần tượng của bọn họ, lại coi trọng một vô danh tiểu tốt muốn thực lực không có thực lực, muốn phong tình không phong tình, hơn nữa hư hư thực thực bị đồn là dân gay. Hơn nữa hai người họ mỗi ngày ngồi cùng một chỗ, ngay cả cơ hội để cho người khác chen chân cũng không có. Vì thế Đê Tu kiêu ngạo ương ngạnh cùng tùy tâm sở dục hoàn toàn được bỏ qua. Thậm chí hán còn được tán dương là nam nhân “Có cá tính, có mị lực”.

Đại thần đoàn mỹ thực hiếm có, cho nên ra tay được thì cứ ra tay.

Đê Tu ở trên thế giới phát ra một câu kêu gọi, trong vòng ba giây các cô nương độc thân liền ‘người trước ngã xuống, người sau tiến lên’ xuất hiện ở cửa Thánh thành. Trong 3 phút, cửa tòa thành kia chật như nêm cối. Trong 30 phút, liên tiếp truyền đến tiếng chửi đổng, khóc lóc om sòm, quần chúng tình cảm mãnh liệt ra tay quá nặng.

Mà hiện tại cách câu nói gây phong ba bão tố kia cũng đã được ba giờ.

Dĩ Mạch ngồi trên kỳ lân của Thanh Quân chạy tới cửa thánh thành, rất xa liền trông thấy một đù loại màu sắc quần áo, trình độ dày đặc so sánh được với đàn kiến a. Lại nhìn nhìn một loạt câu chữ nối đuôi nhau trên thế giới, hắc tuyến. Ngôn ngữ, thật là môn nghệ thuật nha.....

Chẳng qua, lâu như vậy, người khởi xướng đi nơi nào ?

[Bang phái] Ân No Vãn Cố Giết Người: Đầu lĩnh đồ tể khiến cho oanh động liên lẩn xuống nước, rút cuộc hẳn làm cái gì?”

[Bang phái] Thừa Phong Bội Ngọc: Nhiệm vụ này nếu không tiếp sẽ không kịp, hạn định 72 giờ, ít nhất phải làm 5 ngày đi. Lấy năng lực của hẳn, làm gì kéo dài tới hiện tại?

[Bang phái] Bạch Nguyệt Quang: Vì hấp dẫn lực chú ý của quần chúng, thật đúng là phù hợp với cá tính của hẳn, giống trống khua chiêng.

[Bang phái] Ân No Vãn Cố Đếm Tiền: Ôi chào, nghiệt duyên.

– Như vậy, trước khi thời hạn nhận nhiệm vụ kết thúc, nếu người thay đổi chủ ý, ta đều có thể làm nhân tuyển thứ hai của người.

Dĩ Mạch bỗng nhiên lại nghĩ tới những lời Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng nói khi đó. Nàng dùng liếc mắt nhìn Cố Quân Thanh một chút, chỉ thấy hẳn thanh thần tựa lưng vào ghế ngồi, tựa hồ, là đang cười.

Lúc này, kỳ lân xuyên qua đám người tới trước mặt tượng đá ở cửa thành thì ngừng lại.

Đế Tu đứng ở giữa tượng đá, chung quanh là tầng tầng lớp lớp nữ nhân.

Một lát, trên hệ thống xuất hiện một dòng chữ màu vàng.

[Hệ thống] Thanh Quân cùng Mạch Thượng Sắc Vi khiêu chiến nhiệm vụ “Ngàn năm chờ đợi”, hy vọng hai vị tương trợ lẫn nhau vượt mọi chông gai viên mãn hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này, Dĩ Mạch thấy Lân Dương Dương cười con cừu giống cây kẹo đường ở trong đám người xuyên qua, đang muốn chào hỏi, lại thấy hệ thống đột nhiên lại hiện ra một hàng chữ màu vàng.

[Hệ thống] Đế Tu cùng Lân Dương Dương khiêu chiến nhiệm vụ “Ngàn năm chờ đợi”, hy vọng hai vị tương trợ lẫn nhau vượt mọi chông gai viên mãn hoàn thành nhiệm vụ.

[thể giới] Lân Dương Dương: Ta, chính là đi ngang qua, người tổ ta làm gì.

[thể giới] Đế Tu: Ta tùy tiện điểm.

Thế giới lặng yên không một tiếng động gần ba mươi giây. Tiếp theo, bộc phát ra còn lớn hơn cả chửi rủa cùng bát quái. Cũng có người đàn bà đánh đá chỉ tên nói “Lân Dương Dương, ta thấy người một lần giết một lần” Vân Vân.

“Uy uy, còn không nói phải trái. Ta vô tội.” Lân Dương Dương buồn bực rút cuộc vô lực tranh cãi, vừa nhấc mắt đã thấy Mạch Thượng Sắc Vi, kích động, “Nha, Sắc Vi, người tại đây. Thanh Quân cũng ở.”

Thanh Quân: “Xin chào.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Dương Dương, đã lâu không thấy người online.”

“Đứng a, một thời gian trước việc đòi mạng, kết quả hôm nay vừa login đã bị người ta tổ.” Nàng từ trên kẹo đường nhảy xuống, “Đây là nhiệm vụ gì? Phải làm như thế nào? Sao chúng ta phải phân ra hai tổ, hợp cùng một chỗ làm mới tốt.”

Dĩ Mạch học máu. Trong lòng âm thầm may mắn, hoàn hảo nhiệm vụ này không thể một tổ bốn người, bằng không phỏng chừng một tổ hợp đồ tể cùng cầm thú, nàng có thể chết không toàn thây.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nhiệm vụ này nói chỉ có thể hai người một tổ.”

[Mật ngữ] Lân Dương Dương: Mới nhìn rõ nha, nguyên lai là người lẩn trước ở trong hôn lễ của người đến cướp cô dâu.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ít nhiều người rút cục thấy rõ.

[Mật ngữ] Lân Dương Dương: Đây là bản sao nhiệm vụ, phỏng chừng đợi lát nữa sẽ gặp lại nhau trên cùng một bản đồ nha.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Đi từng bước tính từng bước.

Hai người thương thảo xong xuôi, đôi đến kênh bình thường.

Lân Dương Dương: “Ách. Ta hoàn toàn không hiểu làm như thế nào.”

Đế Tu: “Đi theo ta là tốt rồi.”

Lân Dương Dương: “Án.” Dứt lời thu cừu nhảy lên Thao Thiết của Đế Tu, hai người tuyệt trần mà đi.

Dĩ Mạch quay đầu nhìn về phía Cố Quân Thanh, nghĩ nghĩ, nói: “Bằng không. Nhiệm vụ này chúng ta ngày mai lại làm?”

“Muội sợ hấn sẽ đánh nhau với ta sao?” Ngón tay thon dài của hấn nắm chén cà phê, cười hỏi.

“..... Muội sợ đợi lát nữa sẽ có thưởng quá linh tinh chuyện tình phát sinh nha.”

“Nếu nương tử muốn tránh xung đột, vì phu nhường cho hấn là được rồi.” Hấn trêu chọc.

☞. Ta không có gian tình, chỉ có lo lắng.....

Di Mạch đem lực chú ý thả lại đến trong trò chơi, xem xét nhiệm vụ.

Theo tượng đá thánh nữ Kính Vũ tiếp được nhiệm vụ tên là [Tư cách thử luyện].

Nhiệm vụ yêu cầu rất đơn giản. Thu thập vật phẩm rơi ra từ ba loại quái vật. Quái vật cấp bậc cũng không cao, đều trên dưới 130 cấp. acc Mạch Thượng Sắc Vi này nếu uống được cũng miễn cưỡng qua được.

Chẳng qua, này vật phẩm thuộc loại nhật lên sẽ lập tức cố định, nói cách khác hai nhân vật phải tự mình đánh lấy.

Hơn nữa, biến thái nhất chính là — mỗi loại cần 999 cái.....

“Vì sao muốn nhiều như vậy.....” Nàng oán giận.

Thanh Quân cấp cho nàng mười bao bỏ huyết đan được mua bằng nhân dân tệ, an ủi nói: “Treo máy đi, thuận tiện có thể giúp muội thăng cấp.”

Đúng lúc này, di động Di Mạch vang lên, trên màn hình điện thoại hiển thị số điện thoại trong phòng ngủ.

Nàng ấn nút nghe, thấy thanh âm của Lí Thiên có chút lo lắng.

“Di Mạch, người chừng nào thì trở về?”

Nàng nâng tay nhìn nhìn đồng hồ, mới qua 11 giờ. “Ách, khả năng còn muốn ở lại một lúc...”

“Mau trở lại, các ban phụ đạo viên đột nhiên đến kiểm tra phòng.” Nàng vội vàng nói.

“Kiểm tra phòng?!” Di Mạch ngăn ra. nỗi bất an vẫn tiềm ẩn trong lòng bất giác dâng lên.

Nàng sắc mặt sầu lo bắt lấy ống tay áo Cố Quân Thanh.

“Phiền anh, đưa em trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Kiểm tra phòng × mê cục

Tác phong đối ngoại và kỷ luật ở C đại luôn luôn không tệ, bởi vậy loại sự tình nửa đêm kiểm tra phòng này ở C đại đã ít nay còn ít hơn.

Mười một giờ một khắc, giáo vụ chủ nhiệm Hạ Hải – tên hiệu Hạ mập mập, bụng tròn vo đứng trước cửa phòng ngủ 512 của ký túc xá nữ. Bộ mặt âm trầm hỏi: “Ai là trưởng phòng ngủ?”

Nguyên Viên mặt không đổi sắc từ trên giường nhô đầu ra, lạnh lùng đáp lại một tiếng: “Là em.”

“Phòng ngủ thiếu một người, đi đâu vậy?”

“Ai nói thiếu người?” Lí Thiên nhú mày, “Ở toilet tắm rửa, lão sư không có nghe thấy tiếng nước sao?”

Phụ đạo viên Dương Xu ở ban quảng cáo là một nữ từ khoảng 30 tuổi, tướng mạo thường thường, đối đệ tử luôn luôn hiền lành khoan dung. lúc này ngáp mấy cái liền bổ sung “An Di Mạch đang tắm sao? Lần sau tắm gội sớm một chút rồi đi ngủ, không cần trễ như vậy. Hạ chủ nhiệm, chúng ta đi cách vách nhìn xem, sau đó nghỉ ngơi sớm một chút, quá muộn sẽ ảnh hưởng các học sinh nghỉ ngơi.”

“Tắm rửa?” Đôi mắt nhỏ của hấn híp lại thành hình vòng cung, đi đến phía trước vài bước muốn đẩy cửa, đã thấy Đường Tiểu Âm hét lên một tiếng, dọa

mọi người nhảy dựng.

Hạ mập mạp bị thanh sắc bén nhọn kia quát to dọa cho tay run lên. Cả giận nói: “Kêu cái gì?”

“Có..... Có con gián.....” Nàng run run nói xong, liền từ trên giường tung chăn lên, một vật đen sì bay theo hình vòng cung, chuẩn xác dừng ở trên đầu Hạ mập mạp. Chỉ thấy hân ngao một tiếng nhảy về sau ba bước, ly khai cửa buồng vệ sinh. Nhất thời đưa tới mọi người một mảnh thốn thức.

Cái loại đáng người hình cầu này dưới tình huống đặc thù cư nhiên có thể bộc phát ra năng lượng của tuyến thủ nhảy cao..... Thật đúng là, hết thấy đều có khả năng nha.

Bóng đen nhỏ kia im lặng phơi thây dưới ngọn đèn, xem cẩn thận, bất quá là cuộn chỉ màu đen dùng để thêu chữ thập.

“Làm cái trò gì!” Hạ mập mạp vì vừa rồi thất thố thẹn quá thành giận, trách mắng.

“Em còn tưởng con gián nha.....” Tiểu Âm yếu ớt ní non.

Dương Xu tiến lên, cầm tay nắm cửa buồng vệ sinh, dùng sức đẩy một cái. Cửa khóa trái ở bên trong, hiển nhiên, bên trong có người.

Hạ mập mạp thấy thế, nghiêm mặt ngượng ngùng rời đi, lúc gần đi không quên trách cứ một câu: “Đêm không về tức phải chịu xử phạt, bao che cũng thế. Gân nhất tác phong và kỷ luật tàn mạn, các người đều chú ý một chút.”

Dương Xu theo ở phía sau phụ họa “Đúng vậy, đệ tử càng ngày càng kỳ cục.” Chờ khi thân mình to lớn kia ra cửa liền quay đầu không tiếng động hướng Nguyên Viên ngoắc ngoắc ngón tay.

Nguyên Viên ngồi ở trên giường nhún vai buông tay.

Dương Xu nhú mày lắc lắc ngón trỏ.

Nguyên Viên vươn hai ngón tay làm hình chữ V.

Dương Xu bất đắc dĩ lắc đầu đóng cửa mà đi. Ba người trong phòng ngủ 512 như trút được gánh nặng, thảm hô một hơi.

Trong nháy mắt ngay khi cửa phòng ngủ mới đóng lại, cửa buồng vệ sinh bị một cơn gió làm mở ra.....

Lí Thiển: “Vừa thật sự là chỉ mảnh treo chuông, Hạ mập mạp đã đụng tới trên cửa.”

Nguyên Viên: “Tiểu Âm, hành động của người cách Oscar chỉ có từng bước a, tiếng hét chói tai kia đến rất là đúng lúc.”

Đường Tiểu Âm “.....Lúc ấy ta nóng nảy, nếu để hân đẩy cửa sẽ lộ hết. Muốn nói hành động, Dương lão sư mới là cao thủ.”

Lí Thiển: “Ta phục nàng rồi, nàng có thể đem ‘Kéo’ diễn giống như ‘Đẩy’, cao thủ a.....”

Đường Tiểu Âm “Tóm lại, tránh được một kiếp.”

Lí Thiển: “Ai gia diễn kịch cũng chưa từng khăn trương như vậy, thật sự là.....”

Nguyên Viên bắt thông Di Mạch điện thoại. “Sự tình giải quyết, người đêm nay không cần trở lại.”

Di Mạch ở đầu bên kia: “..... Ta đã ở dưới lầu.”

Nguyên Viên cả kinh, ngồi thẳng dậy, hạ giọng nói: “Ngu ngốc! Hạ mập mạp đang đi xuống lầu, chúng ta thật vất vả mới giúp người giấu điểm được!”

Thấy vẻ mặt của nàng, Lí Thiển cùng Tiểu Âm cũng kích động lên.

“Tránh hân đi, mặc kệ dùng phương pháp gì, người.....” Nàng còn chưa nói hết, đã nghe thấy điện thoại đầu kia truyền đến thanh âm của Hạ mập mạp — “Ai trẻ như vậy mới về trường?!”

Điện thoại bị cắt đứt, bên tai vang lên tiếng tí tí trống không. Nguyên Viên nhú mày, bay nhanh mặc thêm quần áo bò xuống giường, mở cửa hướng dưới lầu chạy tới.

Đứng dưới lầu, trừ bỏ Hạ mập mạp cùng vài vị phụ đạo viên, còn có ba người.

Một người là Di Mạch vì chạy vội nên mặt mũi đỏ ửng. Đứng ở bên người nàng, là Cố Quân Thanh. Người khác là một vị lão giả cười rất vui vẻ, đang cùng Cố Quân Thanh nói chuyện gì đó.

Nguyên Viên tròn tròn mắt. Lão nhân kia chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi của c đại, giáo trưởng — Vương Nho Tân.

Vì sao hân lại xuất hiện ở nơi này? Lại còn vào giờ này?

Hạ mập mập vừa rồi còn hung thần ác sát giờ thay đổi hoàn toàn, cười hớn hở giống như một chú cẩu đang vẫy đuôi, một mặt gật đầu một mặt đáp lời hiệu trưởng. Hoi có chút kích động bắt tay Cố Quân Thanh, còn mỉm cười với Dĩ Mạch đang đứng ở bên cạnh.

Nụ cười kia chính là Mona Lysa phiên bản Hạ mập mập, xem Nguyên Viên một trận nổi da gà.

Vương lão nhân lời ít ý nhiều, Cố Quân Thanh thần nhiên cười khê, Hạ mập mập cúi đầu khom lưng, An Dĩ Mạch không rên một tiếng, chúng lão sư sống chết mặc bay. Chỉ chốc lát sau, hội đàm trong bầu không khí hữu hảo chấm dứt, lão sư có liên quan đã sớm một mỗi, trong chớp mắt đường ai nấy đi.

Dĩ Mạch hướng Cố Quân Thanh vẫy vẫy tay thay cho lời từ biệt, ba bước làm hai bước chạy tới chỗ Nguyên Viên, nhảy lên ôm chặt.

“Lần sau phải chọn thời điểm mà về.” Ngừ khí oán trách. “Giải quyết tốt lắm?”

“Àn. Anh ấy nhận thức viện trưởng, thỉnh Vương lão gia tử đến nói giúp ta vài lời.”

Hơn nửa đêm chạy đến biện hộ? Xem tư thế tiểu lão đầu cùng Cố cảm thú kè vai sát cánh giống như đôi bạn vong niên, quan hệ của hai người không thể coi là “Nhận thức” đơn giản.

“Như vậy, người lấy thân phận gì để được tha?” Lí Thiên đi theo phía sau Nguyên Viên hỏi, “Giả mạo bà con xa hay thân thích của hiệu trưởng đại nhân?”

“Ồi chào?” Bỗng nhiên, An đồng học đồ mặt.

“Đúng nha, ta cũng rất ngạc nhiên ~” Tiểu Âm ghé sát vào.

“Tiểu Âm, người đã trở lại?” Dĩ Mạch dấu không được vẻ kinh ngạc trên mặt, cao hứng ôm cổ của nàng.

“Nhớ ta đi, hắc hắc.” Đường Tiểu Âm vô cùng thân thiết xoa bóp khuôn mặt của nàng.

Nguyên Viên: “Nghĩ đến chỉ sợ là loại lý do thoái thác như ‘Nàng là nữ nhân của Cố Quân Thanh ta, thỉnh chiếu cố nhiều hơn’. Bắn vào đôi mắt nhỏ chỉ thấy lợi trước mắt của của Hạ mập mập, tất nhiên đi vào khuôn khổ.”

Dĩ Mạch: “.....”

Nguyên đại thần quả nhiên thực sắc bén. Chẳng qua người nọ nói không phải ‘nữ nhân của ta’, mà là.....

– Vị này là vị hôn thê của ta. Còn thỉnh Hạ chủ nhiệm chiếu cố nhiều hơn.

– Nhất định nhất định..... Kỳ thật ngủ lại bên ngoài cũng không phải không được, chỉ cần lên tiếng kêu gọi là tốt rồi.

– Bạn cùng phòng của nàng nơi đó, là ta nhờ bọn họ giúp đỡ, Hạ chủ nhiệm không lấy làm phiền lòng.

– Làm sao có thể..... Ha ha ha ha. Máy đệ tử này tình cảm rất thâm hậu a.

Vị hôn thê.

Trong bóng đêm, ngẩng lên nhìn về mặt của hắn, ôn nhu lại còn rất thành thật.

Nàng mặt mang ráng hồng, cùng ba người trở lại phòng ngủ, trèo lên giường, tâm còn đang nhảy loạn. Nhớ tới đoạn đối thoại khi hai người đi trên đường.

Cố Quân Thanh: “Kiểm tra phòng hắc không phải ngẫu nhiên.”

Dĩ Mạch: “Àn.”

Cố Quân Thanh: “Quen em, học chung một tiết với em, học qua chụp ảnh, sinh viên C đại. Có người nào phù hợp không?”

Dĩ Mạch: “Tạm thời còn không có.”

Cố Quân Thanh: “Có thể bày ra việc kiểm tra phòng.”

Dĩ Mạch: “Có chút nghi ngờ, cần chứng thực.”

Cố Quân Thanh: “Vẫn không cần anh hỗ trợ sao?”

.....

Dĩ Mạch nằm ngửa trên giường, ở một mảnh tối đen mờ to mắt.

Muốn ý lại hán. Trong óc biết rõ ý nghĩ như vậy nên bị phủ định, lại luôn không tự chủ được mà sinh ra.

– Em, muốn tự mình thử xem.

– Được rồi, Holmes tiểu thư của anh.

Miệng hán hơi có ý cười, nhìn về phía nàng. Ba phần sùng nịch, ba phần ôn nhu.

Đối với đại bộ phận sinh viên C đại mà nói, một ngày mới cùng dĩ vãng không có gì bất đồng.

5h sáng, di động Lí Thiên kêu vang không ngừng. Một câu “Ai gia” còn chưa xuất khẩu, chợt nghe Lục Duẫn ở điện thoại bên kia kêu lên “Ảnh chụp An Dĩ Mạch lại bị người ta post lên diễn đàn.”

Bốn người vội vàng bỏ xuống giường mở máy tính, sau khi nhấn vào diễn đàn lại thấy toàn bộ màn hình trở nên tối đen.

Chỉ chớp lát sau hiện ra một con Hồ Ly mất hí nằm úp sấp. Cái đuôi xoã tung, chân ngắn lông trắng, trên đỉnh đầu mọc lên một cây nấm nhỏ. Thời điểm dùng chuột nhấn vào nó, nó lại lười biếng nâng móng vuốt cọ cọ đầu, xoay người ngửa bụng tiếp tục ngủ. Mà cây nấm trên đầu nó dần dần lớn lên, rầm một tiếng ngã nhào trên mặt đất, lúc này nó mới lật người lại đi về phía trước, ôm lấy cây nấm lộ ra hai tiểu răng nanh, một mặt cắn một mặt hiện lên một loạt chữ.

– Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua suất Hồ Ly cắn nấm sao ~

Bốn người 囧 đổ.

Đây là gì?

Lí Thiên: “Lục Duẫn, đầu người bị lừa đá hả? Post cái gì mà post, diễn đàn căn bản không vào được.”

Lục Duẫn oan uổng nói: “Vừa rồi quản lý viên phát tin tức nói bài viết kia lại bị người post lên diễn đàn, nhưng hình như vừa mới post lên. Toàn bộ trang web bị đen.”

Loại thủ đoạn này. Cộng thêm loại tình thú này.

Dĩ Mạch mở điện thoại, quát: “Lệnh Hồ Diêu!”

“Ôi chào? Ta cái gì cũng chưa làm nha ~” Đối phương dùng giọng mũi, “Tiểu Nấm, không cần quấy rầy vì sự ngủ, buồn ngủ quá nha.”

Điện hình không đánh đã khai.

Dĩ Mạch nắm điện thoại, dờ khóc dờ cười.

Sáng sớm trong radio, thông báo kết quả kiểm tra kỷ luật đêm qua. Hạ mập mập hướng phone nước miếng bay tứ tung, đối với phòng ngủ cá biệt chưa tắt đèn ngủ đúng hạn điểm danh phê bình. Về phần đệ tử chưa về, lại một chữ cũng không nói đến.

Sáng sớm có tiết Trương nặt ngựa, không thể không đi. Dĩ Mạch nhanh chóng lấy lại tinh thần đi ra khỏi cửa.

Dọc theo đường đi có không ít người chỉ chỉ trò trò, nhưng ngại phòng ngủ 512 tàn mát ra khí thế cường đại, cũng không dám làm càn quá mức.

Tiểu Âm gắt gao lôi kéo tay nàng, thấp giọng nói vô số lần “Thực xin lỗi”.

Thật vất vả chịu đựng đến lúc tan học. Dĩ Mạch liền nói muốn về phòng ngủ, lại thẳng đến khi chấm dứt cơm chiều cũng chưa nhìn thấy bóng dáng của nàng.

Tiểu Âm kỳ quái nói: “Dĩ Mạch đâu? Không phải nói về phòng ngủ sao, máy tính cũng bỏ lại mà chạy ra ngoài?”

Lí Thiên lắc đầu: “Sẽ không phải bị cố đại tổng tài bắt đi rồi chứ. Nha đầu kia, di động cũng tắt.”

Nguyên Viên đem tầm mắt dời về sắc trời dần tối ngoài cửa sổ, trong mắt là một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đêm, đã tới.

Cùng thời khắc đó, trong một trường đại học cách đó nửa thành thị.

Một nam sinh anh tuấn mặc đồng phục K đại yên lặng đứng dưới gốc cây, dang tay ôm nữ sinh bên cạnh vào lòng.

Dĩ Mạch ngẩng mặt lên, trong nụ cười lộ ra vài phần quyền rũ khó gặp.

Đôi môi mềm mại của nàng như đóa hoa còn đọng sương đêm.

Nàng nhẹ giọng gọi.

“Thắm Hân.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Phá giải × mời

Thu Ý hồ là nơi hẹn hò được công nhận là lãng mạn nhất ở K đại. Bởi vì trong hồ đã từng có người chết.

Hai câu trên tựa hồ không hề có liên quan gì đến nhau.

Như vậy, đôi một loại phương thức mà nói. Nghe đồn mấy trăm năm trước, trong Thu Ý hồ có một đôi tình nhân tự sát cùng nhau, hóa thành con bướm, triền triền miên miên bay đến thiên nhai.

Vì thế văn nhân nhà thơ ăn no rồi việc đã mùa bút làm mấy bài thơ, khiến cho hồ thiên nhiên này từ đó thành danh. Ngày đó khi xây dựng K đại đã đem nó bao ở bên trong. Cho đến ngày nay, làm cho ngôi trường xây dựng hơn trăm năm này thêm vài phần ôn nhu, đồng thời, cũng cung cấp nơi ước hẹn cho phần đông đệ tử rơi vào bể tình.

Mặt hồ trong như gương động lòng người. Ban đêm hàn khí khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Dĩ Mạch bị Thắm Hân ôm vào trong ngực đi vòng quanh bên hồ, hai người lần lượt đi qua vô số đôi tình lữ. Nhân duyên của Thắm Hân ở K đại tựa hồ không tệ, đã có mấy người cùng hân chào hỏi.

“Đã tới?” Nam sinh hỏi.

“Không có.....” Nàng thành thật lắc đầu.

Thắm Hân phối hợp nữ sinh bộ pháp chậm lại cước bộ, mắt nhìn về phía trước “Nàng hôm nay không đến sao?”

Dĩ Mạch thoáng chút nhũn mảy, sau đó rất nhanh thả lỏng, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hân, nói: “Uy uy, nói như thế nào cũng là một đoạn gian tình nha, tốt xấu không cần ở trước mặt ta nhắc tới tình nhân cũ.”

Hai người bắt tri bắt giác đã đi tới sâu trong bóng cây, nam sinh tựa hồ đang nở nụ cười, tuy chói mắt nhưng chân thực giống như ánh sáng mặt trời.

“Xác thực. Phía sau nhắc tới nàng rất sát phong cảnh.” Hân chậm rãi tiến lên, đem Dĩ Mạch vây ở trong thân cây cùng hai cánh tay. Trong ánh mắt của hân mang theo mùi phấn xâm lược, “Nguyệt hắc phong cao, mỹ nhân trước mặt, chẳng phải rất phong nhã. Không đúng sao?”

Gương mặt anh tuấn mà xa lạ không ngừng tới gần. Dĩ Mạch cả người cứng ngắc kè sát ở thân cây, ánh mắt mất tự nhiên nhìn sang chỗ khác, lại bị nam sinh nhẹ tay nắm dưới cằm.

Nàng ngạc nhiên mở to hai mắt, chỉ nghe hân ở bên tai nhẹ giọng nói: “Nhắm mắt lại, không cần lo lắng, giao cho ta.”

Thanh âm này bao hàm từ tính, như là cổ độc hương khí ngọt ngào mê người.

Nàng thả lỏng. Hân đem hai má của nàng nghiêng qua một góc nhỏ, hôn xuống.

Giới thổi trên mặt hồ, nước gợn sóng lăn tăn. Ánh trăng che phủ. Bóng cây lay động, chạc cây rung động phát ra tiếng vang nhỏ vụn.

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến vài tiếng trầm đục. Tận lực bồi tiếp nữ sinh bị kinh sợ thét chói tai, cũng rất nhanh chóng bị đè nén xuống.

Hai người dưới tàng cây vẫn như trước duy trì tư thế thân mật.

Dĩ Mạch mở mắt ra, một bộ mặt bánh bao phát ra thanh âm “Ngô ngô” kháng nghị.

Thằng nhãi này cư nhiên lấy tay che miệng mình, sau đó hôn ở mu bàn tay của chính hân.

Tuy nguoi là xã trưởng của đội kịch K đại, cúp giấy khen một đồng lớn, nhưng cũng không cần diễn nhập tâm như vậy? Bất quá là dẫn xà xuất động mà

thời.

Ôi chào?! Xà đâu?

Thẩm Hân nhìn cô nương này biểu tình đôi tới đôi lui, không khỏi cười ra tiếng: “Nói như thế nào cũng là hoạt động do xã trưởng của đội kịch K đại xuất động, sẽ không tay không mà về, yên tâm.” Tự tin tràn đầy, mang theo vài phần kiêu ngạo.

“Thẩm Hân! Người này!” Vài nam sinh cao lớn ở bụi cây cách đó không xa ngoác ngoác hai người.

Dĩ Mạch theo hân đi đến, không khỏi hắc tuyến. Đây là mấy đôi tình lữ mà bọn họ mới vừa gặp lúc này. Các nam sinh K đại vây quanh một nam sinh. Mà nữ sinh cùng bọn họ phân biệt sắm vai tình lữ đứng ở một bên, giữ chặt một nữ sinh khác mặc quần áo tối màu.

thời điểm cùng Nguyên Viên đặt ra kế hoạch, nàng bảo mình đến K đại tìm Thẩm Hân, hoàn toàn không ngờ có thể nhanh như vậy tốc chiến tốc thắng

Ở bên hồ hứng gió lạnh nửa ngày, quả nhiên vẫn là đáng giá nha.

Nam sinh bị bao vây phần nộ kêu to: “Các người làm gì, chúng ta bắt quá là tới chụp phong cảnh!”

“Chụp phong cảnh? Không thể tưởng được C đại còn có đồng học lãng mạn như vậy.” Thẩm Hân cười đến mức muốn nhiều chiêm chọc có bấy nhiêu chiêm chọc. Một nam sinh đáng người khôi ngô đưa ra một máy chụp ảnh, nói: “Lấy được từ trên tay hân, bên trong đều là hình chụp hai người vừa rồi thân mật, trình độ hương điểm. Ngộ, lãng mạn a.”

Thẩm Hân đưa tay vỗ đầu hân, nghiêng người, đối Dĩ Mạch đứng ở bên người làm cái tư thế “Mời”, nói: “Đến đây đi, tiểu thư nhân vật chính, tới gặp đám tùy tùng của người.”

Nghe nói thế, nam sinh kia đồng tử mạnh mẽ co rút lại, cố gắng tránh né ánh mắt của nàng.

Nam sinh từng tặng cho nàng máy thùng Ferrero.

Trịnh Phong.

Còn có nữ sinh từng thiếu chút nữa đem cặp lông com đồ lên trên người mình.

Cù Diễm Diễm

Ba người đôi mắt.

Xấu hổ. Dày vò. Nghi kỵ. Oán hận. Kinh ngạc. Nghi ngờ.

Ai cũng không biết ba người này từng có quan hệ như thế nào. Chỉ có tiếng gió phản phật thổi qua.

“Xóa bỏ ảnh chụp trong camera?” Lặng im đứng lặng một lát, An Dĩ Mạch hỏi Thẩm Hân.

“Ân.” Hân gật đầu, “Tuy rằng đã được nàng cho phép, bắt quá nếu để cho nàng thấy được, ta đoán ta sẽ chết không toàn thây.”

“Như vậy xem ra người quả nhiên đã bị Nguyên Viên hàng phục nha.”

“..... Tôn trọng nữ tính là một loại mỹ đức.” Thẩm Hân hành động cao siêu cũng có lúc mặt đỏ, vì thế hân nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Hai người kia, người tính làm sao bây giờ?”

“Để cho bọn họ đi thôi.”

“Ôi chào?” Hân có chút kinh ngạc.

Dĩ Mạch đứng ở trước mặt Trịnh Phong, đối hân lạnh nhạt cười: “Bắt quá trước khi đi, ta nghĩ hỏi một chút, lý do.”

Nam sinh có chút quần bách cúi đầu, há mồm muốn nói cái gì, lại nghe thấy Cù Diễm Diễm bên cạnh kêu lên, “An Dĩ Mạch, người muốn lý do? Ta nói cho người, ta chính là nhìn người không vừa mắt! Người câu dẫn một rồi lại một nam nhân còn làm bộ thanh thuần cái gì? Ta muốn đem chuyện xấu của người tuyên dương khắp mọi nơi, cho người thân bại danh liệt!”

Trịnh Phong nghe những lời chói tai đó lặng lẽ nắm chặt tay, vừa ngẩng mặt lên lại thấy nữ sinh trước mặt vẫn nhìn mình không nhúc nhích, trong lòng chấn động một chút, bàn tay buông lỏng.

Hân nghe thấy nàng nói: “Trịnh Phong. Ta muốn hỏi người một lý do.”

“Ngày đó, ta bồi Diễm Diễm đi bệnh viện, ngẫu nhiên. Thấy người.” Hân dờ dẩn nói, giống như giọng nói kia không phải của mình. “Lúc ấy bộ chụp ảnh có hoạt động, ta trùng hợp mang máy chụp ảnh theo, vì thế, đem người chụp lại. Máy tấm ảnh ở cửa khách sạn kia là do một học muội ở bộ chụp ảnh chụp được, ta lấy từ chỗ nàng.”

Cù Diễm Diễm chen ngang: “Ảnh chụp là ta tìm được ở trong máy tính của hấn, là ta phát lên diễn đàn, cuộc kiểm tra đêm qua cũng là do ta báo tin mà ra. Ngươi còn muốn biết cái gì?” Hốc mắt nàng có chút hồng.

“Lý do.” Nàng vẫn như cũ chấp nhất.

“Bởi vì.....” Hấn cơ hồ dùng hết khí lực, làm trả lời, “Ngươi sẽ không thích ta.”

“May mà, ta chưa từng thích ngươi.” Ánh mắt của nàng sáng ngời, trong sáng tựa hắc thủy tinh. “Các ngươi đi thôi. Nếu lần sau làm những chuyện như vậy, ta sẽ báo cảnh sát.”

“Nghị phạm tìm được rồi?” Cô Quân Thanh tựa vào ghế xoay, một bên tiếp điện thoại, một bên bắt tay đùa nghịch mấy tập tư liệu thật dày.

Sau khi có được câu trả lời khẳng định, trên mặt hấn hiện lên nụ cười âm áp, đem tập tư liệu kia để trên mặt bàn.

“Anh đi đón em?”

“Như vậy, thời điểm trở về chú ý an toàn.”

Trên màn hình máy tính hiện ra một cửa sổ nhỏ, tựa hồ lại là sự cố giao thông. Vì thế dặn một câu.

Trên tập tư liệu ở trên bàn có một bức thư không đề tên người gửi. Mấy chữ viết trên đó rất rõ ràng. Đó là danh sách những người đến bệnh viện trong ngày hôm đó. Tên Cù Diễm Diễm rõ ràng đã được khoanh một vòng tròn màu đỏ. Thám tử lại truyền đến những tư liệu có liên quan đến đối tượng, sơ yếu lý lịch của Trịnh Phong không sót thứ gì, bao gồm sở thích, tính thống, thân cao nhóm máu cùng vài sợi dây kết nối với “Thành viên bộ chụp ảnh”.

Xem ra, có đôi khi, nói bóng nói gió không hữu hiệu bằng nói thẳng nha.

Hấn bắt đầu dĩ lạc đầu cười, đem tư liệu này ném vào trong máy hủy giấy tờ.

Trên xe giao thông công cộng hành khách ít ỏi, nam sinh cùng nữ sinh phân biệt ngồi ở hai chỗ khác nhau gần cửa sổ.

Một trước một sau.

“Diễm Diễm, thực xin lỗi.” Nam sinh ngồi ở ghế sau cúi đầu, dùng thanh âm không mấy người nghe thấy để giải thích, vài phần bi thương. “Cuối cùng..... Vẫn đem em cuốn vào.”

“Vừa rồi anh nói với nàng, câu kia là thật sao?” Nữ sinh mang theo một chút giọng mũi nức nở, hốc mắt đỏ rực lại lần nữa đỏ lên.

“Không phải.” Nam sinh mười ngón giao nhau “Anh..... Không phải vì nàng mới làm như vậy.”

“Em biết.” Đáy mắt Cù Diễm Diễm trào ra một giọt nước, nhẹ nhàng theo khóe mắt chảy xuống, rơi ở trên mu bàn tay. Âm áp. “Mặc kệ phát sinh cái gì, chúng ta đều cùng một chỗ, được không?”

Tay Trịnh Phong sắp sửa chạm đến bả vai của nàng, lại dừng ở giữa không trung, thủy chung không có đi lên. Hấn nhìn màn đêm dần dần dày đặc, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Được.”

Dĩ Mạch đẩy cửa phòng ngủ, sừng sốt.

Dương Xu đang ngồi ở chỗ của mình, một bên Thẩm mặc còn có Nguyên Viên, Lí Thiên cùng Đường Tiểu Âm. Bản năng cảm giác được không khí tựa hồ có chút dị thường, vì thế nàng kêu một tiếng “Dương lão sư” rồi im lặng.

Dương Xu vuốt cằm: “Tuy rằng đại học tự do luyện ái, bất quá có chút hành vi vẫn là tự mình kiểm điểm. Tiểu Âm vừa rồi đi tìm ta, giải thích chuyện ảnh chụp trên diễn đàn. Dĩ Mạch, Tiểu Âm lưu sản, loại sự tình này ngươi như thế nào lại không nói một tiếng? Vạn nhất xảy chuyện gì nguy hiểm, một mình người làm sao ứng phó nổi?” Nàng dùng một chút tiếp tục nói, “Nếu các ngươi tín nhiệm ta, hấn là nói trước cho ta biết một tiếng. Nếu không phải đi tìm trường báo tin cậy. Hiểu được không?”

Bốn người gật đầu.

“Làm một phụ đạo viên, ta hy vọng các ngươi có thể an toàn, khỏe mạnh vượt qua thời gian đại học. Đồng dạng làm nữ nhân, ta đề nghị các ngươi không nên có những hành vi quá trớn. Bởi vì tư tưởng các ngươi còn chưa đủ thành thực, còn chưa thể gánh vác hậu quả cùng trách nhiệm. Đối với cô gái mà nói, chẳng sợ có loại hành vi này, nhưng nhất định phải đảm bảo an toàn cho tốt. Nếu không, sẽ làm cho thân thể mình gặp nguy hiểm, khả năng làm cho ngươi tiếc nuối cả đời.” Dương Xu vỗ vỗ lưng Đường Tiểu Âm, nói, “Đi qua thì cứ để cho nó đi qua, hiện tại trường học đã bắt đầu truy tra sự kiện ảnh chụp, những việc giống như thế khẳng định sẽ không còn xảy ra. Nếu là Dĩ Mạch, sẽ không đem chuyện ngươi lưu sản lan truyền ra ngoài. Dù sao, đối với nữ sinh mà nói đây không phải chuyện tốt. Ta hy vọng các ngươi đều có thể tìm được người đáng để phó thác. Hôm nay đến đây cũng vì muốn nói với người những lời này, ta đi đây.” Nàng đứng dậy cùng bốn người nói lời từ biệt, liền đi xuống lầu.

“Đưa gốc. Ngươi làm sao lại chạy đi nói chuyện này?” Dì Mạch thở dài.

“Nếu là người khác, ta sẽ không nói, nhưng đối tượng là ngươi. Ta như thế lại để cho người thay ta mang tiếng.” Tiểu Âm cười khổ.

Lí Thiên cả giận nói: “Hai người cứ nhiên cũng không nói cho chúng ta biết, chuyện lớn như vậy, a a ~ Ai gia thực bị thương!”

“Được rồi. Các người đều đi ngủ sớm một chút. Một mõi một ngày.” Nguyên Viên trực tiếp đem Thái Hậu đại nhân đá vào buồng vệ sinh.

Dì Mạch đang muốn rửa mặt, nhận được một tin nhắn.

Người gửi là một số máy lạ. Nội dung tin nhắn như sau.

“Bản nhân thỉnh trọng mời người tới tham gia tiệc rượu đêm mai. Con nhóc, người không thể không đến, bằng không ta với người không yên.”

Nàng buồn bực ấn xuống, nhìn đến mặt sau kí tên, 囍.

“Vũ trụ siêu cấp vô địch lóe sáng tân sinh thiếu niên hoa đại mỹ nam—Alex.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tiệc rượu × lại gặp

Sáng sớm hôm sau Dì Mạch liền đăng nhập trò chơi, ai ngờ Cố Quân Thanh vẫn bảo trì trạng thái treo máy, gửi tin nhắn nói giữa trưa mới có thời gian rảnh. Vì thế Mạch Thượng Sắc Vì một mình trong khuê phòng không chịu nổi tịch tịch, ra tường. Đối tượng chính là người hôm qua bị Đường Bá Hồ điểm Thu Hương, con nhóc — Lân Dương Dương.

Hai người một mặt nói chuyện phiếm một mặt giết quái, cũng là thích ý.

Mạch Thượng Sắc Vì: “Dương Dương, ngươi như thế nào cũng không đi làm nhiệm vụ?”

Lân Dương Dương: “Đề Tu nói với ta lát nữa sẽ lên đây, đến bây giờ cũng không thấy động tĩnh gì. Nhiệm vụ này đặt ra cũng quá quý dị, tư cách làm nhiệm vụ cũng đòi 999 vật phẩm nhiệm vụ, mặt sau còn không biết bt thành dạng gì.”

Mạch Thượng Sắc Vì: “Nghe những người trong bang của ta nói, có thể đi vào bản sao trở lại ngàn năm trước trong thế giới Càn Khôn, nhìn thấy hồi ức của ba nhân vật chính.”

Lân Dương Dương: “Đúng vậy, nghe nói hình ảnh trong bản sao đẹp rồi tinh rồi mù. Đáng tiếc không có người làm xong.”

Mạch Thượng Sắc Vì: “Ta có chút lo lắng cấp bậc của ta sẽ làm vướng chân hần.”

Lân Dương Dương: “Nếu là quái cao cấp, ta cũng không giúp được việc gì, lại nói, cấp bậc của vị đại thần kia phòng chừng cũng không cần tiểu Thiên Kỳ ta ra tay thêm máu, nghe nói đan dược của hần đều là miễn thương.” Nàng phát ra biểu tình bất đắc dĩ buông tay, hỏi tiếp, “Bất quá, có cái vấn đề lúc ngươi kết hôn ta đã muốn hỏi, thẳng đến hôm nay đều không có cơ hội mở miệng.”

Mạch Thượng Sắc Vì: “Ôi chào? Cái gì?”

Lân Dương Dương: “Nếu. Ân, là ta nói nếu. Ngươi gặp Đề Tu trước, kết quả sẽ như thế nào?”

Dì Mạch ngắt ra. Về vấn đề này, tựa hồ, nàng chưa bao giờ suy nghĩ.

Cuộc sống giống như trò dominô, từ thời điểm khối thứ nhất bắt đầu ngã xuống, một khối tiếp theo một khối ngã xuống, hết thảy đều hướng về điểm cuối cùng, không có tạm dừng. Mà Dương Dương vẫn đứng ở một bên, mờ to mắt im lặng chờ nghe nàng nói, rõ ràng xác thực xác thực hướng chính mình muốn một đáp án.

— Thực xin lỗi, ta gặp hần trước.

Lúc ấy nàng trả lời như vậy để thuyết phục hần. Khi hần vì nàng mà đến, thời điểm khuynh thành tướng hậu.

Nếu như.

Hai chữ này mang theo sóng thần phủ định tất cả mọi việc.

Thế giới xoay tròn, thủy triều rút xuống, Càn Khôn trong mắt ta, sẽ biến thành bộ dáng gì nữa?

“Sẽ không.” Nàng đáp chắc chắn, “Bởi vì ta cùng Thanh Quân, ở trong hiện thực đã gặp mặt. Cho nên, đối với ta mà nói, hẳn không chỉ là hình ảnh hư nghĩ trong trò chơi.”

Lân Dương Dương: “Nếu, ngươi ở trong hiện thực gặp Đế Tu trước?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Dương Dương, không nên nhiều nếu như vậy.”

Lân Dương Dương: “Ta rất ngạc nhiên nha, như vậy là JQ mộng ảo ~”

Mạch Thượng Sắc Vi: “.....”

Đang trong lúc hai người lâm vào tình cảnh rối rắm, chung quanh bỗng nhiên xuất hiện vài người.

Tập trung nhìn kỹ, cũng là mấy nữ nhân vật chưa từng gặp mặt, trong đó ba người là hồng danh. Mấy người đem hai nàng vây quanh, mắt thấy không có ý tốt.

Dĩ Mạch vắt óc nhớ lại mấy ngày vừa qua, nghĩ tới nghĩ lui chính mình cũng không có đắc tội với người nào. Không khỏi nhìn xa thò dài: Đây là đụng phải tà gì, luôn có người cùng mình đối chọi.....

Chỉ tiếc An đồng học lần này một phen không tước, người ta tới đây cũng không phải vì nàng.

Đối tượng các nàng tìm là người bên cạnh nàng – Lân Dương Dương.

Con Thỏ Mất Đò: “Lân Dương Dương, ta nói rồi, gặp một lần giết một lần, ngươi còn dám không kiêng nể chạy nơi nơi?”

Thu Thủy: “Chạy đến muốn chết.”

Yêu Như Không Khí: “Cô nãi nãi đã lâu không luân bạch người, hôm nay ngươi thật có phúc.”

.....

Mấy cô nương này ta một câu người một câu đến giễu võ dương oai. Làm cho Lân Dương Dương sau khi hiểu được ý đồ của các nàng thì kinh ngạc, một bên thờ dài nói hóa ra lực ảnh hưởng của bản thân có thể lớn như vậy, một bên vô cùng thống hận tên đầu lĩnh đồ tể khiến cho chính mình lún sâu. Mà Dĩ Mạch đang thờ dài nhẹ nhõm cũng kịp phản ứng lại, nhóm nhóc con này tuy rằng không phải tìm nàng phiền toái, nhưng đối tượng các nàng công kích lại chính là tỷ muội tốt nhất trong Càn Khôn của mình — Lân Dương Dương.

Loại thời điểm này nếu không đếm xỉa đến đối với nàng mà nói là vi phạm nguyên tắc xử sự.

Bởi vì mấy người kia thấy vị trí Dĩ Mạch cùng Lân Dương Dương đứng có vẻ gần, cho nên nữ nhân này tạm thời còn ở giai đoạn chửi rủa, ai cũng không có giành động thủ trước.

Đây là chuyện xưa điển hình của ba hòa thượng. Nói cho rõ, khó tránh khỏi không hiểu ý nhau. Đều muốn giành được phần hơn, nhưng ai cũng không muốn làm người đầu tiên ăn con cua. Dù sao, tính tình Đế Tu làm cho người ta phải cân nhắc. Vạn nhất hẳn không tán thưởng thái độ của những người vì ái mộ mà phát sinh hành vi công kích, tung một câu “Diệt bang phái của nữ nhân kia” linh tinh gì đó, tai ương, không phải chỉ có riêng mình. Huống hồ, bên người Lân Dương Dương chết tiệt kia còn có Thanh Quân nữ nhân. Một khi không cẩn thận đã thương, sự tình có thể rất lớn.

Lân Dương Dương cũng không phải quả hồng nhuyển, thấy mọi người mắng mánh liệt liền đáp lại một câu: “A, như thế nào, nhóm chó điên hâm mộ? Kia phải trách các ngươi vận khí không tốt, đứng mất ba canh giờ nhưng lại để ta chiếm tiện nghi.”

Một viên đá làm sao động mặt hồ. Các cô nương phần nộ rồi.

Thu Thủy: “Mạch Thượng Sắc Vi ngươi đứng xa ra, nơi này không có chuyện của ngươi.”

Xích Lỗ: “Lân Dương Dương, ngươi thật đúng là không biết xấu hổ. Muốn chết.”

Diễn Diễn Lá Sen: “Giết.”

.....

Quần chúng tình cảm phần nộ. Hai người bỏ chạy.

Mạch Thượng Sắc Vi có thể ẩn thân, so ra thì tình huống của Lân Dương Dương thâm trầm rất nhiều. Nàng vừa chạy vừa không ngừng nuốt đan dược bổ huyết. Nếu không phải vừa rồi nàng mở kỹ năng phòng hộ Quang Thuần của Thiên Kỳ, phản đòn cùng hấp thu một ít công kích, chắc chắn sẽ không thể chịu được một loạt công kích của những nữ nhân kia. Dĩ Mạch vừa chạy vừa hoài niệm, đào vong khi đó cũng là như vậy, phía sau là một đám sát thủ

theo đuôi mà đến.

Người hai ba ngày lại gặp chuyện như vậy, tập mãi cũng thành thói quen.

Ôi chao, này cũng có cảm giác vui về a.

Nhưng mà Lân Dương Dương hiển nhiên không có thích ứng với kiểu truy đuổi này, chạy rất là gian nan.

Tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, Dĩ Mạch nghĩ nghĩ, mật ngữ nói với nàng: “Trước logout.”

[Mật ngữ] Lân Dương Dương: Các nàng sẽ đợi.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Người logout trước, ta tìm người đến hỗ trợ. Một hồi qq gọi người.

[Mật ngữ] Lân Dương Dương: Hào.

Nói xong, lưu lại một địa chỉ qq rồi biến mất trong nháy mắt.

Các nữ nhân mất đi mục tiêu, vây quanh tại chỗ, tuyên bố “Có bản lĩnh thì người đừng online”, ôm cây đợi thỏ.

Dĩ Mạch cảm thấy dù có gọi nhóm cầm thú tới tạm thời giải cứu dương dương khỏi vòng vây cũng căn bản không thể giải quyết được vấn đề. Tục ngữ nói muốn cỡi giầy phải tìm người buộc dây, nàng càng nghĩ, liền phát ra mật ngữ cấp Đế Tu.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ách. Cái kia, người ở sao?

Thật cẩn thận thử.

[Mật ngữ] Đế Tu: Ân.

Cách thật lâu đôi phương mới gõ một chữ “Ân”.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Lân Dương Dương bị người ta truy sát, nguyên do có vẻ là do người.

[Mật ngữ] Đế Tu: Cho nên?

Dĩ Mạch hận chết loại người có thái độ này, đem quyền nói chuyện giao cho người khác. Bất đắc dĩ lắm, nàng đành phải tiếp tục.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Người không tính tới cứu nàng sao?

[Mật ngữ] Đế Tu: Người bình thường đều quan tâm người khác như vậy sao?

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ôi chao?

[Mật ngữ] Đế Tu: Quan tâm người xa lạ, sau đó, thương tổn người muốn tới gần người.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Dương Dương không phải người xa lạ.

Thăm mặc một lát.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Người không đến là vì ta sao? Lần trước người nói qua, không nghĩ thấy ta.

Như trước không có trả lời.

Ngay tại thời điểm Dĩ Mạch tính buông tha, ngược lại hướng nhóm cầm thú cầu cứu, bỗng nhiên nhìn thấy hấn đáp lại.

[Mật ngữ] Đế Tu: Các người ở đâu?

Thời điểm Thao Thiết nuốt vắn phun vụn xuất hiện trong tầm mắt của nàng, nàng cảm giác được một chút an tâm.

Hấn ra mật nói vài lời, vấn đề nhất định sẽ được giải quyết.

Tuy rằng, phương thức có khả năng kịch liệt.

Dĩ Mạch nhìn trên màn hình trong khoảnh khắc xuất hiện một đồng thi thể, thở dài một hơi.

Gọi hấn đến, rốt cuộc là đúng hay sai?

[Thế giới] Đế Tu: Chỉ nói một lần, đừng động vào Lân Dương Dương. Nếu không, tự gánh lấy hậu quả.

Sau khi bỏ lại một câu như vậy, hấn dùng hồi thành phù biến mất trong tầm nhìn của nàng.

Dương Dương vừa online 囧 囧 nhìn thấy hết thảy: “Làm sao bây giờ, giấc mộng ở trong trò chơi tìm mười bảy mười tám nam nhân của ta đã tan biến.....”

Thời gian giữa trưa, Thanh Quân login. Hai người đang đi giao nhiệm vụ “Tur cách thử luyện”, được Kính Vũ chỉ điểm tiến đến Thần thành tìm kiếm Thần Quân Hạo Phong, chỉ có lấy được “Thần thử” trong tay hấn mới có thể mở ra thông đạo đi qua “Luân hồi chi kính”.

Hiện tại Dĩ Mạch đã biết vì sao rất nhiều người buông tha cho nhiệm vụ này.

Hạo Phong cấp ra nhiệm vụ là đi tìm ba vật này nọ. Phân biệt là kim chúc cấp tám “Tranh Thiết”, độc dược cấp tám “Bất Ngữ” cùng với tài liệu cấp tám “Tổ Cẩm”, mỗi thứ 10 cái.

Mấy thứ này vốn là khó tìm, chế tác phức tạp. Giá trên thị trường cao không cần phải nói, hơn nữa vừa mới bày lên đã bị người ta mua sạch, căn bản không mua được.

Thanh Quân cướp sạch kho hàng Hồ Ly, số lượng hàng hóa tích trữ không đủ liền dùng tiền của Hồ Ly thu mua, Hồ Ly Quân đau lòng tru lên “Tiểu Thanh Thanh, tên bại gia tử này, đem tiền vốn tán gái cùng lừa lão bà của ta cướp sạch rồi~”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ách, hôm nay tựa hồ cũng chưa thấy tiểu A.”

Thanh Quân: “Hắn đi phát thông cáo. Tiệc rượu đêm nay anh có khả năng đến muộn một chút, em đi theo Alex là tốt rồi.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Em muốn cự tuyệt.”

Thanh Quân: “Anh sẽ mau chóng trở về gấp.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Ân.”

Trong óc có một chút tò mò. Tiệc rượu của giới văn nghệ, là cái bộ dáng gì?

Nam sĩ mặc tây trang, nữ nhân mặc váy uốn lượn, cười nói nho nhã lễ độ, liên tục chúc rượu cho nhau.

Đây là tiệc rượu do tư nhân tổ chức, địa điểm thiết lập tại biệt thự xa hoa của hấn, yêu cầu người được mời mang theo bạn khác phái đến tham dự.

Rất nhiều gương mặt đều là Dĩ Mạch quen thuộc, đã nhìn thấy nhiều lần trên ti vi.

Là MC danh tiếng, nam nữ nhân vật chính trong phim truyền hình, ca sĩ đang lưu hành v...vv.

Trường hợp như vậy làm cho An Dĩ Mạch cảm thấy có chút quần bách.

Loại quần bách này không chỉ phát ra ở nơi có hoàn cảnh tuyệt đối lạ lẫm, còn bởi vì nàng mặc một bộ lễ phục màu tím mà theo như cách nói của nàng là hoàn toàn bại lộ, tuy rằng chỉ hở ngực một chút mà thôi. Trên đầu là một sợi dây buộc tóc màu tím sáng lấp lánh, váy cùng giày cao gót là buổi chiều Tô Hi đặc biệt đưa tới. Số đo vừa vặn, sắc tím làm nổi bật khí chất cùng làn da trắng nõn của Dĩ Mạch, thiết kế kinh điển lại không mất đi vẻ hoa mỹ, làm cho Lý Thiên hăm mộ gần chết. Nàng tru lên dự định cầm đi để cho tổ trang phục của đội kịch làm mẫu, để mình mặc lên người.

Trong hơn hai mươi năm Dĩ Mạch sống trên đời, kinh nghiệm xã giao có thể đếm được trên đầu ngón tay, trường hợp chính thức không ngoài lần hội sinh viên C đại tổ chức giao hữu ở bên hồ. Khi đó nàng mặc một chiếc váy màu lam đi theo sau Tống Úc Bạch, như là một tiểu người hầu. Mà nam sinh hướng nàng biểu đạt hảo cảm cũng bị Tống Úc Bạch chặn lại bên ngoài, rất có tư thế bảo vệ.

Khi đó. Ôi chao.....

Nàng thờ dãi, liếc mắt nhìn Alex bên cạnh cầm trong tay ly thủy tinh, áo sơ mi màu lam, tây trang màu trắng, nhu thuận có lễ hướng nữ sĩ mỉm cười chào hỏi, cảm thán: Tiểu tử này..... Hiện tại đã yêu nghiệt như vậy, trưởng thành làm sao bây giờ nha?

“Ngươi không vui? Bởi vì Cố con hồ không có tới sao?” Đôi mắt lam của Alex đảo qua nhìn nàng hỏi.

“Ta thật cao hứng a, lần đầu tiên đến loại địa phương này, có chút khẩn trương.” Nàng cười, “Các ngươi gọi hấn Cố con hồ sao.....”

“Ai kêu hấn ở công ty cả ngày một bộ mặt than, giống như ai thiếu hấn mấy trăm vạn, hơn nữa yêu cầu hà khắc thích tính kế. Mọi người sau lưng gọi hấn Cố con hồ.” Tiểu A buông tay. “Bất quá ngoại hiệu của hấn còn có rất nhiều, như là Cố sát thủ, ngô, bọn họ nói hấn là sát thủ thiếu phụ, còn có, Cố băng sơn linh tinh.”

“..... Không sợ ta nói cho hấn sao?” Nguyên lai người này thời điểm công tác là như vậy nha. Dĩ Mạch bỗng nhiên cảm thấy chính mình hiểu biết hấn, bất quá như một góc của tảng băng, là bộ phận rất nhỏ.

Có một tia uể oải.

Hắn thích cái gì, chán ghét cái gì, hoàn toàn không biết. Ngược lại hắn tựa hồ rõ ràng tất cả sở thích của mình.

Hắn luôn mỉm cười làm một người hay nhường nhịn, nhìn mình vui mừng.

Có phải hay không, nên hào hào phóng vấn hắn một chút, sau đó ghi vào quyển vở. Nàng phẫn chấn.

“Người sẽ không nói cho hắn.....” Nam hài mắt tròng lớn, màu vàng phát ra rất là chói mắt.

Nàng vỗ vỗ vai hắn. “Ngô, phí bịt miệng.”

“Tốt, ta cho người thân một chút tốt lắm.” Hắn cười, lộ ra tiểu hỏ nha.

“Đi, số di động của Cố con hồ là.....”

“A!!! Đây là Hồng quả quả xảo trá! Quả nhiên, cùng Cố con hồ gốc lâu, người cũng gần mực thì đen.”

“Phúc hắc là một loại mỹ đức nha ~ vũ trụ vô địch siêu cấp hoa mỹ nam tiên sinh.” Nàng thần nhiên tự đắc, ánh mắt liếc qua phía cửa sổ. Sững sờ.

Nàng không khỏi dụi dụi mắt.

Xác thực, không có nhìn lầm.

Người đứng bên cửa sổ trò chuyện chính là nam tử nàng vừa nhớ tới – Tống Úc Bạch. Lí Yên Như đứng ở bên cạnh hắn, nét mặt cười tươi như hoa.

“Thế giới thực nhỏ a.” Nàng cúi đầu nói thầm một câu.

“Xác thực.” Phía sau có người đồng ý.

“Tiểu A, người giả bộ thâm Thâm làm gì, đây là tỷ tỷ đặc quyền.....” Nàng vừa quay đầu lại, giật mình.

Đứng ở phía sau nàng, không phải Alex.

So với nàng cao hơn rất nhiều, dáng người hơi gầy. Tây trang màu nâu nhạt, khuy cổ cùng nút thắt tay áo đồng dạng phản xạ ánh bạc. Trên áo sơ mi thêu những đường cong uốn lượn bằng chỉ bạc. Tóc mái để dài, che khuất mi. Gương mặt anh tuấn giống như điêu khắc. Hai tròng mắt màu hồ phách có tia sáng say mê.

“Thế giới này thực nhỏ.” Hắn lặp lại.

“Tô..... Tiên sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Ước hội × thoát xác

Mỗi khi gặp hắn sẽ không có chuyện tốt. Trong óc An Dĩ Mạch thâm căn cố đế đã cắm rễ nhận định này, cho nên, tế bào toàn thân nàng cơ hồ đều khẩn trương hẳn lên. Alex dường như bị một đám nữ nhân cuốn lấy, hắn đứng ở cách đó không xa hướng chính mình nhìn xung quanh, rõ ràng có chút không kiên nhẫn, lại không thể lập tức bứt ra.

Đi Mạch nhìn Tô Viễn Ca trước mắt, không biết làm sao.

Một nhân vật nguy hiểm với tính cách quý dị như vậy hẳn nên rời xa. Đây là kết luận được đưa ra sau khi nàng vận dụng dung lượng não ít ỏi đến đáng thương.

Nhưng, hắn là đệ đệ của anh.

Như vậy, chí ít, vẫn nên hòa thuận ở chung.....

“Xin chào.” Nàng có chút không yên hưởng hắn vẫn an.

Hắn Thảm mặc chống đỡ, nhìn cái ly thủy tinh trong tay nàng, nói: “Tửu lượng của ngươi xem ra không tệ.”

Nàng chẳng qua chỉ cảm cho có, cũng không uống ngụm nào. Giờ phút này ngửi một cái, một hương vị cay độc khiến cho người ta choáng váng hòa tan vào không khí. Hiển nhiên, rượu này thực mạnh.

“..... Ta tùy tay lấy.” Nàng buông cái ly, giải thích.

Lại là một trận Thảm mặc. Tô Viễn Ca đưa tay cầm lấy một khối bánh ngọt nhỏ, cắn một miếng, nhúu mảy, tiện tay quăng vào thùng rác.

“Ngươi cũng không ăn quả việt quất?” Ước chừng là chứng ngốc bẩm sinh phát tác, nàng thế nhưng lại thốt ra, “Các ngươi thật giống nhau.”

Động tác của Tô Viễn Ca đột nhiên cứng đờ, dừng lại đột ngột, ánh mắt nhìn về phía nàng giống như đao phong sắc bén.

Bỗng nhiên ý thức được bản thân đã nói sai điều gì, Dĩ Mạch im lặng hỏi trời cao.

Cố Quân Thanh không thích vị việt quất, đây là thứ duy nhất hắn không đụng vào, vì thế mới để lại ấn tượng cho nàng. Vừa vặn, Tô Viễn Ca cũng không thích.

Nàng dưới ánh mắt khiếp người kia hoang mang tháo chạy, chỉ bỏ lại một câu “A,Alex chạy đi đâu.....” rồi xám xịt bỏ chạy.

Vừa chạy được hai bước, Dĩ Mạch chưa bao giờ mặc váy dài đi giày cao gót liền cảm thấy bước chân loạn choạng. May mà vị trí của nàng cách bàn ăn dài có vẻ gần, nàng theo bản năng đưa tay nắm lấy cạnh bàn, lão đảo một cái, miễn cưỡng đứng vững. Lại nghe “Ba” một tiếng, món canh cà chua trứng đựng trong bát thủy tinh vì va chạm đã rơi xuống đất, vỡ thành từng mảnh.

Tầm mắt của mọi người nhất tề hướng về phía bên này.

Dĩ Mạch kinh hồn chưa định ngẩng đầu, rơi vào đáy mắt, là thân ảnh Alex kinh hoàng chạy tới, còn có ánh mắt kinh ngạc của Tổng Úc Bạch.

Có lẽ đối với những người trong xã hội thượng lưu mà nói, sai lầm như vậy chắc sẽ bị xem thường, vì thế tiếng bàn tán nho nhỏ lan ra xung quanh.

Trong nháy mắt, Dĩ Mạch lo lắng không yên, chỉ sợ bản thân thất thố.

Một giọng nói từ phía sau truyền đến đã cứu nàng thoát khỏi cục diện bế tắc.

“Thật có lỗi, ta đụng vào ngươi, tiểu thư.”

Thanh âm không lớn, nhưng ở trong khung cảnh yên lặng lại thập phần rõ ràng.

Dĩ Mạch quay đầu.

Dưới ánh đèn thủy tinh hoa lệ, Tô Viễn Ca đứng cách nàng khá xa, khuôn mặt anh tuấn có vẻ có chút mơ hồ.

Hắn, giúp nàng.

Hai má đỏ hồng vì quần bách cùng tim đập kịch liệt dần dần dịu đi.

Trong đáy tiềm thức không sợ hãi của hắn có một chút gợn sóng không thể nói rõ.

Alex đi đến bên người nàng, vội vàng hỏi: “Dĩ Mạch, ngươi không sao chứ?”

Nàng lắc đầu, lại quay đầu, người nọ đã chẳng biết đi đâu.

“Đi toilet lau đi, trên váy.” Alex chỉ vào những vết bẩn bẩn do bị canh cà chua trứng bắn vào trên váy nàng.

Dĩ Mạch gật đầu rồi đi, thu thập một chút liền đi ra khỏi biệt thự.

Ánh trăng nhẹ, chiếu vào mặt cỏ im lặng cùng đài phun nước tạo hình tinh xảo. Vài phần yên tĩnh. Vài phần u nhiên.

Đi khỏi địa phương như vậy, khăn trương cùng áp lực vừa rồi biến mất không dấu vết. Nàng hít thở không khí trong lành, Thảm tĩnh lại.

Biệt thự đèn đuốc sáng trưng ngay tại trước mắt.

Giống như một cái hộp chứa đựng phồn hoa náo nhiệt, gần trong gang tấc, nhưng lại nằm ngoài tầm với.

“Tại sao ngươi luôn muốn quấy nhiễu sự thanh tĩnh của người khác?”

Phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc, dọa Dĩ Mạch nhảy dựng. Quay người lại mới phát hiện Tô Viễn Ca đang ngồi trên nền đá cẩm thạch bên cạnh đài phun nước, tầm mắt của hắn cũng dừng ở trên tòa kiến trúc tráng lệ kia.

“Tô tiên sinh.”

Đối với câu phê phán “Quấy nhiễu sự thanh tịnh của người khác”, nàng có chút ủy khuất. Nhưng quả thật là người ta đến sớm hơn, lại giúp chính mình giải vây, vô luận như thế nào cũng không nên cãi lại.

“Cảm thấy thú vị không?” Hấn vắt chân, hai tay chống ra đằng sau.

“Ồi chào?” Nàng không rõ ý tứ của hấn.

“Trường hợp như vậy.”

“Hấn. Không tính là thú vị. Nói thật, ta không quá thích ứng.” Nàng đáp rất trung thực.

“Nghe được đáp an như thế, có lẽ Cố Quân Thanh sẽ cảm thấy thất vọng.” Tô Viễn Ca gọi lên khoe miệng cười châm chọc, một đôi mắt, không hề tập trung. “Những nữ nhân đứng bên cạnh hấn, ít nhất ở trong trường hợp này phải như cá gặp nước mới đúng.”

Một trận Thảm mặc.

Nụ cười của nam tử dần dần biến mất, giống như cơn gió thoảng qua, mang theo vài phần lạnh như băng. “Bất quá thời gian còn sớm, hấn sẽ an bài cho người rất nhiều cơ hội đối mặt với những hoàn cảnh như vậy, thẳng đến một ngày nào đó, mỹ nhân người cũng giống như những gói kẹo được đóng gói hoa mỹ, học được cách đối trả cao quý.”

“Không phải như người tưởng.” Dĩ Mạch nhún mi.

“Có lẽ thế.” Hấn đứng dậy rời đi.

“Đợi chút.” “Chuyện vừa rồi, cảm ơn người.” Lời cảm tạ này phát ra từ tâm can.

Ai ngờ người nọ bỗng nhiên dừng bước xoay người, đứng ở trước mặt nàng, hỏi: “Người tính dùng cái gì cảm tạ ta?”

“.....” Dĩ Mạch bị hành động bất thành linh của hấn làm cho choáng váng. “Tô tiên sinh hy vọng.”

“Bảo ta Tô Viễn Ca.” Hấn chặn lại, “Nếu thật sự muốn cảm tạ, mời ta ăn khuya đi.”

Ngay tại thời điểm Dĩ Mạch do dự, chỉ nghe nam tử tiếp tục nói.

“Hôm nay là sinh nhật của ta.”

Lúc Dĩ Mạch cùng Alex nói lời từ biệt, tiểu nam sinh đang bị vài cô gái nhỏ không kiên nhẫn quần lấy. Thấy Dĩ Mạch nói muốn đi, tưởng Cố Quân Thanh tới đón nàng, ghen khuất nghiêm mặt bỏ lại một câu “Đi thôi đi thôi, người gặp sắc quen nghĩa” Sau đó không thèm để ý đến nàng.

Nàng mặc áo khoác ngồi trên chiếc xe Mercedes-Benz của Tô Viễn Ca, xem cảnh vật ven đường lướt qua cực nhanh.

Cố Quân Thanh phát ra tin nhắn, nhưng không có đáp lại.

Kim đồng hồ cùng kim phút vừa vận ở vị trí chín giờ.

“Trên trang web hình như có nói người là chòm song nam nha.” Dĩ Mạch kinh ngạc.

“Đó là giả.” Hấn không chớp mắt lái xe. “Gia đình, sinh nhật, học hành còn có sở thích âm nhạc cổ điển gì đó, đều là giả.”

Quay mặt nhìn lại, thấy biểu tình của hấn khi nói chuyện, trên gương mặt có một chút cô đơn, nhưng lại như thủy triều nhanh chóng rút đi, chỉ còn lại bãi cát bằng phẳng.

“Muốn ăn cái gì?” Nàng nghĩ nghĩ, “Sinh nhật nói hấn là muốn mì đi, ta biết có một quán mì khá ngon, muốn đi thử hay không?”

Nhìn nam tử bên cạnh lộ ra biểu tình kinh ngạc cùng cười nhẹ, nàng đột nhiên tỉnh ngộ.

Ngồi bên người nàng, không phải đồng học hay bạn tốt có thể tùy ý kẻ vai sát cánh cùng đi vào quán ăn ven đường để ăn đêm, mà phải đến nhà hàng khách sạn, mà chính là ngôi sao thần tượng để cho người ta cũng bái có mặt khắp mọi nơi, áp phích trên trang web, biển quảng ở cáo nhà ga...

Bọn họ trong lúc đó, bởi vì sự kiện Lí Thiên ô long kí tên mà kết bạn, bởi vì quan hệ phức tạp với Cố Quân Thanh mà thành ra phương thức ở chung quái dị như vậy. Trên thực tế, bọn họ, hấn còn không tính là bằng hữu đi.....

Nghĩ đến đây, nàng có chút xấu hổ mở miệng: “Ta chỉ, tùy tiện nói nói.”

“Quán ăn kia ở đâu?” Nam tử chen ngang hỏi.

“Ồi chào?! Ngươi..... Muốn đi?”

“Ân.”

“Nhưng là, cái kia, ngươi mà đi.....”

“Ngươi không nghĩ mời khách sao?”

“..... Hai tô mì ta còn mời được nha.” Ngươi nghĩ rằng ta nghe không hiểu ngươi đang chèn ép ta sao.....

“Vậy đừng vô nghĩa, nói cho ta biết phương hướng.” Lâm bộ không kiên nhẫn.

“Ồ bên cạnh trường học của ta a. Ngươi phải chạy đến C đại mới có thể biết đi như thế nào.” Dĩ Mạch ngẩng đầu, nhũ mày nhìn Tô Viễn Ca, không khỏi đỏ mặt, thấp giọng ồ ồ, “Làm sao, mùi đường là phạm pháp?”

Hắn khẽ cười một tiếng, nhấn mạnh chân ga.

Mặt tiền cửa hàng nhỏ hẹp.

Dựa vào chỗ ngồi cạnh cửa.

“A di, một bát bỏ thêm quả trứng trần a!” Nàng đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hướng vào bên trong kêu lên

“Biết.” Lão bản nướng đáng người mập mạp gật đầu cười.

Tô Viễn Ca đội mũ đeo kính đen, mang khăn quàng cổ phóng mắt nhìn chung quanh, ngọn đèn mờ nhạt, trong quán ăn không có quạt thông gió tràn ngập hương vị mì phở. Tốp năm tốp ba đệ tử ngồi nói chuyện với nhau, có chút ồn ào.

Cố ý dừng xe ở chỗ rất xa, cố ý để cho hắn ngồi ở trong góc, còn mình ngồi đối diện với hắn.

Nàng cái chén có quả trứng chần để trước mặt hắn, sau đó lấy một đôi đũa đưa qua.

“Ném thử đi.” Nàng vui vẻ, “Cam đoan ngươi còn muốn đến lần thứ hai.”

Hắn đem khăn quàng cổ kéo xuống dưới một ít, uống một ngụm. Sợi mì dai, nước canh hương vị nồng đậm

“Ăn ngon sao?” Nàng ở đối diện nhìn hắn, ánh mắt sáng long lanh.

“Ân.” Hắn gật đầu.

“Vậy ăn nhiều một chút đi.” Vẻ không chút nào che giấu đắc ý.

Nguyên lai nàng là như vậy.

Tính tình trẻ con, thời điểm cười rộ lên thực ôn hòa, thường xuyên ngốc nghếch, biểu tình thực phong phú.

Tô Viễn Ca nhìn Dĩ Mạch vui đầu vào ăn, khuôn mặt dưới làn khói bốc lên càng thêm nhu hòa, không biết đến khi nào, bản thân mình cũng có thể mỉm cười ôn hòa như vậy.

Hắn đẩy lại kính mắt, cúi đầu. Nghe thấy nữ sinh đối diện hàm hồ cảm thán: “Quả nhiên ăn cơm ở những chỗ như thế này vẫn thoải mái hơn nha.....”

“Không thích chỗ vừa rồi sao?” Hắn hỏi.

“Như vậy, ngươi thích những chỗ thế nào?” Nàng chìa chìa mặt tiền của cửa hàng hỏi lại, trong mắt lóe lên ý cười giảo hoạt, không đợi hắn trả lời liền nói sang chuyện khác, “Nghe đồn giới giải trí có rất nhiều tấm màn đen, là thật?”

“Ngươi muốn kiêm chức làm cầu thủ sao?”

“Đúng a, ta muốn đào móc bối tin tình cảm của ngươi, có thể kiếm được một khoản lớn.” Nàng nhìn trời.

Tô Viễn Ca chăm chú nhìn nàng vài giây: “Nghe đồn bắt quá là một góc băng sơn. Nếu ngươi nhìn thấy sự thật, không bằng.....”

Đang ở lúc này, cửa bị đẩy ra, một đám nam sinh vừa đi vừa cãi nhau, một bên thảo luận trận bóng rổ vừa chấm dứt, một bên kêu la “Chết đói chết đói, mau mạng chút gì đến đây, năm phần a.....”

Nửa câu còn lại biến mất trong tiếng cãi cọ, nàng không có nghe thấy.

Không bằng? Cái gì? Bằng đầu óc của nàng, không thể nghĩ được a.

Hắn than nhẹ một hơi, bắt đắc dĩ lại lần nữa cúi đầu ăn canh.

Rất nhiều người đi vào quán ăn, không ai chú ý trong một góc nhỏ gần cửa, ngồi đối diện bên chiếc bàn vuông nhỏ nhỏ, nam tử trong một khắc nhìn thấy động tác ăn mì vụng về của cô gái, khuôn mặt bỗng nhiên trở nên dịu dàng.

– Không bằng, đến bên người ta.

Nửa câu kia nàng đã không nghe thấy.

Khiến cho hắn nhiều năm sau vẫn thường xuyên nhớ tới, có một buổi đêm như vậy, nàng ngồi đối diện với hắn, nói cười vui vẻ, tinh thần bay lên.

Xác thực, ai cũng chưa từng dự đoán được, có một ngày, nàng sẽ đứng ở bên cạnh hắn.

Mây bay gió cuốn, thần mỉm cười trong đám mây trên bầu trời đêm.

Thời điểm Tô Viễn Ca đứng dậy muốn trả tiền bị Dĩ Mạch giữ chặt cánh tay. Hắn mặt nhăn mày nhú, đang muốn nói chuyện, đã thấy nàng vươn tay túm lấy cái khăn quàng cổ đang bay bay của hắn quán chặt lại.

Vài nữ sinh líu ríu đi qua bên cạnh họ.

Trên gương mặt, còn lưu lại độ ấm do tiếp xúc.

Trong lúc nhất thời, có chút giật mình.

“Mời ngôi sao ăn cơm, xem như vinh hạnh nha, để cho ta trả đi.” Nàng giành trước đi tính tiền.

Hai người đi đến chỗ chiếc xe đỗ ở bên đường, dọc theo đường đi, Dĩ Mạch cảm lấy di động thường xuyên liếc mắt một cái, mà màn hình vẫn tối đen.

“Nhớ hắn?” Nam tử mặt không chút thay đổi chú ý tới động tác nhỏ của nàng.

Nàng không đáp, chui vào cửa hàng ven đường.

Đó là cửa hàng bánh ngọt. Đã qua thời gian đóng cửa, nhân viên làm công của cửa hàng nhận thức Dĩ Mạch học muối, liền tự tay làm vài cái bánh ngọt nhỏ nhỏ đưa cho nàng. Trên hộp giấy bao bên ngoài còn thất nơ, cũng có vài phần tinh xảo.

“Quà sinh nhật.” Ngôi ở trong xe, nàng đưa cho hắn.

Tô Viễn Ca yên lặng nhìn tất cả động tác của nàng, nhưng chưa đưa tay ra tiếp.

“Ta..... Không thích ăn đồ ngọt.” Hắn cụp mắt cự tuyệt.

“Tô đại minh tinh chớ có mặt lể vật nhỏ của ta sao.” Nàng nhú mày.

“Không phải.”

Hắn nhanh tiếp một câu, lại lâm vào Thảm kịch. “Ta ăn không hết, sẽ lãng phí.” Giải thích cứng ngắc, thần sắc Tô Viễn Ca có vài phần mất tự nhiên, mơ hồ có xấu hổ cùng quần bách.

“..... Nguyên lai ngôi sao cũng mặt đỏ?” Nàng giống như phát hiện tân đại lục.

“Tóm lại ta không cần!” Hắn bỗng thẹn quá thành giận.

Thế này mới đúng. Trách không được hôm nay lại cảm thấy có chỗ nào đó khiến cho nàng cảm thấy quý dị. Dĩ Mạch bình tĩnh gạt đầu, loại tính tình tùy tiện bảo nổi này mới là tính cách chân thật tô đại minh tinh.

“Nhưng, ai nói cho ngươi ăn hết?” Nàng mang theo tinh thần đem con hổ làm hello kitty khiêu khích, “Ngươi chỉ cần nhận lấy là được rồi.”

“.....” Tô Viễn Ca kinh ngạc, đây mới là tin tức trọng đại. Nếu có người nghe thấy câu nói này, tuyệt đối có thể đăng lên trang đầu của tạp chí tin tức. Hắn nhỏ giọng nói thêm câu gì đó, Dĩ Mạch không có nghe thấy. Chẳng qua, hắn từ trong tay nàng tiếp nhận hộp bánh ngọt, đặt ở ghế sau.

Bởi vì là ngươi đưa, cho nên không nghĩ làm cho nó bị lãng phí, bị vứt bỏ.

Ngươi đưa ta lễ vật.

“Sinh vào ngày hôm nay là chòm sao Thiên Xứng, chòm sao theo đuổi công bằng.....” Nàng đột nhiên dừng lại.

Hồ Ly từng nói cho nàng nghe chuyện xưa của Cố gia, Cố Quân Thanh so với Tô Viễn Ca nhiều hơn mấy ngày. Cố Quân Thanh là chòm sao Bò Cạp, như vậy, Tô Viễn Ca hẳn là Xạ Thủ hoặc Thiên Yết, làm sao có thể.....

“Ta lừa gạt ngươi.” Tô Viễn Ca đầu môi, “Không nghĩ ngươi dễ dàng tin người như vậy, mấy chuyện giống như sinh nhật này.”

“Trêu đùa ta rất thú vị sao?”

“Ta cũng không có ý muốn trêu đùa ngươi.”

“Ngươi tiếp cận ta, là vì Cố Quân Thanh” Nàng hỏi.

“Ngươi cảm thấy thế sao?” Hần hỏi lại.

Đi Mạch nhíu mi, Thăm mặc một lát, đứng dậy xuống xe, lại bị hần bắt lấy cổ tay.

“Đằng sau có phóng viên, đừng đi xuống.” Hần bắt đầu lái xe.

“Ta không nghĩ sẽ bị cùng một người lừa đến hai lần.” Nàng dùng sức tránh ra, mở cửa xe, thời điểm chui ra thấy ánh đèn loang loáng chói mắt làm cho nàng theo bản năng nâng tay che khuất ánh mắt.

Tô Viễn Ca nhanh chóng mở cửa xe vòng đến bên cạnh nàng, đem nàng đẩy mạnh vào trong xe, lái xe rời đi.

Ba chiếc xe Honda nối đuôi đi phía sau. Có người theo cửa kính xe lộ ra chụp ảnh.

“Cúi đầu thấp xuống! Đeo dây an toàn lên!” Tô Viễn Ca nhíu mày gia tốc.

Đi Mạch có chút kích động khom người ôm gối.

Ba chiếc xe phía sau đuổi theo không bỏ, mà trong nội thành tuyệt không thích hợp đua xe, căn bản không thể cắt đuôi chúng nó.

Tô Viễn Ca thấp giọng rủa một câu “Mẹ nó”, liền lấy ra điện thoại.

Đi Mạch không biết hần đang nói chuyện với ai, chỉ cảm thấy ngữ điệu gần như là ra lệnh của hần làm cho người ta cảm thấy có chút lạnh lẽo. “Mặc một kiện áo khoác màu xám xuống lầu, đứng ở chỗ rẽ đi. Lập tức.” Nói xong, liền treo.

Áo khoác màu xám?

Nàng cúi đầu nhìn áo khoác màu xám trên người mình, khó hiểu.

5 phút sau, khi slk200k đi ngang qua chiếc xe benz đậu ở một góc khuất nơi ngã tư, cầu từ đội đuổi theo phát hiện một nữ nhân mặc áo khoác màu xám mới từ trên xe bước xuống, liền nhanh chóng đi lên vây quanh.

Trên đường, slk200k tuyệt trần mà đi.

Tuyên Tình mặc áo khoác màu xám trong nháy mắt thấy các phóng viên hướng về chính mình xúm lại, có một tia tức giận cùng phẫn hận.

Tô Viễn Ca, trong xe kia đến tốt cùng là ai, cư nhiên có thể cho ngươi hạ mình chủ động gọi điện thoại cho ta xin giúp đỡ.....

Xe, dừng lại ở một góc đường ít người qua lại.

Đi Mạch ngẩng đầu, thở phào một hơi.

“Ta đoán, ngươi hẳn đã nghe nói qua chuyện xưa về ta cùng Cố Quân Thanh.” Xa xa, ngẫu nhiên lóe lên vài ánh đèn từ những chiếc xe đi qua, nam tử mở miệng nói.

“Trừ bỏ Tô Viễn Ca, ta từng có một cái tên.”

“Cố Quân Tu.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Qua lại × thương tâm

– Cố Quân Tu. Tu của Đề Tu.

– Tên này từng viết ở trên giấy khai sinh của ta, viết ở Cố gia gia phổ. Cuối cùng bị xóa đi.

– Đối với Cố gia mà nói, ta là con rơi.

Hắn vẫn chưa nhắc tới chuyện xưa, thời điểm nói chuyện, khẩu khí nhẹ giống như người qua đường.

Dĩ Mạch nhìn khuôn mặt hắn cùng với Cố Quân Thanh có vài phần giống nhau, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Những người như hắn không nên thông cảm. Hắn đã đứng đủ cao, lại thủy chung cô đơn như vậy.

Vì thế, một đường Thảm mặc.

Thời điểm xe đứng ở cửa vào Bất Lạc Viêm Dương, nàng rốt cục nhìn không được hỏi: “Ồ [Cần Khôn], người là vì thắng hắn mới đến cướp cô dâu sao?”

Hắn cũng không trả lời, lặng im nhìn nàng.

Dĩ Mạch luôn luôn có một loại ảo giác, cặp mắt kia giống như biển sâu yên tĩnh, khi tầm mắt tương giao, nàng phảng phất lún sâu.

Nàng xuống xe, nhìn hắn rời đi.

Di động vang lên không ngừng. Tô Viễn Ca thấy màn hình hiện lên số của “Tuyên Tĩnh”, nhú mày tiếp nghe.

Tuyên Tĩnh chất vấn: “Người rốt cuộc muốn làm gì? Trước đây cự tuyệt điện thoại của ta, hôm nay lại cầu ta giúp người.”

“Tuyên tiểu thư, người làm.” Hắn cười tà mị, “Ta chưa bao giờ mở miệng ‘Cầu’ người, người dựa theo yêu cầu của ta xuống lầu là hoàn toàn xuất phát từ tự nguyện, ta không bắt buộc người cái gì. Về chỗ tốt khi người giúp ta giải vây, trong lòng người hẳn rất rõ ràng. Vừa vặn giúp người thành người nổi tiếng.”

“Tô Viễn Ca!” Nữ sinh tiếng nói sắc nhọn. “Nữ nhân ngồi trong xe của người rốt cuộc là ai?!”

“Người không cần biết.” Hắn cứ như vậy treo điện thoại.

Trong lòng phiền muộn khó hiểu.

Tay quay ngược lại trở lại, không phải về nhà.

Trong một ngõ ngõ cũ kỹ ở nội thành.

Một căn nhà xây bằng gạch xám.

Chân bước đi lên, cầu thang bằng gỗ lung lay phát ra tiếng vang kéo kẹt.

Hắn không dừng bước, lập tức đi đến lầu 5, từ trong túi tiền lấy ra một chiếc chìa khóa, mở ra cửa sắt màu đỏ đã hoen gỉ.

Căn phòng nhỏ hẹp không một bóng người.

Đóng cửa lại, cũng không bật đèn.

Ánh trăng nhẹ nhàng xuyên qua rèm cửa màu bạc chiếu vào trong phòng.

Sô pha cũ, bàn gỗ, bàn trà nhỏ, kệ sách nhỏ đứng một góc chật đầy sách.

Chén tráng men, giấy dán tường, còn có một bức tường treo đầy giấy khen.

Hắn ngồi trên sô pha, ngẩng đầu.

Đối diện với ảnh chụp đen trắng treo trên mặt tường.

Trong ảnh là một nữ tử trung niên thực gầy, nụ cười ôn hòa. Trên gương mặt cùng hắn có rất nhiều tương tự.

“Thật lâu không trở lại.” Hắn cặp mắt, nói nhỏ. “Vốn ta nghĩ mang nàng tới nơi này, chỉ tiếc.”

Hắn cười. Mà nụ cười kia biến mất ở trong bóng tối, tóc mái lòa xòa che đi đôi mắt.

“Con hình như cũng giống như mẹ. Người mẹ yêu thực sự vĩnh viễn không yêu mẹ. Mà con, là con của mẹ, yêu một người căn bản không nên yêu. Đây có tính trăm sông đổ về một biển không?”

Nhớ đến câu hỏi của nàng khi đó.

– Người là vì thắng hắn mới đến cướp cô dâu sao?

Hắn nhắm mắt lại, ngẩng mặt. Tựa vào sô pha, không biết là thức hay ngủ.

Ký ức hỗn loạn như mưa xuân, từng giọt tí tách làm rung động.

Nam hài kia vừa cười vừa đem bánh ngọt mới trộm từ phòng bếp đặt ở bàn tay nhỏ bé của hắn.

– Viễn Ca, kêu ca ca. Ca so với người lớn hơn vài ngày nha.

Nam hài kia khi còn bé đã đem chính mình bảo vệ ở sau lưng, quát đến khản cả giọng.

– Hắn là đệ đệ của ta!

Trong đôi mắt đen láy của hài tử hiện lên vẻ kinh ngạc, nghi hoặc, vẻ mặt không biết làm sao.

– Tu? Người..... Thật là đệ đệ của ta?

.....

Ký ức cuối cùng là khi hắn đi theo mẫu thân rời khỏi Cố gia, quay đầu liếc mắt một cái. Nam hài nho nhỏ đứng ở bên cửa sổ lầu hai. Đôi mắt trông xuống, cùng chính mình bốn mắt nhìn nhau. Hắn theo mẫu thân từng bước rời đi, không quay đầu lại nữa.

Ký ức âm ỉ sụp đổ, tan thành mảnh nhỏ.

Những mảnh ký ức thời thơ ấu kia, bị đại hỏa đốt cháy hầu như không còn, một mảnh đất khô cằn.

Nếu không có ta thì tốt rồi.

Hắn từng có ý nghĩ như vậy. Thời điểm Cố Tĩnh Hân hướng về phía Tô Ngưng hô to “Người là hung thủ”, hai tay hắn lạnh như băng, đứng thẳng bất động ở trong góc, trong óc không ngừng hiện ra phủ định “Đây là giả, gạt người”.

Nếu không có ta.

Như vậy mẫu thân Cố Quân Thanh có phải hay không sẽ không chết?

Khi hắn hỏi Tô Ngưng như vậy, nữ tử luôn luôn kiên cường kia ngồi xuống ôm hắn, không ngừng rơi lệ.

Thực xin lỗi, Viễn Ca. Nàng khóc nói, một lần, lại một lần.

Nếu con là con Cố tiên sinh, vì sao ca ca họ Cố, mà con họ Tô?

Bởi vì con đã bị vứt bỏ sao?

Hắn tự giam mình trong phòng riêng, khóc một mõi, ngủ.

Lại bị tiếng nói chuyện của hai người làm bùng tỉnh.

Hắn theo khe hở trên cửa nhìn lại. Là Tô Ngưng cùng Cố Cửu Thành.

“Cố tiên sinh, nếu sự tình đã để cho bọn nhỏ biết, mà ngài vĩnh viễn cũng không có khả năng cấp Viễn Ca một thân phận, tôi sẽ dẫn nó đi.” Sắc mặt mẹ có chút tái nhợt, ánh mắt ửng đỏ.

Thảm một lát. Cố Cửu Thành rốt cục mở miệng. “Tôi sẽ trả tiền phí sinh hoạt cho hai người, cũng sẽ an bài cho hai mẹ con cuộc sống tốt.”

“Tiền tôi sẽ nhận, nhưng là của ngài an bài, chúng tôi không cần.” Tô Ngưng ngẩng đầu, thân hình gầy gò đứng thẳng. “Tôi nên cảm tạ ngài, bởi vì trong thời điểm tôi bất lực nhất ngài đã giúp tôi. Số tiền giúp ngài sinh con đã giúp cha tôi phẫu thuật đổi thận thành công. Tuy ông cuối cùng vẫn không thể tiếp tục sống, nhưng thân là nữ nhi, tôi phải cố hết sức làm tròn hiếu đạo.” Mẹ dùng hết toàn lực mỉm cười, lại vẫn không thể ức chế lệ nóng chảy xuống khóe mắt. “Tôi còn muốn cảm ơn ngài đã ngậm cho tôi ở lại Cố gia nhiều năm như vậy, hơn nữa cũng cho Viễn Ca điều kiện học tập và cuộc sống giống như Quân Thanh bọn họ. Nay hai vị lão nhân đã mất, hứa hẹn chiếu cố ba đứa nhỏ của tôi với bọn họ cũng nên ngưng hẳn. Về phần tôi đi thế nào, đi làm cái gì, ngài cũng không cần biết.”

Theo thị giác của hắn nhìn lại, bóng dáng Cố Cửu Thành giống như một thân cây, im lặng đứng tại chỗ, lại có vẻ vô cùng thê lương. Tiếng nói Thảm thấp của ông mang theo một tia hỗn loạn rất nhỏ. “Tình Hàn cùng Quân Thanh tám năm hưởng thụ tình thương của mẹ, là em cho bọn chúng, có lẽ em nên ở.....”

“Cố tiên sinh.” Mẹ chen ngang, “Tôi đến Cố gia, chiếu cố bọn nhỏ bất quá là vì tiền. Cũng giống như lúc tôi ngủ với ngài. Hiện tại ngài đã hứa hẹn sẽ cho tôi một phần, tôi tin tưởng ngài nhất định sẽ rất rộng rãi. Như vậy, giao dịch của chúng ta hoàn thành.”

“Tô Ngưng, em cần gì tự hạ thấp chính mình, trong lòng tôi hiểu rất rõ em là loại người gì, bằng không tôi cũng không.....” Nói đến đây, ông giống như một cây cổ thụ bị chặt đứt, không biết đếm được bao nhiêu vòng tròn.

“Như vậy thì sao, ngài cần gì phải giữ lại?” Mẹ cười nhe răng, “Nửa câu sau ngài muốn nói là gì? Là ‘Bằng không tôi cũng không để cho em ở Cố gia nhiều năm như vậy’ hay là ‘Bằng không tôi cũng không yên tâm đem đứa nhỏ giao cho em chiếu cố’, hoặc là, ‘Bằng không tôi cũng sẽ không yêu em?’”

Tô Viễn Ca không nhìn thấy biểu tình của Cố Cửu Thành, chỉ nhìn thấy thân hình của ông hơi rung động một chút.

“Cố tiên sinh, trong căn nhà này treo đầy ảnh chụp Đỗ Mĩ Gia, đến tột cùng là nhớ nàng, hay là một lần nữa nhắc nhở chính mình, kia mới là người ngài nên yêu?” Tô Ngưng lấy mu bàn tay quạt nước mắt chảy xuống, khịt khịt cái mũi, “Tôi đã sai khi đáp ứng cố lão tiên sinh chuyển đến nơi này. Mà tôi đã đúng, tôi đã không mắc thêm sai lầm khi nghe theo Cố lão gia kết hôn với ngài. Tuy rằng, tôi yêu ngài. Nhưng ngài vĩnh viễn sẽ không thuộc về tôi. Cho nên, trước khi mọi việc chưa trở nên tồi tệ hơn, tôi phải đi.”

Trước khi mẹ rời đi, thẳng thắn hết thảy.

Mà ông, thủy chung không mở miệng giữ lại.

Lần đối đoạn cuối cùng này, giống như một miệng vết thương sâu hoắm, đã ngăn cách hai người, chảy xuống thành sông.

Trước khi mẹ đi đã âm thầm dặn quản gia, để cho hắn nói cho hai hài tử kia, mẹ là một nữ nhân tham tài vô sỉ, bị phụ thân bọn họ đuổi khỏi gia môn. Như vậy Cố Tình Hàn sẽ không vì chuyện nhớ miệng lúc nhỏ mà lớn lên cảm thấy có lỗi, cũng sẽ không làm cho Cố Quân Thanh thường xuyên nhưng nhớ.

Mẹ đem số tiền Cố Cửu Thành cấp cho thủy chung để ở ngân hàng, lấy tên Tô Viễn Ca. Ngay cả thời điểm mẹ bị bệnh cấp tính cũng không lấy ra dùng. Mẹ mang theo hắn trải qua gian khổ, làm nhân viên quét dọn, làm thư ký, cũng kiếm luôn nhân viên bán hàng 24h.

Khi mẹ lâm chung vẫn như trước nhớ thương.

Viễn Ca, số tiền kia, nhất định phải trả lại cho Cố gia.

Con là con của mẹ, cùng Cố gia không có quan hệ gì.

Sau đó, mẹ cũng mắc bệnh thận giống như ông ngoại.

Mẹ không muốn đời này, buông tha cho trị liệu. Hắn khi đó mới là thiếu niên, hằng đêm thấy mẹ im lặng, cổ nén đau đớn nơi thân thể, sắc mặt xám trắng đỏ đầy mồ hôi.

Thờ nhỏ mất mẹ, thanh niên mất cha, một nữ tử đơn độc toàn lực nuôi một đứa con, thời điểm trước khi nhắm mắt lặng yên không một tiếng động, khi đó hắn mười sáu tuổi, quỳ gối trước giường im lặng siết chặt quyền.

Sáu năm sau, hắn xuất đạo, nhất thời nổi tiếng. Thẳng đến hôm nay, một chút không giảm.

Hắn được đánh giá là có gương mặt tuyệt mỹ, lãnh huyết yêu nghiệt. Hắn chen ép người mới, lung lạc quyền quý, hắn quai đản thô bạo không từ thủ đoạn. Hắn chỉ nhớ rõ Tô Ngưng khô gầy lôi kéo tay hắn, nói với hắn.

– Viễn Ca, hảo hảo bảo hộ chính mình.

Nơi đây chính là căn phòng cũ nát hắn đã từng sống rất nhiều năm.

Tô Viễn Ca bảo trì tư thế như vậy ngồi suốt một buổi tối.

Có một số việc, là muốn quyết đoán.

Thời điểm Dĩ Mạch gọi liên lạc được với Cố Quân Thanh, hắn có chút kinh ngạc hỏi “Tiệc rượu nhanh như vậy đã xong? Trên thiệp mời ghi rất nhiều tiết mục.....” Lập tức cười nói, “Như vậy, chờ anh một chút, anh tới đón em.”

Nàng cười nói ok. Mua cà phê nóng chờ ở trước cửa gara.

Nửa đêm chặn đường có tính là kinh hi không? Đợi lát nữa nhảy ra dọa hấn sẽ bị khinh bỉ sao?

Có lẽ, đợi lát nữa sẽ nói với hấn chuyện về Tô Viễn Ca. Hấn từng nói với mình, cách Để Tu xa một chút. Như vậy, khi đó hấn đã biết được thân phận thật của Để Tu. Nhưng hấn vẫn không nói cho mình, là sợ sau khi mình biết được chân tướng sẽ mang theo gánh nặng?

Bắt quá, hỏi thăm nhiều chuyện xưa như vậy, hiện giờ không thể tiếc lộ.....

Nói, loại cà phê này, không biết hấn có thích uống hay không nha.....

Còn bộ váy trên người mình, mặc vào có đẹp không nhĩ.....

Trong đầu tràn ngập những ý nghĩ vụn vặt. Nếu nói cho Lí Thiên Nguyên Viên các nàng, sẽ bị cười nhạo “Tiểu nữ nhân” đi.

Dĩ Mạch nhức đầu.

Vừa ngẩng lên, thấy thân ảnh Cố Quân Thanh đi ra từ trong thang máy, nàng liếc mắt mỉm cười.

Lại thấy một thân ảnh cao gầy đi theo phía sau hấn. Mang giày cao gót, tóc ngắn, cũng không phải tô hi.

Hai người vừa nói vừa cười.

Đột nhiên, nàng kia ghé sát vào hấn, lấy cánh tay tay vòng qua gáy của hấn, dán tại bên tai hấn nói câu gì đó.

Cố Quân Thanh cười rộ lên, mặt mày ôn hòa mà quen thuộc.

Lòng của nàng, đau đến khó thở.

Màn trời tối đen.

Đen, giống như vĩnh viễn cũng không sáng lên được.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hồ Ly × chờ đợi.

Bên tai chỉ có tiếng trái tim thông thả nhảy lên trong lồng ngực. Đáy mắt chỉ có nụ cười được phóng đại trên gương mặt của người kia.

Hóa ra, bị thương cũng có thể trở thành thói quen.

Trong nháy mắt này, nàng không thể đè nén xuống trong lòng ghen tị, bàng hoàng, phẫn nộ, bất lực cùng nghi kỵ.

Chúng nó giống như những hạt giống quỷ quái bay ra từ chiếc hộp của Pandora, từ trong lòng bùng mãnh tiến ra không ngừng, đổ ra thường nguồn.

Nàng là ai?

Nàng là gì của anh?

Trong óc tràn đầy đủ loại nghi vấn, mũi chân tiến về phía trước, hướng đến chỗ kia tiến từng bước nhỏ, lại lùi về vì bóng ma tâm lý.

Cố Quân Thanh.

Chúng ta quen biết chỉ có một tháng ngắn ngủn mà thôi. Nhưng tại sao, khổ sở giống như hít thở không thông.

An Dĩ Mạch đứng sau cây cột, nhìn chiếc audi tt phóng đi, ngẩng đầu dụi mắt.

Gió đêm hiu quạnh, túm lấy chiếc váy mỏng manh, ngón tay lạnh lẽo của nàng ở trên điện thoại ấn một dãy số.

Thời điểm chiếc Volvo c70 màu rượu đỏ xuất hiện ở trước mặt nàng, nàng mềm nhũn ngồi dưới đất, dựa lưng vào cây cột.

“Dĩ Mạch!” Lệnh Hồ Diêu nhảy xuống xe, nhanh chóng cởi áo khoác bọc lấy nàng “Em làm sao vậy? Đây là có chuyện gì?

Lần đầu tiên Dĩ Mạch thấy trên mặt Lệnh Hồ Diêu xuất hiện thần sắc bối rối, cái mũi nghẹn ngào, “Có thể hay không, đừng hỏi.....” Cố gắng cười cười, “Coi như anh ở trên đường nhặt được một con mèo lưu lạc đi.”

Nàng ngồi lâu, chân có chút tê. Hắn diu nàng gian nan đứng dậy.

“Cố Quân Thanh đâu?” Sắc mặt hắn âm trầm.

“Có thể đưa em hồi trường học không?” Nàng ngẩng mặt, ánh mắt ở dưới màn đêm lóe lên những tia sáng tối nghĩa.

Xe thông thả chạy trên đường, dưới ánh đèn rực rỡ tràn đầy màu sắc, những người đi bộ trên đường giống như những con cá bơi trong vùng nước nông Đền đỏ.

Lệnh Hồ Diêu đạp chân phanh, ánh mắt dừng ở trên mặt người bên cạnh.

Nữ sinh kia vẫn im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong tay nắm điện thoại di động đã tắt.

An Dĩ Mạch trong trí nhớ vẫn là bộ dáng nho nhỏ, chần chừ tay ngăn ngui thờ hồng học đi theo sau hắn.

So với tiểu nha đầu bình thường cứng cỏi, nhưng cũng sẽ vì những chuyện như “Phan Tiểu Hắc đoạt bút màu rực rỡ của em” mà khóc nhè.

Thời điểm nàng nước mắt ngăn nước mắt dài đứng trước mặt mình, Lệnh Hồ Diêu cảm thấy đặc biệt phiền lòng. Vì thế vỗ cái bàn rống: “Khóc cái gì khóc, khóc thành con thỏ mắt đỏ không gãi đi được!”

Ai biết lời này vừa xuất khẩu, Dĩ Mạch liền mở to miệng gào rống lên, dọa thiếu niên Hồ Ly Quân thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống dưới đất.

Trong lòng hắn liền sinh ra nhận định như vậy, nguyên lai con bé ngốc này khi khóc có thể oanh động như vậy

Hắn nghiêng nghiêng đầu, đưa cho nàng hộp bút chì màu rực rỡ của mình: “Đừng tru lên, anh đi cướp về cho em.” Sau đó vén tay áo lên ra ngoài đánh nhau.

Ai biết hành vi anh dũng này lại tạo thành hậu quả bất lương — phạm là Dĩ Mạch bị ủy khuất, ở người khác trước mặt người khác làm bộ cứng cỏi giống như chiếc xe tăng, nhưng vừa nhìn thấy mặt hắn lại rơi nước mắt. Sau đó, thấy nàng rơi nước mắt, hắn liền vén tay áo lên ra chạy ra bên ngoài, thường xuyên qua lại thành thói quen. Máy tiểu băng hữu âm thầm thảo luận, đừng khi dễ An Dĩ Mạch, bằng không đưa tới Lệnh Hồ Diêu liền phiền toái.

Bắt đầu từ lúc nào? Em có thói quen đem cảm xúc giấu ở sau lưng, không bao giờ nguyện ở trước mặt anh rơi lệ?

Hắn không rõ những năm tháng xa cách đã xảy ra chuyện gì, chỉ ngẫu nhiên nghe Cố Quân Thanh đề cập qua hai câu. Tựa hồ nàng từng có người trong lòng, mà người nọ lại bỏ nàng mà đi. Nàng bởi vậy mà thương tâm muốn chết.

— Hồ Ly, ta nghĩ mình có khả năng, làm cho nàng vui vẻ.

Ngày ấy khi Cố Quân Thanh nói chuyện, gương mặt chân thực đó, hắn vẫn nhớ rõ.

Nhưng hiện tại, cô nương này lại vì người mà thương tâm

Lệnh Hồ Diêu một cước nhấn chân ga, trong nháy mắt vượt qua đèn xanh. Vòng lại.

Dĩ Mạch duy trì tư thế cứng ngắc hồi lâu rốt cục có biến hóa, nhìn về phía hắn. “Đây là, đi đâu?”

“Nhà của anh.”

Ồn ào náo động trong lòng hắn bành trướng đến cực điểm, oanh một tiếng qua đi, lâm vào yên lặng.

“Hiện tại sắc mặt của em, nếu trở về sẽ bị ba nha đầu kia túm lấy hỏi đông hỏi tây, đêm nay anh phải đến công ty tăng ca, em ngủ lại chỗ anh đi.” Hắn nheo mắt.

Cố Quân Thanh, nếu người không giữ được lời hứa.....

Nhà trọ của Lệnh Hồ Diêu độc thân bố trí thật sự thoải mái.

Hắn từ trong tủ lạnh vớt ra một hộp Haagen-Dazs đưa cho nàng, cười: “Chỉ có vị vani, hôm kia Bạch Cốt đến đã đặt ở nơi này. Theo hắn nói, ăn nó tâm tình sẽ tốt nha ~”

Dĩ Mạch nhìn không được cười yếu ớt: “Anh nghĩ em vẫn là tiểu hài tử sáu tuổi năm đó sao, lấy này lừa sẽ không khóc.”

“Anh thật hy vọng em có thể giống như trước đây khóc trước mặt anh.....” Hắn ngừng lại, có vài phần hui quạnh. “Nói như vậy, anh có thể giúp người

đem những thứ đã vứt bỏ cướp về.”

“Có một số thứ, một khi đã vứt bỏ, thời điểm tìm trở về, sẽ không đầy đủ.” Hóa ra tui cười cũng có thể bị thương như vậy.

Lệnh Hồ Diêu nhin không được muốn lấy tay sờ sờ hai má của nàng, giống như đã làm trước đây. Mà cuối cùng, dừng ở trên trán của nàng. “Năm, kỳ thật.....”

“Cái kia, Diêu.....” Dĩ Mạch lấy tay ôm bụng, “Có thể hay không, giúp ta đi xuống lầu mua vài thứ. Ta giống như, đến cái kia.....”

Lệnh Hồ Diêu Bị bị chen ngang ngăn người, gật gật đầu, lấy hộp kem ở trong tay nàng đặt lên bàn trà, xoay người xuống lầu.

Dĩ Mạch ở toilet nhìn nhìn vạt áo sau váy có vài vết màu đỏ, than nhẹ một hơi.

Ước chừng là bị trúng gió, bụng mơ hồ có chút đau.

Cảm nhận này sâu sắc, rối rắm mà lại ần ần, từng trận từng trận lo lắng.

Sau khi tắt di động, hẳn có đi tìm mình không.

Sẽ lo lắng sao? Hoặc là, căn bản không sao cả?

Lệnh Hồ Diêu trở về, đưa cho nàng một cái túi lớn. Thần sắc trên mặt có chút mất tự nhiên. “Anh chưa từng mua thứ này, không biết em thích dùng loại nào.....”

Dĩ Mạch sắc mặt tái nhợt, nghẹn cười hỏi: “Cho nên anh mua tất cả các loại sao?”

“Anh nói với nàng, anh mua là để điều tra thị trường.” Hồ Ly Quân đối mặt khó khăn vẫn như cũ mặt không đổi sắc.

“Anh cho rằng người ta sẽ tin tưởng.....”

Hắn cười hắc hắc, híp mắt nói: “Đại thẩm đưa tặng một bao đường đỏ, nghe nói có thể giảm đau bụng..... anh đi nấu.”

Cái gì mà điều tra thị trường, đương nhiên không có người tin tưởng. Chẳng qua lúc ấy hắn đối mặt nhân viên cửa hàng, cái câu “Tiểu tử rất thương bạn gái” cũng làm cho hắn vui vẻ, hơn nữa bịa đặt rất lưu loát “Nàng thích dùng nhiều loại.”

Sau khi Năm biết nhất định sẽ học máu. Hắn nhếch miệng.

“Sau khi uống xong thì đi tắm rồi ngủ.” Hắn đem một bộ áo ngủ đặt ở bên cạnh nàng.

Dĩ Mạch đưa tay ra đón lấy, lại đứng ở giữa không trung.

Áo ngủ của nam.

Đêm.

Không chỗ đi.

Nhớ lại như xuân thảo, sống lại ở Bì Ngạn. Gió lạnh truyền đến từ trong không khí, là cái gì, làm cho người ta run sợ.

“Đi ngủ đi.” Lệnh Hồ Diêu nhẹ nhàng xoa đầu nàng, mềm nhẹ ôn hòa.

Dĩ Mạch gật gật đầu, trước khi đóng cửa mỉm cười nói với hắn. “Nếu có một ca ca giống như anh thì tốt rồi.”

Động tác của nam tử trở nên cứng ngắc. Giống như muốn nói cái gì, cuối cùng lại neho mắt, lộ ra một nụ cười. “Cho nên, em ngoan ngoãn gọi anh là Diêu ca ca tốt bụng.....”

Cô gái chu miệng, đóng cửa lại.

Trong phòng khách nhỏ, Lệnh Hồ Diêu đứng ở tại chỗ, hộp kem kia ở trong nhiệt độ phòng đã từ chất rắn chuyển thành chất lỏng, lại như trước có hương khí mê người.

“Ca ca sao.....” Hắn dùng muỗng nhỏ đem vị ngọt ngào kia bỏ vào trong miệng, nhìn bóng tối dày đặc ngoài cửa sổ, thì thảo tự nói, “Quả nhiên là gạt người, ăn nó tâm tình cũng sẽ không tốt lên nha.”

Di động vang lên. Là Alex.

Giọng nói của thiếu niên vội vàng mà kích động. “Hồ Ly, An Dĩ Mạch mất tích, Cố Quân Thanh quả thực muốn phá tan thành phố này.” Hắn có chút áy náy thờ dãi, “Ta đi xem xét camera theo dõi ở cửa biệt thự, tựa hồ là Tô Viễn Ca mang nàng đi. Thanh đã đi tìm hắn, ta phòng chừng nếu bọn họ chạm

mặt sẽ phát sinh xung đột.....”

“Ta đã biết. Không cần lo lắng.” Lệnh Hồ Diêu đơn giản đáp lại, nhìn cửa phòng ngủ liếc mắt một cái, khoác thêm quần áo đi ra ngoài.

Đã là đêm dài, phòng khách mang phong cách châu âu của tổng tài giải trí Thiên Duyệt tỏa ra ánh sáng lung linh.

Phòng khách to như vậy chỉ có hai người ngồi.

Nam tử dựa vào ghế da màu đen ước chừng trên dưới bốn mươi lăm tuổi, y phục có vẻ quý phái, nhưng lại có chút cũ, nhất là thời điểm Cổ Quân Thanh ngồi đối diện với hắn.

“Cố tổng trẻ như vậy đại giá quang lâm, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này.” Thiên Duyệt giải trí chủ tịch Đỗ Văn Trạch đối với vị khách không mời mà đến này có vẻ rất lịch sự. Thực lực của Thiên Duyệt so ra hoàn toàn kém Bất Lạc Viêm Dương, nhưng Đỗ Văn Trạch cũng là một thương nhân cực có tâm cơ, đầu tư rất rộng, thậm chí bao gồm than đá cùng công nghiệp nặng. Một tay hắn điều ắt Tô Viễn Ca, cũng bồi dưỡng rất nhiều nghệ sĩ có thực lực. Gần nhất thậm chí còn có một ít nghệ sĩ đã ký hợp đồng với Viêm Dương bị hắn lôi kéo.

Các loại tuần san tạp chí đều đoán Đỗ Văn Trạch có hay không muốn để hai công ty nảy sinh tranh đoạt. Cũng có người hiểu chuyện nói rằng Tô Viễn Ca từng nhận thức người này làm cha nuôi, có ý muốn cùng Cố gia là địch.

Loại tin đồn phổ xá này càng làm không khí giữa hai người thêm khẩn trương.

Giờ phút này Cổ Quân Thanh ngồi đối diện với Đỗ Văn Trạch chỉ mỉm cười, nói: “Đỗ tiên sinh, Cố mỗ hôm nay đến thăm là vì việc tư. Hy vọng không làm phiền ông nghỉ ngơi.”

“Càng lớn tuổi, thời gian nghỉ ngơi lại càng ít, so ra kém người trẻ tuổi các người nha.” Hắn làm như thờ dài, hoặc là trào phúng, làm cho người ta không thấy rõ chân ý.

Hắn thích vòng vo, Cổ Quân Thanh đành chọn cách trực tiếp: “Ta nghĩ mời Đỗ tiên sinh tìm giúp ta một người.”

“Nga?” Hắn ra vẻ kinh ngạc, “Việc tìm người này, nên báo cảnh sát mới đúng.....”

“Cố mỗ nghĩ, Đỗ tiên sinh tất nhiên không hy vọng tiền đồ của con nuôi mình bị hủy hoại trong thời kỳ đỉnh cao đúng không?” Cổ Quân Thanh ý nghĩa lạnh lẽo.

Nam tử cười lạnh nói: “Nếu người muốn hủy, hắn sẽ không có thành tựu ngày hôm nay. Làm gì chờ tới bây giờ mới động thủ?”

Hắn nhếch môi cười nhẹ, ý cười kia ẩn dấu bảy phần sắc bén: “Đây là chuyện của Cố gia, không cần tiên sinh bận tâm. Chẳng qua, đêm nay Tô Viễn Ca không hiện ra, hắn sẽ trở thành Hàn Kiệt kế tiếp.”

Đỗ Văn Trạch nhíu mi. Hắn nhìn ra nam tử trẻ tuổi đầy thủ đoạn này không phải đang nói giỡn.

Hàn Kiệt là diễn viên của Tỉnh Cầu Kì Hạ, lúc mới nổi khó tránh khỏi tự cao. Bởi vì cùng Cố Tĩnh Hàn phát sinh một va chạm nhỏ, không biết giữ miệng mà mắng một câu “Cố bệnh a, muốn chết sao”, bị Cổ Quân Thanh bắt chắp thủ đoạn trong sáng ngoài tối ra tay triệt hạ, cuối cùng không chịu nổi. Nghe nói sau đó bị mắc chứng Thẩm cảm, trải qua việc tự tử không thành, phải đưa đi bệnh viện điều trị.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Đỗ Văn Trạch áp chế phần uất trong lòng hỏi.

“Thời điểm hắn rời đi tiệc rượu đêm nay, mang đi vị hôn thê của ta.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Hiểu lầm × tình biến

Cổ Quân Thanh lời vừa nói ra, Đỗ Văn Trạch không khỏi mi tâm nhảy dựng.

Tiểu tử này, làm cái trò gì! Trong lòng hắn thầm mắng một câu.

Rõ ràng nói muốn rời xa Cố gia hết thấy, lại cố tình ở thời điểm này làm ra những chuyện động kinh.

Hắn gọi điện thoại, nói vài câu. Chỉ chốc lát, Nancy một thân thường phục xuất hiện ở phòng khách.

“Viễn Ca đâu?” Đỗ Văn Trạch hỏi.

“Hắn..... Nói là muốn giải sầu, ước chừng sau chín giờ đều không liên lạc được.” Nancy cúi đầu.

“Ta nhớ rõ đã dặn ngươi, phải theo sát hắn. Tiểu tử này chọc phiền toái còn ít sao? Ngươi làm trợ lý như thế nào!” Đỗ tức giận chất vấn.

“Thực xin lỗi.....” Nancy cúi đầu, thanh âm xin lỗi thật nhỏ.

“Ngươi đi bắt hắn đến cho ta, bằng không, ngày mai về nhà ăn cơm.” Tới hậu thư.

Nancy ỳm khuất đỏ hốc mắt, đang muốn ra ngoài, lại thiếu chút va chạm với người đang đi vào.

Ngoài cửa có hai người, một là thư ký của Đỗ Văn Trạch, một là nam nhân để bím tóc. Nancy ngẩng đầu, thấy trên tai hắn lóe lên ánh sáng bạc.

“Cô không sao chứ, tiểu thư.” Hắn mỉm cười nho nhã lễ độ, ngữ điệu bình thản lại mang theo giọng mũi rất nhỏ.

Nancy gật gật đầu, mới phát hiện chính mình chắn cửa, vì thế vội vàng nghiêng người nhường lối.

Người nọ theo thư ký cùng nhau đi vào. Nàng hít một hơi thật sâu, nháy mắt mấy cái.

Không có thiên lý, nam nhân này lớn lên thật đẹp.

So với Tô Viễn Ca còn muốn yêu nghiệt nha.....

Cố Quân Thanh thấy hắn xuất hiện có chút ngoài ý muốn.

Mà ánh mắt Lệnh Hồ Diêu vẫn dừng ở trước mặt nam nhân bởi vì lo âu nên có vẻ mờ mịt này. Hắn bắt động thanh sắc đứng đó một lúc lâu, đôi mắt rũ xuống, khóe miệng nhếch lên.

Trong đầu.

Ánh tịch dương màu vàng loang lổ.

Tiểu nha đầu khóc một từng chút từng chút cọ vào vai hắn. Thình thoảng dùng cánh tay béo tròn đang ôm lấy cổ hắn dụi dụi mắt.

– Hồ Ly Diêu, mắt của em rất đỏ, làm sao bây giờ?

– Có cái gì mà làm sao bây giờ, nếu thật sự không gả được, anh đành làm người tốt vì dân trừ hại lấy em nha.

Thiếu niên thanh âm trong trẻo, mang theo ý cười sùng nịnh, giống như đang hiện lên trước mắt.

Hắn lại lần nữa giương mắt, đón nhận ánh mắt điều tra của Cố Quân Thanh, Thâm ngâm một lát, nói: “Dì Mịch, ở chỗ ta.”

Trong nháy mắt khi hắn nhìn thấy cô nương cuộn mình nằm trong góc ngẩng đầu nhìn mình.

Tâm mạnh chìm xuống, không còn khí lực nổi lên.

Trong mắt nàng là bất lực, đau thương, không biết làm sao cứ như vậy không che dấu hiện lên trước mắt hắn. Nàng lại như cũ tươi cười, làm bộ như không sao cả trêu chọc: “Anh tới đón em.....”

Nha đầu này làm cho người ta đau lòng, những năm tháng hai người xa cách, đã muốn biến thành bộ dáng động lòng người như thế.

Nếu không nói cho hắn thì tốt rồi.

Chút hối hận nho nhỏ này nổi lên trong lòng, không có cơ sở.

Chẳng qua, thấy biểu tình lo âu của hắn, thần sắc sợ sệt sau khi nghe thấy những lời này liền tông cửa chạy ra, bởi vì không biết nguyên do sự việc mà trong lòng vẫn tồn tại bất ổn.

Lệnh Hồ Diêu thở dài.

Cố Quân Thanh, ta đem tín nhiệm lớn nhất cho ngươi, chỉ hy vọng, ngươi không phụ ta.

Lệnh Hồ Diêu lái xe về nhà, lại thấy Audi r8 đứng ở dưới lầu. Cố Quân Thanh tựa vào bên cạnh xe, đốt một điếu thuốc.

“Vì sao không đi lên?” Hồ Ly cũng lấy ra một điếu thuốc, châm lửa.

“Nàng ngủ.” Trả lời thực ngắn gọn.

“Nàng tỉnh.” Phản bác cũng thực ngắn gọn.

“Không có chìa khóa.”

“Khi người đi ra khỏi phòng khách ta đã nhét vào tay người.”

“Ta đã quên người ở lâu mấy.”

“Người tới vô số lần, mỗi lần đều chuẩn xác không làm tìm được nhà của ta.”

“Người vì sao cứ truy hỏi mãi thế?” Cố Quân Thanh rốt cục không thể nhịn được nữa.

“Ta chỉ là, chưa thấy qua cảm thú rụt rè.” Hồ Ly hí hóp mắt nhún vai.

“Ta không có tự tin để mở cửa.” Hắc Thẩm mặc một hồi, nói, “Ta không rõ vì sao nàng lại xuất hiện ở nhà người, nhưng nguyên nhân hình như có liên quan đến ta.”

“Đừng nhìn ta, nàng không nói cho ta biết.”

“Người là ở đâu tìm được nàng?”

“Ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm công ty người.”

Cố Quân Thanh nhíu mi, coi như nhớ tới cái gì, thờ dãi một hồi.

“Đã biết nguyên do?” Hồ Ly hỏi.

“Àn. Đại khái đoán được chuyện gì xảy ra.”

“Ta mặc kệ là vì sao, chẳng qua.” Lệnh Hồ Diêu rít một hơi, đem tàn thuốc ném vào thùng rác, “Nếu lần sau lại để cho ta gặp được những chuyện như vậy, ta sẽ một quyền đánh bay người.” Một lát, hắc bỏ sung, “Bởi vì nàng là muội muội của ta.”

Thẩm mặc một lát.

Hắn đáp: “Không có lần sau.”

Chiếc xe Volvo màu rượu đỏ thông thả chạy về phía trước. Sau kính chiếu hậu nhìn thấy thân ảnh Cố Quân Thanh càng ngày càng xa, ở chỗ ngoặt hoàn toàn biến mất.

Quả nhiên, không nói cho hắn là đúng nha.....

Làm cho hắn lo âu đến nỗi đến quán công ty giải trí Thiên Duyệt, quật ba thước đào ra Tô Viễn Ca, sau đó triển khai một hồi cảm thú đại chiến đã thú, huyết tinh khủng bố bạo lực.....

A a ~ quả nhiên ta vẫn còn thiện lương chán ~

Hồ Ly nhíu mày nhìn nhìn đồng hồ. ba giờ sáng.

Rõ ràng là một ngày thoải mái không cần tăng ca, lại bị hai vị này này ép buộc đến mức buồn ngủ mà không có nhà để về. Khóe mắt mấy chữ to trên biển hiệu Lưu Vân đình viện, hắn ngáp một cái rồi xuống xe.

Hoàn toàn không ấn chuông cửa, vươn móng vuốt giật tay nắm cửa.

Chu thẩm còn buồn ngủ ra mở cửa, thấy một tên yêu nghiệt hí hóp mắt nhún nhún vai, cười cực kỳ vô sỉ.

“A ~ Bên ngoài lạnh lắm nha, Cố Quân Thanh đoạt nhà của ta, ta đến nơi này liên đông cứng lại.” Bỗng nhiên thay biểu tình tội nghiệp, “Chu thẩm hòa ái dễ gần, làm cho ta bữa ăn khuya để lấp đầy cái bụng đói đi ~”

Chu thẩm mặt không chút thay đổi ba một tiếng đóng cửa lại.

Hồ Ly Quân bị cự tuyệt ở cửa thờ dãi, nhìn trời. “Xem ra, chiêu giả bộ đáng thương này không có hiệu quả nha.” Tiện đà từ trong túi tiền sờ soạng nửa ngày lấy ra một cái chìa khóa.

“Nếu muốn ăn no mặc ấm phải dựa vào trí tuệ nha, đánh thêm một cái chìa khóa quả nhiên là bảo hiểm~”

Dứt lời, dùng chìa khóa mở cửa.

Tuy nhiên, cắm vào lại không di chuyển được.....

Vì thế, Chu thăm ở phòng bếp nấu bữa ăn khuya nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa cùng tiếng tru của sói, cười đến gập thắt lưng.

Loại trí tuệ này, bình thường có quan hệ trực tiếp với tuổi tác nha.

Trên thế giới, còn có một chiêu khóa trái.

Thời điểm không ngủ được, một đêm dường như rất dài.

Đi Mạch khi thì bình tĩnh nhìn trần nhà, khi thì từ từ nhắm hai mắt lần qua lộn lại, cuối cùng nhện không được ngồi dậy.

Ra tường là cảm thú Cố Quân Thanh đáng ghét.

Cũng không phải ta.

Ta vì sao muốn rồi rầm như vậy.

Nếu lúc ấy tiến lên ưỡn ngực chất vấn rõ ràng, sẽ không bị thương mất ngủ suốt đêm.

Nam tử mà ta thích đồng thời cũng phải thích ta. Ở giữa, không thể có người khác chen vào.

Nếu hấn làm không được, như vậy, ít nhất phải để cho ta nói ‘gặp lại’ trước mới đúng.

Nghĩ đến đây. Nàng cố lấy mặt bánh bao, đụng đến di động, ấn nút khởi động máy.

Vừa khởi động máy, liền nhảy ra rất nhiều tin nhắn. Di động đáng thương của nàng bị treo, nửa ngày mới hồi lại.

Cư nhiên có gần sáu mươi cuộc gọi nhờ, phân biệt đến từ Quan Tài, Bạch Nguyệt Quang, Alex, cảm thú khác cùng với ba con nhóc trong phòng ngủ.

Cố Quân Thanh nhiều nhất, ước chừng chiếm một nửa.

Sau đó là tin nhắn. Di Mạch lần lượt xem từng cái, hốc mắt dần dần ẩm ướt.

Bỗng nhiên biến mất thật là hành vi vô trách nhiệm.

Những hàng chữ quan tâm lo lắng truyền đến này làm cho nàng cảm thấy áy náy.

Có tin nhắn đến từ Alex.

– Di Mạch, ngươi rút cuộc đi đâu vậy? Ta đem ngươi đánh mất, nếu ngươi không xuất hiện Cố Quân Thanh sẽ giết ta. Ta lần đầu tiên thấy hấn như vậy, tất cả mọi người thực sợ hãi.

Quan Tài :

– Tiểu Sắc Vi, nhìn thấy tin nhắn phải trả lời chúng ta. Chúng ta ở chung quanh tìm muội.

Bạch Nguyệt Quang :

– Mạch Mạch, Cố Quân Thanh điên rồi. Nếu để cho hấn thấy Tô Viễn Ca sẽ xảy ra đại loạn. Muội cùng Tô ở chung một chỗ, bảo hấn nhanh chút rồi đi.

.....

Còn có phòng ngủ ba con nhóc :

– Con nhóc, ngươi làm sao vậy, bỗng dưng biến mất, muốn chúng ta lo lắng đến chết sao? Nhìn thấy mau trả lời.

– Nói là ngươi mất tích ? Cửa trường đã đóng, hiện tại nếu chúng ta muốn đi ra ngoài tìm ngươi sẽ làm lớn chuyện. Ngươi rút cuộc chết ở nơi nào vậy?

– Nếu ngươi còn chưa biến thành xác chết, như vậy, trả lời mau.

Sau đó là những tin nhắn đến từ Cố Quân Thanh.

– Không biết đã xảy ra cái gì, tìm khắp nơi nơi không thấy em. Anh thực lo lắng, thật sự lo lắng.

– Mạch, trả lời anh đi. Được không?

– Mạch, em ở đâu? Chỉ cần em nói cho anh biết em hiện tại an toàn là tốt rồi.

– Lái xe chung quanh tìm kiếm trên đường, lòng rất lo lắng. Anh không nên để một mình em đi đến tiệc rượu, anh thực hối hận.

– Gửi tin tức cho anh, xin em.

Nhìn đến chỗ này, nước mắt của nàng rốt cục nhìn không được rơi xuống.

Chân tình, hoặc là giả ý.

Nếu hết thấy đều là giả, tự phụ như anh, làm gì vì em mà buông bỏ tự tôn cùng cường thế.

Em chỉ là bữa điểm tâm nhỏ ngoài bữa ăn chính, không phải sao?

Tin nhắn cuối cùng. Thời gian gửi là ba giờ sáng. Đến từ Cố Quân Thanh.

– Biết được em bình yên, anh rốt cục có thể thở phào nhẹ nhõm. Anh ở dưới lầu chờ em. Chờ em cho anh một cơ hội giải thích.

Đi Mạch có chút kinh ngạc, mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, kim đồng hồ đã chỉ đúng 5 giờ sáng. Nàng đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống phía dưới.

Bên đường, chiếc Audi r8 đang đỗ ở đó.

Trên đường phủ đầy hơi sương. Một thân ảnh quen thuộc tựa vào trên xe, bên môi sáng lên điểm đỏ nhỏ bé.

Hắn đang hút thuốc.

Nhìn thời gian gửi tin nhắn, hắn đã đợi hai tiếng trong thời tiết giá buốt.

cầm thú này.

Đi Mạch khịt khịt cái mũi.

Hắn cứ như vậy đem quyền chủ động hoàn toàn giao lại cho mình, lại dùng phương thức như vậy làm cho mình muốn tránh cũng không thể tránh.

Nàng Thâm ngâm một lát, khoác thêm áo đi ra ngoài.

Thời điểm Di Mạch đứng ở trước mặt Cố Quân Thanh, dừng khí quyết tuyệt cơ hồ bị một cái chớp mắt của người đối diện đánh bay.

Hắn thoát nhìn thực mỗi mảy. Trong ánh mắt mang theo một tia mờ mịt, lại ép buộc bản thân phải thanh tỉnh

“Anh nghĩ em sẽ không xuống gặp anh.” Bên môi hắn hiện ra một chút cười.

“Anh không phải muốn cho em ở lại trong nhà Hồ Ly Diêu sao?” Nàng ngẩng mặt, “Em là tới nghe lý do.”

“Lên xe đi.” Hắn vì nàng mở cửa xe, “Anh dẫn em đi xem lý do.”

Xe dừng lại ở một khu dân cư cao tầng.

Cố Quân Thanh cùng Di Mạch lên lầu 12.

Đến trước cửa phòng 1216. Hắn ấn chuông cửa.

Sau khi hồi chuông thứ sáu vang lên, Bạch Cốt còn ngái ngủ chỉ khoác một kiện áo ngủ, gãi gãi đầu đi dép lê ra mở cửa, thấy rõ đứng trước mắt là Cố Quân Thanh, mặt âm trầm nói: “Con bà nó, không để cho người ta sống mà. Tối hôm qua thăm thương truy tìm đến 3 giờ, hiện tại sáng sớm đã đến gõ cửa, người điên rồi sao?”

Tầm mắt của hắn dừng ở trên người Di Mạch đứng phía sau Cố Quân Thanh, di một tiếng, hỏi: “Nha đầu, muội không phải cùng Tô Viễn Ca bỏ trốn sao, như thế nào bị bắt trở về?”

Di Mạch không nói gì nhìn trời.

“Đồ Họa Nhiễm, người lăn ra đây cho ta.” Cố Quân Thanh đứng ở cửa, hướng trong phòng kêu.

Chỉ chớp lát, một nữ nhân đầu tóc rối tung đứng ở bên người Bạch Cốt. Con nhóc này cư nhiên cái gì cũng chưa mặc, chỉ quần chắn. Nàng ngáp một cái dụi dụi mắt, kêu lên một câu: “A, ca, sớm~”

“.....” Cố Quân Thanh luôn luôn cầm thú hết chỗ nói rồi.

Dĩ Mạch bị hình ảnh trước mắt làm cho rung động, đó đúng là một nữ nhân xinh đẹp, chẳng qua, chẳng qua. Thân thể của nàng dường như vẫn còn ở giai đoạn thiếu niên. So với Li Thiển 70a còn bị thương, nàng cơ hồ, ách, nhìn không ra dấu vết phát dục.

Hơn nữa, rạng sáng ở trong nhà nam nhân. Hai người, loại trạng thái này.

Dĩ Mạch đỏ mặt, ánh mắt mơ hồ.

“Tuy em không có hồ chỗ nào, nhưng, tốt xấu vẫn nên che lấp một chút.” Bạch Cốt một phen ôm nàng vào lòng.

Cố Quân Thanh nghiêm mặt: “Tôi hôm qua ta đã nói với ngươi, nếu phụ thân ngươi hỏi đến, ta sẽ không che giấu cho ngươi, loại chuyện ở chung này.”

Đỗ Họa Nhiễm mất trợn trắng: “Sớm biết thế đã không đi cầu ngươi. Chẳng qua, nếu Cố Tĩnh Hân biết ngươi giống trống khua chiêng tìm một nha đầu cả đêm, hẳn sẽ tức giận đến bất tỉnh a ~”

“Bức Tranh Nguyên Rùa là nhân yêu, cộng thêm cấu kết cùng Tọa Yên Thiên Hạ Bạch Cốt làm việc xấu. Chuyện này nếu để cho đám con nhóc bị ngươi lừa tài lừa sắc ở Anh Túc Thứ Thanh kia phát hiện thì sẽ có hậu quả gì?”

“Cầm thú Thanh, ngươi ngươi.” Nàng giống như tiểu sư tử, ở trong lòng Bạch Cốt giường nanh múa vuốt.

“Uy uy, cấu kết với nhau làm việc xấu, từ này cũng.” Bạch Cốt rối rắm.

“Trước khi ta đến đây đã điện thoại cho pa pa của nàng, nếu ta đoán không sai, ông ta đang ở trên phi cơ bay về từ ước Úc. Nhìn hai ngươi làm” Làm hại hẳn trở thành ruồi bọ bay lượn cả đêm, đầu sỏ gây nên chính là muỗi muỗi đáng đánh đòn này. Sớm biết thế đã không để cho bảo vệ đem nàng vào văn phòng ở bất lạc Viêm Dương, trực tiếp đá ra ngoài thì tốt rồi, lại còn hảo tâm đưa nàng về nhà. Kết quả hơn nửa đêm, con nhóc này cứ nhiên lại chạy đến chỗ Bạch Cốt. Không hung hăng trả thù, nỗi hận này tuyệt đối nuốt không trôi.

Nữ sinh đứng đằng sau Cố Quân Thanh nhìn đồ con nhóc tru lên “Cầm thú Thanh, ta muốn chém ngươi”, cùng với hình ảnh Bạch Cốt trực tiếp đem nàng vác lên vai trở về phòng ngủ, nhìn không được cười rộ lên.

“Đêm qua, người em nhìn thấy, là nàng.” Cố cầm thú giải thích.

“Àn.” Dĩ Mạch gật đầu.

“Cho nên, đừng tức giận, được không?”

“Àn.”

Hắn đưa tay ôm nàng vào trong ngực. Lại nghe nữ sinh gần từng tiếng nói rõ ràng.

“Nhưng là, em phát hiện, em thích Tô Viễn Ca, nhiều hơn anh.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Khảo nghiệm × quấy rầy

Lời vừa ra khỏi miệng, Dĩ Mạch rõ ràng cảm giác được động tác của nam tử trước mặt cứng đờ.

Tay hắn, từ trên thắt lưng nàng buông xuống, biểu tình xuất hiện một tia mê man, không thể tin nhìn cô gái trước mặt. Thầm mặc một lúc lâu, ánh mắt của hắn dần dần hạ xuống.

“Dù vậy, anh vẫn sẽ không buông tay.” Cố Thanh Quân thần nhiên nhìn nàng, “Nếu em thích Tô Viễn Ca, em vẫn có thể đi về phía hắn, mà anh sẽ luôn luôn ở phía sau em, chờ em quay đầu.”

“Như vậy, như thế nào mới có thể khiến anh buông tay?” Nàng hỏi.

“Khi sự chấp nhất của anh đối với em trở thành thương tổn. Khi đó, anh sẽ rời đi.”

“Nếu em hiện tại thỉnh cầu anh rời đi.” Nàng dừng một chút, ngữ điệu chuyển biến, “Anh sẽ thương tâm sao?”

Hắn ngẩn ra, cười khò, “Đương nhiên.”

“Có bao nhiêu thương tâm?”

“Không lời nào có thể diễn tả được.”

Nghe vậy, nàng bỗng nhiên mỉm cười, vươn tay bắt lấy bàn tay to của hắn, trịnh trọng tuyên bố.

“Cố Quân Thanh. Bản nhân chính thức tuyên bố, lại cho anh một cơ hội nắm chặt lấy em, bằng không em sẽ hồng hạnh ra tường.”

Hắn nhìn nàng thay đổi như chong chóng, lại nhìn đôi mắt đen láy của nàng, không biết nên làm sao cho phải.

Cố cảm thú luôn luôn tính toán kỹ càng, nắm trong tay toàn cục ít có thời điểm quần bách như vậy. Dĩ Mạch nhìn cứng ngắc biểu tình của hắn cười ra tiếng.

“Ai kêu anh làm cho em thương tâm.” Nàng le lưỡi. “Vừa rồi câu kia là lừa gạt anh.”

Hắn rút cuộc buông lỏng, than nhẹ một hơi, một lát lại nhíu mi: “Câu kia ‘Cấp cơ hội’ là gạt anh ? Ý của em là thật sự thích Tô Viễn Ca?”

Dĩ Mạch 囧, đây là năng lực lý giải gì. Vì thế nàng giải thích: “Ai nói, rõ ràng em nói thích anh.”

“Ngạ ~” Cố cảm thú thờ dài đầy nhịp điệu, mỉm cười, “Nguyên lai trong lòng phu nhân thích, là ta.”

“.....” Rõ ràng là tính kẻ hắn, lại vô tình bị hắn tính kẻ. Dĩ Mạch không khỏi đen mặt.

Hai người đi vào thang máy, chớp mắt trước khi cửa đóng lại, một thân ảnh hoang mang rối loạn khẩn trương chạy về phía thang máy, nhanh chóng bấm nút dừng lại.

“Đợi chút. A, ngưng ngưng.” Hắn vừa mặc áo khoác vừa chen vào thang máy, giương mắt thấy Cố Quân Thanh mặt lạnh như băng, sợ hãi đến nổi xỏ làm tay áo. “Cố tổng, ách, ngài như thế nào.” Tầm mắt trong lúc đó dao động ở Dĩ Mạch cùng nam tử.

Là viên chức công ty.

Cố Quân Thanh nhíu nhíu mày, đưa tay ôm lấy thắt lưng của nữ sinh, sau đó dùng tay kia chỉ chỉ ra ngoài cửa thang máy.

Tiểu tư kia giống như bị sét đánh, co đầu rút cổ, xoay người đi ra khỏi thang máy, ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

Cố cảm thú nhấn nút đóng cửa.

“Như thế nào.” Dĩ Mạch kinh ngạc nhìn hắn, lại bị tay hắn nâng lên hai má.

Hắn ôm nàng vào trong ngực, không chút do dự cúi người hôn xuống.

Dĩ Mạch giấy dựa mang tính tượng trưng không có kết quả, đơn giản buông tha. Tùy ý hắn hôn.

Lưu luyến, triền miên. Hơi thở của hắn, làm cho người ta được bao bọc bởi sự yên ổn.

Tìm đập rất nhanh, tựa hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đầu giống như mở ra một trang giấy trắng, bút máy nhẹ nhàng vẽ lên một tòa thành rộng lớn. Gió xuân ấm áp, hoa cỏ hồi sinh. Những đóa hoa nở rộ kéo thành biển lớn. Hương thơm ngào ngạt, vườn cây xinh đẹp.

Ánh sáng, trải ra trước mắt. uốn lượn thành điệp.

Thanh âm của hắn, ở bên tai quanh quẩn không đi.

“Dĩ Mạch, anh thực yêu em.”

Mọi người đang chờ đợi thang máy ở dưới lầu một ngác nhiên phát hiện, một nam tử cười như gió xuân cùng một cô nương mặt đỏ hồng như gà nướng từ trong thang máy đi ra.

Nhìn bộ dáng của nam nhân cũng biết tâm tình hiện tại rất tốt, lúc gần đi không quên quay đầu liếc mắt một cái, hỏi, “Trong thang máy này có gắn camera không?”

Cô gái hung hăng hướng tới chân của hắn đá bay một cước, lại bị hắn tránh thoát. Nàng một bộ mặt bánh bao nướng chín, tức giận kêu lên, “Ta muốn hồng hạnh ra tường!”

Mọi người:.....

Sau khi Dĩ Mạch trở lại phòng ngủ không khỏi đưa tới một trận phi nhỏ. Phi nhỏ qua đi, ba người đối với sự kiện ô long lần này đánh giá không đồng nhất.

Đường Tiểu Âm nói: “Kỳ thật Tô Viễn Ca cũng không tệ nha, bằng không người có thể suy nghĩ thử xem!”

Lí Thiên nói: “Ngực Cổ muội muội so với ta còn nhỏ? Ha ha ha ha ha ha.....”

Nguyên Viên nói: “Lần sau xảy ra chuyện tốt như vậy, nhớ rõ cho chúng ta biết, chúng ta phải hung hăng kiếm của Cổ Quân Thanh một khoản, thuận tiện nhìn xem nào nhiệt.

An Dĩ Mạch:.....

Giữa trưa ngày hôm sau, Cổ Quân Thanh nguyên bản vẫn tranh thủ thời gian nghỉ trưa đang nhập vào trò chơi lại thủy chung không có xuất hiện.

Hồ Ly ở trong điện thoại cười rất là vui mừng, nhấn dùm một tin tức như vậy.

Cổ tổng tài, sau ba tiếng đứng đông lạnh dưới lầu của hắn, hoa hoa lệ lệ bị cảm

Gọi điện thoại qua hỏi thăm, phát hiện thằng nhãi này cư nhiên vẫn gắng gượng đi làm

Dĩ Mạch 囧. Xét thấy lần cảm mạo này của hắn cùng bản thân không thể trốn tránh trách nhiệm, vì thế đành phải cầm giỏ hoa quả kiên trì chạy tới Bất Lạc Viêm Dương.

Ước chừng vì chuyện lần trước, nhân viên tiếp tân lầu một rất lễ phép mời nàng lên lầu.

“Tôi có thể tự mình đi lên là.” Nàng còn nhớ rõ văn phòng Cổ Quân Thanh.

Đi tới cửa, đang muốn gõ cửa, lại nghe thấy bên trong truyền đến giọng nói có chút của hắn khàn khàn: “Tô tiên sinh, ngày hôm qua Cổ mỗ nóng nảy, hết thầy bắt quá là hiểu lầm.”

Trong văn phòng.

“Cổ tiên sinh đêm hôm khuya khoắt chung quanh tìm ta, chỉ sợ không phải một câu hiểu lầm có thể giải thích được.” Tô Viễn Ca mở miệng, mấy phần nóng nảy. “Đêm nay Tô Viễn Ca không xuất hiện, hắn sẽ trở thành ‘Hàn Kiệt’ kế tiếp, lời này Cổ tiên sinh còn có ấn tượng không?”

“Ta nói rồi.” Cổ Quân Thanh tựa vào trên ghế, ung dung nhìn hắn. Một bộ tư thế “Ta nói đó, làm sao?”.

“Cổ Quân Thanh.” Hắn nheo mắt lại, “Người thật sự nghĩ rằng, ta là quân cờ không hề có sức phản kháng trên tay người?”

Cổ mỗ ho nhẹ vài tiếng, cũng không trả lời, chỉ lộ ra một chút cười. “Nghe nói người không thích ăn quả việt quất?”

Đồng tử Tô Viễn Ca mạnh mẽ chặt lại, ba một tiếng quăng quyển sổ tiết kiệm lên trên mặt bàn. “Đây là tiền Cổ gia cấp cho mẹ ta, đây là số tiền gửi qua ngân hàng mà mẹ ta nhận được những năm qua. Bao nhiêu năm rồi, chưa bao giờ động đến.”

“Nếu muốn trả lại, làm gì đợi đến hôm nay?” Khuỷu tay Cổ Quân Thanh đặt trên mặt bàn, mười ngón giao nhau.

“Vốn ta không nghĩ trả lại người, bởi vì đây là Cổ gia thiếu nợ ta. Chẳng qua đây là của nguyện vọng mẹ. Hôm nay ta tới nơi này, là muốn nói cho người, ta thích An Dĩ Mạch, ta sẽ dùng phương thức của mình đem nàng từ trong tay người đoạt lại.”

“Tùy ý.” Cổ Quân Thanh nhếch môi, “Người nếu muốn có thể thử xem. Chẳng qua, một khi thua, ở trong hiện thực xóa sổ so với ở trong trò chơi thống khổ hơn nhiều.” Ý tứ uy hiếp trong lời nói thực rõ ràng. Thanh danh, địa vị, tài phú, đầy đủ là tiền cược trong ván bài này.

“Ta có khả năng.” Hắn cười lạnh một tiếng, quay người đang muốn ra cửa, lại nghe Cổ Quân Thanh ở phía sau hắn bình thản nói.

“Tô Viễn Ca, có chuyện ta nên nhắc nhở người. Cổ gia mắc nợ, là mẫu thân người, không phải người.”

Thân hình hắn cứng lại một chút, mở cửa mà đi.

Dĩ Mạch trốn trong góc, đại khí cũng không dám ra.

Đoạn đối này thoại một chữ không sót tiến vào lỗ tai nàng. Thời điểm Tô Viễn Ca nói “Ta thích An Dĩ Mạch”, đương sự là nàng đã bị sét đánh trúng.

Đế Tu trong [Càn Khôn]. Tô Viễn Ca trong hiện thực.

Đến nay, nàng vẫn là không thể đem hai thân phận này hợp lại thành một.

Một người rõ ràng ngay cả số lần cùng xuất hiện chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng tại sao.....

Đến tốt cùng là muốn khiêu khích Cố Quân Thanh, hay là.....

Nàng không thể nào nắm bắt.

Hiện tại trực tiếp đi vào, có thể sẽ bị cho là nghe lén. Nàng đang do dự, lại thấy từ trong thang máy gian đi ra một người.

Tổng Úc Bạch.

Đôi phương cũng ngần ra.

“Tổng học trưởng” Dĩ Mạch công thức hoá cười cười.

“Em, là tới tìm Cố tổng?” Thanh âm của hắn ôn hòa, trước sau như một.

“Àn.” Nàng không e dè gật đầu, vừa nói vừa đưa giỏ hoa quả ra, “Đến thăm bệnh.”

Hiện tại muốn lui cũng không được, nàng nói xong liền quay người đi đến mở cửa.

“Đợi chút.....” Tổng Úc Bạch ở phía sau nàng mở miệng, “Dĩ Mạch, có thể hay không chiếm dụng của em một chút thời gian, anh có lời muốn nói với em.....”

Nàng quay đầu, mỉm cười: “Thật có lỗi, Tổng học trưởng. Sợ là chúng ta trong lúc này có nói cái gì cũng đều không thích hợp.”

Thấy nàng đến, Cố Quân Thanh hình như cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Tốt xấu gì cũng làm bộ ngạc nhiên a.....” An đồng học ghen khuất oán giận.

“A, phu nhân đã tới, về vang cho kẻ hèn này.” Người nào đó thành thành thật thật phối hợp.

“Xem ra một chút cũng không nghiêm trọng, Hồ Ly Diêu còn nói anh bệnh nguy kịch, hồng quả quả nói dối quân tình!” Phần uất thẳng cấp.

“Khụ khụ khụ khụ.....” Hắn liên tục ho khan, làm bộ héo rũ, “Phu nhân cứu mạng~”

“.....” Uy uy, ngài làm bộ thật giống nha.

“Yết hầu rất đau, còn muốn mắng chửi người, vì phu rất là vất vả.” Xét thấy là văn phòng, người nào đó hành vi rất là thu liễm, chỉ ghé vào mặt bàn ngưỡng mặt nhìn Dĩ Mạch, cười: “Làm phiền phu nhân cho anh một ít thuốc.”

“Thuốc gì? Tylenol có hiệu quả không?”

Hắn nói câu gì đó, thanh âm rất nhỏ, Dĩ Mạch nhíu mi, ghé sát vào. Hắn rất nhanh hôn lên mặt nàng một cái, sau đó tâm tình tốt: “Thuốc đôi khi cũng không quá đáng.”

Dĩ Mạch cầm lấy văn kiện trên bàn nhắm thẳng đầu hắn đập xuống. Hắn trốn, bắt lấy hai móng vuốt của nàng.

Vui đùa ầm ĩ, Dĩ Mạch mất đi cân bằng, gục ở trên người hắn.

Đúng lúc này, Tô Hi khinh đẩy cửa đi vào. Thấy tình cảnh này, sợ sệt hai giây, nhanh chóng phản ứng.

“Thật có lỗi, quấy rầy hai vị. Cố tổng, vừa rồi nghe được thông báo hai giờ chiều nay có cuộc họp. Thỉnh tiếp tục.” Nói xong liền bình tĩnh quay đầu xuất môn.

Dĩ Mạch cứng ngắc nâng mặt, thấy biểu tình ghen cười của Cố Quân Thanh, cảm tức bỏ lên, hung hăng đập hắn một cước.

“A..... Phu nhân như thế nào nhẫn tâm ngược đãi bệnh nhân.....” Vô tội hò hét.

“Hình tượng vinh quang của em a, toàn bị hủy.” An đồng học vô cùng đau lòng khóc không ra nước mắt.

“Em bị hủy còn chưa tính, hình tượng anh minh của anh cũng đồng dạng bị hủy, thực làm cho người ta sầu não.” Trên mặt tỏ cảm thù là một mảnh không khí vui mừng, căn bản không có bóng dáng nửa điểm sầu não.

“Anh có cái gì tốt mà hủy, tư thế vừa rồi hình như là em phi lễ anh.....” Nàng canh cánh trong lòng.

“Vấn đề là ở chỗ đó. Không bằng đợi lát nữa khi nàng trở vào, để anh phi lễ em. Làm cho anh cân bằng một chút.” Cố cảm thù rất thích yêu sách.

“.....”

A, cuộc sống bị thương.....

Ngại cho Dĩ Mạch then thùng vì bị quấy phá, Tô Hi ăn xong liền đưa vào văn phòng hai phần cơm trưa, nàng kiên trì muốn ngồi xe buýt về trường. Cố Quân Thanh đành phải đáp ứng.

Ngay tại thời điểm Dĩ Mạch đi ra cửa Bất Lạc Viêm Dương, thấy Tổng Úc Bạch đứng ở bên cạnh.

Hắn tiến lên từng bước, thần sắc có chút buồn thương mở miệng: “Dĩ Mạch, có thể làm phiền em một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Mê ly × lựa chọn

Bên trong phòng nghỉ chuyên dụng cho nhân viên của Bất Lạc Viêm Dương.

Tổng Úc Bạch pha cà phê cho nàng, ngồi ở đối diện, do dự một lát.

“Anh nghĩ, cùng em nói chuyện Tiểu Âm.” Hắn đi thẳng vào vấn đề.

Dĩ Mạch có chút kinh ngạc ngẩng đầu, lại chỉ thấy hắn nhanh chóng chuyển rời ánh mắt.

“Hai ngày trước Hứa Thú có đến tìm anh một lần. Hắn là đến chứng thật một suy đoán. Đứa nhỏ mà Đường Tiểu Âm lưu sản, có của anh phải hay không.”

Dĩ Mạch không biết biểu tình trên mặt mình như thế nào, nàng có chút mê hoặc nhìn nam nhân ngồi ở đối diện, chỉ cảm thấy hắn cách bản thân xa đến dị thường.

“Là người sao?” Nàng hỏi.

“Không phải.”

“Các người trong lúc đó..... Từng có?”

Tầm mắt nam nhân dừng ở tòa nhà cao tầng ngoài cửa sổ, Thăm mặc một lát.

“Nàng cùng Hứa Thú quan hệ cũng không hài hòa như vẻ bề ngoài. Thời gian nghỉ hè, nàng đến ở nhà của Hứa Thú. Khi đó anh vì..... Dù loại nguyên nhân mà tâm tình thường xuyên phiền muộn, nàng vì hoài nghi cảm tình của hai người thường xuyên cùng anh khóc kể, sau đó chúng ta vài lần đi quán bar. Vài lần anh gọi điện thoại cho Hứa Thú, bảo hắn đem Tiểu Âm say rượu tiếp trở về. Hắn ở bên ngoài xã giao, cũng không có đến, anh chỉ có thể tự mình mang nàng trở về. Một buổi tối trước khi kỳ nghỉ hè chấm dứt, anh nhận được điện thoại của nàng, khi đó nàng đã uống rất nhiều, nói là muốn chia tay. Lúc ấy di động của Hứa Thú vẫn tắt máy. Anh sợ nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đưa nàng đến dưới lầu. Nàng kiên trì muốn tự mình đi lên, anh đồng ý, làm bộ rời đi, đứng ở một góc có thể thấy rõ nàng, nhìn thật lâu. Nàng cũng không có lên lầu, mà tĩnh tọa ở cầu thang lấy điện thoại ra bấm bấm một hồi.” Hắn dừng một chút, “Không bao lâu, một chiếc ô tô z4 mở ra, nàng lên xe.”

Dĩ Mạch như lạc vào giữa mây mù.

Mang thai. Lưu sản. Cùng Tổng Úc Bạch quan hệ. Chiếc xe đến đón nàng trong đêm tối.

Về mặt đau thương của Đường Tiểu Âm liên tục hiện ra trong đầu nàng. Những câu đó vây quanh nàng không ngừng hé lộ. Bắt đầu từ lúc nào, khoảng cách giữa nàng mà mình lại xa xôi như vậy, giống như cách nhau một thế giới.

“Người lái chiếc xe kia, là ai?” Trong lòng nàng tràn ngập rất nhiều dấu chấm hỏi, không biết trước tiên nên bắt đầu từ đâu.

Hắn Thăm ngâm một lát: “Em còn nhớ rõ Tôn Hải không?”

Dĩ Mạch suy tư nửa ngày mới mơ hồ nhớ lại gương mặt đáng khinh kia, trong lòng nhất thời Thăm xuống.

“Hứa Thú thích em. Một lần trong lúc hắn say rượu anh đã nghe thấy hắn gọi tên em.” Tổng Úc Bạch tiếp tục nói, “Hắn thậm chí hiểu lầm Đường Tiểu Âm thích anh. Hắn biết rõ đứa nhỏ không phải của hắn vẫn không nói ra, là vì thủy chung cảm thấy đối với Tiểu Âm có điểm thua thiệt. Ngày đó có ý đến chỗ ở của anh kiểm chứng, vốn định dặn anh hảo hảo đối đãi nàng, nhưng kỳ thật.....”

“Đứa nhỏ kia, có thể là của Tôn Hải hay không?” Nàng đoán.

“Không rõ ràng lắm.”

“Tổng học trưởng, chuyện Tiểu Âm cùng Tôn Hải, người nói cho Hứa Thú sao?”

“Không có. Bọn họ đã chia tay, hiện tại không cần phải nhắc lại loại sự tình này.”

Nàng gật gật đầu, lâm vào Thâm tư. Trong đầu là vô số nút thắt, như thế nào đều lộn xộn không rõ.

“Gần đây, được không?” Hần hỏi.

Nàng lấy lại tinh thần, mỉm cười: “Hoàn hảo.”

“Vậy là tốt rồi.”

Đối thoại vô vị. Nam tử muốn nói lại thôi. Hần im lặng ngồi ở đối diện nàng, nhìn cô nương trước mặt thanh tú uyển nhiên.

Thời điểm nhìn thấy nàng, những ký ức ngọt ngào đã bị chôn vùi dưới lớp đất sâu bỗng dung trời lên. Giống như những bức ảnh chụp ổ vàng, trong nháy mắt dừng lại ở một hình ảnh ảm áp.

Một lần sau cuối. Ở góc đường kia. Hần thấy nàng.

Hần quay đầu cùng với nữ nhân không thể yêu thích thì thâm vô cùng thân thiết.

Tầm mắt của hắn, không dám hướng về góc tường kia.

Nụ cười trên mặt hắn cứng ngắc, tái nhợt như một thi thể..

Dùng một cây mộc côn đau khổ chống đỡ thế giới, rốt cục ở thời điểm hắn nhắm mắt lại đã sụp đổ hoàn toàn.

Oán hận đi. Như vậy có thể kết thúc rõ ràng. Như vậy có thể không hề tưởng niệm. Như vậy có thể từ trong thế giới của hai người bứt ra, không hề quay đầu.

Di Mạch.

Thời điểm nhắc đến cái tên này, trái tim anh đau giống như bị người ta đâm thủng.

Nghĩ đến bộ dáng em vì anh rơi lệ, hốc mắt của anh một lần lại một lần đỏ.

Anh nghĩ sẽ cho em một thế giới giống như trong chuyện cổ tích, nơi đó không có bi thương, không có ngờ vực vô căn cứ, không có phản bội, không khóc khóc, trọn vẹn, viên mãn.

Nhưng anh làm không được.

Như vậy, hoàn toàn quên anh. Tìm một người, có thể bảo hộ em không bị tổn thương.

Thân ái cô nương.

Người mà anh yêu nhất.

Ngón tay Tổng Úc Bạch gặt gao nắm lấy tách cà phê, giống cầm lấy cọng cỏ cứu mạng.

“Tổng học trưởng. Nếu không có chuyện gì khác, ta muốn trở về trường học.” Nàng lễ phép nói lời từ biệt.

“Gặp lại.” Hần dùng hết toàn lực cười, ở một khắc khi nàng xoay người nhìn không được hô “Đợi chút”. Nhìn nàng thấy nàng tỏ vẻ không hiểu, hắn cười khổ, “Di Mạch, gặp chuyện phải nhìn nhận cho thật kỹ, học được như thế nào bảo hộ chính mình.”

Nàng không hiểu cho nên gật gật đầu. Rồi đi.

Tổng Úc Bạch gục đầu xuống, nhắm mắt lại.

Nghe nói người kia thực thích nàng. Hắn sẽ hảo hảo bảo vệ nàng, cho nàng hạnh phúc.

Kết cục như vậy, cũng tốt lắm.

Chỉ sợ happy end này không có phần của mình.

Hắn từ trong túi tiền lấy ra lấy ra một tập giấy đã cũ, nhẹ nhàng mở ra.

Mặt trên kia, hai loại chữ viết xen kẽ với nhau. Một hàng xinh đẹp, một hàng tục tũn.

– Úc Bạch, chờ đến lúc em tốt nghiệp, chúng ta phải đi đăng ký kết hôn đi, sau đó chúng ta làm việc chăm chỉ để kiếm tiền, mua một căn phòng nhỏ, một chiếc xe, lại nuôi một con chó nhỏ. Được không?

– Được. Sau đó chúng ta sinh một tiểu oa nhi. Chờ đến lúc em biến thành lão thái thái, anh biến thành lão gia tử, hai chúng ta đi du lịch khắp nơi, đi đến những địa phương mà em thích.

.....

Chữ viết trước mắt từng chút từng chút mờ hồ, cuối cùng, cái gì cũng nhìn không thấy.

Nam nhân cúi đầu, im lặng duy trì tư thế cứng ngắc.

Thực xin lỗi. Anh đã không có tư cách yêu em.

Thời điểm trở lại phòng ngủ cũng không thấy mặt ba con nhóc. Lúc Dĩ Mạch đăng nhập vào trò chơi mới phát hiện mọi người trong bang phái tựa hồ rất bận rộn, lại không nói đang làm chuyện gì.

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Nguyệt Quang tỷ, mọi người đang làm gì?

[Bang phái] Bạch Nguyệt Quang: Thu thập tài liệu. Anh Túc Thứ Thanh hướng chúng ta phát bang chiến. Thời gian định ở bây giờ tối nay.

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi:..... Như thế nào đột nhiên?

[Bang phái] Phật Di Lạc: Đế Tu tên này, muốn cướp tiên cơ, tự nhiên phải nghĩ cách chặt đứt đường lui của hai người.

Dĩ Mạch lúc này mới hiểu được. Tuy rằng phát ra bang chiến, nhưng Đế Tu cùng Lãn Dương Dương đang làm nhiệm vụ “Ngàn năm chờ đợi”, hai ngày này chỉ e đã tiến vào bản sao, cho nên tự nhiên sẽ không tham gia bang chiến. Nhưng trừ bỏ Đế Tu, Anh Túc Thứ Thanh phần đông đều là hảo thủ, Thanh Quân nếu không ở, Tọa Yên Thiên Hạ chiến lực sẽ suy yếu, dựa theo thực lực giữa đôi bên, trận bang chiến này khẳng định khó lòng thắng nổi. Thời gian Dĩ Mạch cùng Thanh Quân làm nhiệm vụ vốn không có nhiều, nếu Thanh Quân tham gia, tự nhiên sẽ mất đi vài phần cơ hội đoạt được phần thưởng cuối cùng mà hệ thống thưởng cho.

Tô Viễn Ca người này:..... Cư nhiên dùng loại thủ đoạn này để tính kế người khác.

Dĩ Mạch nghĩ nghĩ, lại mở ra một cửa sổ đăng nhập vào trò chơi, mở acc Thanh Quân login.

Vì thế, một máy treo hai acc, lag không gì sánh kịp. Nàng bắt đầu dĩ gọi điện thoại cho Nguyên Viên, trưng dụng máy tính xách tay của nàng.

Đây là lần đầu tiên nàng dùng acc Thanh Quân. Hắn đã sớm đem tài khoản cùng mật mã nói cho nàng.

Không xem không biết, vừa thấy muốn té ghế.

Vì sao acc của đại thần luôn lấp lánh ánh sáng như vậy:.....

Kia bộ trang bị Kim Sắc Yêu Đồng cho hắn đã được tạo ra một số thuộc tính gần như biến thái, thật không biết hắn dùng cách gì để nâng cao công kích. Mở ra rương chứa vật phẩm, sắp xếp lại các loại được phẩm, trang bị cùng đạo cụ. Dĩ Mạch cực bất bình nghĩ rằng, nếu thực sự đem mấy thứ này đi bán, khẳng định có thể kiếm được một khoản không nhỏ.

Không ngoài dự đoán, ba loại tài liệu trong nhiệm vụ “Tìm kiếm Thần Thi” đã an an ổn ổn đặt ở trong hành trang của hắn.

Dĩ Mạch một người khống chế hai máy tính, hai nhân vật. Trước chạy tới thần thành tìm được Thần Quân Hạo Phong giao nhiệm vụ.

Lúc Thanh Quân lấy được Thần Thi, trong nháy mắt thiên địa biến sắc, màn hình hai máy tính biến thành một mảnh hỗn độn.

Một giọng nữ dễ nghe phá không mà đến, hát lên một khúc ca không rõ nghĩa. Giai điệu kia bi thương uyển chuyển, làm cho người ta đau lòng.

Những đốm sáng trên màn hình từng chút từng chút hội tụ tại một điểm, hình thành hai bóng người mơ hồ, dần dần rõ ràng.

Đó là hai nữ đồng còn nhỏ, bộ dạng giống nhau như đúc, đều thắt hai bím tóc, mắt to tràn ngập trong suốt lưu quang.

Ở đám mây phía sau nữ đồng xuất hiện một cánh cửa. Phong cách cổ xưa, trên khung cửa khắc hình hai con yêu thú màu đen cánh lớn, trung ra bộ mặt dữ tợn.

Nữ đồng bên trái tiến lên từng bước, trên màn hình nhảy ra một khung đối thoại.

“Nếu hai vị thông qua thử luyện, cũng tức là những người siêu việt có đầy đủ dũng khí và thực lực. Phía sau ta chính là cánh cửa kết nối quá khứ ngàn

năm trước – luân hồi chi môn, hai vị mời.”

Lúc này, nữ đồng bên phải tiến lên từng bước, trên màn hình nhảy ra khung đối thoại kế tiếp.

“Trước khi hai vị rời đi, ta còn có mấy câu muốn căn dặn. Thứ nhất, trong bản sao không thể sử dụng đạo cụ sống lại hoặc phi hành. Một khi trong đội ngũ có người tử vong, nhiệm vụ lập tức thất bại. Thứ hai, sau khi tiến vào bản sao nếu nhấn vào nút “rời đi bản sao” ở phía bên trái màn hình sẽ lập tức thoát ly bản sao, một khi rời đi, nhiệm vụ liền thất bại. Thứ ba, hoàn cảnh bản sao thiết lập hình thức tự do công kích, thỉnh chú ý người chơi khác công kích. Phải nhớ kỹ ba điểm này a, như vậy, hai vị mời đi.”

Hai nàng đồng thời lui về hai bên, đại môn chính giữa kia chậm rãi mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hứa nguyện × đối sách

Tiến, hay là không tiến.

Đi Mạch do dự.

Trận bang chiến đêm nay đối với Tọa Yên Thiên Hạ mà nói là một lần khảo nghiệm gian khổ. Có thể bảo vệ Ma thành mà ít tổn thất nhất chính là hy vọng của mọi người trong bang.

Dù sao, nhóm cầm thú coi trọng mặt mũi này tuyệt đối sẽ không chịu nhận thua, “Tuyệt không rút lui” là nguyên tắc cần giữ vững.

Nếu Cổ Quân Thanh có ở đây.....

Đi Mạch suy tư một lát, logout khỏi acc Thanh Quân, đóng máy tính của Nguyên Viên lại. Thao túng Mạch Thượng Sắc Vi rời khỏi bản sao, vác theo một cái cuộc chạy ra khỏi thành.

Lần đầu tiên chân chính tham gia thành chiến, đối thủ lại là một bang phái có thực lực hùng mạnh nhất.

Hắn khẳng định sẽ rất rất muốn đánh trận này, thậm chí ngay cả bản thân nàng cũng mong muốn thế, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng kia liền nhịn không được nhiệt huyết sôi trào.

Cấp bậc hiện tại của Đi Mạch là 120 cấp, đối với một sever mà cấp bậc phổ biến là 140 cấp, tự nhiên sẽ là một tiểu sinh vật đã không giúp được gì, ngược lại trở thành vật hy sinh vô ích. Bởi vậy, ở trước trận chiến, đem số lượng độc được tồn lại trong kho hàng bang phái tăng lên một chút là rất tất yếu.

Ngay tại thời điểm Đi Mạch ra sức cuốc đất nhỏ cỏ phá hư cân bằng sinh thái, một con hỏa phượng xuất hiện ở bên cạnh nàng.

“Xem ra người bề bộn nhiều việc.” Người ngồi trên lưng Hỏa Phượng mở miệng nói.

“Đúng vậy, acc chính của ta bận rộn làm nhiệm vụ ‘ngàn năm chờ đợi’, đành phải lấy acc phụ chuẩn bị thành chiến.” Đi Mạch đáp lễ.

Tô Viễn Ca biết nàng đang mỉa mai hắn vì chuyện khiêu chiến với Tọa Yên Thiên Hạ, mỉm cười.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng từ trên lưng Hỏa Phượng nhảy xuống, đứng ở một bên, giúp nàng giết quái ở xung quanh. Đi Mạch lúc này mới phát hiện, acc phụ của thằng nhãi này cư nhiên có cấp bậc cao hơn mình, 140 cấp..... Rõ ràng mấy hôm trước còn ở cấp 80. Nàng rơi vào tâm lý bất bình.

“Có lẽ qua đêm nay, các người sẽ không có cơ hội lấy được phần thưởng thứ nhất mà hệ thống thưởng cho.” Hắn không coi ai ra gì dùng kênh bình thường cùng nàng nói chuyện phiếm, “Như vậy vẫn muốn đánh hay sao?”

“Ta chưa từng tham gia thành chiến, hẳn là rất thú vị, hướng chi đối thủ là Anh Túc Thứ Thanh. Về phần thưởng cho cái gì đó, ta không quan tâm.”

“Nếu biết phần thưởng là cái gì, chỉ sợ người sẽ không nói xem nhẹ như thế.” Biểu tình mỉm cười.

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Là cái gì?” Sau khi hỏi xong, Đi Mạch cảm thấy chính mình có chút liều lĩnh, phần thưởng kia chỉ sợ Hồ Ly cùng Thanh Quân đều biết đến, Tô Viễn Ca cũng không ngoại lệ, nếu bọn họ đều không có mở miệng nói cho nàng, hiện tại có hỏi cũng không phải quá thừa rồi sao.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Muốn biết?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Ân.....”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Cho ta ôm một cái.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Đi tìm chết.”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Ha ha ha ha.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Uy uy, tốt xấu gì người cũng là thần tượng trong lòng mọi người, có thể cười không có khí chất như vậy sao?”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Thần tượng thì sao, bất quá chỉ là lớp mặt nạ mê hoặc mọi người. Lột da, bên trong đều là rác.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Di, hóa ra [mặt nạ] là người biểu diễn sao?”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng Thăm mặc một lát, hiển nhiên là bị những lời của Dĩ Mạch làm cho ghen hờn.

Tô Viễn Ca ở trước máy tính cười nhẹ, nụ cười này làm cho toàn thân trợ lý Nancy đang bận rộn thu thập này nọ ở trước mặt hần nhất thời lâm vào trạng thái khản trương cao độ.

Rất khó thích ứng. Cái loại “Âm áp ôn nhu cười” này vốn chỉ tồn tại ở thời điểm hần chuyển tâm biểu diễn.

Mất Nancy thấy qua vô số trường hợp các cô gái bởi vì nụ cười này của hần mà điên cuồng không khống chế được. Các nàng giống như bạch tuộc chen lẫn nhào về phía khán đài, cho dù bị bảo vệ lần nữa đẩy ra, vẫn cố sòng cổ chết hướng về phía trước thét chói tai. Mỗi lần gặp phải tình trạng này, nàng rất muốn cướp lấy mic hét lên với khán giả “Người mà các người sùng bái muốn chết này kỳ thực là tên khốn xấu tính chanh chua giả dối!” Nàng rất nhiều lần ảo tưởng trong nháy mắt sẽ dùng một hơi kêu hết những lời vĩ đại này, cũng lấy tinh thần thắng lợi AQ làm biện pháp an ủi bản thân mỗi khi bị Tô Viễn Ca sai bảo cùng ức hiếp. Đương nhiên, nguyên nhân mà loại cảnh tượng đồ sộ này không xuất hiện chính là, một khi nàng làm như vậy, chỉ biết sẽ xuất hiện ba loại kết quả có thể đoán được.

Một loại là nàng bị các cô nương dưới đài quăng giấy lên đập chết. Một loại là nàng bị Tô Viễn Ca xem là chuột bạch đùa giỡn đến chết. Còn có một loại chính là nàng thức thời tự xử.

Thời điểm Nancy đang mím cười lâm vào yy không thể tự thoát ra được, bỗng nhiên cảm thấy trên lưng một trận lạnh ngắt, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Tô Viễn Ca, không khỏi rung mình một cái. Lúc này, thấy Tô đại minh tinh mặt không chút thay đổi mở miệng: “Lần trước ăn qua sushi hương vị không tệ, người đi mua một hộp trở về đi.”

Nancy vô cùng thuận theo đáp lại: “Được.” Chân thành xuất môn, sau khi đóng cửa, khoe miệng run rẩy, hung hăng đập hộp giấy đặt ở hành lang một cước. Hung thần ác sát đối với cánh cửa giờ lên ngón giữa.

Nhà hàng bán sushi kia ở ngoại ô, trong sơn trang của trung tâm nghỉ dưỡng, lái xe đi đến đó ít nhất phải mất hai tiếng đồng hồ, hần rõ ràng đang chèn ép người..... Tô Viễn Ca, sớm hay muộn có một ngày, ta muốn ở trong buổi biểu diễn của người, đem người đá xuống đài, làm cho bọn nha đầu mắt không trông dưới đài điên cuồng oxxx người một trăm lần a một trăm lần.....

Nancy tỷ mất loé lục quang cứ như vậy hấp tấp đi ra cửa, làm kinh sợ vô số người mới.

Tô Viễn Ca đuổi nàng đi, lại lần nữa dán thân vào trò chơi. Nhìn Mạch Thượng Sắc Vi bên cạnh vẫn như trước chờ đợi đáp án, nghĩ nghĩ, quyết định không chọc ghẹo nàng.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Ngần năm chờ đợi” chung cực thưởng cho là một nguyện vọng.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Nguyện vọng? Thế giới hòa bình..... linh tinh sao?”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Nguyện vọng tồn tại trong phạm vi toàn bộ trò chơi, vật dẫn phải là giả thuyết, thời hạn là một giờ. Nói cách khác, người có thể yêu cầu trở thành chủ nhân một tòa thành, có thể nô dịch người chơi khác, có thể yêu cầu được đến một chiến sủng vô địch, thậm chí có thể yêu cầu hệ thống mạng của trò chơi đóng cửa, nhưng những điều này chỉ có thể duy trì một giờ.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “orz. Ta phục rồi..... Cư nhiên có phần thưởng biến thái như vậy. Nhưng, trên thực tế, đây căn bản không thể xem như phần thưởng, cuối cùng cái gì cũng không có.”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Có lẽ đối với một số ít người mà nói, theo đuổi những thứ trong trò chơi chính là đứng ở đỉnh giác mộng. Mà một giờ này chính là thời khắc thực hiện giác mộng.”

Dĩ Mạch không thể không thừa nhận, hần nói là sự thật. Những người chơi ngày thường điên cuồng luyện cấp đều có ước muốn giống nhau, chỉ đơn giản là danh hiệu “Đệ nhất sever”, bọn họ bỏ ra một lượng lớn thời gian cùng tiền của vào trò chơi, lại thủy chung không thể trở thành nhân vật lấp lánh ánh sáng giống Thanh Quân cùng Đế Tu, đây là bọn họ tiếc nuối. Mà nguyện vọng này, có thể bù đắp những thứ đó. Làm cho bọn họ trở thành tổng lĩnh một bang phái, trở thành sát thủ trạng thái vô địch, trở thành bá chủ độc bộ thiên hạ.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nhưng là, nguyện vọng của người, là gì?” Tô Viễn Ca, mục đích người tranh đoạt phần thưởng này là cái gì? Ở [Càn Khôn],

ngươi không thể nghỉ ngơi là người đứng trên đỉnh cao, những gì ngươi muốn đều có được.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Cùng ngươi có liên quan.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Ngươi không phải muốn cho ta cảm tấm biển ‘ta là trư’ chạy vòng quanh suốt một giờ chứ?”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Đề nghị này không tệ, nếu đem những chữ trên tấm biển đó đổi thành ‘Ta yêu Đế Tu’ sẽ rất thích hợp.”

Mạch Thượng Sắc Vi: “..... Ngươi đập đầu vào cửa sao?”

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: “Trước khi ta chưa nghĩ được nguyện vọng, hết thấy đều có khả năng. Mà nguyện vọng này, thủy chung cùng ngươi có liên quan. Đêm nay công thành chiến ta sẽ dùng acc này tham gia, đến lúc đó tái kiến.”

Bỗng nhiên, hắn chuyển qua kênh [Mật ngữ].

[Mật ngữ] Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng: An Dĩ Mạch, một ngày nào đó, ngươi sẽ đứng ở bên ta.

Dứt lời, trong chớp mắt khi Dĩ Mạch giật mình, một đạo hồi thành phù biến mất ở trước mắt nàng.

Nàng ngơ ngác biến thành mặt bánh bao. Vô án, lật bàn.

Có điên mới muốn đứng ở bên cạnh ngươi..... Thăng nhĩ vương tử này không phải có bệnh nguy kịch chứ.

Phần nộ qua đi không khỏi có chút lo lắng. Tô Viễn Ca yêu nghiệt này, chỉ sợ sau khi lấy được phần thưởng sẽ không bỏ qua cơ hội đã kích Cố Quân Thanh. Nguyện vọng kia rất có thể lấy chính mình làm vũ khí, khiến cho Thanh Quân không thể công kích. Nói ví dụ, cường chế bản thân cùng Thanh Quân ly hôn..... Nàng lắc lắc đầu. Y Cố Quân Thanh tính tình, tuyệt đối không muốn thấy tình cảnh này, bởi vậy khi biết Tô Viễn Ca muốn làm “Ngàn năm chờ đợi”, hắn mới đến tranh cao thấp. Nhưng mấy ngày nay hắn bề bộn nhiều việc, hơn nữa cảm mạo.....

Tô Viễn Ca chết tiết này tính cách đúng là ác liệt nha..... Dĩ Mạch cảm giận nghĩ.

Như thế nào cho phải.

Rốt cuộc là ai nghĩ ra phần thưởng quý dị như vậy a a a ~

Dưới sự kêu gọi của cảm thú đầu lĩnh, tất cả bang chúng đang online mở ra hệ thống kênh ngữ âm

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Chuẩn bị chiến đấu cơ bản đã đầy đủ, gia cố tường thành cũng cơ bản hoàn thành. Kế tiếp chúng ta phải làm là thảo luận chiến lược.”

Cực Độ Hoàn Mỹ: “Đế Tu đang làm nhiệm vụ không thể tham chiến, hiện tại Anh Túc Thứ Thanh ngoài 170 cấp là 13 người, ngoài 150 cấp là 28 người, ngoài 135 cấp là 51 người. Chiến lực gần như gấp đôi chúng ta. Cho dù phối hợp tốt thế nào, phần thắng của chúng ta cũng sẽ không vượt quá 40%.”

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “Chỗ khó là Bức Tranh Nguyên Rùa cùng Đổng Băng Ngàn Dặm. Xương cốt, Bức Tranh giao cho ngươi, có vấn đề gì không?”

Bạch Cốt: “Không có.”

Thừa Phong Bội Ngọc: Bức Tranh so với ngươi cấp cao hơn, muốn cản hắn không dễ dàng. Xương Cốt ngươi đừng liều lĩnh.

Bạch Cốt thực trấn định đáp lại: “Không có việc gì, trong trò chơi đánh không lại, có thể ở hiện thực vô đến.....”

Lúc này liền nghe thấy một thanh âm chói tai truyền tới, tiếp theo liền mơ hồ truyền đến giọng nữ tức giận “Ai cho ngươi nói ra, xem ta không bóp chết ngươi.....”

Chỉ chớp lát một mảnh yên lặng, tiếp theo là giọng nữ nhỏ bé xin tha: “Tốt lắm, ta không chơi, mau buông tay.....”

Bạch Cốt thanh âm: “Bỗng nhiên nhớ tới, trước ngươi vẫn gạt ta là nam nhân?”

“Nợ cũ năm xưa, ngươi còn mang ra nói, lòng dạ hẹp hòi..... A, ta không nói, ngươi.....”

Hai người nhiệt tình không bị cản trở, một đám cảm thú nghiêng tai lắng nghe. Dĩ Mạch đỏ mặt che miệng cười.

Chỉ nghe Quan Tài khụ khụ hai tiếng, tiếp tục bỏ chiến: “Như vậy, trọng điểm ở Đổng Băng Ngàn Dặm. Người này đã mất cấp, ta cùng giết người chủ công hắn, hơn nữa có Mộ Tuyết thêm buff hắn là không vấn đề. Phiên toái là thời gian. Hệ thống quy định phe thủ thành phải thủ đủ một giờ. Bọn họ người đông, cấp bậc cũng không thấp, muốn bảo vệ thành, rất khó.”

“Trong thành chiến không thể sử dụng tụ hồn đan, nhân số chênh lệch là vấn đề lớn nhất của chúng ta.” Nói chuyện là Bạch Nguyệt Quang

Hồ Ly lười biếng mở miệng: “Quả nhiên có đôi khi phải dựa vào nhân hòa cùng chí số thông minh nha ~ sớm biết sẽ xảy ra vấn đề như vậy, ta đã cùng Vong Xuyên, Ma Cà Rồng đàm phán tốt lắm, bọn họ sẽ trợ giúp.”

Thiên Sơn Mộ Tuyết: “Không thể nào..... trước đây cũng có mấy lời bóng gió nói hai người Ma Cà Rồng cùng Vong Xuyên đàm phán hai bang hợp một, sau bởi vì vấn đề ai làm bang chủ mà đóng băng đến bây giờ. Như thế nào hiện tại lại cùng quyết ý?”

Ăn No Vãn Cổ Đếm Tiền: “Chuyện này người phải hỏi Hồ Ly, nó đã làm một chuyện rất đáng khinh.”

Hồ Ly: “..... Làm sao đáng khinh, ta tác thành một đoạn nhân duyên mỹ mãn.”

Mộng Hồi Lâu Lan: “Rõ ràng là nghiệt duyên.....”

Bạch Nguyệt Quang: “Hắn làm cái gì?”

Mộng Hồi Lâu Lan: “Hắn dùng acc của ta đi câu dẫn Ma Cà Rồng..... Còn phát ra ảnh chụp của ta, làm hại ta hiện tại chỉ có thể mỗi ngày trốn tránh hắn, có giải thích thế nào cũng không rõ ràng. Từ Hồ Ly, ta muốn lột da của người làm áo khoác lông cáo!!!”

Hồ Ly Quân vô tội biện giải: “A a ~ này hoàn toàn không phải ý của ta, là Quan Tài bảo ta không từ thủ đoạn mượn sức Ma Cà Rồng ~”

Công Quan Tài Khiêu Vũ: “..... Ta không chịu trách nhiệm tên cầm thú này!”

Hồ Ly Quân: “Kỳ thật ta chỉ bày ra, cụ thể bước đi là ba huynh đệ Ăn No thực hành a ~ bao gồm giả làm nữ nhân gì gì đó ~”

Kiểm tiền: “Giết người, đừng lôi kéo ta, ta muốn xử lý nó.”

Giết người: “Ân, tốc chiến tốc thắng, lưu nó toàn thi.”

Nước Tương: “Vì sao muốn lưu toàn thi? Băm xác nuôi chó đi.”

Giết người: “Ta muốn chà đạp cho hả giận.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: giúp đỡ × khí thế

Nếu nói [Càn Khôn] tồn tại như một thế giới ảo, như vậy, hai bang phái ‘Thánh Chiến Cuối Cùng’ và ‘Chư Thần Hoàng Hôn’ đồng thời lặng yên không một tiếng động biến mất khỏi vũ đài lịch sử trong buổi chiều hôm nay, đã trở thành thời khắc mấu chốt cho sự chuyển biến giữa các lực lượng trên thế giới. Hai đại bang phái từng ở trọng quang lâu oai phong một cõi, ai cũng có sở trường riêng, cuối cùng lấy bang chủ cầm đầu, lực lượng trung tâm gia nhập Tọa Yên Thiên Hạ, trở thành chủ đề oanh động trong [Càn Khôn]. Mà lần biến động này khiến cho thế lực ban đầu vốn không cân bằng sau khi hợp khu đã nghiêng về một phía, giờ phút này thực lực đã chia đều, xây dựng một nền tảng vững chắc.

Từ xưa anh hùng hai hàng lệ, một hàng vì thương sinh, một hàng vì mỹ nhân.

Giang hồ thịnh truyền, bang chủ Chư Thần Hoàng Hôn – Vong Xuyên Bi Ngạn đồng ý giúp đỡ là vì thương sinh, mà bang chủ Thánh Chiến Cuối Cùng – Hấp Huyết Quý Tộc đồng ý giúp đỡ lại vì mỹ nhân. Mà kỳ thật..... Đồn đồn luôn xuất phát từ cuộc sống.

Vong Xuyên đại nhân vì thương sinh nói: Thnnd, một người đánh không lại, một đám người đánh. Một đám người đánh không lại, lại tha một đám đến đánh. Vì xử lý đồ tể đầu lĩnh, hợp bang!

Ma Cà Rồng đại nhân vì mỹ nhân nói: Mộng Hồi Lâu Lan, người là nữ nhân đầu tiên thành công câu dẫn ta, nếu ta đã mắc câu, sẽ không tính nhả ra. Cho dù người đã đánh mất mỗi câu, ta cũng muốn đem người câu cá tha xuống nước.

Bởi vậy có thể thấy được, nghe đồn này nọ, là thành phần tô đẹp.....

Công thần thúc đẩy bang phái xác nhập lần này là Cửu Vĩ Hồ Công Tử. Nhưng người này cũng vì công cuộc thúc đẩy mà bị tân lão bang chúng truy đuổi chặn đường, thậm chí đầu lĩnh cầm thú Quan Tài cũng làm bộ không nhìn bang quy “Bang chúng không cho phép ầu ẩu”, tùy ý để vị công thần đại nhân này bị truy đuổi đến mức gào khóc thảm thiết.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Vong Xuyên, sao ngươi chém ta?

[Bang phái] Vong Xuyên Bì Ngạn: Ngươi còn có mặt mũi để hỏi? Đạo kho hàng của người khác còn dám đem vật nợ đặt ở acc phụ của mình để bán.....

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Làm sao có thể, ta là nhất đẳng lương dân, chưa bao giờ làm chuyện đạo acc.

[Bang phái] Vong Xuyên Bì Ngạn: Thật không? Phiền toái ngươi giải thích một chút cái acc phụ “Điều cái đuôi” đang bày hàng ở quảng trường ma thành. Vì sao trong danh sách thành viên gia tộc lại ghi là “Hồ Ly 9 hào”? Còn có, “Cuồng phong chi giới” +11 trong cửa hàng của hần là như thế nào?

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử:..... Ôi chào?! Đã quên đem acc phụ kia đá ra khỏi bang phái, thất sách nha thất sách.

[Bang phái] Vong Xuyên Bì Ngạn: Nnd, ngươi có ngon đừng chạy!

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Ma Cà Rồng, ngươi ám toán ta.....

[Bang phái] Hấp Huyết Quý Tộc: Từ Hồ Ly, ngươi tính kế ta còn ít?

[Bang phái] Mộng Hồi Lâu Lan: Còn thỉnh chư vị trăm ngàn lần không cần thủ hạ lưu tình.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Tiểu Lâu Lan, ngươi như thế nào có thể nhẫn tâm để cho bọn họ chà đạp ta ~

[Bang phái] Ăn No Vẫn Có Giết Người: Hồ Ly, sự tồn tại của ngươi đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự yên ổn đoàn kết.

[Bang phái] Ăn No Vẫn Có Đếm Tiền: Cho nên.

[Bang phái] Ăn No Vẫn Có Mua Nước Tương: Chết đi!

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử:..... Các ngươi, dám cầm thú này! Đồ đệ cứu mạng nha ~ bọn họ háo sắc trùm trời, ý đồ khinh bạc sư phụ như hoa như ngọc của muội ~

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Sư phó a, nhiều người tức giận khó vỗ yên, huynh liền hy sinh một chút đi. A men.

.....

Trong nhất thời bang phái gà bay chó sủa, cầm thú đầu lĩnh Quan Tài đau lòng nói:“Vốn đang muốn mượn tay thế lực mới chinh đồn tác phong, không nghĩ tới a không nghĩ tới, đền giúp đỡ cũng bị đồng hóa.....”

Tuy nói như thế, nhưng trong lòng mọi người đều rõ ràng, Vong Xuyên cùng Ma Cà Rồng giải tán bang phái cũng đồng nghĩa với việc hai bang phái từng tan tành khổ khổ dốc sức phấn đấu xây dựng nên đã tan thành hư ảo. Từng chiếm lĩnh chủ thành, từng tích lũy bang cống, đều thành mây khói.

Hấp Huyết Quý Tộc từng nghĩ tới việc giữ lại danh hiệu bang phái, bởi vì cũng không biết có thể hoàn toàn dung nhập vào một hoàn cảnh mới hay không, những huynh đệ đã đi theo mình từ trước đến giờ có vì sự kiện này mà thất vọng đau khổ, có lẽ, hần chính là muốn lưu lại một đường lui. Bởi vì trước mắt hết thấy đều là mây mù, mà “Thánh Chiến Cuối Cùng” giống như một ngôi nhà khiến cho người ta cảm thấy ấm áp. Tựa hồ mỗi khi nhìn thấy dòng chữ trên đỉnh đầu nhân vật, là có thể làm cho người ta ấm áp, tràn ngập lực lượng.

Khi đó, Vong Xuyên Bì Ngạn nói, ma cà rồng, tan đi. Nếu phải nhìn bang phái sau khi chúng ta rời đi dần dần trở nên u ám, không bằng để cho nó biến mất ở thời điểm cường thịnh huy hoàng.

Sau đó hai người đồng thời nhấn vào nút “Giải tán bang phái”, trên hệ thống lập tức hiện ra hai dòng chữ.

[Hệ thống] bang chủ [Vong Xuyên Bì Ngạn] hạ lệnh giải tán bang phái [Chư Thần Hoàng Hôn], từ nay trong thiên hạ không còn tên của bang phái này nữa.

[Hệ thống] bang chủ [Hấp Huyết Quý Tộc] hạ lệnh giải tán bang phái [Thánh Chiến Cuối Cùng], từ nay trong thiên hạ không còn tên của bang phái này nữa.

Sự kiện bất ngờ này đã làm cho thế giới dậy lên một mảnh ồn ào náo động. Lại bị những dòng cáo biệt của bang chúng hai bang vui lấp. Thế giới nhất thời tràn ngập sầu não.

Thương cảm này ước chừng giằng co khoảng 8 phút, bị những hàng chữ liên tục giống nhau bao trùm.

[Thế giới] Cống Quan Tài Khiêu Vũ: Tọa Yên Thiên Hạ, từ nay về sau khoảnh khắc, vì Chư Thần Hoàng Hôn cùng Thánh Chiến Cuối Cùng mà huy hoàng!

[Thế giới] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Tọa Yên Thiên Hạ, từ nay về sau khoảnh khắc, vì Chư Thần Hoàng Hôn cùng Thánh Chiến Cuối Cùng mà huy hoàng!

[Thế giới] Bạch Nguyệt Quang: Tọa Yên Thiên Hạ, từ nay về sau khoảnh khắc, vì Chư Thần Hoàng Hôn cùng Thánh Chiến Cuối Cùng mà huy hoàng!

.....

Đánh chữ là nhóm cảm thú Tọa Yên Thiên Hạ. Mỗi người một câu lặp lại.

Một hàng, lại một hàng. Cuộn cuộn không ngừng.

Liên tục hồi lâu.

Bọn họ dùng phương thức của bản thân tiếp nhận những người đã buông tha quá khứ, nói cho mọi người biết, bọn họ mãi mãi nhớ rõ sự kiện này.

Từ nay về sau, bọn họ chính là huynh đệ có thể kề vai chiến đấu, chung lưng gấn bó.

Tọa Yên Thiên Hạ hấp thu tinh anh của hai bang, thực lực tổng hợp lại mạnh thêm, ở trên bảng thực lực bang phái của toàn sever đột nhiên nhảy lên hàng thứ nhất. Quan Tài như trước được công nhận là đầu lĩnh cảm thú, tiếp đó là Vong Xuyên Bi Ngạn, Hấp Huyết Quý Tộc hai vị phó bang chủ, Thanh Quân, Cửu Vĩ Hồ Công Tử, Khuynh Thành Chi Luyến được đưa lên hàng trưởng lão. Chiến lực cùng Anh Túc Thứ Thanh ngang hàng.

Đúng vào lúc thời điểm bang chiến còn có một giờ, Thanh Quân login.

Trong kênh ngữ âm

Bạch Nguyệt Quang: “Thanh Quân, người cùng Sắc Vi đi làm nhiệm vụ đi, nơi này giao cho chúng ta, không cần lo lắng.”

Cồng Quan Tài Khiêu Vũ: “Hiện tại dưới loại tình huống này, chúng ta là phe thủ thành, còn có Ma Tôn thêm công kích cùng bạo dẫn, chiếm địa lợi nhân hòa, hẳn là sẽ không thua.”

Cực Độ Hoàn Mỹ: “Theo tin tức đáng tin cậy, thành chiến đêm nay Đế Tu sẽ dùng acc phụ chỉ huy. Không thể xem thường.”

Cổ Quân Thanh bởi vì cảm mạo, tiếng nói khàn khàn: “Nếu người phạm ta, ta tất phạm người. Đây không phải khẩu hiệu bang phái sao?”

Hồ Ly Diêu cười gian nịnh: “Hắc, ý người là muốn quay về đánh nhau?”

Cực Độ Hoàn Mỹ: “Theo lý là như thế. Hệ thống quy định, đối với bang phái đã chiếm đóng một tòa thành, nếu muốn công chiếm tòa thành thứ hai, có thể bị phản công bất chợt. Chăng qua, dựa trên thực tế, những chuyện như vậy rất hiếm khi xảy ra. Đại đa số bang phái thủ thành đều lựa chọn kiên trì 30 phút để chấm dứt chiến đấu.”

Di Mạch lần đầu tiên nghe thấy thanh âm của Vong Xuyên, giọng nam nhu hòa, mang theo chút phong độ của người trí thức. “Hiện tại bố cục trận thế là toàn lực phòng thủ, chúng ta còn có bao nhiêu lực lượng dư thừa dùng để tiến công?”

Giọng nói của Hấp Huyết Quý Tộc rất đặc biệt, khô khan cứng nhắc: “Bọn họ phân bố binh lực như thế nào, Hoàn Mỹ, người có thể nghe ngóng được không?”

Cực Độ Hoàn Mỹ: “Rất khó. Cũng giống như lần này chúng ta nghiêm khắc lựa chọn thành viên gia nhập bang phái. Anh Túc Thứ Thanh bên kia cũng thanh lọc rất nhanh, bọn họ đã bay tất cả những acc dưới cấp 120, hơn nữa dùng kênh ngữ âm trò chuyện để chứng thực thân phận, phòng ngừa gián điệp xâm nhập. Ta không trà trộn vào được.”

Phật Di Lạc cảm thán: “Thật là tuyệt.”

Kiểm tiền nghĩ nghĩ nói: “Nếu muốn đánh qua, bố cục này thật tốt.”

Thanh âm Khuynh Thành Chi Luyến cùng với hình tượng mạnh mẽ vang dội của nàng thực không hợp, giọng nói rất nhẹ nhàng êm ái: “Bởi vì chưa từng có tiền lệ thành công, cho nên đến công kích tất nhiên là bộ đội chủ lực. Không có khả năng tiêu diệt toàn bộ. Cho nên chúng ta muốn đoạt thành, phương pháp giản tiện nhất chính là dùng một bộ phận nhỏ bám trụ lực lượng công thành, sau đó đánh bất ngờ.”

Nước Tương đồng ý nói tiếp: “Đó là một ý kiến hay, trong thành chiến không cho phép sử dụng hồi thành phù, bọn họ không kịp trở về thành cứu viện. Chăng qua Đế Tu không phải hạng người hời hợt, muốn bám trụ hẳn rất khó. Họa Quyền Nguyên Bức Tranh Nguyên Rùa cùng Đổng Băng Ngân Dậm mẫn cấp cũng không là nhân vật dễ đối phó.”

Thanh âm Bạch Cốt rất là gọi cảm: “Bức Tranh Nguyên Rùa không cần xếp vào phạm vi lo lắng. Nàng đang ngủ, phòng chừng ba giờ nữa cũng chưa chắc tỉnh lại được. Bản nhân là phái đột kích, hơn nữa ta muốn làm đội tiên phong.”

Alex thanh thúy miệt thị hân: “Uy uy, nơi này có người chưa thành nhân, Xương Cốt người không cần như vậy. Ta cũng ghét bị đánh.”

Cảm thú đại tỷ Bạch Nguyệt Quang tản ra sóng âm độc đáo: “Cái loại sự tình đánh lén này, nghe qua cũng rất có cảm giác nha ~”

Vong Xuyên cùng Ma Cà Rồng hiển nhiên bị nhiệt tình cuồng đại của nhóm cảm thú làm rung động, liền phát n cái biểu tình đỏ mặt hời.

Di Mạch bất đắc dĩ, không có biện pháp, bí quá hoá liều là thiên tính của mấy tên này. Vì thế an ủi nói: Thói quen là tốt rồi, thói quen là tốt rồi.

Cố Quân Thanh mang theo ý cười mở miệng, “Thắng, hai tòa thành, trước tiên chấm dứt chiến đấu. Thua, vứt bỏ tòa thành duy nhất trên tay, từ nay về sau không chỗ dung thân. Như vậy, ý các vị thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chiến đấu × mưu kế

Có qua có lại mới toại lòng nhau.

Chúng cảm thú rất ấn ý nhất trí thông qua chương trình nghị sự “Đánh tới đồ tể lão gia”, trở thành nghị quyết đầu tiên được thông qua kể từ khi xác nhập bang phái. Mà nhóm cảm thú cũng vì ý tưởng độc đáo và tư tưởng lớn mật này mà nghiêm chỉnh chấp hành kế hoạch, làm cho thành chiến chuyển sang một trang mới.

Đúng bây giờ tới, chiến đấu chính thức khai hỏa. Hai tòa thành lâm vào trạng thái bế thành trong một giờ. Mà nhóm quân chúng trông mòn con mắt chỉ có thể ở ngoại vi vây xem, vài phóng viên vọt vào nội tuyến, lưng lẩy trở thành vật hi sinh, đơn giản quỳ rạp trên mặt đất tiếp sóng tình hình chiến đấu.

[Thế giới] Gió Thổi PP Lạnh: Khai chiến khai chiến. Anh Túc Thứ Thanh bắt đầu vây thành phá cửa, người Tọa Yên Thiên Hạ không ra được, bọn họ tạm thời cũng không vào được.....

[Thế giới] Trên Mặt Đất Có Hai Chiếc Giày: Trước mắt là trạng thái giằng co..... Oa oa, ta thấy tượng đá Ma Tôn sống lại!

Di Mạch giờ phút này đang đứng ở địa phương cách tượng đá không xa, vừa vận nhìn thấy rõ ràng lớp đá bao quanh bức tượng bong ra từng mảng, lộ ra thân ảnh nhân vật NPC.

Đó là một khuôn mặt anh khí bức người, khóe mắt bên trái có hoa văn kỳ lạ. Ngăn kiếm trong tay lóe lên ánh sáng sắc lạnh.

Gió nổi mây phun, trên bầu trời xuất hiện từng đám lôi vân màu đen kèm theo lốc xoáy. Tuyết bay ngập trời, cảnh tượng thật xinh đẹp.

Trong tiếng đàn vi-ô-lông Thảm thấp, Ma Tôn chậm rãi mở mắt. Mí vũ khẽ run, con ngươi tím màu lóe ra lưu quang yêu dã. Kiếm kia dựng thẳng trời nổi giữa không trung, ánh sáng vây quanh thân kiếm trong nháy mắt tăng vọt, giống như trăm ngàn sương tuyết ngưng tụ.

Đột nhiên, mái tóc đen của Minh Tuyết trong cuồng phong lượn lờ bay lên, thiên ti vạn lý từng sợi từng sợi biến thành màu trắng. Mà lúc này đây, lấy hấn làm trung tâm, vũ khí của bang chúng Tọa Yên Thiên Hạ đồng thời cũng được tuyết trắng bao phủ, xoay tròn, bay lượn. Thanh âm Minh Tuyết quanh quần ở trong Ma thành, tiếng hát Thảm thấp lặp đi lặp lại, giống như cầu nguyện, lại giống như kể lể, vô cùng vô tận.

“Gia tăng lực công kích 580 điểm”, “Gia tăng bạo đả 5%”, Di Mạch nhìn bản thân đột nhiên được gia tăng hai trạng thái phụ trợ, không khỏi toát mồ hôi. Hai trị số phụ trợ mà Ma Tôn ban cho, thật sự cao đến một mức độ nhất định.....

[Mật ngữ] Thanh Quân: Khẩn trương sao?

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi:..... Phi thường. Loại nhiệm vụ chỉ có thể thành công không thể thất bại, làm cho người ta áp lực rất lớn. Bất quá so với việc..... Để Tu bên kia mở ra hai acc, có thể giành được ‘nguyện vọng’ hay không?

[Mật ngữ] Thanh Quân: Bất luận hấn có giành được chiến thắng hay không, anh đều ở bên cạnh em.

Nhìn thấy câu này, An Di Mạch đồng học vẫn là không không chịu thua kém, vui vẻ vẫy vẫy đuôi giống như một con chó nhỏ.

“Toàn bộ công kích!”

Ngay tại thời điểm nâng tin tưởng toàn phần, trong kênh ngữ âm truyền đến hiệu lệnh của Quan Tài.

Di Mạch ngả người về phía trước, đặt tay lên bàn phím cùng con chuột, hít sâu.

Ba.

Quan Tài, Bạch Cốt cùng Thừa Phong Bội Ngọc mang theo một nhóm cảm thú khác điên cuồng nuốt đan dược, chờ đến khi đạt đến trạng thái công kích cao nhất thì tấn công chính diện. Thiên Sơn Mộ Tuyết cùng Phật Di Lặc hai người đứng ở phía sau, không ngừng luân phiên phóng ra kỹ năng hồi máu. Về phần Anh Túc Thứ Thanh, bốn gã Bôn Lô đã ngoài 175 cấp như đao nhọn trần ở cửa thành. Mà Đổng Băng Ngân Dậm ở cách đó không xa phóng ra phi tiễn trên diện rộng. Kim quang chói mắt, lưu tinh phá không. Vô số kỹ năng đồng thời oanh tạc, núi sông dao động.

Hai.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng ngồi trên Hỏa Phượng chỉ huy trận hình biến ảo. Đánh giáp lá cà, một mảnh đao quang kiếm ảnh. Lấy vũ khí có khả năng cường kích cao như trường thương xếp ở vị trí gần nhất, đem trận tuyến áp chế ở kênh đào bảo vệ thành.

Hai bên không ngừng có người ngã xuống, thi thể nháy mắt hóa thành một luồng sáng rực rỡ, phân biệt hồi sinh trong hai tòa thành. Trống trận vang trời, nhân vật mới hồi sinh nhanh chóng triệu hồi tọa kỵ hướng về chiến trường bay đến. Lâm Quan Tài sau khi trọng sinh ở Ma thành, hạ chỉ lệnh thứ hai: “Lui về phía sau!”

Một.

Toàn bộ Anh Túc Thứ Thanh đồng loạt tiến lên, bộ đội tiên phong vừa mới tiến vào hành lang ở cửa thành. Đúng lúc này, mệnh lệnh ‘dừng lại’ của Đế Tu vừa xuất khẩu, Quan Tài vung tay hô to “Sát”!

Cát vàng đầy trời, Hấp Huyết Quý Tộc cùng Vong Xuyên Bỉ Ngạn chia binh làm hai đường, phân biệt từ hai bên trái phải lao đến. Như một gong kim, đem người của Anh Túc Thứ Thanh vây ở giữa hành lang.

Linh.

Tương cứu trong lúc hoạn nạn. Dĩ Mạch trong nháy mắt phát động kỹ năng ẩn thân, tập trung toàn bộ tinh thần chui vào hành lang trong cửa thành.

Chính là giờ khắc này. Toàn bộ hỏa lực của Tọa Yên Thiên Hạ đều tập trung ở chỗ này. Trong nhất thời ánh sáng giết chóc ở trong hành lang bốc lên như giao long quá hải.

Thanh Quân không ngừng nuốt một lượng lớn bổ huyết đan, toàn thân được bao phủ trong ánh sáng màu bạc. Mặc dù như thế, lượng máu liên tục biến ảo của Mạch Thượng Sắc Vi đang dần thân vào mạo hiểm vẫn làm cho người ta tim đập chậm run.

Chậm từng bước, hiểm toàn phần.

Dĩ Mạch đem hết khả năng né tránh, xuyên qua bang chúng Anh Túc Thứ Thanh đang tả xung hữu đột. Trạng thái ẩn thân tốc độ di chuyển biến chậm, chỉ trong phút chốc người nàng đồ đầy mồ hôi lạnh.

Mạch Thượng Sắc Vi thoát khỏi vòng vây liền chọn một con đường nhỏ giải trừ trạng thái ẩn thân, vòng qua đám quái chạy thẳng một đường, cuối cùng đứng ở dưới bóng cây trước cửa Thánh thành.

[Bang phái] Thanh Quân: Đến?

[Bang phái] Mạch Thượng Sắc Vi: Vâng.

[Bang phái] Cửu Vĩ Hồ Công Tử: Hắc. Kế tiếp, là đến thời gian biểu diễn của chúng ta ~

[Bang phái] Bạch Cốt: Nnd, Lão Tử lại trở thành đồ đệ của cầm thú.

[Bang phái] Kim Sắc Yêu Đồng: Ta còn làm đồ đệ của một đồng xương, đến nói lí đi.

[Bang phái] Thanh Quân: Đi thôi, tốc chiến tốc thắng.

Trong một phạm vi lớn bên người Mạch Thượng Sắc Vi đột nhiên xuất hiện kim quang lấp lánh, hoa nguyệt tràn đầy.

Dĩ Mạch ở trước máy tính mỉm cười.

Bang phái phân phối nhiệm vụ, cuối cùng cũng hoàn thành nha.

Hào quang biến mất. Xuất hiện ở bên cạnh Mạch Thượng Sắc Vi đúng là chúng cầm thú.

Dĩ Mạch nhìn hàng chữ “xx đồ đệ” trên đầu nhóm đại thần hồng quang lờ lờ, không khỏi cười ra tiếng.

Này đúng là, rất thú vị nha.

Vì gia tăng độ phối hợp cùng mức độ gắn bó của thành viên trong bang phái, bắt đầu từ khi trò chơi thiết lập hệ thống thành chiến, trừ bỏ thành viên làm nhiệm vụ bán sao, những người còn lại một khi chết đi đều bị hệ thống đưa về thành chủ. Bởi vậy phe thủ thành bình thường rất khó thoát khỏi vòng vây, cũng không thể thực hiện phản công.

Dựa theo kế hoạch do Thanh Quân đặt ra, dùng kỹ năng tương cứu trong lúc hoạn nạn gia tăng lượng máu của Mạch Thượng Sắc Vi, sau đó nàng thừa dịp ẩn thân lao ra khỏi thành, cũng chạy đến phụ cận Thánh thành ẩn nấp. Tiếp theo là trọng điểm, nhóm cầm thú phải sử dụng kỹ năng thầy trò, xâu chuỗi truyền tống đến bên ngoài thánh thành, thực hiện phản công.

Vì thế, giống như một cây kẹo hồ lô, Phật Di Lặc thành Thanh Quân đồ đệ, Bạch Cốt thành Phật Di Lặc đồ đệ, Kim Sắc Yêu Đồng thành Bạch Cốt đồ đệ.....

Mà nguyên nhân chính khiến bọn họ không chịu bái cùng một người làm sư phụ chính là.....

“Ai nguyện ý thu nhiều cảm thú làm đồ đệ? Sẽ bị sét đánh.” Thanh Quân nói như thế.

“Nếu muốn dọa người, vậy xâu chuỗi lại đi, ai cũng đừng giảm bớt”. Giết Người nói như thế.

“Như vậy có vẻ rất đoàn kết ~ hơn nữa thực mạnh ~” Cảm thú đại tỷ Bạch Nguyệt Quang nói như thế.

Vốn tưởng rằng Đế Tu sẽ an bài một bộ phận nhỏ để thủ thành. Không nghĩ tới tháng nhai này căn bản không nhìn thấy khả năng sẽ bị phản công. Dù sao, tỷ lệ có thể chạy trốn khỏi vòng vây là rất rất nhỏ.

Nhóm cảm thú vọt vào phá vỡ cửa thành, chém ngã mấy thành viên vừa hồi sinh của Anh Túc Thứ Thanh, thẳng đến trung tâm quảng trường, hướng về cột cờ bang phái phát động công kích.

Trong nhất thời, trên màn hình máy tính của mỗi người chơi đều xuất hiện hai hàng chữ màu vàng rất bắt mắt.

[Hệ thống] Bang phái Tọa Yên Thiên Hạ trong lúc thủ thành phản công thành trì bang phái Anh Túc Thứ Thanh đang chiếm giữ, dẫn phát [Thánh Nữ - Kính Vũ] trọng sinh!

[Hệ thống] Bang phái Tọa Yên Thiên Hạ là bang phái thủ thành đầu tiên phát động phản công, dẫn phát [Ma Tôn - Minh Tuyết] nguyên thần thức tỉnh!

[Thế giới] Trên Mặt Đất Có Hai Chiếc Giày:..... Nguyên thần thức tỉnh là cái gì?!

[Thế giới] Cô Hồn Dã Quỷ: Ta thấy..... Ma Tôn biến hình, sau lưng mở ra sáu đôi cánh đen!!!

[Thế giới] Đã Chết Còn Chưa Hết Tội: Hơn nữa hình như phạm vi gia tăng trạng thái của nó được mở rộng, là ta đang ảo giác sao?

.....

Tựa hồ cũng không phải ảo giác nha. Di Mạch cũng có chút kinh ngạc.

Nguyên bản phạm vi phát động trạng thái của NPC này vốn chỉ ở trong khu vực trung tâm quảng trường, hiện tại, ngay cả nhân vật Mạch Thượng Sắc Vi ở Thánh thành cũng được tăng 1000 điểm công kích cùng 10% bạo dân.

Chẳng qua, Thánh Nữ – Kính Vũ trọng sinh sẽ cấp cho phe địch đang có mặt trong thành tỷ lệ phòng ngự, hơn nữa không ngừng hồi huyết hồi lam, điều này làm cho tốc độ công kích của nhóm cảm thú cũng không được đề cao.

Kênh ngữ âm trong bang phái.

Vong Xuyên Bỉ Ngạn: “Người Anh Túc Thứ Thanh đang rời khỏi hành lang.”

Hấp Huyết Quý Tộc: “Quan Tài, 50% chiến lực của bọn họ quay về, cẩn thận.”

Cống Quan Tài Khiêu Vũ: “Thanh Quân, Giết Người, Thừa Phong, Phật Di Lặc thủ vệ, tiến vào một giết chết một, có thể thủ bao lâu thì cứ thủ. Tiểu A, Kiểm Tiên, Nước Tương, Xương Cốt, lão bà cùng ta đánh cột cờ, dùng kỹ năng, càng nhanh càng tốt.”

Nhiệm vụ an bài xong, chỉ thấy Hồ Ly lười biếng nói một câu –“Ôi chao, quả nhiên chuyện tốt đều không có phần của ta ~”

Di Mạch điều chỉnh góc độ, phát hiện Hồng Hồ Ly kia đang ngồi xổm chiếm giữ điểm hồi sinh ở trung tâm quảng trường, thỉnh thoảng lắc lắc xoắn tung mấy cái đuôi to. Điểm hồi sinh quang hoa lượn lờ, rất nhiều bang chúng Anh Túc Thứ Thanh chết trận sa trường vừa sống lại, còn không nhìn rõ màn hình đã bị Hồ Ly Quân đại đao vung lên, lại thành oan hồn.

Trong Càn Khôn, chuyện bị thương nhất không phải bị một cảm thú chém chết, mà là bị một cảm thú không ngừng chém chết.

Hệ thống quy định, tử vong trong thời điểm thành chiến sẽ được trọng sinh ở trong thành của bang phái.

Vì thế, Hồ Ly Quân vô lương cảm điểm chém giết địch quân mới hồi sinh đã bị nhân mã hai bên đồng loạt thóa mạ.

Di Mạch rất là nghi hoặc. Dù sao, người Anh Túc Thứ Thanh mắng hấn “Chết không biết xấu hổ” thì có thể lý giải, nhưng..... Ngay cả các vị Tọa Yên Thiên Hạ cũng mắng hấn rất cuộc là vì nguyên nhân gì?.....

Kim Sắc Yêu Đồng: “Tử Hồ Ly, chuyện tốt như vậy cũng bị người đoạt mất!”

Bạch Cốt: “Lão Tử muốn xử lý người! Trị số pk của người so với lão tử cao!!

Cổng Quan Tài Khiêu Vũ: “Hồ Ly, người giết sạch sẽ một chút cho ta, hai tên vừa chạy đến kia là sao!”

Dĩ Mạch: “.....”

Quả nhiên, bọn họ không thể dùng tư duy của người bình thường để lý giải.....

Ddaonj đối thoại này Dĩ Mạch xem rất là cao huyết áp, phóng mắt về phía cửa thành, nhóm bang chúng đầu tiên gấp gấp quay về của Anh Túc Thứ Thanh đã đến, cùng nhóm Thanh Quân đang canh giữ ở cửa chém giết một trận. Nhóm cầm thú lấy nhiều địch ít, hiển nhiên có chút lực bất tòng tâm.

Đến khi lượng máu của cột cờ còn một nửa, một khi nó ngã xuống, trận chiến tranh này tuyên cáo chấm dứt.

Lúc này, Quan Tài hạ mệnh lệnh cuối cùng.

“Buông tha thù thành! Toàn bộ phản công!”

Hồ Ly Quân vui mừng mở miệng: “Chắc chắn ~ Tiểu Sắc Vi a, các sư đệ của muội muốn tới hỗ trợ ~”

Dĩ Mạch đang nghi hoặc, đã thấy Vong Xuyên Bì Ngạn cùng Hấp Huyết Quý Tộc trong giây lát xuất hiện ở bên cạnh Hồ Ly Quân. Nàng xem hàng chữ màu đỏ “Cửu Vĩ Hồ Công Tử đồ đệ” trên đỉnh đầu hai người, thờ dài đồng tình.

Hai người này, chắc chắn, lại cùng Hồ Ly đánh đổ thua cuộc.....

Tọa Yên Thiên Hạ giờ phút này hoàn toàn buông tha cho thù thành, triệu tập bang chúng giữ ở cửa thành, tập trung công kích cột cờ thánh thành.

Anh Túc Thứ Thanh lúc này hoàn toàn bị ngăn trở ở cửa thành của mình, có muốn quay người đi chém cột cờ của Tọa Yên Thiên Hạ cũng không có khả năng chém ngã trước bọn họ.

Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng trên Hỏa phượng cũng hạ quyết định.

“Toàn bộ đột kích! Một khắc trước khi cột cờ ngã xuống, tiêu diệt bọn họ!”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vĩ Quân Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Thắng bại × cảnh ngộ.

Trong nháy mắt, Dĩ Mạch thậm chí có một loại ảo giác, giống như, đây là một trận chém giết thực sự.

Trống trận sấm rền, tiếng kèn thê lương. Vô số kỹ năng đồng thời nổ rộ, tiếng nổ bạo liệt vang ở bên tai.

Tọa kỵ cùng yêu thú chiến sủng rống gào đánh về phía chiến trường.

Cát bay đá chạy, thiên hôn địa ám.

Có người ngã xuống bên cạnh, hóa thành tro bụi hoặc lưu quang tiêu tán. Có người trong chiến đấu hăng hái trong tình cảnh đầm máu, đao thương kiếm kích va chạm tóe lửa. Trên không giáp lóe lên ánh hồng quý dị, tràn ngập máu sắc, ở bối cảnh tường thành trong treo nhưng sắc lạnh có thêm vài phần bi tráng.

Mã tê phong rống, bóng dáng hiu quạnh.

Dưới sự công kích điên cuồng của Anh Túc Thứ Thanh, dần dần áp sát trận tuyến của Tọa Yên Thiên Hạ, cuối cùng lấy cột cờ làm trung tâm, làm thành một vòng tròn, bảo những người đang phát động công kích trí mạng ở bên trong.

Thủ vững. Chém giết. Giăng co. Áp đến.

Kỹ năng sư đồ triệu hoán có thời gian hồi phục là 60 phút, nhìn theo tình huống trước mắt, một khi từ vong ở Thánh thành, nhóm cầm thú liền không có khả năng lại lần nữa thuận lợi truyền tống đến tham chiến. Phật Di Lặc cùng Thiên Sơn Mộ Tuyết vì mau chóng cấp quân thể hồi máu mà hoàn toàn buông tha tự thân phòng hộ, bị Đổng Băng Ngân Dậm lợi dụng ưu thế viễn trình công kích đánh chết. Mất đi Thiên Kì bảo hộ, trận hình của nhóm cầm thú trong nháy mắt xuất hiện rời rạc, không ngừng có người ngã xuống.

“Kiên trì 1 phút!!!” Thanh âm Quan Tài bởi vì kích động mà có chút khàn khàn.

Giờ phút này cột cờ của Anh Túc Thứ Thanh chỉ còn lại một chút máu. Chỉ cần bên ngoài có thể ngăn cản được công kích, lại vì nhóm cầm thú chém cột cờ tranh thủ thời gian 1 phút cũng đủ.....

Mà bên kia, mắt thấy cờ xí sắp ngã xuống, bang chúng Anh Túc Thứ Thanh bất chấp tất cả điên cuồng lao lên.....

Thanh âm ngâm xướng

Đi Mạch ở một chỗ tương đối an toàn trong vòng phòng thủ hướng ra phía ngoài nhìn lại, chỉ nhìn thấy bóng dáng này.

Đôi Dực Ma hóa, hắc điểm sôi sục, một người mặc áo giáp đỏ rực đang di động. Đó là Thanh Quân.

Tay cầm cự kiếm, thân kiếm lưu hỏa. Sau khi Huyền Vũ hợp thể, trên áo giáp cùng bàn tay xuất hiện vảy bạc. Đó là Quan Tài.

Ngân Lam Sắc trường thương mang theo điện quang lập lòe, bởi vì hợp thể mà biến thành cốt vĩ cực đại. Đó là Bạch Cốt.

Trên lưng Cửu Vĩ Hồng Hồ Ly, sau khi hợp thể xuất hiện lỗ tai Hồ Ly màu trắng cùng một cái đuôi trắng xoã tung.....

Đi Mạch 囧. Cái kia..... Có thể làm bộ không biết sao?

Bọn họ đứng thành một vòng, vì những người phía sau ngăn cản công kích cùng nguy hiểm.

“Chém nhanh chút. Nnd, Lão Tử không giữ được!” Lượng máu giảm mạnh – Ăn No Vẫn Có Mua Nước Tương quát.

“Ngươi là phế liệu.” Giết Người một bên phản kích một bên ồn ào.

“Tốt hơn những đứa khác, bên kia so với ta còn có kẻ tồi tệ hơn.” Nước Tương chém ba tên Bôn Lôi cấp 150 vẫn như cũ cố gắng duy trì thông dong.

Cách đó không xa, Kiếm Tiền cùng bốn đối thủ đồng quy vu tận thở dài một hơi, đơn giản nằm trên mặt đất không đứng dậy.

Chiến hỏa càng ngày càng nghiêm trọng.

Dưới sự chỉ huy của Lặng Yên Đi Vào Giác Mộng, càng nhiều thành viên Anh Túc Thứ Thanh hướng về phạm vi phòng thủ, tập trung công kích Giết Người cùng Nước Tương. Mà tốc độ của Hồ Ly trong phòng thủ hoàn toàn không phát huy được ưu thế, Bạch Nguyệt Quang triệu hồi ra địa ngục khuyến bị đánh chết ngã xuống đất, vòng vây dần dần thu nhỏ lại.

“Chống đỡ không được.....” Kim Sắc Yêu Đồng đang không ngừng tới gần làm lá chắn, tay chân bắt đầu luống cuống.

Đúng lúc này, trên người Thừa Phong Bội Ngọc cùng Vong Xuyên Bì Ngạn đang công kích cột cờ hiện lên kim quang, tay áo đồng thời di động không ngừng. Đi Mạch chỉ cảm thấy bên tai truyền đến tiếng tiếng đàn cao vút. Lấy hai người làm trung tâm tản ra sóng âm, chấn thiên liệt địa.

Đó là kỹ năng nhập ma của Nhạc Công — khúc chung nhân tán. Gia tăng lực công kích 300%, bạo dẫn 5%, loại hình công kích quần thể.

Nhưng, kỹ năng này cũng giống như tên gọi, một khi đã sử dụng — mất 100% máu.

Trong lúc bang chúng Anh Túc Thứ Thanh ngã xuống, hai người họ đồng thời rút xuống bên cạnh Đi Mạch.

“Hắc. Hợp tác khoái trá.” Vong Xuyên cười khê.

“Ân, quả nhiên, hai lần công kích lực sát thương rất lớn.” Thừa Phong Bội Ngọc nói xong, hóa thành một luồng sáng bay đi trọng sinh.

Dưới tình huống hai người liều mình hy sinh, vòng vây đã giảm bớt.

Đi Mạch cùng những người khác ra sức khảm cột cờ, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cột máu đang dần dần hạ xuống, trong lòng chỉ có một ý tưởng.

– Ngã xuống. Máu ngã xuống!!!

Đúng lúc này, trên thế giới hiện ra một câu.

[Thế giới] Đế Tu: Hôm nay sau khi bang chiến thắng lợi, 10 thành viên đánh chết đối thủ nhiều nhất, thưởng cho một con sủng vật cực phẩm. Còn lại, thưởng cho 3000 vạn kim.

Nhất thời, vô số bang chúng Anh Túc Thứ Thanh kêu gào “Xử lý bọn họ” sau khi hồi sinh lại tiếp tục đánh lên, phản kích giống như gà bị cắt tiết.

Trong chiến tranh, dĩ nhiên phải giết đỏ mắt rồi.

Dưới chiến lực cuộn cuộn không ngừng, cường thế áp bức của Anh Túc Thứ Thanh, chiến tuyến cuối cùng của Tọa Yên Thiên Hạ bị đánh tan.

Mà lượng máu của cột cờ kia cũng chỉ còn một chút.

Nôn nóng, sốt ruột. Dĩ Mạch ngồi thẳng lưng, cảm nhận cái gì gọi là một giây như một năm

Bạch Cốt, giết người cùng Đổng Băng Ngân Dặm chiến đấu cùng một chỗ, chỉ thấy ngân quang do phát động kỹ năng cùng cắn nuốt hồi huyết đan liên tiếp sinh ra, vờn quanh không ngừng.

Dây máu Hồ Ly giảm mạnh. Hấn đơn giản thuận di một bước chuyển đến trước mặt cột cờ, vung đao chém cật lực.

“Toàn thể chém cột cờ!” Quan Tài rống to.

Chỉ thấy tường phòng ngự đột nhiên thu nhỏ lại, mọi người Tọa Yên Thiên Hạ rút khỏi chiến cuộc, quay đầu nhằm thẳng cây gỗ quyết định thắng bại kia.

Địch nhân thật lù, lại không phòng bị. Toàn bộ hy vọng được ký thác vào thời khắc chém ngã cột cờ.

Bên cạnh không ngừng có người ngã xuống.

Vì vinh quang của mình, cả người đầm máu.

Nhóm cầm thú chết trận cũng không rời đi, chỉ im lặng nằm trong đám bụi đất, nhìn huynh đệ bọn họ vì thắng lợi mà chém giết.

Mười. Tám. Năm.

Dĩ Mạch nhìn số lượng người trong bang phái của mình trên bản đồ trận doanh càng ngày càng ít.

Thời điểm Quan Tài cùng Bạch Nguyệt Quang trước sau ngã xuống.

Trái tim đang đập thình thịch của Dĩ Mạch dần dần Thảm xuống.

Quả nhiên vẫn là..... Không thắng được sao?

Một khắc trước khi Đổng Băng Ngân Dặm không biết đã trọng sinh lần thứ mấy lại hướng về Thanh Quân huy động kỹ năng, Thanh Quân huy bỏ “Trương cứu trong lúc hoạn nạn”.

Đồng thời, giọng nói của Cố Quân Thanh vang lên trong kênh ngữ âm.

“Dĩ Mạch, ẩn thân.”

Khẩu khí vẫn bình thản như trước.

Trước khi một kích kia được tung ra, đôi cánh chim màu đen của Thanh Quân đột nhiên tiêu tán, ánh sáng biến mất. Thân hình từ không trung rơi xuống, ngã vào trước mặt nàng, sau đó nhanh chóng hóa thành ngân quang biến mất ở tại chỗ.

Hấn, trọng sinh trở về thành.

Dĩ Mạch cơ hồ phục tùng mệnh lệnh theo bản năng.

Ẩn thân.

Toàn bộ bang chúng Tọa Yên Thiên Hạ biến mất trên bản đồ.

Tương đương với toàn diệt.

Cột cờ kia còn sót lại 10 điểm máu, bằng công kích của mình nhiều nhất chỉ có thể xoá sạch 2 điểm, không có khả năng hoàn thành.

Mà ngay sau đó, Anh Túc Thứ Thanh công tượng sẽ chữa trị nó.

Trận này, lại quay về khởi điểm.

Không còn một chút cơ hội sao? Thật không cam lòng.

Đã làm được đến bước này, còn kém một chút nữa.....

Trong kênh ngữ âm bang phái, không ai nói chuyện, nhóm cầm thú một mảnh yên tĩnh.

Quan Tài ho nhẹ một tiếng, nói: “Toàn thành phòng thủ, bọn họ sẽ rất nhanh quay lại tấn công.....”

“Dĩ Mạch.” Thanh âm Cố Quân Thanh chặn lại lời hấn. Trong khi bọn họ còn đang kinh ngạc, hấn nói, “Đứng ở bên cạnh cột cờ đi.”

Đi Mạch vốn định chạy về thành có chút mê man. “Ân” một tiếng, ẩn thân đi đến một bên cột cờ.

“Mười giây sau, công kích cột cờ.” Thanh âm của hắn như trước Thảm Ỗn, đã có lực lượng làm cho người ta yên Ỗn.

“Được.” Nàng đáp.

Tựa hồ là thói quen tin tưởng hắn. Ở thời điểm không có chỗ dựa, theo bản năng ý lại hắn. Giống như đuổi theo từng bước, vừa ngẩng đầu, có thể thấy bóng dáng làm cho người ta kiên định.

Có phải hay không sẽ có hy vọng đắc thủ. Có phải hay không sẽ hy sinh vô ích. Có phải hay không sẽ phí công. Có phải hay không sẽ bị người cười nhạo.

Đều không cần để ý đến.

Chỉ cần, tin tưởng là tốt rồi.

Mười, chín, tám.....

Ở trong lòng âm thầm đếm giây.

Ba, hai, một.....

Nàng hít sâu, một cái phi nhận đánh úp về phía cột cờ. Mà lúc này bởi vì chủ động công kích, thân hình Mạch Thượng Sắc Vi bại lộ trước mắt bang chúng Anh Túc Thứ Thanh.

Trong phút chốc, bên người nàng bỗng nhiên ngân quang lưu chuyển, trên bạch kỳ lân, một thân áo trắng lỗi lạc, đúng là Thanh Quân.

Đi Mạch lúc này mới phản ứng lại, Thanh Quân dùng là kỹ năng truyền tống vợ chồng không có thời hạn phục hồi. Hệ thống quy định, vợ chồng bất cứ lúc nào cũng có thể truyền tống đến chỗ đối phương, hạn dùng mỗi ngày ba lượt.

Trong tình hình đột nhiên xảy ra biến cố, bang chúng Anh Túc Thứ Thanh không kịp trở tay, toàn thể ngậy ngốc ba giây.

Trong nháy mắt ngay tại thời điểm Di Mạch đánh lên cột cờ, vô số kỹ năng dùng ở trên người nàng.

Đồng thời, Thanh Quân ở trên không phát động kỹ năng cuồng lôi. Đây là một kỹ năng có lực công kích không cao, liên tục lặp lại năm lần.

Ngay lập tức, cột cờ cao lớn kia ầm ầm sụp đổ.

Lá cờ hoa lệ của Anh Túc Thứ Thanh ngã vào bụi đất.

Hệ thống hiện ra hai hàng chữ màu vàng.

[Thế giới] Bang phái Anh Túc Thứ Thanh cờ xí đã mất, thành chiến chấm dứt, bang phái Tọa Yên Thiên Hạ đoạt được quyền xuất nhập Thánh – Vũ Hồi thành.

[Thế giới] Trong chiến dịch tranh đoạt Ma – Tuyết Tập thành, Tọa Yên Thiên Hạ lần đầu thành công phản kích, thưởng cho một khối lệnh bài “Khuyên thành”.

Trên thế giới một mảnh ồ lên.

Ngay cả nhóm cảm thú cũng nhin không được hỏi luôn miệng, “Khuyên thành” là cái gì?

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Lệnh bài này có hai thuộc tính. “Tự do đi qua”, “Tuyệt đối an toàn”. Nói cách khác người cầm lệnh bài trong tay có thể tự do đi qua các thành, không chịu bế thành hạn chế, ở trong phạm vi mười tòa thành tuyệt đối an toàn, công kích gì cũng không có hiệu quả.

[Bang phái] Ân No Vẫn Cố Giết Người: Dựa vào, đây là thuộc tính bt gì?

[Bang phái] Bạch Cốt: Nương d, không được cấp Thanh Quân, bằng không về sau không có cách nào giết hắn.

[Bang phái] Cửu Vi Hồ Công Tử: Tiểu Quan Tài ~ cho ta, có thứ này đi lừa tiền sẽ không sợ bị kẻ khác loạn côn đánh chết ~

[Bang phái] Phật Di Lạc: Thí chủ, ngài nhất định cùng lệnh bài kia không có duyên, a di đà phật.

[Bang phái] Kim Sắc Yêu Đồng: Hắn là cấp Hoàn Mỹ, hắn tìm hiểu tin tức có thể dùng.

[Bang phái] Vong Xuyên Bỉ Ngạn: Lệnh bài này không thể lên vào bên trong bang phái, chỉ ở trong thành thôi.....

[Bang phái] Hấp Huyết Quý Tộc: Cảm bán cho Đế Tu đi, người ta mất thành lại thiệt bình, quá đáng thương.

[Bang phái] Ăn No Vẫn Có Đếm Tiền: Ý kiến hay, đem lệnh bài cùng Thánh thành bán cho hấn, mười tám triệu kim thể nào?

[Bang phái] Bạch Nguyệt Quang: Hào, phái ngươi đi tìm hấn đàm phán.

[Bang phái] Ăn No Vẫn Có Đếm Tiền: A ~ ta tuổi còn trẻ, còn chưa có thành gia, tẩu tử ngươi như thế nào bảo ta đi tìm chết ~

Cuối cùng vẫn là đầu lĩnh cảm thú đi ra trấn áp nhóm cảm thú vì thắng lợi mà high quá mức.

[Bang phái] Công Quan Tài Khiêu Vũ: Sắc Vi, hôm nay có thể thắng công lao muối lớn nhất, này lệnh bài cho muối. Mọi người có ý kiến không?

Mọi người nhất trí thông qua.

Đã thấy Mạch Thượng Sắc Vi hoàn toàn cự tuyệt. “Muối không cần.”

Cừu Vi Hồ Công Tử: “Vi sao?”

Mạch Thượng Sắc Vi: “Lệnh bài này sau khi trang bị sẽ cố định trên lưng. Quá khó nhìn.”

Mọi người:.....

Đi Mạch nhân nhả nằm ở thánh thành nhìn trời, trên trời mây trắng bay thật nhiều.

Hòa bình, thật tốt nha ~

Đúng lúc này, hệ thống lại nhảy ra một hàng chữ.

[Hệ thống] Người chơi [Đế Tu] cùng [Lân Dương Dương] hợp lực hoàn thành bản sao khiêu chiến nhiệm vụ [Ngàn Năm Chờ Đợi], đạt được phần thưởng “Mộng đẹp trở thành sự thật”!

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Nguyên vọng × ly hôn

Nếu là điều ước, ngươi nghĩ muốn cái gì?

Tiền tài, quyền thế, năng lực hay là tình yêu.

Quá khứ, tương lai, lật đổ hay khai sáng.

Tất cả những việc này, trong thế giới ảo, đều có thể thực hiện được.

Tô Viễn Ca ở trong hiện thực là thần tượng tốt đẹp được vạn người mê luyến, trong trò chơi là đại thần Đế Tu hô phong hoán vũ.

Mà hấn, sẽ muốn cái gì?

[Mật ngữ] Lân Dương Dương: Sắc Vi a, mình cũng có một điều ước nha ~ không biết nên ước cái gì mới tốt, mình muốn điên rồi.

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Bình tĩnh, dương dương.

[Mật ngữ] Lân Dương Dương: Mình muốn 3000 mỹ nam vây quanh, hay là chiếm lấy mười tòa thành làm áp trại tiểu nương tử như hoa như ngọc thì tốt hơn, hay là đem đám con nhóc lần trước đuổi giết mình đến làm nô tỳ?

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Nguyên vọng này ta thấy thực không đơn giản.

[Mật ngữ] Lân Dương Dương: A, đúng rồi, xem bộ dạng Đế Tu ở bản sao liệu mạng giết boss, thật sự là rất bạo lực, trái tim nhỏ bé của mình đã bị đá kích. Vẫn là đi tìm mấy con nhóc đã từng đuổi giết mình trả thù, cân bằng một chút có vẻ tốt ~

[Mật ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Ách, cái kia, Dương Dương, không phải cậu đã quên một việc.

[Mặt ngữ] Lân Dương Dương: Ôi chào?

[Mặt ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Thời hạn một giờ nha. Sau một giờ vô địch, kiếp sống của cậu trong trò chơi thực làm người ta lo lắng.

[Mặt ngữ] Lân Dương Dương:!. Cự nhiên, chỉ có một giờ!?

[Mặt ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Thiện tai thiện tai, thí chủ tự lo liệu đi.

[Mặt ngữ] Lân Dương Dương: Mặc kệ, chém trước nói sau. Đúng rồi, nguyện vọng của Đế Tu tựa hồ cùng người có liên quan, cụ thể là cái gì, ta không hỏi được ~

[Mặt ngữ] Mạch Thượng Sắc Vi: Thế giới bi thương.

Tồn tâm tư suy đoán, không bằng ngồi chờ kết quả.

Đi Mạch mở điện thoại, nghe được một chỗ khác truyền đến thanh âm có chút mệt mỏi.

“Người đang cảm mạo còn không đi nghỉ sớm một chút.” Ngữ khí oán trách.

“Àn, anh đi nghỉ ngơi.” Rất biết nghe lời.

“Ngoan ~” Dĩ Mạch buông đi động, ngồi nhìn chăm chăm màn hình một hồi, thờ dài.

Cố Quân Thanh rời khỏi trò chơi, thần nhiên cười.

Nha đầu kia, vì sợ ‘nguyện vọng’ mà Đế Tu đưa ra làm mình mất mặt, cho nên mới vội vàng đuổi mình logout.

Kỳ thật mọi việc đều là râu ria.

Bất quá, bản thân thực ra cũng có chút tò mò.

Tò Viễn Ca, người muốn làm như thế nào?

Ước nguyện đầu tiên của Lười Dương Dương làm cho toàn sever chấn động.

[Thế giới] Người chơi [Lân Dương Dương] ước nguyện “Biến thành cô gái xinh đẹp đao thương bất nhập lực công kích siêu cường vô địch” Giấc mộng trở thành sự thật, thời hạn 60 phút.

Ngay sau đó, Đế Tu nguyện vọng xuất hiện trên màn hình của mọi người. Trong nháy mắt còn chưa kịp nhìn rõ. Dĩ Mạch bỗng nhiên biến mất tại chỗ, xuất hiện ở một nơi khác.

Trong một gian phòng nhỏ.

Màn che đỏ thẫm rủ xuống đất, nền đỏ lay động. Chữ hỷ treo trên cao đem bầu không khí tô đậm vài phần ái muội ngọt ngào.

Nơi này, nàng đã từng đến. Ngày ấy khi cùng Thanh Quân kết hôn. Động phòng.

An Dĩ Mạch rốt cục thấy rõ thông cáo hệ thống.

[Thế giới] Người chơi [Đế Tu] ước nguyện “Cùng người chơi [Mạch Thượng Sắc Vi] kết làm vợ chồng” Giấc mộng trở thành sự thật, thời hạn 60 phút.

Hệ thống còn đánh ra hai hàng chữ nhỏ màu xám, đại ý là Mạch Thượng Sắc Vi nàng đã bị trưng dụng, quan hệ hôn nhân tạm thời bị ngưng hẳn, khôi phục sau một giờ. Nàng có thể mạnh mẽ logout, nhưng acc Mạch Thượng Sắc Vi vẫn sẽ động phòng, cho đến khi hết một giờ.

“Thực ngoài ý muốn?”

Nàng nhìn thấy những lời này, điều chỉnh lại góc độ, thấy Đế Tu đang đứng ở phía sau nàng.

Mà phải trên tên gọi của hắn hiện lên hàng chữ màu đỏ –“Mạch Thượng Sắc Vi phu quân”.

Quả nhiên, xưng hô trên đầu mình đã biến thành “Đế Tu nương tử”.

Hơn nữa, trên người bọn họ đều thay hi phục màu đỏ.

. Uy uy, đây là bắt buộc trùng hôn! Là Hồng Quả Quả phạm tội! Còn không có nhân quyền nha!

Đi Mạch gửi bưu kiện cấp GM lên án. Ai biết đối phương rất nhanh trả lời.

“Người chơi thân ái, chúc mừng bạn trở thành người chơi nữ đầu tiên trong [Càn Khôn] có đồng thời hai vị phụ quân, đặc biệt thưởng cho giá trị mị lực 200 điểm.”

Di Mạch cắn răng, trong lòng không ngừng hò hét, tên quản lý viên vô trách nhiệm này, dùng cái này để bù đắp cho ta sao..... Ta hận các người, ngao ~

Chỉ cần gặp mặt Tô Viễn Ca, trong lòng liền có chút kích động không thể lý giải được. Loại kích động này không giống như vẻ trấn định tự nhiên khi đối diện với Trịnh Phong trước kia, cũng không thương xót đau buồn như khi nhìn thấy Tống Úc Bạch. Nó rất độc đáo, giống như một cô gái đang áp ủ tình cảm, muốn nói lại thôi.

“Kỳ thật, người.....” Đã mở miệng, lại không biết nên nói cái gì, tay Di Mạch dừng ở trên bàn phím.

Đề Tu: “Người cái gì cũng không cần nói, im lặng ngốc, hoặc cũng có thể logout. Ta bắt quá muốn trả thù Cố Quân Thanh.” Khẩu khí vẫn lạnh như băng, mạnh mẽ không có lấy một tia ôn nhu.

Chỉ là trả thù mà thôi.

Hắn cố ý nói cho nàng biết.

Cho nên, nàng sẽ không có bất cứ gánh nặng gì.

Di Mạch không trả lời, chỉ im lặng đứng ở một bên.

Ánh mắt dời về phía tờ tạp chí đang đặt trên bàn, trên trang bìa chính là gương mặt Tô Viễn Ca mang theo kính râm. Hắn đang cười, ký tên cho một fan hâm mộ, nụ cười kia thoát nhìn ôn hòa như mặt trời, thật là thân dân.

Hắn không có vẻ Thẩm ôn cẩn thận như Cố Quân Thanh, ngược lại đường hoàng tùy tiện giống như ngọn lửa, tổn thương đồng tử trăm ngàn người. Trong đám đông, hắn là tiêu điểm duy nhất, tựa như ngôi sao bắc đẩu sáng ngời trong bầu trời đêm.

Mà hình ảnh trong trò chơi, Đề Tu ngồi ở trường hồng cup xuống đôi mắt màu lam, ba đạo lôi ấn hoàng kim sắc giữa mi tâm nhú lại, làm cho gương mặt thanh tú này thoát nhìn có thêm vài phần lạnh lùng. Giống như khối băng vạn năm không tan chảy, khiến cho người ta muốn đưa tay đi xoa dịu ánh mắt lạnh lẽo.

Người nào, mới là thật ?

Trong chớp mắt, nàng có một tia nghi hoặc.

Câu “Ta thích An Di Mạch, ta sẽ dùng phương thức của chính mình đem nàng đoạt lại từ trong tay người”, hóa ra cũng chỉ vì “Bắt quá là trả thù Cố Quân Thanh”, nàng nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Thì ra là thế.

Bất tri bất giác, thời gian cứ trôi qua từng chút từng chút trong khi hai người đang lâm vào Thẩm mặc.

Một cảnh tượng vui mừng. Hai người Thẩm mặc. không khí xấu hổ.

Di Mạch tiện tay mở trang web, nhìn xem hồi lâu cũng không thấy có mấy tin tức lá cải mà nàng thích.

Lại nghe thấy tai nghe truyền đến thanh âm nam tử.

“An Di Mạch.....”

Nàng có chút mê hoặc mở ra cửa sổ trò chơi, phát hiện người gọi của nàng quả thật là Tô đại minh tinh vừa rồi mới bảo nàng cầm miệng ở bên cạnh ngốc thật lâu.

Hệ thống quy định trong thời gian động phòng có thể mở ra kênh ngữ âm ds, thời điểm cùng Thanh Quân thành hôn, xét thấy thời gian đứng ở tân phòng thực ngắn, hai người liền đều không có mở ds. Nàng đáp lại một câu “Ta ở”, lại nghe thấy Tô Viễn Ca hình như càng thêm giận dữ “Vì sao người còn ở”.

Nàng nhăn. Tính tình của thẳng nhãi này rốt cuộc là thế nào nhỉ? “Xin hỏi, ngài rốt cuộc là muốn để ta ngốc, hay là muốn để ta rời đi?”

“Ngốc.”

“Như vậy, ngài tính để ta bất động nhìn chăm chăm màn hình hay sao?”

“Ân.”

An đồng học muốn đập đầu vào tường. Tên tiểu tử này bình thường tác oai tác quái, lại muốn xem mình là tiểu trợ lý để ức hiếp? Hello kitty đang phát

uy, lại nghe hần nói “Đang nhàm chán, nói cái gì đi”.

“Ta vẫn nên tiếp tục trang thi thề có vẻ chuyên nghiệp.”

“Nói chuyện. Mỗi phút 100 vạn kim tệ.”

“Như vậy..... chúng ta nói chuyện về ca khúc mới trong buổi biểu diễn của ngươi đi ~” Tinh thần nàng bỗng nhiên phấn chấn, ánh mắt theo trang web dòm xuống. Thấy dòng title in đậm— một bài hát mới được sáng tác bởi một ngôi sao mới, ca khúc bị nghi đạo nhạc của Tô Viễn Ca, sự kiện xấu hổ và giận dữ.

“Cái loại ca từ khó nghe đó không phải do ta viết.” Hần giống như thực không thêm để ý thuận miệng đáp.

Dĩ Mạch trừng lớn mắt. “Kia vì sao.....”

“Ghen ăn tức ở, xử lý đối thủ, đây là một trong những chiếc lược để tồn tại trong làng giải trí.”

“Hần căn bản không có thực lực để cạnh tranh với ngươi!” Không khỏi lòng đầy căm phẫn, “Làm như vậy quả thực vô si.”

Thầm mặc một lát.

Tựa hồ quá kích động, ngữ khí đã vượt qua đầu. Nàng nghiêng nghiêng đầu, xúc động là ma quỷ nha.....

“Ca từ này là trợ lý của hần viết, bị hần đoạt lấy phổ thành ca khúc. Mà ta bất quá là mượn cơ hội chèn ép mà thôi, cho nên, chưa nói tới oan uổng.” Khẩu khí vẫn đậm phong khinh, “Cũng giống như ta khi chưa xuất hiện đã từng viết rất nhiều ca khúc, đều bị người khác mang đi biểu diễn, còn đạt được giải thưởng. Không có gì oán giận, bởi vì kẻ yếu chưa bao giờ có thể dựa vào đồng tình cùng công bằng để sống.” Hần dừng một chút, “Cái bóng phía sau ta quá dơ bẩn, Cố Quân Thanh cũng thế. Có những việc ta thủy chung không muốn thừa nhận, bất quá, ta và hần là cùng một loại người.”

“Các ngươi đứng cũng đủ cao, vì sao không thể đổi một cách sống khác?” Nàng nhú mi.

Hần khẽ cười một tiếng: “An Dĩ Mạch, ngươi có biết chỗ nào của ngươi hấp dẫn người ta nhất không?” “Là ngươi ngây thơ.”

“Cho nên, ngươi đang châm chọc một người bình thường sinh hoạt trong thế giới bình thường sao?” Ngữ khí Dĩ Mạch không khỏi chanh chua.

“Ta chỉ là rất ngạo nhiên, sự ngây thơ của người dưới cái gọi là ‘bảo hộ’ của Cố Quân Thanh, duy trì được bao lâu.”

“Đề tài kế tiếp..... A, ‘tuần san xx đưa tin độc nhất vô nhị, nữ nghệ nhân Tô Viễn Ca thăm mền ba năm đã xuất hiện.....’ Nàng hợp thời chặn đứng chuyển sang chủ đề khác.

“Bịa đặt.” Hần rất là khinh thường.

“Tô đại minh tinh từng trải qua thăm mền sao?”

Hần Thầm mặc một lát, đáp, “Có.”

“Thật sự?!” Bà tám Mạch thực chuyên nghiệp vênh tai. “Chuyện khi nào?”

Nhưng là, loại chuyện giống như thăm mền này, dựa theo tính cách quý dị của Tô Viễn Ca chắc chắn không nhận được câu trả lời.

“..... Thật lâu trước kia.”

“Sau thế nào, thổ lộ sao?”

“Không có.”

“..... Vì sao?”

“Không có cơ hội thích hợp.”

“..... Làm ơn, không có cơ hội thì sáng tạo cơ hội.”

“Lúc ấy viết bài hát cho nàng, chẳng qua, thủy chung không có cơ hội hát cho nàng nghe.”

“Là [Huỳnh Hòa]?”

“[Thứ Thanh]”

“Ách..... Đợi lát nữa nhất định phải tìm tới nghe một chút.”

“Muốn nghe, ta có thể miễn phí hát một đoạn.” Hắn tiếp tục bổ sung “Dùng thanh toán phí dụng vừa rồi nói chuyện phiếm”

“.....” Tô gà trống, nguoi thật đúng là vất cổ chà ra nước nha. Nàng oán thăm

Giai điệu nhẹ nhàng, ở ds nghe có chút mơ hồ.

Giọng hát của Tô Viễn Ca, giống nhau từng tầng lụa mỏng chồng lên nhau, ôn hòa khúc chiết.

“.....

Ánh mắt của em, lướt qua anh,

Dừng lại ở một phong cảnh vô tận xa xăm.

Thanh âm của anh, lẻ loi,

Giống như một tiếng ve cuối cùng trong ngày hè.

Làm ngôi sao rơi xuống thành ảnh ngược.

Làm cánh chim bay vào giữa đám mây.

Anh vẫn như trước ở tại chỗ,

Viết những thứ em chưa từng thấy.

Hát những giai điệu buồn em chưa một lần được nghe.

Tình yêu này muốn nói lại thôi,

Tiền nguoi rồi đi ngày đêm đó,

Trong lòng của anh,

Nở rộ thành một đóa hoa.

.....”

Nguyên lai, thời điểm hắn ca hát, lại động tình như thế.

Làm cho nguoi ta bất giác rơi vào một nỗi buồn vu vơ.

Một khúc chưa xong, mà thời hạn đã đến. Mạch Thượng Sắc Vì lại lần nữa xuất hiện ở quảng trường thánh thành, mau, giống như một cơn mộng mới vừa bừng tỉnh.

Hết thấy trở lại như cũ.

Dĩ Mạch rời khỏi trò chơi, đi trên mạng tìm ca khúc, lại không thấy có chỗ nào đăng.

Nàng có chút nghi hoặc mở trang web tìm kiếm, nhìn thấy rất nhiều tin tức như vậy.

“Tập ca khúc mới nhất của tài tử âm nhạc Tô Viễn Ca sắp ra mắt, qua bao phen tìm hiểu, nghe đồn ca khúc chủ đề có tên là [Thứ Thanh]”.

– Sau thế nào, thổ lộ sao?

– Không có.

– Vì sao?

– Không có cơ hội thích hợp.

– Làm ơn, không có cơ hội thì sáng tạo cơ hội.

– Lúc ấy viết bài hát cho nàng, chẳng qua, thủy chung không có cơ hội hát cho nàng nghe.

Chương 62: theo dõi × uy hiếp

Sau khi sự kiện “Sử dụng phương thức trâu nhất để cướp cô dâu trong [Càn Khôn]” phát triển, ‘nguyên vọng’ của Đế Tu có sức ảnh hưởng giống như lưu tinh đọng địa cầu. Trong lúc nhất thời, tiêu điểm chú ý của mọi người đều hướng về mối quan hệ giữa ba người, do đó phát sinh nhiều tranh luận cùng suy đoán. Kênh [Thế giới] hoa cả mắt, diễn đàn trò chơi nhân số mạnh thêm.

Dưới một câu triệu hồi của Lãn Dương Dương “Sắc Vi con nhóc, đi xem đi, người lại lần nữa phát hỏa”, An đồng học ẩn thân ẩn núp vào diễn đàn.

Không xem không biết, thế giới thực kỳ diệu.

Chủ đề kia đã vượt qua bốn trăm ứng cử viên giành vị trí dẫn đầu: [Thanh Quân, Mạch Thượng Sắc Vi, Đế Tu, ai là ai chân ái?].

Những người trả lời có ý kiến không đồng nhất.

Có người thóa mạ nàng câu dẫn hai nam nhân, châm ngòi chiến tranh giành tình nhân ra tay quá nặng. Lấy chủ đề cũ “Bắt cá hai tay” làm căn cứ.

Có người đoán nàng bé nguyệt tu hoa, phong tình vạn chủng rước lấy hai nam nhân xuân tâm nhộn nhạo. Lấy ảnh chụp nữ av hư hư thực thực, trình độ photoshop thấp kém ra làm chứng cứ giả.

Có người ai oán cắn khăn tay khóc thầm, oán trách ánh mắt hai vị đại thần không tốt, không có nhìn trúng mình. Lấy hình ảnh tình cảm triền triền miên miên đến thiên nhai “Đại thần đại thần ta yêu người” ra thổ lộ.

Có kẻ vấy khăn kích tình điên cuồng hò hét “Là nam nhân phải chiến đấu”. Lấy một đoạn phim hoạt hình “Nam nhân đánh đi đánh đi không phải tội” làm hàng mẫu cho việc Đế Tu cùng Thanh Quân chiến tranh đoạt tình nhân.

Đẹp bỏ An đồng học tố chất tâm lý, mấy loại búa rìu dư luận này đều có thể chịu được. Chẳng qua.....

Những ngôi sao bùng nổ “Mạch Thượng Sắc Vi chặn ngang một cước, chia rẽ Thanh – Tu tội ác tày trời” bọn nha đầu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Dĩ Mạch liên tiếp nhấn vào chủ đề –[Thanh - Tu ngọt ngào tình cảm – bí mật màu hồng đại thần không muốn người biết], yên lặng nhìn ba mươi giây, thời điểm nhìn thấy câu kia “..... Đế Tu hướng về Thanh Quân hô: “Người cùng nàng kết hôn, vậy ta thì sao, ở trong lòng người ta có vị trí gì?””, một ngụm nước phun ở màn hình thượng.

Trong óc hiện ra như vậy hình ảnh –

Tô Viễn Ca cùng Cố Quân Thanh, từ từ tiếp cận, kẻ sát..... Sau đó.....

Nàng chảy máu mũi.

Thế giới vạn vật.

Đêm hôm đó, diễn đàn sôi sục.

“Điều cái đuôi chân tướng quân” trả lời: Đến đến đến, Thanh – Tu quan hệ cp công thụ, mọi người thảo luận.

“Lâu không ăn thịt chân tướng quân” trả lời: Thanh ở trên. Bởi vì hắn là cầm thú.

“Trang thi thể chân tướng quân” trả lời: Tu ở trên. Thanh chính là cầm thú, mà Tu là đồ tể. Cho nên..... Thực rõ ràng đi.

“Không gần nữ sắc chân tướng quân” trả lời: Thượng cũng là hạ, hạ cũng là thượng. A di đà phật.

“Cướp ngân hàng chân tướng quân” trả lời: Từ trên xuống dưới, hai người bọn họ ngồi thang máy?

“Ngồi ngực giam chân tướng quân” trả lời: Trong đầu ta hiện tại chỉ có một hình ảnh — hai người kia, Hồng Quả Quả ôm, khoác một thân thủy tinh trong suốt.

“Người cuồng siêu thị chân tướng quân” trả lời: Ở trên là vương đạo! Thanh, lên đi, đại biểu ánh trăng, hạ gục hắn!

.....

Đêm hôm đó, diễn đàn [Càn Khôn] đang bị kích tình thiêu đốt bởi vì hai chủ đề vừa mới được post bỗng nhiên chìm vào tĩnh lặng đến kỳ diệu, nhóm vô

lương chân tướng quân cùng tập thể quần chúng vô tội y y chó có lên tiếng.

Chủ đề thứ nhất từ “Sự thật không tỏ hại chết miêu” tuyên bố. Nội dung chỉ có một câu – “Ta rất ngạc nhiên, các vị công bố ‘Chân tướng’”.

Chủ đề thứ hai đến từ “Đề Tu” tuyên bố. Càng đơn giản, chỉ có bảy chữ – “Muốn bị luân bạch thì tiếp tục”.

Đêm hôm đó, bang chúng Anh Túc Thứ Thanh nhận được một nhiệm vụ bang phái treo giải thưởng rất là quý dị — bang chủ viết: Càn quét, phàm là giết những kẻ có tên Thanh đều thưởng cho 100 vạn kim.

Bang chúng Anh Túc Thứ Thanh đàm luận như sau:

[Bang phái] Điện: Tu đang nổi giận, thấy chữ “Thanh” liền dị ứng sao?

[Bang phái] Đóng Băng Ngàn Dặm: Không phải ai nhìn thấy tình tiết “Hắn cùng hắn nộ hôn và tình cảm”, đều có thể bình tĩnh.

[Bang phái] Hoa Bách Hợp: Cho nên, chúng ta vì bang chủ đại nhân “Báo thù” hay là “Tình sát”?

[Bang phái] Sáu Lưng Một Thương: Hoa tử, người rất sắc bén.

[Bang phái] Vô Tàng Tiểu Thứ Lang: Như thế nào mấy tên kêu Thanh ít như vậy, đầu năm nay kiếm tiền thật không dễ dàng.

[Bang phái] Mầu Thiên Thanh Chờ Mưa Bụi: Kao, nhân yêu, người cư nhiên ngay cả Lão Tử cũng giết!

[Bang phái] Như Hoa Đại Thúc: Ta nhìn thấy chữ “Thanh”, kích động, đã quên người không đáng giá tiền.

[Bang phái] Hoa Bách Hợp: Đề nghị đem tên bang phái sửa lại đi, kêu Anh Túc Thứ Tử Thanh

.....

Đêm hôm đó, Cố Quân Thanh cảm thấy sau lưng sinh lạnh, cảm mạo có xu thế tăng thêm, cau mày nhấc điện thoại gọi Hồ Ly, “Tra cho ta chủ đề kia là ai post”, bị Hồ Ly thành công xảo trá một lượng lớn ảnh nghệ sĩ trên quý của hội họa sĩ.

Đêm hôm đó, Tô Viễn Ca nằm trong phòng ngủ mơ thấy toàn thân đều là vải ren màu hồng, sau khi bừng tỉnh mở to mắt đánh thức Nancy ở xa năm dặm, làm cho nàng đưa tới một liều thuốc ngủ.

Đêm hôm đó, tổ bốn người 512 quay chung quanh chủ đề “Bị người mơ hồ thổ lộ nên làm cái gì bây giờ”, thảo luận đến quá nửa đêm.

Lí Thiến: “Kỳ thật Tô Viễn Ca cũng không tệ, bắt cả hai tay đi, để cho chúng ta nhìn xem tình yêu thần tượng cùng tiểu cô nương ~”

Nguyên Viên: “Người đoán thử xem, nếu ta đem những lời người vừa nói thuật lại cho Cố Quân Thanh, người còn có thể giữ được nửa cái mạng hay không?”

Lí Thiến: “..... Bằng không tiếp tục làm như không biết, lơ hắn đi.”

Đường Tiểu Âm: “Vẫn nên tìm tên họ Tô đó nói rõ ràng?”

Dĩ Mạch: “Nên rõ ràng. Nếu không đủ với ta hay với hắn cũng không tốt.”

Nguyên Viên: “Cũng đúng. Nếu tâm người đã định, từ chối hắn.”

Đường Tiểu Âm: “Nam nhân Cố gia đại khái trời sinh đã có một loại mị lực, hai huynh đệ này đều lọt vào tay người.”

Lí Thiến: “Ách, kỳ thật ta vẫn nghi vấn. Tô Viễn Ca rốt cuộc là thật tâm, hay là vì cùng Cố Quân Thanh phân cao thấp?”

Nguyên Viên: “Nhân tâm, vĩnh viễn là thứ khó nắm bắt nhất.”

Nhưng trong khoảng thời gian này, Đề Tu rút cuộc cũng không có login.

Áp phích quảng cáo xuất hiện ở trên Internet, trên màn hình điện tử, giao thông công cộng, xe buýt sân ga.

Tô Viễn Ca, muốn ở H thành tổ chức nhạc hội.

Sắc trời đã trễ, trời hình như muốn mưa, có chút u ám. Trong sân vận động có thể chứa đựng hàng vạn người ở H thành, nhân viên của công ty giải trí Thiên Duyệt vì buổi biểu diễn sắp tới mà bận rộn cuối cùng đã kết thúc công tác.

Vũ đài giữa sân đã cơ bản kiến thành, giống như một tòa lâu đài giữa đám mây. Trợ lý Nancy đứng ở dưới đài, có chút mỏi mệt ngửa mặt nhìn Tô Viễn Ca trên vũ đài.

Tô Viễn Ca khi ca hát mi mắt sụp xuống, vẻ mặt ôn hòa mà say mê, giống như bức tranh đại thiên sứ khuyên đảo chúng sinh.

Âm nhạc cuốn cuộn chảy. Hần chậm rãi hướng về không trung nâng lên tay phải, cửa thành từ từ mở ra, một nữ tử tóc dài bước đi chầm chầm, nắm lấy tay hắn cùng hát lên bản tình ca huyền diệu.

Nữ tử vấy rù xuống đất, nửa người trên thuần trắng cùng làn váy phía dưới điểm chút phấn hồng, giống như một đóa hoa hồng nở rộ.

Đột nhiên, tiếng ca ngưng bật.

Thời điểm Tô Viễn Ca tóm lấy chai nước nện vào mặt người đánh Bass, trên mặt Nancy lộ ra biểu tình “Không ngoài sở liệu”, theo bản năng xoa xoa cái mũi. May mắn kia là bình không, bằng không nhất định sẽ rất đau.....

“Lần thứ ba.” Hắn đi đến trước mặt tay Bass vươn ba đầu ngón tay, “Người cảm thấy ta có kiên nhẫn đếm số lỗi sai của ngươi, hay là cảm thấy ta nên đối người trước khi buổi biểu diễn bắt đầu?”

Một hồi yên tĩnh. Tay Bass lấp bắp, “Thực xin lỗi..... Lần sau.....”

“Ngươi phải chú ý một chút ~” Nữ ca sĩ trẻ tuổi vừa rồi túm váy đi xuống, hướng Tô Viễn Ca cười duyên, “Không cần tức giận, sư huynh ~” Tiếng “Sư huynh” kia kêu cực kỳ quyến rũ, người nghe không khỏi mê man. Nàng cũng là nghệ sĩ của Thiên Duyệt, sắp tới vinh quang tột đỉnh, ngày thường đối với vị sư huynh đại danh鼎鼎 này có ý mượn sức, muốn nhờ hắn viết cho nàng một ca khúc, lần này công ty an bài hai người hợp xướng, cơ hội vất vả lắm mới có được há có thể dễ dàng buông tay.

Nancy dưới đài dùng danh sách che miệng, khúc miệng nhẹ nhàng nhếch một chút.

“Ai cho cô mặc thế này lên đài?” Đồng tử màu xám lạnh như băng của Tô Viễn Ca ngược lại nhìn nàng chầm chầm, nhưng ánh mắt lại hướng về một nơi rất xa xăm, không có điểm dừng.

“Ta thấy trang phục này rất đẹp, cho nên mặc trước thử xem, cũng dễ thích ứng một chút ~” Nghe đồn váy này là do Tô Viễn Ca đặt làm để tăng hiệu ứng của bài hát, hẳn dùng danh nghĩa cá nhân mời thiết kế sư Pháp quốc đến làm, may thủ công, hơn nữa hình như hắn dựa theo kích thước cơ thể nàng để làm, khi mặc vào rất là vừa vặn. Thời điểm nhìn thấy nó trong tủ quần áo, nàng liền có cảm giác mừng rỡ như điên, nhìn không được liền lôi ra mặc.

“Coi ra, sau đó biến.” Ngữ khí làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, giống như có thể kết thành sương hoa.

Nữ ca sĩ sững sờ đứng chết dí tại chỗ, mê hoặc nhìn hắn, lại nhìn nhìn đám người chung quanh yên tĩnh không tiếng động.

Quả nhiên, vẫn là quá non a..... Nancy ghen cười, bắt đầu đi chọn nhũ mào. Yêu thương nhưng nhớ đối với loại yêu nghiệt như Tô Viễn Ca mà nói căn bản không có lực hấp dẫn, huống hồ, tự làm vậy không thể sống. Bộ quần áo đó, còn có người kia.....

Đi theo hắn một khoảng thời gian, mặc dù không thể hoàn toàn đoán trước cái loại tính tình biến hóa quỷ dị này, nhưng ít ra, có thể nhìn thấu một chút tâm tư bị che giấu lên.

Ví như, nguyên nhân hắn thường xuyên đỗ ô tô ở bên cạnh khuôn viên C đại.

Ví như, nguyên nhân hắn bỗng nhiên mua rất nhiều hoa hồng chuyển về biệt thự.

Ví như, nguyên nhân hắn ở thời gian nghỉ ngơi đăng nhập vào trò chơi lại chỉ im lặng nhìn màn hình.

Ví như, nguyên nhân hắn thủy chung chưa từng nghiêm minh.....

“Thu lại bài hát này, xóa toàn bộ giọng nữ.” Tô Viễn Ca Vũ ở trên vũ đài không để ý đến khuôn mặt vụn vỡ của tổng đạo diễn, băng quơ nói.

Nancy nhìn nữ ca sĩ khóc lóc chạy xuống đài, than nhẹ một tiếng, cấp Tô đại minh tinh cốc nước cùng di động: “Vừa rồi điện thoại của ngươi kêu liên tục.”

Tô Viễn Ca nhìn lướt qua màn hình điện thoại, động tác uống nước dừng lại. Nửa ngày, bỏ lại một câu “Ta mệt mỏi, diễn tập buổi tối hủy bỏ” lên lái xe rời đi, để mọi người hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhã Lam là một khách sạn.

So với những khách sạn năm sao san sát ở H thành mà nói, sự tồn tại của nó rõ ràng yếu nhược rất nhiều.

Chiếc Maserati GT trắng đi qua cánh cửa, sau đó lại vòng trở về. Tô Viễn Ca đem bản thân bọc trong áo gió, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thấp thoáng dưới ánh đèn neon, mặt nhẵn mày nhú, kéo thấp mũ xuống, đi vào.

Cửa phòng 407 khép hờ. Đẩy cửa mà vào, trong phòng tràn ngập ánh sáng vàng ấm áp.

Một nữ sinh tóc quăn dài rậm nắng đứng ở phía trước cửa sổ.

Hắn ngăn ra.

“Không thể tưởng được Tô Viễn Ca vì buổi biểu diễn không ăn không ngủ cũng sẽ bỏ thời gian đến một khách sạn nhỏ như thế này để hẹn hò.” Nàng ôm cánh tay xoay người, mặt hướng Tô Viễn Ca, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một ý cười châm chọc.

“Tuyên gia đại tiểu thư xem ra đã trở thành ngôi sao âm nhạc,” Kinh ngạc ngăn ngại qua đi, trên mặt hắn nhanh chóng hiện lên biểu tình lạnh lùng, “Nhân rồi đến mức nhàm chán nên bắt đầu thích làm trò.”

Tuyên Tình giận dữ phản cười, quơ quơ di động trong tay. “Một tin nhắn có thể dẫn người tới anh này, xem ra anh đối với cô ta rất thật lòng.”

Đó là một cái di động màu đỏ, mặt trên còn có hình ảnh một con búp bê nữ Ám Ảnh của [Càn Khôn] đã phai màu.

“An Dĩ Mạch ở đâu?” Hắn cau mày, trong đáy mắt sắc bén tràn ngập sương mù.

Tuyên Hòa diện sản trong giới hắc đạo rất có thực lực, thậm chí nghe đồn có liên hệ rất lớn với Hồ Sa bang ở nam khu H thành. Cho nên lão nhân Đồ Vân Trạch kia vì để cho Tuyên gia chút mặt mũi, không biết đã bao lần tận tình khuyên bảo hắn làm theo ý Tuyên đại tiểu thư.

Giờ phút này Tuyên Tình sắc mặt tái nhợt nhìn qua càng giống như u hồn: “Anh yêu cô ta, đúng không?”

“Đừng tự cho mình thông minh.” Hắn chậm rãi tới gần, trong đôi mắt màu xám phảng phất dâng lên tầng tầng tuyết phủ. “Nàng chính là quân cờ để tôi đối phó Cổ Quân Thanh. Nếu cô đối nàng động thủ.”

Nói ra những lời này.

Nam tử neho mắt lại, cánh tay đặt lên bả vai nàng, một mối uy hiếp dày đặc làm cho nàng cảm thấy ngọt ngào vì bị áp bức.

“Chỗ dựa Đồ Vân Trạch của anh sẽ không vì một nữ nhân mà cùng Tuyên Hòa phát sinh xung đột, cho dù tôi làm gì cô ta, anh cũng không thể giúp được gì, không phải sao?” Nàng cười cứng ngắc.

“Đúng vậy. Bất quá nếu người gặp chuyện không may chính là tôi, chứng cứ lại chỉ hướng Tuyên Hòa.” Bọn săn tin đó chắc chắn sẽ không bỏ qua, “Cô đoán, lão nhân có thể không hành động hay sao?”

Nụ cười này, yêu khí ngút trời.

Tuyên Tình đã từng nhìn thấy nụ cười như vậy. Trong mắt hắn tràn đầy nguy hiểm, sắc lạnh giống như con rắn nhìn thẳng con mồi, làm cho người ta cảm thấy run rẩy.

“Vì một quân cờ, anh dùng chính bản thân mình để uy hiếp tôi?” Nàng rút cục nhìn không được trùng lặp mắt to xinh đẹp, cơ hồ rít gào, “Tô Viễn Ca, tôi dùng hết tâm tư để yêu anh, so với người khác sâu đậm gấp một trăm lần, một ngàn lần! Tôi có thể dễ dàng tha thứ cho việc anh không ngừng thay đổi bạn gái, nhưng tôi không thể tha thứ việc anh đem tất cả tâm tư đặt lên người một nữ nhân như vậy! Huống chi cô ta có khả năng sẽ trở thành Cổ phu nhân, nữ nhân Cổ gia mà anh hận nhất!”

Áp lực tích tụ đã lâu bùng nổ, giống như một con dao nhọn, đâm thủng da thịt còn hướng về tái tim người ta, lại còn càn quấy, xé rách.

“Câm miệng!” Hắn tựa như một con sư tử bị chọc giận, hung hăng đem nàng đặt ở trên tường. Khí lực rất lớn, cơ hồ muốn bóp nát vai của nàng. “Tôi nói cho cô biết, giữ chúng ta bất quá là gặp dịp thì chơi. Cô muốn scandal, tôi cho cô, cô lại bắt đầu được một tác lại muốn tiền một thước.”

Thăm mặc làm cho người ta hít thở không thông.

“Anh chưa từng yêu tôi, đúng không?” Nàng dùng đôi mắt đen vô thần nhìn hắn.

Nhưng, vẫn nhìn không được muốn hỏi.

Hắn nhìn nàng từ trên cao, trong ánh mắt lạnh lùng tựa hồ có một chút thương hại.

Tuyên Tình bỗng nhiên nở nụ cười, một mảnh lạnh lẽo: “Không có cũng tốt. Tô Viễn Ca, tôi có thể bình yên vô sự đưa An Dĩ Mạch trở về, cũng không bao giờ quấy rầy cuộc sống của cô ta nữa. Chỉ cần anh đáp ứng tôi một điều kiện.” “Cùng tôi đính hôn.”

Giữa ánh đèn màu vàng, mặt hắn không chút thay đổi.

Ngữ điệu của nàng hết sức hòa hoãn: “Thực lực Tuyên Hòa sẽ giúp Thiên Duyệt giải trí phát triển, cũng có thể cạnh tranh cùng Bất Lạc Viêm Dương. Chỉ là đính hôn mà thôi, cũng không ảnh hưởng quá lớn đến tiền đồ của anh.”

“Lý do?”

“Tôi cố gắng lâu như vậy, phải có được một kết quả tốt. Tôi muốn để cho tất cả mọi người đều biết Tô Viễn Ca từng có quan hệ với Tuyên Tình. Mặc kệ anh yêu hay không yêu tôi.”

“Cô điên rồi.”

“Cho dù là điên.” Nàng nâng cằm lên.

“Đề nghị này nghe qua không tệ. Đáng tiếc, tôi sẽ không đồng ý.” Tô Viễn Ca lui về phía sau hai bước, nụ cười mang theo tà khí kia dưới ánh đèn trông đặc biệt quyến rũ. “Tôi trước giờ không thích bị người khác uy hiếp. Cô có thể dùng bất cứ phương thức ôn hòa hay tà ác để phá hủy nàng, đều không sao cả.” Hắn giơ lên ngón tay phải, “Chẳng qua, nếu cô làm nàng bị thương, tôi sẽ đem tiền bảo hiểm cánh tay này làm lễ vật tặng cho cô.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Tiền đặt cược × đính hôn

Từng có người nói qua, tay Tô Viễn Ca, là món quà do thượng đế trao tặng.

Vô luận là đàn dương cầm hay đàn violon, những ngón tay thon dài, tư thái đánh đàn duyên dáng từng khiến cho áp phích của hắn ở những nơi công cộng bị tháo sạch.

Đôi tay kia từng được Đỗ Văn Trạch mua bảo hiểm rất lớn, đối với kẻ si mê âm nhạc như Tô Viễn Ca mà nói, đó là tiền đặt cược.

Liên kết thế giới này, cùng âm nhạc của hắn.

Khi hắn đi phòng vẫn từng cười nói, đây là thân thể của tôi, có lẽ cũng là thứ đáng giá nhất cả cuộc đời.

Đó là thứ hắn vô cùng quý trọng.

Thời điểm lâm vào hoàn cảnh không có đường lui, hắn dùng nó để làm tiền đặt cược?

Hóa ra bất luận tôi làm thế nào cũng không lưu được anh.

Tuyên Tĩnh im lặng dựa trên vách tường, giống như không còn khí lực.

Mặc dù biết hắn vì thế lực Tuyên Hòa mà tiếp cận chính mình, mặc dù hắn cự tuyệt cùng lãng tránh, trong lòng luôn luôn có một chút hy vọng mỏng manh.

Từng nhìn thấy nụ cười của hắn. Nụ hôn làm cho trái tim nàng đập loạn. Bàn tay kéo nàng bước trên thảm hồng trong lễ trao giải.

Ký ức như tấm kính, bị tảng đá đập phải, tan thành muôn mảnh.

Chỉ vào cánh cửa phòng đóng chặt ở bên phải, nàng gian nan nói: “Cô ta ở đằng kia.”

Lúc này Tô Viễn Ca mới phát hiện, bên kia còn có một phòng nhỏ.

Hắn chậm rãi tiến lên, xoay tay nắm cửa.

Trên chiếc giường lớn mềm mại, cô gái đang ngủ rất say.

Hai mắt nhắm chặt, cái mũi xinh xắn, đôi môi đẹp như hoa, tóc dài mềm mại xõa bên gối.

Giống như, thời gian yên lặng.

ngón tay dài nhỏ hắn đưa qua sợi tóc của nàng, dọc theo khuôn mặt, lần tìm hơi thở.

Nàng là bình yên.

Thần kinh buộc chặt của hắn rốt cục cũng buông lỏng. Đang muốn cúi người ôm lấy nàng, lại nghe thấy ngoài cửa phòng có động tĩnh rất nhỏ.

Một hắc y nam từ dáng người khô ngoi đi vào, cúi đầu nói với Tuyên Tĩnh: “Tiểu thư, bỗng nhiên dưới lầu có rất nhiều phóng viên đồng thời tiến đến ở cửa trước lẫn cửa sau.”

Tô Viễn Ca nhíu mi, nghiêng người theo hướng cửa sổ dưới lầu nhìn lại.

Đọc theo khách sạn, phóng viên phân bố rải rác đang nắm chặt máy chụp ảnh, tựa hồ rất ăn ý chờ đợi cái gì.

Ngay tại thời điểm hân sắp sửa thu hồi tầm mắt, một chiếc Audi r8 màu bạc dừng ở bên đường đối diện khách sạn. Tựa hồ thấy đám phóng viên, thủy chung không ai xuống xe.

Trước giương, hân im lặng đứng đó một lúc lâu, hướng cửa đi đến.

“Bắt đầu từ khi nào, người ngay cả cơ hội trả thù Cố Quân Thanh đều có thể cam tâm từ bỏ?” Thanh âm của tuyên tình vang lên phía sau hân, mang theo ý cười châm chọc, “Ôm người yêu của hân xuất hiện trước mặt phóng viên, xem họ Cố mất mặt, không phải quân cờ kia đã dùng được rồi sao?” Hiên nhiên, nàng cũng thấy chiếc xe kia.

Hân đi lại một chút.

“Cô ta sẽ không biết người dùng phương thức này bảo hộ cô ta, sau khi cô ta tỉnh lại sẽ vẫn lao vào vòng tay Cố Quân Thanh.” Tuyên Tình nghiêng răng nghiêng lợi.

Thời cơ tốt này.

Đem nàng đặt ở trước mặt phóng viên cùng máy chụp hình, cao giọng tuyên bố nàng là người yêu của mình. Giờ phút này nàng không thể cãi lại, mà Cố Quân Thanh cũng sẽ trở tay không kịp. Mặc dù hân không nói câu nào, cầu từ đội cũng sẽ đem ảnh chụp hôm nay đăng lên trang nhất của tất cả các tạp chí, làm cho chúng nó đứng giờ xuất hiện trong tay thị dân.

Chẳng qua, bắt đầu từ lúc ấy, nàng không còn cuộc sống an ổn, ánh mắt này sẽ giống như rắn gắt gao theo đuôi. Bọn họ sẽ đào móc ra ảnh chụp nàng cùng Cố Quân Thanh, dùng các loại từ ngữ ác độc phê phán cùng đàm luận. Bọn họ vì tin tức sẽ bất chấp tất cả, bịa đặt hết thảy về nàng. Bọn họ sẽ điều tra những người xung quanh nàng, chế tạo ra cái gọi là “Chân tướng”. Dư luận sẽ đem mâu thuẫn của mình cùng Cố gia phóng đại vô hạn, mà nàng, căn bản chính là mồi lửa.

Từ nay về sau, thế giới của nàng sẽ bị lật úp, không còn yên ổn.

– An Dĩ Mạch, em có biết em hấp dẫn nhất ở chỗ nào không?

– Là em ngây thơ.

Tránh ở phòng ngủ đánh trò chơi, cầm sách giáo khoa xuyên qua trường học, ở trong quán mì cao giọng hô một tiếng “Lão bản nương, cho bát mì”, sau đó ăn đến mức đồ đầy mồ hôi. Sẽ vì gặp chuyện bất bình mà hô lớn “Có chừng có mực đi”, lại bởi vì hoàn toàn không phải đối thủ mà hốt hoảng bỏ chạy.

Nay ta đã mất đi sự vô tư, giống như khi nhìn thấy món đồ chơi mê người bày trong tủ kính, làm cho người ta tìm đập thành thịch, lại bởi vì trong túi không có tiền mà vô cùng uể oải. Cho đến một ngày món đồ chơi đó bị người ta mua mất, chỉ còn lại một vị trí trống trơn.

Giống như trái tim bị người ta đánh cắp.

Hân cụp mắt, đồng tử màu xám lạnh như băng nhiễm một chút lo lắng. Long mi run rẩy, giống như cánh một con bướm.

“Cho dù thân ở địa ngục, cũng sẽ vì một tia sáng mà vui sướng.”

Tuyên Tình ngẩn ra, lại phát hiện, hân muốn rời đi.

– Cho dù thân ở địa ngục, cũng sẽ vì một tia sáng mà vui sướng.

Đó là lời kịch trong bộ phim điện ảnh ‘thế giới’, khi đó Tô Viễn Ca sắm vai sát thủ.

Trong một đêm khi nhìn thấy cô gái bán hàng thiện lương trong cửa hàng 24 giờ, cuối cùng vì bảo vệ nàng mà chết.

Tuyên Tình xem qua rất nhiều lần, thậm chí nàng có thể nói ra lời thoại tiếp theo.

– Tôi bảo hộ không phải cô, mà là thế giới của cô, những thứ đó tôi đã mất. Tôi nhìn lên chúng nó, giống như một sự cứu rỗi.

“Chính là quân cờ.....” Nàng thì thào lặp lại, lệ rơi đầy mặt, “Anh đến tận cùng là đang dối gạt tôi, hay là lừa dối chính mình?”

“Tiểu thư.....” Hắc y bảo tiêu bên người nàng có chút bất an.

Đây là kết quả tôi yêu anh sao?

Phẫn nộ, bi ai, tuyệt vọng, áp lực tới đỉnh.

Tuyên Tình một phen đẩy ra bảo tiêu bên cạnh, hướng dưới lầu chạy tới.

Thời điểm nàng lao ra khỏi cửa khách sạn, Tô Viễn Ca dưới vòng vây của phóng viên vẫn duy trì thái độ bình thản, đồng thời hướng cửa xe đi đến.

Không biết là ai hô lớn một tiếng “Xem! Tuyên Hòa tiểu thư ở kia!”

Vì thế, tất cả ánh mắt cùng máy ảnh hướng về phía nàng, tiếng ‘tách, tách’ vang lên bên tai.

“Tuyên tiểu thư, cô cùng Tô Viễn Ca đồng thời xuất hiện ở trong này, cô giải thích sự trùng hợp này như thế nào?”

“Nghe nói Tuyên Hòa muốn đầu tư vào công ty giải trí Thiên Duyệt, đây có phải là sự thật hay không?”

“Tô Viễn Ca từng vài lần làm sáng tỏ quan hệ giữa hai người chỉ là bạn bè bình thường, hiện tại vì sao các người lại cùng lúc xuất hiện ở khách sạn?”

.....

Cách đó không xa.

Tầm mắt Tô Viễn Ca lạnh như băng dừng ở trên người nàng.

Nàng trưng ra nụ cười hoàn hảo trước máy ảnh. Trong lòng vui vẻ giống như thấy người khác gặp họa.

Nàng nghe thấy thanh âm của mình bao hàm khoái ý trả thù, trong tiếng máy chụp ảnh, lần lượt trả lời từng câu hỏi.

“Tôi xuất hiện ở đây chỉ là ngẫu nhiên, bất quá nguyên nhân tôi xuất hiện ở chỗ này, mới có cơ hội đem bí mật thú vị này nói cho mọi người. Mọi người nhất định đều muốn biết, ai mới là người Tô Viễn Ca thực sự yêu.”

Ngay tại thời điểm nàng sắp sửa thốt ra, cánh tay lại bị người kéo qua một bên, mạnh đến nỗi làm thân thể nàng mất cân bằng, lao thẳng vào trong lòng người kia.

Nàng ngẩng đầu, chỉ cảm thấy ánh sáng trước mắt tối sầm lại, hơi thở ấm áp cùng đôi môi mềm mại trong nháy mắt ập đến.

Trước mắt, là gương mặt tô viễn ca phóng đại.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Hắn.

Hôn nàng.

Mọi việc xảy ra bất ngờ nằm ngoài dự liệu của nàng, trong nháy mắt, đầu óc mơ hồ chỗ trống.

“Lần này là anh sai, không nên bỏ em lại đi trước. Không tức giận, được chứ?”

Hắn giống như chăm sóc người yêu thừa nhận mọi sai lầm, trấn an tình nhân của mình.

“Anh yêu em”

Hắn dùng thanh âm ngọt ngào như rượu mà nữ nhân cả thế giới đều say mê để nói với nàng.

“Chúng ta đính hôn đi.”

Ánh huỳnh quang không ngừng chớp lên, cơ hồ chiếu sáng cả đêm đen. Các phóng viên quần chúng tình cảm xúc động chen chúc tiến lên, sợ bỏ qua bất cứ chi tiết nhỏ bé nào.

Hắn dùng tư thái ôn hòa nhìn bọn họ, giống như đang diễn kịch tình cảm.

Chỉ có nàng mới thấy, trong ánh mắt hắn lạnh như băng. Lạnh đến nỗi khiến cho người ta run run.

Chỉ có nàng rõ ràng, bàn tay đang nắm giữ cổ tay mình siết mạnh đến đâu. Đau làm cho người ta không thể chịu đựng được.

Một giọt nước mắt, mang theo độ ẩm nóng cháy, rơi xuống.

Giống như lòng của nàng.

Nàng ghé vào lỗ tai hắn cười, tuyệt vọng mà bi thương.

Nàng nhẹ giọng nói: “Tô Viễn Ca, anh vì cô ta làm đến mức này. Mà cuối cùng, anh vẫn là hai bàn tay trắng.”

Lệ này, rơi vào ánh mắt hần, tổn thương mà đau xót.

Hần nháy mắt.

Một giai điệu, tiếng đàn cello Thảm thấp, đàn dương cầm réo rắt, đàn violon bèn nhộn, triền miên rồi rầm, ngưng tụ thành một giai điệu bi thương.

Tên là biệt ly.

Sau đó, nhân viên công ty giải trí Thiên Duyệt vội vàng chạy tới, nhanh chóng khống chế hiện trường, đem phóng viên cần ở bên ngoài để bọn họ rời đi.

Tầm mắt Tô Viễn Ca lướt qua đám người, dừng ở trên người nam tử đang đứng bên cạnh chiếc Audi r8.

Hai người đối diện. Cách một đoạn đường.

Hần thân nhiên thu hồi ánh mắt, theo Nancy tiến vào trong xe, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Truy tra × chân tướng.

“Ta đang nằm mơ sao?.....” Dĩ Mạch tỉnh lại có chút mê man nhìn quanh bốn phía, phát hiện bản thân đang ở trong phòng ngủ của Cố Quân Thanh. Ở sofa bên cạnh, trừ bỏ Cố Quân Thanh, còn có tiểu thư Bức Tranh Nguyên Rùa — Đỗ Họa Nhiễm.

“Đầu choáng váng sao? Chỗ nào không thoải mái?” Đỗ nha đầu hỏi.

“Hình như em đã ngủ rất lâu.” Nàng dụi dụi mắt.

“Xác thực thật lâu.” Cố cảm thú giúp nàng lấy gối đầu để ở phía sau, “Đã qua ba ngày ba đêm.”

Dĩ Mạch kinh hãi: “Ồi chào!?”

“Bác sĩ thúc thủ vô sách, đành bảo anh đến hôn em thử xem. Kết quả cư nhiên tỉnh.” Mỗ cảm thú thực bình tĩnh mở miệng.

“Nôn —” Đỗ Họa Nhiễm làm bộ dạng nôn mửa, “Ca, anh còn có thể ghê tởm hơn không?”

Dĩ Mạch 囧. Oán thâm, anh có thể đừng nói đùa kiểu đó được không..... Nàng liếc mắt xem thường: “Công chúa bạch tuyết chuyện xưa nói cho chúng ta biết, cô tích là không thể tin.”

“Xem ra nương tử đọc sách rất tâm đắc.” Hần từ trong khay đựng hoa quả lấy ra một quả táo, giơ lên trước mặt nàng. “Cô tích cũng có một bộ phận đáng tin, tỷ như nói, không cần tùy tiện ăn bậy.”

Nàng xem thần sắc trên mặt hần, bỗng nhiên ý thức được cái gì. Cúi đầu suy tư một hồi, hỏi, “Cốc giữ nhiệt em mang vào rạp hát tìm được rồi sao?”

Cố Quân Thanh lắc đầu, từ trong tay Chu thẩm tiếp nhận một chén cháo đưa cho nàng: “Uống một chút cháo trước đi. Đỗ Họa Nhiễm đem mọi việc kể cho em.”

Dĩ Mạch tiếp nhận, ăn gió cuốn mây tan.

Đỗ Họa Nhiễm là Tô Viễn Ca phái tới, phát huy đầy đủ tác dụng của vật dẫn. Nàng đại khái giải thích sự tình vừa qua, đơn giản cời gảy ngồi xếp bằng ở trên giường, hỏi: “Dĩ Mạch nhận thức Viễn Ca?”

Nàng gật gật đầu: “Không lâu phía trước mới biết được, hần là Đế Tu trong trò chơi.”

“Như vậy Tuyên Tình thì sao?”

Nàng suy nghĩ một hồi: “Trong một buổi biểu diễn nghệ thuật ở trường cao đẳng K đại có nhìn thấy nàng.”

Đỗ Họa Nhiễm nói: “Em quen biết Tuyên Tình cũng có vài năm, tuy rằng kết giao không sâu, nhưng cũng đủ để hiểu biết tính cách của nàng. Nàng có sự bá đạo cùng kiêu ngạo của tiểu thư nhà giàu, nhưng tính tình thẳng thắn. Vừa rồi em gọi điện thoại cho nàng, nàng nói Dĩ Mạch không phải nàng bắt cóc, hơn nữa phóng viên cũng không phải nàng đưa tới. em xem tám phần là thật.”

“Trong thời điểm này, cô ta trừ bỏ chống chế, còn có đường khác để đi sao?” Cố Quân Thanh mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

Xem ra, quả nhiên vẻ mặt ôn hoà vừa rồi là giả nha..... Y tính cách của hắn, Tuyên Hòa điển sản chỉ sợ sẽ gặp phải phiền toái rất lớn.

Đỗ Họa Nhiễm bị hắn nhìn trong lòng sợ hãi. “Uy uy, em bắt quá là người phát ngôn thôi.....” Trong lòng nàng còn nghẹn một câu — Nếu hai huynh đệ các người hòa hợp một chút, cần gì nửa đêm đào ta ra. Nhưng chỉ là trong lòng nghĩ mà thôi, nếu thật sự nói ra, kết cục tuyệt đối rất bi thảm “Tuyên Tĩnh nói nàng bị một tin nhắn gọi đến khách sạn, khi đó Dĩ Mạch đã ở trong phòng. Vì thế nàng muốn thử một lần, dùng di động màu đỏ trên bàn phát ra tin tức cấp Viễn ca, không nghĩ tới Viễn ca thật sự đến đó. Nhưng, anh vì sao cũng xuất hiện ở cửa khách sạn?”

“Anh cũng thu được tin nhắn của Dĩ Mạch, hẹn anh tám giờ gặp mặt phòng ở 407.” Hắn nhún mi, “Di động đã được đưa đi kiểm tra dấu vân tay, bất quá nếu kế hoạch được tính toán cẩn thận, khả năng lưu lại vân tay không quá lớn. Những phóng viên quen biết đều nói họ nhận được một bưu kiện, mới có thể tụ tập ở nơi đó chờ Tô Viễn Ca xuất hiện.”

“Nếu Tuyên Tĩnh nói là sự thật, chủ mưu phía sau tâm cơ sâu không lường được. Hắn muốn lợi dụng Dĩ Mạch khiến cho Viễn ca cùng Tuyên Tĩnh tranh chấp, chỉ sợ anh và phóng viên cũng là hắn đưa tới, làm cho tình thế tiến thêm một bước mở rộng. Một khi Viễn Ca mang Dĩ Mạch đi, anh tuyệt sẽ không ngồi yên mặc kệ, không phải sao?”

Hắn cũng không trả lời, lấy khăn tay đưa cho Dĩ Mạch, “Cẩn thận nhớ lại một chút trước khi em mê mẩn đã xảy ra chuyện gì, phải thật chi tiết.”

“Bởi vì hội diễn văn nghệ lần này Lý Thiên có tham gia, thế nên bốn giờ chiều hôm đó em cùng Nguyên Viên đi đến rạp hát trong trường học cổ động cho nàng. Chúng em đi muộn, chỉ có thể ngồi ở bên cạnh, vị trí của em rất gần với cửa ra vào của các diễn viên.” Nàng nhúc nhích, “Em mang theo một cái bình giữ nhiệt. Trên đường em cùng Nguyên Viên có rời đi một vài lần, hai người cùng đi toilet. Sau đó Nguyên Viên bị Thẩm Hân kêu đi, một mình em ngồi xem trong chốc lát, bắt đầu cảm thấy đầu choáng váng, sau không biết gì nữa.”

“Khẳng định là trên đường có người bỏ thuốc vào trong bình nước của cô!” Họa Nhiễm nói chắc chắn, “Người nọ muốn lợi dụng cô làm cho Tô Viễn Ca cùng Cố gia mâu thuẫn sâu sắc.”

Cố Quân Thanh gõ đầu nàng. “Đầu tiên, Tô Viễn Ca cùng Cố gia mâu thuẫn tồn tại đã lâu, cái gọi là ‘Làm sâu sắc’ căn bản là thừa thãi. Tiếp theo, người nên thấy rõ ràng, ai mới là người bị hại nặng nhất trong trường hợp này.” Hắn nhìn hai nha đầu trừng lớn ánh mắt mê mẩn nhìn mình, bắt đầu dĩ thời dài một tiếng, tiếp theo nói, “Nếu Tuyên Tĩnh bị thái độ của Tô Viễn Ca chọc giận, nàng sẽ làm cái gì? Nếu Tô Viễn Ca vì thấy ta xuất hiện mà xúc động, hắn sẽ làm cái gì? Nếu ta nhìn thấy Tô Viễn Ca ôm nàng đi ra từ khách sạn, ta sẽ làm cái gì?”

“..... Dĩ Mạch! Mục tiêu của hắn là Dĩ Mạch!” Họa Nhiễm cơ hồ hô lên.

“Xác thực.” Dĩ Mạch còn nói, “Tuyên Tĩnh có khả năng làm em bị thương, Tô Viễn Ca có khả năng sẽ lợi dụng em, mà anh có khả năng sẽ chán ghét em. Một mũi tên trúng ba đích.”

“Cô gần đây có đắc tội với người nào không?” Họa Nhiễm chớp chớp mắt, bộ dạng tò mò như trẻ con.

“Không có.....” Nàng lắc đầu.

Hội diễn văn nghệ. Thuốc ngủ. Bị đưa ra khỏi trường học. Di động, tin nhắn. Phóng viên.

Vô số các chi tiết vụn vặt đan xen vào nhau, hình thành bối cảnh mơ hồ.

Điểm đáng ngờ nhất, lại thủy chung giấu ở trong mây mù, không thể nhìn rõ sự thật.

Đằng sau tất cả những việc này, bàn tay châm ngòi nổ, đến tận cùng là của ai?

Nàng mắt phương hướng.

“Không cần lo lắng, anh sẽ xử lý.” Cố Quân Thanh sờ sờ đầu của nàng, mỉm cười.

“Giao cho anh thì tốt rồi, anh am hiểu nhất chính là làm cho đôi phương chết đi sống lại.” Họa Nhiễm cầm lấy một miếng bánh ngọt cắn một ngụm.

“Cảm ơn khích lệ.” Cố Quân Thanh chuyển hướng Dĩ Mạch, “Hai ngày này tạm thời ở lại chỗ anh. Bên ngoài phong bế hết thấy tin tức, bao gồm bạn cùng phòng của em.”

Đỗ Họa Nhiễm nhất chân kiến huyết: “Kỳ thật anh đang mượn cơ hội để quấy rối cô ấy?”

“Lần trước Đỗ lão gia tử hình như không lên máy bay?”

Họa Nhiễm nhìn trời: “..... Hai người lão phu lão thê không tính là thông đồng, nhiều lắm là tán tỉnh.”

Cầm thú mỉm cười: “Em sai lầm rồi, em cùng Bạch Cốt trong lúc đó là tán tỉnh. Anh cùng Dĩ Mạch trong lúc đó, là tư tưởng.”

Dĩ Mạch: “.....”

Đỗ Hòa Nhiễm: “.....”

Cố Quân Thanh chẳng những đối Dĩ Mạch cảm tức, lại còn cảm liên mạng, ngay cả điện thoại di động cũng tịch thu. An đồng học mất đi liên hệ cùng thế giới bên ngoài, mặt bánh bao bị bắt liên tục ba ngày chỉ có ăn với ngủ, đối với những việc phát sinh bên ngoài hoàn toàn không biết chút gì.

Trong ba ngày.

Tuyên Tình bị cảm tức ở nhà. Tuyên Thịnh luôn luôn ẩn nấp phía sau cũng đã xuất hiện trước cá phương tiện truyền thông, công khai thuyết minh chuyện đính hôn bất quá là con trẻ vui đùa.

Thiên Duyệt giải trí tạm thời hoãn việc phát hành album của Tô Viễn Ca, tuyên bố tin tức đính hôn chỉ là hư cấu.

Bất Lạc Viêm Dương lần này gạt bỏ chuyện đối chọi gay gắt trước giờ với Thiên Duyệt, hợp lực áp chế các loại tin tức về “Tô Viễn Ca đính hôn”.

Mà trong trường học.

Bởi vì vô luận như thế nào cũng không liên lạc được với An Dĩ Mạch, ba cái cô nương trong phòng ngủ 512 rất là lo âu. Sau khi phụ đạo viên Dương Xu mang về tin tức Dĩ Mạch hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện, Lí Thiển nhin không được khóc thành tiếng.

Tiểu Âm bị dọa sắc mặt tái nhợt, cầm lấy tay Dương Xu hỏi bệnh viện ở đâu.

Chỉ có Nguyên Viên mạnh mẽ tự trấn an mình, cau mày Thảm mặc ngồi một chỗ. “Cảnh sát sẽ tham gia điều tra sao?” Nàng hỏi.

“Hai ngày nay đã có cảnh sát đến trường học hỏi một ít tình huống.” Dương Xu thở dài, “Đứa nhỏ Dĩ Mạch này, bình thường đối mọi người không tệ, như thế nào người ta tính kế?”

Thời gian một chút một chút trôi qua. Hết thầy đều lâm vào không khí u ám, nhưng bên ngoài lại bị ép xuống thành bình thản không chút gợn sóng.

Sáng sớm ngày thứ ba, một thanh niên đội mũ lưỡi trai màu đen đem một túi văn kiện đặt ở trên bàn Cố Quân Thanh, sau đó xoay người rời đi.

Hắn mở túi văn kiện ra, nhìn thấy trên đó có con dấu điều tra báo cáo của “Hoàn mỹ tư nhân trình thám xã”, ánh mắt một phần nghiêm túc.

Thời gian giữa trưa, trong thư viện C đại.

Nguyên Viên xuyên qua tầng tầng giá sách, đi đến bên cửa sổ, ngồi xuống cái bàn ở bên cạnh.

Nữ sinh ngồi ở nàng đối diện nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy biểu tình đã cứng đờ, nhanh chóng cúi đầu.

“Ta còn có chút việc, về phòng ngủ trước.” Nữ sinh sau khi nói với cô bạn bên cạnh như thế, liền bắt đầu thu thập tài liệu trên bàn.

“Tiểu Diễm về sớm như vậy sao?” Đồng bạn nghi hoặc khó hiểu.

Cù Diễm Diễm hàm hồ đáp ứng, đang muốn đứng dậy lại bị người kéo lại cánh tay.

“Trong quyển sách này có vài vấn đề ta không hiểu được. Có thể làm phiền Cù đồng học phí chút thời gian, giải thích cho ta một chút không?” Nguyên Viên lôi kéo nâng mặt mạng nụ cười đưa qua một quyển sách.

Nữ sinh chung quanh có chút tò mò nhìn lại, đó là bản [pháp luật tri thức vấn đáp].

Mà Cù Diễm Diễm lúc này đã muốn biến sắc, trên lưng mồ hôi chảy ròng ròng.

Tờ giấy đang mở ra kia, chỗ dùng bút máy khoanh một vòng tròn.

Đề 78.

“Định nghĩa tội đầu độc.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Hữu nghị × âm mưu

An Dĩ Mạch biến mất ngày thứ năm.

Trong vườn trường C đại truyền ra một tin tức.

Trịnh Phong, bởi vì gây chuyện mà chạy, bị bắt.

Tin tức thật giả còn chưa thể xác định, bạn gái của hán Cù Diễm Diễm hình như cũng thất tung, vẫn không có xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Trong nhất thời, mọi người đều nghị luận.

Phòng ngủ 512.

Lí Thiên nắm lấy tóc: “Ta sắp điên rồi. Dĩ Mạch tình huống không rõ, các người một người giữ yên lặng, một người chỉ lo đọc sách. Ngay cả người nói chuyện cũng không có. Ta ghen muốn chết!”

Tầm mắt Nguyên Viên từ cuốn từ điển pháp luật dày cộm dời đi, dừng ở trên người nàng vài giây, lại quay đi, tiếp tục xem.

Đường Tiểu Âm nhìn nhìn di động đang rung, cười nhẹ nói: “Tôn Hải hẹn ta ra ngoài ăn cơm, chờ ta trở lại cùng đi tự học.”

“Ân.” Lí Thiên gật gật đầu.

Sau khi Đường Tiểu Âm ra ngoài, Nguyên Viên gấp sách lại, đứng dậy thu thập túi xách.

“Người cũng muốn đi ra ngoài?” Lí Thiên có chút kinh ngạc hỏi.

“Ân.”

“..... Các người như thế nào đem bỏ ai gia một mình ở chỗ phòng ngủ vạn phần nguy hiểm này?” Nàng liếc mắt xem thường.

“Đúng rồi.” Nguyên Viên không nhìn nàng đi đến cạnh cửa, bỗng nhiên quay đầu, “Ngày mai có cuộc thi, tí nữa người tự học trước đi.”

“Vừa nãy ta mới đáp ứng chờ tiểu Âm trở về.”

“Sẽ thật lâu.” Nguyên Viên thân nhiên nhìn nàng một cái, đóng cửa rồi đi.

Ánh mắt kia, tựa hồ có một loại nhìn thấu tình đời, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lí Thiên không khỏi ngẩn ra.

“Ngày mai còn có cuộc thi, chúng ta tùy tiện một chút không được sao, không nên đến loại địa phương này.” Đường Tiểu Âm xuống khỏi bmw z4, giọng mang oán giận.

Tôn Hải hí mắt tam giác xem đồng hồ. “Gấp cái gì. Ăn cơm cũng phải chú ý hương vị.”

Chạng vạng 6 giờ là thời điểm Amour bận rộn nhất, những khách nhân bụng đói kêu vang tại nhà ăn hoa lệ này nhám nháp đại tiệc Pháp quốc.

Nàng đi theo Tôn Hải xuyên qua đại sảnh cùng hành lang, đến trước một cánh cửa thì dừng lại. Phục vụ sinh dẫn đường gõ lên cửa vài cái.

“Có người?” Tiểu Âm nhíu nhíu mày, hỏi.

Tôn Hải đưa tay để ở trên môi ‘suyt’ nhẹ một tiếng, bắt lấy tay nắm cửa, lập tức đi vào.

“Tiên sinh, ông.....” Phục vụ sinh trẻ tuổi có chút cuống quýt muốn ngăn cản, lại nghe bên trong phòng Vip vang lên một thanh âm.

“Để cho bọn họ vào đi.”

Phục vụ sinh thoáng hạ thấp người, xoay người đi ra ngoài cửa.

Phòng Vip ở Amour rất lớn. Từ trên ba tầng mười nhìn ra ngoài cửa sổ, H thành đèn mới lên rực rỡ, rất nhiều ngọn đèn phân bố chằng chịt, tựa như dải ngân hà.

Thời điểm đứng ở trên cao quan sát, người ta sẽ có một loại cảm giác xa cách.

Giống như rời xa thế giới thực, cũng rời xa thăng trầm.

Đường Tiểu Âm giương mắt nhìn lại, giữa bàn ăn là một nam tử tư thái tao nhã đang ăn cá tuyết. Chỉ thấy hắn buông dao nĩa, dùng khăn lau miệng, tựa lưng vào ghế ngồi, thản nhiên mở miệng: “Ngồi.”

Chỉ một chữ này, lại làm cho người ta không khỏi có cảm giác áp lực.

Hoặc nên nói, nam tử này trời sinh đã mang theo khí phách. Thời điểm hắn Thảm tình giống như biển sâu thần bí khó lường, cất dấu bão tố cùng lốc xoáy.

Khi hắn bất động thanh sắc nhìn chính mình, sẽ có một loại cảm giác khản trương hết như bị người ta cầm dao giải phẫu, thực sự khó thờ.

Lần đầu tiên nàng gặp của hắn, liền biết, hắn không đơn giản.

Nam nhân này tên là Cố Quân Thanh.

Tôn Hải chống tay bên hông đứng ở một bên, cười gượng hai tiếng. “Cố tổng, quấy rầy ngài ăn cơm, thực ngưng ngưng. Chẳng qua.....”

Nam tử liếc hắn một cái, nói: “Tôn tiên sinh chắc có chuyện quan trọng.”

“Tôn gia sản nghiệp, trong những năm gần đây cũng chỉ dựa vào máy móc mới có thể kiếm được chút ít, hiện tại..... cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ phải uống gió tây bắc. Mong rằng Cố tổng giờ cao đánh khẽ.....” Tôn Hải cười rất là nịnh nọt, đôi mắt tam giác híp lại. Hắn dừng một chút, bổ sung: “Nếu sớm biết An tiểu thư là vị hôn thê của ngài, ta làm sao dám đi chạm vào nàng nha? Hết thấy đều là chủ ý của cô ta.”

Đường Tiểu Âm nhìn đầu ngón tay của hắn, tựa hồ đoán trước được mọi việc, cười nhẹ.

“Không tính cái lại sao?” Ánh mắt Cố Quân Thanh nhìn nữ sinh ngồi ngay ngắn trước mặt.

“Anh đã có bản lĩnh buộc hắn nói ra, tự nhiên cũng có bản sự tra được chứng cứ. Tôi cần gì phải phủ nhận.” Nữ sinh thẳng lưng, không hề nhú mày.

Nàng cũng không biết hắn làm cái gì. Nhưng có thể trong mấy ngày ngắn ngủi khiến cho Tôn Hải gian ngoan xảo quyết lui không thể lui, chấp tay giao ra chính mình, thấp giọng cầu hòa.

Riêng kết quả này, cũng đủ để cho người ta cảm thấy đáng sợ.

“Việc sản nghiệp nhà cậu, lần sau sẽ bàn. Tôi có chút chuyện muốn nói với Đường đồng học.” Hắn chính thức đuổi khách.

“Hào, hào.....” Tôn Hải đã hoàn toàn mất đi quyền chủ động, bộ dáng khúm núm khiến cho Đường Tiểu Âm một trận buồn nôn. Trước khi hắn quay đầu đi, đưa mắt nhìn nữ tử thản sắc khinh bỉ, cười mỉa.

Bóng đêm thêm lạnh.

Thảm mặc có khi là một loại vũ khí đàn áp.

“Ảnh chụp lúc trước là cô post lên mạng?” Cố Quân Thanh uống một ngụm cà phê.

“Đúng.”

“Dụ dỗ Dĩ Mạch đi bệnh viện là cố ý?”

“Phải.”

“Là cô bỏ thuốc vào bình nước?”

“Cù Diễm Diễm làm.”

“Thuốc là cô đưa cho cô ta?”

“Đúng.”

“Diễn xuất của cô không tệ. Hiểu được lấy lùi để tiến tìm phụ đạo viên nói thật để thoát khỏi hiểm nguy, cũng biết dùng kế kim thiền thoát xác tìm đến Cù Diễm Diễm, Trịnh Phong làm kẻ chết thay. Chỉ tiếc, cô đánh giá cao nhân phẩm của Tôn Hải, cũng xem nhẹ dũng khí của Trịnh Phong. Buổi tối hôm kia, hắn đi tự thú.”

“Thật không, đâm người bỏ chạy, đủ phán vài năm?” Đường Tiểu Âm trên mặt như trước nở nụ cười nhu hòa, giống như một đóa hoa kiều mỵ nở rộ. Nàng lúc này cùng bộ dáng nhu nhược nhất gan ngày thường không có nửa phần tương tự, trong mắt lóe ra tia sáng hưng phấn.

“Vô luận kết quả như thế nào, sự cố đụng xe kia hắn cần gánh vác trách nhiệm, mà cô không nên dùng thủ đoạn áp chế hắn.” Ý nghĩa trong lời nói của Cố Quân Thanh trào ngược lạnh lùng “Tôi đối với nguyên nhân cô làm như vậy không có hứng thú, bất quá có người ủy thác ta hỏi một chút lý do.

Sau cánh cửa phòng Vip, trong một không gian nhỏ không bật đèn.

Nữ sinh mặc áo lông màu đen ngồi tựa vào tấm kính, trong phòng tràn ngập bóng tối, nhìn không tới giới hạn.

Nàng dùng hết toàn lực nắm lấy tay nam sinh bên cạnh, giống như đang một mình chơi voi giữa biển sâu thì bắt được một tấm gỗ di động.

Nam sinh không biết nên an ủi thế nào, hẳn chưa bao giờ thấy nữ tử kiên cường giống như chiếc xe tăng nhỏ này biểu hiện ra cảm xúc yếu đuối như vậy. Trái tim của hắn đau nhói. Hắn đứng dậy, đem nàng ôm vào trong ngực, nhẹ giọng gọi tên nàng.

“Nguyên Viên.....”

Đúng vậy. Bọn họ có thể thấy rõ ràng ánh sáng hắt ra từ phòng Vip, cũng nghe thấy tất cả những gì hai người kia nói.

Khi Thẩm Hân nghe được những lời thú nhận của Đường Tiểu Âm, thân là người ngoài cuộc hắn cũng cảm thấy buồn bực, huống chi Nguyên Viên bên người hắn đã cùng Đường Tiểu Âm sớm chiều ở chung đã ba năm.

Hữu nghị. Tin tưởng. Yêu thương lẫn nhau.

Tình bạn của các nàng phức tạp giống như một cái mạng nhện tinh xảo, lại ở trong mưa to tan thành mảnh nhỏ.

Trong bóng tối, hắn không thấy rõ biểu tình của nàng, chỉ có thể nắm chặt tay nàng.

Đường Tiểu Âm mỉm cười, nụ cười quen thuộc đến thế. Ôn hòa, lạnh nhạt, tốt đẹp, như sự ảm áp thân mật nhất.

Nàng nói, thời điểm Hứa Thú say rượu luôn miệng gọi tên cô ta, ta mới biết được, cái gọi là tác hợp của An Dĩ Mạch là một sự kiện buồn cười đến mức nào. Mà ta lại tin là thật, toàn tâm toàn ý yêu người vốn chẳng yêu mình.

Nàng nói, ta từng trả giá bao nhiêu cố gắng, các người biết sao? Các người đương nhiên sẽ không biết. Nhưng vô luận ta làm như thế nào, trong mắt hắn đều là bóng dáng của cô ta, không có chỗ cho ta dung thân.

Nàng nói, nếu không phải vì cô ta, ta sẽ không ở quán bar uống đến mức say không biết gì, cũng không cùng tên Tôn Hải ghé thăm kia phát sinh một đêm tình. Cũng sẽ không có đứa nhỏ. Cho nên ta mang cô ta đi bệnh viện, để cho cô ta thấy ta đau đớn đến mức nào. Cũng để cho ta trong khoảng khắc đầu tiên tỉnh lại, nhớ kỹ nữ nhân làm cho ta đau đớn.

Nàng nói, hết thảy đều do cô ta. Cô ta mang đến cho ta bất hạnh, làm cho ta thống khổ. Mà cô ta lại bắt được người, Cố Quân Thanh. Cô ta muốn từng bước một hướng đến vị trí phu nhân cao quý, ta càng muốn đem cô ta kéo xuống dưới, để cho cô ta cũng nếm thử tư vị thân bại danh liệt, bị người vứt bỏ. Ta lợi dụng Tôn Hải. Khéo là hắn mục kích một màn Trịnh Phong đâm xe bỏ chạy. Vì thế Trịnh Phong cùng nữ nhân Cù Diễm Diễm ngốc kia trở thành quân cờ tốt nhất của ta.

Nàng nói, ta hận cô ta. Hận không thể dùng tất cả sức lực mà ta có để báo thù.

Nàng vẫn đang cười, dung nhan xinh đẹp tuyệt trần có vài phần tái nhợt.

Nguyên Viên chậm rãi nhắm mắt lại.

Nàng vẫn nhớ rõ cuộc đối thoại kia.

Cù Diễm Diễm hồng mắt quát “Tôi nói, thuốc ngủ là tôi bỏ, người cũng là tôi chuyển ra ngoài! Tất cả đều là tôi làm, anh còn muốn thế nào?”

Lại thấy Trịnh Phong bắt lấy nàng, gắt gao ôm vào trong ngực.

“Đù. điễm điễm. Em đã làm quá nhiều việc cho anh. Cảm ơn em.” Hắn nói, “Hết thảy cũng bởi vì anh mà ra. Anh không cần thận trọng vào người ta, cho nên bị kẻ khác bắt được nhược điểm.”

Ánh mắt Cù Diễm Diễm trống rỗng bi thương. Nàng bình tĩnh nhìn Trịnh Phong, cúi đầu khóc nức nở.

“Diễm Diễm, nếu..... Em sẽ chờ anh trở lại sao?”

Nàng cười gât đầu, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Một khắc đó, bọn họ đã yêu nhau.

Trước khi hắn rời đi có nói, Nguyên Viên, giúp tôi chuyển lời xin lỗi đến Dĩ Mạch, ảnh chụp cùng thuốc ngủ cũng không phải là ý của tôi.

Bóng đêm dần dần dày.

Đáy mắt Nguyên Viên nổi lên một trận sưng mù ảm ướt.

Lời nói của Đường Tiểu Âm cũng giống như dao ăn mà các thực khách nắm trong tay, mà lòng của nàng lại giống như miếng bít tết bày trên bàn, bị người ta hung hăng cắt xuống, miếng thịt lớn bị từng đao từng đao cắt thành mảnh nhỏ.

Cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, thậm chí không có chút hoài nghi.

Người có thể chia sẻ bí mật, một chút cũng không phòng bị.

Người có thể ở trong đêm khuya ôm nhau sưởi ấm.

Người có thể dùng hai từ ‘tỷ muội’ để hình dung.

Nước mắt rơi xuống, nóng bỏng tổn thương hai má.

“Đây là chi phiếu.” Cố Quân Thanh tờ chi phiếu đặt trước mặt Đường Tiểu Âm, “Ba ngày sau, sẽ có người đưa cô đi thành thị khác.”

“Này xem như điều kiện để tôi rời xa An Dĩ Mạch?” Nàng lạnh nhạt.

“Cái này tặng cho người từng là bằng hữu của Dĩ Mạch. Nàng sẽ không biết những chuyện này, dù cô có đi xa vẫn là hảo tỷ muội của nàng.” Trong đôi mắt hần trần ngập sương tuyết, lạnh lẽo. “Nếu cô không phải bạn thân của nàng, tôi có rất nhiều phương pháp khiến cho cô sống không bằng chết. Cho nên báo cho cô biết, cô không có quyền lựa chọn hay cự tuyệt.”

Vạch trần nàng, lại để cho nàng rời đi. Hần ở dùng phương thức này bảo hộ nữ nhân ngây thơ kia.

Đường Tiểu Âm cup mắt, ngón tay mân mê góc áo mềm mại. “Tất cả những chuyện này, nếu tôi nói cho cô ta biết?”

Đôi chân thon dài của nam tử gác lên, đột nhiên nở nụ cười. Nụ cười kia mang theo sát khí sắc bén, mang theo áp lực cùng khinh miệt, làm cho sau lưng nàng sinh ra một lớp mồ hôi lạnh.

“Cô không có cơ hội.” Hần nói.

Nàng cắn môi, Thầm mặc một lát, cầm lấy chi phiếu kia đứng dậy.

Sau khi Đường Tiểu Âm rời đi, Nguyên Viên đẩy cánh cửa đang ập nấp.

Ánh mắt của nàng có chút phiếm hồng, lại vẫn là thần sắc kiên nghị.

“Kỳ thật cô không cần đến.” Cố Quân Thanh nói.

“Có chút việc phải tận tai nghe thấy mới có thể thừa nhận. Có một số việc phải tận mắt chứng kiến mới có thể quyết định lấy hay bỏ. Ta tìm tòi nghiên cứu chân tướng, là vì bảo hộ Dĩ Mạch, lại không biết, hóa ra chân tướng này lại làm bị thương chính mình.” Nàng nỗ lực mỉm cười, “Hiện tại hối hận, hoàn toàn không biết gì cả mới là hạnh phúc nhà.”

Thầm Hần xoa xoa đầu của nàng, nửa ngày mới nói được một câu: “Đứa ngốc…….”

Nàng bỗng nhiên nhớ tới biểu tình kia.

Ba ngày trước, lúc giữa trưa nàng đột nhiên nhận được một tin nhắn.

Tổng Úc Bạch ngồi đối diện nàng, vẻ mặt ưu thương.

Bí mật chưa từng được tiết lộ, trong buổi trưa hôm đó phơi bày hoàn toàn.

Một buổi sáng sau hôm say rượu, thời điểm Tổng Úc Bạch tỉnh lại phát hiện nữ nhân nằm bên người mình là Đường Tiểu Âm, hần thất kinh.

Nàng cười nói, làm sao bây giờ, Tổng Úc Bạch? Ngươi muốn đi cầu nàng tha thứ, hay là rời đi nàng?

Vì thế hần lựa chọn rời đi, tạ từ Lí Yên Như, làm cho nàng quên đi chính mình.

Hần nói, sai lầm này quá lớn, ta thậm chí không dám cầu được tha thứ. Nếu nhất định phải thương tổn nàng, ta tình nguyện rời đi.

Hần nói, cẩn thận Đường Tiểu Âm. Còn có, nhờ ngươi không cần nói cho nàng.

Nguyên Viên cùng Thầm Hần chậm rãi bước trong bóng đêm H thành. Chung quanh là cảnh đêm.

“Kỳ thực nàng có rất nhiều cơ hội tính kế Dĩ Mạch, hơn nữa, còn có thể làm cho Dĩ Mạch bị thương quá nặng.” Nàng thì thầm nói.

“Lòng người, luôn luôn có một chỗ thiện lương.” Thầm Hần đem nàng ôm vào trong ngực. “Cố Quân Thanh khẳng định cũng nhìn ra điểm này. Cho nên, mới có thể khinh địch như vậy để cho nàng rời đi.”

Nàng gật gật đầu, không hề mở miệng.

Trong một buổi tối như bao buổi tối khác.

Có cái gì đó đã bị biến đổi, rồi cuộc cũng không thể quay về.

Bên tai, vang lên tiếng đóng cửa, là cánh cửa cũ kỹ phủ đầy bụi, chậm rãi đóng lại.

Tạm biệt.

“Cái gì? Tiểu Âm chuyển trường?” Dĩ Mạch sau khi được nghỉ ngơi đầy đủ trở về phòng nghe được tin này đã trợn trừng mắt.

“Àn. Nàng có cơ hội trao đổi học tập, đi Y thành l đại.” Nguyên Viên từ cuốn [nghiên cứu hoạt động] ngẩng đầu, nói.

“Làm sao có thể..... Nhanh như vậy.....” Dĩ Mạch mắt mát vạn phần nhìn chiếc bàn học trống không, tức giận dậm chân.

“Chính là, ngày đó bỗng nhiên bước đi, hơn nữa Y thành như vậy xa.....” Lí Thiên than thở, “Tiểu Âm thay đổi số di động, liên hệ thể nào cũng không được.”

“l đại cũng là một đại học có tiếng, có thể đi đến đó học tập là cơ hội tốt.” Nguyên Viên thần nhiên nói ra một câu.

“Cố Quân Thanh đáng ghét đem ta nhốt ở trong nhà! Ta ngay cả cơ hội nói lời từ biệt cũng không có!” Dĩ Mạch đập bàn.

“Còn nữa, chuyện Cù Diễm Diễm bỏ thuốc ngui, ngui cứ như vậy quên đi sao?” Lí Thiên hỏi.

“Àn. Có biết cũng không để làm gì, hơn nữa Trịnh Phong lại..... Đối với cô ta là đả kích rất lớn.”

“Ngui a ngui, sớm hay muộn cũng có ngày ngui chết trong tay người khác.” Lí Thiên phi nhỏ vạn phần.

“Tốt lắm tốt lắm, đến giờ ăn trưa.” Nguyên Viên kéo hai người xuống lầu, lại phát hiện Audi r8 màu bạc đứng ở dưới lầu.

Nam tử cao ráo tựa vào cửa xe, đang lấy di động ra nhắn tin.

Ánh mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu vào trên người hắn, hình thành một vầng sáng nho nhỏ.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu, đối với nàng mỉm cười.

Dĩ Mạch tim đập thình thịch. Mặt nàng ửng đỏ, không được tự nhiên giả bộ không phát hiện, cứ thế đi qua bên người hắn, lại bị hắn một phen giữ chặt.

“Quả nhiên, tức giận.....” Đã đoán được từ sớm, bắt đắ dĩ cười.

Nàng liếc mắt xem thường, vừa muốn oán giận, lại bị hắn nhẹ nhàng ở trên trán hôn một cái.

Phòng ngủ dưới lầu người đến người đi, rất nhiều ánh mắt hướng bên này nhìn lại.

Nguyên Viên mặt không chút thay đổi ho nhẹ hai tiếng.

Lí Thiên thực nhanh tay lấy di động ra tính chụp ảnh lưu niệm.

Mặt Dĩ Mạch đỏ lên, đem những lời muốn nói nuốt vào trong cổ họng.

“Như vậy, người ta mang đi.” Cố cảm thú dương dương tự đắc, đem An đồng học thạch hóa nhét vào trong xe.

“Đi vui về.” Lí Thiên vung một tờ giấy ăn làm bộ đưa tiễn, “Tối nay trở về a ~”

Nguyên Viên oán thầm: Thăng nhãi này quả thực cảm thú, ngay cả nữ nam kế đều dùng tới.

Lúc này bốn người đều không chú ý, có một chiếc xe hơi đỗ ở sau lưng bọn họ cách đó không xa, có người nhanh chóng ấn nút hạ cửa kính.

Chạng vạng mấy ngày sau, Cố Quân Thanh vốn hẹn nàng đi ăn tối lại chậm chạp không xuất hiện. Dĩ Mạch chính đang nghi hoặc, lại nhận được điện thoại của hắn.

Đó là một tin tức xấu.

Cố Cửu Thành tắc động mạch tim, hôn mê Thảm trọng.

Suốt ba ngày thời gian, thủy chung không có tin tức tỉnh lại.

Cố Quân Thanh trong điện thoại có vẻ rất mệt mỏi. Dĩ Mạch biết rõ lúc này mỗi một phút đối với hắn mà nói đều là một loại dày vò, chỉ có thể không ngừng an ủi.

Giữa trưa ngày thứ tư, một chiếc s60 màu đen dừng ở bên cạnh Dĩ Mạch lúc này đang đi về phía căn tin.

Một nữ tử dung mạo sắc xảo xuống xe, rất lễ phép cúi đầu một cái, nói: “An Dĩ Mạch tiểu thư phải không? Tôi gọi là Lam, Cố tiên sinh phái tôi mời tiểu thư đến quý phủ một chuyến.” Dứt lời, mỉm cười thay mở cửa xe.

Dĩ Mạch mê mẩn nháy mắt mấy cái, cuối cùng lên xe.

Trên đường bấm số gọi cho Cố Quân Thanh nhưng không có người nghe.

Nàng nghi hoặc hỏi: “Cố Quân Thanh có chuyện gì tìm tôi sao?”

Lam ngồi ở phía trước quay đầu lại, mỉm cười nói: “Thỉnh tiểu thư đi, là Cố gia đại thiếu gia, Cố Tĩnh Hàn tiên sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Thử × Hồi ức

Cố gia rất lớn.

Nữ tử dẫn đường phía trước tựa hồ có ý chờ đợi nàng nên bước đi rất chậm, nhơ nhỡ lẽ độ đứng ở trước cửa một gian phòng, nhẹ nhàng gõ ba tiếng sau đó đẩy cửa phòng, đưa tay làm động tác mời. “An tiểu thư, mời vào.”

“Ách, cảm ơn.” Nàng có chút không yên bước vào.

Đối diện với khung cảnh ấm áp trước mắt, Dĩ Mạch đang mặc áo lông cũng cảm thấy có chút nóng nực.

Phòng cách trang trí cổ điển, lấy màu trắng làm chủ đạo, bên cạnh là màu vàng và đen. Đèn thủy tinh trong suốt, rèm cửa sổ màu tím viền vàng rủ xuống đất, tăng thêm vài phần đẹp đẽ quý phái.

“An tiểu thư, mời qua bên này.” Một giọng nam trầm thấp từ bên sofa truyền đến.

Dĩ Mạch tiến lên vài bước, phát hiện một nam nhân đang ngồi trên xe lăn. Hắn cùng Cố Quân Thanh có vài phần tương tự, có vẻ lớn tuổi hơn một chút, thân thể gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, điều này làm cho dung mạo nguyên bản tuần lẫm lộ ra một loại sắc thái bệnh hoạn. Hắn mỉm cười, lại tạo cho người ta một loại áp lực khó hiểu. Nếu nói cảm giác áp bách của Cố Quân Thanh cường đại giống như con lốc, thì trên người hắn phát ra áp khí, càng giống đám mây không lộ yên tĩnh.

“Cố tiên sinh, xin chào.” Nàng đoán hắn hẳn là ca ca Cố Quân Thanh, bị hắn xưng là “Cố đại” Cố Tĩnh Hàn.

Trong mắt rất nhiều người, cố đại tồn tại là thần bí mà đặc thù. Rất ít người biết nam nhân bệnh tật suốt ngày sống trong nhà này đã từ lâu đảm đương vai trò quân sư, vì Bất Lạc Viêm Dương đặt ra con đường phát triển. Hắn có được năng lực bày mưu tính kế, kết hợp với thủ đoạn tàn nhẫn của Cố Quân Thanh. Bị hắn nhìn chằm chằm, mỗi một cái lỗ chân lông trên người Dĩ Mạch đều cảm giác được khấn trương, giống như chuột đồng bị rắn bắt gặp.

“Mời ngồi.” Nam tử nhẹ nhàng nâng tay, mỉm cười. “Hôm nay tôi mời An tiểu thư đến nhà, là muốn cùng cô nói một việc. Về Quân Thanh, cùng Bất Lạc Viêm Dương.”

Dĩ Mạch có chút câu nệ ngồi ngay ngắn. Nàng cũng không biết hắn muốn cùng mình nói cái gì, nhưng sự nhạy cảm của một cô gái đã nói cho nàng biết chuyện tiếp theo chắc chắn không tốt lành gì, vì thế, dự cảm bất hảo một phần một phần mở rộng.

“Như cô chứng kiến, cơ thể của tôi rất tệ. Bởi vậy Quân Thanh từ nhỏ đã được định trước là người kế thừa duy nhất của Bất Lạc Viêm Dương. Đây cũng là phụ thân hy vọng. An tiểu thư là người Quân Thanh yêu nhất, đây vốn là chuyện tốt, huống hồ An tiểu thư chính trực thiện lương, gia thế trong sạch, không có chỗ để người ta chỉ trích.” Hắn dừng một chút, đơn giản khoan dung, hào phóng thừa nhận nói, “An tiểu thư chắc không biết, tôi từng điều tra lai lịch của cô, xuất phát từ việc lo lắng cho đệ đệ, hy vọng cô không lấy làm phiền lòng.”

Dĩ Mạch nhìn nam nhân trước mắt, không biết nên nói thế nào, vì thế vẫn tiếp tục duy trì Thâm mặc.

Chỉ nghe Cố Tĩnh Hàn tiếp tục nói: “Quân Thanh có thể cùng người mình yêu sống bên nhau trọn đời, là hy vọng của tôi. Nhưng làm con cháu cố gia,

trên lưng của hắn còn mang theo tương lai của Bất Lạc Viêm Dương. Nếu như gia phụ có thể qua được một kiếp, mấy thành viên trong ban giám đốc đang rục rịch kia có lẽ sẽ yên ổn vài phần, nhưng tình huống trước mắt của hắn cũng không lạc quan. Lúc này dĩ chúc chưa lập, Quân Thanh uy tín còn thấp, Tô Viễn Ca tất nhiên sẽ tranh đoạt quyền lợi..... Như vậy từ nay về sau, Bất Lạc Viêm Dương có còn chỗ đứng của Cố gia nữa hay không, đều rất khó nói.”

“Ý Cố tiên sinh là, Cố gia cần hy sinh hôn nhân của Quân Thanh làm điểm tựa?” Đôi mắt tối đen của nàng an tĩnh nhìn hắn.

Tầm mắt của hắn dao động, đánh giá nàng từ trên xuống dưới, “An tiểu thư giống như trân châu, nhưng thứ mà Quân Thanh cần lúc này, chỉ sợ là một viên kim cương.” Hắn đơn giản bổ sung một câu, “Trong tay Lí Lan nắm gần 20% cổ phần của Bất Lạc Viêm Dương, con gái độc nhất của hắn tựa hồ đối với Quân Thanh có tình ý.”

Nói đã đến nước này, sự việc đã sáng tỏ.

Ánh mắt hắn như dây treo cổ gắt gao nhìn chằm chằm nữ tử ngồi ở phía đối diện. Giống như con nhện giăng tơ, còn nàng là tiểu côn trùng sa lưới, mang theo tự tin cùng ý cười đùa cợt thấy rõ. Bất luận tiếp theo nàng phản ứng như thế nào, đối với hắn cũng chỉ là một trò đùa khôi hài, hay là một màn lâm ly bi đát, tất cả đều đã nằm trong lòng bàn tay hắn.

“Cái kia.....” Trên mặt nữ sinh hiện ra một tia do dự, nhỏ giọng nói, “Không phải nên có ‘phí chia tay’ gì đó sao?”

Nam tử ngăn ra.

Phí chia tay?

Cố Quân Thanh, ánh mắt của người bắt quả cũng chỉ như thế.

Cố đại nhũ mây, ngữ khí kiêu căng lạnh như băng: “An tiểu thư muốn, chỉ cần không phải quá phận, tôi đều nghĩ cách thỏa mãn.”

Lúc này trên mặt nữ sinh hiện ra nụ cười đầu tiên kể từ khi gặp mặt. Biểu tình kia giống như vừa thờ phào nhẹ nhõm “Thì ra là thế”. Nhưng, vì sao nụ cười này không giống như trong dự đoán của hắn?

“Xem ra An tiểu thư đối với lời hứa hẹn của Cố mỗ có điểm hoài nghi?” Hắn không hề giận.

“Ồi chào?! Đương nhiên không phải.” Nàng cuồng quật giải thích, “Bởi vì theo như tình tiết trong phim truyền hình, sau đó đôi bên đều có kẻ mặc cả, mà Cố tiên sinh vừa rồi không nói, tôi còn nghĩ Cố Quân Thanh không đáng giá tiền, may mắn.....” Hắn vẫn có giá, hơn nữa xa xỉ, điểm này làm cho nàng thực vui mừng.

“.....” Cố đại vốn duy trì bộ dạng băng sơn, nhưng lúc này lớp băng trên mặt đã tan ra vài phần.

Nàng mỉm cười lạnh nhạt, “Cố Quân Thanh mà tôi sở nhận thức cho tới bây giờ đều là người lý tính kiên cường, bởi vậy, tôi mới có thể đem toàn bộ tình cảm của mình giao cho anh ấy.”

“Cố tiên sinh, tôi không muốn làm người đầu tiên rời đi, bởi vì để làm được việc đó cần dũng khí rất lớn. Nếu Bất Lạc Viêm Dương cùng tương lai của tôi là hai con đường khác nhau, quyền lựa chọn này hẳn là lưu cho đệ đệ của ngài, vì đó chính là con đường anh ấy sẽ đi sau này. Tôi có thể làm, chính là im lặng đứng ở con đường thuộc về tôi.”

“Nếu hắn lựa chọn bên kia?” Hắn hỏi.

“Trong khoảng khắc anh ấy lựa chọn bên kia, tôi sẽ dứt khoát rời đi.” Long mi nàng run rẩy, giống như cánh bướm, “Đó là việc cuối cùng tôi có thể làm cho anh ấy.”

“Khi đó cô sẽ hai bàn tay trắng.” Trong lời nói của hắn mang ý cảnh cáo.

“Nếu phải rời khỏi, cần gì lưu lại chút gì?” Nàng cười nhẹ.

Cố đại còn muốn mở miệng, lại nghe ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào, đảo mắt đã tới trước cửa.

“Nhị thiếu gia, đại thiếu gia dặn qua ngài đang nói chuyện quan trọng, bất luận kẻ nào cũng không thể đi vào.....” Thanh âm khuyên can, nghe qua hình như là Lam.

“Cút ngay.” Lời ít mà ý nhiều. “Người cư nhiên dám khóa cửa?”

“Hiện tại ngài đi vào cũng không hợp thời.....”

“Cấp Cố đại chuẩn bị tốt thuốc trợ tim”

“Ồi chào? Cái gì?” Người nọ hình như không nghe rõ “A! Người không thể.....” Dưới tình thế cấp bách, ngay cả “Ngài” cũng đổi thành “Người”.

Chỉ nghe nổ “Oành” một tiếng, cửa gỗ màu trắng khắc hoa văn châu âu cứ như vậy ầm ầm đổ xuống đất.

“Thực đau.” Cố Quân Thanh thu hồi chân đá cửa, oán giận.

Cố đại vỗ vỗ ngực, sắc mặt biến thanh.

“Đại thiếu gia. Các người còn không mau đi lấy thuốc!” Lam gấp đến độ dậm chân, đáng vẻ mất hết.

Cố Quân Thanh đi vài bước đến trước mặt Cố đại, một phen kéo Dĩ Mạch, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

“Ách. Cái kia, Cố tiên sinh, tôi cáo từ trước, cảm ơn chiêu đãi.” Người nào đó lắc lắc đầu, sau đó hướng về phía Cố đại nói lời từ biệt, chỉ thấy sắc mặt của hắn lại xanh thêm vài phần.

“Cứ đi như vậy sao, không cần lo?” An đồng học bị lời chạy có chút lo lắng hỏi, “Thân thể của đại ca anh.”

“Hắn là yêu nghiệt chuyển thế, có thể sống thật lâu, không cần lo lắng cho hắn.” Cố cảm thú vân đạm phong khinh đáp.

“Nhưng vừa rồi sắc mặt hắn rất xanh.”

“Cánh cửa vừa nãy anh đá là do hắn đặt làm ở chỗ một kiến trúc sư người La Mã, chỉ có tên vắt cổ chày ra nước kia đau tiền mới phát xanh.”

“.....” Đây là người một nhà kiểu gì a. Dĩ Mạch không nói gì. “Cố bá bá thế nào?”

Hắn lôi kéo tay nàng, ở trước một căn phòng ở lầu 4 thì dừng lại. Cánh cửa thủy tinh rất nặng, Dĩ Mạch ghé sát mắt nhìn lại, bên trong hoàn toàn là thể giới thuần sắc trắng. Bốn phía là dụng cụ y tế lạnh như băng. Hai nữ y tá mặc váy hồng ở bên cạnh nhìn điện tâm đồ, thỉnh thoảng ghi lại gì đó vào trong bệnh án đang cầm trên tay.

Nằm trên giường lớn màu trắng là một nam tử tuổi gần 50, thần thái bình yên giống như đang ngủ. Những chiếc ống dài uốn lượn chui vào bên trong chiếc chăn ông đang đắp, liên kết ông với những máy móc lạnh như băng.

“Đó là cha anh.” Cố Quân Thanh ở bên cạnh nàng mở miệng, “Năm ngày trước bị ngừng động mạch tim, từ đó không tỉnh lại.”

“Cái kia. Không cần đưa Cố bá bá đi bệnh viện sao?” Dĩ Mạch có chút lo lắng hỏi.

“Thân thể Cố đại từ nhỏ cũng rất kém, thường lên cơn sốt. Vì làm cho hắn sống sót, phụ thân liền dùng một số tiền lớn xây một phòng bệnh ở trong nhà. Bác sĩ được thuê về cũng là hạng nhất, nếu bọn họ đều thúc thủ vô sách, đi bệnh viện cũng không cứu vãn được gì.” Hắn nhún mồm, trên mặt không che giấu được đau thương: “Nhìn ông nằm ở nơi đó, mà anh cái gì cũng làm không được.”

Dĩ Mạch ngẩng đầu, thấy gương mặt mệt mỏi của hắn, làm cho người ta đau lòng.

Hắn yếu ớt cùng lo âu, hắn bất đắc dĩ cùng bàng hoàng, cứ như vậy hiện rõ trước mặt nàng.

Bởi vì thói quen ỷ lại, thậm chí đã quên mất thân ảnh luôn đứng ở trên cao kia cũng có lúc cần người ta an ủi, cũng sẽ sợ hãi khi sắp mất đi một thứ gì đó.

Nàng bắt lấy bàn tay to của hắn, nắm chặt, kiễng mũi chân, sau đó cho hắn một vòng tay thật lớn.

Tựa như muốn dùng tất cả độ ấm trong cơ thể mình để bảo bọc hắn.

“Cố bá bá nhất định sẽ tỉnh lại.” Nàng thì thầm nói nhỏ.

Cố Quân Thanh bị cái ôm bất thành linh này làm cho giật mình, trong khoảng nửa khắc con người nổi lên một mảnh ấm áp.

Tiểu nha đầu này dùng phương thức vừa ngốc vừa chất phác an ủi hắn.

Ngón tay thon dài mon trón lưng của nàng, chậm rãi quay lại ôm.

Nam tử cao lớn, nữ sinh nhỏ nhắn. Im lặng ôm nhau.

Ngoài cửa sổ là mây bay gió thổi. Xanh thắm mà cao xa.

Hắn nghe thấy nàng ở bên tai thì thầm như tiếng chim vỗ cánh.

“Em vẫn không thích tên của mình, Dĩ Mạch, tương cứu trong lúc hoạn nạn. Bởi vì em cảm thấy, nếu có một ngày xảy ra tình huống bất buộc phải tương cứu trong lúc hoạn nạn, em thà rằng chưa từng quen biết người kia.” Nàng ngẩng đầu, đáy mắt có ảm ướt: “Thời điểm gặp gỡ lúc ban đầu chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày yêu nhau, lúc nói tiếng yêu chưa từng nghĩ sẽ chung sống cả đời. Cố Quân Thanh, anh làm cho em hy vọng có cùng em tương cứu trong lúc hoạn nạn, đã không còn dũng khí để quên đi. Cho nên, em ích kỷ đem quyền lựa chọn này lưu lại cho anh. Trước khi anh quyết định có rời đi hay không, em sẽ vẫn ở lại bên cạnh anh, cùng anh.”

Nàng ngửa đầu mỉm cười hết sức, lại vẫn có giọt lệ không chịu không chế chảy xuống.

Tay hần mon trón hai má của nàng, lau đi nước mắt, lưu lại độ ẩm do tiếp xúc.

“Nha đầu gốc, cái gọi là ‘chưa từng quen nhau’ bất quá là một câu lừa mình dối người.” Trong đôi mắt đẹp như hắc diệu thạch của Cố Quân Thanh lấp lánh ánh sáng, “Nếu anh mất đi em, suốt cuộc đời anh chỉ có thể sống trong hồi ức.”

Nàng đem đầu vùi vào ngực hần, “Có câu, em vẫn không nói cho anh.”

“Cố Quân Thanh, em thực yêu anh.”

Đúng lúc này, tựa hồ truyền đến một tiếng ho nhẹ.

Dĩ Mạch ngẩng đầu, thấy Cố Tĩnh Hàn cùng Đỗ Văn Trạch xuất hiện ở chỗ rẽ cuối hành lang.

Mà phía sau bọn họ, là Tô Viễn Ca quần áo hắc y.

Đôi mắt màu xám của hần trong trẻo nhưng lạnh lùng như bóng đêm, im lặng dừng ở trên người bọn họ. Mà trong bóng tối nồng đậm, đã che giấu hết thảy.

Hần cứ như vậy mặt không chút thay đổi nhìn nàng, một lát, nhẹ nhàng chuyển dời ánh mắt.

Thấy người tới, Cố Quân Thanh nhú mày.

Thiên Duyệt giải trí cùng Bất Lạc Viêm Dương quan hệ luôn căng thẳng, mà thân phận Tô Viễn Ca lại thập phần xấu hổ. Cố Cửu Thành hôn mê chưa tỉnh, hai người kia lại đến vào lúc này.....

“Nghe nói công tác tài vụ ở công ty xảy ra vấn đề, Quân Thanh, người đi công ty một chuyến.” Mở miệng là Cố Quân Hàn.

Cố Quân Thanh thân nhiên quét mắt Tô Viễn Ca, lôi kéo Dĩ Mạch, xoay người rời đi.

Cửa thủy tinh bị Đỗ Văn Trạch một phen đẩy ra.

“Cố Cửu Thành, người tỉnh lại cho lão tử!” Nam tử trung niên thấp bé này đơn giản vọt vào phòng bệnh, đối nam tử hôn mê bất tỉnh trên giường bệnh quát, hoàn toàn không có nửa điểm lễ nghi của một người có vai vế trong thương trường.

Hai bác sĩ thấy thế kinh hãi, đang muốn ngăn trở, lại bị Cố Quân Hàn xua tay ngăn lại. “Không có việc gì, các người về trước đi.”

Hai người trao đổi một ánh mắt, gật đầu rời đi.

Tô Viễn Ca thấy cử chỉ của ông ta có chút không khống chế được, đang muốn đưa tay kéo hần, lại bị hần bắt được cánh tay, tóm đến trước giường.

“Giã bộ làm thi thể thú vị lắm sao?” Đỗ Văn Trạch khoe mắt phiếm hồng, thanh âm có chút run rẩy, “Lão Tử nuôi con cho người lâu như vậy, người một phen tiền cũng không cho đã muốn đuổi chân?”

Tô Viễn Ca chết đứng tại chỗ, coi như cái gì cũng chưa nghe thấy nhìn người bên cạnh.

Thanh âm kích động của Đỗ Văn Trạch bao trùm trong căn phòng màu trắng, tựa như sóng biển đánh xuống, vỡ thành trăm ngàn hạt nước nhỏ.

“Người có biết tiểu tử này tính tình thối nát khó hầu hạ lắm không?”

“Người có biết ta đã tốn biết bao tâm tư trên người hần hay không?”

“Người khen ngực, ý vào trước kia từng giúp ta giải quyết chút chuyện, liền đem xú tiểu tử này cột cho ta. Người cho là có thể trốn một bên xem cả đời sao? Ta không để người toại nguyện! Người.....” Đang nói hăng say, hần hình như có chút trở mắt nhìn Cố Cửu Thành hôn mê bất tỉnh, biểu tình trên mặt có chút quái dị.

“Đồ tổng xem ra có chuyện cần nói với gia phụ, không bằng Tô tiên sinh dời bước xuống dưới lầu, chúng ta ôn lại chuyện cũ.” Cố Quân Hàn đánh vỡ cục diện bế tắc, nhìn Tô Viễn Ca biểu tình lạnh như băng nói.

“Giữa chúng ta, không có chuyện cũ cần nói.” Hần lãnh đạm đáp lại.

“Thật không?” Nam nhân ngồi ở trên xe lăn mỉm cười, “Ta nghĩ Tô tiên sinh sẽ có hứng thú với vụ bắt cóc trước cửa trường tiểu học Tĩnh Dương mười ba năm trước.”

Hần đột nhiên nhìn về phía cố đại, trong nháy mắt, ánh mắt có chút mê ly.

Cố đại thao túng xe lăn rời khỏi, một lát, Tô Viễn Ca đi theo phía sau hần.

Trong phòng khách ấm áp như gió, một con chó lông vàng phe phẩy cái đuôi đứng ở bên xe lăn, một đôi mắt màu đen nhìn chăm chăm Tô Viễn Ca ngồi ở trên sofa. Nó đi về phía trước vài bước, rồi dừng lại, lặp lại vài lần, cuối cùng đứng ở bên người nam tử.

Tô Viễn Ca giờ tay, sờ sờ đầu của nó. Giống như được khích lệ, nó sủa một tiếng, cọt cọt vào đôi chân dài của hắn.

“Shirley còn nhận được người. Tuổi nó cũng đã lớn, thật lâu không có tinh thần như vậy.” Trong cái chén mà Cố Quân Hàn đang cầm ước chừng là thuốc, chất lỏng màu nâu, hơi hơi lay động.

“Người bảo ta đi ra, muốn nói cái gì?”

Cố Quân Hàn ngửa cổ đem chất lỏng trong chén một hơi cạn sạch, mặt nhăn mày nhu, đưa tay lấy bánh ngọt trên bàn cắn một miếng. Thoáng nhìn, trên mặt Tô Viễn Ca rõ ràng không có vẻ gì là kiên nhẫn, hắn cười nói, “Bánh ngọt, không ném thử sao?”

Trên bàn trà màu trắng khắc hoa cốt tử là một đĩa bánh ngọt bình thường. Bên ngoài lớp bơ màu tím là chữ S được viết bằng sôcôla đen.

Đồng tử Tô Viễn Ca mạnh mẽ co rút lại.

Chữ ‘S’ đặc thù này, chỉ xuất hiện ở một cửa hàng bánh ngọt duy nhất có tên là “sweet” tại H thành, cửa hàng bánh ngọt có giá trên trời, mỗi ngày số lượng điểm tâm bán ra có hạn.

Tòa biệt thự sang trọng, đứa trẻ ở đó dùng bánh ngọt “S” làm điểm tâm, sớm đã biến mất trong trí nhớ của hắn.

Mà giờ phút này, trước mặt bọn họ, là bánh ngọt việt quất.

Hương vị ngọt ngào, lớp kem mềm mại.

Lại giống như dây leo có gai, thít chặt đau đớn.

Ở chỗ rẽ trước cửa trường tiểu học Tinh Dương.

Thời tiết nóng bức.

Hai thiếu niên không hẹn mà gặp.

Đeo cặp sách rất nặng chậm rãi trở về nhà của mình, vừa ngẩng đầu, thấy hắn.

Bộ dạng vẫn tươi sáng như trước, mặc bộ đồng phục màu lam được là phẳng của học viện quý tộc, mang theo một hộp giấy được đóng gói hoa mỹ, trên mặt có một chữ “S” thật to.

Tô Viễn Ca cúi đầu nhìn đồng phục tiểu học Tinh Dương màu xám đã có nhiều nếp nhăn trên người mình, bỗng nhiên cảm thấy có chút tự ti.

Nhưng mà đáy lòng lại rộn ràng vui sướng.

Hình như hắn đã từng hứa. Hắn sẽ đến thăm mình, không lâu sau khi rời khỏi Cố gia.

“Ca.....” Mặt hắn giãn ra mỉm cười.

“Tô Viễn Ca.” Ánh mắt thiếu niên như hắc diệu thạch thâm thúy thản nhiên nhìn hắn. “Cái bộ đồ màu lông chuột này là đồng phục mới của người sao?”

Một chậu nước lạnh dội thẳng vào đầu hắn, gạt mình đứng im tại chỗ, hai tiếng ‘ca ca’ kia rớt cuộc nghẹn trong cổ họng.

“Thực thích hợp với người. Hiện tại xem ra, sau khi người rời đi, không khí trong nhà mới mẻ hơn nhiều.” Bên môi thiếu niên có ý cười châm chọc.

“Cố Quân Thanh!” Nam sinh bị chọc giận cắn răng phun ra ba chữ này. Bàn tay nắm thành quyền run rẩy, ngay cả trong lòng cũng lãnh lẽo.

“Hôm nay ta có ý đến thăm người. Đây là bánh ngọt việt quất người thích ăn nhất.” Cố Quân Thanh hí mắt, mở hộp giấy đang cầm trong tay, lấy ra một miếng bánh ngọt màu tím, để ở trong lòng bàn tay giống như triển lãm cho hắn xem.

Tô Viễn Ca bị thái độ của hắn làm hồ đồ, không biết làm sao đứng ở tại chỗ.

Thiếu niên chậm rãi đến gần, sau đó giờ tay lên.

Miếng bánh ngọt đó nện lên mặt hắn, dính ở trên tóc. Lớp bơ mềm mại chảy xuống vai, dính ở vạt áo trước.

Hắn đỏ mặt tóm lấy vạt áo Cố Quân Thanh, tay kia nắm chặt thành quyền giơ lên lại đột ngột dừng ở cách mặt Cố Quân Thanh có mấy cm.

Người từng đem hắn bảo vệ phía sau, nói ‘Hắn là đệ đệ của ta’.

Người từng kéo tay hấn chạy vào phòng bếp ăn vụng đồ ăn vặt.

Người từng vì hấn đánh vỡ bình hoa cổ mà chịu đòn thay.

Hấn mở to hai mắt, không cho nước ở trong hốc mắt chảy ra. Giống như một lớp sương mù ẩm ướt, bỗng chốc che khuất cả thế giới.

Sỉ nhục, khinh miệt. Đều là có thể chịu được.

Duy độc không thể chịu được, là người đã đem nó đến cho ta, là người.

“Ăn ngon không?” Thiếu niên cười rất lớn, thậm chí có chút khoa trương, “Người nên trở về cầu xin mẫu thân người, tiếp tục ở Cổ gia làm bảo mẫu, ít nhất có thể ăn được điểm tâm ‘sweet’.”

Hung hăng một quyền, dùng hết tất cả sức lực mà mình có.

Vì thế, nước mắt cứ như vậy tràn mi mà ra. Nóng bỏng, như một dấu ấn.

Cổ Quân Thanh bởi vì lực đạo một quyền này mà lão đảo lui về phía sau hai bước, nhưng khỏe mắt lại vẫn là ý cười, làm cho người ta xem không hiểu.

Câu cuối cùng mà hấn nói với mình.

Tô Viễn Ca, người nhớ kỹ, sớm hay muộn cũng có một ngày, ta sẽ đánh lại.

Một khắc đó, chính mình dùng tay áo lau nước mắt, xoay người chạy đi, nhanh đến mức muốn đem tất cả những ký ức bỏ lại phía sau.

.....

Thời gian đã xóa đi hết thảy.

Hấn chỉ nhớ rõ, mùi hương ngọt ngào của miếng bánh ngọt đó.

Còn có mùa hè nóng nực đó, tất cả tình cảm mà bọn họ đã từng có.

“Người rốt cuộc muốn nói gì?” Ngữ khí lạnh lẽo, lãnh khốc đến tận xương.

Có cổ quần hấn bày mưu tính kế, Lam đem mấy tấm ảnh chụp đưa đến trong tay hấn

Tô Viễn Ca tiếp nhận.

Ảnh chụp đó, đều là thiếu niên mà mình oán hận.

Cổ tay hấn quấn một miếng băng vải, mặt trắng bệch ngồi ở trên giường, đối với màn hình cười ảnh đậm, phía sau là một bối cảnh thuần trắng.

Mà ngực của hấn, có một vết sẹo dài xấu xí, giống như chân rết đáng sợ, từng chỗ từng chỗ uốn lượn.

Lật từng tấm ảnh, thay đổi, chính là vẻ mặt của hấn.

Đôi mắt tối đen như mực, trong đáy mắt lại tồn tại một ngọn lửa bùng cháy.

Tô Viễn Ca Thảm mặc mà thông thả lật xem từng tấm, trong lòng tựa như vọng về những tiếng động xa xăm, nhưng lại không phải là sự thực.

“Không thấy kỳ quái sao, ngày đó Quân Thanh vì sao lại xuất hiện ở trước cửa trường học của người.” Không đợi hấn trả lời, Cổ Quân Hấn tiếp tục nói, “Ta không biết hấn làm cách nào tìm được người, khi đó phụ thân phong tỏa tất cả những tin tức có liên quan đến mẹ con các người. Hấn vụng trộm đi tìm người, bên người không mang theo bảo tiêu. Kết quả ngày đó, đã xảy ra chuyện. Hấn bị người ta bắt cóc, ba giờ sau nghi phạm bị cảnh sát tìm được. Trong lúc giằng co một tên phạm nhân động sát ý, đâm vào ngực hấn một nhát đao. Bất quá may mắn, miệng vết thương không quá nghiêm trọng. Hấn làm hai lần giải phẫu, khang phục thật sự mau, những tấm ảnh đó là do ta chụp lúc hấn còn nằm viện.”

“Bởi vì thời điểm hấn đến tìm ta mà xảy ra vụ bắt cóc, cho nên người hướng tới ta khỏi bình vắn tội?” Tô Viễn Ca đem ảnh chụp để lên bàn trà, cười lạnh.

“Ta nhớ rõ, sự việc phát sinh vào một ngày chạng vạng. Quân Thanh có ý đi mua một miếng bánh ngọt việt quất. Đặt lên bàn lại bị Shirley ăn mất, hấn lần đầu tiên nổi giận, đem Shirley nhốt vào ô chó bỏ đói cả đêm. Sau đó bảo quản gia đi mua bơ và việt quất, suốt đêm làm một miếng. Nhưng từ đó về sau, hấn không bao giờ chạm vào bánh ngọt việt quất nữa.”

“Người đến tột cùng muốn nói cái gì?” Đôi mắt Tô Viễn Ca tối sầm.

“Ba kẻ bắt cóc hấn, một kẻ bị giết, một kẻ khi chạy trốn rơi từ lầu năm xuống đất, chỉ có một người còn sống. Muốn nhìn một chút lời khai của hấn không?” Cổ Quân Hấn mỉm cười u ám, đưa văn kiện cho nữ tử đứng sau. “Lam, đợi lát nữa giúp ta đưa nó cho Tô tiên sinh. Thời gian kiểm tra sức khỏe

đã đến, ta chỉ sợ không thể bồi tiếp được nữa.” Dứt lời, chính mình thao túng xe lăn rời khỏi phòng khách.

“..... Ba người chúng ta ở bên ngoài đánh bạc thua hết sạch tiền, không có thu nhập cố định. Sau đó lại nghe người ta nói nữ nhân kêu Tô Ngưng vừa mới chuyển đến ngõ nhỏ kia là tình nhân của kẻ có tiền, tiểu nam hài nàng mang theo là con trai của phú thương Cổ Cửu Thành, ba chúng ta hợp lại tính kế, nghĩ bắt cóc hẳn kiếm một khoản tiền lớn.....”

– Sau khi ngươi rời khỏi, không khí trong nhà mới mẻ hơn nhiều.

“..... Chúng ta dùng thời gian một tuần nghiên cứu địa hình, biết hẳn đọc sách ở Huỳnh Dương tiểu học, mỗi ngày hẳn ở trường học làm xong bài tập mới về nhà, so với những đứa trẻ khác đều trẻ hơn, hơn nữa đường về nhà của hẳn rất heo lánh, không có người.....”

– Ngươi nên trở về cầu xin mẫu thân ngươi, tiếp tục ở Cổ gia làm bảo mẫu, ít nhất có thể ăn được điểm tâm “sweet”.

“..... Quyết định động thủ chiều hôm đó là ngoài ý muốn. Lão Tam cùng ta canh giữ ở một góc đường chờ hẳn đến, lão đại ở trong xe tiếp ứng. Kết quả lúc này chạy tới một nam hài mặc đồng phục màu lam, đem hẳn chặn lại trên đường. Chúng ta nhất thời thay đổi chủ ý. Một là sợ hai tiểu hài từ kia không dễ bắt, vạn nhất không cẩn thận để cho một đứa chạy mất, đến lúc đó chúng ta sẽ bị lộ.....”

– Tô Viễn Ca, Cổ Quân Thanh ta không nợ ngươi cái gì.

“..... Không nghĩ tới, đứa mới đến này cư nhiên là “Chính phẩm”. Ngao mạn vô lễ, vừa thấy đã biết là con nhà có tiền. Đứa lúc trước chúng ta định bắt hóa ra là con của bảo mẫu. Chờ tiểu tử kia chạy, chúng ta liền động thủ.....”

“..... Hẳn rất phối hợp, còn nói với chúng ta hẳn là nhi tử của Cổ gia, kêu Cổ Quân Thanh, ngay cả thư đòi tiền chuộc cũng tình nguyện viết. Nhưng không biết vì sao, cảnh sát đến rất nhanh. Lão đại nói, bức thư tiểu tử này gởi đi có vấn đề, liền đâm hẳn một dao. Ta nhìn thấy máu chảy rất nhiều.....”

– Tô Viễn Ca, nhớ rõ, sớm hay muộn cũng có một ngày, ta sẽ đánh lại.

.....

Hắn vẫn còn nhớ rõ từng nét mặt của Cổ Quân Thanh khi đó.

Ánh mắt thiếu niên cao ngạo mà khinh miệt, đã trở thành nỗi oán hận nhiều năm qua của hắn.

Oán hận tích tụ bao năm điên cuồng sinh trưởng trở thành một cây đại thụ, ở trong giờ phút này đã hoàn toàn sụp đổ.

Hiện tại, hẳn rốt cục hiểu được ý tứ của câu nói cuối cùng kia, rốt cục đã hiểu được nụ cười khi đó.

– Tô Viễn Ca, nhớ kỹ ta. Nếu ta có thể sống, chúng ta sẽ gặp lại.

Hắn phanh gấp ở bên đường quốc lộ.

Mở ra cửa kính, gió lạnh từ bên ngoài thổi vào trong xe.

Hắn há to miệng hít thở, giống như người đang ở bên bờ vực chết đuối.

Bất Lạc Viêm Dương tầng hai mươi tám

“Tiên sinh, ngài không có hẹn trước, không thể đi vào.” Bảo an đang muốn ngăn trở, lại bị một người đẩy ra.

“Tiểu Dương, không có việc gì. Hẳn là khách của Cổ tổng.” Trợ lý phó tổng tài – Tô Hi lên tiếng giải thích.

“Cổ Quân Thanh ở nơi nào?” Hẳn hỏi.

“Cổ tổng ở văn phòng, Tô tiên sinh ngài tìm hẳn là.....”

Lời còn chưa dứt, người đã đi xa. Tô Hi bất đắc dĩ thở dài.

Cửa phòng phó tổng tài bị người ta bắt ngờ đẩy mạnh.

Cổ Quân Thanh đang tìm tư liệu trên giá sách có chút kinh ngạc quay đầu, Tô Viễn Ca giống như một con báo đứng trước mặt hắn.

“Tô tiên sinh, hôm nay tới chỗ này.....” Khẩu khí vẫn như trước vẫn đậm phong tình, lời vừa ra khỏi miệng đã bị Tô Viễn Ca túm lấy đặt trên giá sách.

Cổ Quân Thanh hít mắt nhú mày.

Những người quen hẳn đều biết, thời điểm xuất hiện về mặt này, có nghĩa tâm tình hẳn không được tốt.

“Bỏ tay ngươi ra.” Giọng điệu bắt buộc.

Nhưng mà Tô Viễn Ca lại ngoảnh mặt làm ngo, thậm chí còn nắm lấy vạt áo của hắn.

Dùng sức xé rách, cổ áo lông dê bị xé toạc, mà ba cái nút trên áo sơ mi cũng đồng loạt lặn xuống đất, phát ra tiếng vang réo rất.

Tầm mắt của hắn, dừng ở trên làn da dưới phần cổ của nam nhân đang bị áp chế. Cái vết sẹo màu hồng nhạt kia có thể thấy được rõ ràng.

Tự nhiên bị người ta ép vào giá sách xé quần áo, loại thời điểm này, cho dù là người trấn định đến mấy cũng không bảo trì được bình tĩnh.

Cố Quân Thanh bắt lấy hai tay hắn, xoay người lại, đem hắn đặt lên bàn làm việc.

Văn kiện chất đống trên bàn cùng cái cốc bay xuống đất, phát ra tiếng vang thật lớn.

“Ngươi đến đánh nhau.” Câu nghi vấn đổi thành câu khẳng định, Cố Quân Thanh dùng sức nặng thân thể đè chặt Tô Viễn Ca.

“Ta đến đánh ngươi.” Người dưới thân đột nhiên phát lực, đánh hắn bay về phía giá sách. Sau cú va chạm, có một ít sách vở rơi xuống đất.

“Nhìn cái gì vậy, không muốn sống nữa sao?” Đại tỷ tử thư ký Tô Hi thấp giọng đuổi mấy tên đang chụm đầu nhìn lên ngoài hành lang, có chút lo lắng nhìn qua cánh cửa có tấm biển ‘văn phòng phó tổng tài’, khẽ thở dài.

Hai người trong lúc đó bất tri bất giác biến thành một hồi đấu sức. Áp chế cùng phản chế, khuất phục và phản kháng, ai cũng không muốn mở miệng nhận thua. Mà toàn bộ văn phòng lại biến thành đại hội thể thao, trang giấy bay lên, một đồng hồ hỗn loạn.

“Đù, ngươi dừng tay cho ta!” Thời điểm Cố Quân Thanh lần thứ ba đem hắn đặt ở trên mặt bàn, nhin không được kêu lên. Lời còn chưa dứt đã bị vỗ lấy, để cho Tô Viễn Ca đem hắn đè đến bên tường.

“Già làm anh hùng thú vị lắm sao?” Hắn gầm nhẹ, trong mắt lộ ra tia sáng nguy hiểm. “Thực đáng tiếc, nhát dao kia sao không đâm trúng trái tim xấu xa của ngươi. Bằng không ta còn có thể ở trước mộ của ngươi biểu diễn một màn bóp cổ tay ở dài.

Giờ phút này, đối mặt với giọng điệu châm chọc của nam tử, Cố Quân Thanh đại khái có thể đoán được ý đồ khi hắn đến đây.

Cố Quân Hàn, tên quý bệnh thích xen vào chuyện của người khác. Hắn ở trong lòng mắng.

“Đúng là đáng tiếc, tâm của ta bị chó ăn mất rồi.” Hắn ngậm ngậm hại người.

Đúng lúc này, cửa lại bị đẩy ra.

An Dĩ Mạch ôm một túi nước quả xuất hiện ở cửa.

Cố Quân Thanh bị Tô Viễn Ca đặt ở trên tường.

Cố Quân Thanh vạt áo mở rộng bị Tô Viễn Ca đặt ở trên tường.

Cố Quân Thanh vạt áo mở rộng thờ gấp bị Tô Viễn Ca đặt ở trên tường.

Trong óc nhanh chóng hiện lên ba câu này, An Dĩ Mạch đồng học mặt trong phút chốc mặt đỏ như gấc, trong óc tràn đầy khung cảnh màu hồng.

“Em. Đã quên gõ cửa.” Nàng lắp bắp, “Các ngươi tiếp tục.” Sau đó nhanh chóng xoay người xuất môn, đóng cửa.

Nha đầu kia, lại muốn đến chỗ nào.

Hai nam nhân không hẹn mà cùng buông đối phương ra, phân biệt lui về phía sau, đến hai góc trong văn phòng, một bên cau mày sửa sang lại quần áo, một bên trên lưng phát lạnh.

“Ta sẽ không cảm tạ ngươi.” Trước khi đi Tô Viễn Ca mặt không chút thay đổi bỏ lại một câu như vậy.

“Thật đúng là vạn hạnh.” Cố Quân Thanh mỉm cười đáp lễ.

Dưới sự xung đột của hai vị đại thân cường đại, An đồng học nhỏ bé yên lặng nhìn trời.

Trong một số phương diện, hai người kia thật đúng là tương tự a.

Chạng vạng, thời điểm Cố Quân Thanh cùng Dĩ Mạch trở lại Cố gia, cảnh tượng trước mắt làm cho hai người đồng thời lâm vào Thảm kịch.

“Cố đại, giải thích.” Cố Quân Thanh vắt hai chân ngồi ở trên sofa.

“Như ngươi chứng kiến, ba tỉnh.” Cố Quân Hàn mặt không đổi sắc mỉm cười trả lời.

“Cháu là Tiểu Mạch đi, ta là phụ thân Quân Thanh.” Cố Cửu Thành ôn hòa cùng nàng chào hỏi.

“Bá phụ hảo. Ách, thân thể người tốt lắm.” Nàng khản trương không biết tay chân nên để chỗ nào.

Này xem như ra mắt cha mẹ chồng sao? Tốt xấu cũng cho ta thời gian chuẩn bị một chút a.

“Ba, người tỉnh khi nào?” Cố cầm thú nheo mắt lại.

“Buổi chiều, năm giờ.” Cố Quân Hàn đáp thay.

“Thì ra là thế, nghe nói những người hôn mê sâu khi tỉnh lại sẽ rất suy yếu, nhưng mới qua vài giờ, ba có thể sắc mặt hồng nhuận ngồi ở bên cạnh bàn ăn bánh trứng xoài, thật sự là kỳ tích.”

“A, thể giới to lớn không gì là không thể.” Cố Quân Hàn có vẻ rất thông dong.

Cố Quân Thanh chậm rãi đứng dậy, hai tay chống lên thành xe lăn của hắn, mỉm cười. “Ca, xem ra chúng ta nên hảo hảo nói chuyện.”

Sắc mặt vốn tái nhợt của Cố Quân Hàn nhất thời xanh thêm vài phần.

Từ nhỏ đến lớn, Cố Quân Thanh bình thường gọi hắn “Cố đại”, mỗi lần gọi hắn ‘ca’ là thời điểm hắn xui xẻo.

“Chúng ta đi thư phòng nói chuyện đi, nghe nói ca gần đây mua một đám đồ cổ?” Cố Quân Thanh cười.

“Đừng đừng đừng. Lần này ta mua đều là Nam Tống chính phẩm, không thể chịu được sự thô bạo của người.” Cố Quân Hàn lạnh toát.

“Nên giáo huấn hắn một chút.” Đỗ Vân Trạch cười nói, “Ngay cả ta cũng bị lừa gạt, nếu ba người không ở dưới chân kéo ta, ta thực nghĩ lần này là sinh ly tử biệt.”

“Bệnh tim tái phát mấy ngày hôm trước là thật, nhưng cứu chữa kịp thời, có thể mới phát hiện hóa ra ta đã già đi.” Cố Cửu Thành cười nhẹ, “Màn kịch này là chủ ý của Quân Hàn. Sau khi nghe được tin tức ta hôn mê, trong công ty liền có dị động, đơn giản tương kế tựu kế tra ra kẻ nào âm thầm gian lận.”

Cố Quân Hàn nói tiếp: “Chủ yếu là gần đây không có việc vui, cuộc sống thực không thể thiếu niềm vui nha.”

“Cho nên, màn kịch này, là người bày ra?” Cố Quân Thanh ngữ khí ôn hòa.

“Ta chỉ là người qua đường Giáp.” Cố đại buông tay, “Là Chu thẩm nói các người tiến triển chậm chạp, bảo ta gây chút ngoại lực giúp các người một phen. Nói, câu kia “Cố Quân Thanh, em thực yêu anh” thật sự làm cho người ta vui vẻ thoải mái nha.”

Nhắc đến cái này Dĩ Mạch hoàn toàn đỏ mặt.

Cố Quân Thanh đem nàng kéo tới bên người, cười nói: “Trên lầu không hề thiếu mấy thứ lỗi thời mà Cố đại cất giữ, có hứng thú không?”

Dĩ Mạch: “Àn. Nhưng em sợ lấy không hết, vạn nhất làm vỡ thì không tốt lắm đâu.”

Cố Quân Thanh: “Không có việc gì, Lam sẽ tìm người đem sàn quét tước sạch sẽ.”

Dĩ Mạch: “Thật tốt quá, chúng ta đi.”

Cố Quân Hàn kinh hãi: “..... An nha đầu, tại sao người cầu kết với hắn làm chuyện xấu!”

Mọi người cười to, ngay cả Lam luôn luôn điềm tĩnh cũng nhịn không được che miệng.

Đỗ Vân Trạch như là nhớ tới cái gì, tiến đến bên tai Cố Cửu Thành nhỏ giọng nói: “Hình như ta nghe nói Quân Thanh cùng Viễn ca thích cùng một nha đầu?”

Cố Cửu Thành nhìn Dĩ Mạch cười, cũng đề thấp thanh âm: “Chuyện bọn trẻ, bảo bọn chúng tự giải quyết đi.”

Thu được vẻ mời đến xem Tô Viễn Ca biểu diễn, Dĩ Mạch có chút ngoài ý muốn.

Phiếu là Nancy đặc biệt đưa tới, cũng lấy “Nếu người không đi, ta tuyệt đối sẽ bị mắng” uy hiếp, cản dận nàng đứng hạn trình diện.

Tám giờ tối, Cố Quân Thanh lái xe đưa nàng đến cửa sân vận động, nhìn nhìn tấm vé trên tay nàng, lại nhìn nhìn tấm áp phích cực đại, cười đến quỷ dị, làm Dĩ Mạch không hiểu ra sao.

Một cô nương trẻ tuổi mặc quần áo lao động sau khi đem nàng vào hội trường thì biến mất không thấy tăm hơi.

Sân vận động to như vậy, nhưng lại không có một bóng người.

Ánh sáng mờ mịt, chỉ có thể mơ hồ thấy tạo hình vũ đài cao thấp chằng chịt.

Nàng có chút mờ mịt nhìn nhìn tấm vé trong tay, thời gian không có sai a.

Ngẩng đầu so sánh với thời gian trên áp phích, lại phát hiện, thời gian ghi trên tấm vé của mình sớm hơn một ngày.

Dĩ Mạch 囧 囧 ngửa mặt nhìn trời.

Này rồi cuộc, là chuyện gì xảy ra.

Ngay tại thời điểm nàng tỉnh rồi đi, tiếng nhạc mềm mại giống như nước chảy vang lên.

Đột nhiên, tất cả những ngọn đèn đều được bật lên, làm cho hình ảnh vũ đài xuất hiện rõ ràng trước mắt nàng.

Mây mù lượn lờ, ánh sáng thay đổi, một tòa thành ở đám mây như ẩn như hiện, như một bức bích họa huyền ảo từ thời xa xưa.

Đại môn nặng nề mở ra, cầu thang xoắn ốc dẫn đến mặt đất, giống như một hình nổi đang lơ lửng trong không khí.

Trên cầu thang đang di động, Tô Viễn Ca mặc áo trắng, khoác một cái áo choàng màu đen viền bạc, hoa mỹ dị thường.

Ngọn đèn dừng ở trên người hắn, vỡ thành những viên kim cương lấp lánh.

Tóc trắng như thác, giữa chân mày là ba đạo lồi ấn màu vàng. Hai tròng mắt bị kính sát tròng đổi thành màu lam, thần nhiên nhìn chính mình.

Dĩ Mạch bị cảnh tượng như vậy làm rung động, im lặng không nói được câu nào, chỉ ngây ngốc đứng ở tại chỗ. Nửa ngày, mới nói được một câu: “Ách, tôi tưởng đến xem biểu diễn, không nghĩ tới còn có cosplay.”

Tô Viễn Ca: “.....”

Hai người ngồi ở trung tâm vũ đài.

“Vừa rồi tôi có một loại ảo giác, giống như mình đã xuyên đến [Càn Khôn].” Nàng nói sự thật.

“Tôi cùng [Càn Khôn] ký hợp đồng, hơn nữa trong buổi biểu diễn lần này, sẽ hát ca khúc chủ đề của trò chơi.” Tô Viễn Ca kéo kéo mái tóc già màu trắng.

“Thật sự?! bài hát đó là người viết sao?”

“Àn, khi làm nhiệm vụ ‘Ngàn năm chờ đợi’, bỗng nhiên có linh cảm.”

Dĩ Mạch liếc mắt xem thường, “Khi đó vốn có cơ hội tiến vào bản sao xem quá khứ của nhân vật chính, bị người ta phá hủy, thực đáng tiếc.”

“Bây giờ còn muốn nhìn sao?” Hắn cười nhẹ.

“Đương nhiên.”

“Tôi có thể cho cô xem đoạn hồi ức đó, bất quá làm điều kiện trao đổi. cô theo tôi đến đây.” Hắn đứng dậy.

Lần đầu tiên nhìn thấy bộ váy được treo trong tủ thủy tinh, Dĩ Mạch không chịu thua kém nuốt nước miếng hai lần.

Lụa mỏng thuần trắng, từ trên xuống dưới xen lẫn sắc hồng nhạt, ở chỗ chân váy đậm hơn, một khi ánh sáng chiếu vào sẽ thấy rõ sự khác biệt, giống như một đoá hoa hồng nở rộ. Trên váy có đính một đoá hoa hồng nhỏ may bằng vải mịn, dần dần thay đổi màu sắc.

“Mặc nó vào.” Nam từ phía sau nói.

Nàng cuống quýt lắc đầu, “Đây là quần áo của người khác, thoạt nhìn rất quý giá, vạn nhất làm hỏng thì nguy to.”

“Đạo cụ thôi mà. Tôi chỉ muốn nhìn hiệu quả của nó ở trên vũ đài.” Hắn mở tủ kính, đem váy để ở trong lòng nàng “Tôi ở bên ngoài chờ cô.”

Hoàn toàn không cho nàng cơ hội cự tuyệt.

Dĩ Mạch nắm váy, một đầu hắc tuyến.

Nhưng là, thật sự rất được.

Thình thịch không thể chối từ, Dĩ Mạch thật cẩn thận đem nó mặc ở trên người, kỳ lạ là rất vừa vặn. Nàng cúi đầu nhìn nhìn đôi giày thể thao có chút vết bẩn trên chân.

Này..... sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả nha.....

Chỉ mặc váy thực lạnh.....

Quả nhiên, nghệ thuật không phải thứ tốt để theo đuổi.....

Những ý tưởng hỗn loạn không ngừng hiện lên trong đầu nàng. Nàng túm lấy váy chuẩn bị đi ra, thấy Tô Viễn Ca đang đứng dưới ánh đèn ở trung tâm vũ đài.

Một khắc kia khi hắn nhìn về phía mình, nao nao.

“Rất được.” Hắn nói.

“Thật sự?” Ánh mắt của nàng lấp lánh, “Trước đây vẫn hâm mộ cái váy công chúa mà Lí Thiên mặc trên vũ đài, nếu nàng thấy cái này sẽ hâm mộ chết mất.”

Hắn mỉm cười đứng dậy, đem một chiếc áo choàng khoác lên người nàng. Lão nhân Pháp quốc kia nếu biết quần áo hắn thiết kế bị dùng làm trang phục để diễn kịch trong trường học, biểu tình nhất định sẽ rất thú vị.”

“Không phải muốn xem hiệu quả vũ đài sao?” Nàng có chút kinh ngạc.

Hắn nhìn cái ban công nhỏ lóng lánh ánh sáng ở trên cao, “Ngày mai váy này sẽ xuất hiện ở nơi đó, chờ tôi hát xong bài này, nó sẽ bị ngọn lửa thiêu hủy.”

“Vi sao?!” Nàng tròn tròn mắt. Chỉ triển lãm một lần đã thiêu hủy, không khỏi rất đáng tiếc.

“Bởi vì không đành lòng phá hư nó, cho nên chỉ có thể buông tha.” Tầm mắt tương giao, cặp mắt màu lam kia giống như bầu trời mặt biển, sâu thẳm mà cao xa. Giống như đôi mắt Đế Tu trong [Căn Khôn], nhìn thấu vạn vật. “Đối với nó mà nói, có thể được cô mặc vào, có lẽ cũng là một loại hạnh phúc.”

“Tô Viễn Ca.....” Nàng mở miệng, lại không biết nên nói cái gì.

“Nhìn xem.” Hắn cười nhẹ.

Trên màn hình lớn, những hình ảnh xanh đỏ mơ hồ giống như trong trò chơi chậm rãi hiện lên.

Lúc đó còn trẻ, tiền y nô mã, nhiệt huyết dâng cao.

Hai thiếu niên thần tộc có thể tựa lưng vào nhau chiến đấu hăng hái, Hạo Phong, Minh Tuyết. Giống như huynh đệ. Cho đến một ngày, Minh Tuyết vì bảo vệ mạng sống cho một tiểu hài đồng bị đưa đi hiến tế, phản kháng thần ý, Thần Quân lấy tội đại nghịch đuổi giết. Vì thế thần tộc sinh ra phân liệt, tùy tùng Minh Tuyết thực lực không ngừng cường thịnh. Hai phái chiến trận nhiều năm.

Sau khi Hạo Phong kế thừa đế vị Thần Quân, mệnh lệnh một nữ tử nhân tộc tên là “Kính Vũ” tiếp cận Minh Tuyết, giành lấy sự tín nhiệm của hắn. Ba năm sau, trong lúc Thần Quân cùng hắn giằng co chiến đấu, nàng sẽ y lệnh đâm thủng tim hắn từ phía sau. Minh Tuyết từ trên đám mây rơi vào địa ngục, ở trong diệt thiên chi hỏa trọng sinh, trở thành Ma Tôn.

Từ đó, mở ra tam giới chi chiến.

Trên màn hình, trong nháy mắt khi Kính Vũ vùng kiếm đâm tới, thần sắc bị thương trên mặt làm cho người ta chưa xót.

Gió lạnh thấu xương, kiếm khí lạnh lùng, màu máu đỏ sẫm.

Trường kiếm xuyên qua thân thể Minh Tuyết, những giọt máu rơi xuống từ mũi kiếm, như những đóa bi ngạn hoa yêu dị nở rộ.

Hắn bình tĩnh không có chút thay đổi, đối với nàng tay cầm trường kiếm mỉm cười, con ngươi lại lưu luyến đau thương.

Hình ảnh tĩnh lặng phóng đại, chỉ có tiếng kèn vang vọng phía xa xăm, buồn bã cô đơn, tịch mịch hiu quạnh.

Tiếng thờ dài cuối cùng vang lên, thân thể hắn từ từ rơi xuống, rốt cục biến mất không thấy.

Trên màn hình nháy mắt tối đen, lúc này đập dòn bốn chữ bông bênh như nước:

— Hắn yêu nàng.

Bất ngờ mưa xối xả.

Nữ tử váy đỏ như máu.

Tiếng khóc xé lòng như tiếng sấm, nàng lại lần nữa vùng kiếm, hướng chính mình đâm tới.

– Nàng cũng yêu hấn.

Trong chớp mắt, một đạo kim quang hiện lên, nàng ngất ở trong lòng một nam tử áo trắng. Hấn im lặng đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng, nhắm mắt lại.

Một giọt nước mắt rơi xuống thành châu ngọc.

Cuồng phong gào thét, thổi bay tay áo màu trắng. Trong phút chốc, giống như héo rũ, đầu đầy tóc đen biến thành sương hoa.

– Như vậy, người hấn yêu đâu?

Trong trời đêm, gia điệu vang lên mềm mại như tơ, ôn hòa giống như ngọc. Lại bỗng nhiên ngửa hí gió gào, tiếng sấm ầm ầm.

Thanh âm của hấn phá không mà ra, như giọt nước rơi xuống hồ sâu trong u cốc, tầng tầng sóng vỗ.

Hồng nhan hoàng kinh, quỳnh hoa bay loạn.

Trước mắt Dĩ Mạch phẳng phát hiện ra một cuộn tranh tươi đẹp đầu màu sắc ánh sáng, dần dần mờ ra.

“.....

Dưới ánh trăng, ai ngoái đầu nhìn lại, làm cho thiên địa chột thất sắc.

Trong gió, ai rơi lệ, làm cho đạo kiếm nhiễm buồn thương.

Long mã kêu gào, khói thuốc gió lửa.

Vùng kiếm chỉ vì một lời hẹn.

Tà dương như máu, ánh trăng sông dài.

Nhắm mắt thành quách hoang tàn.

Ánh sáng ngàn năm, vẫn nhớ rõ, ngày ấy kỵ binh lười mác.

Rượu say không tỉnh, lại khó quên, một khúc cầm sắt tương hòa.

Hoàn toàn tư oán đã thành không.

Một hồi gặp mặt đó là sai.

Đưa quân đi, hoa rơi trên đường.

Một đời này, trong thế giới tươi đẹp của nàng không có chỗ cho ta.

Cười biệt ly, tiếng ca xa dần.

Đến kiếp sau, nàng vẫn thoáng qua ta.

.....”

Lần điệu du dương uyển chuyển, nhưng lại giống như những làn khói nhẹ sầu bi, quán quýt vương vấn, đuổi mãi không đi.

Trên màn hình, nam tử đầu bạc im lặng đứng bên cây cầu nhỏ, nhìn đôi nam nữ ôm nhau cách đó không xa, nhẹ giọng thở dài.

Hấn xoay người rời đi, trường bào nhẹ như gió mây, ở trong gió bay phấp phới.

Hình ảnh ngày càng bi thiết, một làn khói nhẹ, một tòa thành không, một bóng dáng cô quạnh.

Cô đơn như thế.

Một khúc kết thúc.

Dĩ Mạch chậm rãi nhìn về phía hấn.

Bỗng nhiên, nàng mở rộng vòng tay, nhẹ nhàng ôm lấy nam tử trước mặt.

Nàng nói.

Tô Viễn Ca, người nhất định sẽ gặp được người yêu thương người. Bất luận nàng đang ở nơi nào, một ngày nào đó, các người sẽ gặp nhau. Nàng sẽ đi vào sinh mệnh của người, cho người biết cái gì là tình yêu. Nàng sẽ xuất hiện ở một địa điểm, trong một khoảng thời gian, bởi vì nàng mới là người thực sự thuộc về người. Trước khi nàng xuất hiện, những người khác đều là khách qua đường.

Tô Viễn Ca, cảm ơn người.

Nam tử im lặng đứng tại chỗ, nhẹ nhàng cup mắt xuống.

Cái ôm kia, dừng ở một đêm đông lạnh giá.

Trở thành ký ức trong lòng hai người, âm áp ký ức.

Bạn đang đọc truyện *Mạch Thượng Hoa Khai Vì Quân Cố* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Vĩ Thanh

Khu vực luyện cấp 150-160 trong Càn Khôn.

Một người tên theo chức nghiệp Âm Ảnh tên là “Ngư Phiến Khai Khai” quỳ rạp trên mặt đất, buồn bực nhìn chằm chằm những kẻ đang giẫm lên thi thể mình, căm giận nói: “Các người không biết cướp quái ở nơi công cộng là biểu hiện vô đạo đức sao?”

“Thiết, ta đoạt quái của người thì thế nào? Không có bản lĩnh thì ngoan ngoãn quỳ rạp trên mặt đất giả chết.” Linh Vũ cấp 160 “Vũ Ngân” khẩu khí khinh miệt.

“A, nhìn kỹ, tên này là Âm Ảnh nha!” Thiên Lang cấp 155 “Im Lặng Tuyệt Đối” kinh ngạc nói.

“Nữ Âm Ảnh, khôi hài, khẳng định là gay.” Thiên Kì cấp 158 “Phù Đầu Bất Trường Mãn” Nói.

Ngư Phiến Khai Khai: “Người mới là gay.”

“Chức nghiệp Âm Ảnh này thật đúng là yếu. Muốn công không công muốn phòng không phòng, đụng một cái đã chết.” nhạc công cấp 163 “Thủy Tinh Tôn” này là đội trưởng đội ngũ đoạt con boss cua.

Ngư Phiến Khai Khai: “Các người ý đông hiếp yếu, còn có mặt mũi nói.”

Vũ Ngân: “Xem ra người chán sống ? Phù Đầu, hỏi sinh nàng, chúng ta luân bạch nàng cho biết.”

Đúng lúc này, bỗng nhiên không trung dày đặc tầng tầng mây đen, một đạo kinh lôi đánh thẳng vào tên “Phù Đầu Bất Trường Mãn”, nhân vật nháy mắt ngã xuống đất.

Mấy người cả kinh, mới phát hiện một cái bóng người màu đen xuất hiện ở trong tầm mắt.

Người nọ mặc y phục dạ hành màu đen, có vẻ là trang bị tân thủ thôn phát miễn phí.

Cấp bậc che giấu, trang bị che giấu.

Dựa theo ngoại hình, là một nữ ám ảnh. Đi theo phía sau nàng là một quả cầu màu đen. Lôi Điện vừa rồi tựa hồ do tên tiểu tử này phát ra.

Phù Đầu Bất Trường Mãn: “Người có bệnh sao, giết ta làm gì!”

“Gặp các người không vừa mắt nha.” Nàng phát ra một khuôn mặt tươi cười, thân hình quý mị bỗng nhiên biến mất thoảng cái đã hiện ở trước mặt Vũ Ngân.

Đối phương hoảng hốt, vội vàng công kích, lại trong nháy mắt mất đi mục tiêu.

Im Lặng Tuyệt Đối đứng ở cách đó không xa chỉ thấy trước mặt xẹt qua một đạo lam quang như sao băng, cũng bị một kích trí mạng.

Vũ Ngân, Thủy Tinh Tôn đồng loạt hướng về nàng phóng kỹ năng, lại phát hiện người nọ đã ở ngoài phạm vi công kích.

Đây là tốc độ gì?!

Ba người một thân mồ hôi lạnh.

Trình độ chạy trốn vô cùng nhuần nhuyễn, làm cho Ngư Phiến Khai Khai đang quỳ rạp trên mặt đất nhìn xem tròn mắt há mồm.

“Không cần coi khinh kẻ yếu.” Nàng giống như u linh xuất hiện ở phía sau Thủy Tinh Tôn, chủ thủ hình trăng khuyết trên tay phát ra một ánh sáng xanh mờ nhạt.

Nàng nhảy lên, lộn mèo đến trước mặt Thủy Tinh Tôn, chủ thủ vẽ lên một đường cong xinh đẹp.

Ngắn gọn, lưu loát.

Kĩ năng tất sát “Kiến huyết phong hầu” của chức nghiệp Âm ảnh, tập kích sau lưng, phụ gia bạo kích cao tới 10%.

Thủy Tinh Tôn đang muốn vung đao, lại phát hiện thanh máu của mình sắp sửa thấy đáy, không khỏi kinh hãi.

Trúng độc lúc nào? Hơn nữa, đây là độc cấp mấy. Cur nhiên mất máu lợi hại như vậy?

Ngay tại thời điểm hấn vội vàng tăng máu, Vũ Ngân triệu hồi ba con thú hướng nàng công kích.

Ám Ảnh phòng ngự rất thấp, huống hồ nàng mặc là trang bị tân thủ.

Ngay tại thời điểm móng vuốt của con thú đầu tiên chạm vào người nàng, một tiếng gầm vang đất rung núi chuyển vang lên, chỉ thấy điện quang quanh người Tiểu Hắc đang gào thét ngày một lớn dần, sinh ra đôi cánh, biến thành hình lôi thú.

Lập tức trên bầu trời mây đen che phủ, lôi điện đánh lên một phạm vi lớn, đem hai kẻ còn lại cùng ba con thú mới triệu hồi đánh úp sập xuống đất.

“Rất phản kích.” Nam tử phía sau cười nói, “Sau khi phu nhân miễn cấp, tựa hồ là lần đầu tiên động thủ.”

Mấy kẻ đang muốn chít chít meo meo tranh luận, lại thấy hàng chữ màu đỏ trên đầu hai người, tập thể chó có lên tiếng, quỳ rạp trên mặt đất không hề nhúc nhích.

Mạch Thượng Sắc Vi: “Nghĩ đến tình cảnh bị thảm trước kia, nói như thế nào cũng nên giúp đỡ đồng môn một phen.”

Vừa rồi động thủ đúng là Di Mạch, nàng thao tác nhân vật đi đến trước mặt Ngư Phiến Khai Khai, nói: “Những trang bị rơi ra từ người những tên hồng danh kia ngươi cầm đi. Kỳ thật Ám Ảnh sau khi luyện lên cấp bậc cao rất hữu dụng nha. Cố lên!”

Nói xong, nhảy lên bạch kỳ lân của Thanh Quân, hai người càng lúc càng xa.

Ngư Phiến Khai Khai quỳ rạp trên mặt đất nhìn bóng dáng hai người, kích động đến mức nước mắt đầm đìa, không thốt nên lời.

Chỉ chốc lát sau, một đám người vội vàng chạy đến.

Con nhóc cầm đầu nhảy xuống ngựa, chạy tới hồi sinh nàng.

Tiêu Vi: “Những người khi dễ ngươi đâu? Ta thật vất vả mới tìm được bang chủ cùng mọi người đến báo thù cho ngươi.”

Ngư Phiến Khai Khai: “Ta. Ta gặp đại thần! Bọn họ bị đại thần xử lý! Hơn nữa, đại thần cur nhiên là nữ Ám Ảnh giống ta! Thật sự hảo suất a! Quả nhiên ta tuyển Ám Ảnh là đúng!”

Tiêu Vi: “Ngươi bị người ta đánh đến điên rồi sao?”

Cô Hồn Dã Quý: “Nữ Ám Ảnh ngươi gặp gọi là gì?”

Ngư Phiến Khai Khai: “..... Ta kích động, quên nhìn.”

Cô Hồn Dã Quý: “..... Nàng một người?”

Ngư Phiến Khai Khai: “Không phải. Còn có một nam nhân cười bạch kỳ lân.”

Cô Hồn Dã Quý: “..... Quả nhiên.”

Tiêu Vi: “Bang chủ, người khai khai gặp được, ngươi nhận thức?”

Cô Hồn Dã Quý: “Không tính là nhận thức. Bọn họ một năm nay rất ít online, cho nên các ngươi cũng không nhận được. Bất quá, bọn họ là Càn Khôn truyền thuyết nha.”

“Ồi chào, truyền thuyết?” Hai nha đầu trăm miệng một lời.

“Ước chừng là hai năm trước. Khi đó bang phái còn chưa có thành lập, Mạch Thượng Sắc Vi còn không phải là vị Âm Ảnh đứng đầu bang, thậm chí Anh Vũ châu còn chưa hợp khu. Chuyện xưa bắt đầu từ khi nàng bị đuổi giết.” Cô Hồn Dã Quỷ đơn giản ngồi dưới đất, chậm rãi kể lại.

Trong một nhà trọ ở tiểu khu.

“Ta nói, An Di Mạch, ngày mai sẽ kết hôn, hôm nay còn nhàn rỗi đánh trò chơi?!” Lí Thiên thực khinh bỉ xoa thắt lưng chất vấn, “Lễ phục phù dâu ta nên chọn màu trắng hay màu hồng nhạt thì tốt hơn?”

“Màu trắng đi.” Nguyên Viên chỉ vào bộ váy bên cạnh, “Thoạt nhìn ngực của người có thể lớn hơn một chút.”

Lí Thiên: “.....”

An phụ: “Di Mạch a, không cần chơi máy tính, mau tới đây thử quần áo.”

An mẫu: “Di Mạch, người sắp phải lập gia đình, còn chạy khắp nơi.”

An Di Mạch: “Ta bỗng nhiên không muốn gả.”

Mọi người rống lên: “Người muốn bị đánh sao?”

Lưu Vân đình viện, trong biệt thự.

Lam vội vàng vào cửa, ngữ khí nhẹ nhàng một chút, kiên trì nói với Cố Quân Thanh: “Đại thiếu gia bảo tôi chuyển lời, cái kia. Nếu người vẫn không tiếp điện thoại của hắn, hắn sẽ bắt cóc An tiểu thư, cho người kết hôn không thành.”

Cố cảm thú cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Chuyển cáo hắn, tốc độ hắn gây phiền toái cho ta cùng tốc độ vận chuyển Đại Thanh Đồng Đình mà hắn mới mua về nhà có quan hệ trực tiếp.”

Lam: “..... Tốt.”

Chu thám: “Cố tiên sinh, đây là y phục cậu sẽ mặc vào hôn lễ ngày mai, tay áo phải phối với cái gì mới xứng?”

Cố Cửu Thành: “Quân Thanh, đây là kế hoạch hôn lễ ngày mai, con đến thăm hặc một lần.”

Đỗ Văn Trạch: “Danh sách tân khách ngày mai, có quên không?”

Cố Quân Thanh: “Lam, lấy thuốc an thần đến.”

Lam: “.....”

Hôn lễ ngày đó.

Lí Thiên: “Di Mạch đi đâu vậy? Khi thay áo cưới không thấy người!”

Lục Duẫn: “..... Thái Hậu điện hạ, bộ dáng hiện tại của người rất giống một con gà tây nướng tiêu.”

Nguyên Viên đứng ở bên cửa sổ, nhìn chiếc Audi r8 đi ra khi khách sạn, khẽ cười một tiếng, dựa trên vai Thẩm Hân.

“Hai vị này.” Thẩm Hân bắt đầu đi lắc đầu.

Khấp ngõ ngách trong hội trường hôn lễ.

“A.” Nữ sinh bị đụng phải đi động roi trên mặt đất, phát ra một tiếng “Ba” thanh thúy. Mân hình nháy hai phát, đen.

Tô Viễn Ca ngẩng đầu, nhìn nữ sinh đụng vào người mình, không khỏi nhú mi.

Rõ ràng là nàng vừa đi vừa gửi tin nhắn đụng phải mình. Nhưng, phiền ai tới nói cho hắn biết, biểu tình ai oán “Tại sao anh không tránh ra” trên mặt nàng rốt cuộc là như thế nào?

“Thật có lỗi.” Thấy ánh mắt của những người xung quanh hướng về phía mình, hắn kiểm chế tính tình xin lỗi, sau đó xoay người giúp nàng nhấc lên.

Trên di động, là dây chuyền [Càn Khôn].

“Này, có thể cho mượn di động của anh dùng chút không?” Cô gái nhúc nhúc, “Vừa nhận được một nghiệp vụ, điện thoại đang gọi một nửa thì bị ngắt.” Thái độ thông dong, hoàn toàn không có bộ dáng kích động của nữ nhân bình thường sau khi nhìn thấy hắn muốn chạy đến ký tên.

Tò Viễn Ca bắt đầu hoài nghi độ nổi tiếng của mình.

“Cô chơi cái này?” Hấn chỉ vào vật trang sức trên di động của nàng.

“Ân.” Nàng gật gật đầu, đưa ra một tấm danh thiếp, “Tôi gọi là Dương Nghệ, trước mắt kinh doanh một khách sạn nhỏ, anh đối với trò chơi có hứng thú? Công ty chúng tôi cũng có thay khách hàng luyện cấp nha. Có cần thì liên hệ với tôi, a, bất quá phải đợi di động sửa xong.”

“Ồ trong trò chơi, cô tên gì?” Hấn hỏi.

“..... Lân Dương Dương.” Nàng nháy mắt mấy cái.

Khu nghỉ ngơi Vip ở sân bay.

“Em muốn nghe.” Dĩ Mạch ngồi thẳng lưng, bất lấy điện thoại đang kêu vang không ngừng trong tay Cố Quân Thanh. Nàng hít sâu một hơi, ấn nút nghe.

Cố Cửu Thành: “Ngươi muốn làm ta tức chết sao, còn không trở về cho ta!”

Đỗ Vân Trạch: “Tân khách đều đến, hai người các ngươi thật dám chạy, ha ha.”

Cố Quân Hàn: “Đại Thanh Đồng Đình của ta, ngươi cứ nhiên nuốt luôn!”

An phụ: “Dĩ Mạch, ngươi ngươi ngươi.”

An mẫu: “Nha đầu hư, ngươi thành tâm tìm phiền toái cho hai lão đầu chúng ta?”

Lí Thiên: “Hoa cô dâu! Ta muốn hoa cô dâu! Ai gia mệnh lệnh hai ngươi nhanh chóng trở về!”

Nguyên Viên: “Thuận buồm xuôi gió.”

Bạch Nguyệt Quang: “Cố Quân Thanh, nếu ngươi khi dễ Dĩ Mạch, ta dùng Quan Tài đập ngươi!”

Quan Tài: “Ta. đập chết ngươi.”

Lệnh Hồ Diêu: “Vô cùng đau đớn a, tiểu Nấm em như thế nào có thể cùng một cảm thụ bỏ trốn!”

Bạch Cốt: “Ta nói, sau khi các ngươi đi tuần trăng mật trở về tham gia hôn lễ của ta đi.”

Đỗ Họa Nhiễm: “Ai muốn kết hôn với ngươi!”

Phật Di Lạc: “Thí chủ, sắc tức là không, chú ý thân thể.”

Alex: “Dĩ Mạch con nhóc, vứt bỏ Cố mặt than đi, chúng ta bỏ trốn!”

.....

Dĩ Mạch le lưỡi, nhìn nam tử bên người, chính thấy hấn đối với mình mỉm cười.

Radio thông tri đăng ký không ngừng vang lên.

Hấn đứng dậy, lôi kéo nàng hướng cửa đăng ký đi đến.

Hai tay nắm chặt lấy nhau, hai chiếc nhẫn màu bạc một lớn một nhỏ phát ra ánh sáng ảm áp.

“Bắt đầu từ khi nào, chúng ta biến thành truyền thuyết?”

“Từ lúc anh gặp được em.”

Dùng thời gian một đóa hoa nở gặp nhau, ở thời điểm đẹp nhất, dùng tư thế đẹp nhất của anh.

Gặp em

— Hoàn —

